

Giới thiệu Danh Môn Ác Nữ

Thể loại: Xuyên không, gia đấu, điền văn

Editor: Umi (từ đầu đến hết chương 4) Puck (từ chương 5 đến hết)

Beta-er: Puck

Số chương: ~ 200 chương

Nàng vốn nghĩ rằng xuyên qua chính là cuộc sống ăn ngon mặc sướng chờ đợi trước mắt. Nhưng nàng không ngờ bản thân vừa tỉnh lại thì gặp được phụ thân tiện nghi hưu thế để cưới kẻ khác, cậu mợ ruột lại vì đam mê quyền thế tiếp nhận hưu thư. không những thế bọn chúng còn muốn đoạt hết đồ cưới của mẫu thân, mà mẫu thân của nàng chính là một bánh bao điển hình, vờ biết lấy nước mắt rửa mặt. Hôn phu của nàng thì không chỉ muốn từ hôn mà còn tham lam muốn chiếm lấy chỗ ở không ra.

Vân Thủ giống như phượng hoàng tái sinh từ lửa cười lạnh. Nàng sống trên đời này chỉ quen ức hiếp người khác đâu đến lượt kẻ khác trèo tới đầu nàng ngồi. Nàng chỉ tin tưởng người đời gạt ta, phi nhi phi nhô ta, bắt nạt ta, hại ta, ta liền khinh bỉ lại chúng, coi rẻ chúng, nhục nhã chúng, khinh miệt chúng, đợi đến thời cơ thích hợp thì giết!

Nếu hồ ly tinh nhất định muốn làm mẹ kế của nàng thì đời này bà ta chỉ có thể làm thiếp.

Vị phụ thân tiện nghi kia nếu như vô tình vô nghĩa thì nàng sẽ khiến ông ta đời này thân bại danh liệt, sống trong sự nhục bång, khinh miệt.

Cậu mợ yêu thích hư vinh thì sẽ khiến cho họ tay trắng.

Một nhà vị hôn phu tham lam bị đuổi ra cửa, đi ngủ ở miếu đồ nát, ăn xin mà sống cả đời.

Mẫu thân bánh bao nhu nhược không nơi nương tựa, nàng liền trở thành chỗ dựa cho bà, giúp bà tuyển chọn một phu quân khác, nở mày nở mặt tái giá.

Bằng vào trí tuệ hơn người, nàng làm ruộng tốt, mở cửa hàng, mở công ty, mở ngân hàng, buôn bán với phương Tây.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Nổ tung xuyên không

“Tuy rằng tục ngữ nói giết chết một người hóa học chuyên nghiệp có thể đủ gây ô nhiễm cả một con sông, nhưng mà các em hiện tại đã là tiến sĩ, nếu tái phạm phải sai lầm mà ngay cả học sinh trung học cũng không phạm phải này, tôi cam đoan sẽ trực tiếp nhét chất lỏng và ống thí nghiệm các em đang dùng lúc này vào trong miệng của các em, để trong đầu của các em biết cái gì là mức độ ô nhiễm”

Ngôn ngữ vừa hung ác mà vừa độc ác phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn xinh xinh của một người phụ nữ trẻ tuổi mặc áo blouse trắng đeo kính bảo vệ, hai tay cô khoanh trước ngực, cả người dựa vào bục thí nghiệm bên cạnh, giọng nói lóa mắt giống như đôi giày cao gót nhọn mười cm trên chân cô, mà bốn sinh viên ở bên trong phòng thí nghiệm lại có vẻ nom nớp lo sợ, bọn họ sợ sẽ lại chọc tới vị giáo sư hóa học trẻ tuổi nhất trong ngôi trường này, Tần Tử Nguyệt.

“Sợ cái gì! Phải nhiệt tình lên! Lúc trước khi các anh chị đùa giỡn tôi ở trong tiệc khiêu vũ không phải rất có cảm xúc sao, hiện giờ giống như gấu * vậy?” Tần Tử Nguyệt nhìn thoáng qua bốn tiến sĩ hóa sinh đang mang một mặt sợ hãi chỉ cảm thấy có chút buồn cười, bọn họ càng là sợ hãi cô, ngược lại khiến cho cô càng muốn dọa bọn họ.

(*) giống như gấu: phương ngữ phương Bắc, hàm chứa ý xúc phạm. Cũng được sử dụng để đùa giỡn giữa bạn bè, gần với ý nghĩa “ngu ngốc”

Các nam sinh càng khổ không thể tả, nữ sinh của chuyên ngành hóa học vốn ít đi, mà tiến sĩ thì không cần phải nói lại càng trở nên vô cùng hiếm có, nhất là nữ sinh, nếu không phải là danh hoa đã có chủ, thì chính là vô cùng thể thảm, tác dụng của tiệc khiêu vũ mà trường học tổ chức nằm ở chỗ để cho bọn họ dụ dỗ nữ sinh ấy.

Bọn họ nào biết được trong tiệc vũ hội kia người mặc bộ trang phục khiêu vũ gọi cảm nhảy điệu nhảy samba nóng bỏng gần như trêu chọc toàn bộ nam sinh trong trường đến phun máu mũi là giáo sư mới do trường học mời đến, rõ ràng nhìn không khác học muội của bọn họ.

Hơn nữa tối hôm đó ý vào gan chó tiến lên đùa giỡn cũng không phải chỉ có bốn người bọn họ, chỉ có điều vận may của bọn họ không tốt, vừa lúc bị vị giáo sư mới này chọn mà thôi.

Một người mới chỉ hơn ba mươi tuổi đã trở thành giáo sư mang học vị tiến sĩ ở trường đại học hạng nhất, thiên tài gì đó nói như thế nào cũng khiến cho

người ta cảm thấy khiếp sợ.

“Giáo sư Tần ngài xinh đẹp vô song, ngài đại nhân chắc sẽ không chấp nhặt lỗi lầm của tiểu nhân, bỏ qua cho chúng em đi?” Các nam sinh rất là bất đắc dĩ cầu xin tha thứ, bọn họ thật sự không đắc tội nổi vị giáo sư trước mắt, luận văn cuối cùng của bọn họ chắc chắn sẽ rơi vào tay cô, hơn nữa nghe nói giáo sư Tần này lấy được hai bằng tiến sĩ chuyên ngành hóa học và kỹ thuật cơ khí của trường Massachusetts, trước khi về nước đã từng làm ở một ở một công ty hạng nhất ở nước ngoài, lương một năm trăm ngàn, hơn nữa còn dùng tiền đôla tới để tính toán, hiện giờ trong nước có không ít công ty dùng vàng thật bạc trắng tới cửa cầu người, đến lúc đó chỉ cần một câu nói của vị giáo sư này, không lo không vào được một công ty lớn.

“Được rồi, nếu các cậu có lòng, thì tôi cũng sẽ không làm khó dễ các cậu, bằng không trong phòng thí nghiệm này còn có nhiều loại thuốc độc có thể độc chết các cậu không đến mạng.” Tần Tử Nguyệt chăm chú nhìn bốn người sinh viên của cô, trong vòng ba năm này, cô còn phải hướng về bốn người bọn họ, “Chú ý kỹ thuốc thử trên tay các cậu, tuy rằng hôm nay phản ứng sinh ra sau khi làm gì đó sẽ không thể nổ mạnh, nhưng không có nghĩa là các cậu có thể như vậy mà buông lỏng cảnh giác, nhất định phải cẩn thận lại cẩn thận...”

Lời dặn dò của Tần Tử Nguyệt đột nhiên im bất, cô nhìn thấy một trong những sinh viên của mình cầm một ống thuốc thử chậm rãi đặt vào trong cốc chịu nhiệt trên đèn cồn trước mặt cậu ta, chất lỏng bên trong cốc chịu nhiệt vốn không gây nên phản ứng hóa học bao lớn bỗng chốc thay đổi màu sắc, kèm theo với khói đặc cuồn cuộn bốc lên đồng thời cũng có tia lửa bắn ra bốn phía.

“Năm sắp xuống!”

Tần Tử Nguyệt cuối cùng kêu lên với bốn sinh viên việc hư nhiều hơn thành công kia, sau đó là một tiếng nổ vang kịch liệt, cô chỉ cảm thấy da đầu mình tê rần, trước mắt bỗng tối sầm, bỗng chốc trực tiếp mất đi tri giác.

Hốt hoảng, đầu Tần Tử Nguyệt thỉnh thoảng đau, trong lòng khẩn cầu hi vọng vết thương của bản thân không quá nghiêm trọng, bằng không mẹ giáo sư chuyên ngành văn của cô nhất định sẽ chạy đến trước mặt mình khóc lóc âm ỉ, mà cha cô, chỉ cần dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết ông ấy nhất định là sẽ dựng râu trừng mắt quát cô, muốn cô đành hoảng tử tế về nhà kế thừa tay nghề mà tổ tông truyền xuống còn an toàn hơn làm giáo sư.

Sao cô lại không suy nghĩ cẩn thận, rốt cuộc sinh viên này bỏ thêm cái gì vào thuốc thử mới khiến cho xảy ra phản ứng lớn như vậy, tuy rằng cô không phải vô cùng vừa lòng với bốn sinh viên này, nhưng dù sao cũng đã đến học vị tiến sĩ không nên phạm phải một sai lầm cấp thấp như vậy.

Chân tay mới chỉ động dậy một chút, lập tức có một giọng nói vang lên ở bên tai cô: “Tiểu thư đã tỉnh sao?”

Giọng nói thanh thanh thúy kia không đợi Tần Tử Nguyệt làm ra bất kỳ một phản ứng nào, quay đầu lại giọng nói kia đã từ ngạc nhiên mừng rỡ biến thành ghen ngào: “Tiểu thư của em coi như đã tỉnh lại, nếu không tỉnh lại Lư Châu thật sự bị hù chết...”

Tần Tử Nguyệt mở mắt, đập vào mắt chính là đỉnh màn trướng màu xanh da trời, tầm mắt dời xuống một chút liền nhìn thấy một gương mặt trái xoan thanh tú, đôi mắt kia hơi đỏ hoe, khóe mắt còn vương vài giọt nước mắt, nhìn tuổi không lớn, cũng chỉ là một nữ tử chừng mười lăm mười sáu tuổi ngồi trên bàn nhỏ ở đầu giường, trên người mặc một bộ đồ màu xanh lam, chải búi tóc đơn giản.

“Lư Châu người còn không nhanh chóng lau nước mắt đi, tiểu thư đã tỉnh lại là một chuyện tốt, người cứ khóc lóc như vậy để cho người ta nhìn thấy không chừng sẽ nói người là một nha đầu đem lại xúi quẩy đó.” Một giọng nói có vài phần nghiêm túc vang lên, Tần Tử Nguyệt nhìn về phía giọng nói, chỉ thấy một nữ tử tuổi tác không khác lắm đứng ở ngoài cửa, mặc quần áo có màu sắc hình thức giống nữ tử vừa rồi, chẳng qua người này có một khuôn mặt trái xoan khéo léo, có một đôi mắt to, trên tay còn bưng một chén đang bốc lên hơi nóng, mặc dù cách thật xa vẫn có thể ngửi được mùi thuốc bắc.

Tần Tử Nguyệt ngửi chén thuốc kia, chỉ cảm thấy đầu óc mình đau càng thêm lợi hại, hơi giống như toàn bộ trời đất đánh úp lại, gần như khiến cho toàn bộ đầu của nàng khó chịu đến giống như bể ra, nàng nhìn không được ôm đầu từ từ nhắm hai mắt khổ sở rên rỉ, mà những hình ảnh giống như đoạn phim tự động truyền phát hiện lên.

“Tiểu thư sao vậy? Có phải còn đau đầu không? Nô tỳ đi tìm đại phu, nô tỳ đi tìm đại phu!”

“Tiểu thư, tiểu thư sao rồi? Người đáp lại Cẩm Sát một tiếng đi!”

Trong giọng nói thanh thúy mang theo ghen ngào bây giờ lộ ra vẻ sốt ruột, mà giọng nói mới vừa rồi còn có vài phần trấn tĩnh cũng bỗng chốc hoảng loạn rồi.

“Lư Châu, muội ở đây, ta đi mời đại phu tới.”

“Cẩm Sát tỳ, muội đi nhanh hơn vẫn đề muội đi mời...”

“Không cần.”

Trong khi hai người Lư Châu và Cẩm Sát còn đang tranh chấp, Tần Tử Nguyệt vỗ vỗ cái trán của mình, mới vừa rồi đầu của nàng đau như muốn nứt ra, trong đầu xuất hiện nhiều hình ảnh vốn không thuộc về nàng, nàng nghĩ rất nhiều cũng không thể ngờ được bản thân sẽ gặp phải sự tình không thể tưởng tượng nổi này, trận nổ mạnh kia khiến cho nàng một phần trí thức hiện đại xuyên không đến trên một thân thể xa lạ, mà ở trong đau đớn vừa rồi, nàng cũng coi như nhớ lại sự tình đã trải qua trong mười hai năm ngắn ngủi của thân thể này, mà hình ảnh cuộc sống ở quá khứ của nàng cũng giống như con chip máy tính cùng tồn tại trong đầu thân thể này.

Hiện giờ nàng coi như là đã biết tất cả, hai người trước mắt vốn xem như người hoàn toàn xa lạ với nàng cũng có vài phần quen thuộc và thân thiết, nhất

là đáng về sót ruột vừa rời của hai người khiến làm nàng cảm thấy có vài phần ảm áp.

Tần Tử Nguyệt... Không, hiện giờ nàng đã không thể coi như là Tần Tử Nguyệt, mà nên gọi là Vân Thù, hiện giờ thân thể nàng đang ở một Vương triều xa lạ, Vương triều Đại Khánh. Phụ thân của nàng là Tĩnh Viễn Hầu Vân Hoảng cũng không phải là dòng họ Hoảng thất chính tông của Vương triều Đại Khánh, mà tổ tiên của nàng hỗ trợ Hoàng đế khai quốc, khi tranh giành thiên hạ lập được một chút công lao hiển hách cho nên được phong hầu khác họ, mà nàng chính là tiểu thư dòng chính của Hầu phủ.

Lưu Châu và Cẩm Sát nghe được lời nói của Vân Thù, bỗng chốc cũng quên luôn hảng sợ, các nàng nhìn Vân Thù chậm rãi ngồi dậy, bọn họ cảm thấy tuy rằng sắc mặt tiểu thư nhà mình còn có vài phần tái nhợt, nhưng tinh thần đã khá hơn, trái tim vốn treo trên cổ họng cuối cùng lập tức rơi xuống, nhưng vẫn còn hơi do dự dự hỏi: “Tiểu thư còn khó chịu không, vẫn nên đi mời đại phu tới khám một lần cho thoả đáng thì hơn, bây giờ tiểu thư tuổi còn trẻ, nếu rơi xuống tật bệnh gì, chỉ sợ là sau này...”

Vân Thù lắc lắc đầu, sau khi nàng làm rõ mọi chuyện cần thiết cũng cảm thấy đầu giống như bị chụp một cái vòng kim cô vào bỗng chốc thả lỏng rất nhiều, chính là vẫn còn đau một chút, Vân Thù đưa tay sờ soạng cái gáy của mình, quả nhiên sờ thấy một cục sưng.

“Hiện giờ ta đã tỉnh, đầu cũng không còn đau nữa, vết sưng ở sau gáy ước chừng qua khoảng hai ngày là có thể tiêu tan đi.” Vân Thù không chút để ý nói, “Cần gì phải đi mời đại phu, chẳng lẽ còn cho rằng hiện giờ cái nhà này còn giống như trước đây, có phụ tử mẫu ái hay sao?”

Lưu Châu và Cẩm Sát nghe xong lời nói của Vân Thù, sắc mặt của hai người cũng trở nên suy sụp, hốc mắt cũng hơi hơi đỏ lên.

Tuổi Cẩm Sát lớn hơn Lưu Châu mấy tháng cũng vào phủ trước, rõ ràng hiểu quy củ trong phủ hơn Lưu Châu một ít, nàng vội vàng trấn an: “Tiểu thư tội gì để mấy lời này vào tai, lời này nói trước mặt nô tỳ và Lưu Châu thì không sao, nếu để cho những nha hoàn và bà tử khác nghe thấy, người khổ sẽ chỉ có tiểu thư thôi, hiện giờ phu nhân bị ủy khuất, tiểu thư càng nên cẩn thận mới đúng.”

Vân Thù cũng biết Lưu Châu và Cẩm Sát muốn tốt cho mình bằng không cũng sẽ không nói những lời này, nhưng hiện tại Vân Thù đã không phải là Vân Thù lúc trước, nàng là linh hồn ở xã hội hiện đại có vỏ ngoài chống đỡ lấy thế giới này, nàng hừ lạnh một tiếng: “Chẳng phải còn trông cậy vào ta gọi tiểu hồ ly tinh sắp vào cửa là mẫu thân sao? Muốn ta kêu một tiếng mẫu thân, cũng phải xem xem bà ta có cái bản lĩnh này hay không có phân lượng kia không! Dù sao đi nữa bây giờ mẫu thân của ta còn chưa đồng ý nhận tờ hưu thư, bà ta muốn vào cửa, cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy!”

Vân Thù nói như vậy, cũng không để ý sắc mặt hơi tái nhợt của Lưu Châu và Cẩm Sát, chính là vén chăn lên xuống giường: “Mang quần áo của ta tới đây, đợi ta ăn mặc từ tể sẽ đến viện của mẫu thân.”

Khi Lưu Châu và Cẩm Sát nghe được Vân Thù nói như vậy, sắc mặt càng thêm tái nhợt, Lưu Châu đưa mắt nhìn Cẩm Sát, ý bảo nàng tiến lên nói với tiểu thư, Cẩm Sát do dự một chút, vẫn lên tiếng: “Tiểu thư, phu nhân, phu nhân bà đã bị hưu rồi phủ rồi...”

Khi Vân Thù nghe được Cẩm Sát nói như vậy, đột nhiên xoay người nhìn về phía Cẩm Sát, Cẩm Sát dẩu môi: “Hôm qua cửu lão gia tiếp nhận hưu thư, rồi đón phu nhân trở về Vạn phủ rồi... Tiểu thư bị thương mê man, nên mới không biết chuyện này.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Dạy bảo nô tỳ

Thời điểm Vân Thù nghe được Cẩm Sát nói như vậy, nàng cũng có vài phần ngoài ý muốn. Trước khi nàng bị thương mê man, phụ thân của nàng Vân Hoảng bị ma quỷ ám ảnh nên mới coi trọng Chu Bích Cầm thứ nữ của Chu Tùng chủ sự Công bộ.

Vốn coi trọng một người nữ tử cũng không phải là một việc gì to tát, nhiều lắm chính là nạp thêm một người thiếp mà thôi, trong phủ cũng không phải không tồn tại di nương.

Nhưng Vân Hoảng muốn dùng cưới chính thê, biếm mẫu thân của nàng làm thiếp để đón Chu Bích Liên làm thê. Mẫu thân của nàng tự nhiên là không đồng ý, lập tức dùng tội danh ghen tị để hưu thê.

Tuy Vân Thù chỉ có mười hai tuổi, nhưng cũng có nhận thức lại là dòng chính nữ của Hầu phủ cũng xem như người lên được mặt bàn, lúc trước ở Hầu phủ được phụ tử mẫu ái mà thông thả ung dung, hiện giờ lại gặp phải một biến cố như vậy, tính tình quật cường vừa lên liền đi tìm phụ thân mình lý luận, lại không ngờ khiến Vân Hoảng tức giận, lúc phụ thân và nữ nhi tranh chấp đã bị Vân Hoảng đẩy một cái đụng phải cái bàn, lập tức ngã xiu.

Một lần ngã xiu chỉ vền vện ba ngày, đến tận sau khi hồn của Tần Tử Nguyệt tiến nhập vào thân thể này mới tỉnh lại, cho nên hiện tại nghe được tin tức này, nàng cũng chỉ biết ngây ngẩn cả người, thế nào cũng không thể ngờ sẽ phát sinh một biến cố lớn như vậy.

“Cậu ta lấy được chỗ tốt gì, lại khuỷu tay hướng ra ngoài như vậy! Bà ngoại ta cái gì cũng chưa nói sao? Thôi, dù sao cái gọi là thân nhân đều là những người không đáng tin cậy, làm người tốt cuộc vẫn nên dựa vào bản thân mình mới được!”

Giọng Vân Thù lạnh lùng nói, vẻ mặt đông lại rõ ràng không tức giận bao nhiêu, lại có thêm vẻ không giận mà uy ở bên trong, Lưu Châu và Cẩm Sát nhìn

thấy mà hơi ngây ngời, bọn họ chỉ cảm thấy khí thế trên người tiểu thư nhà mình bây giờ hơi khác, nếu trước khi ngất mà tiểu thư nghe được chuyện này, hơn phân nửa sẽ chỉ biết chạy tới tranh luận với Hắc gia, mà hiện tại tuy tức giận nhưng đã bình tĩnh rất nhiều.

“Tiểu thư?” Lưu Châu hơi sợ hãi nhìn Vân Thù, hiểu được hiện giờ tiểu thư nhất định rất giận dữ, sợ sau khi tính khí quật cường của tiểu thư vùng lên lại đi tìm lão gia lý luận, đến lúc đó cũng không biết sẽ ồn ào đến nông nổi nào nữa, nếu lại bị thương thêm chỗ nào thì nàng và Cẩm Sát tỷ tỷ cũng thật thẹn với những ân huệ nhiều năm như vậy của phu nhân.

Trong lòng Vân Thù đang ghen một con tức, sự việc này vốn là phụ thân nàng không đúng. Cậu nàng trong ngày thường cũng không phải người sẽ làm ra những loại chuyện hồ đồ bậc này, vào lúc nguy cấp này không giúp được thân nhân nhà mình còn chưa tính, lại còn làm ra chuyện hồ đồ này, lại tiếp nhận tờ hưu thư kia rồi! Đây khiến trong lòng Vân Thù làm sao có thể bình tĩnh được?

Mà lúc này cho dù nàng muốn nổi trận lôi đình thì cũng là một việc làm vô bổ, so sánh với việc vì tức giận với bên kia mà chọc ra chuyện phiền toái bị người bắt được nhược điểm, còn không bằng tĩnh táo lại yên lặng theo dõi biến hóa.

“Trước lấy quần áo ra, cậu ta đã làm ra chuyện tốt như vậy, cũng không biết mẫu thân bây giờ như thế nào rồi, ta phải đi coi một cái.” Vân Thù hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi nói, trong giọng nói hoàn toàn bình tĩnh, nàng nhìn hai nha hoàn đang tỏ vẻ lo lắng nhìn mình, “Các em cũng không cần phải lo lắng, trải qua sự kiện lúc trước ta sẽ không lại vội vàng đi tìm phụ thân đòi một câu trả lời hợp lý nữa, nếu hiện giờ ta còn nhìn không thấu sự thật, thì vết thương ở gáy coi như là nhận không rồi.”

Khi Cẩm Sát và Lưu Châu nghe được Vân Xu nói như vậy thì cũng yên tâm, tiểu thư nói kiên định như vậy có lẽ sẽ không lườm gạt các nàng, Lưu Châu vội vàng mang quần áo tới, mà Cẩm Sát thì đi lấy lược, dè dặt cẩn trọng sửa sang lại mái tóc dài của Vân Thù, nhìn cục u còn hơi rõ ràng ở sau gáy, trong lòng nghĩ nên bôi kiểu tóc nào để che giấu đi.

Sau khi Vân Thù thu thập thoả đáng, liền dẫn Cẩm Sát và Lưu Châu ra sân, vừa mới đến sảnh trước đã phát hiện Tĩnh Viễn Hầu phủ vốn có vài phần lịch sự tao nhã, khắp nơi đều là màu đỏ tươi, đỏ tươi đến gần như đau nhức mắt Vân Thù, giống như có một cây châm chui vào trong lòng nàng.

Cẩm Sát thấy vẻ mặt Vân Thù càng ngày càng lạnh lùng, màu đỏ này rơi vào mắt nàng và Lưu Châu hai người làm nha hoàn này đều khiến cho lòng bọn họ không dễ chịu, huống chi là tiểu thư.

Vân Thù nhìn một gã sai vặt đang treo một chiếc đèn lồng màu đỏ dưới mái hiên, cũng không quay đầu lại hỏi: “Hôn kỳ định vào lúc nào?”

Phụ thân đã hấp tấp đến mức độ hưu mẫu thân rồi khỏi phủ, chỉ sợ hôn sự này sẽ không thể nào trì hoãn thêm được nữa rồi, hiện giờ đáng vẻ vui mừng trang trí làm việc vui lớn trong phủ càng chứng minh ý tưởng của Vân Thù.

“Bây ngày sau.” Cẩm Sát chậm rãi trả lời.

“Ông ta thật đúng là chờ không kịp.” Vân Thù lạnh lẽo nói, trong ánh mắt toàn là vẻ trào phúng, mà vẻ lạnh lùng trong mắt, quả thật là chỉ thấy người mới cười chứ không thấy người cũ khóc.

Vân Thù cũng không hỏi nữa, nàng mang theo Cẩm Sát và Lưu Châu đi về phía sảnh trước, vừa mới qua một cánh cửa vào sảnh trước đã nghe thấy giọng nói tỏ vẻ kẻ cả đang vênh mặt hất hàm sai khiến trong sảnh trước.

“Đèn lồng này treo lệch rồi, vài đồ quần trên mái hiên chỉ sợ không phải mới ra năm nay đi, sao ta nhìn thấy màu cũ như vậy. Ngày tiểu thư nhà ta vào cửa mà nhìn thấy màu sắc cũ kỹ như vậy, chỉ sợ sẽ uất ức. Còn có ngày đó chỗ hạ kiệu ở chính đường cũng phải phủ một tầng vải đỏ, tất nhiên phải mới nhất, chân của tân nương không dính bụi trần, nếu là dùng vải cũ của năm trước đến lừa bịp, phải cẩn thận da của các người.”

Vân Thù một bước tiến vào viện, đó là một bà tử hơi mập mạp đang hai tay chống nạnh đứng ở trong sân khoa tay múa chân với hạ nhân.

Vân Thù đi vào viện, bọn hạ nhân rất có quy củ dừng tất cả những việc trên tay, cúi người thi lễ với Vân Thù, trong miệng gọi tiểu thư.

Vân Thù gật gật đầu, coi như là thừa nhận quy củ của hạ nhân.

Bà tử kia nghe được mọi người kêu lên, a ~ một tiếng, khuôn mặt tươi cười đi đến trước mặt Vân Thù, hơi hơi khom người thi lễ: “Tiểu thư mạnh khỏe.”

Dáng vẻ này của bà ta xem như vô cùng biết quy củ, nhưng mà trong ánh mắt lại có vài phần ý tứ khinh miệt.

Vân Thù liếc mắt bà tử kia một cái, cũng nhìn rõ ràng sự khinh miệt trong mắt bà ta, nàng khẽ ngẩng đầu, càng khinh miệt hơn bà tử kia, lạnh lùng mở miệng: “Người là cái thứ gì, lại hô hô quát quát trong phủ Tĩnh Viễn Hầu, người định biến nơi này thành cái chợ phải không?”

Bà tử này biến sắc, đang định nói thì nghe được giọng nói cực kỳ nghiêm khắc của Vân Thù: “Người đâu! Đánh thứ bà tử điên không hiểu quy củ này ra ngoài cho ta!”

Bọn người hầu trong phủ nào đã từng nhìn thấy dáng vẻ đầy khí thế như vậy của Vân Thù, bỗng chốc sững sờ ngay tại chỗ, trong khoảng thời gian ngắn không biết có cần tiến lên không.

Bà tử cũng biết Vân Thù, biết được người trước mắt mình chẳng qua là một tiểu nữ tử mới có mười hai tuổi, là dòng chính nữ của Hầu phủ, xác thực là một vị chủ tử, lại không ngờ sẽ có biến cố như vậy, bà tiến lên một bước, cười lạnh một tiếng nói: “Vị tiểu thư này có ý gì? Bà tử ta là nhũ mẫu của nhị tiểu thư Chu gia, qua bảy ngày nữa thì tiểu thư nhà ta sẽ trở thành đương gia chủ mẫu của Hầu phủ, ngay cả tiểu thư ngài thấy cũng phải gọi một tiếng

mẫu thân, chuyện này cũng là dựa theo quy củ. Hiện giờ ta được tiểu thư phản phó tới Hầu phủ lo liệu sự vụ, đây cũng là được Hầu gia đồng ý. Tiểu thư là muốn lập quy củ trước mặt bà tử sao?!”

Vân Thù liếc nhìn bà tử kia có vài phần chố cậy gần nhà gà cậy gần chuồng, nàng đưa tay ra, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai hung hăng cho bà ta một cái tát, một cái tát vừa giòn lại vang, khiến cho mặt bà tử kia cũng lệch đi.

“Người chỉ là một nô tỳ lại dám ở trước mặt ta nói ta lập quy củ, ta đây lập quy củ cho người này!” Vân Thù lạnh nhạt nói: “Người chẳng qua chỉ là nhũ mẫu của tiểu thư nhà người mà thôi, cho dù tiểu thư nhà người vào cửa Tỉnh Viễn Hầu thì người vẫn chỉ là một nô tỳ! Còn nữa tiểu thư nhà người có thể trở thành đương gia chủ mẫu của Hầu phủ còn không nhất định đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Răn dạy nô tỳ

Một cái tát này của Vân Thù không hề có chút tình cảm nào, lập tức khiến bà tử kia cảm thấy vô cùng không có thể diện. Bà tử họ Cố, từ lúc Chu Bích Cẩm sinh ra đã là nhũ mẫu chăm sóc tới nay, ở Chu gia coi như là lão nhân, khi nha hoàn và gã sai vặt trong phủ nhìn thấy cũng mang theo vài phần tôn kính, hiện giờ lại bị Vân Thù một tiểu nha đầu cho một cái tát ở trước mặt nhiều hạ nhân như vậy, trong lòng cũng cực kỳ căm hận.

Tuy Cố bà tử tức giận khó tiêu, nhưng cũng biết bản thân mình không thể đánh trả, bà chậm rãi quay đầu, nhìn Vân Thù nói: “Tiểu thư nói đúng lắm, nô tỳ đúng là kẻ nô tỳ, tiểu thư là chủ tử muốn đánh muốn phạt cũng không sai. Nhưng nô tỳ dù sao cũng là hạ nhân của Chu gia, cho dù muốn đánh muốn phạt cũng phải do chủ tử của Chu gia tới phạt, tuyệt đối không có đạo lý để cho một tiểu thư của Hầu phủ ra tay giáo huấn.”

Lời Cố bà tử mặc dù không nặng, nhưng đang ngầm nhắc nhở Vân Thù vượt quá quy củ, càng ám chỉ bản thân bà ta là người Vân Thù không thể động vào.

“Người nói rất đúng, người là nô tỳ của Chu gia, muốn đánh muốn phạt cũng nên do người Chu gia quản.” Vân Thù gật gật đầu.

Cố bà tử nghe thấy Vân Thù thừa nhận nàng không có tư cách động thủ với mình, lập tức nghĩ rằng lợi thế nghiêng về phía mình, thì lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Vân Thù: “Người đã biết bản thân mình là nô tỳ của Chu gia, như vậy người ở Hầu phủ chúng ta khoa tay múa chân tính là gì trở gì? Hay là đầu óc của người không rõ ràng, nên đã coi Hầu phủ trở thành Chu gia các người rồi hả? Người làm việc như vậy, cho người một cái tát dĩ nhiên là đã giữ lại mặt mũi cho Chu gia rồi, người tự tiện xông vào Hầu phủ giết tại chỗ thì có thể như thế nào? Kêu quản gia của Chu gia người tới nói, không thông báo tiến vào Hầu môn còn khoa tay múa chân la hét ầm ĩ với nô tỳ Hầu phủ rốt cuộc là ai có lý?”

Cố bà tử nghe được trong lòng cả kinh, hơi hơi giương mắt nhìn về phía Vân Thù, gương mặt còn chưa nở rộ đã có vài phần xinh đẹp ướm át lại hoàn toàn lạnh như sương, giọng nói càng giống băng lạnh, gần như khiến bà đông lạnh tại chỗ.

“Người cho rằng tính mạng của một nô tỳ như người thì đáng giá mấy đồng?”

Vân Thù khinh niết dùng đuôi khóe mắt liếc nhìn Cố bà tử, giống như ở trong mắt nàng, Cố bà tử chẳng qua chính là một con kiến, nàng bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng bà ta. Trong sóng mắt lưu chuyển kia thậm chí có chứa vài phần uy nghi, khiến đôi chân của người được gọi là Cố bà tử này như nhũn ra, vốn có chút tự tin hiện giờ đã không còn.

“Chuyện này... Chuyện này Hầu gia đã cho phép.” Cố bà tử ấp úng nói, lúc này đã không còn khí thế như vừa rồi.

“Phụ thân ta cho phép?” Vân Thù cười lạnh: “Phụ thân ta cho phép là Chu gia các người liền gấp gấp đến Hầu môn khoa chân múa tay rồi hả? Chuyện trong nội đường Hầu phủ không phải có người chủ quản sao, đã xin chỉ thị của lão phu nhân chưa? Lão phu nhân cho phép người làm như vậy sao? Quả nhiên là thứ gì đó từ tiểu môn tiểu hộ, một chút quy củ cũng không hiểu mà còn dám ở trước mặt ta nói đến hai chữ quy củ, thật là buồn cười đến cực điểm. Còn không nhanh chóng rút ra ngoài cho ta!”

Cố bà tử nghe xong lời nói của Vân Thù, sắc mặt càng thêm lúng túng, nhưng bà ta cũng biết lời Vân Thù nói này cũng có vài phần có lý, tuy rằng bà ta đã được Hầu gia cho phép tới Hầu phủ lo liệu sự vụ nhưng thật sự chưa gặp lão phu nhân, hiện thời thấy Vân Thù nhắc tới chuyện này thì cũng biết bản thân mình đã bại lộ rồi. Vừa nghĩ, chân Cố bà tử càng thêm mềm nhũn.

“Nô tỳ đi về bây giờ, nô tỳ đi về bây giờ...” Cố bà tử đưa tay lau một vốc mồ hôi trên trán, hận không thể xoay người rồi đi ngay lập tức.

“Đứng lại!” Vân Thù gọi Cố bà tử đang định chân như bời dẫu lại, nàng đưa mắt lên lên xuống xuống đánh giá Cố bà tử một lượt, hiện thời bà ta đâu còn có cái khí thế căm lòng gà mà làm như lệnh tiền nữa, bà tử này chắc giới nhất là kiểu chố cậy gần nhà gà cậy gần chuồng đi, đối phó với những người như thế tuyệt đối không thể có nửa điểm nhân nhượng, tư thái nhất định phải cao hơn bà ta, nhất định phải vượt qua bà ta, bà ta mạnh mẽ như vậy thì nhất định phải mạnh hơn bà ta.

Cố bà tử run run rẩy rẩy nhìn Vân Thù: “Nô tỳ biết sai rồi, tiểu thư còn có cái gì muốn răn dạy, nô tỳ xin lắng nghe.”

“Nói cho chủ từ nhà người biết, cánh cửa của Hầu phủ này tay còn chưa vào đã định đưa thân vào, bà ta cũng không sợ đuổi quá dài sẽ bị cửa kẹp sao?” Vân Thù liếc nhìn Cố bà tử, trên vẻ mặt kia tràn ngập khinh thường: “Bản tiểu thư có một câu để khuyên chủ từ nhà người, cứ coi như vào cửa, thì phía trên còn có lão phu nhân, lão phu nhân nói có thể đương gia giao quyền đương gia cho, người đó mới chính là đương gia chủ mẫu, nếu là lão phu nhân nói không đương gia, vậy thì không phải là đương gia chủ mẫu gì cả. Việc không thành như đình đóng cột tốt nhất vẫn là nên kiềm chế một chút, miễn cho đến lúc đó náo loạn làm thành cảnh gà bay trứng vỡ cái gì cũng không thừa, kêu chủ từ nhà người dụi mắt một chút, học chút quy củ cho tốt đi.”

Cố bà tử nghe được lời này thì phía sau lưng đã chảy đầy mồ hôi lạnh, bà ta cũng không nghe nói tiểu thư Hầu phủ là một nhân vật lợi hại đến như vậy, những lời nói được gọi là tru tâm * kia, lại cố tình không thể phản bác được. Cố bà tử chỉ phải vâng vâng dạ dạ đáp, trong lòng lại không nhịn được thầm nói đương gia hay không đương gia trước mặt kệ, đợi đến lúc tiểu thư lấy được danh hiệu chính thể vào cửa, đến lúc đó người này có lợi hại hơn nữa cũng không còn có tác dụng gì, lúc đó không phải là sẽ phải ngoan ngoãn kêu một tiếng mẫu thân sao, đó cũng là quy củ. Đến lúc đó tiểu thư nhất định sẽ kêu nha đầu kia ăn chút chỗ hay, hôm nay cứ để cho nàng ta trên một cơ đi!

(*) Tru tâm: phôi bày và tổ cáo suy nghĩ hoặc ý định của người khác, với những từ nhạy cảm của mình để kích thích người ta, hoặc với những điều yêu thích của mình hoặc người khác để phá hủy hoàn toàn ý chí cá nhân của mình, để tinh thần sụp đổ

Cố bà tử nghĩ như vậy trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút, thấy Vân Thù cũng không có lời gì muốn nói nữa, vội vội vàng vàng xoay người rời đi, tốc độ giống như sau mông bị đốt một mồi lửa.

Vân Thù nhìn đáng vẻ chạy trốn chết của Cố bà tử, nàng cũng không ngăn cản, chỉ dẫn Lưu Châu và Cẩm Sát đi ra cửa.

Lưu Châu và Cẩm Sát dĩ nhiên là bị những lời răn dạy vừa rồi của Vân Thù với Cố bà tử làm rung động một trận, nhất là Lưu Châu, bên trong đôi mắt kia toát ra vẻ khâm phục, nhưng mà trên mặt Cẩm Sát lại có vài phần bất an.

“Cẩm Sát, em có gì muốn nói thì cứ nói ra đi.” Vân Thù cũng nhìn thấy vẻ mặt cảm hận sâu sắc của Cẩm Sát, chỉ biết Cẩm Sát lại đang lo lắng.

“Mới vừa rồi tiểu thư đuổi Cố bà tử ra khỏi cửa, lúc này Hầu gia không có ở trong nhà, nếu Hầu gia biết hoặc là người có tâm khuấy động một phen ở trước mặt Hầu gia, nô tỳ chỉ sợ Hầu gia sẽ trách tội tiểu thư.” Cẩm Sát đề thấp giọng nói, dè dặt cẩn thận nói với Vân Thù: “Tiểu thư phải làm thế nào mới tốt.”

“Sợ cái gì, coi như lúc đó có người khuấy động thì phụ thân ta đã không có tình cảm như ban đầu rồi, sao lại e ngại trách cứ của ông ta.” Vân Thù cười nhạt một tiếng, một chút cũng không thêm đề ý, “Hiện giờ trong mắt phụ thân cũng chỉ có người kia, người đã không còn là phụ thân trong trí nhớ của ta rồi. Ta bây giờ là một tiểu cô nương mới mười hai tuổi, phụ thân lại muốn cưới vợ mới rồi, chẳng lẽ còn không cho ta phát tiết tức giận sao? Còn nữa, lão phu nhân còn đó, chẳng lẽ bà ấy sẽ để cho phép phụ thân ta vì cái nữ nhân kia mà làm ra chuyện cha con tương tàn sao? Lão phu nhân vốn không muốn gặp mặt nữ nhân kia, nếu lại nháo ra chuyện, chỉ sợ lúc nữ nhân kia vừa vào cửa đã không có trái ngon mà ăn.”

Vân Thù tùy ý nói, mới vừa rồi tất cả nàng làm với Cố bà tử, cũng làm dưới quyết định sau khi suy nghĩ trong nháy mắt, dù sao việc này cũng phải có chuẩn bị mới được. Hơn nữa trải qua sự tình bị thương lần trước, nàng không muốn gặp nữ nhân kia cũng chẳng phải là chuyện mới mẻ gì, nàng đã có thể náo loạn một trận với phụ thân thì chính là nói một vài lời tàn nhẫn với một kẻ nô tỳ cũng là chuyện bình thường. Dù sao trong mắt người thường, một hài tử coi như tùy hứng cũng là bình thường, huống chi về tình có thể tha thứ.

“A đúng vậy.” Lưu Châu nghe Vân Thù nói xong, gật đầu nói: “Lão phu nhân thương yêu nhất chính là tiểu thư.”

Vân Thù cười mỉm, như trước đi về phía Vạn phủ, trong lòng cũng không thừa nhận lời nói kia của Lưu Châu, lão phu nhân thật sự thương nàng, nhưng mà nói cho cùng thì thương nhất cũng vẫn là nhũ từ ruột thịt của bà ta thôi, bằng không sao bà ta có thể đồng ý để cho phụ thân dùng một lý do hoang đường như vậy để hưu mẫu thân.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ngài cứ việc khóc

Vạn phủ thật ra cách Hầu phủ không quá xa, hơn trăm năm trước cũng là công thần khai quốc theo chân tổ Hoàng đế cùng đánh thiên hạ, lúc vinh hoa nhất cũng là đại tướng quân của Đại Khánh. Đàng tiếc vinh quang này đã theo sau khi lão thái gia của Vạn gia đi liên dần dần xuống dốc và nhân tài điêu linh, cho tới bây giờ, Vạn Thủ Nghĩa cậu của Vân Thù chẳng qua chỉ là một thự chính Quang Lộc tự lục phẩm mà thôi, lương mỗi tháng chỉ vền vện mười thạch.

(*) thự chính: tương đương với chức thư ký hay văn thư. Quang Lộc tự là một trong sáu tự trong quan chế lục tự, Quang Lộc tự là cơ quan phụ trách việc cung cấp và nấu rượu lễ, đồ lễ, đồ ăn trong các bữa tế tự, triều hội, yến tiệc cung đình, yến tiệc ân vinh Tiến sĩ.

Đương nhiên mức bổng lộc như vậy sẽ không thể nuôi sống người toàn gia, quan lại ở thành Trường An thường lên đặt mua mấy cửa tiệm để có chút hỗ trợ chi phí trong nhà, thế đạo hiện giờ là sĩ nông công thương, thương nhân có địa vị thấp hơn nữa đều bị coi là người đầy hơi tiền không lên được mặt bàn, cho nên cửa tiệm này có phần nửa đều tìm người quản lý, giống như Vạn Thủ Nghĩa có hai cửa hiệu mặt tiền nho nhỏ ở trên đường lớn phía tây, sinh

nhai coi như tốt, hơn nữa tổ tiên cũng coi như tích lũy được chút ngân lượng, cuộc sống cũng không đến mức quá khó khăn, nhưng cũng không hề dư dả.

So sánh với Hầu môn Vân gia dĩ nhiên không là gì cả, chính là ông ngoại Vân Thù có giao hảo với ông nội đã mất, lúc trước còn kết bái thành huynh đệ, cho nên việc hôn nhân của mẫu thân nàng Vạn Thục Tuệ đã được định ra từ nhỏ, đến tuổi trưởng thành thì vào đại môn Hầu phủ trở thành chính thê.

Thời điểm Vân Thù đến Vạn phủ đã là giờ Ty, hôm nay Vạn Thù Nghĩa nhàn nhả ở nhà, nhưng Vân Thù đến đây không phải là để gặp người cậu này, vì vậy nàng chỉ cho gã sai vặt đi thông truyền Vạn Thù Nghĩa một tiếng, sau đó liền đi đến chỗ bà ngoại Miêu thị thỉnh an rồi mới đi đến chỗ mẫu thân mình, lúc bản thân nàng đến cửa viện của bà ngoại thì đã nghe thấy âm thanh nức nở của mẫu thân mình.

Vân Thù vừa nghe thấy tiếng khóc này thì ngay lập tức nghĩ rằng mẫu thân mình còn đắm chìm ở trong bi thương khi bị hưu không cách nào tự kiềm chế, nữ nhân cổ đại được giáo dục “Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu”, hiện giờ sau khi bị hưu cũng chỉ có thể trở về nhà mẹ đẻ, nhưng nữ nhân một khi bị hưu sẽ bị coi là một điều sỉ nhục, người trong nhà sẽ không cho bọn họ sắc mặt tốt, chứ đừng nói tới mấy người đầu lười dài quanh mình cả ngày nói chuyện linh tinh, vì vậy mà đại bộ phận nữ nhân bị hưu đều xuống tóc vào am ni cô, nếu không thì tái giá, nhưng tái giá cũng không phải tốt đẹp gì, nhất định gả xa làm điền phòng * cho người, vợ kế, kém một chút chính là làm thiếp.

(*) điền phòng: chỉ vợ trước chết, lại cưới vợ khác được xưng là “Điền phòng”. Làm điền phòng thường là quả phụ tuổi còn trẻ hoặc cô nương lớn tuổi, hoặc có quan hệ chung đụng thân thiết với nhà vợ, sau khi trưởng nữ xuất giá qua đời, thứ nữ tiếp tục kết duyên.

“Lão phu nhân, Vân Thù tiểu thư đến đây.” Nha hoàn hầu hạ ở cửa thông truyền một tiếng, sau đó có một bà tử ra cửa đón, Vân Thù cũng quen thuộc người ra cửa chào đón, trí nhớ trong thân thể này coi như cũng quen thuộc Vạn gia, nghĩ đến chắc thường xuyên đi lại, bà tử ra đón nàng họ Thẩm, là lão nhân hầu hạ ở trước mặt bà ngoại nàng, cũng có thể xem như chăm sóc Vạn Thục Tuệ lớn lên, cho nên Vân Thù thấy cũng tôn kính gọi một tiếng “Thẩm ma ma”.

Thẩm ma ma nhìn thấy Vân Thù, bà cũng không khỏi thở dài một hơi nói: “Tôn tiểu thư đã đến đây vậy thì nên đi khuyên nhủ Tuệ cô nương đi, cứ khóc mãi như vậy sẽ làm tổn hại đến thân thể.”

Vân Thù đáp tiếng, rồi nhanh chóng theo Thẩm ma ma vào cửa, lúc mới vừa vào nội đường thì chính là nhìn thấy cảnh Vạn Thục Tuệ đang gục vào người Miêu thị, tóc bà tán loạn, vẻ mặt tiêu tụy vô cùng, rõ ràng tuổi cũng không quá lớn, nhưng hiện giờ già đi vài tuổi so với trong ấn tượng lúc trước của Vân Thù, một đôi mắt đỏ khốc đến đỏ bừng sưng đỏ, trên mặt chỗ nào cũng là nước mắt, dung nhan vốn không hề xuất sắc, nhưng ngay cả dáng vẻ dịu dàng trong ngày thường cũng không còn rồi, bây giờ ở trong mắt Vân Thù chính là hình tượng bị chồng ruồng bỏ chân thực.

“Bà ngoại, mẫu thân!” Vân Thù vén áo thi lễ.

“Thù nhi đến đây, cháu hãy mau mau khuyên nhủ mẫu thân của cháu đi, mẫu thân cháu cứ khóc như vậy, cũng nhéo chặt lòng lão bà tử ta đây...” Miêu thị nói với Vân Thù, bên trong giọng nói cũng mang theo vài phần ghen ngạo, đến cuối cùng Miêu thị cũng nhịn không được nữa, hốc mắt lại đỏ lên, nước mắt lại rơi xuống.

Miêu thị vừa rơi nước mắt, Vạn Thục Tuệ cũng bất chấp nữ nhi của mình đang nhìn khóc càng thêm thê lương, luôn miệng kêu “Mẫu thân”, bị ai lên án: “Hắn ta thật nhẫn tâm.”

Vân Thù nhìn bà ngoại và mẫu thân mình cứ ôm đầu mà khóc rống như vậy, trong khoảng thời gian ngắn nàng cũng không xen vào nói cái gì, mà tiếng khóc này cũng khóc đến khiến cho nàng thật sự phiền lòng. Trong nội tâm nàng cũng không phải là người cổ đại gặp phải chuyện như vậy thì chỉ biết cả ngày khóc suốt mướt, Vân Thù trước kia là người như thế nào nàng cũng mặc kệ, từ nay về sau chỉ nguyện ý sống một đời thoải mái, không phải chỉ là bị hưu thôi sao, nam nhân mới hưu chẳng qua hai ngày, bảy ngày sau sẽ cưới tân nương vào giờ khắc này trong mắt Vân Thù cũng không phải thứ gì tốt, đáng giá vì nam nhân như vậy mà ở đây khóc lóc suốt mướt không ngừng.

“Thẩm ma ma, cho ta một tách trà là được, ta mới vừa thu thập một lão già Chu gia không có mắt ở trong phủ, trong lòng nhớ mẫu thân nên đi thẳng đến chỗ bà ngoại, hiện giờ cực kỳ miệng khô lưỡi đắng, nhưng mà mẫu thân lúc này chỉ biết lo khóc, chỉ sợ cũng không rảnh đến chiếu cố ta, ma ma rót cho ta một tách trà đi, ta khát nước. Để cho ta uống xong một tách trà, rồi lại xem mẫu thân khóc tiếp.” Vân Thù chỉ có thể cau mày với Miêu thị và Vạn Thục Tuệ vẫn không ngừng khóc ở bên cạnh, cũng không biết nên khuyên giải như thế nào, đành nói với Thẩm ma ma một tiếng, giọng nói của nàng thanh thúy nói năng có khí phách, trong khoảng thời gian ngắn hấp dẫn tất cả tầm mắt của tất cả mọi người trong phòng, trong ánh mắt của bọn họ đều là khiếp sợ và không hiểu.

Đừng nói là đến mấy nha hoàn và bà tử Vạn gia hầu hạ Miêu thị không hiểu, đến ngay cả Lưu Châu và Cẩm Sát được Vân Thù mang theo cũng tràn đầy nghi hoặc, nghe xong lời này của nàng tức thì lộ ra ánh mắt không dám tin, bởi vì lời nói này quá lạnh nhạt rồi, mẫu thân và bà ngoại của mình khóc thành cái bộ dáng như vậy đã không khuyên giải còn chưa tính, vẫn còn có tâm tình ngồi uống trà còn muốn nhìn mẫu thân mình khóc, trong thiên hạ không có cái đạo lý như vậy, đây chính là bất hiếu.

Miêu thị và Vạn Thục Tuệ nghe xong lời nói của Vân Thù, cũng ngừng khóc, nhất là Miêu thị chăm chú đưa mắt tìm tòi ngoại tôn nữ luôn thân cận mình từ trước tới giờ, thời điểm trước kia cả tính nha đầu kia này có chút ngang ngược, tính cách tùy hứng, khi thấy mẫu thân mình khóc nhất định sẽ phát tác, thế nhưng hiện giờ lại nói ra những lời này khó trách khiến cho Miêu thị muốn nhìn nhiều một cái, bà ta chỉ cảm thấy lúc này nha đầu giống như là có vài phần khí định thần nhàn, ngược lại trưởng thành vài phần.

Thẩm ma ma tuy là cảm thấy lời nói vừa rồi của Vân Thù có chút bất hiếu, nhưng vẫn để một nha hoàn đi châm một tách trà, tự tay nâng đến trước mặt Vân Thù.

Vân Thù thổi trà, trái lại ngồi xuống bên cạnh, đưa mắt nhìn thoáng Vạn Thục Tuệ đang hai mắt nhắm lệ mông lung nhìn mình, Vân Thù gầy gầy lá trà, nhẹ

nhàng nâng tách trà lên, lại khẽ nhấp một ngụm, tư thái này có vài phần lười nhác quý khí.

“Mẫu thân, nếu ngài cảm thấy ở đây khóc lóc có tác dụng có thể thay đổi được cái gì, ngài cứ tiếp tục khóc.” Vân Thủ nhìn Vạn Thực Tuệ, ánh mắt của nàng sáng quắc: “Ngài cũng đừng trách nữ nhi nói chuyện như chọc vào lòng, ngài khóc như vậy, khóc cho mình hay muốn khóc cho phụ thân không có lương tâm của ta xem? Nếu là ngài muốn khóc cho người phụ thân không có lương tâm kia xem, vậy thì nữ nhi phải nói một câu với người, kể cả ngài vì khóc mà mù hai mắt, ông ta cũng không tới đây nhìn ngài một cái đâu. Nếu ngài muốn khóc vì bản thân mình, vậy cũng được, nữ nhi chỉ cho ngài nửa canh giờ. Ngài khóc, cứ việc khóc, chờ ngài khóc đủ rồi, có thể gặp nữ nhi rồi, lúc đó nữ nhi sẽ nói chuyện từ từ với ngài.”

“Chỉ có điều nữ nhi phải nhắc nhở ngài một chuyện, bảy ngày sau phụ thân sẽ cưới tiểu hồ ly tinh kia vào cửa, trong lòng ngài đã cảm thấy thoải mái rồi chứ? Nếu vẫn không thấy thoải mái, vậy sai nha hoàn lấy nước giếng giặt khăn rửa mặt cho tỉnh táo. Dáng vẻ của ngài cho người khác nhìn chính là ngài như một bộ quần áo rách đã bị vứt bỏ, nữ nhi không thể chấp nhận được. Cần phải để cho bọn họ trả giá thật lớn!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Bán muội cầu vinh

Vạn Thực Tuệ nghe được Vân Thủ nói như vậy, trong mắt bà cũng đầy không dám tin tưởng, Vạn Thực Tuệ chỉ cóc âm giác trong lòng mình càng thêm đau thương, nhưng không biết lời Vân Thủ nói khiến cho bà cảm thấy đau lòng hay bởi vì hôm trước vẫn còn là phu quân của mình đã không kịp chờ đợi muốn kết hôn với nữ nhân kia! Bảy ngày sau, ông ta sao lại phụ lòng bà cùng ông ta vén vện mười ba năm còn sinh ra một hài tử!

Vừa nghĩ như vậy, hốc mắt Vạn Thực Tuệ càng thêm cực kỳ đỏ, lại định khóc.

“Lão phu nhân, lão phu nhân.” Bên ngoài đột nhiên truyền đến một giọng nói mang theo vài phần ý cười, giọng nói này còn chưa dứt, hai bóng người đã vào cửa.

Tiến vào cửa đầu tiên chính là một phụ nhân, vóc người hơi mập, mặc một bộ đồ tơ lụa màu đỏ sậm, nhìn có vẻ hơi mập ra, nhưng mà bà ta giống như không phát hiện ra, đôi mắt cũng không tính là vô cùng sáng ngời lộ ra ánh sáng khôn khéo, trên mặt bà ta mang theo cười, nụ cười này nhìn thấy khiến người ta cảm thấy có vài phần dưng tặc gáy, bởi vì trong đó đầy rẫy ý vị tính kế.

Mà sau lưng bà ta là một nam nhân trung niên hết sức gầy gò mặc một bộ đồ màu xanh xám, trong lòng nam nhân kia cũng có vài phần không cam lòng, nhưng khi phụ nhân kia quay đầu liếc mắt vẫn đi vào.

Vân Thủ dĩ nhiên biết được hai người mới vừa vào cửa là ai, hai người này chính là cậu Vạn Thủ Nghĩa và mợ Hồ thị của nàng.

Hồ thị vừa vào cửa, đưa mắt liếc nhìn Vân Thủ, lại ngược mắt nhìn Miêu thị và Vạn Thực Tuệ, khi nhìn thấy hai mắt người này đỏ ngầu và vết nước mắt chưa khô trên mặt, trong lòng Hồ thị có vài phần chán ghét, từ sau ngày hôm qua khi đón tiểu cô về trong phủ vẫn khóc không ngừng, chỉ cần tỉnh lại khóc, tiếp theo đó ngay cả Miêu thị cũng khóc theo, khóc không ngừng như vậy thật sự rất xui!

Tuy Hồ thị nghĩ như vậy, nhưng vẫn thi lễ với Miêu thị nói: “Mới vừa nghe nói ngoại sinh nữ tới, con đây rất nhớ nhưng, vội vàng tới nhìn, trong lòng bận rộn đến không cân nhắc đến quy củ, nhưng nghĩ người một nhà, nghi thức xã giao gì đó chắc không cần để ý như vậy.”

Hồ thị nói xong đi tới trước mặt Vân Thủ, bà thân thiết nắm tay Vân Thủ nói: “Ngoại sinh nữ của ta đây thoát nhìn gầy đi không ít, nghĩ đến xảy ra chuyện lớn như vậy trong lòng cũng không dễ chịu, cháu nên khuyên giải mẫu thân cháu một chút, chuyện đã đến nước này cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.” die~nd a4nle^q u21ydo^~n

Hồ thị nói xong rút khăn tay lau nước mắt vốn không hề tồn tại, “Cũng chỉ có thể chỉ trích phụ thân của cháu thật sự quá lòng dạ độc ác, sao có thể làm ra chuyện như vậy, mợ đây và cậu cháu vừa tức giận vừa đau lòng...”

Hồ thị đưa một ánh mắt về phía trượng phu của mình, Vạn Thủ Nghĩa theo lời Hồ thị nói gật đầu một cái.

“Thật sao?” Vân Thủ rút bàn tay mình từ trong tay Hồ thị ra, nàng nhìn lướt qua Hồ thị vốn không hề đau lòng vẫn giả bộ đang rơi lệ, đưa tầm mắt rơi lên Vạn Thủ Nghĩa ở bên cạnh nửa câu cũng không lên tiếng giống như cọc gỗ, “Nếu cậu và mợ thật sự vì chuyện của mẫu thân mà cảm thấy đau lòng và tức giận, sao lại không tranh luận một chút về việc phụ thân ta làm?! Mẫu thân cũng chỉ có một người cậu này có thể dựa vào, thân là người trong họ của mẫu thân, sự việc này mới mấy ngày, cậu đã dễ dàng nhận hưu thư như vậy, đây là đạo lý gì? Thử cho Vân Thủ không biết, đây là tức giận theo như lời trong miệng mợ sao?”

Vạn Thủ Nghĩa nghe được Vân Thủ nói một phen như vậy, sắc mặt của ông ta có vài phần xấu hổ, “Lời này... Lời này cũng không phải nói như vậy...” Ông ấp úng nói, chính là hồi lâu vẫn không nói ra được một lý do đương nhiên phải thế.

Sắc mặt Hồ thị cũng cứng đờ, nào nghĩ đến Vân Thủ sẽ nói lời chất vấn, gương mặt Hồ thị lập tức hơi khó coi. Hồ thị là người lợi hại, thường ngày cực kỳ chua ngoa, trong phủ này đều do bà trông coi, hơn nữa Vạn Thủ Nghĩa là một người có tính tình hèn nhát, nhiều năm bị Hồ thị quản chế như vậy, trong phủ đừng nói tới thiếp thất, ngay cả nha đầu thông phòng cũng không dám có một người.

“Ta nói Thủ nhà đầu người nói như vậy là có ý gì?! Chẳng lẽ còn cảm thấy ta và cậu người hại mầu thân người sao?! Bây giờ mầu thân người bị hư, thời điểm mất mặt như vậy, ta và cậu người còn không phải đón mầu thân người về phủ sao! Người nói chuyện như vậy, trong lòng người cũng không hổ thẹn sao!” Một tay Hồ thị chống nạnh một ngón tay chỉ Vân Thủ mắng, “Muốn trách cũng chỉ có thể trách người phụ thân không có lương tâm kia của người, ai bảo ông ta hư thế!”

Vân Thủ nhìn dáng vẻ bình trà của Hồ thị chỉ cảm thấy khó chịu, những lời này nói hơi không cần thể diện, người bị hư có nhà mẹ đương nhiên phải trở về nhà mẹ, bây giờ lại lấy chuyện này ra nói! Vân Thủ cười lạnh một tiếng: “Mầu thân ta có nhà mẹ dĩ nhiên phải trở về nhà mẹ đẻ, chỉ có điều nghĩ tới bây giờ có nhà mẹ đẻ cũng không khác gì không có nhà mẹ đẻ, huynh trưởng nhà mình không ra mặt vì muội của mình bị uất ức mà còn hờn hận nhận hưu thư, có đạo lý không vậy?! Cậu, ta xin hỏi cậu một câu, cậu không đấu tranh vì mầu thân của ta mà tiếp nhận hưu thư, là mầu thân ta làm chuyện gì đuổi lý có lỗi với Vân gia khiến cho cậu không có thể diện đi đấu tranh, hay cậu được chỗ tốt gì, cho nên bán muội cầu vinh mới không đấu tranh!”

Vận Thủ Nghĩa nghe được câu hỏi của Vân Thủ, sắc mặt của ông càng thêm lúng túng, lập tức chỉ cảm thấy cả người nóng ran giống như muốn bốc cháy, ông cúi đầu cũng không dám nhìn người khác nữa.

Vận Thực Tuệ thấy dáng vẻ kia của Vận Thủ Nghĩa, cả người bà cũng ngẩn ra không dám tin, một hồi lâu sau bà mới đau khổ tột cùng gào lên một câu: “Đại ca sao huynh có thể như vậy?! Huynh là đại ca ruột của muội mà..”

Miêu thị cũng không biết cong cong queo queo trong đó, nhưng hai hài tử này là ruột thịt của mình, nay nhi tử mình như vậy, đó chính là thật sự bán muội cầu vinh rồi, bà che ngực, vẻ mặt vô cùng đau đớn: “Oan nghiệt, oan nghiệt mà, sao ta lại sinh ra một nhi tử như người, con bé là muội muội ruột thịt của người mà...”

Sắc mặt Vận Thủ Nghĩa càng thêm ngượng ngùng, giọng nói càng thêm thấp: “Ông ta... Ông ta đồng ý chỉ cần nhận hưu thư, sẽ nói một tiếng với hộ bộ giúp con, bảo đảm con thăng lên được hai cấp.”

Vân Thủ cười lạnh một tiếng: “Bảo đảm hai cấp, cậu chính là đồng ý rồi hả? Cậu, ngài đúng là cậu tốt của ta!”

Hồ thị thấy nam nhân nhà mình thế mà lại nhận chuyện bán thiêu này, lập tức cảm thấy nói lời hữu ích cũng không có ý tứ gì, vẻ mặt không mang đau thương thâm tình mà tỏ vẻ đương nhiên nói: “Chuyện này có thể trách được tướng công sao? Tiểu cô, muốn trách chỉ có thể trách số mạng người không tốt, có vận làm phu nhân Hầu gia nhưng không có mệnh đó, Hầu gia đã quyết định chủ ý muốn hưu thế. Người xem người gả cho Hầu gia nhiều năm như vậy chỉ sinh một lỗ vốn, cũng không cho nhà mình thứ tốt gì, ca ca người nhiều năm làm một tiểu quan lục phẩm nhỏ như vậy, thừa dịp Hầu gia muốn hưu người, người còn có vài phần giá trị có thể bảo vệ một đoạn tiền đồ của ca ca người, người cũng nên biết đủ đi.”

Đôi tay Hồ thị chống nạnh tỏ vẻ không sợ không ngại, “Người đây là một người ăn no cả nhà không lo, Vận phủ chúng ta từ trên xuống dưới hơi mười cái miệng há mồm chờ ăn cơm, có thể không tốn chút tâm tư sao! Chúng ta muốn ra mặt vì người, nhưng Chu gia người ta có một phi tử, nếu ở bên gối khê thôi, đến lúc đó chỉ sợ không chỉ là chuyện hưu thế mà trên dưới cả Vận gia chúng ta đều phải rút đầu! Muốn trách cũng chỉ có thể trách người không có một tỷ tỷ hoặc muội muội làm phi tử.”

Hồ thị thấy Vận Thực Tuệ khóc đau lòng như vậy, bà ta liền tiến lên một bước nói: “Lời đã nói đến nhường này rồi, ta cũng không quanh co nữa. Hôm nay ta tới đây là có một chuyện phải làm phiền tiểu cô, trong phủ cũng sắp đói rồi, cho nên, ta muốn xin tiểu cô xuất ra một chút đồ cưới để mua gạo cho vào nồi!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Người quý tự trọng

Lời Hồ thị vừa ra khỏi miệng, Vân Thủ cuối cùng thấy được một người rất cuộc có thể vô sỉ tới mức nào, chân trước vừa mới bán muội cầu vinh lợi dụng giá trị người ta xong, hiện giờ quay đầu bắt đầu tính toán tới đồ cưới.

Cả người Vận Thực Tuệ đang đắm chìm trong khiếp sợ khi biết được chân tướng, hiện giờ nghe Hồ thị nói như vậy, bà lau nước mắt một cái nói: “Tàu tầu, tàu đừng quá phận!” Chỉ có điều bà đã khóc đến giọng nói đã sớm khàn khàn, âm thanh này nghe không hề có chút sức lực nào.

Hồ thị nào để Vận Thực Tuệ vào trong mắt, bà nói: “Tiểu cô, người không quản việc nhà không biết khổ cực của đương gia, ca ca người một tháng cũng chỉ có chút bổng lộc như vậy sao có thể nuôi nổi cả nhà, bình thường trong viện lão phu nhân dùng đều là đồ tốt nhất, trong phủ vốn bóp mồm bóp miệng mà sống, bây giờ tiểu cô đã tới đây rồi, lại dẫn theo nha hoàn ma ma trở về, lập tức lại thêm mấy miệng ăn, trong phủ đã sớm không còn vinh quang như lúc đầu rồi, những năm này đều do ta bù thêm đồ cưới vào mới không khiến cho người ta chê cười, nhưng cũng sống hết sức giật gấu vá vai. Bây giờ lại thêm tiểu cô người, ngày hôm nay vô cùng khổ sở mà da mặt dày nói chuyện này, nhưng tiểu cô người cũng không có khả năng ở nhà không, hiện giờ trong nhà sống như vậy, những đồ cưới này của người để không cũng không có ý gì, chẳng bằng lấy ra cho nhà dùng.”

Một loạt lời Hồ thị nói không chỉ khiến cho Vận Thực Tuệ ngây ngẩn cả người, ngay cả Miêu thị cũng giận muốn chết, bà chỉ vào Hồ thị nói với nhi tử mình: “Lão đại người nghe xem thế tử của người nói cái gì! Người làm chuyện như vậy, bây giờ còn nghĩ tới đánh chủ ý lên đồ cưới của Thực Tuệ, người chính là người sao?”

Vạn Thủ Nghĩa vốn cảm thấy hơi ngượng ngùng, bây giờ nghe được mẩu thân khiến trách như vậy, sắc mặt ông đỏ như muốn rỉ máu, ông vốn không đồng ý với cách làm như vậy của Hồ thị, nhưng vẫn không làm được gì. Ông kéo kéo ống tay áo Hồ thị, nhỏ giọng nói: “Thôi đi.”

Hồ thị liếc xéo ông một cái, thầm nghĩ cái gì gọi là thôi đi, ban đầu bà đáp ứng hôn sự của Vạn gia, do lão gia Vạn gia dù nghèo túng như thế nào cũng là quan to tứ phẩm, vốn nghĩ hồ phụ vô khuyển tử, nhưng không nghĩ đến nam nhân nhà mình qua nhiều năm như vậy cũng chỉ là một tiểu quan lục phẩm nhỏ như hạt mè hạt đậu, mà tiểu cô gả vào hào môn cũng không có bản lĩnh gì có thể giúp đỡ một chút, lần này nếu không phải bà dựa vào Tĩnh Viễn Hầu gia muốn hưu thê mà cò kè mặc cả, có thể này mới đáp ứng để cho tướng công trở thành quan viên ngũ phẩm, nếu không chỉ sợ vẫn lăn lộn trong quan tét riu. d1en d4nl 3q21y d0n

Hồ thị nghiêm mặt nói: “Bây giờ tiểu cô đã bị hưu rồi, lúc này về nhà, chi phí cơm nước trong nhà cũng cần phải thêm, ta đây làm tẩu tẩu cũng không có cách gì, cũng thế kêu người toàn gia ăn trâu nuốt cám chứ? Đồ cưới của tiểu cô giữ lại cũng không có chỗ nào dùng, trong am ni cô trước sau như một ngồi không cũng không có chỗ nào dùng bạc, chẳng bằng lấy ra cho nhà dùng. Không lẽ tiểu cô còn định tái giá, vậy cũng thật sự muốn ném chết người.”

Vạn Thục Tuệ nghe Hồ thị nói lời khốc tim như vậy, bà run run nói: “Đồ cưới của ta dùng để bù vào đồ cưới cho Thủ nhi, tẩu tẩu, người đừng làm quá mức.”

Hồ thị vừa nghe lời Vạn Thục Tuệ nói, sắc mặt của bà nghiêm lại, lạnh lùng nói: “Tiểu cô kẻ ngu này, người đã không phải phu nhân Hầu môn, chưa tới bảy ngày nữa nữ nhi của người sẽ gọi kẻ khác là mẩu thân rồi, bây giờ con bé mới chỉ mười hai tuổi, cập kê còn chưa tới làm sao dùng đồ cưới, còn nữa đồ cưới của con bé tự nhiên sẽ có mẩu thân mới của con bé giúp đỡ đặt mua, người lại gần náo nhiệt cái gì, người cũng không nghĩ tới bây giờ thân phận của người là gì!”

Vạn Thục Tuệ há miệng không nói ra lời, chỉ có thể sững sờ nhìn Hồ thị trước mặt, mà Miêu thị đã bị năng dâu của mình chọc giận, bà luôn cho rằng Hồ thị ngang ngược cần rờ, những năm này đã từng chịu không ít con tức từ Hồ thị đầu, nhưng vì yên bình trong nhà vẫn không náo loạn lên, nhưng thật sự không nghĩ tới Hồ thị lại không thể chờ đợi đã đánh chủ ý đến đồ cưới của nữ nhi mình như vậy.

Một cái bóng xẹt qua giữa không trung trong nháy mắt, lập tức đập trúng trên người Hồ thị, không sai không lệch đập trúng chỗ ngực Hồ thị.

Ban đầu Hồ thị cảm thấy trên ngực đau nhói, tiếp theo chính là giống như bị bông, cảm giác tầng da ngực kia của mình giống như bị người nhấc lên, truyền tới ngay sau đó chính là tiếng đồ sứ bể.

Hồ thị “Ai ôi” một tiếng, cúi đầu xem xét, chỉ thấy nơi ngực mình ướt át một mảnh khiến màu sắc quần áo cũng bị nhuộm thành màu tối hơn, hơn nữa có khí nóng bốc lên, mà bên chân là một chiếc tách sứ vỡ tan.

Hồ thị ngược mắt nhìn về phía Vân Thủ, tách trà trên bàn trà nhỏ mới vừa rồi còn ở bên cạnh con bé đã biến mất không thấy! Nơi ngực Hồ thị cực kỳ nóng bỏng, nóng đến bà gần như không nói được lời nào ra khỏi miệng.

“Mợ! Ta gọi ngài là mợ, mẩu thân cũng coi ngài là tẩu tẩu của mình, cho nên nhường nhịn mọi cách, nhưng nhìn dáng vẻ của ngài bây giờ có chỗ nào là dáng vẻ của trưởng bối. Bà ngoại đã như vậy rồi, ngài còn ở đây định nói cái gì, ngài đây là định ngỗ nghịch với trưởng bối sao?” Vân Thủ tức giận nói với Hồ thị, “Mợ có biết không, chỉ cần mấy lời vừa rồi của ngài đã phạm phải hai điều ‘Không hiếu thuận phụ mẫu’ và ‘Lảm lòi’ trong thất xuất chi điều * rồi. Có phải mợ muốn bị hưu ra khỏi cửa nhà Vạn gia không!”

(*) thất xuất chi điều: bảy lý do để bỏ vợ ở cổ đại, bao gồm: Không hiếu thuận với cha mẹ, không có con, dâm loạn, đồ kỵ, mắc bệnh hiểm nghèo, lảm lòi, trộm cướp

Hồ thị vốn giận từ trong lòng, nhưng sau khi nghe lời Vân Thủ nói, tức giận của bà thoáng tiêu mất một chút, trong lòng bà biết lấy gan của nam nhân nhà bà chắc chắn không làm ra được chuyện hưu bà, nhưng mới vừa rồi lời nói chắc như đinh đóng cột của Vân Thủ khiến cho Hồ thị hơi sợ hãi.

“Mới vừa rồi mợ nói mẩu thân của ta phải đi am ni cô, đây là chủ ý do ai quyết định? Mợ, hôm nay ta đặt lời này ở đây, am ni cô này trừ phi chính mẩu thân ta muốn đi, nếu không ai cũng không có quyền ép đặt mẩu thân ta đi. Những đồ cưới này, bây giờ mợ nhớ kỹ cho ta, nhớ cho thật kỹ, đồ cưới này là đồ của mẩu thân ta, trừ phi chính bà đồng ý lấy ra, nếu không ai cũng cướp đoạt không thành! Đồ cưới này vẫn do ông ngoại ta khi còn đây làm chủ, bà ngoại lấy chủ ý quyết định ra, đồ gì đó thuộc về mẩu thân ta, ngài đừng làm trò viện cớ lấy tâm tư đánh chiếm gì đó!” Vân Thủ lạnh lùng liếc nhìn Hồ thị, “Nếu ngày nào đó mẩu thân ta muốn tái giá, vậy thì tái giá, nào có phải là chuyện xấu hổ chết được, chẳng lẽ còn phải vì một nam nhân không cần mình mà ở góa sao? Nếu mợ cảm thấy mất mặt, vậy xin tự rời đi là được, mợ sẽ mất không thấy tâm cũng sẽ không phiền cũng tránh được việc mợ lấy đồ cưới trợ giúp chi phí tiêu dùng rồi.”

“Người lại dám dạy dỗ ta? Ta là trưởng bối của người!” Hồ thị lạnh giọng thét lên, chỉ cảm thấy thể diện của mình mất sạch rồi, bà thân là mợ lại bị một ngoại sinh nữ dạy dỗ như vậy.

“Người quý bởi tự trọng, nếu mợ thân là trưởng bối mà không tự trọng như vậy, ngài chính là muốn ta tôn trọng ngài như thế nào?” Vân Thủ giễu cợt nói, năng nhìn về phía Vạn Thủ Nghĩa, ánh mắt kia lạnh lẽo như băng lạnh, “Cậu mợ cũng đừng quá hài lòng, hiện giờ chức quan tăng lên còn chưa thay đổi, nếu như chọc giận ta, không cần không nề tình thân thích này sẽ tới nha môn kiện cáo, đến lúc đó ta đây một cô nương chưa cập kê nhiều nhất chỉ mất chút mặt mũi mà thôi, nhưng mà quan viên có phẩm hạnh bán muối cầu vinh như vậy, đừng nói thăng lên quan viên ngũ phẩm, chỉ sợ cái mũi ô sa lục phẩm trên đầu có thể giữ được hạnh không cũng là một vấn đề! Còn có Trí Viễn biểu ca, sau khi gây ra sự tình này, chuyện hiếu liêm * kia chỉ sợ cũng hỏng! Mợ ngài định như thế nào?!”

(*) hiếu liêm: có ý tứ hiếu thuận với trưởng bối, liêm khiết chính trực. Về sau, xưng hô hiếu liêm này trở thành danh xưng tao nhã đối với cử nhân vào triều Minh, triều Thanh.

Chương 7: Bụng làm dạ chịu

Vân Thù nhìn Hồ thị và Vạn Thủ Nghĩa, ý giễu cợt trong ánh mắt nàng không dứt, cũng không phải vì nàng khinh thường cậu mợ của bản thân, hai người này vì có thể trở thành quan viên ngũ phẩm mà làm ra chuyện như vậy, cậu và mợ này, không cần cũng được. Vân Thù cảm giác hôm nay mình nói ra những lời này cũng coi như mở miệng lưu tình rồi, bọn họ không biết xấu hổ như vậy, mình đương nhiên không cần giữ thể diện gì cho bọn họ.

Sắc mặt Hồ thị cực kỳ cứng nhắc, đôi mắt kia của bà có thể tôi luyện ra độc, bà nhìn Vân Thù giọng căm hận nói: “Dưới gầm trời này có người làm ngoại sinh nữ như người sao? Có người đối xử với cậu mợ như vậy sao? Người còn coi chúng ta là thân nhân của người hay không!”

“Mợ coi lời ta nói vừa rồi như gió thoảng bên tai sao, đây cũng không phải là ta bất nghĩa trước, mà hai người bất nhân trước.” Vân Thù coi như không thấy sự phẫn nộ trên mặt Hồ thị, “Ta thấy tuổi mợ cũng không lớn, bây giờ đã bắt đầu không nhớ lời đã nói cũng không có chút ân tượng nào, xem ra hẳn nên tìm một đại phu tới kiểm tra một chút rồi. Trí Viễn biểu ca dĩ nhiên không giống như ta một kẻ lỗ vốn chỉ biết ngổ nghịch thân nhân, hẳn tự nhiên biết hầu hạ trước giường.”

“Dĩ nhiên, mới vừa rồi ta nói những lời này cũng không có ý tứ uy hiếp, chỉ nhắc nhở mợ và cậu một chút mà thôi. Đồ không lấy tới tay thì không coi là đồ của mình, chỉ có điều dù đồ đã tới tay cuối cùng cũng không chắc cuối cùng thật sự là đồ của mình. Ta tuy không có phần lượng gì, nhưng dù sao cũng là dòng chính nữ của Tĩnh Viễn Hầu phủ.” Vân Thù chậm rãi nói, “Mợ dù sao cũng là người thông minh, nên biết lời ta nói lúc này có ý gì chứ?”

Trên mặt Hồ thị hoàn toàn xanh đen, cả người bởi vì tức giận mà hơi run rẩy, tuy những lời này của con bé không phải uy hiếp, nhưng giữa những hàng chữ chính là có ý uy hiếp, Hồ thị nghiêm túc ngẫm nghĩ lời của con bé, đúng là có đạo lý như vậy, mặc dù Vân Hoảng nói như thế, nhưng bây giờ lệnh điều động của hộ bộ vẫn chưa hạ tới, mà việc quan trọng nhất chính là nhi tử nhà mình, thành tích học hành cũng không thể chỉ theo một đường cừ nhân, nếu thật sự gây ra việc này, tiền đồ của trượng phu và nhi tử của mình đều sẽ bị hủy rồi.

Sau khi vừa nghĩ như thế, Hồ thị cũng biết trong khoảng thời gian này không thể đánh chủ ý lên đồ cưới của tiểu cô tránh cho xảy ra chuyện gì. Hồ thị nhìn Vân Thù, bà coi như nhìn rõ ràng năng lực của ngoại sinh nữ này của bà, lời nói cứng mềm vừa rồi không giống như nha đầu này có khả năng nói thành lời được, cũng không biết là do có ai dạy, hay là? Trong lòng Hồ thị đột nhiên sinh ra ý nghĩ, đây chẳng lẽ do Hầu gia kêu nữ nhi của mình tới dò xét?

Vừa nghĩ như thế, Hồ thị càng thêm cảm thấy hơi khản trương rồi, nếu những chuyện này truyền tới tai Vân Hoảng, có thể cảm thấy hai phu thê bọn họ cũng không xử lý sự tình thỏa đáng không, cuối cùng sẽ không muốn khơi thông chỗ hộ bộ không? Đúng rồi đúng rồi, nếu không tại sao Vân Thù trước sau như một đều không thông minh lại kích động có thể nhắc tới những lời như dòng chính nữ Hầu phủ, tất nhiên chính là Hầu gia kêu người tới dò xét.

Hồ thị bị chính ý tưởng của mình kích động đến chày đầy mồ hôi, vẻ mặt cũng biến đổi trong nháy mắt, vội vàng nói: “Mới vừa rồi là mợ không đúng, là mợ vâng đầu mới nói ra những lời khôn nạn như vậy.” Hồ thị quay đầu vội vàng vàng nói với Miêu thị và Vạn Thục Tuệ, “Lão phu nhân xin khoan dung cho con lần này đi! Tiểu cô, muội cứ yên ổn ở lại nhà, những lời mới vừa rồi là đại tẩu vâng đầu mới nói ra khỏi miệng, kiên quyết không có ý tứ đuổi muội đi, muội liền tha thứ cho đại tẩu lần này, tẩu nói xin lỗi với muội. Bên trong hậu viện còn có chút chuyện cần tẩu xử lý, tiểu cô cứ trò chuyện với lão phu nhân, tẩu về phòng trước.”

Hồ thị nói xong liền vội vàng vàng lui ra, lại nghe được giọng nói có phần lạnh lạnh của Vân Thù vang lên: “Mợ mới vừa nói trong phủ đã không còn ngân lượng, cuộc sống này trôi qua thật sự hơi túng quẫn cũng sắp tới mức độ ăn trầu nuốt cám, không biết lúc nữa ăn trầu có thể thật sự ăn trầu nuốt cám không?”

Hồ thị nặn ra nụ cười còn khó coi hơn khóc, bà nói: “Ngoại sinh nữ nói lời gì vậy, ở đâu ra thật sự có thể ăn trầu nuốt cám chẳng có gì! Thật sự phải ăn trầu nuốt cám, chính là mợ đây người tay nắm việc bếp núc là không đúng rồi, mợ tình nguyện mình khổ hơn một chút cũng sẽ không bạc đãi lão phu nhân và tiểu cô.”

Vân Thù cười rục rờ một tiếng với Hồ thị, trong nụ cười kia có vài phần sáng rỡ, “Ngoại sinh nữ cũng nghĩ như vậy, nếu trong phủ thật sự khó khăn, sao trên đầu mợ vẫn có thể giữ lại trăm vàng, đã nên sớm đổi thành trăm gỗ rồi. Mợ trước sau như một nắm giữ việc bếp núc, nếu thật sự khó khăn, cầm một vài món quần áo chất vải tơ lụa tốt và đồ trang sức trên người mợ mang đi bán đại khái cũng có thể khiến cho người trong phủ ăn được một hai thúng cơm trắng. Mợ nói đúng không, mợ?”

Hồ thị bị lời Vân Thù nói chẹn họng nghẹn lời, theo tính tình vốn cay cú của bà định phát tác, nhưng vẫn e dè, đành ép xuống, thậm chí còn nở một nụ cười cực kỳ dữ tợn: “Đúng, đúng, ngoại sinh nữ quả nhiên thông minh.”

Hồ thị vội vã đi, lúc này bước chân thậm chí còn có vài phần xóc xếch, ngược lại không giống như yên ổn đi ra mà là chạy trốn chết.

Vạn Thủ Nghĩa vốn cực kỳ có lỗi với muội tử của mình, càng không dám đối diện với đôi mắt kia của mẫu thân, bây giờ lại nhìn thấy thê tử của mình rồi đi như vậy, ông cúi đầu cũng vội vã đi theo ra, khi đi ra cũng nghe được tiếng hừ lạnh khinh miệt của Vân Thù.

Tiếng hừ lạnh này giống như một cây đao vạch lên da mặt ông, càng thêm không có thể diện, trong lúc bước ra vội vàng thiếu chút nữa chân còn bị bậc cửa vấp một cái, ngã ra ngoài.

Miêu thị vốn cực kỳ tức giận, nhưng không nghĩ tới giữa lúc quanh co khúc khuỷu như vậy cục diện vốn giương cung bạt kiếm ngược lại được ngoại sinh nữ này của mình giải khai, và lại vừa rồi khi nhìn Vân Thù, giữa chân mày nhỏ nhỏ của con bé nhìn ra vài phần khí khái.

Đợi đến khi phu thê Vạn Thù Nghĩa rời đi, Vân Thù chính là quý xuống trước mặt Miêu thị.

“Cháu đang làm cái gì?” Miêu thị nhìn ngoại sinh nữ quý gối trước mặt mình hỏi.

“Mới vừa rồi Thù nhi lỗ mắng, cầm tách trà ném mợ lại chất vấn chống đối cậu, tuy rằng bất bình thay mẫu thân cũng vì thể diện của bà ngoại mới có thành tựu như vậy, nhưng dù sao đây cũng là bất hiếu, cho nên xin bà ngoại thứ tội.” Vân Thù nói.

Miêu thị nghe được giải thích của Vân Thù, nói là vì thể diện của mình, lời này cũng do bà nói trước, bà tự nhiên không tiện phát tác, bà khoát tay áo, Thảm ma ma vội vàng tiến lên đỡ Vân Thù.

Miêu thị liếc mắt nhìn Vạn Thục Tuệ, lại nhìn nhi tử của mình vừa mới đuối lý rời đi, nhi tử nữ nhi đều là ruột thịt của mình, môi hờ rãnh lạnh, bà có lòng muốn ra mặt vì nữ nhi của mình, rồi lại trông cậy vào nhi tử của mình có thể sáng rọi cửa nhà, bây giờ nói hay không nói đều là việc khó, mà chính nữ nhi của mình gặp biến cố như vậy, lúc này cũng chỉ ở đây khóc. Bà thở dài một hơi, ngược mắt nhìn Vân Thù, giọng điệu hơi thê lương: “Bà ngoại già rồi, cũng không đương gia không quản sự, nương cháu không có bản lĩnh gì, bà ngoại chỉ có thể bảo hộ được nhất thời không bảo hộ được cả đời, đợi lão bà từ ta hai chân đuôi thẳng ra, chỉ sợ nương cháu cũng không có ngày sống dễ chịu gì, cháu nói có thể như thế nào?”

Lời nói giống như là lời nói riêng tư, nhưng trong đó lại chứa vài phần ý tứ thù rồi.

Vân Thù ngược mặt lên, nằng cười nhẹ một tiếng với Miêu thị, ánh mắt trong suốt mà kiên định sáng quắc: “Bà ngoại hãy yên tâm, mặc dù Thù nhi còn tám bé, nhưng bây giờ có thể bảo vệ được, như vậy ngày khác cũng có thể bảo vệ được! Vài lại hầu hạ phụ mẫu vốn là trách nhiệm của thân là tử nữ (nhi tử nữ nhi), Thù nhi bụng làm dạ chịu.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Phúc họa chưa định

Miêu thị nghe lời Vân Thù nói, nếu là lúc bình thường nghe được con bé nói những lời này, hơn phân nửa bà sẽ không tin tưởng, dù sao mới chỉ là một nha đầu mười hai tuổi, trong ngày thường lại được nuôi dưỡng vô cùng nuông chiều, giống như những thiên kim tiểu thư vai không thể gánh tay không thể xách, gặp chuyện như vậy hơn phân nửa đều hoảng hồn không có bao nhiêu chủ ý, nhưng bây giờ nhìn cách làm và ý tưởng của Vân Thù, Miêu thị ngược lại cảm giác ngoại sinh nữ này của mình ngược lại thành thực hơn trước kia rất nhiều, so với trước kia tưởng chừng như hai người.

Vạn Thục Tuệ cũng nghe được câu trả lời của Vân Thù, bà kinh ngạc mà nhìn nữ nhi của chính mình, lúc trước khi nghe Vân Thù nói ra câu nói kia bà chỉ cảm giác tim mình vốn đã vỡ nát ra sắp biến thành bột, bà chỉ cảm thấy tương công của mình không cần mình nữa, ngay cả nữ nhi của mình cũng không cần mình. Cứ nhìn đến mới vừa rồi, Vạn Thục Tuệ thấy con bé bảo toàn mình còn có vài lời nói cảm thấy có vài phần uất ức, có thể tưởng tượng nữ nhi của mình mới chỉ mười hai tuổi thôi, đa số nuôi dưỡng trong khuê phòng, mặc dù từng học trong học đường mấy năm nhưng cũng không chống đỡ nổi cái gì.

Vạn Thục Tuệ vừa nghĩ như thế, trong đôi mắt của bà đã hơi âm đạm, bà thở dài một hơi tắc nghẹn nói: “Bản thân con cô nương gia có thể làm gì chứ, thôi, oán trách này cũng chỉ có thể oán trách số phận của nương đây không tốt. Như lời của mợ con nói vậy có vận lại không có mạng, nương thấy nương vẫn xuống tóc tìm một am ni cô mà ngây ngốc đi, tránh cho ở trong nhà cũng vì vậy mà nữ nhi sống không yên.”

Miêu thị vừa nghe lời Vạn Thục Tuệ nói, bà nghiêm sắc mặt nói: “Con nói cái gì vậy! Ta đây còn chưa chết, con đã có tính toán như vậy, con chỉ có một chút tiền đồ như vậy, con xem Thù nhi nhỏ như vậy nhưng đã có tiền đồ và quyết tâm, bản thân con làm mẫu thân ngược lại nhận mệnh, con tính toán như vậy, kêu Thù nhi như thế nào mới phải?”

Vạn Thục Tuệ bị Miêu thị mắng, hốc mắt hơi đỏ lên, giọng nói càng thêm thẳng thắn: “Nếu không, nương kêu nữ nhi như thế nào cho phải?”

“Mẫu thân, ngại cứ tin mệnh như vậy, chẳng lẽ không biết nhân định thắng thiên?” Vân Thù mỉm cười nhìn Vạn Thục Tuệ, mẫu thân này của nàng mới là người được nuôi dưỡng trong khuê phòng, khi ở nhà mặc cho người ta bố trí, sau khi xuất giá trong lòng cũng chỉ có tượng phu và hải tử, cho nên bây giờ mới có thể không biết theo ai như vậy, nàng còn cần phải hướng dẫn từ tế một phen, “Bây giờ nương chỉ nhìn thấy trên đường ông trời đóng mộ cánh cửa cho nương, nhưng vẫn lưu lại một cánh cửa sổ đang mở. Huống chi nương không trở thành phu nhân Hầu phủ chưa chắc là một tai họa, có lẽ cũng là một chuyện may mắn, cô nhân thường nói chính là trong họa có phúc trong phúc có họa, sao nương biết được mà nói ngày sau nương sẽ không tốt hơn bây giờ? Chẳng lẽ nương không tin được nữ nhi sao?”

Miêu thị gật đầu một cái, lúc trước bà còn cảm thấy Vân Thù tuổi còn nhỏ chỉ sợ không gánh được chuyện lớn gì, nhưng bây giờ vừa nhìn, ngược lại cảm thấy ngoại sinh nữ này của mình chưa chắc không thể nhô lên một mảnh bầu trời, Miêu thị suy nghĩ đến dáng vẻ nhi tử và nhi tức của mình lúc vừa rồi, chỉ

sợ khuê nữ của mình ở đây lâu một ngày, chuyện như vậy không phải là lần đầu tiên cũng sẽ không phải một lần cuối cùng, tuy rằng không muốn vì chuyện này mà ảm ỉ một trận huyền não không yên ổn với nhi tử và nhi tức khiến cho người ta xem mà chê cười, nhưng cũng không muốn nữ nhi của mình bị uất ức.

“Thù nhi nói như vậy, những ngày kế tiếp định làm như thế nào?” Miêu thị hí hóp đôi mắt dài gió dầm sương lại nhìn Vân Thù hỏi.

Vân Thù suy nghĩ một chút, nàng nhìn Miêu thị nói: “Nếu bà ngoại cho phép, Thù nhi muốn đưa mẫu thân ra khỏi Vạn gia. Tuy nói rằng theo lý mẫu thân nên ở Vạn gia, nhưng chuyện hôm nay nếu đã có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, đợi đến ngày khác phụ thân cháu cưới tân nương, chỉ sợ mợ càng thêm không tha cho mẫu thân, bà ngoại kẹt ở giữa cũng khó xử, chẳng bằng để mẫu thân chuyển ra ngoài càng tiện hơn. Nếu bà ngoại nhớ mẫu thân cũng tự có chỗ đi, mẫu thân nhớ bà ngoại cũng có thể thường xuyên tới thăm một chút. Còn nữa, tính tình của mẫu thân có vài phần nhu nhược, ở bên cạnh bà ngoại chỉ sợ ngày lấy nước mắt rửa mặt cũng không ít, sau khi dọn đi, cũng có thể khiến mẫu thân bận rộn một chút, thời gian lâu dài sẽ không cảm thấy khó chịu.”

Miêu thị suy nghĩ một chút, những lời này của Vân Thù nghe không có vấn đề gì, nhưng tỉ mỉ suy nghĩ cũng biết trong lời nói của con bé chính là nói về lòng tham của mợ, hiện giờ không tính toán tới đồ cưới nhưng sau thời gian dài vẫn sẽ tính toán tới đồ cưới, mà bà kẹt ở giữa tất nhiên sẽ không giúp đỡ được người nào trong đó, sau khi mang đi cũng có thể nhẹ nhàng linh hoạt.

Miêu thị nghe, bà gật đầu một cái: “Tính toán như vậy cũng không phải không thể.”

Vạn Thục Tuệ cũng không từ chối, lúc trước nếu không biết huynh trưởng của mình làm ra chuyện như vậy, bà còn có thể ở lại Vạn gia, hiện giờ hiểu rồi, bây giờ bà nhìn Vạn gia cũng cảm thấy hơi ghê tởm, nếu không phải mẫu thân bà ở đây, bà thật sự không muốn ở đây dù chỉ một khắc. Cho nên hiện giờ nghe Vân Thù nói ra như vậy, bà cũng không lên tiếng, nhưng trong lòng đã hạ quyết tâm muốn dọn đi.

Miêu thị thấy Vạn Thục Tuệ không nói gì, đã hiểu được trong lòng nữ nhi của mình cũng coi như tán đồng, bà quay đầu nhìn về phía Vạn Thục Tuệ nói: “Thục Tuệ, con đi ra ngoài một lúc đi, ta có mấy lời muốn nói với Thù nha đầu.”

Tuy Vạn Thục Tuệ hoang mang rối cuộc không biết có chuyện gì mà bà không thể nghe, nhưng vẫn đáp ứng lời Miêu thị nói, lúc rời đi còn liếc nhìn Vân Thù một cái.

Thẳng cho đến khi Vạn Thục Tuệ ra ngoài và lại xác định Vạn Thục Tuệ đã rời đi, Miêu thị mới nhìn Vân Thù nói: “Thù nha đầu, cháu nói với bà ngoại một chút cháu rối cuộc nghĩ như thế nào? Hôm nay cháu làm là ai dạy cháu?”

“Bà ngoại, những ngày qua trải qua nhiều chuyện như vậy, Thù nhi cũng hiểu không ít chuyện cũng đã trưởng thành, phụ thân không có mẫu thân không có cháu, bên cạnh còn sẽ có người khác. Thế tử mới, nữ nhi mới, mà thế đạo này vốn không công bằng với nữ tử, sau khi mẫu thân mất đi phụ thân bây giờ cũng chỉ có thể dựa vào bản thân và bà ngoại mà thôi, nhưng bà ngoại rối cuộc không thể che chở cho mẫu thân cả đời được. Tuy Thù nhi thân là nữ nhi cũng muốn trở thành chỗ dựa cho mẫu thân, sẽ không để cho người khác tùy ý bắt nạt.” Vân Thù nghiêm túc nói.

Miêu thị gật đầu một cái, “Mẫu thân cháu có nữ nhi nghĩ cho mình như vậy cũng có thể coi là đủ, ta sẽ kêu Thảm ma ma mau sớm tìm được một tòa nhà thật tốt rồi bảo mẫu thân cháu dời qua, Thù nha đầu cháu là một hài tử có chủ trương, về sau muốn làm gì cứ việc buông tay ra mà làm, bà ngoại cũng không khuyên can cháu.” Dừng một chút, bà nhìn Vân Thù, lại nói tiếp, “Hôm nay bà ngoại cũng chỉ nghĩ đến một câu ứng với cháu, cậu cháu đúng là một thằng khôn, làm ra chuyện cũng hơi vô liêm sỉ, rối cuộc vẫn là cậu cháu. Ngày khác nếu cháu lên như điều gặp gió, bà ngoại cũng không cầu cháu dẫn dắt cậu cháu, chỉ cần cháu không làm khó Vạn gia, tốt xấu gì bảo toàn thể diện cho Vạn gia là được.”

Vân Thù nghe được Miêu thị dặn dò như vậy, cũng khó trách muốn sai mẫu thân của mình ra ngoài, lời này nếu như để mẫu thân nghe được trong lòng tất nhiên sẽ có vài phần ngăn cách, nàng có thể hiểu, dù sao Miêu thị muốn xử lý sự việc công bằng, điều này thật sự còn vài phần khó khăn.

“Cháu bảo đảm, chỉ cần về sau cậu và mợ có thể sống an phận thủ thường, cháu tất nhiên sẽ không tìm phiền phức cho bọn họ, cũng sẽ bảo toàn thể diện cho Vạn gia.” Vân Thù khẳng định nói.

Miêu thị nghe Vân Thù nói như vậy, cũng không nói thêm điều gì, “Cháu ra ngoài nói chút chuyện riêng tư với mẫu thân cháu đi, đi đi.”

Sau khi nhìn thấy Vân Thù ra ngoài, Miêu thị lại thờ dài một hơi, Thảm ma ma đứng bên cạnh thấy đáng về Miêu thị mệt mỏi như vậy liền tiến lên bóp vai: “Lão phu nhân cảm thấy Thù tiểu thư có thể dựa vào không?”

“Khi ta thấy con bé, trong lòng chỉ có một cảm giác, hài tử này không phải là vật trong ao, nói không chừng sẽ là ra chuyện gì ngoài dự đoán của mọi người.” Miêu thị ý vị sâu xa nói, “A Anh, hai ngày nay người đi tìm một tòa nhà yên tĩnh thuê xuống bố trí cho Thục Tuệ đi.”

Thảm ma ma nghe Miêu thị nói như vậy, đáp một tiếng, trong lòng nhớ kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Khích bác ly gián

Lại nói Vân Thù, sau khi ra khỏi viện của Miêu thị liền đi tới khuê phòng của Vạn Thực Tuệ lúc chưa xuất giá, định tới để hai mẫu nữ nói chút chuyện riêng tư, hơn nữa Vân Thù cũng không hy vọng mẫu thân mình bị rơi vào trong tự oán hối tiếc. Khi Vân Thù đi chỗ Vạn Thực Tuệ, cùng lúc đó Cổ bà tử cũng trở về Chu gia.

Nói tới Cổ bà tử sau khi bị Vân Thù cho một cái tát trở lại Chu gia, trong lòng một hơi oán khí khó dần, lúc này mới vừa bước vào vườn hoa Chu gia đã nhìn thấy Tĩnh Viễn hầu Vân Hoàng đang nói chuyện với nhị tiểu thư nhà mình ở trong lương đình vườn hoa, dáng vẻ kia nhìn hết sức ôn hòa, mấy ngày nay ngay cả Cổ bà tử cũng thường nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Tĩnh Viễn hầu này hết sức thích nhị tiểu thư, mỗi ngày đều phải tới nhìn một lần không hề cô kỵ, chưa vào cửa đã được cung chiêu như vậy, ngày sau nếu sinh hạ một nhi tử tới chính là trưởng tử, phủ Tĩnh Viễn hầu cũng nhất định do trưởng tử tới kế thừa.

Cổ bà tử liếc nhìn Tĩnh Viễn hầu một cái, trong lòng đã có tính toán. Trong lòng bà hận đến lợi hại, nghĩ thầm bị một tiểu nha đầu như vậy vênh mặt hát hàm sai khiến, nó tự cho rằng bản thân là một chủ tử, giờ nhìn xem bà sẽ để cho một chủ tử như nàng ta có đáng về chủ tử chết như thế nào!

Cổ bà tử vừa nghĩ như vậy, hốc mắt lập tức đỏ lên, nước mắt tung hoành dáng vẻ cũng có thể coi như hết sức đáng thương, hơn nữa trên mặt còn có dấu tay chưa biến mất, vừa nhìn đã biết rõ là sự việc như thế nào rồi.

Cổ bà tử đi tới lương đình, bà phịch một cái quỳ xuống trước Vân Hoàng và Chu Bích Cầm nói: “Hầu gia, nhị tiểu thư, bà tử ta phụ sự ủy thác, bây giờ tới nhận tội, kính xin Hầu gia và tiểu thư trách phạt.”

Chu Bích Cầm tinh mắt thấy trên mặt Cổ bà tử còn có dấu tay chưa biến mất, bà cũng đã hiểu, bà ra hiệu bằng mắt với Cổ bà tử, ngoài miệng lại la rầy một câu: “Bà vú đang làm gì vậy, không nhìn thấy Hầu gia ở đây sao, bà như vậy còn ra thể thống gì, còn không mau lui ra đi!”

Cổ bà tử thấy ánh mắt của Chu Bích Cầm, cũng chính là hiểu tiểu thư nhà mình bây giờ nói như vậy chẳng qua chỉ muốn giả bộ trước mặt Hầu gia mà thôi, dù sao bây giờ còn chưa vào cửa Hầu phủ đã náo loạn lên, như vậy sẽ càng khiến lời đồn đãi bên ngoài nổi lên bốn phía.

Cổ bà tử theo lời định lui ra, nhưng Vân Hoàng ngồi bên cạnh đã nhìn thấy dấu tay trên mặt Cổ bà tử, ông nói: “Xảy ra chuyện gì? Không phải người đi Hầu phủ thu xếp một số chuyện vật vãnh sao, bây giờ như vậy là xảy ra chuyện gì?”

“Còn không mau lui ra, vẫn ở đây làm cái gì!” Chu Bích Cầm lạnh lùng nói một tiếng với Cổ bà tử, quay đầu lại nhìn về phía Vân Hoàng trấn an nói, “Cổ lễ bà vú làm việc gì không được thỏa đáng, cũng không phải là chuyện lớn gì, Hầu gia ngài cũng không cần hỏi nữa.”

Cổ bà tử lau nước mắt một cái nói: “Tiểu thư đây cũng không phải là lỗi của nô tỳ, nô tỳ vốn được lệnh của Hầu gia, vui mừng hơn hờ muốn thu xếp xong những chuyện vật vãnh như vậy, cũng tốt đẹp đầy đủ thể diện của tiểu thư, nhưng Vân Thù tiểu thư không để cho nô tỳ của Hầu phủ sắp xếp những chuyện kia...”

Khi Cổ bà tử nói đến chỗ này, bà ngừng lại một chút, giọng nói càng thêm buồn rầu, gần như than vãn mà nói, “Thù tiểu thư Vân gia nói, tiểu thư ngài có thể vào cửa chính Vân gia hay không còn chưa chắc! Bà vú ta bị uất ức không cần gấp gáp, nhưng tiểu thư ngài còn chưa tới cửa đã bị uất ức như vậy, lui về sau không biết tiểu thư trôi qua như thế nào mới tốt! Nô tỳ bị đánh không quan trọng, nhưng đây đánh vào thể diện của tiểu thư và Hầu phủ...!”

Khi Chu Bích Cầm nghe được Cổ bà tử nói ra những lời này, trong lòng bà cũng hận đến lợi hại, nhưng trên mặt vẫn không hề lộ ra chút nào, bà nhìn Vân Hoàng, chỉ thấy sắc mặt của ông ta cũng rất khó nhìn. Chu Bích Cầm còn cười, “Chàng đừng nghe bà ấy nói bậy, chỉ sợ Thù nhi có gì hiểu lầm ta.”

“Hiểu lầm gì chứ! Tiểu nghiệt súc dám nói ra câu nói kia, ở đây nào còn để thể diện của ta phụ thân này trong mắt, nàng cũng đừng để ý tới mấy lời con bé nói, nàng sẽ là mẫu thân của con bé mà con bé vẫn dám nói ra lời nói như vậy, đợi đến sau khi nàng vào cửa nói không chừng còn có thể leo lên đầu nàng!” Vân Hoàng giận dữ, trong ánh mắt kia càng mang thêm vài phần hung ác, xem ra hẳn quá mức dung túng cho nữ nhi này sinh ra không biết cấp bậc lễ nghĩa như vậy.

Hơn nữa việc Cổ bà tử làm cũng do hẳn đương gia của Hầu phủ này cho phép, quả thật giống như theo lời của Cổ bà tử, làm hư này là thể diện của Chu gia cũng chính là đánh vào mặt mũi của người phụ thân này.

“Tiểu súc sinh này vốn định lên xà nhà lật ngói đứng không, nhìn xem ta dạy dỗ tiểu súc sinh này như thế nào!”

Vân Hoàng nói xong đứng lên, mặt tức giận đùng đùng định đi về.

“Hầu gia!” Chu Bích Cầm vội vàng giữ chặt Vân Hoàng, “Hầu gia đừng đi về nhà khiển trách Thù nhi như vậy, người hiểu chuyện biết là bởi vì Thù nhi làm sai chuyện, nhưng người không biết sẽ cho rằng Cẩm nhi đâm thọc xúi giục ở sau lưng, trước đó khi Hầu gia để Cẩm nhi vào cửa đã thành dư luận xôn xao như vậy rồi, nếu Hầu gia cứ như vậy, thêm mắm dặm muối bên ngoài không thể không bức tử Cẩm nhi!”

Chu Bích Cầm nói xong, thoáng cái rơi nước mắt, dáng vẻ vốn tươi đẹp bây giờ nhìn lại càng thêm tiều tụy đáng yêu, nước mắt kia giống như trên châu óng ánh trong suốt, nhìn thấy mà Vân Hoàng càng cảm thấy thật có lỗi với nữ tử trẻ tuổi tốt đẹp như hoa sen này, trong lòng cũng có vài phần áy náy.

“Thiếp vốn chỉ muốn ở chung một chỗ với Hầu gia mà thôi, thiếp cũng không để ý tới chuyện có thể ở địa vị chính thể hay không, Cẩm nhi có thể được Hầu gia thương tiếc đã không tệ, nào còn yêu cầu xa vời nhiều như vậy. Còn nữa, Cẩm nhi vốn là người điềm xấu, được Hầu gia không chê, trong lòng Cẩm nhi đã vô cùng cảm kích, Hầu gia việc gì phải vì thiếp mà sinh thêm sự cố.” Chu Bích Cầm lau nước mắt, nâng mắt nhìn Vân Hoàng, lộ ra vài phần ý cười, “Còn nữa, thiếp thấy Thù nhi luôn có thể xem như thuận theo, chỉ sợ có người có tâm cố ý dẫn sai đường, khiến cho Thù nhi sinh lòng khúch mắc với thân thiếp, mới có hành động như vậy. Còn nữa, Hầu gia mới vừa rồi cũng nói, sau này Cẩm nhi sẽ là mẫu thân của Thù nhi, như vậy nào có thể tức giận gì với nữ nhi nhà mình, tuổi chừng còn nhỏ, về sau từ từ dạy dỗ là được.”

Khi Vân Hoàng nghe được Chu Bích Cầm nói như vậy, trong lòng cũng cảm thấy vài phần cao hứng, nữ nhân của bản thân biết đại thể như vậy, so sánh ra Vân Hoàng cảm thấy thấy nữ nhi kia của mình không hiểu chuyện.

Ông ngẫm nghĩ gật gật đầu: “Cầm nhi nói rất đúng, nha đầu Thu nhi kia nhất định ở bên cạnh có người nói luyên thuyên với con bé nên mới như vậy! Chỉ có điều tuy rằng nàng tiếc thương nó, nhưng quy củ nên có vẫn phải lập xuống, bằng không ngày sau không phải nàng sẽ bị khinh bỉ khắp nơi sao! Giáo huấn này vẫn phải giáo huấn một phen, miễn cho thật sự không có quy củ!”

Chu Bích Cầm cắn môi, còn định khuyên nữa, “Hầu gia...”

Vân Hoàng xua xua tay, “Nàng không cần khuyên nữa, tuổi còn nhỏ như vậy đã xảo quyết như thế, sau này còn gì nữa!” Ông nói xong, nhìn nước mắt vẫn còn lưu lại nơi khóe mắt Chu Bích Cầm, ông hơi đau lòng dùng ngón tay lau đi, “Hiện giờ thân mình nàng không thể so với trước kia, đừng quá tức giận vì người ngoài.”

Ông hạ thấp giọng nói: “Ta vẫn chờ nàng sinh cho ta một nhi tử đáng yêu mập mạp.”

Mặt Chu Bích Cầm đỏ lên, quả trách đắm nhẹ bả vai Vân Hoàng, cũng gật đầu coi như đáp ứng lời Vân Hoàng nói, đầu hạ thấp kia nơi khóe miệng nhếch lên một nụ cười như ý, bà càng hào phóng thỏa đáng, Vân Hoàng chính là càng cảm thấy bà đáng thương dĩ nhiên sẽ ra mặt vì bà, dòng chính nữ không được sùng ái này càng chẳng có gì cần lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Vận sức chờ phát động

Vân Hoàng và Chu Bích Cầm nói vài lời riêng tư xong rồi mới rời đi Chu gia, lúc rời đi sắc mặt không hề dịu dàng như khi hướng về Chu Bích Cầm mà là gương mặt lạnh lẽo rời đi, sắc mặt kia đã cảm thấy giống như một con gió bão lại tới.

Đợi đến khi Vân Hoàng vừa đi, Cố bà tử chính là vội vàng bỏ dậy, bà cũng lau nước mắt trên mặt lộ ra nụ cười nhìn Chu Bích Cầm: “Tiểu thư, có Hầu gia che chở cho người như vậy, qua mấy ngày sau vào cửa Hầu phủ cũng không cần sợ.”

Vào giờ phút này, trên mặt Chu Bích Cầm nào còn đáng vẻ đáng thương như vừa rồi, trong đôi mắt đúng là ý giễu cợt, “Quá thật là do Vạn tiện phụ kia sinh ra, nó cũng không nghĩ tới ta đây một mẫu thân còn không muốn một nữ nhi lớn như thế!”

Chu Bích Cầm đã vô cùng bất mãn trong lòng về mấy hài tử do mấy thiếp thất của Vân Hoàng sinh ra, cảm giác mình chẳng qua chính là hai mươi tuổi hoa gả cho Vân Hoàng nam nhân này đã ba bốn mươi tuổi xem ra không tệ rồi, bà cũng không nghĩ tới mình sẽ trở thành mẫu thân của thứ nữ lớn nhất đã mười ba tuổi thứ tử nhỏ tuổi nhất đã bảy tuổi, bà vuốt ve bụng mình, về sau tất cả trong Hầu phủ đều nên thuộc về hài tử bà sinh ra mới được! Nha đầu Vân Thu đó là một dòng chính nữ thì có thể làm gì, bà cốt hể khiến cho Vân Hoàng vì cưới bà vào cửa mà bỏ vợ rồi, chẳng lẽ còn sợ không giải quyết được một nha đầu mới mười một tuổi sao!

“Lời này của tiểu thư không thể để cho Hầu gia nghe thấy.” Cố bà tử hơi lo âu nói, “Bây giờ Hầu gia thật sự sùng ái ngài, thế nhưng lời tiểu tiện nhân này có một câu cũng không sai, bây giờ cách hôn kỳ còn có bảy ngày, đêm dài mộng nhiều, đợi đến sau khi tiểu thư ngài vào cửa thành đương gia chủ mẫu Hầu gia, tự nhiên không cần cô kỵ gì...”

Chu Bích Cầm bật cười một tiếng, “Ta đương nhiên hiểu được, cho nên mới vừa rồi không phải ta ‘hết sức khuyên can’ hấn sao! Có thể coi như thế này, bây giờ xảy ra chuyện gì không phải ngoài sáng trong tối đều hướng tới trên đầu ta sao!”

Chu Bích Cầm vỗ về bụng mình, trong vẻ mặt có vài phần hài lòng, “Đêm dài mộng nhiều? Bây giờ ta đã mang thai đứa bé của hấn, hấn còn mong chờ ta có thể sinh hạ một nhi tử mập mạp cho hấn, cho dù bây giờ lão phu nhân không muốn gặp ta, trên dưới Hầu phủ đều không chào đón ta thì có thể như thế nào, kiêu hoa tám người khiêng này, mặc giá y đồ thâm chi có chính thể mới có thể mặc, đương gia chủ mẫu Hầu gia cuối cùng vẫn là của ta. Chỉ cần khối thịt trong bụng ta tranh khí một chút sinh hạ ra một trưởng tử, không phải trong phủ đều do ta nắm bắt, lại nhìn tuổi lão phu nhân kia, chắc còn có thể sống thêm vài năm!”

Cố bà tử nghe Chu Bích Cầm nói như vậy, trong lòng cũng thả lỏng vài phần tâm tư, cũng cảm thấy mới vừa rồi mình suy nghĩ quá nhiều, theo dáng vẻ bây giờ của Hầu gia, cuối cùng đã nói nữ nhi ruột thịt của mình thành “Người ngoài” rồi, đủ thấy được Hầu gia coi trọng tiểu thư nhà mình hơn, Cố bà tử ưỡn thẳng lưng lên cũng thêm vài phần tự tin.

Vân Hoàng tức giận đứng đứng trở về phủ của mình, mới vừa vào cửa nhìn thấy chính là màu đỏ đập vào mắt, vừa nghĩ tới sau bảy ngày nữa là có thể đón người mình vẫn tâm tâm niệm niệm vào cửa, chưa tới tám tháng nữa có thể thấy được hài tử của mình và Cầm nhi, trong lòng Vân Hoàng đã cảm thấy thỏa mãn, lại thấy mới vừa rồi nàng ấy rõ ràng bị uất ức như vậy nhưng vẫn biết rõ đạo lý khuyên ông không nên tức giận, so sánh trước sau, Vân Hoàng đã cảm thấy nữ nhi của mình thật sự quá không hiểu chuyện, ông vốn còn tưởng rằng sau khi con bé bị thương tình lại sẽ khéo léo một chút, nhưng không nghĩ tới tự nhiên lại tệ hại hơn.

Vân Hoàng vừa vào cửa, hạ nhân Vân gia nhìn thấy sắc mặt Hầu gia nhà mình không tốt cũng hiểu được hôm nay tâm tình Hầu gia nhà mình hết sức không tốt, chỉ nghĩ nếu như không phải cần thiết nhất định không thể xuất hiện trước mặt Hầu gia.

“Đi mời nhị tiểu thư tới đây!” Vân Hoàng chìm giọng phân phó.

“Hầu gia, ước chừng một canh giờ trước nhị tiểu thư đã đi Vạn phủ, một lát nữa sẽ về.” Quản gia nhìn sắc mặt Vân Hoàng, suy nghĩ có phải xảy ra đại sự gì không, hỏi ông ta, “Có cần lão nô sai người đi tìm nhị tiểu thư về không?” die~nd a4nle^q u21ydo^n

“Không cần!” Vân Hoàng nghe được tin tức Vân Thù đi Vạn phủ thì trong lòng càng thêm giận dữ, ông càng cảm thấy nữ nhi mình nói câu nói kia ra nhất định do nữ nhân Vạn Thục Tuệ dạy, bà ta nhất định bởi vì bị mình hưu sau đó sinh lòng oán hận, nữ nhân kia nhỏ mọn như vậy, ông vốn vẫn nể tình bà ta dù sao cũng sinh hạ cho ông một nữ nhi mà giữ lại vài phần mặt mũi cho bà ta, hiện giờ xem ra là ông đã coi trọng Vạn Thục Tuệ, “Ta liền ở đây chờ tiểu súc sinh kia về!”

Khi quản gia nghe được Vân Hoàng nói như vậy, liền hiểu được nhị tiểu thư không biết lại chọc giận Hầu gia chỗ nào rồi, thân là quản gia ông cũng không tiện nói gì, đối mặt với Vân Hoàng có điểm báo tức giận, quản gia lẳng lặng đứng bên cạnh hầu hạ.

Vân Thù và mẫu thân của mình nói vài lời riêng tư, tuy nói Vạn Thục Tuệ rất nỗ lực nói chuyện với Vân Thù, nhưng rốt cuộc tình thân vẫn không phải rất tốt, Vân Thù cũng hiểu được muốn để cho mẫu thân của mình nhanh chóng đi từ trong bóng ma bị hưu này ra cũng không phải chuyện dễ dàng, Vân Thù cảm nhận được ý tứ của Miêu thị, ước chừng không quá mấy ngày mẫu thân sẽ từ Vạn phủ ra ngoài, hơn nữa trải qua lần nào loạn này, mợ của nàng có lòng trộm mà không có gan trộm đại khái sẽ yên tĩnh vài ngày coi như an phận.

Sau khi ngậy người ước chừng nửa canh giờ, Vân Thù mới từ Vạn gia ra ngoài chuẩn bị trở về Hầu phủ, hôm nay Lư Châu và Cẩm Sát đã lau mắt mà nhìn Vân Thù không thôi, chỉ có cảm giác tiểu thư nhà mình thật sự đặc biệt vô cùng có khả năng.

Nhưng trong lòng Cẩm Sát vẫn có vài phần nghi ngờ, “Tiểu thư, tuy nói cửu lão gia xác thực không ra gì cả, nhưng phu nhân chuyển ra khỏi Vạn gia cũng không phải thượng sách.”

“Cẩm Sát tỷ tỷ cứ thoải mái là được rồi, sớm muộn gì tỷ cũng biết được tiểu thư nhà tỷ đang làm những gì.” Vân Thù lộ ra ý cười, trong ánh mắt kia có vài phần chắc chắn, “Cẩm Sát tỷ một lúc nữa theo ta đi vào từ cửa chính, Lư Châu tỷ đi vào từ cửa hông, đi mời lão phu nhân đến phòng trước.”

“Đây là vì sao?!” Cẩm Sát hơi không hiểu hỏi.

Tươi cười trong mắt Vân Thù hơi giễu cợt, cho hai người một ánh mắt trào phúng: “Hai người cho rằng tiện tỷ khi trước ta đánh sẽ an phận như vậy sao? Cho dù tiện tỷ này là một kẻ an phận, nhưng chủ tử của bà ta lại không phải người an phận, bây giờ phụ thân bị mê hoặc mất đi lẽ thường rồi, hai người cảm thấy tiểu hồ ly còn trẻ như vậy đi theo phụ thân ta có tuổi đã không ít sẽ cam tâm tình nguyện tiếp nhận con nối dòng do vợ trước và tiểu thiếp sinh ra sao?”

Cẩm Sát và Lư Châu đột nhiên im lặng, đây tự nhiên không thể nào.

“Người phụ thân ngày ngày gấp gáp đến trước người ta làm hiếu tử của ta chắc chắn đang ở trong nhà chờ ta đó.” Chờ ra mặt vì mỹ nhân giáo huấn nàng một trận! Điểm này ngay khi ra tay Vân Thù đã đoán được tất cả có thể phát sinh, vì vậy tự nhiên cũng phải làm tốt chuẩn bị đối mặt.

Lư Châu gật đầu một cái, vội vàng đi ra cửa sau, mà Cẩm Sát và Vân Thù đi từ cửa chính vào Hầu phủ, lúc này còn chưa đi vào cửa phòng khách đã nghe được tiếng gào thét nộ rung động tận trời xanh bên trong phòng, “Người tiểu súc sinh còn dám trở lại!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Gia chủ là ta

Giờ còn chưa vào cửa đã nghe được âm điệu bùng nổ kêu lên như vậy, Vân Thù nghe giọng nói kia cũng biết mình đoán không sai, quả quyết lão tử * bạc tình của nàng đang chờ nàng về nhà, hơn nữa nghe giọng nói này thì nàng càng khẳng định suy đoán lúc trước của mình hoàn toàn không sai.

(*) lão tử: cha (cách gọi bất kính)

Vân Thù ung dung bước vào cửa, thấy Vân Hoàng ngồi trên chủ vị trong phòng khách. Vân Thù nhìn người phụ thân tiện nghi này của mình, không thể không thừa nhận lão tử này thật sự có dáng vẻ coi như không tệ, tuy nói xã hội hiện giờ nam nhân chừng ba mươi tuổi đã có nữ nhi hơn mười tuổi, nhưng vẫn thuộc về trung niên, hơn nữa ngày thường Vân Hoàng không tệ, về mặt luân tò về có vài phần tương đối uy nghi, hơn nữa thân hình hơi cao lớn, nhìn bề ngoài hoàn toàn không sai, hơn nữa thân phận Hầu môn như vậy thật sự hấp dẫn tới không ít yêu ma quỷ quái dán lên, chính là Vân Thù dù thế nào cũng thật không ngờ, ông ta đã có một thể bốn thiếp thể mà lại làm ra chuyện hồ đồ như vậy.

Vân Hoàng nhìn Vân Thù đi vào từ cửa tới, nhìn vẻ mặt thân nhiên như gió thoảng mây bay giống như không phát sinh chuyện gì, thấy nữ nhi như thế, ông liền không nhịn được nghĩ đến trước đó Cẩm nhi còn khóc đến đáng thương như vậy nhưng vẫn muốn ông hoài niệm tới một chút tình cha con, nghĩ

đến đây trong lòng ông càng thêm tức giận, nhìn đáng về con bé như vậy vốn không ý thức được mình làm sai chỗ nào.

“Đồ nghiệt chủng này quý xuống cho ta!” Vân Hoàng hung hăng vỗ bàn nhỏ bên cạnh, ông hung ác nhìn Vân Thù, “Ta ngược lại sinh được một nữ nhi tốt, lời của phụ thân không nghe còn chưa tính, ngược lại học được thói ngang ngược càn rỡ! Đây là do mẫu thân nguoi dạy nguoi đi, ác độc như vậy cũng chỉ có mẫu thân của nguoi mới có thể dạy ra được!”

“Phụ thân ngài muốn trừng trị nữ nhi, nữ nhi vốn không có ý kiến gì, nhưng hôm nay nữ nhi cũng phạm phải sai lầm gì, phụ thân chính là muốn trừng trị, cũng hơi nói không xong.” Vân Thù nhìn Vân Hoàng nói, “Phụ thân nói nữ nhi ngang ngược càn rỡ và lại không cho phân trần chụp tội danh này lên đầu mẫu thân, vậy phụ thân đã hỏi xanh đỏ trắng đen gì chưa? Nữ nhi vừa về nhà chính là đã lấy tư thế nghiêm chỉnh mà đợi chỉ thiếu không có tam ti hội thẩm * mà thôi...”

(*) Tam ti hội thẩm: là một chế độ xét xử của Trung Quốc cổ đại, “Tam ti” là ba cơ quan tư pháp trung ương chủ yếu của Trung Quốc cổ đại, vốn vào thời kỳ chiến quốc là Thái úy, Tư không, Tư đồ làm thẩm phán, đời sau được gọi là tam pháp ti. Đời Hán tam pháp ti là Đình úy, Ngự sử trung thừa và ti lệ hiệu úy; đời Đường chính là Thượng thư hình bộ, Ngự sử đại phu, Đại lý tự khanh làm tam ti sử; hai đời Minh Thanh lấy Hình bộ, Đại lý tự, Đồ sát viện làm tam pháp ti. Hiện đại chính là ba cơ quan tòa án, viện kiểm sát và cơ quan điều tra.

“Câm mồm!” Vân Hoàng cầm tách trà trên tay mình hung hăng ném về phía Vân Thù, lại thấy chỉ trong chớp mắt Vân Thù đã lanh tay lẹ mắt tránh ra mà không bị đập trúng, Vân Hoàng chẳng những không cảm thấy may mắn, ngược lại cảm thấy càng thêm tức giận, “Nguoi đây là đang chât vắn ta?”

Vân Thù nhìn tách trà chia năm xẻ bảy trên mặt đất, mới vừa rồi nếu không phải nàng né tránh nhanh hơn, chỉ sợ vừa rồi sẽ ném thẳng vào nàng, mặc dù không chết, nhưng sẽ bị thương và sẽ đau. Không ngờ người phụ nữ này của nàng lại dùng chính là phương thức như vậy đối xử với nàng!

“Nữ nhi không dám chât vắn phụ thân, chỉ có điều cổ ngữ có nói, nuôi mà không dạy là lỗi của phụ thân.” Mặc dù nàng nhận thân thể này, nhưng cho tới bây giờ chưa nhận cái gọi là người thân này, hơn nữa nhìn đáng về bây giờ, phụ thân này không nhận cũng được! “Nữ nhi chỉ muốn hỏi phụ thân một chút, thật sự vì nữ nhân kia, phụ thân chính là không cần tình phu thế không cần tình cha con như vậy?”

“Nữ nhân kia? Nữ nhân kia sắp trở thành mẫu thân của nguoi, xem ra trước kia là ta quá mức nuông chiều nguoi, lại nuông chiều ra nguoi không có quy củ như vậy! Vân Hoàng giận tím mặt nói, “Còn không mau quý xuống cho ta!” d1en d4nl 3q21y d0n

“Mẫu thân, đến suốt cuộc đời bà ta sẽ không trở thành mẫu thân của nữ nhi!” Vân Thù nói, “Bà ta vĩnh viễn không trở thành mẫu thân của nữ nhi. Nữ nhi đây không phạm sai lầm gì, vì sao phải quý!”

Vân Hoàng đứng lên từ chỗ ngồi, trên người mang theo tức giận, ông xông thẳng tới chỗ Vân Thù, giống như muốn cho nàng một bài học.

“Lão gia, tiểu thư tuổi còn nhỏ, trước vừa bị thương. Lão gia ngài không thể như vậy với tiểu thư!” Cẩm Sát bảo vệ Vân Thù ở sau lưng, định ngăn cản con tức giận như sấm sét của Vân Hoàng.

“Tránh ra!” Vân Hoàng đưa tay vung lên, đẩy Cẩm Sát ra, ông giơ lên một cái tát thật cao về phía Vân Thù, giống như sẽ một chương đánh xuống.

Vân Thù cũng không tránh không né, ngẩng đầu đón lấy ánh mắt Vân Hoàng, trong ánh mắt kia không hề có sợ hãi không hề có e ngại, hình như là đang nói – nếu như một cái tát này của ông rơi xuống, như vậy tình cảm cha con của chúng ta cũng chỉ tới đó mà thôi.

“Đây là định làm gì?” Có một giọng nói già nua lại uy nghiêm vang lên trước khi một cái tát của Vân Hoàng hạ xuống.

Vân Hoàng thu tay lại, nhìn ra cửa. Một lão phu nhân chống quai trượng đi vào cửa, về mặt kia mang theo vài phần nặng nề, bà cựa gậy quai trượng hai tiếng nặng nề trên đất vang lên hai tiếng trầm trọng, trong về mặt tràn đầy không vui.

“Mẫu thân, sao người lại tới đây?” Vân Hoàng nhìn lão phu nhân, trong về mặt hơi ngưng ngững, người tới không phải ai khác, chính là mẫu thân của ông – Chu thị.

Vân Thù liếc nhìn tổ mẫu của mình, lại nhìn Lưu Châu hết sức khản trương ở sau lưng bà, chỉ cảm thấy thời gian năm vừa vặn, nếu như thiếu một chút chỉ sợ bản thân sẽ bị ăn một cái tát kia của Vân Hoàng rồi! Vân Thù được Cẩm Sát bị Vân Hoàng đẩy ra đỡ lên, đứng ở bên cạnh nhìn tình cảm mẫu tử giằng co.

Chu thị nhìn Vân Hoàng, về mặt không vui không cần nói cũng hiểu, “Vì sao ta lại tới? Nếu ta không tới, con định cha con tương tàn sao? Còn ngại chuyện trong phủ không đủ mặt mặt khiến người ta chen miệng lưỡi vô đúng không?!”

Vân Hoàng nghe lời kia của Chu thị, ông vội vàng giải thích: “Nuong, đây là do hài tử này thật sự không có quy củ, con đây chính là muốn dạy con bé một chút quy củ...”

“Quy củ, quy củ cái gì! Nguoi vì nữ nhân kia gây sự còn chưa đủ, bây giờ nữ nhân kia đã được thứ mình muốn, chẳng lẽ còn định quấy nhiễu cái nhà này không được yên tĩnh sao!” Chu thị cầm quai trượng gõ một cái, bà nhìn Vân Hoàng, “Ta vốn không định hướng vào nữ nhân kia, quả phụ chưa cưới nên tuân thủ tử tế, không an phận thủ thường như vậy làm ra việc quấy nhiễu nguoi đến...”

“Mẫu thân!” Vân Hoàng nhìn không được cắt đứt lời nói oán trách của Chu thị đối với Chu Bích Cầm, những lời này nghe vào trong tai ông cảm thấy hết sức nhục nhã, “Là nhi tử nhìn trúng nàng, nàng không sai!”

“Bây giờ nguoi đã bị nàng ta mê hoặc đến cái gì cũng không biết rồi!” Chu thị cảm hận nói, “Tuy rằng ta đồng ý cho nàng ta vào cửa, nhưng không đại

biểu ta đón nhận nàng ta làm con dâu của ta! Chưa vào cửa đã quấy nhiễu làm rối loạn cái nhà này như vậy, đợi đến sau khi nàng ta vào cửa làm sao còn có thể yên bình! Nàng ta muốn vào cửa, vậy an phận một chút cho ta!”

Vân Hoảng nghe những lời nói này của mẫu thân mình, ông tự nhiên tôn trọng mẫu thân, nhưng nghe thấy thế trong lòng ông không khỏi tức giận, ông nhìn Chu thị gần từng chữ: “Mẫu thân, bây giờ đương gia Hầu phủ là nhi tử!”

(*) đương gia: gia chủ, người lo liệu việc nhà, chủ nhà

Chu thị cũng không nghĩ tới Vân Hoảng lại nói ra những lời như vậy với mình, đây là đang nói với bà rằng tất cả trong phủ đều do nó làm chủ, cũng không phải do bà một người làm mẫu thân nhiều lời cái gì.

Chu thị tức giận đến toàn thân phát run, bà nặng nề nói ba chữ “Được”: “Được! Được! Được!”

“Nếu lão bà tử ta đây không phải là đương gia trong phủ này, vậy về sau chuyện của người đừng tới hỏi ta, lui về sau lão bà tử ta cũng lười quản những chuyện này. Thù nhi, chúng ta đi, tránh cho ở chỗ này chọc cho người ta ghét!” Chu thị nói với Vân Thù.

“Đạ, tổ mẫu.” Vân Thù đáp một tiếng, nàng đi tới bên cạnh Chu thị, đỡ lấy Chu thị đi về phía Văn Phong uyển.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Không cần cũng được

Vân Thù đỡ lấy Chu thị đi ra khỏi phòng khách, tuy trên mặt Chu thị có vài phần tức giận nhưng vẫn mang vài phần mong đợi, giống như đang đợi nhi tử ở sau lưng gọi mình lại, nhưng đi ra đến ngoài phòng khách thật xa, Chu thị vẫn không nghe thấy tiếng gọi như trong mong đợi, gương mặt Chu thị lập tức sụp xuống, vẻ mặt càng thêm không vui.

Vân Thù nào không hiểu, mới vừa rồi Chu thị nâng mình lên cao như vậy, nhưng thật ra chính là muốn nhi tử của mình lưu lại cho mình một nấc thang để bà leo xuống, nhưng mới vừa rồi Vân Hoảng không lên tiếng giữ lại, điều này khiến cho Chu thị nâng mình lên cao bao nhiêu thì ngã xuống hung ác bấy nhiêu, thể diện này dĩ nhiên không hạ xuống được.

Chu thị cũng không nghĩ tới nhi tử của mình lại bị nữ nhân kia đầu độc đến mức độ này, bà căm hận lắm lắm bốn chữ gia môn bất hạnh, nhưng cũng chỉ có thể tức phỉ phò trở về hoàn toàn không có kế nào khả thi.

Vân Thù đỡ Chu thị đến Văn Phong uyển, Chu thị vẫn còn thở phỉ phò như cũ, thậm chí giận đến khóc ở bên đó lau nước mắt, đáng về hết sức đau lòng.

Vân Thù đang suy nghĩ có cần nói vài lời trấn an gì đó với Chu thị hay không thì nghe thấy bên ngoài có người thông truyền nói rằng có bốn vị di nương tới. Vân Thù lập tức nuốt mấy lời mình định nói xuống, bốn di nương này trước ngược lại vẫn im lặng không nói, hơn nữa hiện giờ cũng không phải lúc thăm hầu sáng chiều, bây giờ bốn di nương tới Văn Phong uyển, chắc nghe được tiếng gió biết chuyện xảy ra trong phòng khách cho nên mới tới.

Bốn di nương yếu điệu thướt tha đi vào cửa, nhiều tuổi nhất chính là Triệu di nương, bà vốn là nha hoàn hầu hạ trong phòng Vân Hoảng, trước khi Vạn Thực Tuệ vào cửa cũng đã khiến cho Vân Hoảng thu vào tay, sau khi chủ mẫu vào cửa không tới ba tháng đã được nâng lên thân phận di nương trong phủ, càng trước Vạn Thực Tuệ một năm sinh hạ trưởng nữ Vân Anh của Hầu phủ. Sau đó người trên triều đưa tặng Xuân di nương và Dương di nương, trẻ tuổi nhất chính là Phương di nương, nghe nói mười năm trước xem như là hoa khôi xinh đẹp nhất, sau khi vào cửa vẫn được cưng chiều vô cùng.

Bốn người thi lễ cho Chu thị rồi mới nhìn về phía Chu thị, bốn người bọn họ cũng đã nghe đến mới vừa rồi ở phòng khách Vân Hoảng vốn định dạy dỗ nha đầu Vân Thù, sau đó bị lão phu nhân Chu thị ngăn cản, nhưng ngay cả mặt mũi lão phu nhân cũng không đếm xỉa đến.

Chuyện này khiến bốn người cảm thấy rất giật mình, Vân Thù là dòng chính nữ của Hầu phủ, dù hiện giờ Vạn Thực Tuệ bị hưu ra cửa, nhưng sự thật như vậy cũng sẽ không thay đổi, nhưng Vân Hoảng vì một nữ nhân như vậy mà ngay cả mặt mũi của mẫu thân mình cũng không để ý tới, bây giờ nhìn ánh mắt Chu thị còn hơi ửng đỏ, càng giống như ứng với nghe nói lúc trước, trong lòng càng thêm sợ hãi, tân chủ mẫu này còn chưa vào cửa đã huyền não đến hưu thê và không để ý tới lão phu nhân rồi, vậy nếu sau khi vào cửa bốn thiếp thất bọn họ còn có chỗ để dung thân sao?! Cho nên bọn họ vốn không bàn mà họp cùng nhau một mạch đến đây tìm hiểu tin tức này.

“Lão phu nhân như vậy là sao?” Xuân di nương thử dò xét hỏi, “Có phải khó chịu chỗ nào không, có cần tìm đại phu tới kiểm tra một chút không?”

“Thôi, bây giờ trong nhà này nào có ai để lão bà tử ta ở trong lòng, dù sao lão bà tử ta cũng không còn được mấy năm có thể sống rồi, cứ như vậy đi!” Chu thị hơi bức tức, bà tự nhiên hiểu được bốn di nương này hiện giờ xuất hiện ở chỗ của mình cũng không phải thật sự tới quan tâm bà, mà là tới dò xét.

“Lão phu nhân sao lại nói lời nói này, chuyện trong phủ còn phải dựa vào lão phu nhân chủ trì đấy!” Giọng nói nũng nịu của Phương di nương vang lên, “Trong phủ này lão phu nhân được kính trọng nhất rồi, nếu thiếu đi lão phu nhân thì nên làm sao cho tốt.”

“Được rồi được rồi, những lời này cũng đừng nói ra trước mặt ta, nàng dâu này còn chưa vào cửa đã quên nương rồi, đợi đến sau khi vào cửa nào còn

địa vị cho lão bà tử ta đây!” Trước kia Chu thị còn bằng lòng lá mặt lá trái * với bốn thiếp thất này một phen, nhưng bây giờ Chu thị thật sự không có tâm tình nói chuyện như vậy với các nàng, “Ta thấy các người bốn thiếp thất này cũng nên kiếm chế một chút, chiếu cố tốt cho hài tử của mình, chỉ sợ tân chủ mẫu là một kẻ lợi hại, đến lúc đó dung nạp được các người hay không còn là một vấn đề!”

(*) lá mặt lá trái: Nguyên gốc: 虚与委蛇 (hư dữ ủy xà), thành ngữ Hán ngữ, chỉ đối nhân xử thế dối trá làm ra vẻ, ứng phó cho có lệ.

Lời nói không hề che giấu chút nào như vậy của Chu thị khiến cho bốn di nương hai mặt nhìn nhau, càng thêm kinh hãi, ngay cả lão phu nhân cũng nói thế, vậy các nàng nên làm sao cho phải?!

Từ xưa tới nay, thiếp không giống thê, nếu thật sự không được thê vui mừng không phải không có chuyện bị bán ra. Chủ mẫu Vạn Thục Tuệ khi trước là người thành thật, chưa từng hà khắc khắt trừ cái gì của bọn họ, nhưng bây giờ Chu Bích Cầm chưa vào cửa đã không để lão phu nhân vào mắt, mà Hầu gia lại còn một mực thiên vị, nghĩ tới đây tiền đồ quả thật có khả năng lo sợ.

“Đi đi!” Chu thị phát phát tay, để bốn di nương đi ra ngoài, bây giờ lòng bà chưa xót lợi hại, nào còn có thời gian rảnh rỗi nói chuyện với các nàng.

Bốn di nương hai mặt nhìn nhau, cũng cảm thấy Chu thị đã nói như vậy rồi, ở lại chỗ này nữa cũng không có ý tứ gì. Bốn người lại yêu kiều thi lễ một cái, nghĩ tới lão phu nhân Vạn gia đã rơi vào cảnh ngộ như vậy, bọn họ thân làm thiếp, vẫn an phận thủ thường mà sống lại thêm yên ổn một chút đi.

Chu thị nhìn bốn di nương đi ra ngoài, sau đó bà lại không nhịn được thở dài một hơi, lúc này mới nhìn tới Vân Thù vẫn đứng bên cạnh không nói lời nào, Chu thị nhìn Vân Thù lại không nhịn được nghĩ tới Vạn Thục Tuệ, trong lòng cũng có vài phần áy náy.

“Thù nhi, tổ mẫu biết cháu tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cũng đã hiểu chuyện, gặp chuyện như vậy trong lòng không cam tâm tình nguyện cũng là lẽ thường, ta cũng nghe nói tới chuyện xảy ra sáng sớm nay, nữ nhân Chu gia này bây giờ thật sự ý được sủng mà kiêu một chút, cháu cho nó tỳ đó một chút dạy dỗ, tổ mẫu cũng sẽ không trách cứ điều gì lên đầu cháu, coi như cháu đang phát tiết bất mãn trong lòng, chỉ có điều mấy ngày nữa nàng ta sẽ trở thành mẫu thân của cháu, lui về sau hôn sự của cháu cũng phải qua tay nàng ta.” Chu thị ngừng một chút rồi nhìn về phía Vân Thù, “Chỉ vì cuộc sống sau này của mình, cháu... Cháu vẫn đừng coi nàng ta là thù địch thì tốt hơn.”

Chu thị nói như vậy cũng có thể coi như suy nghĩ vì Vân Thù, Chu Bích Cầm này bây giờ xem như chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hòa, nhi tử kia của bà cũng đã bị mê mẩn đến thần trí không rõ, đến lúc đó chỉ sợ Vân phủ này sẽ trở thành thiên hạ của nữ nhân kia.

Vân Thù nhìn Chu thị, trong mặt mày có vài phần ý lạnh: “Lời này của tổ mẫu chính là muốn để cho tôn nữ nhận mệnh hay muốn để cho tôn nữ nhận giặc làm mẹ?”

Chu thị nhìn dáng vẻ quật cường này của Vân Thù, bà cũng khẽ nhú mày một cái, bà như vậy cũng có thể coi như có ý tốt, nhưng không nghĩ đến tôn nữ này của mình lại không biết điều như vậy.

“Nhưng dù sao đó cũng là phụ thân của cháu, bây giờ mẫu thân của cháu đã bị hưu, tân nương của phụ thân cháu chính là mẫu thân của cháu, cháu còn có thể làm sao?” Chu thị cầm quạt trượng trên tay mình nghiêm túc nói.

Vân Thù nhìn Chu thị, ánh mắt sáng quắc, nghiêm túc nói: “Mẫu thân của cháu không phạm sai lầm gì mà bị hưu, phụ thân vứt bỏ thê tử tao khang tìm niềm vui mới như vậy không cần cũng được!”

(*) thê tử tao khang: tao khang chi thê, người vợ căm bã, chỉ người vợ cùng qua hoạn nạn. Bã chỉ bã rượu người nghèo dùng để lót dạ, căm là thức ăn thô. (Theo baike)

“Ngu xuẩn!” Chu thị mắng, “Người là dòng chính nữ Vân gia sao có thể nói ra lời nói ngu ngốc như vậy!”

“Nếu vì muốn trở thành dòng chính nữ Vân gia mà phải nhìn nữ nhân kia vào cửa rồi gọi bà ta một tiếng mẫu thân, như vậy cháu không cần thân phận này.” Vân Thù cười khẽ một tiếng, “Dù không có thân phận này, vẫn có thể để cho cháu tiếp tục sống, chẳng qua chỉ là một dòng chính nữ Vân gia mà thôi.”

Âm điệu kia, giống như vứt bỏ thân phận dòng chính nữ Vân gia như vứt giày cũ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Có thai

Chu thị vốn cho rằng tôn nữ của bà nhiều lắm chỉ là một người quật cường mà thôi, nhưng hiện giờ xem ra, dám nói lời nói như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nắm chắc được Vân Thù thật sự không cần thân phận dòng chính nữ Vân gia này hay mới vừa rồi chẳng qua chỉ nổi nóng nói lẫy mà thôi.

Chu thị nhìn Vân Thù hồi lâu, bà cũng xem như quen thuộc tôn nữ nhà mình, nhưng bây giờ nhìn vào chỉ cảm thấy trong vẻ mặt này của con bé ngược lại

có vài phần tự tin.

“Người hài tử không hiểu chuyện này, người nghĩ sau khi người rời Vân gia có thể làm gì sao? Từ nhỏ đến lớn người ăn sung mặc sướng, phụ thân người thương yêu người để cho người đi học đường biết chữ, nhưng một cô nương gia như người vai không thể gánh tay không thể xách, người có thể làm gì?” Chu thị nói cũng có vài phần tức giận, chỉ coi lời Vân Thù mới vừa nói là đang nói hươu nói vượn, “Người nha đầu này chính là đang tức giận, nhưng người tức giận thì có thể làm gì? Người là dòng chính nữ Vân gia, chỉ cần phụ thân người không đoạn tuyệt quan hệ đưa người lên tông tộc xóa tên, vậy người vĩnh viễn có thân phận mà người khác cầu xin cũng cầu không đến.”

“Nữ nhân kia vào cửa đã là chuyện đương nhiên rồi, người cũng thấy thái độ của phụ thân người đó, bây giờ người có thể làm cũng chỉ là nhận, ai bảo tiểu hồ ly đó chính là mắt của phụ thân người! Phụ thân người cũng thế, biết rõ nữ nhân kia chưa vào cửa đã khắc chết vị hôn phu, người có mệnh cứng rắn như vậy cũng dám đứng dám cưới, trong bụng nàng ta còn có một khối thịt, cũng không thể khiến hài tử của Vân gia lưu lạc bên ngoài. Tiểu hồ ly quả phụ chưa cưới kia không tuân thủ chỉ biết quyền rũ người, cũng không phải thứ gì tốt!” Chu thị phi báng, thoáng cái phát tiết toàn bộ bất mãn ở trong lòng với Chu Bích Cầm ra ngoài, bà đã sớm muốn mắng một trận, chỉ có điều nhi tử của mình vẫn bảo vệ chặt chẽ, mắng cũng không dùng được! Sau khi vừa mắng một phen Chu thị cũng thở dài một tiếng, “Thực Tuệ là một tức phụ tốt, đáng tiếc lại không sinh một nhi tử, nếu người có một đệ đệ thì sẽ không như vậy, đây cũng là số mạng của nàng...”

Vân Thù không nói lời nào, nhưng nhớ lời Chu thị nói vào trong lòng, nàng còn tưởng rằng vị Chu nhị tiểu thư này là thứ tốt lành gì, hóa ra cũng là người đã định thân nhưng vị hôn phu đã chết, tuy rằng Vân Thù cảm thấy cứng rắn để một nữ tử như hoa như ngọc thủ thân làm quả phụ trước kia cưới thật sự rất không nhân đạo, nhưng nàng cũng không cho rằng Chu Bích Cầm này có tư cách đến quyền rũ phụ thân nàng, huyền nào đến tình thế như hiện tại.

“Chẳng lẽ tổ mẫu cho rằng giá trị của một nữ nhân tồn tại ở chỗ có thể sinh nhi tử hay không sao?” Vân Thù bật cười một tiếng, “Nếu như nói lỗi lớn nhất mà mẫu thân cháu phạm phải, đó chính là ban đầu tới Vân gia.”

Chu thị bị lời Vân Thù nói làm cho tức giận một trận, bà che ngực mình: “Người hài tử này đụng đến đầu óc ngu đi sao! Thôi, bà tử ta đây cũng không nói gì nữa rồi, người giống như phụ thân của người vậy, thích thế nào thì như thế đi. Nếu người không lạ gì dòng chính nữ Vân gia vậy thì tùy người đi, ta không quan tâm người, cũng lười xen vào người nữa! Nếu như người làm ra chuyện gì làm mất thể diện của Vân gia, vẫn nên sớm làm như người nghĩ, vứt bỏ thân phận dòng chính nữ Vân gia đi!”

Chu thị nói dứt lời, bà chống quai trượng, che ngực đi vào phòng trong, bà tử và nha hoàn hầu hạ vội vàng đi theo sau, chỉ sợ Chu thị xảy ra chuyện gì.

Vân Thù cũng không nói thêm điều gì, quay lưng rời khỏi Vân Phong uyển của Chu thị.

“Tiểu thư, người đối xử với lão phu nhân như vậy, về sau ai còn có thể che chở cho tiểu thư nữa!” Lưu Châu đi theo bên cạnh Vân Thù vội vàng vàng nói, “Tiểu thư vẫn nên nói một lời xin lỗi với lão phu nhân đi, lão phu nhân thương yêu người như vậy, nhất định sẽ tha thứ cho người.”

Vân Thù dừng bước, nàng nhìn Cẩm Sát và Lưu Châu đi theo bên cạnh mình, “Cẩm Sát tỷ cũng muốn ta đi cầu cạnh tổ mẫu, sau đó làm tôn nữ khéo léo bên người tổ mẫu chờ nữ nhân Chu gia vào cửa sẽ kêu bà ta một tiếng mẫu thân, an an phận phận làm dòng chính nữ Vân gia như trước?”

Cẩm Sát nhìn Vân Thù, nàng vốn có ý tưởng giống như Lưu Châu, tiểu thư ở trong phủ cũng chỉ có lão phu nhân che chở, làm như vậy là tất nhiên, nhưng nhìn ánh mắt tiểu thư, hình như không muốn làm như vậy, hơn nữa nghĩ tới tiểu thư về sau phải gọi người nọ một tiếng mẫu thân, Cẩm Sát cũng cảm thấy có vài phần khó chịu thay cho phu nhân.

“Lời ta vừa mới nói, cũng là nghiêm túc. Tổ mẫu đúng là yêu thương ta đó, nhưng ở trong mắt tổ mẫu, quan trọng nhất vẫn là nhi tử của bà và mặt mũi của Vân gia.”

Vân Thù xác định không thể tin được, bởi vì thương yêu nhi tử của mình, cho dù muốn kết hôn với một nữ nhân thủ thân làm quả phụ trước khi cưới lại hưu nguyên thê cũng chỉ có thể đồng ý, bởi vì phải giữ mặt mũi cho Vân gia, dĩ nhiên không thể để cho nữ nhân không tuân thủ bốn phận chưa kết hôn mà có con đó bị người phát hiện đã lớn bụng trước khi vào cửa, cho nên mẫu thân nàng phải chấp nhận, cũng muốn nàng phải chấp nhận. Nhà như vậy còn giữ làm gì.

“Cho dù không có ta, Vân gia sẽ còn có nữ dòng chính trưởng tử khác ra đời, có lẽ đây mới là chỗ mong đợi của phụ thân. Nhưng mẫu thân thì khác, bên cạnh bà chỉ có một mình ta, nếu ta cũng vứt bỏ bà, trong lòng mẫu thân nghĩ như thế nào.” Vân Thù chậm rãi nói, cho dù bà ngoại có lòng tốt muốn bảo vệ mẫu thân cũng ngoài tầm tay với, hơn nữa cậu và mẹ có lòng tham không đáy rắn nuốt voi, nếu như không có người che chở, chỉ sợ mẫu thân của mình sớm muộn gì không phải khóc chết thì cũng bị cắn nuốt không còn một mống.

Vân gia này, thân phận dòng chính nữ này, một chút nàng cũng không thèm khát! Nàng là một nữ nhi thì như thế nào, cũng có thể dùng hai tay của mình tạo ra tất cả.

“Nếu hai người bằng lòng đi theo ta, lui về sau ta cũng sẽ không bạc đãi hai người, nếu hai người không muốn, vậy cũng có thể ở lại Vân gia, ta tuyệt đối không miễn cưỡng.”

Lưu Châu và Cẩm Sát nghe Vân Thù nói như vậy, hai người bọn họ im lặng một lúc, cùng nói: “Chúng nô tỳ dĩ nhiên muốn đi theo tiểu thư.”

Náo loạn một trận như vậy với Vân Hoảng, tuy rằng không bị Vân Hoảng đánh phạt, nhưng Vân Hoảng cũng hạ lệnh, để Vân Thù ở trong phòng đóng cửa suy nghĩ không được ra cửa.

Vân Thù không nói gì với hình thức xử phạt này, phụ thân kia của nàng cả ngày chạy tới Chu gia nào có thể lo lắng gì tới nàng, chuyện trong phủ cũng bắt chấp.

Vân Thù ngoan ngoãn ở trong phòng đọc sách hai ngày, chỉnh sửa lại yên ổn chuyện thế giới này một lần, mà Thảm ma ma bên cạnh Miêu thị ngược lại là một người lạnh lợi, ngay sau hôm nào loạn đã tìm xong một căn nhà nhỏ hai cửa vào, Vạn Thực Tuệ cũng nắm chặt dọn từ Vạn phủ vào căn nhà nhỏ, tìm người báo cho Vân Thù.

Vào buổi sáng cách ngày Vân Hoàng cưới Chu gia nhị tiểu thư còn có bốn ngày, Chương ma ma hầu hạ bên cạnh Vạn Thực Tuệ vội vội vàng vàng chạy tới Vân gia, đi cửa sau mới tới viện của Vân Thù.

“Tiểu thư, phu nhân... Phu nhân...” Lòng Chương ma ma như lửa đốt, khi thấy Vân Thù thì cả người rơi vào tình trạng miệng mồm không rõ.

“Chương ma ma, ma ma chậm rãi nói!” Vân Thù bị đáng về vội vội vàng vàng của Chương ma ma hù sợ hết hồn, phản ứng theo trực giác chính là nhất định mẫu thân của mình đã xảy ra chuyện lớn gì rồi, nếu không Chương ma ma cũng sẽ không vội vã tới tìm nàng như vậy.

Chương ma ma đầm đấm lồng ngực của mình, lại gần sát Vân Thù, nhỏ giọng nói: “Phu nhân ngài ấy, phu nhân ngài ấy có thai rồi!”

Vân Thù cũng không nhận được trọn to hai mắt, trong ánh mắt tràn đầy ngoài ý muốn, mẫu thân nàng vậy mà mang thai! Mang thai trong khi bị hưu! Chuyện lớn như vậy, khó trách Chương ma ma lại vội vã chạy tới Vân gia tìm nàng!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đánh cuộc

Chương ma ma nhìn đáng về cũng không ngờ tới của Vân Thù, trong lòng bà càng thêm nóng nảy. Chương ma ma biết chuyện này vốn không nên nói với Vân Thù, dù sao Vân Thù vẫn là một hoàng hoa khuê nữ vẫn anh chưa gả mười hai tuổi, nhưng sau khi từ trong miệng Vạn Thực Tuệ biết được cừu lão gia thế mà lại vì chức quan làm ra chuyện đó, Chương ma ma nào còn dám báo chuyện này cho cừu lão gia, nghĩ tới nghĩ lui giờ cũng chỉ có thể tới tìm Vân Thù rồi.

Vân Thù ngoài ý muốn chẳng qua chỉ ngẩn ngui trong nháy mắt, nàng rất nhanh từ trong cơn khiếp sợ bình tĩnh lại, về ngoài ý muốn trên mặt ngược lại biến thành trấn tĩnh, chuyện này thật sự ngoài suy nghĩ và dự đoán của Vân Thù, nhưng bây giờ chuyện đã xảy ra, việc duy nhất phải làm chính là giải quyết mà thôi.

“Luu Châu, Cẩm Sát hai tỷ ra ngoài giữ cửa, ta có lời muốn nói với Chương ma ma.” Vân Thù nhìn về phía Luu Châu và Cẩm Sát, chuyện này không thích hợp để quá nhiều người biết được, hơn nữa bây giờ ở Vân gia dễ tai vách mạch rừng.

Luu Châu và Cẩm Sát tuy không rõ chân tướng, nhưng hết sức tin tưởng lời Vân Thù nói, cũng không hỏi gì đã đi ra ngoài lại còn cẩn thận canh giữ cửa.

Đợi đến sau khi Luu Châu và Cẩm Sát ra ngoài, lúc này Vân Thù mới nhìn về phía Chương ma ma vẫn còn kinh hoàng chưa ổn định.

“Chương ma ma, chuyện này phát sinh như thế nào?” Vân Thù trấn tĩnh hỏi.

Chương ma ma bị vẻ mặt trấn tĩnh này của Vân Thù lấy tới, vốn lo âu hốt hoảng cũng dần bình tĩnh lại, bà chậm rãi thở ra một hơi rồi từ từ nói: “Hai ngày trước sau khi Thảm ma ma tìm được căn nhà, phu nhân mang theo chúng nô tỳ chuyển từ nhà cừu lão gia đi ra, có lẽ phu nhân mệt quá, chính là cả người hỗn loạn mê man. Nô tỳ liền mời đại phu tới kiểm tra, nhưng phu nhân nói không có việc gì không cho nô tỳ đi. Sáng sớm hôm nay, phu nhân nói cảm thấy hơi khó chịu, khi dùng đồ ăn sáng thì ngất lịm đi, nô tỳ vội vàng vàng mời đại phu tới kiểm tra, lúc này mới phát hiện ra chuyện này, đại phu nói đã hơn tháng rồi, tại do mấy ngày nay vất vả động thai khí lúc này mới ngất lịm đi, nghỉ ngơi cho tốt thì không có chuyện gì lớn.”

“Chuyện này trừ ma ma ra còn có ai biết được nữa?” Vân Thù lại hỏi.

“Lúc kiểm tra bệnh bên cạnh hầu hạ cũng chỉ có một mình nô tỳ, việc này quan hệ trọng đại, nô tỳ vốn định đi tìm lão phu nhân, nhưng lại sợ bị mấy người cừu lão gia biết được, lúc này không có cách nào mới đi tìm tiểu thư, muốn hỏi tiểu thư một chút xem có thể có tính toán gì không?” Chương ma ma cực kỳ lo lắng hỏi.

“Ma ma làm tốt lắm.” Vân Thù gật đầu một cái, “Chuyện này ma ma cứ ép xuống, bên chỗ cừu lão gia và bà ngoại tạm thời trước không cần thông báo, chuyện này để ta xử lý.”

Vân Thù đứng lên, nàng chỉnh lại áo, “Ta và ma ma đi xem mẫu thân ta coi hiện giờ như thế nào.”

Chương ma ma gật đầu một cái, lúc này được Vân Thù nói vậy khiến trong lòng bà cũng yên ổn một chút, chuyện này thật khó giải quyết, bà thật sự không biết xử lý như thế nào, bây giờ cũng chỉ có thể nhìn xem tiểu thư Vân Thù giải quyết ra sao thôi.

Thảm ma ma tìm căn nhà trong ngõ hẻm tương đối tĩnh lặng trên phố Nam Đại, ở đó sau cửa hàng, cong cong queo queo, quanh chỗ ở cũng là nhà thường dân, có thể coi như yên tĩnh không chói mắt, nhìn ra được mặc dù thời gian cấp bách một chút, nhưng Thảm ma ma vẫn lưu tâm tìm.

Tòa nhà này hai cửa vào, ba gian phòng chính hai gian phòng bên, bên cạnh Vạn Thực Tuệ cũng không mang nhiều người lắm, chính là Chương ma ma và hai nha hoàn dùng nhiều năm, tòa nhà này cũng có thể coi như vừa vặn.

Vân thù vào chính phòng chỗ Vạn Thực Tuệ ở, lúc này vừa mới vào cửa đã nghe được âm thanh ghen ngào của Vạn Thực Tuệ, Vân Thù nghe được âm thanh này cũng biết được hiện giờ mẫu thân mình lại đang khóc.

Vân Thù để Lưu Châu và Cẩm Sát giữ cửa, mình đi vào cửa cùng Chương ma ma.

Vạn Thực Tuệ đang gục trên đầu giường khóc, bà vuốt bụng mình, bà vốn tưởng rằng mấy ngày qua trôi qua không quá buồn sẽ mà khó chịu, nhưng không nghĩ tới mình vậy mà lại có thai rồi, nhưng hải tử này tới thật sự không đúng lúc, nếu sớm mấy ngày sau khi coi bệnh đi ra, có lẽ mình sẽ không có số mạng như vậy, nhưng bây giờ để cho lão phu nhân và tướng công biết được bản thân có hải tử của Vân gia, có thể, bà còn có khả năng trở về Vân gia chưa biết chừng...

“Mẫu thân.” Vân Thù khẽ gọi một tiếng.

Vạn Thực Tuệ nghe được giọng Vân Thù thì đã có vài phần khiếp sợ, bà lau khô nước mắt nhìn về phía Vân Thù, “Sao con lại tới đây?”

“Xảy ra chuyện như thế, con có thể không tới.” Vân Thù ngồi xuống bên cạnh, nhìn đôi mắt Vạn Thực Tuệ đỏ lên.

“Nhưng con tới rồi cũng không có tác dụng gì.” Vạn Thực Tuệ thở dài một cái, bà cho Chương ma ma một ánh mắt giống như trách cứ, ma ma không nên nói sự việc này cho Vân Thù một hải tử choai choai như vậy.

“Vậy mẫu thân định xử lý như thế nào? Là nói ra sự việc này cho bà ngoại biết được, một khi bà ngoại biết được chỉ sợ cậu và mợ cũng sẽ biết rõ, mẫu thân định xử lý như vậy? Hay có ý định nói sự việc này với phụ thân và lão phu nhân?” Vân Thù không nhận định sai, mới vừa rồi trong ánh mắt kia của Vạn Thực Tuệ tuy có vài phần đau thương nhưng lại mang theo vài phần chờ mong.

Khi Vạn Thực Tuệ nghe được Vân Thù nói vậy, bà ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hy vọng, “Đây dù sao cũng là máu mủ của phụ thân con, nếu phụ thân con biết được nhất định sẽ vui mừng, cho phép... Cho phép ta trở lại Vân gia.”

“Vậy mẫu thân định lấy thân phận gì trở lại Vân gia?” Vân Thù nhìn Vạn Thực Tuệ, hết sức tinh táo phân tích cho bà, “Vẫn là thân phận nguyên thê của phụ thân, nguyên đương gia chủ mẫu Vân gia?”

Vạn Thực Tuệ nghe được Vân Thù hỏi như thế, bà liên tiếp gật đầu nói: “Đương nhiên là như vậy, dù sao ta do phụ thân con cưới hồi đàng hoàng...”

“Mẫu thân, cho tới bây giờ người vẫn giả vờ ngớ ngẩn sao?” Vân Thù lạnh lùng nói, nàng nhìn Vạn Thực Tuệ vẫn còn ngây ngô ngốc nghếch không nhận được nói tất cả mọi chuyện ra, “Mẫu thân người có biết vì sao phụ thân khăng khăng muốn cưới nữ nhân kia vào cửa, bởi vì nữ nhân kia cũng đã có thai, phụ thân hưu thê cưới người khác, bây giờ toàn bộ mọi người ở Ung đô đều biết được còn có bốn ngày nữa nhị tiểu thư Chu gia sẽ trở thành đương gia chủ mẫu của Vân gia, người cho rằng người vẫn có thể lấy thân phận chủ mẫu tiến vào Vân phủ sao?”

“Cái gì... Nàng ta có thai rồi hả?” Vạn Thực Tuệ ngây ngốc cả người ở đó, cho tới bây giờ khi Vân Thù nói ra chuyện này thì bà mới hiểu được, trượng phu của mình đã sớm thông đồng một chỗ với người nọ, cũng khó trách vô cùng lo lắng không thể chờ đợi như vậy.

“Phụ thân vì nữ nhân kia mà tình phu thê hơn mười năm một chút cũng không để ý, thậm chí cũng không cần tình cha con rồi, người cảm thấy hiện giờ người có thai thì phụ thân còn có thể lấy thân phận đương gia chủ mẫu đón người về? Chỉ sợ khi người nói ra chuyện này với phụ thân thì cũng không thay đổi được gì, nhiều lắm chỉ có nhục nhã mà thôi.” Vân Thù nhìn Vạn Thực Tuệ nghiêm túc nói, “Chuyện cho tới bây giờ người còn muốn dựa vào hải tử trong bụng trở lại Vân gia không phải không có khả năng, đi cầu xin lão phu nhân cũng có thể, chỉ có điều người không thể làm chủ mẫu Vân gia được nữa, đại khái chỉ có thể làm một thiếp thất hoặc một di nương hoặc không danh không phận ở trong sân viện sinh hạ hải tử. Càng căn bản không thể vào cửa nữa, chờ người sinh hải tử xong, mẫu đi giữ con lại mà thôi.”

Vạn Thực Tuệ nghe Vân Thù nói, trong ánh mắt của bà tràn đầy hoảng sợ, bà không thể tin được lời Vân Thù nói nhưng trong lòng cũng biết những lời Vân Thù nói đều là sự thật, Vân gia vô cùng có khả năng đối xử như vậy với bà.

“Mẫu thân, nếu như người không chịu tin lời nữ nhi nói, vậy đánh cuộc một ván với nữ nhi được không?” Vân Thù chậm rãi nói, “Thắng, người muốn làm như thế nào thì làm như thế ấy, chỉ có điều nếu như người thua rồi, lui về sau tất cả của người, chính là để cho nữ nhi làm chủ, bao gồm hải tử trong bụng người.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tính toán của mình

Vạn Thực Tuệ nhìn Vân Thù, lộp bộp nói: “Thù nhi con đây là có ý gì?”

Vân Thù nhìn Vạn Thục Tuệ, từ phản ứng mới đầu của bà đến nhìn thì nàng cũng biết cho đến bây giờ bà vẫn ôm ý niệm không nên có, thậm chí còn ôm hy vọng với Vân Hoàng, nàng cũng biết cho đến bây giờ mẫu thân vẫn không nghe lọt nhìn không thấu, vậy hãy để cho nàng tới giúp bà nhìn xem tất cả là được, cùng lắm chỉ có chết tâm một lần thì sau này mới có thể hiểu được.

“Mẫu thân cảm thấy sau khi phụ thân biết được người có thai nhất định sẽ có vài phần tình cảm với người đứng không?” Vân Thù hỏi, “Nữ nhi sẽ đánh cuộc với ngài chuyện này, cho dù sau khi phụ thân biết được ngài có thai vẫn sẽ không có bất kỳ thay đổi gì, cũng sẽ không có bất kỳ cảm tình gì với mẫu thân, người coi như thế nào?”

“Đĩ nhiên, coi như mẫu thân thua, nữ nhi cũng sẽ không làm ra chuyện gì tổn thương tới mẫu thân, điểm này mẫu thân cứ yên tâm đi. Chỉ có điều lui về sau làm đương gia chủ mẫu bên cạnh mẫu thân cũng chỉ có một mình nữ nhi, nếu muốn làm chuyện gì phải hỏi qua nữ nhi.”

Vạn Thục Tuệ nghe những lời này của nữ nhi mình, trong lòng bà hơi bất an, nhưng sau khi nghĩ lại cảm thấy dù sao mình và Vân Hoàng có toàn bộ tình cảm mười năm cũng không thể so sánh với những người khác, cũng không đến nỗi bù không được sắc đẹp và nhất thời mê muội. Có lẽ mình nên đánh cuộc một lần như thế cũng không chắc không thể.

“Được.” Sau khi Vạn Thục Tuệ nghĩ thể cảm giác mình vẫn có vài phần thắng, bà gật đầu một cái, coi như đáp ứng đề nghị vừa rồi của Vân Thù, “Nếu phụ thân con không có một chút tình cảm nào, ta... Về sau tất cả ta đều nghe theo con.”

Vân Thù nghe Vạn Thục Tuệ nói như vậy, nàng gật đầu một cái, “Như vậy ngày mai vào giờ mùi mời mẫu thân tới tiệm trà Hâm Nguyên trong thành chờ nữ nhi, nữ nhi sẽ để cho mẫu thân biết đáp án của phụ thân là gì.”

Vạn Thục Tuệ chần chờ một lúc, vẫn gật đầu một cái.

Vân Thù thấy nét mặt hơi mệt mỏi của Vạn Thục Tuệ, nàng đỡ Vạn Thục Tuệ nằm xuống: “Mấy ngày nay mẫu thân vất vả rồi, lại nghỉ ngơi thật tốt, cho dù như thế nào, rốt cuộc vẫn phải nghỉ ngơi thật tốt thì hơn, nữ nhi ở đây với mẫu thân một lúc.”

Vạn Thục Tuệ thuận theo nằm xuống, bà thật sự đúng là mệt mỏi, mấy ngày nay bà đều không nghỉ ngơi tốt, hơn nữa sáng sớm hôm nay phát hiện mình có thai, dưới đả kích luân phiên, sức lực cả người Vạn Thục Tuệ đều rơi vào trạng thái sức cùng lực kiệt, lần này nằm xuống chỉ trong chớp lát đã ngủ thiếp đi, và lại ngủ rất say.

Vân Thù thấy Vạn Thục Tuệ ngủ thiếp đi, nàng cẩn thận từng ly từng tí dịch chân cho bà, thấy Vạn Thục Tuệ vẫn ngủ thật sâu, nàng nhìn Chương ma mà ở bên cạnh vẫn hơi lo lắng, nhỏ giọng nói: “Làm phiền Chương ma ma cẩn thận hầu hạ.”

Chương ma ma dĩ nhiên đồng ý, bà nhìn Vân Thù, há miệng định nói gì, nhưng cuối cùng vẫn không thốt ra khỏi miệng, bà liếc nhìn phu nhân, bà cũng coi như nhìn phu nhân lớn lên, tính tình phu nhân trước sau như một hèn nhất ứng với câu “Tại gia tòng phụ xuất giá tòng phu”, bây giờ mới có thể ăn thiệt thòi lớn như vậy, có lẽ tiểu thư thật sự có thể thay đổi được một chút cũng không chừng.

Vân Thù ngồi một lúc sau rồi mới trở về Vân gia, người làm trong phủ này đã sớm nhận thức rõ tình hình trong phủ sau khi thấy tranh chấp giữa Vân Hoàng và Vân Thù hai ngày trước, tiểu thư dòng chính này dĩ nhiên không bằng được tân phu nhân sắp vào cửa, bọn hạ nhân dĩ nhiên không dám vì nhị tiểu thư mà đắc tội tân phu nhân, từng người từng người một đều coi như không thấy Vân Thù.

Vân Thù cũng không để ý tới những hạ nhân này, nàng trở về trong phòng mình, để Lưu Châu và Cẩm Sát mang giấy và bút mực tới, Vân Thù cầm bút trong tay trầm ngâm một lúc, lúc này mới hạ bút.

Một bút viết thông thuận hết sức như nước chảy mây trôi lưu loát sinh động, Vân Thù cũng phải cảm tạ mẫu thân là giáo sư hệ văn học ở hiện đại, từ nhỏ nếu thư pháp này không phải do mẫu thân bắt luyện ra, bây giờ nàng thật sự không ưa giấy và nghiên mực công cụ viết thời đại này.

Vân Thù niêm phong xong thư giao cho Cẩm Sát, “Cẩm Sát, tỳ giao lá thư này đưa đến cổng Chu gia ủy thác giao cho Chu nhị tiểu thư, nói tiểu thư Vân gia mời, mời nàng ta ngày mai nhất định phải đến nơi hẹn.”

Cẩm Sát nhận thư, nhưng trong vẻ mặt này có vài phần kỳ quái, “Tiểu thư, Chu nhị tiểu thư này là...”

Lời nhắc nhở của Cẩm Sát chỉ đơn thuần hỏi, Chu nhị tiểu thư này chính là người chưa tới bốn ngày nữa sẽ gả vào cửa Chu gia, hơn nữa trước kia tiểu thư vẫn luôn không thể nào chung bàn với nàng ta, sao sau khi từ chỗ phu nhân về lại đột nhiên kêu mình đi đưa thư.

“Ta biết rõ bây giờ mình làm gì, nàng ta trước sau như một ta đều nhìn không vừa mắt, bây giờ ta chính là cho nàng ta một cơ hội này, xác định xem nàng ta có thể nắm chặt hay không.” Vân Thù khẽ mỉm cười, “Nàng ta muốn mượn tay phụ thân ta lưỡi dao không thấy máu mà trừ ta đi, ta dĩ nhiên cũng phải từ từ xem xem bản lĩnh của nàng ta mới được, dù sao hoàng tước ở sau cũng không dễ làm.”

Khi Cẩm Sát nghe được Vân Thù nói vậy, cũng trấn tĩnh lại, nhưng dù sao vẫn hơi chần chờ: “Tiểu thư làm như vậy, sẽ không gây loạn gì sao?”

“Yên tâm, sẽ không gây loạn gì, ngày mai qua đi, ước chừng chúng ta không cần ở lại Vân gia rồi.” Vân Thù khẽ mỉm cười, đợi đến ngày hôm sau, nàng đại khái có thể hoàn toàn rời khỏi Vân gia.

Cẩm Sát nghe lời Vân Thù nói, lại thấy đáng vẻ kiên định như vậy của tiểu thư, nàng không nghi ngờ gì cả, cầm thư trực tiếp ra ngoài.

Vân Thù giao chuyện này cho Cẩm Sát làm, đó là bởi vì tính tình Cẩm Sát trầm ổn hơn Lưu Châu, cũng sẽ không xuất hiện sai lầm gì.

Sau khi Cẩm Sát rời khỏi Vân gia, nửa khắc cũng không dám xem thường, liền trực tiếp tới Chu gia, giao thư của Vân Thù cho người gác cổng, theo căn dặn của Vân Thù chuyển lời lại cho người gác cổng xong rồi rời đi luôn, chỉ giây lát sau, thư của Vân Thù đã tới tay Chu Bích Cẩm.

Trong khoảng thời gian này Chu Bích Cẩm nghe Cổ ma ma phá hủy tín niệm cũng cảm thấy hơi không hiểu rõ, lẽ ra sau khi Vân Hoàng trở về náo loạn một trận như vậy sau, Vân Thù này rõ ràng phải hận nàng mới đúng, nhưng bây giờ lại muốn nàng ngồi mai vào giờ Mùi một khắc đi tới tiệm trà Hâm Nguyên, hơn nữa nghe ý tứ của người gác cổng, còn là nha hoàn cận thân bên cạnh Vân Thù tự mình đưa thư tới, lại còn có thể dặn dò nàng ngày mai nhất định phải tới.

“Cổ ma ma, ma ma nói nàng ta đây là có ý gì?” Chu Bích Cẩm hỏi Cổ ma ma, “Lẽ ra theo tính tình của nha đầu kia thì phải hận chết ta mới đúng chứ?”

“Ta cũng cảm thấy kỳ quái, trong này chỉ sợ có bẫy, tiểu thư ngài vẫn không nên đi thì tốt hơn.” Cổ ma ma nói, khi mới vừa nhận được thư này thì bà còn sợ nha đầu kia có thể làm trò gì trên thư này hay không, dù sao không thể không có lòng đề phòng người, hiện giờ không xuống tay không có khả năng ngài mai sẽ không xuống tay.

Chu Bích Cẩm suy nghĩ một chút, “Không, phải đi!”

Cổ ma ma tỏ vẻ ngoài ý muốn nhìn Chu Bích Cẩm: “Tiểu thư?”

“Cho dù nha đầu kia có ý gì, nhưng tương lai sau khi vào cửa vẫn phải sống chung dưới một mái nhà với nha đầu kia, nếu nàng ta thật sự định động chân động tay một chút thì chúng ta đề phòng được nhất thời chứ không đề phòng được cả đời, chẳng bằng thừa dịp cơ hội hiện tại lần này trừ bỏ hoàn toàn người này khỏi Vân gia đi!” Trong nụ cười của Chu Bích Cẩm có chút âm hiểm, “Bây giờ nàng ta không phải phải người tới mời sao, ngày mai khi gặp nàng ta, nếu xảy ra chuyện gì để cho Hâu gia nhìn thấy, đến lúc đó không biết Hâu gia có thể dung hạ được nữ nhi này không!”

Cổ ma ma nghe lời Chu Bích Cẩm nói, cũng không nhin được mà gian trá cười lên, “Muru kè của tiểu thư thật hay!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tình địch gặp mặt

Hôm sau, chưa tới giờ Mùi Vân Thù đã đến cửa tiệm trà Hâm Nguyên chờ mẫu thân Vạn Thục Tuệ xuất hiện.

Ở Vương triều Đại Khánh, vấn đề giữa nam và nữ cũng không phải nghiêm trọng, hơn nữa hiện giờ Nguyên Hi đế của Vương triều Đại Khánh gần hai năm qua thân thể khó chịu, mà Nguyên Hi đế vẫn chưa lập Thái tử, ba tháng trước là thất Công chúa Trường An Công chúa nổi danh nhất trong Vương triều Đại Khánh làm giám quốc, quyết định lần này xem như vô cùng chấn động, nghe nói năm đó khi thánh chỉ này hạ xuống, cả vương triều Đại Khánh đều kinh hãi, hành động như vậy, kể từ khi dựng nước bốn mươi năm tới Vương triều Đại Khánh thậm chí là khi ở tiền triều cũng không có tiền lệ như vậy. Các triều thần thậm chí nâng áo quan kháng nghị cũng không khiến cho Nguyên Hi đế thay đổi quyết định ban đầu.

Cũng chính bởi vì vậy, các nữ tử trong Vương triều Đại Khánh không cần lo tới giáo điều “Không ra cổng trước không bước cổng trong”, Vương triều Đại Khánh trọng văn, các học quán cũng mở ban nữ tử, bên trong Ung đô càng sắp đặt thêm vài hội quán, để tiện cho những người đọc sách tị hội, nếu nữ tử có hứng thú cũng có thể tới nhìn một chút, cũng không cần đầu đội nón, đeo khăn che mặt.

Vân Thù đứng chờ ở cửa, hiện giờ vừa đúng là tiết trời đầu tháng hai xuân hàn se lạnh, mặc dù không lạnh như mùa đông khắc nghiệt, nhưng nhiệt độ bây giờ cũng không tính là hết sức ấm áp. Vân Thù đợi ở cửa ra vào được một lúc mới đợi được Vạn Thục Tuệ cúi đầu đi tới với Chương ma ma, lúc này đôi tay và hai gò má đã lạnh như băng, nhìn thấy mà Cẩm Sát đau lòng vô biên.

Vạn Thục Tuệ và Chương ma ma cúi đầu thật thấp, dáng vẻ cẩn thận sợ người nhận ra, rất câu nệ. Vân Thù cũng hiểu được Vạn Thục Tuệ sợ bị người nhìn thấy sẽ rước lấy một chút chuyện linh tinh. Nhưng Vân Thù thấy cho dù Vạn Thục Tuệ cẩn thận như vậy, nhưng hôm nay về phương diện ăn mặc vẫn tồn tại vài phần tâm tư, một bộ đồ mới toanh, còn có trang điểm nhẹ, nhìn ra được Vạn Thục Tuệ cực kỳ coi trọng lần gặp mặt này.

Vân Thù dẫn Vạn Thục Tuệ vào tiệm trà, chọn một phòng bao tốt nhất trên lầu hai, gọi một ấm trà Phổ Nhĩ, đợi đến khi người đi rồi, lúc này Vạn Thục Tuệ mới ngẩng đầu lên, trong ánh mắt của bà có vài phần mong đợi: “Thù nhi, phụ thân của con đâu?”

“Đừng vội, phụ thân sẽ tới trễ một chút.” Vân Thù rót một tách trà cho Vạn Thục Tuệ, “Gần đây trời lạnh, trà xanh tính hàn Phổ Nhĩ ấm dạ dày, mẫu thân uống một tách trà trước ấm áp cơ thể.”

Vạn Thục Tuệ nhìn động tác Vân Thù châm trà cho bà, động tác kia nhìn rất tùy ý, nhưng lại lộ ra vẻ quý phái. Bà từng sờ nhận lấy tách trà Vân Thù đưa tới, nhiệt độ ấm áp này truyền từ lòng bàn tay ra.

Vạn Thục Tuệ đưa tay nâng tách trà từ từ uống, bà rất muốn bình tĩnh lại, nhưng trong lòng vẫn có vài phần nóng nảy, càng không thấy Vân Hoàng, trong lòng của bà càng thêm hơi lo lắng.

Vân Thù cầm tách trà, từ từ uống trà, cho đến khi cửa phòng bao được người đẩy ra, nàng mới đặt tách trà trên tay xuống.

Vạn Thục Tuệ nhìn ba người đứng ngoài cửa, tầm mắt cuối cùng rơi vào nữ nhân chính giữa mặc bộ đồ màu trắng tinh, Vạn Thục Tuệ dĩ nhiên biết nàng ta, tướng công ân ái hơi mười năm chính và vì nữ nhân này mà không cần bà nữa!

Hôm nay vừa nhìn như vậy, Vạn Thục Tuệ tức giận ra còn có cảm giác tự ti, nữ nhân này quả nhiên cực đẹp, trên người có vẻ nhu nhược khiến cho người ta muốn thương tiếc, ngay cả bà là nữ nhân khi đối mặt với nàng ta cũng không nhìn được muốn nhìn hai lần, huống chi là nam nhân.

Chu Bích Cầm đứng hèn đi tới phòng bao tiệm trà Hâm Nguyên này, khi nhìn thấy Vạn Thục Tuệ thì trong nháy mắt cũng hơi ngoài ý muốn, nhưng nàng không tập trung sự chú ý tới trên người bà ta, dưới cái nhìn của Chu Bích Cầm, Vạn Thục Tuệ nữ nhân vừa già vừa xấu, cho dù bây giờ trên mặt đắp đầy bột chỉ nặng muốn làm trắng nõn mềm mại làn da cũng chỉ là bất chúc bừa mà thôi, bà ta vốn không thể xưng là đối thủ của mình. Khi Vân Hoàng hưu bà ta, mình đã thắng.

Chu Bích Cầm nhìn về phía Vân Thù vẫn tỏ vẻ trấn tĩnh ngồi đó thưởng thức tách trà trên tay, nàng cũng biết nha đầu đề tiện này tuyệt đối có vấn đề, chỉ có điều cũng may nàng dẫn theo hai tỳ nữ và Cổ ma ma của mình, không sợ nha đầu này có gì mờ ám, mà nàng cũng có bố trí khác, nếu nha đầu này có chút động tác nhỏ nhỏ đó là không thể tốt hơn.

Chu Bích Cầm dẫn hai tỳ nữ của mình và Cổ ma ma đi vào cửa, thuận tay khép cửa phòng bao lại, một trong hai tỳ nữ canh giữ ngoài cửa, hình như tính toán nếu có chuyện gì sẽ mở cửa để cho tiểu thư nhà mình rời đi.

Vân Thù nhìn nữ nhân mặc bộ đồ trắng tinh thuần khiết vô hại này, quả thật muốn định một thân giữ hiếu xinh đẹp, nhưng chính đáng về điềm đạm đáng yêu như vậy ở trong mắt nam nhân mới câu người đi.

“Sao nàng ta lại tới!” Vạn Thục Tuệ nhìn về phía Vân Thù, về mặt không thể tin được.

“Là con gọi nàng ta tới.” Vân Thù cầm một tách trà nhỏ, rót cho Chu Bích Cầm một tách sau đó đặt cách mình khoảng một cánh tay, “Mẫu thân, người này chính là nữ nhân hiện giờ người hận nhất, hiện giờ nàng ta ở trước mặt người, nếu như người muốn làm gì tự nhiên đều có thể.”

Chu Bích Cầm nghe lời Vân Thù nói, nàng không nhìn được mở to cặp mắt, “Người định làm gì ta? Người phải biết ta chính đại quang minh đi vào tiệm trà cũng chính đại quang minh đi vào phòng bao này, chỉ cần ta xảy ra chuyện gì, người tuyệt đối không thoát khỏi liên quan!”

Tuy ngoài miệng Chu Bích Cầm nói thế, nhưng nàng vẫn sợ hãi lui về phía sau một bước, Cổ ma ma càng thêm bảo vệ Chu Bích Cầm ở trước người, “Người đừng làm bừa, nếu Hầu gia biết được, người chắc chắn không chịu nổi đấy!”

“Hả? Chẳng qua là khổ chủ của trượng phu bị một con hồ ly tinh quyến rũ muốn đánh nữ nhân như vậy một trận ra chút tức, đây cũng không phải là chuyện ghê gớm gì đúng không? Chuyện này ở Ung đô cũng không tính là hiếm thấy, còn có không ít phu nhân túm chặt lấy nữ tử ở kỹ viện mà vùng tay đánh một trận đấy. Chỉ có điều ta không nghĩ tới Chu nhị tiểu thư thân do nhà đứng đắn sinh ra lại biết làm những việc mà nữ tử câu lan biết làm.” Vân Thù nhìn về mặt mơ hồ có nét sợ hãi của Chu Bích Cầm, nụ cười nơi khóe miệng nàng càng thêm giễu cợt, “Ban đầu khi quyến rũ người còn không sợ, sao bây giờ ngược lại sợ hãi?”

(*) câu lan: chỉ nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc. Sau thời Minh kỹ viện cũng được gọi là câu lan.

Về mặt Chu Bích Cầm hết sức khó coi, sao nàng nghe không hiểu được vừa rồi Vân Thù so sánh nàng với kỹ nữ.

“Vậy thì như thế nào? Người cảm thấy mẫu thân người như vậy có tư cách gì so sánh với ta, một khuôn mặt già nua đắp bao nhiêu phấn giống như quỷ, còn vóc người giống như lu nước, người cảm thấy Hầu gia có thể thích bà ta bao nhiêu?” Chu Bích Cầm chỉ vào Vạn Thục Tuệ giễu cợt nói, “Hầu gia nói với ta, hẳn đã sớm không thích người, ngày đầu tiên cưới người đã không thích người, cũng sớm muốn bỏ người. Người biết không, hẳn nói với ta, mỗi khi qua đêm trong phòng người là chuyện hẳn khó chịu nhất, mỗi lần nhìn thấy người, hẳn đều rất muốn ới...”

“Cầm miệng! Cầm miệng! Cầm miệng!” Vạn Thục Tuệ nghe lời Chu Bích Cầm nói, bà điên cuồng gạt tách trà, khóc đến lợi hại.

Chu Bích Cầm nhẹ nhàng tránh tách trà, mặc dù nàng không tránh, Cổ ma ma cũng đã lôi nàng tới chỗ an toàn, nàng nhìn Vạn Thục Tuệ điên cuồng này, nàng lại nói tiếp: “Người nhìn người xem, có gì có khả năng tranh giành với ta, tại sao người cứ chiếm lấy vị trí phu nhân Hầu môn không buông?”

Vạn Thục Tuệ càng thêm thịnh nộ, bà quét hết tách trà điểm tâm trên bàn, bà lớn tiếng khóc hu hu, đột nhiên hai chân bà mềm nhũn định quỵ xuống trước Chu Bích Cầm, trong miệng đau khổ mà nói: “Người trả hẳn lại cho ta đi, van người!”

Khi Vạn Thục Tuệ định quỵ xuống, cánh tay của bà lập tức bị người kéo thật chặt, lôi kéo bà, quỳ này thế nào cũng không quỵ xuống được.

“Mẫu thân, con để mẫu thân đi đến nhìn tiện nhân, không phải để mẫu thân tới quỳ xuống cho tiện nhân đấy!” Vân Thù lạnh lùng thốt, khiến hai người Cầm Sát và Chương ma ma kéo Vạn Thục Tuệ lại, “Quỳ xuống cho một kỹ nữ cũng không bằng người, mẫu thân cũng không sợ gãy eo của mình sao! Nữ nhi làm mẫu cho mẫu thân, đối mặt những thứ hồ ly tinh này phải làm như thế nào!”

Nói xong, Vân Thù đã cầm cái ghế lên, trực tiếp đập tới chỗ Chu Bích Cầm.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Danh ác nữ

Ghế trong tiệm trà chính là ghế gỗ dài hẹp bốn chân, động tác cảm ghế đập tới của Vân Thù hết sức nhanh nhẹn, động tác vốn xem như hơi thô tục, dưới cách nắn làm lại có một ý vị hiền ngang mạnh mẽ kiểu khác.

“A ——”

Chu Bích Cầm thế nào cũng không nghĩ đến Vân Thù thế mà lại không hề che giấu xuống tay với nàng, may nhờ Cổ ma ma vẫn canh giữ bên cạnh Chu Bích Cầm mới kịp thời kéo Chu Bích Cầm một phát, nếu không ghế dài này sẽ trực tiếp đập trúng Chu Bích Cầm.

“Chắc chắn. “Vân Thù vỗ tay một cái, mặt tiếc hận, “Thế mà lại không trúng.”

Vân Thù nói như vậy, quay đầu lại nhìn Vạn Thục Tuệ, “Mẫu thân, thấy không, đây mới là thủ đoạn nên làm để đối phó với hồ ly tinh cướp tướng công của người, mà không phải chỉ ở bên kia khóc.”

“Người ——” Chu Bích Cầm nhìn Vân Thù, ngón tay của nàng run rẩy không ngừng, nhịp tim cũng hết sức rối loạn, mới vừa nếu không phải động tác của nàng nhanh chóng, cái ghế kia sẽ trực tiếp đập trúng nàng, dù sẽ không gây ra mạng người, nhưng khi nghĩ đến hải tử trong bụng, Chu Bích Cầm biết bây giờ không phải là lúc sợ, khi nàng vào tiệm trà Hâm Nguyên đã cho người đi thông báo cho Vân Hoảng, hiện giờ cục diện làm thành như vậy mặc dù ngoài dự liệu của Chu Bích Cầm, nhưng cũng coi như là trúng với ý nguyện của nàng.

Chu Bích Cầm hết sức không thích Vân Thù, nếu là trước kia, đối với Vân Thù, nàng định đợi sau khi mình vào cửa sẽ bố trí để cho dòng chính nữ do nguyên phối * trước sinh ra này ở chỗ cách mình xa xa, đợi đến sau khi cập kê, dù sao nghe Vân Hoảng nói nhà đầu này khi còn niên thiếu liền định cô dâu nhỏ, đến lúc đó có thể hứa cho ra ngoài nhắm mắt làm ngơ. Nhưng từ sau khi Cổ ma ma bị Vân Thù tát, Chu Bích Cầm cảm thấy dòng chính nữ này không thể lưu, về sau này mặc dù con cái do nàng sinh ra cũng có thể coi như là dòng chính, nhưng rốt cuộc vẫn thấp hơn nhà đầu này một đầu. Điều này cũng khiến cho Chu Bích Cầm hạ quyết tâm, ở Vân phủ có nhà đầu này thì không có mình.

(*) nguyên phối: vợ cả, vợ đầu

Hiện giờ Chu Bích Cầm thấy Vân Thù hành động như vậy, trong lòng nàng có chút vui mừng nhưng cũng có chút lo lắng, nghĩ thầm không biết Vân Hoảng sẽ đến lúc nào, tuy nói mình dần theo hai tỷ nữ cùng Cổ ma ma, nhưng chỗ Vân Thù cùng Vạn Thục Tuệ cũng là bốn người, khi ra tay không thấy được mình có thể chiếm tiện nghi gì. Nàng lòng như lửa đốt, hận không thể có thể thấy được Vân Hoảng ngay lúc này.

Vạn Thục Tuệ cũng không nghĩ đến nữ nhi của mình sẽ làm ra động tác bực này, nữ nhi này của bà đúng là tính tình có lúc hơi quật cường, nhưng chuyện cầm bằng ghế tới đánh người mới vừa rồi tuyệt đối không phải là chuyện con bé sẽ làm ra, nhưng cũng không thể phủ nhận tại mới vừa rồi khi con bé đánh Chu Bích Vân, trong lòng của bà lại có vài phần sáng khoái.

Trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân lo lắng, tỷ nữ đó vốn đứng canh ở cửa nhỏ giọng kêu Chu Bích Cầm một tiếng tiểu thư, ánh mắt Chu Bích Cầm sáng lên.

Vân Thù vẫn luôn nhìn hành động của Chu Bích Cầm, tự nhiên cũng không có bỏ qua được vẻ mừng rỡ như điên chột lóc lên trên mặt của nàng ta khi tiểu nha hoàn kia mới vừa cất tiếng gọi nàng ta.

Xem ra, mới vừa rồi tiểu nha hoàn này nhắc nhở nàng ta có viện binh đến, mà người có thể khiến cho Chu Bích Cầm hưng phấn như vậy đại khái chính là Vân Hoảng rồi, chỉ có điều Vân Thù cảm thấy coi như không phải Vân Hoảng, một chút động tĩnh vừa rồi cũng sẽ đưa tới sự chú ý của không ít người.

Trong nháy mắt vẻ mặt Chu Bích Cầm thay đổi, tỏ ra hết sức điềm đạm đáng yêu, nước mắt càng thêm ào ào chảy xuống, mà Cổ ma ma ở bên cạnh lớn tiếng kêu gào, bà hắng cao giọng kêu: “Giết người rồi giết người rồi ——”

Sau khi hai nha hoàn bên cạnh Chu Bích Cầm nghe được Cổ ma ma kêu như vậy cũng hắng giọng theo.

Khi Vạn Thục Tuệ nghe ba người kia kêu như vậy, trong khoảng thời gian ngắn tay chân hơi luống cuống, bà rất muốn khiến ba người này đừng kêu, nhưng bà còn chưa lên tiếng ngăn cản, cửa phòng bao này đã bị người một phát đá văng ra.

Vân Hoảng mặt giận đùng đùng liếc mắt nhìn người trong phòng bao này, khi nhìn thấy Vạn Thục Tuệ và Vân Thù, gương mặt Vân Hoảng càng thêm tức giận, ông gào lên giận dữ: “Các người muốn làm gì!”

Trên mặt Chu Bích Cầm treo lệ, nàng mềm mại yếu ớt mà tới gần Vân Hoảng: “Hầu gia, họ chỉ tìm ta trò chuyện thôi, chỉ có điều phu nhân và tiểu thư giận dữ ta, nổi lên một chút xiu xung đột nhỏ thôi, chàng không cần quá tức giận!”

“Tiểu thư, sao đến tận lúc này rồi mà người còn phải nói chuyện vì bọn họ, mới vừa rồi ngài thiếu chút nữa bị ghế ngồi đập trúng mà!” Cổ ma ma hắng giọng nói.

Bị ghế ngồi nện vào? Vân Hoảng quét mắt một vòng phòng bao này, khi nhìn thấy một chiếc ghế dài cách Chu Bích Cầm cũng không tính là rất xa, Vân

Hoàng tức giận sâu hơn, ông đi tới bên cạnh Chu Bích Cầm, cẩn thận từng li từng tí bảo vệ Chu Bích Cầm ở trong ngực của mình, ông nhỏ giọng hỏi: “Có thấy chỗ nào khó chịu?”

Chu Bích Cầm tỏ vẻ sợ hãi, nằng nập ở trong ngực Vân Hoàng, còn có vài phần lạnh run, bên ngoài phòng bao đã có không ít người ngó dáo dác nhìn vào bên trong, Chu Bích Cầm dĩ nhiên là không thể nói ra một vài lời làm hỏng khuê dự của mình ở trước mặt mọi người ở đây, nằng che bụng của mình giả bộ như khổ sở.

Vân Hoàng vừa nhìn thấy động tác kia của Chu Bích Cầm, trong lòng ông có vài phần kinh hãi, chỉ sợ hãi từ trong bụng Chu Bích Cầm có chuyện gì, Vân Hoàng lập tức càng thêm tức giận, ông ngược mắt nhìn Vạn Thục Tuệ cùng Vân Thù.

“Nói, các người tìm Cẩm nhi tới làm cái gì!” Vân Hoàng lạnh thanh hỏi, “Mới vừa rồi là ai ra tay!”

Đối mặt với vẻ mặt tràn đầy tức giận của Vân Hoàng, Vạn Thục Tuệ gần như không nói được, hơn nữa tâm lạnh. Trước kia khi bà bị bốn dì nương trong phủ gây khó khăn, ông ta chưa bao giờ bảo vệ mình một tiếng, hôm nay thấy Vân Hoàng như vậy, không phải ông ta không đồng ý phá hư quy củ mà bảo vệ người, mà ông ta vốn cũng không nghĩ tới bảo vệ mình thôi. Nhưng Vạn Thục Tuệ không nói ra lời ấy, cả người bà hơi run rẩy.

“Là nữ nhi.” Vân Thù đứng lên, nằng tỏ vẻ bình tĩnh bảo vệ Vạn Thục Tuệ ở phía sau mình, “Là nữ nhi mời nàng ta qua, vừa mới động tay cũng là nữ nhi.”

“Nghịch nữ!” Vân Hoàng giận dữ không ngừng, ông hung ác nhìn về phía Vân Thù, đáng về kia hận không thể lôi con bé đi lột da hủy cốt, “Người làm ác như vậy rốt cuộc là vì sao! Rốt cuộc có thâm cừ đại hận gì mà người lại làm ra chuyện như vậy.”

“Phụ thân nói này lời nói thật đúng là không có đạo lý, nữ nhi chỉ khiến mẫu thân tới nhìn một chút xem nữ nhân cướp đi vị trí của mẫu thân rốt cuộc là một nữ nhân như thế nào, dù do nữ nhi ra tay, nhưng phụ thân thấy nữ nhi đập trúng nàng ta sao? Nàng ta bị tổn thương cái gì? Cũng chỉ là lời nói của một bên thôi, làm sao đủ để tin!” Vân Thù đón lấy ánh mắt của Vân Hoàng, nằng nửa điểm cũng không cho là sợ.

Chu Bích Cầm nghe lời Vân Thù nói, nằng còn hơi sợ, lập tức che bụng mình lấy giọng nói cực kỳ khổ sở khẽ nói nhỏ: “Hầu gia, bụng của thiếp đau quá, sợ rằng...”

Sắc mặt Vân Hoàng trắng nhợt, nhìn Vân Thù càng thêm giận không kiềm chế được, “Ta sao lại sinh ra người đồ ác nữ! Nếu còn lưu người ở trong phủ, chỉ sợ là ngày yên ổn trong nhà không có, hôm nay ta liền đoạn tuyệt quan hệ với người!”

“Nữ nhi làm cái gì không làm cái gì cũng không sợ bị người nói, không giống như có những người lòng dạ ác độc trên mặt còn phải giả bộ như nhu nhược vô tội, người nhìn thanh thuần như trà xanh bình thường lại làm ra hành vi như kỹ nữ như vậy, nữ nhi cũng lấy làm hổ thẹn vô cùng.” Vân Thù chống lại Vân Hoàng, “Kỹ nữ trà xanh bậc này cũng chỉ có phụ thân vui mừng như vậy, nếu hôm nay phụ thân muốn đoạn tuyệt quan hệ với ta, vừa đúng nữ nhi còn cầu cũng không được!”

Vân Thù nói xong, từ từ đi về phía Vân Hoàng và Chu Bích Cầm, đợi khi đến gần, nằng khẽ khom người cảm lên ghé lên, nằng gần như lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đập lên người Chu Bích Cầm, Chu Bích Cầm nhắm mắt lại, chỉ nghe có giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai.

“Hôm nay phụ thân ban thưởng cho nữ nhi cái danh ác nữ, nếu nữ nhi không làm ác, chẳng phải thật có lỗi với danh tiếng mà phụ thân ban tặng sao!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lại như thế nào

Chu Bích Cầm nhìn cái ghế đang đập lên trên người nằng, nằng lập tức sợ hãi nhắm hai mắt lại lạnh giọng thét lên, chỉ nghe được khi ghế dài đánh tới thân thể thì phát ra âm thanh trầm đục và một tiếng kêu đau, nhưng đau đớn trong dự đoán không đánh úp tới.

Chu Bích Cầm từ từ mở mắt, vừa nhìn thấy chính là Vân Hoàng dùng phần lưng của ông ta đỡ một kích mới vừa rồi cho mình, ông mím môi, trên trán rịn mồ hôi lạnh, gương mặt bởi vì bị đau mà kiềm chế vài phần cắn răng nghiêng lại.

Trong lòng Chu Bích Cầm khê động, hơi cảm động vì Vân Hoàng bảo vệ mình như vậy, nếu Vân Hoàng chịu che chở nằng như vậy, như vậy tất cả đều không phải là vấn đề. Nằng không để lại dấu vết lấy ánh mắt khiêu khích liếc nhìn về phía Vạn Thục Tuệ, trong dự đoán nhìn thấy đáng về khiếp sợ ngày ngóc của Vạn Thục Tuệ, đáng về như vậy khiến cho tâm tình của nằng càng thêm vui vẻ.

Vân Thù cũng biết phụ thân của mình nhất định sẽ che chở tiểu tiện nhân này đấy! Vân Thù thầm nghĩ trong lòng, cho nên mới vừa rồi mình đập không hề lưu tình chút nào, đây chính là ông ta tự làm tự chịu!

“Người đồ ác nữ!” Vân Hoàng chỉ có cảm giác toàn bộ phần lưng của mình đều đau nhức, đau đến gần như ông không thở nổi, nha đầu này dùng lực như vậy đập tới Bích Cầm, nếu không phải ông bảo vệ được nhanh, chỉ sợ một khi đập xuống, hải tử của ông còn có thể còn sao?!

Bên ngoài cũng đã sớm bởi vì động tĩnh mới vừa rồi mà có không ít người đang uống trà trong tiệm trà vậy xem, những người này đứng ở ngoài cửa nhìn chuyện đã xảy ra, từng người một tất cả đều có vẻ mặt vô cùng chấn động. Bọn họ cũng có thể coi như đã sớm biết chuyện về Tĩnh Viễn Hầu phủ, chỉ có điều thế nào cũng không nghĩ tới dòng chính nữ của Tĩnh Viễn Hầu phủ lại là nhân vật hung hãn như vậy, một từ ác nữ này thật đúng là không gọi sai.

“Người thứ không biết hỏi cái này, hôm nay ta muốn đoạn tuyệt quan hệ với người!” Vân Hoàng cả giận nói, ông túm lấy Vân Thủ, “Người đồ tiểu súc sinh đi từ đường với ta, hôm nay ta chính là muốn xóa tên người khỏi gia phả!”

Vạn Thục Tuệ vừa nghe được lời này của Vân Hoàng, sắc mặt lập tức trắng nhợt gần như muốn bất tỉnh, lời xóa tên khỏi gia phả này đã từ trong miệng Vân Hoàng nói ra ngoài, ông ta thật sự hạ quyết tâm tính toán muốn đoạn tuyệt quan hệ, một khi xóa tên khỏi gia phả, vậy thì thật sự không có chút đường xoay sở rồi.

Vạn Thục Tuệ vội vàng tiến lên, bà kéo tay Vân Hoàng nói: “Tướng công, Thủ nhi cũng là vì thiếp, cũng là vì thiếp mà!”

Khi Vân Hoàng nghe được Vạn Thục Tuệ gọi mình là tướng công, trên mặt đã hiện lên không nhìn được, ông đưa tay gạt tay Vạn Thục Tuệ ra, “Người đồ phụ nhân sao không có liêm sỉ như vậy, ta đã hưu người, giữa người và ta đã không còn gì liên quan, vẫn như người bình thường gọi ta một tiếng Hầu gia đi!”

Giọng Vân Hoàng vô cùng lạnh lùng, nhìn Vạn Thục Tuệ cũng giống như đang nhìn một người xa lạ, ánh mắt kia và lời nói kia đều khiến cho bà cảm thấy lòng như bị đao cắt, nhưng Vạn Thục Tuệ vẫn còn chưa từ bỏ ý định, bà nhìn Vân Hoàng, trong giọng nói có vài phần nghẹn ngào, “Tướng công, ta... Ta có hài tử của chàng.”

Khi Vân Hoàng nghe được Vạn Thục Tuệ nói ra một câu như vậy, ông cũng có vài phần khiếp sợ, rất nhanh ông bật cười một tiếng rồi hời hợt nói: “Phá bỏ đi!”

Người vậy xem bên ngoài cũng đã nghe thấy lời nói không có chút cảm tình nào này của Vân Hoàng, mặc dù những người kia đều là nam tử cũng không nhìn được hít vào một hơi, cảm thấy Vân Hoàng thật tàn nhẫn, nói thế nào cũng là thế tử mới hưu chỉ vài ngày, nếu có thai cũng chính là của ông ta, không chút tình cảm nào nói ra ba chữ “Phá bỏ đi” như vậy, thật sự là quá mức lạnh bạc rồi.

Vạn Thục Tuệ thế nào cũng không có nghĩ đến Vân Hoàng thế nhưng lại cứ như vậy nói ra không cảm tình chút nào lời, trong mắt nàng cũng lập tức rơi xuống nước mắt, vốn là còn muốn đi kéo Vân Hoàng tay cũng mang lên một nửa không tiếp tục nắm lấy đi.

“Người... Người nói cái gì?” Vạn Thục Tuệ không dám tin hỏi.

“Ta nói phá bỏ đi.” Vân Hoàng lạnh nhạt lặp lại một tiếng, “Nếu thật sự có, vậy thì phá bỏ đi, ta và người dù sao đã không còn liên quan, còn nữa hài tử này rốt cuộc có phải của ta hay không còn có cần tìm thêm chứng minh, người cũng không cần nói gì nữa.”

Tay Vạn Thục Tuệ rơi xuống, bà rốt cuộc đã tin tưởng lời nói lúc trước của Vân Thủ đều là thật, ông ta thật sự không chút động lòng như vậy, ông ta thật sự không có chút tình cảm nào với bọn họ, tha thiết mong đợi trước kia của bà tính là gì, giống như Chu Bích Cầm nói, bà thua, thua triệt để, chờ mong của bà triệt để đánh bà một bạt tai, triệt để đánh tỉnh bà.

Vân Thủ nhìn vẻ mặt xám như tro tàn của Vạn Thục Tuệ, hiện giờ chắc bà nên rõ ràng Vân Hoàng chính là một người ra sao đi, cũng chỉ có đưa vào chỗ chết, lúc này mới có thể dục hóa trùng sinh.

(*) dục hóa trùng sinh: chỉ phượng hoàng tái sinh từ tro tàn

Vân Hoàng cũng lười để ý tới Vạn Thục Tuệ, theo ý ông những lời bà vừa nói chẳng qua chính là muốn trở lại Vân gia một lần nữa mà thôi.

Ông cũng lười nói thêm gì với Vạn Thục Tuệ, ông kéo Vân Thủ định đi, nhưng mu bàn tay của ông khê đau, lại bị Vân Thủ dùng sức hất ra.

“Không phải muốn xóa tên ta từ trên gia phả sao?” Vân Thủ lạnh lùng nhìn Vân Hoàng, giọng điệu này còn chẳng thêm quan tâm hơn câu nói mà Vân Hoàng vừa nói ra, “Vốn còn có vài phần hy vọng với phụ thân ngài, cảm thấy ngài rốt cuộc có vài phần nhân tính, nhưng hiện tại xem ra, nhân tính của phụ thân ngài hoàn toàn biến mất, có lẽ xóa tên khỏi gia tộc Vân gia cũng là một chuyện tốt.”

Vân Thủ nói xong một câu nói này với Vân Hoàng, nàng đi tới trước mặt Vạn Thục Tuệ, “Mẫu thân hôm nay người đã nhìn rõ ràng?”

Khi Vạn Thục Tuệ nghe được một câu hỏi này của Vân Thủ, bà ngây ngốc, chậm rãi gật đầu một cái.

“Nếu nữ nhi không có chỗ để đi, mẫu thân có bằng lòng chứa chấp nữ nhi không?” Vân Thủ lại hỏi một câu.

Vạn Thục Tuệ gật đầu liên tục, nước mắt của bà tràn ra bờ mi, “Con đang nói lời vô lý gì vậy, con là nữ nhi của ta, ta sao có thể không cần con! Mặc kệ có chuyện gì xảy ra, nương đều muốn con!”

Vân Thủ nghe được Vạn Thục Tuệ nói như vậy, nàng lộ ra khuôn mặt tươi cười, “Đã như vậy, con lại có sợ gì! Chẳng qua chỉ không còn là người của Vân gia mà thôi, có người phụ thân có mới nói cũ không hề có nhân tính như vậy, cũng tất nhiên là hổ thẹn của con. Ngày khác nếu gọi người giống như kỹ nữ này một tiếng mẫu thân, chính là chuyện nhục nhã cả đời con, còn không bằng hôm nay cắt đứt quan hệ đi vào nơi trong sạch. Ta biết đi từ đường như thế nào, không cần phụ thân ngài dẫn.”

Vân Thủ nói như vậy xong, nàng bước nhanh đi ra khỏi nhà gian, đầu của nàng nâng cao, một chút cũng không có cảm xúc của một người sẽ bị đuổi ra

khỏi nhà cần có, thậm chí ở trên người của nàng còn có một mùi vị cao ngạo khoe khoang, giống như không phải nàng bị gia tộc vứt bỏ mà là nàng từ bỏ gia tộc mục nát này.

Người xem náo nhiệt canh chừng ở cửa rồi rít nhường ra một con đường để Vân Thù đi qua.

Vân Hoàng vốn đang chờ Vân Thù cầu xin ông tha thứ, nhưng không nghĩ đến Vân Thù dám nói ra như vậy, còn nói ra những lời này ngay trước mặt nhiều người như vậy, hoàn toàn đánh mất hết thể diện của ông rồi.

Tốt!

Rất tốt!

Nếu nó cảm thấy rời khỏi Vân gia cũng là không có gì phải sợ, như vậy ông sẽ thành toàn cho nó, xem về sau nó đi theo Vạn Thực Tuệ có thể có ngày tốt lành gì, đến lúc đó còn không phải muốn khóc kêu cầu xin ông để cho nó trở lại Vân gia sao!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Ba cái đập tay trước từ đường

Ở cổ đại muốn đoạn tuyệt quan hệ, cũng không phải là chỉ ngoài miệng nói ra sẽ được coi là đoạn tuyệt quan hệ, bình thường phải tới từ đường mời tộc trưởng, người trong tộc, xóa tên trên gia phả, ngay trước mặt người trong tộc đập tay ba cái trước từ đường sau, lúc này mới có thể tính là thật sự đoạn tuyệt quan hệ.

Ở hậu viện Vân gia có một từ đường nhỏ thờ phụng tổ tiên của mình, nhưng từ đường lớn xây dựng ở một chỗ yên lặng ở Thành Tây, Thành Tây trừ ở một ít dân chúng tầm thường ra, đa số chính là từ đường của mấy gia tộc lớn trong Ung đô và là chỗ ở của một vài người trong tộc không có công danh sống dựa vào gia tộc.

Vân Thù coi như quen thuộc với từ đường ở Thành Tây, trong ấn tượng mừng một mười lăm mỗi tháng, Vân gia đều phải đi tới từ đường tế bái tổ tiên một chút, điều này cũng xem như thói quen kiên trì.

Vân Hoàng vừa đi về phía từ đường, lại ra lệnh cho người mình mang theo đi báo cho trưởng lão và người trong tộc trong dòng họ trước, hiện nay địa vị được tôn sùng cao nhất trong Vân gia cũng chính là Vân Hoàng thân là Hầu gia, Vân gia lại là chủ mạch, cho nên hiện giờ đảm nhiệm chức tộc trưởng chính là Vân Hoàng.

Tộc trưởng vừa truyền ra một tiếng, những trưởng lão và người trong tộc cũng đã tới từ đường đợi trước khi Vân Hoàng đến rồi. Đợi đến khi hai người Vân Hoàng và Vân Thù đến, từ đường này trừ người trong tộc Vân gia ra, bên ngoài cũng không thiếu người nghe được tiếng gió vội vàng đến xem náo nhiệt.

Bốn vị trưởng lão đều là trưởng bối xem như đức cao vọng trọng của tộc nhân trong Vân gia, tuy ít nhiều có vài phản phê bình kín đáo với việc Vân Hoàng hư thể, nhưng cuối cùng vẫn là lựa chọn không đề ý tới chuyện này, dù sao đây cũng là chuyện nhà, nhưng hôm nay Vân Hoàng vội vàng vàng mời bọn họ tới từ đường cũng hơi ngoài ngoài ý muốn.

“Đại Chất Tử, hôm nay ngươi định làm gì?” Trưởng lão Vân Đức mở miệng, ông đưa mắt nhìn thoáng qua những tộc nhân đứng trong từ đường, lại thấy không ít dân chúng vây quanh bên ngoài, không nhận được cau mày lại, trong mắt cũng nhiều thêm vài phần bất mãn, “Hưng sư động chúng như vậy mà gọi cả tộc nhân tới, chẳng lẽ có chuyện gì?”

(*) Hưng sư động chúng: điều động binh lực, chỉ việc dấy binh, ngày nay chỉ việc điều động sử dụng lực lượng lớn nhân lực

Vân Hoàng thi lễ với bốn vị đại trưởng lão, vừa liếc nhìn tộc nhân tới không sai biệt lắm, ông cao giọng nói: “Ta mời mọi người tới là muốn để cho mọi người làm chứng, hôm nay ta chính là muốn cắt đứt quan hệ với nữ nhi Vân Thù của ta, từ nay về sau người này không bao giờ là tộc nhân của Vân gia ta nữa, cũng không còn là nữ nhi của Vân Hoàng ta! Hôm nay ta chính là muốn xóa tên con bé khỏi gia phả!”

Những lời kia của Vân Hoàng vừa thốt ra, đừng nói tứ đại trưởng lão, ngay cả những tộc nhân tất cả đều là vẻ mặt ngoài ý muốn, rồi rít nhìn về phía Vân Thù đứng trên từ đường.

“Đại chất tử, lời này của ngươi là thật?” Vân Đức cũng có vài phần ngoài ý muốn, ông nhìn thoáng qua Vân Thù đứng ở bên kia không kêu rên một tiếng và lại mặt giống như không có biểu cảm gì, ông nói, “Chuyện xóa tên khỏi gia phả có thể lớn có thể nhỏ, đại chất tử ngươi phải suy nghĩ rõ ràng, đừng bởi vì tức giận nhất thời mà làm ra chuyện khiến mình hối hận.”

Ba vị trưởng lão khác dù nhiều dù ít cũng hơi không đành lòng, rồi rít lên tiếng khuyên can.

Vân Hoàng nghe bốn vị trưởng lão này người một câu ta một lời, trong lòng càng thêm phiền não không chịu nổi, đau đớn trên người ông còn chưa tiêu

tán cũng đang nhắc nhở chính ông rằng nữ nhi đó rốt cuộc có bao nhiêu oán độc, hơn nữa từng lời nói ở trước công chúng cũng khiến cho mặt mũi ông không sáng sủa, nếu hôm nay ông không xóa tên con bé khỏi tông tộc, ông không thể không bị người nhạo báng.

“Đủ rồi!” Vân Hoàng quát bảo bốn vị trưởng lão này ngưng lại, “Hôm nay ta tìm trưởng lão và tộc nhân tới để hi vọng các người làm chứng, ý ta đã quyết, tất nhiên sẽ không thay đổi gì. Ta tôn trọng các vị mới làm như vậy, nói cho cùng chuyện này chẳng qua chỉ là chuyện nhà của ta mà thôi. Xin đừng quên, hiện giờ tộc trưởng là ta!”

Mắt Vân Hoàng lạnh lùng quét nhìn những người khiến cho ông cảm thấy phiền não, ông vốn định để cho bốn trưởng lão này vài phần mặt mũi, nhưng lại không có nghĩ tới bốn lão già kia trong ngày thường cậy già lên mặt còn chưa tính, bây giờ ở đó lại nhai không ngừng, ban đầu nếu không phải do tổ phụ và phụ thân của ông đi theo Hoàng đế khai quốc vào sinh ra tử, thì làm gì có Vân gia bây giờ!

Vân Hoàng thốt lời này ra khỏi miệng, sắc mặt của bốn vị trưởng lão cũng có vài phần khó coi, lời nói mới vừa rồi của Vân Hoàng đang báo cho bọn họ, bây giờ đương gia làm chủ trong tộc là hắn, khiến bọn họ không thể ở đó nói những gì. Lời nói không cho mặt mũi cứ nói ra như vậy, vậy bọn họ còn có thể nói gì.

“Mấy vị trưởng lão không cần nói gì vì Thù nhi, sự tình như ván đã đóng thuyền, trưởng lão và tộc nhân chứng kiến một phen là được rồi.” Vân Thù nhàn nhạt mở miệng, nâng nhìn về mặt kiều ngạo thêm nữa trong vẻ mặt còn mang theo vài phần cao cao tại thượng quyền hạn không thể xâm phạm của Vân Hoàng, ánh mắt càng thêm lạnh lùng.

Vân Đức hừ lạnh một tiếng: “Đã như vậy, người muốn như thế nào thì làm như thế đó đi, tộc trưởng!” Ông cắn mạnh hai chữ tộc trưởng, ông ngồi xuống chỗ ngồi bên cạnh, nhìn cũng không tiếp tục nhìn Vân Hoàng lấy thân phận tộc trưởng ra làm việc.

Vân Hoàng liếc mắt nhìn những người không còn có phát ra tiếng ồn ào, trong lòng hắn cũng cảm thấy có vài phần hài lòng, lúc này mới lại nói: “Vân Hoàng ta vô đức sinh một nghịch nữ, cũng không thể dạy dỗ cảm hóa nó, khiến cho nó làm ác. Hôm nay ta liền đoạn tuyệt quan hệ với con bé, từ nay về sau con bé và Vân Hoàng ta cùng Vân gia không còn có nửa điểm quan hệ!”

“Việc đã đến nước này cần gì phải nói cái gì mà đường đường chính chính, ông trừ hắt nước đục lên người của người khác ra, chẳng lẽ không còn có chút gánh vác nào của thân là nam nhân sao?” Vân Thù khẽ cười ngẩng lên đầu nhìn Vân Hoàng, “Ông vì một nữ nhân vứt bỏ thể nữ mà thôi, cần gì phải nói đạo lý che đậy bản thân giống như rất cao thượng vậy. Ba cái đập tay trước từ đường, ta hiểu làm thế nào.”

Vân Hoàng nghe Vân Thù nói như vậy, vẻ mặt già nua của ông sung huyết đỏ bừng, gờ tay phải lên định đánh Vân Thù, chỉ có điều một chương này còn chưa đánh xuống, đã bị tay trái của Vân Thù một phát bắt được, tay phải đập tới.

“Một đập tay, từ nay về sau không phải là người của Vân gia.” Vân Thù không chậm trễ chút nào nói một câu.

Vừa dứt lời, chương thứ hai của Vân Thù đã đập tới.

“Hai đập tay, ân tình từ nay đánh gãy.” Vân Thù nói xong chính là đập chương thứ ba lên, “Ba đập tay, từ nay sống chết không liên quan gì đến nhau!”

Vân Thù lưu loát đập xong ba chương rồi, lúc này mới để tay Vân Hoàng xuống, nâng lui về phía sau hai bước, thi lễ với tộc nhân Vân gia: “Chư vị đã chứng kiến, sau ngày hôm nay ta và Vân gia không có nửa điểm quan hệ.”

“Đứng!” Vân Hoàng không nghĩ tới Vân Thù thế mà lại không kịp chờ đợi lựa chọn ba đập tay, ông cắn hận cầm viết đỏ, điên cuồng lật tộc phổ cung phụng trước từ đường, sau khi lật tới trang của mình, dùng viết đỏ gạch tên Vân Thù dưới danh nghĩa con nối dòng của mình đi.

“Sau ngày hôm nay, ta cũng không có nữ nhi ác nữ như ngươi, cắt! Cắt khỏi từ đường Vân gia cho ta, trừ ngươi ra, tất cả mọi thứ của Vân gia ngươi đều không thể mang đi!” Vân Hoàng cực kỳ tức giận nói.

“Vậy ngài sai lầm rồi, ta có thể mang Cẩm Sát và Lưu Châu đi, các nàng là nha đầu mẫu thân mua cho ta, khế ước bán thân cũng ở trên tay mẫu thân ta, ta mang hai người bọn họ đi, từ nay về sau, Vân Hầu gia, chúng ta hẹn gặp lại sau.” Vân Thù lộ ra ý cười có thâm ý khác nói với Vân Hoàng.

Vân Hoàng vô cùng phẫn nộ, ông dùng sức ném viết đỏ trên tay xuống đất, chỉ vào Vân Thù gầm thét: “Cút! Mang theo hai nha đầu này cút ra ngoài cho ta!”

Vân Thù quay người sang, đầu nàng cũng không quay lại mà đi ra khỏi từ đường, nàng nhìn Vạn Thục Tuệ đã khóc đến mặt lấm lem hết, nắm tay của bà dịu dàng nói: “Khóc cái gì, không phải nữ nhi còn cùng với người à, chúng ta về nhà.”

Vạn Thục Tuệ vừa nghe Vân Thù nói như vậy, bà khóc đến càng thêm lợi hại, nhưng vẫn gật đầu liên tục, không giống như một mẫu thân mà giống như một hài tử đi theo Vân Thù về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Không đủ tiền xài

Editor: Puck - Diễn đàn

Vân Thù và Vạn Thực Tuệ trở lại chỗ ở tạm hiện giờ không lâu, Cẩm Sát và Lưu Châu cũng trở lại rồi. Cẩm Sát và Lưu Châu cũng đơn giản, tuy trước đó Vân Thù có đề cập tới một ngày nào đó rời khỏi Vân gia, nhưng hiện giờ sự tình vừa xảy ra, Cẩm Sát và Lưu Châu trừ ngoài ý muốn ra còn lại chính là khiếp sợ, mấy ngày nay tiểu thư thật sự khiến các nàng quá ngoài ý muốn, cũng mặc kệ người khác nói như thế nào, khi bọn họ được phu nhân mua từ trong tay mẹ mình ra cũng đã nhận định đời này đều muốn đi theo Vân Thù tiểu thư.

Vân Thù cũng lường trước chuyện hôm nay có lẽ không thể không xông vào truyền đi trong Ung đô, bị người nói huyền thuyên, Vân Thù ngược lại không hề cảm thấy gì, dù sao đầu lưỡi sinh trưởng trên người khác, người ta nói thế nào cũng là chuyện của người ta, chuyện này vốn không quản được.

Nhưng còn chưa tới lúc ăn trưa, Miêu thị đã phái Thảm ma ma tới hỏi thăm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đây cũng khiến Vân Thù có vài phần không ngờ, thăm nghĩ tin đồn cũng thật sự quá nhanh, chuyện này mới xảy ra bao lâu, đã truyền tới trong tai Miêu thị rồi.

Vân Thù chỉ nói chuyện trong tiệm trà cho Thảm ma ma, nói thẳng mình không ưa phụ thân có mới nói cũ này cho nên cầu xin rời đi, về chuyện Thảm ma ma hỏi có phải Vạn Thực Tuệ có thai, Vân Thù cũng thật thà không giấu giếm, dù sao chuyện này muốn giấu giếm cũng hoàn toàn không giấu giếm được, dù sao trong tiệm trà cũng không thiếu người nghe được, mà đáng vẻ vô tình vô nghĩa này của Vân Hoảng cũng không ít người nhìn thấy, Vân Thù nghĩ tới, chuyện này một khi truyền ra, khi nàng bị người ta nói huyền thuyên, Vân Hoảng và Chu Bích Cẩm cũng khiến cho người ta nhiều chuyện, vừa nghĩ như thế, nàng cũng không tính là chịu thiệt. Một kẻ vô tình vô nghĩa, một kẻ quyền rũ nam nhân có thể từ ép người ta hưu thê cưới người khác, chuyện như vậy xưa nay chính là chuyện mà tam cô lục bà thích nói nhất. đi ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Sau khi Thảm ma ma biết được chuyện này, cũng không nhìn được nhìn về phía bụng của Vạn Thực Tuệ, bụng còn chưa lộ ra, nhưng Vân Hoảng làm phụ thân của hải tử mà không có nhân tính như vậy, tính toán tốt nhất chính là phá bỏ.

Vạn Thực Tuệ yên lặng ngồi bên cạnh, khi thấy Thảm ma ma nhìn về phía bụng mình, bà khẽ rụt lại, hơi sợ hãi nói.

“Chuyện này nếu là thật, lão phu nhân đã sai lão nô tới hỏi, tiểu thư định tính toán xử trí như thế nào?” Thảm ma ma thở dài một cái, cũng không thể không cảm khái số mệnh của Vạn Thực Tuệ làm nhiều điều sai trái, lại gặp phải chuyện như vậy, bà ngầm nghĩ nói với Vạn Thực Tuệ, “Thừa dịp bây giờ còn chưa lộ bụng bầu, hải tử còn chưa ăn sâu bám rễ, tiểu thư vẫn đưa ra chủ ý sớm lấy đi mới đúng.”

“Ta... Ta...” Vạn Thực Tuệ chần chừ, thật lâu bà vẫn không có một chủ ý.

“Mẫu thân, ngay trước mặt Thảm ma ma, nữ nhi cũng muốn hỏi lên, nương có muốn hải tử này không?” Vân Thù nhìn về phía Vạn Thực Tuệ, “Nữ nhi hiểu được nương vẫn trước sau như một đều mềm lòng, nhưng lần này ngược lại nương cần đưa ra một chủ ý thôi.”

Vạn Thực Tuệ vuốt ve bụng mình, bà và Vân Hoảng hơn mười năm phu thê cũng chỉ có một nữ nhi là Vân Thù, bà cũng có vài phần mong đợi với hải tử chưa thành hình ở trong bụng mình, rốt cuộc đây vẫn là cốt nhục và huyết mạch của mình, bà sao bỏ được, nhưng không bỏ thì có thể như thế nào?

Vân Thù nhìn đáng vẻ do dự của Vạn Thực Tuệ liền hiểu được bà muốn hải tử này lại không dám muốn, nàng ngầm nghĩ sau đó nói: “Tuy coi như có một nửa huyết nhục của Vân gia, nhưng rốt cuộc vẫn là hải tử của mẫu thân, lui về sau sinh ra chính là đệ đệ hoặc muội muội của nữ nhi. Tuổi mẫu thân giờ cũng không nhỏ, thân thể vốn yếu, phá thai xác thực xong hết mọi chuyện, nhưng tổn hao rất nhiều cho thân thể. Cũng chỉ là một hải tử thôi, nữ nhi đây làm tý tý cũng không phải không nuôi nổi. Theo ý của nữ nhi, muốn cũng không sao.”

Vạn Thực Tuệ nghe lời này của Vân Thù, bà cũng rất không ngờ nhưng lại có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, bà thầm nghĩ: “Ta muốn sinh ra. Đây là máu mủ của ta, người khác không cần, ta cần.”

Thảm ma ma tròn to hai mắt, nhìn Vân Thù và Vạn Thực Tuệ giống như nhìn một quái vật.

“Thảm ma ma về chỗ bà ngoại đi, chuyện của mẫu thân về sau sẽ do ta ra chủ ý, có chuyện gì, ta sẽ chịu trách nhiệm, để tổ mẫu thoải mái là được!” Vân Thù nói.

Thảm ma ma nghe lời nói dứt khoát quyết đoán không công kích được của Vân Thù, bà cũng thật lâu không có lời gì để nói, chỉ đành phải gật đầu một cái, trở về chỗ Miêu thị.

Mà Miêu thị nghe Thảm ma ma báo lại, bà ngược lại không nói gì nhiều, chỉ hy vọng ngoại sinh nữ này thật sự có chút chủ ý mà không phải lỗ mãng làm việc mới phải. di1enda4nle3qu21ydo0n

Lời Vân Thù nói cũng khiến cho Vạn Thực Tuệ yên tâm lại, bà biết tính tình mình mềm yếu không quyết định chắc chắn được, hơn nữa trước đã đánh cuộc một lần với Vân Thù, phản ứng của Vân Hoảng đã bị Vân Thù nói trúng, bà tự nhiên không có gì có thể nói, cũng chính là theo chủ ý của Vân Thù.

Lời này của Vân Thù nói ra, dĩ nhiên cũng có tính toán, nàng xem như từ Vân gia tịnh thân xuất hộ, lập tức chính là phải chỉnh đốn tiền đồ của mình ra, bằng không chỉ nói ra vài lời nói hùng hồn này cũng chỉ là lời nói suông.

Nàng hỏi Vạn Thực Tuệ danh sách đồ cưới của bà, nghĩ tới có thể làm cái gì.

Sau khi nhìn danh sách đồ cưới của Vạn Thực Tuệ, thật sự không coi là quá kém. Ban đầu Vân gia còn không xuống dốc như bây giờ, lo liệu cho dòng

chính nữ này cũng có một cửa hàng phố Tây và một viện nhỏ, còn dư lại chính là một chút đồ trang sức tù đồ quần áo, lúc trước khi xuất giá cũng có một chút bạc, chỉ có điều nhiều năm ở Vân gia như vậy, thỉnh thoảng cũng phải móc tiền túi của mình ra khen thưởng người, Vân Thù đếm bạc và vài thời vàng của Vạn Thục Tuệ, đại khái chừng trên dưới hai trăm lượng mà thôi, cũng khó trách mợ của mình Hồ thị tâm tâm niệm niệm.

“Không phải mẫu thân có tòa nhà, sao lúc trước không đề cập tới?” Vân Thù nhìn kẻ ước mua bán nhà hơi hoang mang nói, nàng vốn cho rằng trên tay Vạn Thục Tuệ không có nhà kia mà, nếu như có nhà tại sao không dời vào, ở nhà của mình dù sao cũng tốt hơn đi mượn.

“Con quên sao? Người Dương gia ở trong tòa nhà kia rồi, Minh ca nhi của Dương gia ngược lại là người có tài học, vào cuối năm nghe nói được đại nhân thưởng thức, sợ rằng sẽ một bước lên mây rồi.” Khi Vạn Thục Tuệ nói đến đây, trong giọng cười cười của bà cũng có vài phần vui mừng, “Hôn sự của con và Minh ca nhi do tổ phụ của con định, vốn còn tưởng rằng người Dương gia chọn giận Thánh nhân bị cách chức quan, sau này có thể con sẽ ăn khổ, nhưng cũng còn may ông trời có mắt, sau này nói không chừng Thù nhi là một quan gia phu nhân...”

Vân Thù chỉ cười không nói, nàng ngược lại biết Minh ca nhi của Dương gia này, chính là Dương Kiệt Minh – đối tượng định thân oa nhi của nàng, sau khi phụ thân hần bị cách chức quan, trong gia đạo sa sút lại không có chỗ dung thân nên đến cầu xin Vân gia, Vân gia không hủy bỏ hôn sự, chính là Vân Hoảng vì sợ người nói ông ta ngại bản yêu phú, ngược lại không nghĩ tới người Vân gia có của cải như vậy lại lấy tiểu viện là của hồi môn của mẫu thân nàng sắp xếp cho người lấy thanh danh tốt.

Vân Thù có ấn tượng không sâu về người Dương gia, sự việc lúc này lờ mờ mà mờ mờ đuổi người ra tiểu viện để mình đi ở thì chính nàng cũng không làm được, như vậy chỉ có thể lấy chút tiền vốn này làm gì đó mới tốt, dù sao có tiền trên tay mới là đạo lý chân thật, hai trăm lượng bạc xác thực không ít, nhưng cũng không thể miệng ăn núi lở, củi gạo dầu muối khắp nơi đều không thể rời bỏ một chữ tiền, cũng không thể thuê nhà người ta cả đời đi, rốt cuộc vẫn phải có chỗ dung thân của riêng mình mới được.

Sau khi Vân Thù suy nghĩ một chút, chính là có tính toán một vốn bốn lời.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đánh cuộc kiểu khác

Editor: Puck - Diễn đàn

Sáng sớm hôm sau, Vân Thù chính là đưa cho Cẩm Sát một chút bạc để cho nàng ấy ra cửa hàng thợ may mua một bộ đồ nam tử có vóc người không khác nàng lắm trở lại, nhân tiện thăm dò tiếng gió bên ngoài.

Cẩm Sát ngoan ngoãn đi, sau nửa canh giờ mới trở lại, lúc trở lại sắc mặt hơi khó coi. Sau khi giao đồ mua chỗ thợ may cho Vân Thù xong, chính là ở bên kia không lên tiếng.

“Sao vậy, Cẩm Sát tỷ tỷ tốt của ta?” Vân Thù nhìn sắc mặt Cẩm Sát hết sức khó coi, Cẩm Sát vốn có danh tính tình dễ chịu, có thể khiến Cẩm Sát tức thành như bây giờ cũng coi là khó gặp.

“Tiểu thư không biết chứ, hiện giờ bên ngoài truyền ra tiểu thư có bao nhiêu khó nghe, nói tình tình tiểu thư hung ác, không chuyện ác nào không làm lợi hại, tiểu thư không vâng lời trưởng bối bị đuổi ra cửa cũng chính là báo ứng của tiểu thư.” Cẩm Sát nói xong không nhịn được khóc, “Tiểu thư, bọn họ, bọn họ tại sao có thể nói như vậy!”

“Ôi, Cẩm Sát tỷ tỷ tốt của ta, tỷ tỷ không biết miệng lưỡi người này từ trên xuống dưới vừa chạm vào muốn nói như thế nào đều theo tình tình của bọn họ, nhìn tỷ tức thành như thế này!” Vân Thù cười nói, “Tình tình trầm ổn trong ngày thường của tỷ đi đâu rồi, thích nhất khóc lóc rồi rít chính là Lưu Châu, sao tỷ cũng học theo giống vậy rồi?”

“Tiểu thư sao tiểu thư lại không tức giận chứ?” Cẩm Sát không nhịn được nói, “Nếu trong lòng tiểu thư không cao hứng, cứ nói với nô tỳ, đừng nhịn.”

Nàng nghe như vậy mà còn giận đến không xong, giờ nhìn dáng vẻ Vân Thù giống như không hề xảy ra chuyện gì, nàng đã cảm thấy tiểu thư nhà mình lúc này ngoài mặt không có phản ứng gì, không chừng trong lòng vẫn còn hơi đau lòng. di3n~d@n'13q21y"d0n

“Tức lợi có ích lợi gì sao? Càng tức giận càng đau lòng chỉ tiện nghi cho những kẻ thích xem chuyện tiểu lâm mà thôi. Người đời gạt ta, phi báng ta, bắt nạt ta, hại ta, ta liền coi nhẹ họ, khinh bỉ họ, nhục nhã họ, coi thường họ, nhìn đúng thời cơ thì giết họ!” Vân Thù nhe răng cười một tiếng, trong nụ cười kia có mang theo vài phần thâm ý và âm hiểm, “Tỷ hãy nhìn xe, lui về sau sẽ có lúc bọn họ dễ chịu.”

Cẩm Sát hơi ngần ra, nàng nhìn Vân Thù, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói cái gì.

“Được rồi, nhanh tới đây đổi bộ đồ cho tiểu thư nhà tỷ, một lát nữa ta còn phải ra ngoài đấy!” Vân Thù cầm bộ đồ nam trên tay đưa về phía Cẩm Sát nói.

Cẩm Sát lau nước mắt, theo lời Vân Thù nói tiến lên giúp một tay, thay trâm cài và váy trên người xuống mặc áo quần và đi giày của nam tử vào, lại gỡ

búi tóc nữ từ trên đầu búi kiểu tóc nam tử, chỉ trong một khắc thời gian, vốn là một thiên kim đã trở thành một tiểu thiếu gia tuấn tú.

Sau khi Cẩm Sát thay đồ cho Vân Thù xong, lúc này mới hơi hoang mang mở miệng hỏi, “Tiểu thư, người đây là tính toán đi đâu?”

Vân Thù ngoái đầu lại nhìn Cẩm Sát, trong cái nhìn kia lại mang theo vẻ phong lưu đặc ý, “Đi kiếm tiền!”

Vân Thù đổi một thân nam trang đi trên đường phố Ung đô, Vương triều Đại Khánh dựng nước bốn mươi năm, Nguyên Hi đế bấy giờ chính là nhi tử của Nguyên Tông khai quốc, trước khi Nguyên Tông dựng nước có nhiều phen chiến loạn, sau khi dựng nước vẫn không yên ổn, họa tiền triều, loạn phiên Vương, một đường xung đột, nửa năm trước biên cảnh và nước láng giềng Trường Tô nổi lên phản tranh, nửa năm qua biên cảnh xảy ra đại chiến không ngừng, trong cả quốc gia cũng có thể coi như rơi vào nông nổi trăm việc đội làm*.

(*) trăm việc đội làm: nhiều việc đang được chờ đợi để được thiết lập

Nhưng dường như chiến loạn ở biên giới hình như không có ảnh hưởng gì đến dân chúng trong Ung đô, Vân Thù nghĩ đại khái trừ phi binh đến dưới thành, nếu không cũng sẽ không có cảm giác gì.

Vân Thù vào trong sông bạc lớn nhất Ung đô – Hào Khách lai.

Tất cả các sông bạc lớn nhỏ trong Ung đô cũng coi như không ít, nhưng muốn nói đến nổi danh nhất chính là Hào Khách lai, cho dù là người buôn bán nhỏ cũng được, con nhà giàu cũng được, hơn phân nửa đều sẽ tới đây đánh cuộc một ván, cho dù lớn nhỏ, cho dù đánh cuộc gì cũng có thể. Ở trong ấn tượng của nàng, Vân Hoảng từng đề cập tới nó một lần, nói sau lưng Hào Khách lai chính là một đại nhân vật nào đó trong triều, cũng xem như rất có quy củ. dieendaanleequydonn

Khi nghĩ đến điểm này, Vân Thù cũng đã động một chút ý định, gần hai trăm lượng bạc này của Vạn Thực Tuệ, đối với một nhà bốn người bình thường quả thật có thể trải qua cuộc sống chừng mười năm, nhưng với Vân Thù mà nói thì lại không đủ, trong nhà ngoài nàng và Vạn Thực Tuệ ra, còn có người làm đi theo nhiều năm Cẩm Sát Lưu Châu Chương ma ma, hơn nữa nàng cũng không thể hoàn toàn miệng ăn núi lở, cũng không thể cứ tiền mướn phòng lại để cho bà ngoại bỏ ra. Hai trăm lượng ở Ung đô nhiều lắm cũng chính là chút tiền lẻ khi mua một cửa tiệm mặt tiền trên đường phố náo nhiệt còn dư lại, nếu muốn mua một tòa nhà, cũng chỉ có thể mua một chỗ hơi vắng vẻ. Cho nên nói, nàng phải kiếm được tiền trước mới được.

Sông bạc Hào Khách lai là một nhà lầu ba tầng ở góc phố náo nhiệt, lục bác, gieo xúc xắc, tắc hí, cờ nhảy, cờ vây, đặt cửa, hội hoa xuân, sắp ngựa, lớn nhỏ, bài cừ v.v..., vừa vào cửa đã nghe được không ít tiếng la, lầu một lầu hai đều tụ tập người chen vào chen ra. Mà lầu ba cực kỳ im lặng, có mấy gian phòng bao để khách nhân dùng trà nghỉ ngơi dùng.

(*) Lục bác: là một trò chơi dạng cờ phổ biến của Trung Quốc thời cổ đại. Một số nghiên cứu cho rằng trò chơi này chủ yếu dành cho hai người chơi, theo đó mỗi người chơi lần lượt di chuyển sáu con cờ xung quanh các điểm đối xứng của một bàn cờ vuông dựa theo kết quả gieo sáu chiếc que, vốn được sử dụng như quân xúc xắc trong các trò chơi hiện đại.

Tắc hí: phổ biến trong thời nhà Hán, là biến thể của Lục bác, tương đối giống cờ vua.

Bài cừ: hay bài cốt

Hội vệ bên trong sông bạc dò xét người lừa đảo.

Vân Thù cẩn thận từng ly từng tí chen lấn giữa người người ở lầu một và lầu hai, sau khi vòng một vòng chính là lên một phòng bao trang nhã trên lầu ba uống trà. Quán sự trên lầu ba vẫn đang nhìn, nhìn Vân Thù không ngừng đi từ lầu một lên lầu ba, vào phòng bao. Ông hơi không hiểu, người vào Hào Khách lai không đánh bạc một phen thật sự hơi kỳ quái.

Quán sự vào cửa, nhìn Vân Thù đang ngồi phẩm trà, hần nhìn lướt qua, cảm thấy chất liệu trên người Vân Thù không tính là quá kém, hơn nữa điệu bộ cũng giống như con em nhà phú quý ra ngoài. Ông cười nói: “Tiểu công tử vào cửa, sao không rất vui vẻ, Hào Khách lai chúng ta có chỗ nào khiến công tử không vui?”

Vân Thù ngược mắt nhìn quán sự nói: “Người chính là quán sự ở đây?”

“Vâng.”

“Mới vừa rồi ta cũng định gọi quán sự tới thương nghị.” Vân Thù thờ ơ nói, “Hào Khách lai là một sông bạc lớn, đánh cuộc cũng đủ loại, nhưng những thứ trong này không có thứ ta muốn đánh cuộc.”

Quán sự nghe Vân Thù nói như vậy, ông hơi khựng lại: “Vậy không biết tiểu công tử muốn đánh cuộc cái gì?”

“Nơi này của các người cái gì cũng có thể đánh cuộc?” Vân Thù lại hỏi.

“Vậy phải xem tiểu công tử muốn đánh cuộc cái gì, sông bạc tự nhiên có thể đặt ra một ván đánh cuộc, cần xem ý tứ của tiểu công tử.” Quán sự cười nói, “Đánh cuộc một chút sự việc cá biệt dĩ nhiên cũng có thể. Chỉ có điều Hào Khách lai cũng chúng ta cũng có quy củ của mình, dù đánh cuộc gì, sau khi chấm dứt chính là muốn thu hai thành.”

“Thật sao?” Đầu ngón tay Vân Thù mân mê tách trà, lộ ra vài phần ý cười, ngược lại có vài phần ý vị quần áo lụa là, “Ba ngày sau, chuyện Tĩnh Viễn Hầu phủ Vân Hầu gia muốn kết hôn với nhị tiểu thư Chu gia, quán sự có biết?”

Quản sự gật đầu một cái, chuyện này người cả Ung đồ đều biết được, đâu có chuyện không biết.

“Như vậy xin Hào Khách lai tới thiết lập một đánh cuộc, xem một chút xem có bao nhiêu người mua Vân Hào gia có thể cưới nhị tiểu thư Chu gia làm thê, ta xuất ra hai trăm lượng, đánh cuộc Vân Hào gia không cưới nhị tiểu thư Chu gia làm thê.” Vân Thù nói xong, liền vút túi ngân lượng giấu trong ống tay áo xuống bàn, phát ra âm thanh vang lên.

Quản sự hơi ngoài ý muốn, ghen hờn nhìn trần trối: “Một vụ đánh cuộc như vậy...”

“Như thế nào? Không dám sao?” Vân Thù liếc mắt nhìn qua, mang theo vài phần ý vị khiêu khích.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Thiết lập đánh cuộc

Editor: Puck - Diễn đàn

Quản sự nghe lời Vân Thù nói, trong vẻ mặt của ông có vài phần lúng túng, từ khi sông bạc thành lập cho tới bây giờ, ông đã nhìn thấy không ít khách đánh cuộc có cả tính, từng trải kinh nghiệm đánh cuộc không có trên vạn cũng đã hơn ngàn rồi, nhưng đánh cuộc như vậy ngược lại hơi quý dị.

Về mặt quản sự hơi lúng túng, không biết đánh cuộc như vậy có nên làm tiếp không.

Vân Thù thấy ông ta không nói lời nào, cũng hiểu được người trước mắt nhất định không phải người có thể quyết định được chuyện lớn gì, nàng bưng tách trà từ từ uống một ngụm, sau đó mới thân nhiên nói: “Nếu như quản sự không quyết định được, vậy thì hỏi người giữ chủ ý đi. Ta nghĩ sông bạc nổi danh lớn nhất Ung đồ này không đến nỗi không làm được một đánh cuộc nho nhỏ như vậy chứ?”

Vân Thù hỏi lời này hết sức cương quyết, quản sự này cũng nhận, đánh cuộc như vậy vẫn là lần đầu tiên, thật sự không phải do ông có thể quyết định, ông cười cười nói: “Vậy cũng được, ta lại đi hỏi tổng quản một chút rồi trở lại trả lời chắc chắn cho tiểu công tử, tiểu công tử ở lại đây dùng trà chờ một chút.”

Quản sự cáo lui đi ra ngoài, Vân Thù cũng không nóng nảy, ở trong phòng trang nhã cách biệt với những tiếng la dùng trà bên ngoài, chờ quản sự đến hồi đáp lại nàng, die~nd a4nle^q u21ydo^n

Sau khi quản sự lui ra phía ngoài chính là đi tới phòng quản sự có dán bốn chữ bên trên “Nhân nhân miễn tiến *” ở trên lầu ba quanh năm đều đóng, ông vừa gõ cửa, thời điểm bình thường tổng quản đều sẽ đáp lại, ông đứng ngoài cửa chờ một lúc, một hồi lâu sau mới nghe thấy bên trong truyền ra một tiếng “Đi vào”, giọng nói kia càng thêm trầm ổn hơn thường ngày.

(*) Nhân nhân miễn tiến: Người không phạm sự miễn vào

Quản sự đẩy cửa đi vào, vừa mới nhìn, chính là nhìn thấy tổng quản kính cẩn lễ phép đứng bên cạnh, trong phòng có một nam một nữ, đều mặc trang phục hoa lệ, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, đang ngồi ở bên cạnh yên lặng uống trà, nhưng trong dáng vẻ lại có vẻ quý khí hoàn toàn trời cho.

Chân mềm nhũn, quản sự lập tức muốn quỳ xuống, hai người này cũng không phải người bình thường gì, nữ tử trong xinh đẹp tuyệt trần mang theo vài phần nghiêm túc giờ phút này đang lật sổ sách chính là Trường An Công chúa Tạ Căn Họa hiện giờ đang làm giám quốc, mà ngồi ở bên cạnh bưng tách trà miệng không nhấp một ngụm, dáng vẻ lười biếng ta đây chính là thập tam Hoàng tử Tấn Vương Tạ Hoài Ân hiện đang quản lý hộ bộ.

Phía sau Hào Khách lai sông bạc lớn nhất Ung đồ đích xác có nhân vật lớn, nhân vật lớn này ngược lại không phải ai khác, chính là hai người Tạ Căn Họa và Tạ Hoài Ân.

Trong ngày thường trước sau như một đều do tổng quản kia quản lý, cũng ít thấy hai người, cho nên bây giờ vừa nhìn thấy như vậy, quản sự cũng chính là cảm thấy chẳng lẽ xảy ra chuyện lớn gì, lúc này mới khiến cho hai vị trong ngày thường người đều không thấy tới đây, quản sự thoáng đưa mắt nhìn qua tổng quản, chỉ thấy tổng quản cúi đầu thành thật đứng bên cạnh cũng không lên tiếng, không có ám hiệu gì, điều này khiến cho trong lòng quản sự cảm thấy càng thêm lo lắng.

“Có chuyện gì?” Tạ Căn Họa nhìn lướt qua người tới, không chút để ý hỏi một câu.

Quản sự vội vàng đi vào khép cánh cửa lại, sau đó thi lễ với hai vị quý nhân rồi mới lên tiếng, “Chủ tử, hôm nay có một tiểu công tử tới sông bạc, đánh cuộc này ngược lại hơi hiếm” die nda nle equ ydo nn

Tạ Hoài Ân vốn lười biếng nâng đầu, trong dung nhan tuấn mỹ như khắc họa mà ra có vài phần hứng thú, hần thoáng nhíu mày nói: “Đánh cuộc này là gì? Đánh cuộc tay đánh cuộc chân? Theo quy củ loại này không tiếp.”

Quần sự lắc đầu: “Bẩm chủ tử, đây đều không phải. Tiểu công tử này cũng là người thần kỳ nói muốn thiết lập đánh cuộc, đánh cuộc ba ngày sau Vân Hầu gia của Tĩnh Viễn Hầu phủ có thể cưới nhị tiểu thư Chu gia làm thê hay không.”

Tạ Hoài Ân nghe xong không nhịn được cười ra tiếng, “Quả thật là người thần kỳ.”

Chuyện của Tĩnh Viễn Hầu phủ này, Tạ Hoài Ân cũng có nghe nói, hơn nữa chuyện ngày hôm qua Vân Hầu gia và nữ nhi của mình ba cái đập tay trước từ đường, chỉ sợ trong Ung đô không ai không biết không ai không hiểu rồi.

“Đánh cuộc như vậy đích xác rất khác biệt, hôn sự này là vấn đề đóng thuyền ai ai cũng hiểu được rồi, vậy không biết tiểu công tử kia bày đánh cuộc như vậy là có ý tứ gì?” Tạ Hoài Ân một tay chống cằm, nhìn về phía Tạ Căn Hòa cũng dừng xem sổ sách, “Thất tỷ, tỷ cảm thấy như thế nào?”

Tạ Căn Hòa cũng lộ ra vài phần ý cười, “Đánh cuộc này cũng không phải là chuyện đã thương tính mạng người cũng không coi là làm sai quy củ sông bạc, nếu người nọ muốn thiết lập ván đánh cuộc này, vậy dĩ nhiên cũng có thể đánh cuộc một lần, chúng ta là nhà cái trước sau như một không tham dự chuyện đánh cuộc, thắng hay thua chẳng qua chỉ rút ra một thành cũng không thiệt thòi.”

“Nói thì nói như thế, nhưng hành động của tiểu công tử này cũng thật sự khiến cho người ta cảm thấy rất thú vị, chỉ có điều làm như vậy có ý gì sao?” Tạ Hoài Ân suy nghĩ một chút rồi lại nói.

“Có lẽ tiểu công tử này và người ta có gì sâu xa, nhìn cũng giống như một người nhà phú quý nuôi ra, ước chừng vì tiền phu nhân Hầu gia kêu bắt bình khiến cho người ta gần thêm chút mà thôi, chính là tiền này muốn vứt đi rồi.” Quần sự cũng lộ ra ý cười theo, theo ý ông đánh cuộc này thật ra thì không có bao nhiêu ý tứ, nhưng đã có người muốn mở, đương nhiên có thể, chỉ có điều hai trăm lượng này coi như vứt đi rồi.

Quần sự nói như vậy, vừa liếc nhìn Trường An Công chúa lại một lần nữa cúi đầu xem sổ sách và liếc nhìn Tạ Hoài Ân, hỏi một câu: “Vay nô tài báo lại cho tiểu công tử này, thiết lập đánh cuộc này.”

“Đi đi!” Tạ Hoài Ân vung tay lên. d1en d4nl 3q21y d0n

Quần sự lại thi lễ một cái rồi lúc này mới ra cửa.

Tạ Hoài Ân chống cằm, vẫn còn đang suy nghĩ chuyện này, chỉ cảm thấy thời điểm xuất hiện đánh cuộc này thật sự hơi trùng hợp, giống như có người có ý bố trí.

“Nếu như đệ có lòng rảnh rồi như vậy còn chẳng bằng quản lý cho tốt hộ bộ đi.” Tạ Căn Hòa day chân mảy mình, đứng lên, có vẻ mệt mỏi khó có thể dùng lời để diễn tả được, “Chuyện quốc khố cũng nên để tâm nhiều hơn chút.”

Những năm gần đây quốc khố trống không trước sau như một, cuộc chiến ở biên cảnh với Trường Tô đã nửa năm rồi, sông bạc này rút cuộc cũng không phải là kẻ lâu dài, chỉ có điều từ khi dựng nước đến nay cũng coi như có không ít chuyện, nhiều năm liên tục chinh chiến, quốc khố cũng thật sự khó có thể tràn đầy. Vừa nghĩ tới quốc khố, Tạ Hoài Ân cũng cảm thấy đau đầu, lên mở sông bạc này cũng thật sự vạn bất đắc dĩ, chỉ có thể kiếm một chút ít chính là một chút ít.

“Thất tỷ, đệ ngược lại thật sự có lòng muốn biến thành bạc tràn đầy quốc khố, chỉ có điều đệ biến không thành.” Tạ Hoài Ân thở dài một hơi, “Hiện giờ đệ cũng mong mỗi Trạch Tuyên có thể sớm ngày đánh thắng trận trở về.” Nếu lại kéo dài thêm mấy tháng, chuyện lương thảo này cũng có thể bức tử hãn kê xui xẻo quản lý hộ bộ canh chừng quốc khố trống rỗng.

“Đi đi.” Tạ Căn Hòa nói một tiếng, người đệ đệ này hãn vốn là một kẻ thông minh khéo léo, kể từ sau khi vào hộ bộ chính là ngày ngày khóc than, chẳng qua hiện tại hộ bộ đúng thật là nghèo.

Tạ Hoài Ân cười cười, cũng vẫn theo chân đứng lên, cùng đi theo Tạ Căn Hòa.

Quần sự quay lại chỗ Vân Thủ, thiết lập ván đánh cuộc này.

Hai trăm lượng bạc thu này, quần sự móc một tấm thẻ gỗ dùng làm tín vật chuyển giao của sông bạc Hào Khách lại đưa cho Vân Thủ dặn dò: “Đánh cuộc này chính là ba ngày sau có thể vạch trần rõ ràng, tiểu công tử cho dù thắng hay thua chính là đều phải trả lại thẻ gỗ này, điều này cũng xem như một bằng chứng đánh cuộc.”

Vân Thủ cầm thẻ gỗ trong tay, trên tấm thẻ gỗ dùng kiểu chữ triện khắc một chữ “Hào” đỏ tươi, nàng cẩn thận từng ly từng tí cắt tấm thẻ gỗ vào trong tay áo, nói: “Đây là đương nhiên.” Nàng vẫn chờ trận đánh cuộc này giúp nàng vớt lại chút chỗ tốt đấy.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ngày đại hỉ

Trong Ung đô đột nhiên nhắc lên một phong trào, có người bày ra một đánh cuộc trong sòng bạc lớn nhất ở Ung đô, đánh cuộc chính là Tình Viễn Hầu gia có thể cưới nhị tiểu thư Chu gia làm thê hay không.

Đánh cuộc như vậy thật ra không có gì đặc biệt hơn người, tất cả mọi người trong Ung đô đều biết hôn sự này sẽ diễn ra ở mấy ngày sau, đây là chuyện vãn đã đóng thuyền, hiện giờ xuất hiện đánh cuộc này, hơn phân nửa ném tiền vào trong vũng nước. Tuy rằng như vậy nhưng ngược lại cũng có không ít người đặt tiền, mau tự nhiên cũng đa số khẳng định cục diện. Thậm chí người Chu gia và Vân gia cũng tham gia, và lại tiền đánh cuộc của hai nhà càng thêm cao tới trên vạn lượng, trong khoảng thời gian ngắn thế mà lại đẩy chuyện này tới điểm cao nhất, trong khoảng thời gian ngắn người đặt cược nổi lên không dứt, tiền cưới thê đánh cuộc một đến một, không thành hôn chính là một đến một trăm.

Mỗi ngày khi mặt trời mọc Chương ma ma ra cửa mua thức ăn đều có được tin tức này, sau khi nghe xong Vân Thù chẳng qua chỉ cười một tiếng.

“Điều này cũng có thể nghĩ, Chu Bích Cầm trước sau như một là người tâm cao khí ngạo sao có thể chấp nhận được người khác coi thường nàng ta như vậy, nghe được tin tức này nàng ta dĩ nhiên cảm giác mình không có thể diện gì, dù muốn tranh một hơi cũng phải mua mình có thể gả. Vân Hầu gia cũng giống như vậy, chuyện sĩ diện như thế sao có thể không tham dự.”

Lời Vân Thù nói nhẹ nhàng đơn giản như vậy, nhưng trên thực tế trong lòng lại rất vui mừng, đối với nàng mà nói, tiền đánh cuộc càng cao tự nhiên càng tốt.

Khi Vạn Thục Tuệ nghe được Vân Thù nói như vậy, bà cũng gật đầu một cái, nói với Chương ma ma và những người khác: “Chuyện này không có bao nhiêu liên quan tới chúng ta, cứ bỏ qua không đề cập tới đi.”

Mấy người Chương ma ma dĩ nhiên đáp ứng.

Ba ngày này rất nhanh sẽ trôi qua, Vân Thù giống như không biết chuyện này, trong ba ngày này cả ngày Vân Thù đều ở trong phòng mình vẽ chút đồ, lại vẽ vài bản vẽ, để Cẩm Sát đi cửa tiệm thợ rèn đánh đồ gì đó, Vạn Thục Tuệ cũng xem một chút, trong đó có bình hoa bằng đồng đỏ và mấy cái kéo, ngoài ra công cụ tinh xảo thật sự không có cái gì. Sau khi hỏi Vân Thù con bé chỉ nói một câu đồ có tác dụng sau này thì Vạn Thục Tuệ không hỏi nữa, ngược lại cảm thấy Vân Thù vẽ mấy thứ đa dạng này ngược lại thật sự không tệ, hết sức đẹp mắt.

Nhìn đủ chế tạo đủ, bỗng chốc tới ngày tốt Vân Hoàng cưới Chu Bích Cầm.

Một ngày kia như thế nào cũng có thể coi như khiến cho phần lớn người Ung đô hết sức mong chờ, nếu muốn nói tới coi như trông mòn con mắt, đại khái chính là Chu Bích Cầm rồi. d1en d4nl 3q21y d0n

Một buổi sáng tỉnh mơ, Chu Bích Cầm thay bộ giá y đỏ thắm tượng trưng cho chính thê, lại để cho tỷ nữ hầu hạ mình trang điểm dung mạo xinh đẹp nhất, sau khi trang điểm thỏa đáng thì ngồi bên giường chờ kiệu hoa Vân gia tới rước.

Chu Bích Cầm kích động trong lòng không dứt, nàng chờ lâu như vậy cuối cùng đã tới ngày hôm nay, chỉ cần nàng lên kiệu hoa này vào cửa chính Vân gia, nàng thật sự thành phu nhân Hầu gia.

Nàng nhéo khăn đỏ sậm trên tay, thật lòng hận không thể lập tức khiến kiệu hoa Vân gia đợi ở bên ngoài.

“Tiểu thư không cần khẩn trương, Hầu gia thương yêu tiểu thư như vậy, sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn.” Cổ ma ma thấy dáng vẻ khẩn trương như vậy của Chu Bích Cầm, không nhịn được cười nói, “Lúc này kiệu hoa đã tới, tuyệt đối sẽ không sai giờ lành.”

“Ta tự nhiên không lo lắng gì về ông ấy.” Chu Bích Cầm ra vẻ nói một câu, “Chỉ sợ là có những người không liên quan đến làm rồi!”

“Còn có thể có người không liên quan gì chứ, những người không liên quan đã rút ra khỏi cửa Vân gia rồi!” Cổ ma ma cười nhẹ một tiếng, “Ngay cả lão phu nhân cũng không cần tiêu đề từ * kia tuyên bố không có tình cảm, cho dù lại can thiệp nữa cũng can thiệp không lên đi! Sau này ấy, tiểu thư mới là chủ mẫu, muốn gió muốn mưa còn không phải chỉ là một câu nói của tiểu thư!”

(*) Tiểu đề từ: con đi, đồ đi (tiếng chửi phụ nữ thời xưa)

Trong lòng Chu Bích Cầm biết lời này của Cổ ma ma thật sự không sai, nhưng nghĩ đến ván đánh cuộc này trong lòng nàng lại hơi căm hận, nghĩ tới đánh cuộc này nhất định do Vạn Thục Tuệ không chết tâm và tiểu đề tiện kia khuấy đảo lên, vốn nàng còn nghe nói tiểu đề tiện này làm ba cái đập tay trước từ đường rất lạnh lẽo, nhưng không nghĩ tới sau đó lại náo loạn như vậy, đưa nàng lên đầu sóng ngọn gió bị người đàm luận, nhưng nghĩ tới đánh cuộc này, Chu Bích Cầm lấy tiền riêng mấy năm nay của mình còn có mấy thứ đồ tốt do tỷ tỷ làm phi tử của mình ban cho đều đi đánh cuộc, ngày hôm nay đi qua nàng muốn xem một đôi mẫu tử đó sống làm sao, đợi đến khi nàng thành phu nhân Hầu gia, không thể không lại chỉnh sửa bọn họ. dinendian.loqid]on

Chu Bích Cầm vừa đắc ý lại khuấy khỏa nghĩ như vậy, cả người đắm chìm trong sáng khoái của mình, giờ lành rước dâu cũng dần dần tới, nhị lão Chu gia lại tiến vào khuê phòng nói vài lời riêng tư, thẳng cho đến khi tiếng pháo nổ tiếng chiêng trống rung trời, lúc này mới dựa theo chiều hướng phủ khăn voan đỏ lại.

Không bao lâu, chính là hi bà vào cửa cổng nàng đi ra ngoài.

Chu Bích Cầm gục trên người hi bà hơi mập mập này, đôi mắt lại xuyên qua khăn voan đỏ nhìn phía dưới, nhìn mình được công ra khỏi cửa Chu gia, nghe được giọng của Vân Hoàng nói với phụ mẫu mình, tiếp theo đó chính là âm thanh nhón nháo chói tai, cho đến khoảnh khắc khi mình được hi bà

cồng vào kiệu hoa, lòng hơi khấn trương của Chu Bích Cầm lập tức rơi xuống, nàng rút cuộc đã xuất giá rồi!

Vân Hoàng mặc một bộ đồ đỏ, cưỡi con ngựa lớn đi tốt đằng trước, sau lưng chính là kiệu hoa, tiếng chiêng tiếng trống không ngừng, hai bên đường đứng không ít người vây xem náo nhiệt, vừa nghĩ tới Chu Bích Cầm, trong lòng Vân Hoàng không nhịn được hài lòng vài phần.

Tuy rằng nàng nhỏ hơn ông không ít tuổi, lại xinh đẹp như hoa, lại còn là giải ngữ hoa * khó gặp, quan trọng hơn là tỷ tỷ của nàng còn là thiếp thất của thiên tử, mặc dù mấy năm nay thân thể của Nguyên Hi đề càng lúc càng lụn bại, nhưng rút cuộc vẫn là người bên gối có thể nói lên, người như vậy cũng xem như là một trợ lực với người thân.

(*) Giải ngữ hoa: Ví với mỹ nhân thông minh động lòng người

Vân Hoàng nghĩ như vậy, trên mặt lại thêm vài phần hả hê.

Trong phòng bao tử lâu ven đường cái có hai người đứng dựa bên cửa sổ, một trong hai người có dáng vẻ như tiên giáng trần trong mặt mũi tràn đầy thú vị nhìn dân chúng hai bên đường tranh nhau cướp tiền đồng đội ngũ rước dâu của Vân gia tung ra, dáng vẻ kia giống như còn có ý muốn xuống lầu cùng nhau tranh cướp.

“Vương gia, phải chú trọng thân phận của mình, nếu ngài xuống tranh cướp tiền mừng với dân chúng, chỉ sợ sẽ làm hỏng mặt mũi hoàng gia.” Một nam tử nhã nhặn lịch sự đứng bên cạnh mở miệng, trong giọng nói hơi hài hước. diee ndda fileeq uysd doon

“Đàn Việt, ngươi không biết được, ta đây nhìn rai tiền mừng chính là nghĩ tới quốc khố trống rỗng, vừa nghĩ tới trong lòng lại ưu thương một trận, nếu trời cao có thể ban thưởng cho bốn Vương một chậu châu báu, bốn Vương liền có thể biết đủ.” Tạ Hoài Ân ai thán nói, “Nếu ngươi Lễ bộ Thị lang này quan tâm đến Hộ bộ của ta đây một lần, ngươi sẽ biết khổ sở trong lòng bốn Vương rồi.”

Lý Đan Việt nghe lời Tạ Hoài Ân nói, hần cười một tiếng, Vương triều Đại Khánh ai không biết Tấn Vương Điện hạ trông coi Hộ bộ cả ngày khóc than, đã nổi danh Vương gia khóc than, tuy rằng nói từ lòng tâm Hộ bộ thật sự nghèo.

Hần nói: “Hôm nay ngài chính là đặc biệt hèn ta tới đây nhìn chuyện Hầu gia Vân gia thành thân?”

Tạ Hoài Ân thấy đội ngũ rước dâu đã đi xa xa, lại quay người lại nhìn về phía Lý Đan Việt, lộ ra nụ cười vô hại cho cả người và vật: “Ngươi cũng biết được ván đánh cuộc mấy ngày gần đây ở Ung đô, nhưng ngươi ước chừng không biết được tiền đặt cược này đã đến hơn năm vạn lượng, mà bốn Vương suy nghĩ thấy trong này hơi kỳ quái, cảm giác hôm nay sẽ có chuyện sắp phát sinh, cho nên lúc này mới tới xem một chút.

Lý Đan Việt nhìn Tạ Hoài Ân mím mím môi, chỉ sợ Vương gia khóc than này coi trọng chính là hơn năm vạn lượng tiền đánh cuộc này đi, đang suy nghĩ lại thấy Tạ Hoài Ân nghiêng đầu, cũng không biết nhìn thấy gì, trong vẻ mặt kia càng thêm vài phần hưng phấn.

“Ha ha, bốn Vương cũng biết hôm nay nhất định có chuyện!” Tạ Hoài Ân nói như vậy, liền không thêm quan tâm kéo Lý Đan Việt xuống dưới lầu.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Đình thê tái thú

Editor: Puck - Diễn đàn

(*) Đình thê tái thú: Chưa ly hôn (hòa ly) với vợ trước, đã kết hôn chính thức (đại hôn) với người khác

Lý Đan Việt bị Tạ Hoài Ân kéo xuống lầu, hần hơi khó hiểu.

Mới vừa kéo hần xuống lầu xong, cũng không đợi hần đặt câu hỏi, liền thấy sáu gã nha dịch mặc trang phục nha dịch của phủ Kinh triệu doãn vội vã đi qua trước cửa tửu lâu, đi thẳng tới trước.

Người xem náo nhiệt hai bên đường phố còn chưa tản đi, thấy nha dịch phủ Kinh triệu doãn vội vàng mà qua cũng không nhịn được dừng chân lại, cũng không thiếu người bàn luận âm ỉ, nhất là khi nhìn thấy những nha dịch này đi về phía đội ngũ rước dâu của Vân gia, một đồng người thích xem náo nhiệt đi theo tới.

“Sao lại thế này?” Lý Đan Việt cảm thấy hơi khó hiểu, chẳng lẽ nói phía trước xảy ra chuyện gì nên mới khiến cho Kinh triệu doãn sai nha dịch.

“Muốn biết xảy ra chuyện gì, đi theo xem một chút chẳng phải sẽ biết.” Tạ Hoài Ân tỏ vẻ hứng thú, hần đi theo người xem náo nhiệt đi về phía trước, lập tức bỏ rơi Lý Đan Việt.

Lý Đan Việt thấy Tạ Hoài Ân hứng thú dồi dào, biết hần nhất định sẽ lại gần náo nhiệt này, bản thân còn không phải giống vậy, sau khi suy nghĩ một chút, Lý Đan Việt cũng đi theo lên trước, đi theo sau lưng Tạ Hoài Ân.

Khoảng cách từ Chu gia tới Vân gia cũng không coi là xa, chỉ có điều tân nương có một quy củ, chính là không thể đi đường cũ, cho nên dĩ nhiên không thể đi con đường lúc trước đã đi rước dâu, phải đổi một con đường vòng đi xa hơn một chút.

“Tân nương hạ kiệu!” Hi bà gào to một tiếng, cười nói với Vân Hoàng đã từ trên lưng ngựa xuống, “Tân lang quan đá cửa kiệu.”

Có nha hoàn đã làm một chậu đồng ở ngoài cửa, trong chậu đồng để than đã đốt lửa đến rùng rục. di ien n#dang# yuklle e#q qiiq on

Vân Hoàng theo ý tứ của hi bà đá cửa kiệu ba lượt có ngụ ý rằng về sau tân nương từ vào nhà báo sao nghe vậy, hi bà liền đỡ Chu Bích Cầm mặc bộ đồ đỏ ra ngoài, nhét một đoạn lụa đỏ vào trong tay nàng.

Chu Bích Cầm siết chặt lụa đỏ trong tay mình, nàng siết thật chặt, chỉ sợ lụa đỏ này sẽ lập tức buông ra, hiện giờ nàng đã hoàn toàn không nghe thấy được tiếng la và tiếng kêu gào bên ngoài, chỉ nghe thấy tiếng tim mình gần như có kích động muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Tân nương đạp chậu than, từ nay về sau không bệnh tật không tai họa ngày ngày thuận lợi!” Giọng nói the thé của hi bà ở bên kia hét lớn.

Vân Hoàng cầm một đầu lụa đỏ còn lại đi về phía trước, chuẩn bị sau khi bước qua hi bồn chính là vào cửa báai đường, trên mặt của ông có nụ cười xóa không đi.

Chu Bích Cầm đang dưới nâng đỡ của hi bà định bước qua chậu than, chân phải của nàng vừa mới nhấc lên, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền tới một tiếng thét: “Khoan đã!”

Chu Bích Cầm cả kinh trong lòng, mí mắt lập tức nhảy dữ dội, trong lòng căng thẳng lên, hơi cảm thấy lo lắng, chân đang nhấc lên của nàng cũng không biết làm như thế nào, một hồi lâu sau mới hạ xuống.

Không khí vui mừng khắp người Vân Hoàng lập tức bị người đánh gãy, trong lòng cũng cực kỳ khó chịu, hần quay đầu lại nhìn về phía người phát ra tiếng trong đám người, chỉ thấy sáu gã nha dịch trong phủ nha Kinh triệu doãn đi ra từ trong đám người xem lễ đòi thưởng.

Nha dịch thi lễ với Vân Hoàng, ngược lại doan doan chính chính kêu một tiếng: “Hầu gia”.

Sắc mặt Vân Hoàng hơi khó coi, giọng nói căng cứng hỏi: “Bồn Hầu gia đắc tội Kinh triệu doãn các người khi nào, mà lại vào ngày đại hi của bồn Hầu ngăn cản bồn Hầu!” di ienda4nle3qu21ydo0n

Diễn Bạng của Kinh triệu doãn trước sau như một là một người nghiêm túc lại cương trực công chính, chỉ cần phạm phải chuyện sai, thiết thời ở trên tay ông ấy không ít, trong đó cũng không thiếu người có liên quan tới hoàng gia. Diễn Bạng trước sau như một cương nghị, khiến cho mấy nha dịch đi theo này cũng vô cùng có khí phách.

Nha dịch nghe lời Vân Hoàng nói mang theo chút trách cứ, sau khi thi lễ lại nói: “Hầu gia nói đùa, ngày đại hi như vậy chúng tiểu nhân cũng không muốn ngăn cản, chỉ có điều một nén nhang trước có người lên nha môn kiện cáo Hầu gia, đại nhân liền để cho tiểu nhân mời Hầu gia tới nha môn biện bác, Hầu gia vẫn không nên làm khó tiểu nhân, theo tiểu nhân đi về phục mệnh trước đi!”

(*) phục mệnh: hay phục lệnh, báo cáo lại sau khi chấp hành mệnh lệnh.

Vân Hoàng nghe lời nha dịch nói, ông chỉ cảm thấy cổ họng mình ngai ngái gần như muốn phun một búng máu ra ngoài, ông giận dữ mắng mò: “Nói lời vô liêm sỉ gì vậy, bồn Hầu gia chưa từng phạm pháp, hôm nay lại còn là ngày đại hi, nếu làm trễ giờ lành, đến lúc đó như thế nào!”

Nha dịch thấy Vân Hoàng như vậy, sắc mặt lập tức nghiêm trang lên: “Diễn đại nhân của chúng ta nhận Hoàng mệnh chương quản chuyện lớn chuyện nhỏ trong Ung đô, đã có người kiện cáo Hầu gia, dĩ nhiên phải mời Hầu gia lên công đường trước, điều này cũng chính là quy củ! Tiểu nhân khuyên Hầu gia tự đi nha môn trước thì tốt hơn, nếu không đừng trách tiểu nhân bắt Hầu gia đi phục mệnh! Còn có nhị tiểu thư Chu gia cũng phải đi cùng.”

“Cái gì?” Chu Bích Cầm nghe được nha dịch nói nàng như vậy, dây lụa đỏ trên tay nàng lập tức buông lỏng rơi vào trong chậu lửa kia, lập tức dấy lên một đốm lửa, hi bà vội vàng kéo Chu Bích Cầm lui về sau một bước tránh cho đồ cưới trên người bị bắt lửa cháy.

Chu Bích Cầm cũng không nghĩ được nhiều như vậy, nàng một phát vén khăn voan của mình lên, lộ ra da mặt trắng nõn trát đầy bột chì, sắc mặt nàng hơi xanh xao, không dám tin nhìn sáu gã nha dịch đứng trước mặt mình, lo lắng trong lòng sâu hơn.

Chu Bích Cầm và Vân Hoàng gần như gương mặt tối sầm bị nha dịch Kinh triệu doãn dẫn vào trong phủ nha, màu sắc đỏ rực tươi đẹp trên hi phục và sắc mặt đen thui kia hoàn toàn là hai thái cực, chỉ có điều trước khi báai đường bị nha dịch gọi tới lên công đường ở ngay cửa chính, cho dù là ai thì sắc mặt cũng đều vô cùng khó coi. Diển đàn lee quý đồn

Mà khi Chu Bích Cầm và Vân Hoàng vào công đường Kinh triệu doãn thấy hai người đứng trên công đường, sắc mặt của hai người càng vô cùng khó coi, nhất là Vân Hoàng, sắc mặt xanh đẹp, gần như rơi vào trạng thái thịnh nộ.

Ông gào lên giận dữ: “Vạn Thục Tuệ, còn người đồ ác nữ này! Hai người các người đây là định làm gì!”

Tiếng gầm gừ này quanh quẩn trên cả công đường, dân chúng đứng xem ngoài công đường cũng nghe thấy rõ ràng.

Đứng trên công đường không phải ai khác, chính là Vạn Thục Tuệ và Vân Thủ.

Điền Bằng mặc một bộ quan phục Kinh triệu doãn bằng bông tơ màu đỏ ngời ngay ngắn trên công đường, vẻ mặt vô cùng cương nghị nhìn dưới công đường. Khi nghe được tiếng gầm gừ giận dữ do Vân Hoảng phun ra, ông cầm kinh đường mộc * trong tay một phát đập lên trên bàn phát ra một tiếng “Bốp” giòn vang.

(*) Kinh đường mộc: hay thước gỗ, cũng có chỗ gọi là thước phủ. Là một miếng gỗ hình chữ nhật, có góc cạnh, người sử dụng dùng ngón tay cầm lấy, nhẹ nhàng giơ lên, sau đó ngừng nghỉ trong không trung, lại nhanh chóng hạ xuống, là đồ huyền quan thời cổ dùng, giơ lên chụp trên bàn, có tác dụng khiến phạm nhân kinh sợ, có khi dùng để phát tiết, để đám người dưới công đường yên tĩnh lại.

“Trên công đường sao cho ồn ào! Vân Hầu gia, xin tự trọng. Nếu nguoi như vậy nữa bốn quan chính là phải trị nguoi tội coi thường công đường!” Điền Bằng nghiêm mặt nói, từng chữ vang vang.

Vân Hoảng bị Điền Bằng quát một tiếng như vậy, lập tức hơi ngượng ngừng không nói thêm gì nữa.

Nha dịch thi lễ với Điền Bằng nói: “Đại nhân, đã mang hai người Vân Hầu gia và Chu Bích Cầm tới.” Dứt lời, chính là đứng vào hàng ngũ hai bên công đường, cảm thủy hỏa côn * đằng hoàng đứng.

(*) thủy hỏa côn: là đồ nha dịch (công sai) dùng trong nha môn, phía dưới dài chừng bắp chân có màu đỏ, phần còn lại màu đen, thủy hỏa côn có ý không có tình riêng

Điền Bằng lại vỗ kinh đường mộc một cái, ông nói: “Vân Hầu gia, Vân Vạn thị kiện cáo nguoi đình thê tái thú, nguoi nhận hay không nhận tội này!”

Vân Hoảng khề ngây ngốc, càng thêm giận dữ: “Ta đã sớm hưu thê, sao lại đình thê tái thú! Đây là vu cáo! Hoang đường! Thật sự hoang đường!”

Vân Thù quay người sang, nàng nhìn về phía Vân Hoảng, khề mỉm cười, trên vẻ mặt có vài phần ý lạnh: “Nếu hôm nay kiện cáo ngài, dĩ nhiên có chứng cứ.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Hưu thê trở thành phế thê

Editor: Puck - Diễn đàn

Không khí trên công đường Kinh triệu doãn đột nhiên hơi quái dị, mà dân chúng đứng ngoài công đường vẫn nhìn tới say sưa ngon lành, chỉ cảm thấy chuyện đặc sắc như vậy thật sự rất không thường gặp, hôm nay nếu không thấy chỉ sợ ngày khác cũng khó có thể nhìn thấy.

“Điền đại nhân, trong vụ án này có vài chỗ không ổn.” Vân Hoảng sau khi tỉnh táo lại nói, “Vân Thù nàng ta là nữ nhi của ta, làm nữ nhi kiện cáo phụ thân đây là tội đại bất hiếu, dựa theo pháp lệnh đó chính là phải lẩn bản đình, còn về phần Vạn thị, đã sớm bị ta hưu ra khỏi phủ, tình phu thê đã đứt, không có bất kỳ quan hệ gì, chỗ Vạn thị còn có tờ hưu thư làm chứng cứ. Cho nên vụ án hôm nay chính là mẫu nữ hai người bọn họ vu cáo! Vu cáo người khác này, theo nếp mà làm chính là phải nhận ba mươi đại bản, đại nhân nhìn rõ mọi việc mời xử án đi!”

Khi Vạn Thục Tuệ nghe được Vân Hoảng nói như vậy, bà khề run lên, hình như có vài phần sợ hãi, nhưng tay Vân Thù nắm lấy Vạn Thục tuệ, vỗ nhẹ, giống như đang an ủi bà.

Điền Bằng nghe xong lời Vân Hoảng nói, ông cũng hơi nhíu mày một cái, nhìn về phía Vạn Thục Tuệ có vài phần sợ hãi, ông vỗ kinh đường mộc, quát lên: “Vạn thị, sự thật rốt cuộc như thế nào, nguoi nói đằng hoàng ra cho ta.”

“Đại nhân, mẫu thân tiểu nữ ngày thường nhất gan cũng không dám nói thêm điều gì, tờ kiện hôm nay do tiểu nữ viết, vậy để tiểu nữ nói đi!” Vân Thù nói với Điền Bằng, die nd da nl e q uy ydo n

“Làm nữ nhi kiện cáo phụ thân chính là bất hiếu, theo luật lệ Đại Khánh sẽ phải lẩn bản đình, nguoi có biết không?” Điền Bằng vô cùng uy nghi nói, “Làm con không được trách tội cha, hôm nay nếu như nguoi có ý như thế, bản quan sẽ cho nguoi lên bản đình, sau khi nguoi lẩn xong mà còn mạng, lại tái thẩm án này...”

“Đại nhân sai rồi!” Vân Thù nghe lời Điền Bằng nói, trong ánh mắt của nàng có vài phần tự tin, “Trước kia tiểu nữ đúng là nữ nhi của Vân Hầu gia, nhưng mà vào bốn ngày trước, tiểu nữ đã ba cái vỗ tay trước từ đường với Vân Hầu gia đoạn tuyệt quan hệ phụ nữ (cha và con gái), mà Vân Hầu gia đã xóa tên tiểu nữ khỏi gia phả, chuyện này bốn vị chương lão Vân gia và tộc nhân đều chứng kiến, cũng không ít dân chúng trong Ung đô cũng tận mắt nhìn thấy, đều có thể làm chứng. Cho nên bây giờ tiểu nữ và Vân Hầu gia chỉ là người lạ mà thôi, bây giờ tiểu nữ thay mẫu thân tiểu nữ tố tụng vụ này, cũng không có gì sai lầm, lại không cần lẩn bản đình này?”

Vân Thù dùng khóe mắt liếc nhìn Vân Hoảng nói: “Không biết Vân Hầu gia quý nhận bận rộn quên mất chuyện ba cái đập tay trước từ đường, hay là muốn che giấu chuyện bản thân mình phạm tội, cho nên muốn ta lẩn bản đình đi đòi nhà ma lại không có ai biết được tội của Hầu gia? Tâm ý của Hầu gia

ngài không thể độc như vậy chứ!”

Khi Vân Hoàng nghe Vân Thù nói như thế, trên gương mặt già nua giận dữ biến thành màu gan heo, nó đây là nói mình thật lòng vu oan nó, không thể không đẩy nó vào chỗ chết.

Điền Bằng ngây người, nhìn về phía Vân Hoàng hỏi: “Thật sự có chuyện đoạn tuyệt quan hệ xóa tên trên gia phả?”

Vân Hoàng nghiêm mặt, sắc mặt này càng thêm khó coi. Lúc này ông gật đầu không được mà không gật đầu cũng không được. Nếu gật đầu thừa nhận có chuyện này, nhưng vừa rồi trong lời nói của mình còn lấy kiện phụ thân là tội bất hiếu tới khiến trách nài, cũng có vẻ ông có rắp tâm khác, nhưng nếu như không gật đầu, chuyện mấy ngày trước ba cái đập tay trước từ đường gần như không ít nhân chứng, ông cũng không chống chế được.

Sắc mặt Vân Hoàng vừa cứng lại bề tặc, lúc này mới áp ứng nói: “Đúng là có chuyện này, chỉ có điều ta tạm thời quên mất.”

Điền Bằng nghe được Vân Hoàng thừa nhận chuyện đoạn tuyệt quan hệ, cũng chính là buông bỏ chuyện lần bản đình, ông nhìn về phía Vân Thù nói: “Đã như vậy, bốn qua cho người thay mẫu thân tố tụng trần tình.”

Vân Hoàng nghe được Điền Bằng nói như vậy, ông vội la lên: “Chuyện về nữ tử này ta nhất thời không tra cứu, nhưng hưu thư của Vạn thị là sự thật, một chút chối cãi cũng không được. Điền đại nhân ngài kêu nài ta trình lên sẽ hiểu được.”

Vân Hoàng vừa dứt lời, liền thấy Vân Thù móc ra tờ giấy mỏng: “Vân Hầu gia nói là hưu thư này đi, mời đại nhân xem qua.”

Có nha dịch tiến lên trước, cầm lấy hưu thư trên tay Vân Thù đưa tới trước mặt Điền Bằng, Điền Bằng liếc nhìn, con dấu phía trên chính là con dấu của phủ Tĩnh Viễn Hầu.

“Vân Hầu gia, ngài hãy nhìn xem, đây có phải là do người đích thân viết?” Điền Bằng vừa hỏi vừa để nha dịch cầm tờ hưu thư tới trước mặt Vân Hoàng.

Vân Hoàng nhận lấy hưu thư cẩn thận nhìn coi xác nhận là bút ký của mình cũng không có bất kỳ làm giả gì, ông gật đầu một cái: “Chính xác là ta đích thân viết, con dấu cũng chính xác tự tay ta đóng.”

Nha dịch cầm tờ hưu thư tới trước mặt Điền Bằng, ông quay đầu nói: “Tờ hưu thư này cũng không có chỗ sai, Vạn thị người có lời gì muốn nói?”

“Đại nhân, lời này lại sai rồi, tờ hưu thư này không chỉ sai, hơn nữa còn là hoàn toàn sai.” Vân Thù chậm rãi nói, “Xin hỏi Vân Hầu gia một tiếng, trên tờ hưu thư này ngài lấy lý do gì để bỏ mẫu thân ta?”

“Ghen tuông.” Vân Hoàng cắn răng nói, “Bà ta không cho ta tái giá, đây không phải ghen tuông thì là gì?”

Vân Thù cười lạnh, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Điền Bằng, trong giọng nói mang theo vài phần sắc bén: “Đại nhân, ngài có nghe thấy Vân Hầu gia nói gì không?” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Điền Bằng hơi sững sờ, trong khoảng thời gian ngắn không hiểu rõ nha đầu này có ý chỉ điều gì, nhưng ông ngược lại nghe rõ ràng lời Vân Hoàng nói.

“Từ xưa tới nay, cưới làm thê nạp làm thiếp. Nếu ngày đó mẫu thân tiểu nữ vẫn là thê tử của ông ta, tại sao lại tái giá? Tái giá như thế nào! Nếu ông ta tái giá, vậy mẫu thân tiểu thư là thê tử đặt ở chỗ nào? Ông ta cưới Chu Bích Cầm làm thê, mẫu thân tiểu nữ được coi là người phương nào? Là thê hay thiếp? Mẫu thân tiểu nữ không đồng ý, làm sai chỗ nào!” Vân Thù nâng cao giọng, khí thế kia đã không thể dùng người gây sự có thể hình dung, đó là một khí thế của thân cận giết thân mà ngăn cản giết ma, nàng từng bước một tiến đến gần Vân Hoàng, “Còn nữa, Vân Hầu gia ngài vốn không có tư cách bỏ mẫu thân ta. Nguyên Hi năm thứ mười, Vân lão Hầu gia mất, tang kỳ ba năm mẫu thân ta vẫn cùng nhau túc trực với ngài, theo quy củ thất xuất tam bất khứ *, nếu như mẫu thân ta túc trực bên linh cửu ba năm, sao ngài có thể hưu bà! Cho nên tờ hưu thư kia của ngài chính là một tờ giấy lộn, cần bản không thể là bằng chứng, mẫu thân ta vẫn là đương gia chủ mẫu của Vân gia, hôm nay ngài công khai cưới thê, đây không phải đình thê tái tử thì là gì, Vân Hầu gia, ngài còn lời gì có thể nói!”

(*) Thất xuất tam bất khứ (Bảy trường hợp đuổi đi ba trường hợp không được đuổi đi)

Thất xuất: Không nghe lời cha mẹ; Không có con; Dâm dăng; Đồ kỵ; Có ác tật; Lắm lời; Trộm cắp.

Tam bất khứ: Người vợ có một trong ba điều sau đây thì dù đang trong tình trạng thất xuất người chồng cũng không được bỏ vợ: Giữ canh tam niên tang (Vợ đã chịu tang cho cha mẹ chồng ba năm); Tiền bất tiện, hậu phú quý (lúc lấy nhau thì nghèo hèn, sau trở nên giàu sang); hữu sở thủ, vô sở quy (Lúc lấy nhau còn cha mẹ, mà lúc bỏ thì không nơi nương tựa).

Vân Hoàng bị câu nói kia của Vân Thù ép hỏi từng bước từng bước một lui về phía sau, trên gương mặt gần như không hề có chút sắc mặt nào, ông nhìn nữ nhi của mình, phảng phất giống như không hề quen biết, những lời từ trong miệng con bé nói ra giống như từng cây từng cây dao găm sắc bén, gần như khiến cho ông không thể chống đỡ được, trong nháy mắt bình bại như núi đổ.

Vân Thù nhìn dáng vẻ á khẩu không nói trả lời được của Vân Hoàng, nàng lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người thi lễ với Điền Bằng nói: “Đại nhân, theo như trong luật lệ quy định, nếu đã có thê tử lại cưới người khác, chịu chín mươi trượng, lưu đầy một năm. Hiện giờ sự thật đều ở đây, kính xin đại nhân phán xử theo luật mới đúng.”

Điền Bằng nuốt từng ngụm nước miếng, ông làm quan từ khi mười tám tuổi, đến nay đã có hai mươi năm, từng thăm tra án kiện không tới vạn án cũng có ngàn kiện, nhưng thật sự chưa từng nhìn thấy một nữ tử nhanh mồm nhanh miệng như vậy, nói năng rằng bén lưỡi nhọn đi, nhưng nói một vài lời này, khiến cho người ta không có cách nào lấy ra một chữ sai.

Điền Bằng cảm kinh đường mộc, ông vừa định vỗ xuống lại nghe Chu Bích Cầm thê lương kêu lên: “Đại nhân, đại nhân dân nữ có lời muốn nói -”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Lỡ lầm mang thai

Editor: Puck - Diễn đàn

Chu Bích Cầm vốn cho rằng chuyện này sẽ nhanh chóng có thể kết thúc, nhưng nàng thật sự không hiểu sao sự tình đến nước này, sau khi bị nữ tử này can thiệp một phen thì chính là biến thành tình huống bất lợi cho nàng như vậy, nàng cũng không cho phép rẽ ngoặt ra như vậy, nếu như thừa nhận Vạn Thục Tuệ vẫn là đương gia chủ mẫu Vân gia, như vậy nàng coi như xảy ra chuyện gì, là chuyện cười cho cả Ung đô sao?

Chu gia không gánh nổi nhục nhã này, mà Chu Bích Cầm nàng càng thêm xấu mặt không xong.

Chu Bích Cầm cắn răng, nàng tính toán lâu như vậy, bây giờ vị trí phu nhân Hầu gia chỉ gần trong gang tấc rồi, sao nàng có thể tình nguyện thất bại trong gang tấc như vậy!

Nàng nhìn Vạn Thục Tuệ, trong ánh mắt kia lại có vài phần dứt khoát, nàng chậm rãi nói: “Đại nhân, thật ra thì Vạn thị không phải bởi vì ghen tuông mà bị hù, trong này còn có một chút nội tình khác, thật ra thì Vạn thị bởi vì dâm mà bị hù, hiện giờ còn thêm lỡ lầm mang thai, chỉ có điều chuyện này vốn là chuyện riêng, Hầu gia cũng không tình nguyện truyền ra ngoài, chỉ có điều không nghĩ tới ác phụ này lại ác độc như vậy, thế mà lại kiện cáo Hầu gia...”

Một câu nói này của Chu Bích Cầm ra ngoài miệng, dân chúng vây xem ngoài công đường đều xôn xao ồn ào lên, rồi rít không nghĩ tới tình huống sẽ biến thành tình hình như bây giờ. dieendaanleequydonn

“Tình huống này thật đúng là đủ quanh co khúc khuỷu.” Lý Đan Việt nói với Tạ Hoài Ân đứng bên cạnh, “Bây giờ vừa ra, mấy gánh hát ngoài kia nào có thể so sánh được chút nào!”

Tạ Hoài Ân đặt mình ở tiền đường, xung quanh đều là dân chúng chen lấn cực kỳ chật kín, nhưng hắn có vẻ dương dương tự đắc, giống như mình không ở trong ồn ào không chịu nổi này, “Ta ngược lại có nghe nói một chút, nha đầu này chính là nữ nhi của Tĩnh Viễn Hầu?”

“Ừ, chính là ác nữ nổi danh mấy ngày gần đây trong Ung đô.” Lý Đan Việt nói, “Chỉ sợ sau ngày hôm qua, cái danh ác nữ này sẽ sâu hơn.”

“Ta thấy miệng lưỡi nha đầu này vô cùng bén nhọn, bây giờ dám làm ra một chiêu này, chỉ sợ sau đó còn có hậu chiêu!” Tạ Hoài Ân nhìn Vân Thù đứng trong nội đường, trong mắt ngược lại có vài phần hứng thú, tiểu nha đầu kia xem ra chắc không phải là người đơn giản như vậy, nàng đã dám kiện có hình dáng như vậy, vậy thì sẽ dự đoán ra làm chút ứng đối mới đúng.

“Cứ nhìn xem!” Tạ Hoài Ân nói.

Khi Vân Hoảng nghe được Chu Bích Cầm nói như vậy, ông cũng có vài phần kinh ngạc, tuy rằng ông hết sức chán ghét hai người Vạn Thục Tuệ và Vân Thù, nhưng trong luật pháp Đại Khánh quy định nếu phụ nhân phạm phải dâm tội, phải lột đồ chịu trượng, nghĩ đến điểm này, Vân Hoảng cũng cảm thấy hơi không đành lòng.

Chu Bích Cầm thấy Vân Hoảng im lặng, trên khuôn mặt lại hiện lên vẻ hơi không đành lòng, nàng vội vàng kéo Vân Hoảng nói: “Hầu gia, ngài nói đúng hay không?”

Tay Vân Hoảng bị Chu Bích Cầm nắm chặt, ông nhìn về khăn cầu trong mắt Chu Bích Cầm, ông suy nghĩ một phen, dứt khoát độc ác nói: “Đúng vậy.”

Ông chợt ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước: “Đây vốn là việc xấu trong nhà, thật sự không muốn nói ra trước mặt người khác, chỉ có điều hôm nay không thể không nói...”

Vạn Thục Tuệ nhìn Vân Hoảng, bây giờ khi bà nhìn Vân Hoảng trong mắt đã không còn thiết tha như ban đầu, ngày đó ở trong tiệm trà bà vốn còn tưởng rằng Vân Hoảng còn bao nhiêu nhân tính, nhưng hiện giờ xem ra chính xác theo như lời Vân Thù nói, quả thật không hề có dù chỉ một chút nhân tính, hừm dữ còn không ăn thịt con. Tình nghĩa phu thê nhiều năm như vậy hiện giờ rơi vào mức độ như thế. die~nd a4nle^q u21ydo^nn

“Ta không phạm phải dâm tội, trong lòng của người rành rẽ nhất. Nếu người nói ta phạm phải dâm tội, như vậy, người nói ra đó là ngày nào lúc nào cùng với ai, người bắt kẻ thông dâm tại chỗ hay chỉ nghe bóng nghe gió tin đồn vu vơ, nếu người có thể nói ra từng điểm, ta không cãi lại được, ta liền tự chết ngay tại trên công đường này kết án cùng người Vân Hầu gia!” Vạn Thục Tuệ tức giận đến gương mặt đỏ bừng, bà nhìn về phía Vân Hoảng hỏi.

Vân Hoàng bị Vạn Thục Tuệ linh hoạt hỏi, ngay tại chỗ còn không thốt nên lời.

Vạn Thục Tuệ vốn không suy nghĩ nhiều gì, chuyện lên công đường hôm nay, vốn là chủ ý của Vân Thù, bà trái phải không xong lúc này mới tới. Nhưng hiện giờ xem ra, Vạn Thục Tuệ cảm thấy Vân Thù nói hết sức có đạo lý, nam nhân này có thể không cần, nhưng mặt mũi bị mất nhất định phải kiểm tra lại! Bây giờ bà chính là đòi mặt mũi đã bị Vân Hoàng đánh rớt ngày đó trở lại.

“Người đã nói như vậy, người có dám để đại phu tới bắt mạch cho người không, người dám nói miếng thịt trong bụng của người kia là của Hầu gia?” Chu Bích Cầm nói, nàng nhìn sắc mặt Vạn Thục Tuệ coi như không tệ, không giống như sắc mặt nên có sau khi bỏ cái thai, nghĩ đến thứ trong bụng kia còn chưa bỏ đi, Chu Bích Cầm cảm thấy chỉ cần để đại phu bắt mạch xác định bà ta có thai, hơn nữa Vân Hoàng sống chết không chịu nhận hài tử này là của ông ta, chuyện này tự nhiên không thành vấn đề gì.

“Cũng có thể, vậy thì mời đại phu đi!” Vân Thù nhân dịp nói, “Chỉ có điều nhị tiểu thư Chu gia, người đừng hỏi hận mới tốt.”

Vân Thù dùng đuôi khoe mắt liếc nhìn Chu Bích Cầm, cái nhìn kia lạnh lẽo như băng sương, khi Chu Bích Cầm bị cái nhìn kia liếc qua thì chỉ có cảm giác trên người mình giống như bị khoe xuống một miếng thịt lớn.

Điền Bằng cho người đi mời đại phu tới, bên cạnh huyện nha chính là một tiệm thảo dược, cho nên đại phu này tới cực nhanh.

Đại phu thi lễ với Điền Bằng, chính là theo ý tứ của Điền Bằng đi tới chẩn mạch cho Vạn Thục Tuệ, vừa nói: “Án trôi chảy, tròn trịa như ấn hạt châu, đây là điềm báo hi mạch. Chỉ có điều phu nhân yếu ớt, thai đường như hơi không ổn, vẫn phải thoải mái bớt lo nghĩ tu dưỡng nhiều mới được.”

Khi Chu Bích Cầm nghe được đại phu nói Vạn Thục Tuệ là hi mạch, khoe miệng câu lên nói: “Đại nhân, dân nữ cũng không nói sai, bà ta...”

“Xin hỏi đại phu, theo mạch tượng của mẫu thân ta, vậy có thai được bao lâu?” Vân Thù cắt đứt lời Chu Bích Cầm nói, ngược lại hỏi đại phu.

“Mạch tượng này của phu nhân chỉ hơn một tháng, chính là lúc suy yếu, còn hai tháng còn lại cũng phải thật cẩn thận mới được.” Đại phu ôn hòa nói, “Trước ba tháng, phải chú ý nghỉ ngơi mới tốt.”

“Tạ đại phu.” Vân Thù nói một tiếng cảm ơn, “Đại nhân, theo lời đại phu nói thì mẫu thân tiểu nữ mới chỉ có thai hơn một tháng, án theo thời gian mà suy đoán, bây giờ là đầu tháng hai, thời điểm có thai chính là vào cuối năm tháng giêng. Khi đó trong phủ chính là lúc bận rộn, tể tự lễ mừng năm mới tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều qua tay mẫu thân tiểu nữ, mẫu thân tiểu nữ bận rộn một mõi không chịu nổi, đại môn không ra cổng trong không bước, nha hoàn ma ma trong phủ đều có thể làm chứng. Nếu đại nhân không tin, chính là gọi nha hoàn ma ma những người liên quan trong phủ Tướng Hầu gia tới đề hỏi cho rõ.” die nda nle equ ydo mn

“Ngược lại nhị tiểu thư Chu gia, người còn chưa qua cửa chính chưa được coi là người của Vân gia, nếu như mẫu thân ta thật sự phạm phải dâm tội, chuyện không lên được mặt bàn như vậy sao Vân Hầu gia lại nói cho người nghe?” Vân Thù nhìn chăm chăm Chu Bích Cầm, nàng cười lạnh một tiếng, “Đại nhân, không bằng gọi người trên dưới Vân phủ tới hỏi, nếu hỏi ra mẫu thân tiểu nữ vô tội, như vậy nhị tiểu thư Chu gia hôm nay chính là vu cáo, nếu không hỏi ra được cũng không có gì gấp gáp, chính là phải khiến Vân Hầu gia và nhị tiểu thư Chu gia nhẫn nại chờ thêm một đoạn thời gian, chờ mẫu thân tiểu nữ mười tháng sinh con ra sau đó trích máu nhận thân chính là có thể biết được có phải là huyết mạch của Vân Hầu gia hay không. Dâm tội là một trong mười tội trong đại, vì danh dự của mẫu thân tiểu nữ, hủy đi danh tiết của người không khác gì ép người đi tìm chết, không biết nhị tiểu thư Chu gia có gánh chịu nổi trừng phạt của luật hình này không!”

Điền Bằng nghe vậy cũng vỗ kinh đường một cái, ông nói: “Chu Bích Cầm, người có chắc chắn người nói là sự thật không? Nếu bốn quan tra ra không có chuyện đó, theo luật lệ, người chính là phải chịu năm mươi đòn!”

“Không đánh được, không đánh được -” Vân Hoàng vội vàng lên tiếng che chở, trong ánh mắt của ông mang theo vài phần hốt hoảng, còn Chu Bích Cầm thì lão đảo muốn ngã, dáng vẻ sắp bất tỉnh.

Vân Thù đẩy đại phu đứng ở bên cạnh một cái, “Đại phu, lại đi kiểm tra cho nhị tiểu thư Chu gia xem, sắc mặt này nhìn khó coi như vậy, nếu như chết ở trên công đường sẽ không được tốt.”

Đại phu này bị Vân Thù đẩy, cũng theo ý tứ đi về phía Chu Bích Cầm, Chu Bích Cầm hốt hoảng không để cho đại phu bắt mạch, nhưng vẫn bị đại phu nắm lấy rồi, sau khi đại phu kiểm tra mạch tượng xong, sắc mặt của ông biến đổi nói: “Đại nhân, Chu nhị tiểu thư có thai rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 27: Tỷ làm thiếp sao muội có thể làm thê

Editor: Puck - Diễn đàn

Chu Bích Cầm như thế nào cũng không nghĩ đến chuyện mình hết sức giấu giếm lại lập tức bị người biết được, hơn nữa còn bị vạch trần ra trước mặt mọi người, sắc mặt của nàng càng thêm khó coi, cả người cũng hoảng hốt.

Vân Thù cười lạnh nói: “Thì ra là như vậy! Chu nhị tiểu thư vân anh chưa gả sao lại có thai chứ? Người nói mẫu thân ta lỡ làm mang thai, nhưng mẫu thân ta dù sao cũng là một phụ nhân, lúc ấy vẫn còn là phụ nhân Tĩnh Viễn Hầu, coi như có thai cũng là chuyện bình thường. Nhưng Chu nhị tiểu thư người, thứ trong bụng người là của ai? Chu gia cũng có thể coi như danh môn, chưa cưới có thai, đây chính là phải dìm lồng heo...”

Chu Bích Cầm nghe câu hỏi đơn thuần, những lời nói chọc vào đáy lòng người này, nhưng càng khiến cho Chu Bích Cầm không chịu nổi chính là những tiếng bàn luận ngoài đường, những tiếng bàn luận này khiến cho Chu Bích Cầm càng có cảm giác muốn chết, nằng sợ hãi rụt rè núp sau lưng Vân Hoàng, muốn không bao giờ phải nghe những tiếng bàn luận này nữa, cũng không muốn nhìn ánh mắt người bên cạnh nhìn mình.

“Chu nhị tiểu thư, người còn có lời gì để nói?” Vân Thù mất lạnh nhìn Chu Bích Cầm, “Người nói ra một chút, khối thịt trong bụng người là của ai, ta cũng muốn hỏi Vân Hầu gia một chút, có biết Chu nhị tiểu thư là người thân mang lục giáp * không, nón xanh trên đỉnh đầu này thật lớn...”

(*) thân mang lục giáp: chỉ phụ nữ có thai

Khuôn mặt Vân Hoàng cương cứng nói không ra lời, mà mấy tiếng cười vang trên công đường kia càng khiến cho Vân Hoàng cảm thấy hết sức khó chịu, sắc mặt của ông cực kỳ khó coi, những bách tính vây xem càng ở đó ha ha cười vang. di3nd@nl3qu.yd0n

“Câm mồm!” Vân Hoàng nhìn Vân Thù, cho tới bây giờ ông cũng không có cảm giác nữ nhi này của mình đáng ghét như vậy, chỉ có điều cũng may, nàng ta đã bị mình trục xuất ra ngoài cửa, nếu không sớm muộn gì mình không thể không bị nàng ta chọc đến đang sống sờ sờ mà tức chết.

Dân chúng ngoài đường la hét muốn Chu Bích Cầm dìm lồng heo, hai chữ trình tiết là hết sức quan trọng với nữ tử mà nói, chuyện chưa cưới đã có thai trước không thể không được tính là một chuyện mất mặt, cho dù là ai cũng đều rất khó nhắc tới nó.

Chu Bích Cầm nghe từng tiếng la bên ngoài kia, khi những tiếng la hét này hội tụ đến một chỗ cuối cùng ngưng tụ thành ba chữ - “Dìm lồng heo”, nằng sợ đến run lấy bầy, nàng như thể nào cũng không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển đến mức độ này, chuyện nàng mang thai vốn là chuyện cực kỳ bí ẩn, ngay cả phụ mẫu của mình cũng không biết được, nhưng thật không ngờ lại bị Vân Thù lộ ra ngoài ngay lúc này, lui về sau nàng phải giải quyết như thế nào, phải giải quyết như thế nào? Có lẽ đã không có đường lui về sau rồi, hôm nay chưa chắc ăn nói được ở đây.

“Hầu gia...” Chu Bích Cầm thê lương gọi, nàng núp sau lưng Vân Hoàng run lấy bầy, nắm thật chặt vạt áo Vân Hoàng, “Hầu gia cứu ta, Hầu gia cứu ta!”

Vân Hoàng nghe giọng nói nhu nhu nhược nhược này của Chu Bích Cầm thì rất không đành lòng, ông che chở Chu Bích Cầm ở sau lưng mình giống như một con chim lớn che chở chim non.

“Nàng ấy mang chính là con nối dòng của ta! Đây không tính là lỡ làm mang thai gì!” Vân Hoàng quả quyết nói, “Hôm nay là đại hôn của ta và nàng ấy, chuyện này vốn là chuyện nhà, không cần người khác đến mổ xẻ gì!”

“Bốp! Bốp! Bốp!”

Vân Thù vỗ tay, “Hầu gia thật sự khiến cho người ta kính nể, nếu Hầu gia thừa nhận trọng bụng của Chu nhị tiểu thư là của mình, Hầu gia tự nhiên cũng không tính là bị đội nón xanh, chỉ có điều chưa cưới đã có thai, chuyện này không tính là lỡ làm mang thai thì là gì? Vốn còn tưởng rằng Chu gia ra một phi tử vậy gia giáo nhà này hẳn không sai, nhưng hiện giờ xem ra, hành động của Chu nhị tiểu thư thật sự không phải chuyện gia đình giàu có nên có. Khó trách Hầu gia vội vã hưu chính thê đuổi ra cửa, nhanh chóng đón người mới vào cửa, dù sao bụng này suy cho cùng không chờ được người.” di@en*dyan(lee^qu.donn)

Trên vẻ mặt Vân Thù càng thêm giễu cợt, “Vân Hầu gia, lại làm tốt một chuyện phong lưu đa tình!”

Vân Hoàng chỉ cảm giác trong lồng ngực mình tràn đầy tức giận, “Chuyện này... Chuyện này thì như thế nào, đây vốn là việc nhà của Vân gia, lại không cần người khác tới nhiều lời!”

“Thật sao?” Vân Thù mất lạnh nhìn Vân Hoàng, “Nếu Hầu gia không chứng minh được mẫu thân ta làm ra chuyện gì làm hồng mặt mũi của Vân gia, theo quy củ tam bất khứ, vậy hiện giờ mẫu thân ta vẫn là thê tử của Hầu gia, thứ làm thê chạy đến làm thiếp, nếu Chu nhị tiểu thư chưa cưới đã có thai, đó chính là cam chịu làm thiếp rồi hả?”

Chu Bích Cầm nghe lời Vân Thù nói, nàng càng thêm thê lương, kéo thật chặt ống tay áo của Vân Hoàng lớn tiếng gọi Vân Hoàng, sao nàng có thể trở thành một thiếp thấp nhỏ nhò!

“Hầu gia vẫn nên nói rõ ràng đi, ngại hôm nay rốt cuộc cưới thê hay nạp thiếp!” Vân Thù lạnh lùng nói, “Trên công đường cũng không nên nói sai điều gì, đến lúc đó cho dù tố cáo lên Kim Loan điện cũng không phải không thể.”

Lúc này trên đầu Vân Hoàng một tầng mồ hôi, ông biết Vân Thù đây là có ý gì, nếu chuyện Chu Bích Cầm có thai còn chưa bị vạch trần ra, chuyện này vẫn có thể giấu giếm được, chỉ cần ông cắn chết Vạn Thục Tuệ phạm phải chuyện không thể tha thứ, chuyện này tự nhiên có thể hưu ngược lại cưới Chu Bích Cầm làm thê, nhưng chưa cưới đã có thai, còn có chuyện ông định thê tái tử âm ỉ lên trên Kim Loan điện, nếu như để cho bộ hạ hoặc trưởng Công chúa giám quốc hiện giờ biết, trưởng Công chúa trước sau như một là người nghiêm nghị và lại tuân thủ pháp luật, đến lúc đó chín mươi chín này đồng thời bị lưu đầy một năm, chỉ sợ chức vị Hầu gia của ông cũng không thể bảo vệ. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Vân Hoàng quay đầu liếc nhìn Chu Bích Cầm, trong ánh mắt của ông mang theo vài phần kiên định, giống như hạ quyết tâm, Chu Bích Cầm nhìn thấy ánh mắt như vậy của Vân Hoàng, trong lòng nàng hơi sợ hãi, nàng cúi đầu kêu một tiếng Hầu gia.

Vân Hoàng nghe lời Chu Bích Cầm nói, trong lòng ông đã quyết định, như Chu Bích Cầm bây giờ quả quyết không thể thành thê tử của ông, nhưng cho dù là một thiếp thất cũng sẽ là thiếp mà ông yêu thương nhất.

Vân Hoàng hít sâu một hơi: “Hôm nay, là bốn Hầu gia nạp thiếp, cũng không phải thú thê.”

Khoảnh khắc khi Chu Bích Cầm nghe Vân Hoàng nói ra câu nói kia, nàng lão đảo, lui về sau một bước, không dám tin nhìn Vân Hoàng. Bây giờ nàng đã như vậy rồi, sau khi Vân Hoàng nói một câu ra khỏi miệng như thế, nàng làm sao có thể trở thành chính thê, nàng muốn cũng không phải chỉ là một thiếp thất, một thiếp thất thì có gì đáng để nàng cố gắng lâu như vậy!

Mà trong lòng Chu Bích Cầm cũng có một suy nghĩ, hiện giờ nàng đã bị rơi vào danh tiếng như vậy, nàng trừ đi theo Vân Hoàng cũng không có biện pháp nào khác, dù thật sự có một ngày Vạn Thục Tuệ không có ở đây, mình cũng không thể được nâng lên làm chính thê.

“Hôm nay ta nạp thiếp, cũng không phải thú thê.” Vân Hoàng lại nói một câu, “Nếu là nạp thiếp, đương nhiên cũng không có chuyện đình thê tái thú, trước khi thiếp thất vào cửa đã có thai, điều này cũng... Cũng là chuyện không có gì quan trọng.”

Vân Thù nhìn Vân Hoàng, nàng cũng biết đến thời điểm sau cùng nam nhân này rốt cuộc vẫn chỉ mong bảo toàn được bản thân, trong mắt ông ta, một nữ nhân nào có thể quan trọng hơn chức vị của mình, thê tử nhất định phải bằng thanh ngọc khiết, một thiếp thất có thai trước khi cưới cũng không thể coi là chuyện quan trọng gì đối với gia đình giàu có, ông ta tự nhiên không cần chịu hình phạt gì.

Vân Thù nhích tới gần Chu Bích Cầm, nàng đỡ Chu Bích Cầm xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ, nàng đến gần bên tai Chu Bích Cầm nói: “Tỷ làm thiếp, muội sao có thể làm thê. Chu Bích Cầm, người cứ ngồi ở chỗ thiếp thất mà ngày ngó cho tốt đi, nán lại một đời!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Hòa ly

Editor: Puck - Diễn đàn

Chu Bích Cầm ngẩng đầu nhìn Vân Thù, sau khi đỡ ổn nàng xong, lại lui trở lại bên cạnh Vạn Thục Tuệ, trên khuôn mặt kia, trong vui vẻ mang theo vài phần giễu cợt.

Nàng ta cố ý!

Chu Bích Cầm phục hồi tinh thần lại, nàng rốt cuộc đã hiểu rõ rồi, từ đầu tới đuôi tất cả chỉ do tên tiểu nha đầu kia hạ toàn cục thôi, từ khi nàng ta hẹn mình ra ngoài chỉ sợ cuộc cờ này đã bắt đầu rồi, nàng ta cố ý khiêu khích phụ thân nàng ta nổi giận, sau khi đoạn tuyệt quan hệ chính là vì thời khắc này không phải kiện cáo phụ thân, sẽ không chịu trừng phạt gì.

Nàng vốn cho rằng mình thắng người kia, nhưng không nghĩ đến ngay từ khi bắt đầu mình đã thua, mấy ngày trước đây nàng ta yên lặng không có động tĩnh cũng không phải nàng ta thật sự đã bị chèn ép, mà nàng ta vốn nghĩ tới vào ngày hôm nay ngày nàng đại hôn, thời điểm gần như tiếp cận tới địa vị phu nhân Hầu gia mới ra tay, không có gì khiến cho người ta cảm thấy đau lòng và tuyệt vọng hơn thứ đồ vốn đã gần trong gang tấc gần như dễ như trở bàn tay trong nháy mắt lại không hề có chút liên quan tới mình, thậm chí còn chặt đứt suy nghĩ của mình, nói cho nàng biết cả đời này cũng không có cơ hội lên làm phu nhân Hầu gia. Nàng vĩnh viễn chỉ là một thiếp, một thiếp mà thôi!

Chu Bích Cầm đột nhiên cảm thấy rất lạnh, từng bước tính toán từng bước luôn cúi như vậy, cho dù khi nàng lờ chuyện Vạn Thục Tuệ mang thai ra để chèn ép, chỉ sợ nàng ta đã tính toán đến, lúc này mới mời đại phu nhân tiện lời chuyện không gặp được người của nàng ra, tâm tính và tính nhẫn nại như thế, điều này khiến cho Chu Bích Cầm cảm thấy sợ hãi, đây lại là mưu kế do một tiểu nha đầu lừa đảo chẳng qua mới mười hai tuổi có khả năng nghĩ ra, nếu nàng ta lớn tuổi hơn một chút, vậy sẽ là một người như thế nào, ai có thể chống đỡ được nàng ta. dfienddn lieqiudoon

Chỉ sợ đánh cuộc này, dù ít dù nhiều cũng có liên quan tới nàng ta đi, Chu Bích Cầm nghĩ như vậy.

Sau khi Vân Hoàng nói vài lời như vậy cũng biết Chu Bích Cầm nhất định không vui, nhưng bây giờ lời ông cũng đã nói ra khỏi miệng, chỉ có thể xử trí bằng cách nạp Chu Bích Cầm làm thiếp mới có thể giữ được mình.

Ông quay lại nhìn về phía Điền Bằng ngồi cao trên đại đường nói: “Đã là nạp thiếp, vậy vụ kiện cáo này tất nhiên không tính, ý Điền đại nhân như thế nào?”

Cho đến hôm nay Điền Bằng mới hiểu được cái gọi là “Thanh quan khó quản việc nhà”, vụ kiện cáo hôm nay được gọi là quanh co khúc khuỷu, hiện giờ Vân Hoàng cứ chụp vào mình nạp thiếp chứ không phải thú thê, vụ kiện cáo này đương nhiên không thể tính rồi.

Điền Bằng dĩ nhiên hiểu được đây là lời thoái thác của Vân Hoàng, nhưng Chu Bích Cầm còn chưa vào cửa Vân gia, cũng chưa lên gia phả Vân gia, cũng không thể coi là phụ nhân Vân gia.

Ông chợt vỗ kinh đường mộc, “Vân Hầu gia, người chắc chắn hôm nay người nạp thiếp chứ không phải thú thê?”

“Đúng, hôm nay Vân Hoàng ta nạp Chu Bích Cầm làm thiếp chứ không phải thú thê!” Vân Hoàng cắn răng nói.

“Đã như vậy, bổn quan cũng không có gì để nói.” Ánh mắt Điền Bằng nhìn Vân Hoàng tràn đầy chán ghét, “Mong rằng Vân Hầu gia nhớ lời mình vừa nói. Vạn thị, người còn có gì khác để nói?” die,n; da.nlze.qrydo/mn

Vạn Thục Tuệ nhìn ánh mắt khiếp sợ của Chu Bích Cầm, bà không khỏi nhin được nghĩ tới ngày đó đáng về điều vô dương oai của nữ nhân này ở trước mặt mình, khi đó bà còn khổ sở van xin người này muốn nàng ta trả trượng phu lại cho bà, nhưng chuyện hiện giờ bà vẫn là chủ mẫu đương gia Vân gia cũng không khiến cho bà vui mừng chút nào, ngược lại khiến cho bà càng nhìn thấu con người Vân Hoàng này.

Ban đầu ông ta và Chu Bích Cầm được gọi là thêm mỡ trong mật chàng chàng thiếp thiếp, nhưng bây giờ, Vân Hoàng vẫn bỏ người mà ông ta săn sóc che chở đủ điều để bảo vệ địa vị và quyền thế của ông ta.

Đối mặt với nam nhân như vậy, Vạn Thục Tuệ đã không còn quá nhiều tình cảm, có lẽ vào thời điểm trước kia, bà còn có thể vì hải tử mà để ý tới, khi Vân Hoàng không chút lưu tình nói ra để cho bà phá bỏ hải tử trong bụng thì bà cũng biết nam nhân này sẽ không vì một phụ nhân mà có lòng yêu thương, mà Thủ nhi của mình biết điều có khả năng như vậy, hơn nữa mấy ngày nay, bà vốn cho rằng mình rời khỏi Vân Hoàng sẽ đau đến không muốn sống giống như mất đi người tâm phúc, nhưng mấy ngày tiếp theo, Vạn Thục Tuệ cảm thấy chẳng qua chỉ như vậy, cho dù rời đi, bà vẫn còn sống, sống rất tốt.

Vạn Thục Tuệ có cảm giác mình giống như sống lại, bà giống như sống lại từ đầu, không rõ ràng ban đầu cũng lập tức hiểu ra.

“Dù sao bây giờ đã ở trên công đường rồi, ta và người hòa ly đi!” Vạn Thục Tuệ nhìn Vân Hoàng, trong giọng nói kia đã có vài phần kiên định không dòi, “Trải qua những chuyện này, tình phu thê của ta và người cũng có thể coi như ân đoạn nghĩa tuyệt, bây giờ ta và người hòa ly cũng coi như tất cả đều vui vẻ rồi. Huru thư ngày đó tương đương với không còn giá trị, như vậy bây giờ người liền viết thư phóng thê * đi.”

(*) Thư phóng thê: tương đương với thỏa thuận ly hôn ở hiện đại, hai người đồng thuận chia tay. Khác với huru thư là thư bỏ vợ.

Vân Hoàng nhìn Vạn Thục Tuệ, giống như đang suy nghĩ trong lời nói của Vạn Thục Tuệ có bao nhiêu phần nghiêm túc.

“Khi người nói ra những lời kia, ta và người đã không còn ân nghĩa gì nữa, sau khi ta và người hòa ly, cho dù về sau người muốn thú ai làm thê tử nạp ai làm thiếp đều được, chuyện này không có liên quan gì tới ta nữa, bản thân người cao hứng là được.” Vạn Thục Tuệ nói.

Vạn Thục Tuệ vừa mở miệng ngược lại đưa tới không ít tiếng trầm trồ khen ngợi ở bên ngoài, ngoài kia vây quanh không ít nam nhân và phụ nhân, sau khi trải qua vừa rồi, các nữ nhân khinh thường hành động việc làm của Vân Hoàng, thật đúng là tao khang chi thê không thể vứt bỏ, vì một đồ đi bên ngoài mà không để ý tới tình cảm hư thê, loại này có gì khác so với súc sinh chứ. Còn các nam nhân cũng cảm thấy hành động việc làm như vậy của Vân Hoàng thật sự rất không phúc hậu, là một nam nhân dù ít dù nhiều cũng nên có chút tình cảm, làm như vậy thứ nhất quá làm mất thể diện nam nhân, cho nên sau khi các phụ nhân này ở lên, các nhân nhân cũng ầm lên theo. di3n-d@n'13q21y"d0n

(*) tao khang chi thê: người vợ cảm bã, chỉ người vợ cùng qua hoạn nạn. Bã chỉ bã rượu người nghèo dùng để lót dạ, cảm là thức ăn thô. (Theo baike)

Vân Hoàng bị những lời ồn ào này ầm ĩ này khiến cho hết sức đau đầu, ông cũng hơi cảm hận Vạn Thục Tuệ, ông tiến lên mấy bước, cầm bút của sư gia vốn đang dùng để ghi chép, rút ra một tờ giấy trắng, viết chữ như rồng bay phượng múa sau đó móc con dấu ra đóng lên.

“Người đã tự xin hòa ly.” Vân Hoàng ném một tờ phóng thê về phía Vạn Thục Tuệ, không chút lưu tình nói, “Sau ngày hôm nay, ta và người không còn quan hệ gì.”

Vạn Thục Tuệ cúi người nhặt tờ thư phóng thê lên, gấp lại sau đó nhét vào ống tay áo rồi mới nhìn về phía Vân Hoàng, “Đó là đương nhiên.”

Vạn Thục Tuệ vén áo thi lễ với Điền Bằng, nói: “Đa tạ Điền đại nhân đã làm chứng vì dân phụ, hiện giờ dân phụ đã hòa ly với Vân Hầu gia, vụ kiện cáo này cũng chính là từ bỏ thôi!”

Điền Bằng khẽ gật đầu, một lần nữa vỗ kinh đường mộc, “Bãi đường!”

Vân Thủ liếc nhìn vẻ mặt thần nhiên không đau lòng bao nhiêu của Vạn Thục Tuệ, hiểu được lúc này mẫu thân của nàng đã nhìn thấy rõ ràng cách làm người của Vân Hoàng, nàng cười cười kéo Vạn Thục Tuệ ra khỏi phủ nha.

Bây giờ đã quây một trận như vậy, Chu Bích Cầm muốn làm chính thê, đó là việc còn khó hơn lên trời, có thể cho nàng ta làm một thiếp thất đã coi như không tệ, chỉ có điều Vân Thủ cảm thấy, để Chu Bích Cầm làm một thiếp thất còn khiến cho nàng ta khó chịu hơn đánh nàng ta một trận.

Vừa lui ra, dân chúng nhìn đủ náo nhiệt cũng rồi rít tán ra, Tạ Hoài Ân nhìn nữ tử đang kéo Vạn Thục Tuệ đi qua bên người mình, khóe miệng nhếch nhếch vài phần ý cười.

“Đàn Việt, ta biết rõ người bày đánh cuộc này là ai.” Khóe miệng mang theo nụ cười, khi nghe được Đàn Việt hỏi là ai, chiếc quạt vẽ sơn thủy trên tay hất chỉ về phía đám người đang tán ra, “Quả thật là người kỳ diệu.”

Lý Đàn Việt rất nhanh phản ứng lại được, “Là tiểu nha đầu đó?”

“Thật thú vị lắm.” Tạ Hoài Ân cũng không trả lời chính diện, hắn chỉ cảm thấy đã nhiều năm như vậy cũng không gặp được chuyện thú vị như thế.

“Chỉ có điều nếu bạc này đưa cho ta thì thật tốt quá.” Tạ Hoài Ân lẩm bẩm một tiếng, chọc cho Lý Đan Việt ở bên cạnh trực tiếp trợn trắng mắt nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Không nhà để về

Editor: Puck - Diễn đàn

Ngay lập tức, trên công đường này chỉ còn có Vân Hoảng và Chu Bích Cầm, Chu Bích Cầm suy sụp tinh thần nửa nằm trên công đường, mà Cổ ma ma và mấy nha hoàn hồi môn đứng ở bên cạnh cũng lặng lẽ rơi nước mắt, họ biết rõ tiểu thư nhà mình không có cách nào trở thành phu nhân của Vân Hoảng, mà chỉ có thể làm một thiếp, cũng chỉ có thể làm một thiếp.

Trong khoảng thời gian ngắn Vân Hoảng cũng hoàn toàn không nói ra được lời gì, ông biết hôm nay ông thiếu nợ nàng, nhưng mới vừa rồi dưới tình huống đó ông không có cách nào, ông nhìn Chu Bích Cầm yên lặng rơi lệ, trong giọng nói cũng có vài phần khản khản: “Cầm nhi, tình huống hôm nay thật sự không có cách gì rồi, chỉ có thể uất ức Cầm nhi nàng trước, nhưng qua ít ngày đợi sau khi tiếng gió này qua đi, ta chắc chắn sẽ nâng nàng lên làm phu nhân.”

Tuy rằng Vân Hoảng nói như thế, nhưng trên thực tế ông cũng hết sức rõ ràng mới vừa rồi mình chỉ lấy có trước tiên trấn an Chu Bích Cầm một chút mà thôi, Đại Khánh có quy định nghiêm chỉnh về thiếp thất phù chính, người giống như Chu Bích Cầm bị lộ ra chưa kết hôn mà có thai trước mặt bao nhiêu người sao có thể có cơ hội phù chính.

Bản thân Chu Bích Cầm cũng cực kỳ rõ ràng, Vân Thủ nàng ta vốn tính toán đến điểm này, cho nên nàng ta nghĩ cho dù về sau mình sinh hạ nhi tử cũng được mà nữ nhi cũng được, cả đời này nàng ta đều muốn mình ở vị trí thiếp thất không có một cơ hội xoay người, nàng ta thật sự lòng dạ độc ác, cũng bởi vì trước đó mình tính toán mầu thân nàng ta, bây giờ nàng ta tính toán mình chỗ đây!

Cổ ma ma cũng hiểu được khổ sở hôm nay của Chu Bích Cầm, bà đỡ Chu Bích Cầm từ dưới đất lên, nhỏ giọng nói: “Hầu gia, chuyện hôm nay Chu gia nhất định sẽ không chịu để yên!” Dieễn đàn lee quý đón

Nhị tiểu thư do một tay bà chăm sóc lớn lên, hôm nay ăn thiệt thòi lớn như vậy, chuyện này sao có thể khiến cho người ta chịu được.

“Tiểu thư, bây giờ ngài có tính toán gì?” Cổ ma ma hỏi Chu Bích Cầm, lẽ ra Chu Bích Cầm còn chưa bái đường coi như không phải nàng dâu của Chu gia, nên cho dù kiểu hoa trở về Chu gia cũng có thể, nhưng tình huống hiện giờ...

Chu Bích Cầm nào còn nửa điểm so đo, nàng chảy nước mắt lắc đầu, cũng không nghĩ ra điều gì, Cổ ma ma nhìn thấy Chu Bích Cầm như vậy cũng biết không nghĩ ra cái gì, Cổ ma ma chỉ đành phải đỡ lấy Chu Bích Cầm ra khỏi phủ nha, người lui tới bên ngoài chỉ chỉ chỗ chỗ về phía bọn họ, trong ánh mắt kia đều là cười nhạo.

“Ô, Chu nhị tiểu thư còn chịu đi ra, còn giả bộ tội nghiệp như vậy, nhìn người đây là đang quyến rũ ai đó!”

“Chu nhị tiểu thư này chưa cưới đã có thai vì Vân Hầu gia, chỉ sợ công phu trên giường đặc biệt lợi hại!”

“Đúng vậy, nhìn vòng eo này nhìn dáng người này, cho dù cô nương trong Hoa lâu cũng kém!”

“...”

Chu Bích Cầm nghe những lời nói linh tinh này cảm thấy cả người đều khô khốc lợi hại, từ khi còn bé cho tới bây giờ nàng chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy càng chưa từng bị người chỉ vào mũi mà xoi mói, tức thời trốn sau lưng Cổ ma ma thấp giọng bật khóc.

Vân Hoảng nghe những lời bàn luận này giận không kiềm chế được, lập tức đứng ra ngoài nói: “Những đồ lảm nhảm từ đâu tới! Có tin bốn Hầu gia vút từng người một vào trong đại lao hai năm ăn cơm tù không!”

Vân Hoảng này không nói coi như xong, vừa nói xong, ánh mắt của những người lui tới trên đường nhìn Chu Bích Cầm càng thêm khinh miệt, ngay cả ánh mắt nhìn Vân Hoảng cũng mang theo vài phần khinh thường, lập tức rước lấy tiếng thảo phạt của mọi người. die nd da nl e q uo ydo n

“Phi! Vân Hầu gia đây chính là chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn, chuyện không biết xấu hổ như vậy bản thân làm được còn sợ bị người khác nói!”

“Đúng thế đúng thế, mang khuôn mặt thanh cao còn là tiểu thư gia đình giàu có, lại còn làm được một chút chuyện bản thủ, còn chưa qua cửa đã sợ

chân lên cho nam nhân, còn ép người ta hưu thê bỏ nữ nhi! Đây chính là còn can rờ hơn cô nương Hoa lâu.”

Tiếng thảo phạt càng diễn càng ác liệt, vốn ở trên công đường ngay trước mặt Kinh triệu doãn tự nhiên không thể ồn ào tránh cho Điền lão gia chính trực quát lớn, bây giờ đi ra khỏi công đường, những người xem kịch vui này hết sức xem thường Chu Bích Cầm và Vân Hoảng, người không chen vào trên công đường cũng bắt đầu từ trong miệng những người kia biết được một hai, cũng theo chân gào lên.

Cũng không biết là ai ném lá rau trước, lập tức chính là không ít phụ nhân cầm giỏ đồ ăn tăng thêm can đảm ném về phía Vân Hoảng và Chu Bích Cầm, rau cải thúi trứng gà lập tức dính lên người mấy người.

Chờ Vân Hoảng tức giận muốn quát lớn thì những người ném đồ này đã sớm thừa dịp lộn xộn đi xa, người đến người đi trên đường phố tất cả đều giễu cợt nhìn về phía nhóm người này, trên miệng còn không ngừng nói gì đó thậm chí còn đưa tay chỉ chỉ chỏ chỏ.

Chu Bích Cầm ý vị roi nước mắt, nằng lòi kéo Cổ ma ma khóc mếu: “Cổ ma ma, chúng ta đi, chúng ta về nhà!”

Cổ ma ma cũng không có cách nào, nào nghĩ được vốn là ngày lành thế nhưng lại có tai họa bất ngờ, vốn là ngày đại hi tốt đẹp lại trở nên xúi quẩy như vậy, bây giờ nghe thấy Chu Bích Cầm nói như vậy, lập tức hét lớn với các tỷ nữ theo sát sau đi về phía Chu gia.

Chu gia cách phủ nha của Kinh triệu doãn cũng không là quá xa, chỉ cách hai con đường, quẹo cua rẽ vào trong hai ngõ hẻm mà đi cũng tính là đi nhanh. di3nd@nl3qu.yd0n

Chu Bích Cầm vừa đi tới cửa nhà, nhìn thấy đại môn nhà mình vốn đầy không khí vui mừng, tất cả chữ hỉ và câu đối đám cưới đều bỗng chốc gãy xuống, trên cửa chính còn không biết bị ai dội mực, quản gia đang dẫn người làm cọ rửa.

Chu Bích Cầm còn chưa đến gần, quản gia chính là hét lớn kêu người làm đóng cửa.

“Quản gia, người đây là có ý gì!” Chu Bích Cầm vội vàng ngăn cản động tác của quản gia, nhưng quản gia vẫn ngăn cản trước cửa chính không có ý tứ muốn cho nàng đi vào.

“Xin lỗi nhị tiểu thư, lão gia mới vừa căn dặn không để cho nhị tiểu thư trở về phủ.” Gương mặt quản gia lạnh lùng nói.

“Cái gì!” Chu Bích Cầm cất cao giọng, không dám tin nói, “Ta đây là tiểu thư trong phủ, vì sao không để cho ta trở về phủ?!”

“Nhị tiểu thư, ngài làm ra chuyện như vậy, lão gia đã biết rồi. Lão gia nói Chu gia là nhà có tri thức hiểu lễ nghĩa, tiểu thư ngài làm ra chuyện như vậy, lão gia thật sự xấu mặt không nổi liền coi như không sinh ra nữ nhi như ngài.” Quản gia lạnh nhạt nói ra, “Tiểu thư ngài về sau cũng đừng trở về cửa Chu gia, tránh cho người trong phủ vô duyên vô cớ bị người ta phỉ nhổ.”

Chu Bích Cầm lắp bắp: “Cái gì? Sao phụ thân lại đối xử với ta như thế?! Mẫu thân đâu, ta muốn nói chuyện với mẫu thân!”

“Lúc này tìm ai cũng vô dụng, nhị tiểu thư ngài cũng hiểu đạo lý chuyện tốt không ra khỏi cửa chuyện xấu truyền ngàn dặm, lão gia nói rồi, về sau nhị tiểu thư ở phủ Hầu gia làm thê cũng được làm thiếp cũng thế, lão gia cũng sẽ không xen vào nữa. Lão gia đã căn dặn tiểu nhân, nếu nhị tiểu thư về phủ phải ngăn lại, kiêu hoa này đưa đi đâu sẽ đưa về đó đi!” Quản gia không có chút tình cảm nào nói, nhìn thoáng qua Chu Bích Cầm đang hoang mang lo sợ nói, “Hiện giờ tất cả mọi người ở Ung đô đều biết được tiểu thư là thiếp của phủ Hầu gia, vậy cứ đi làm di nương Hầu gia bình thường đi!”

Quản gia nói xong lập tức lách người đóng cửa, mơ hồ Chu Bích Cầm vẫn có thể nghe thấy quản gia hét lớn kêu người làm cài chốt cửa chính lại, người nào gõ cửa đều không mở.

Chu Bích Cầm lập tức quỳ gối trước cửa gào khóc lên, bây giờ nàng hẳn đã thành cái bia để cho mọi người chỉ trích, còn thành người không có nhà để về.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tất cả đều kết thúc

Editor: Puck - Diễn đàn

Chu Bích Cầm quỳ gối trước đại môn Chu gia suốt hơn hai canh giờ, trong vòng hai canh giờ này, giống như ứng theo lời lão gia Chu gia nói, cửa chính Chu gia đóng thật chặt, ngay cả một chút khe hở cũng không lộ ra, giống như đang quỳ trước cửa ra vào là một người xa lạ.

Chu Bích Cầm quỳ theo thời gian càng dài càng cảm thấy tâm lạnh, nàng vốn cho rằng phụ thân của mình chỉ cực kỳ tức giận e dè mặt mũi mới nói ra câu nói như thế kia, chỉ cần mình thành tâm nhận sai nhất định sẽ tha thứ cho mình, nhưng hiện giờ nàng đã quỳ đến hai chân tê dại còn không có được cửa kia mở ra, Chu Bích Cầm cảm thấy ngoài tâm lạnh ra còn có khủng hoảng, tình huống bây giờ của mình coi như tất cả mọi người ở Ung đô đều biết, lúc này đã có bao nhiêu người chỉ chỉ chỏ chỏ về phía nàng, vậy sau này sẽ là như thế nào?

Quý lâu như vậy, Chu Bích Cầm hiểu được mình cũng chỉ có thể đi theo Vân Hoàng, vị trí thế tử này hơn phân nửa không thể trông cậy vào, cũng chỉ có thể trở thành thiếp thất trước rồi tính toán tiếp, nhưng nếu hiện giờ ngay cả nhà mẹ cũng không thể trở về, nếu mình vào phủ Hầu gia làm di nương cũng ngay cả nhà mẹ cũng không thể dựa vào, sau này phải sống làm sao, cho nên Chu Bích Cầm vẫn quý ở đó, muốn cầu xin phụ thân của mình có thể hồi tâm chuyển ý, ít nhất có thể thương tiếc mình một lần.

Nhưng đến cuối cùng, Chu Bích Cầm vẫn không chờ được đại môn Chu gia mở ra, rốt cuộc nàng không có biện pháp nào, chỉ có thể trong tiếng cười nhạo của mọi người, dưới nâng đỡ của tỷ nữ và ma ma vào cửa Vân gia theo cửa hông, coi như thành di nương của Vân Hoàng.

Những chuyện này vẫn không ngừng được nhắc mãi trong Ung đô, một buổi sáng tỉnh mơ khi Chương ma ma dẫn Cẩm Sát ra cửa mua thức ăn chính là nghe đầu đường cuối ngõ khắp nơi đều đang thảo luận chuyện này, nói này không có gì hơn chính là Vân Hoàng Vân đại Hầu gia vì sắc đẹp vứt bỏ tao khang, mà đó vốn chính là báo ứng của hồ mị tử * mưu đồ muốn làm chính thất, thỉnh thoảng cũng có nhắc tới Vạn Thục Tuệ, hơn phân nửa đều lấy tư thái đồng tình đáng thương mà nói, nhiều hơn vẫn nhắc tới Vân Thủ, càng nhiều hơn vẫn là nghĩa xấu hơn, cái danh “Ác nữ” này đã nâng cao thêm một bước. [di@en*dyan\(lee^qu.donn\)](#)

(*) hồ mị tử: kẻ nịnh hót, kẻ quyến rũ (hồ - con cáo, mị - xinh đẹp, quyến rũ)

Vân Thủ hoàn toàn không để ý tới những lời bàn luận này, dân chúng Ung đô này trong ngày thường cũng không có chuyện gì làm, chỉ sợ nhà nào lạc mất một con gà cũng có thể nói tới chừng mấy ngày, hiện giờ chuyện này huyền ảo lớn như vậy, chỉ sợ dù đề cho những người này nói trong mấy tháng hơn rồi, Vân Thủ càng thêm đề ý chính là tiền đánh cuộc của nàng, tiền đánh cuộc thân ái của nàng!

Hôm sau ăn sáng xong, Vân Thủ chính là đổi một thân nam trang, đi từ cửa hông nhỏ ra ngoài, đi Hào Khách lai.

Mấy người Chương ma ma và Cẩm Sát đã sớm vô cùng bội phục Vân thủ, chỉ cảm thấy tuy tiểu thư nhà mình tuổi nhỏ nhưng lại là người rất có chủ ý, cho nên khi Vân Thủ đổi một thân nam trang ra cửa cũng không cảm thấy kinh ngạc cũng không quản Vân Thủ đây là định đi đâu làm cái gì.

Vân Thủ thoải mái vào cửa chính Hào Khách lai, bởi vì do canh giờ còn sớm, cho nên người trong sòng bạc này không coi là nhiều, cũng có không ít tiếng la.

Vân Thủ lên lầu hai, quản sự đã sớm nhìn thấy Vân Thủ khi Vân Thủ lên lầu rồi, lập tức nghênh đón Vân Thủ vào một gian phòng bao trang nhã, gương mặt tươi cười nói: “Tiểu công tử tính toán như thần, chuyện vốn là ván đã đóng thuyền lại náo loạn một quanh co khúc khuỷu, ngược lại khiến tiểu công tử được chỗ tốt, một lát nữa tiểu công tử phải khen thưởng tiểu nhân để tiểu nhân cũng dính một chút vận khí tốt mới được!”

“Đây là tự nhiên.” Vân Thủ khẳng định nói, “Quản sự, hôm nay ta tới đây chính là muốn lấy tiền đánh cuộc của ta.”

Quản sự liền tiếp gạt đầu, ông nói: “Tiểu công tử chờ chút, ta đi lấy sổ ghi chép tới đây cho tiểu công tử nhìn qua, tuy rằng đây là đánh cuộc, nhưng trương mục vẫn phải để cho tiểu công tử hiểu, đến lúc đó nếu tiểu công tử không có nghi vấn gì, liền cùng nhau bàn giao tiền đánh cuộc.”

Vân Thủ gạt đầu một cái, tỏ vẻ mình chờ ở đây.

Quản sự vội vàng vàng rời đi, chính là đến phòng làm việc của tổng quản sự gõ cửa hai cái, được bên trong cất tiếng cho phép mới đẩy cửa vào. [die](#) [ennd](#) [kdan/le](#) [eequhyd](#) [onnn](#)

Trên bàn trong phòng bày mấy đĩa bánh ngọt, Tạ Hoài Ân mặc một bộ cẩm phục màu trắng ngà đang thông thả ung dung uống trà.

“Gia, tiểu công tử này đến rồi!” Quản sự vừa nói với Tạ Hoài Ân, vừa nhận lấy sổ sách chỗ tổng quản sự lấy ra, “Tiểu công tử này hôm nay tới đây có lẽ là tới lấy tiền đánh cuộc, điều này cũng xem như vận khí, lần này thắng chính là bốn vạn lượng bạc, cánh tay căng chân nhỏ kia chỉ sợ không thể không bị ngân lượng này đè sụp.”

“Nếu đã đến đây, bọn Vương phải đi gặp mặt một lần.” Hôm qua Tạ Hoài Ân đặc biệt căn dặn người trong sòng bạc, vốn đánh cuộc này cũng không phải lần đầu tiên, nhưng đây là lần đầu tiên Tạ Hoài Ân chú ý như vậy.

Tạ Hoài Ân lười biếng đi tới phòng bao, lúc này mới vừa đi tới cửa hắn thấy chính là người đang ngồi ngay ngắn ở đó cầm một tách trà từ từ uống, khuôn mặt này nhìn hết sức xinh đẹp, chỉ mới liếc nhìn Tạ Hoài Ân đã nhận ra cái gọi là “Tiểu công tử” này chính là nữ tử đã kiện cáo Vân Hoàng trên phủ nha Kinh triệu doãn, và lại có lực ép được gọi là âm vang đến khiến Vân Hoàng không thể lật người.

“Ta nói tiểu công tử là ai chứ, thì ra là thiên kim Vân gia!” Tạ Hoài Ân vốn có nhận thức mơ hồ như vậy, nhưng bây giờ khi nhìn thấy người thật ứng với suy nghĩ của mình, hắn trừ có vẻ kinh ngạc ra chính là còn có giật mình hiểu ra.

Kinh ngạc lại là nàng, giật mình hiểu ra quả thật chính là nàng.

Quản sự đang hai tay cầm sổ sách đi theo phía sau Tạ Hoài Ân khi nghe được những lời này của Tạ Hoài Ân cũng tỏ vẻ kinh ngạc, gần như khiến sổ sách trên tay mình rơi xuống đất.

Vân Thủ ngẩng đầu đưa mắt nhìn người tới, chỉ nhìn cũng biết người trước mắt không giàu tức quý, gấm Vân Nam trên người chính là mười lượng bạc một thước, có thể dùng chất liệu như vậy làm quần áo, điều này cũng xem như đủ xa hoa. Mà quản sự kính cẩn lễ phép đứng sau lưng hắn, dáng vẻ cực kỳ có quý cù này cũng đoán được người trước mắt chính là chủ tử của Hào Khách lai rồi.

“Công tử không mời mà đến như vậy, làm ra vẻ ta đây như thế cũng chính là chủ tử của Hào Khách lai này rồi, cũng không biết công tử là quý nhân nhà nào, kính xin chỉ điểm cho Vân Thù một hai tránh cho đụng phải quý nhân.”

Vân Thù bị một câu nói của người ta đã nói toạc ra thân phận cũng không phiền não, thản nhiên đứng lên hành lễ với Tạ Hoài Ân, những lời ấy thứ nhất khẳng định thân phận của mình, cũng mượn cơ hội thăm dò thân phận của đối phương là ai.

Ngược lại không phải là lần đầu tiên được người ta gọi là quý nhân, nhưng khi hai chữ “Quý nhân” này được nói ra từ trong miệng một tiểu nha đầu mười mấy tuổi ở đây, Tạ Hoài Ân ngược lại cảm thấy có vài phần thú vị, lại nghĩ đến tiểu nha đầu này hôm qua ở trên công đường hùng hổ dọa người với sinh phụ * của mình, hẳn không khỏi sinh ra vài phần ý niệm muốn trêu ghẹo.

(*) sinh phụ: Cha đẻ

Tạ Hoài Ân phẩy quạt trên tay, thờ ơ nói: “Người ngược lại nói một chút ta là quý nhân nhà ai, nếu đoán được đúng, bạc kia ta sẽ để cho người mang đi, nếu người đoán không chính xác, vậy tất cả thuộc về người đều thuộc về ta quý nhân trong miệng người.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Vương gia than nghèo

Editor: Puck - Diễn đàn

Vân Thù nghe người trước mặt dùng giọng điệu như vậy nói như kiểu hoành hành ngang ngược như thế, nàng cười nhẹ một tiếng.

Tạ Hoài Ân thấy Vân Thù lộ ra ý cười, người bình thường khi nghe được những lời như thế đã sớm lộ ra vẻ kinh hoàng luống cuống, nào trấn tĩnh giống như tiểu cô nương trước mắt.

“Người cười cái gì?” Tạ Hoài Ân cảm thấy hết sức tò mò.

“Quý nhân nói đùa. Cũng chỉ là một chút lợi nhỏ cực nhỏ như vậy, quý nhân sao có thể sẽ để trong mắt, quý nhân cũng không cần mang những chuyện này ra trêu ghẹo Vân Thù.” Vân Thù trấn định nói, nàng lại lộ ra một nụ cười vô cùng dịu dàng với Tạ Hoài Ân, trong vẻ mặt kia giống như xác định Tạ Hoài Ân sẽ thật sự không làm như vậy.

“Ta nghiêm túc!” Tạ Hoài Ân tỏ vẻ nghiêm túc nói, “Ta chính là một chút cũng không đùa giỡn người tiểu nha đầu, hiện giờ theo lời này đều hoàn toàn nghiêm túc.”

Quần sự đứng ở bên cạnh gật đầu một cái, giống như ứng với lời Tạ Hoài Ân đang nói, không nhìn được trong lòng oán thầm một câu, bây giờ Vương gia thật sự bị bạc bức cho điên rồi, hơn bốn vạn lượng bạc này đặt ở trước mặt ngài ấy muốn ngài ấy không động lòng thật sự đã quá đề cao Vương gia rồi, chỉ sợ hiện giờ trong lòng Vương gia đang suy nghĩ cầm bạc này tính toán làm chút chuyện gì.

“Người là nữ nhi Vân gia, đánh cuộc này lại do người bày, đánh cuộc này ngay từ ban đầu đã không công bằng. Ngày đó người đánh cuộc chính là Vân Hầu gia không thể thủ nhị tiểu thư Chu gia làm thê, nhưng ngày đó lại tới phủ nhà kiện cáo, nhưng mà nếu ngày đó người đánh cuộc chính là Vân Hầu gia có thể thủ nhị tiểu thư Chu gia làm thê, chỉ cần người không đi kiện cáo, chuyện này tự nhiên sẽ thành, người đây chính là vì lợi ích của bản thân mà sử dụng phương pháp lừa gạt người khác rối loạn kỷ cương, cho dù như thế nào thắng bại đều ở trên tay người, đánh cuộc này đương nhiên trở thành phế thải, về phần tiền đánh cuộc này đương nhiên sẽ do sông bạc tiếp nhận.” Tạ Hoài Ân tỏ vẻ nghiêm túc nhìn về phía Vân Thù nói, trong lời nói này cũng có vài phần vang vang.

Vân Thù nhếch môi nở nụ cười, vẫn dịu dàng y hệt lúc ban đầu.

“Lời nói này của quý nhân không được đúng.” Vân Thù chậm rãi nói, “Đây sao có thể được cho là ăn gian chứ? Trong quy củ của sông bạc cũng không nói không cho phép người có liên quan thiết lập đánh cuộc, ngày đó khi Vân Thù mở đánh cuộc này, quần sự trong sông bạc cũng không bao cho Vân Thù biết còn có quy củ như vậy, như vậy đây là do sông bạc phạm sai lầm trước, không hề có chút liên quan nào tới Vân Thù. Lại nói đánh cuộc này, có người đánh có người đặt cược, là đánh cuộc thì có thắng có thua, bây giờ quý nhân thấy Vân Thù thắng tiền đặt cược, như vậy ngày khác có lẽ cũng có thể nhìn thấy Vân Thù thất bại táng gia bại sản. Thắng hay thua chỉ do bản lĩnh của mình mà thôi, sao có thể không đứng chỗ nào?” d1en d4nl 3q21y d0n

Tạ Hoài Ân nghe Vân Thù nói như vậy, không thể không thừa nhận nha đầu này nhìn tuổi thật sự không lớn, nhưng đầu óc này ngược lại rất rõ ràng, nói tới nói lui chính là nghe mà không tìm ra lỗi gì, ở trong thời gian ngắn như vậy tìm ra biện pháp ứng đối, quả thật không đơn giản.

Vân Thù thấy Tạ Hoài Ân không nói lời nào, nhưng trong vẻ mặt không có thần sắc tức giận, không phản bác lại lời của nàng đương nhiên cũng coi như đồng ý.

Vân Thù hành một lễ cho Tạ Hoài Ân, động tác kia hết sức cung kính, tuy rằng mặc toàn thân trang phục nam làm phúc lễ của nữ nhi gia, nhưng ở trên người nàng hoàn toàn không buồn cười.

Tạ Hoài Ân thấy cô đột nhiên hành lễ với mình, hơi hoang mang: “Ngươi đây là vì sao?”

“Quý nhân thân phận tôn quý, đây là lễ cần phải có.” Vân Thủ nhìn Tạ Hoài Ân chậm rãi nói, “Tần Vương Điện hạ vạn phúc.”

Khi nghe được từ trong miệng Vân Thủ nói ra danh hiệu “Tần Vương” này, Tạ Hoài Ân rốt cuộc không nhịn được hơi kinh ngạc, “Làm sao ngươi biết được thân phận của bản Vương?”

“Tuy là lần đầu tiên Vân Thủ nhìn thấy Vương gia, lúc trước cũng từ trong miệng Vân Hầu gia nghe được ít nhiều về phong thái tướng mạo của Vương gia, vừa nhìn thấy Vương gia chính là tùy tiện đoán một chút, nếu đã đoán sai cũng không quan trọng, nhưng thế nào cũng không nghĩ đến thật sự có thể nhìn thấy Vương gia đích thân tới.” Vân Thủ cười híp mắt nói, “Hôm nay nhìn thấy Vương gia, quả thật trăm nghe không bằng một thấy.”

Vân Thủ vốn không nghĩ tới người trước mặt này chính là Tần Vương, vốn năng còn suy đoán là công tử quý tộc hậu duệ Vương hầu nhà ai, nhưng nhìn thái độ của hắn một lòng một dạ tính toán tiền này của nàng chỉ hận không thể chiếm dụng tiền bạc này khiến Vân Thủ không nhịn được nghĩ tới một người để ý tiền bạc hạng nhất trong Ung đô ở Đại Khánh – Tần Vương Tạ Hoài Ân than nghèo. dinendian.loqidjon

Tuy rằng nhìn Ung đô phồn hoa, nhưng quốc khố lại trống không, mùa hè năm ngoái ba tỉnh Hà Nam, Hà Bắc, Sơn Đông đại hạn hán, vào mùa thu ngoại tộc xâm chiếm, quân lương chưa đủ, Tần Vương dám cắt tiền lương tháng của mỗi đại thần, lúc này mới quyền góp đủ quân lương và lương thảo. Năm trước khi đến lúc phát tiền lương ra, mặt của Tần Vương chính là còn đen hơn đất nòi, giống như đây không phải phát lương tháng ra mà chính là máu của hắn, không ba thì năm nghe được chính là Tần Vương than nghèo một phen, danh tiếng Vương gia than nghèo chính là như vậy mà có được.

Bây giờ gặp mặt, Vân Thủ không thể không thừa nhận quả thật rừng lớn vốn loại chim nào cũng có, một Vương gia coi trọng tiền đánh cuộc của nàng, chuyện như vậy cũng có thể xảy ra.

Tạ Hoài Ân tất nhiên biết được danh tiếng của mình đích xác hơi làm cho người ta xấu hổ, nhưng cứ cảm thấy lời “Trăm nghe không bằng một thấy” phát ra từ trong miệng tiểu nha đầu này tuy rằng nghe vô cùng bình thường, nhưng trong đó cũng có ý tứ giễu cợt.

“Nếu dân nữ đoán trúng thân phận của Vương gia, theo như lời Vương gia vừa nói, dân nữ có thể cầm tiền đánh cuộc của mình rồi không?” Vân Thủ từ từ nói, người trong Vương hầu này trở mặt vô tình nhất, cho nên trong khi nói chuyện dù ít dù nhiều nàng cũng mang theo vài phần cẩn thận, tránh cho vô tâm đắc tội người đến lúc đó thua thiệt cũng chỉ có mình mà thôi.

Tạ Hoài Ân nhìn Vân thủ, chiếc quạt trên tay xoẹt một tiếng mở ra, hắn nói: “Bản Vương muốn biết nếu như bản Vương nhất định không chịu, ngươi sẽ như thế nào?”

“Nếu Vương gia không chịu, dân nữ đương nhiên cũng không có cách gì, chỉ có điều Vương triều Đại Khánh có luật lệ, hễ là quan viên từ tam phẩm trở lên đều không thể chen chân vào sông bạc thanh lâu, Vương gia thân là Hoàng tử không làm gương tốt, điều này thật sự khiến cho người ta đau lòng.”

Vân Thủ không kiêu ngạo không nịnh nọt nói.

Chân mày Tạ Hoài Ân nhíu lại, sông bạc này mặc dù không phải treo dưới tên của hắn, nhưng không thoát được bất kỳ liên quan nào với hắn, nếu thật sự muốn điều tra cũng không thoát khỏi người hắn được, tiểu nha đầu này đây là đang uy hiếp hắn?!

Tạ Hoài Ân còn chưa mở lời nói chuyện, ngược lại nghe được lời Vân Thủ chuyển đổi, “Mặc dù hành động lần này của Vương gia không hợp thể chế, nhưng năm ngoái ba tỉnh đại hạn hán, vào mùa thu lại có ngoại tộc xâm phạm, lương thảo giúp nạn dân và quân lương đều do quốc khố cấp phát, Vương gia chưởng quản Hộ bộ giám quản quốc khố, hành động lần này cũng là hành động bất đắc dĩ. Cho nên Vân Thủ cảm thấy Vương gia cũng không làm sai gì, tuy rằng Hào Khách lại là sông bạc, cũng là chỗ kinh doanh người tình ta nguyện, nộp tiền thuế lên, hơn phân nửa tiền lời cũng thuộc về quốc khố tất, hành động lần này của Vương gia cũng có thể gánh được hai chữ nhân nghĩa. Nhưng đây dù sao cũng không phải là kế hoạch lâu dài, sông bạc kiếm tiền thế nào đi nữa, rốt cuộc chẳng qua chỉ có một hai mà thôi, dân nữ có một suy tính, nguyện hiến tặng cho Vương gia, nhất định có thể giúp Vương gia thu lợi vì quốc khố, chỉ có điều dân nữ cũng muốn Vương gia giúp cho một việc, không biết Vương gia có bằng lòng không?”

Tạ Hoài Ân cười một tiếng, “Ngươi đây là đang nói điều kiện với bản Vương?”

Đúng thật là buồn cười, chưa từng có một ai thậm chí là một nữ tử nói điều kiện với hắn, đây đúng là một chuyện mới mẻ.

Tạ Hoài Ân thu lại nụ cười nói: “Ngươi đã nói như vậy, bản Vương chính là nghe thử xem, nếu mưu kế này của ngươi không được, như vậy bản Vương liền tịch thu tiền đánh cuộc này của ngươi sung công, cũng xem như một lựa chọn tốt.”

Khoe miệng Vân Thủ co quắp một cái, thầm nghĩ, ngài đường đường là một Vương gia, rốt cuộc quốc khố nghèo đến dạng gì rồi mới khiến cho ngài cứ một mực nhớ mãi không quên được bạc ta không dễ dàng gì kiếm được như vậy, ngài dứt khoát đừng gọi là Vương gia than nghèo nữa, cứ gọi Vương gia vô si là được.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bày mưu tính kế

Editor: Puck - Diễn đàn

Trong lòng Vân Thù đã sớm khinh bỉ vị Vương gia than nghèo không biết liêm sỉ này tới cực điểm, nhưng trên mặt vẫn cung kính một chút đầu mỗi đều không lộ ra.

Tạ Hoài Ân đã bị nàng đoán ra được thân phận, cũng sẽ không che che giấu giấu, nhưng vẫn để cho quân sự đóng cửa phòng lại, tránh cho có người không thức thời tiến vào.

Tạ Hoài Ân thân nhiên ngồi bên cạnh, đáng vẻ kia rất lười biếng, nhưng cũng có một phen tư vị khác.

“Bây giờ ngươi có thể nói.” Tạ Hoài Ân nhìn Vân Thù nói, hẳn ngược lại muốn xem một chút xem nha đầu này có thể nói ra chút hữu dụng gì.

“Vương gia vẫn lo lắng vì chuyện quốc khố không dứt, dân nữ cũng từng nghe nói, chỉ có điều tài học của dân nữ thô thiển, nếu nói sai điều gì, mong rằng Vương gia sẽ không trách cứ mới tốt.” Vân Thù chậm rãi nói, trong lời nói này hết sức kính cẩn nghe theo.

Tạ Hoài Ân khẽ vuốt cằm ý bảo Vân Thù có thể nói, tuy rằng hẳn không có lòng tin gì với tiểu nha đầu này, nhưng chính là tạm thời nghe một chút xem nàng có thể nói ra chủ ý tốt gì, gần đây hẳn đúng là cực kỳ buồn bức vì chuyện quốc khố, năm mộng cũng muốn trên trời rơi tiền xuống.

“Hàng năm phủ Nội vụ thu mua không ít đồ chỉ dành cho trong cung, ví dụ như vải vóc, dụng cụ, đồ trang sức, v.v..., nhưng trong hậu cung chưa chắc có thể dùng hết toàn bộ, thứ đồ không dùng hết sẽ chất đống trong kho phòng, qua lâu dài kho phòng trong cung chất đống đồ chưa xài đó chỉ sợ không ngừng tăng lên. Thay vì để đống đồ nát trong kho phòng còn không bằng bán ra ngoài thì tốt hơn. Vương gia ngài nói có đúng không?” Vân Thù nói, đồ tốt trong phủ Nội vụ Hoàng cung này không biết có bao nhiêu, mặc dù quốc khố Vương triều Đại Khánh thiếu thốn ra sao, tiền cống hàng năm gì đó nhiều không kể xiết, thay vì đưa cho Muội Hi * thích xé vải vóc kia còn không bằng bán ra kiếm tiền cho sông phẳng.

(*) Muội Hi: cũng gọi là Mạt Hi, Mạt Hi, là một Vương phi của Hạ Kiệt, vị quân chủ cuối cùng của nhà Hạ trong lịch sử Trung Quốc. Với sắc đẹp yêu mị, nàng được sử sách xưng là thiên cổ đệ nhất hồ ly tinh. Nàng cùng với Đát Kỷ và Bao Tự thường được xem là những đại yêu cơ, hồng nhan họa thủy điển hình thời tiền Tần. Ở đây ý chỉ các phi tần trong cung.

Tạ Hoài Ân như thế nào cũng không nghĩ tới Vân Thù thế mà lại đưa ra một chủ ý như vậy, hẳn ngẫm lại nghĩ rồi nói, “Đồ cống phẩm hậu cung sao có thể đưa ra bán?” diee ndda fileeq uysd doon

“Vương gia, mới vừa rồi dân nữ đã nói, thay vì để nát trong kho phòng chẳng bằng bán ra tương đối thực tế, dù sao các bách tính gặp tai họa cũng chính là dùng ngân lượng trong quốc khố, quân lương cũng từ trong quốc khố lấy ra, điều này cũng xem như lấy của dân cho dân.” Vân Thù lại nói, “Vương gia có thể đại khái chọn lựa những thứ đã không hợp thời, phi tần trong hậu cung sẽ không dùng đến cũng sẽ không dùng để khen thưởng cho người mang ra ngoài mua bán. Nếu là đồ tiền cống thì đương nhiên cao hơn đồ trên thị trường một chút, giá tiền cũng có thể cao hơn hai, ba phần so với hàng hóa tương tự, cứ như vậy không phải là hàng giả, cũng không thể xem như vật giá lên vùn vụt, tiền bạc thu được tự nhiên cũng có thể thuộc về quốc khố để Vương gia có thể cứu khẩn cấp, chỉ cần nói rõ là đồ chỉ dành cho phủ Nội vụ, không biết ý của Vương gia như thế nào.”

Tốt!

Đương nhiên là quá tốt!

Tạ Hoài Ân gần như đã muốn vỗ tay bảo hay, chủ ý này thật sự tốt, thậm chí ngay cả giải thích cũng đã giúp hắn nghĩ xong, dù thật sự bị mấy đại thần kia lái nhái, hẳn cũng có thể dùng lời này đi giải thích chặn miệng bọn họ lại.

Trong kho phòng ở hậu cung đúng là chất đống không ít đồ. Chỉ có điều tiểu nha đầu này có thể nghĩ tới chủ ý này, tuổi nhỏ như vậy lại thông tuệ như thế, bày mưu tính kế cân nhắc rất chính xác, chỉ sợ lớn lên một chút, sẽ không biết có tình cảnh như thế nào.

Tạ Hoài Ân nghĩ tới Vân Hoàng vì một nữ nhân mà buông tha một nữ nhi như vậy, lui về sau chỉ sợ sẽ hối hận xanh ruột rồi.

Vân Thù nhìn trong chân mày của Tạ Hoài Ân mang theo vài phần sắc vui mừng, cũng hiểu Tạ Hoài Ân hài lòng với đề nghị vừa rồi của mình.

Sở dĩ nàng cho Tạ Hoài Ân một đề nghị như vậy cũng không phải không có đạo lý, ở trong Ung đô, cho dù có quyền có thế rồi cuộc vẫn không thể lớn hơn Hoàng thất được, để cho người nhớ tới không phải là cái gì thêm giảm thêm hoa mà là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Tạ Hoài Ân vẫn khổ sở vì quốc khố như vậy, hiện giờ nàng giúp hắn nghĩ ra một chủ ý như vậy, rồi cuộc cũng có thể coi như bán cho Tần Vương một nhân tình.

Tạ Hoài Ân thấy chủ ý này thật sự không tệ, nhưng Vân Thù cho hắn một chủ ý như thế, dĩ nhiên cũng cần hắn hồi báo lại, ngược mắt lên nhìn Vân Thù: “Ngươi muốn cái gì?” di ien n#dang# yukkle e#q quiq on

“Dân nữ bắt tài, trong vụ đánh cuộc này cũng có thể coi như thắng được một chút tiền nhỏ, chỉ có điều dân nữ và mẫu thân không có chỗ ở cố định, không có mái ngói trên đầu, tiền tài này lưu lại bên người chỉ sợ sẽ tiêu xài một chút phiền phức, cho nên dân nữ muốn gửi tiền bạc ở trong Hào Khách lại, muốn dùng thì tới lấy. Dân nữ muốn cầu một ân điển chính là phiền người bên cạnh Vương gia giúp một tay đi thăm dò xem có chỗ nào bán phòng ốc ruộng tốt cửa hàng gì đó. Dân nữ nhất gan, sợ lái buôn bên ngoài bắt nạt dân nữ còn nhỏ tuổi mà lừa gạt, cho nên muốn dựa vào Vương gia một phen.” Vân Thù nói, “Nếu có thể ép giá giúp dân nữ, đó chính là cực tốt, dù sao sinh kế của dân nữ và mẫu thân đều ở trong đây, không biết Vương gia có thể giúp được không?”

Tạ Hoài Ân vốn còn tưởng rằng Vân Thù sẽ nói ra yêu cầu như thế nào, còn định nghe xong yêu cầu của nàng sau đó mới đắn đo cân nhắc, nhưng bây giờ nghe được Vân Thù muốn chỉ là chuyện nhỏ chính là nhờ thủ hạ của hắn thay thế đặt mua sản nghiệp, hắn cũng không nhận được lộ ra ý cười, những chuyện này ở trong mắt hắn chỉ đúng là một chút xíu chuyện nhỏ mà thôi, chỉ có điều cũng hợp với tình huống của Vân Thù, bây giờ rời khỏi Vân gia, nghĩ đến đúng là bước tiếp bước tiếp nổi gian nan.

Hắn gật đầu một cái, nhìn về phía quân sự bên cạnh nói: “Chuyện như thế liền giao cho người, và lại cần khiến cho tiểu thư Vân gia hài lòng. Bỏn Vương còn có việc, liền đi trước một bước.”

Bây giờ Tạ Hoài Ân muốn chính là thương lượng với thất Hoàng tử của hắn hiện giờ đang giữ chức giám quốc về đề nghị Vân Thù vừa mới nói, dù sao hắn muốn động đến kho phòng của phủ Nội Vụ cần phải nói một tiếng với phụ hoàng và Hoàng tử mới tính là thỏa đáng.

Quân sự dạ một tiếng, khẽ khom người cung tiễn Tạ Hoài Ân rồi đi, Vân Thù cũng phúc thân tiễn Tạ Hoài Ân rồi đi.

Đợi đến khi Tạ Hoài Ân đi rồi, lúc này Vân Thù mới coi như thở phào nhẹ nhõm, đứng nhìn mới vừa rồi nàng ứng đối tự nhiên như vậy, nhưng đôi mắt rớt cuộc vẫn đường đường là một Vương gia, nếu nói nàng thật sự không hề có chút cảm giác nào đó là không thể nào, tuy tư thái của Tạ Hoài Ân tùy ý, nhưng rớt cuộc vẫn có chỗ uy nghi của Hoàng gia.

Quân sự liếc nhìn Vân Thù, ông đưa sổ sách trên tay tới trước mặt Vân Thù nói: “Đây là chi tiết rõ ràng tiền đặt cược, khấu trừ lợi tức phải đưa cho sông bạc, tiểu thư chính là thắng bốn vạn hai ngàn ba trăm mười tám lượng sáu tiền. Tiểu thư có cần thẩm tra từng thứ một phen không?”

Vân Thù khoát tay áo, cười đến tùy ý, “Nếu đã lựa chọn sông bạc, dĩ nhiên là tin được, cho dù không tin được sông bạc suy cho cùng cũng nên tin tưởng Tấn Vương Điện hạ mới đúng.”

Quân sự gật đầu liên tục, lại nói: “Không biết tiểu thư đặt mua thứ gì? Kính xin tiểu thư báo cho, tạ hạ cũng tiện xem xét kiểm tra giúp tiểu thư.”

“Ta đây thân không vật lâu dài, đặt mua không ngoài tòa nhà đất đai cửa hàng, ta đặt tiền bạc ở đây, do Vương gia trông coi, cho nên một lát nữa làm phiên quân sự viết một chứng từ cho ta, điều này cũng xem như có căn cứ. Khi nào ta muốn tiêu tiền chính là tới đây lấy, lấy bao nhiêu liền trừ ở phía trên. Một lát nữa ta muốn lấy hai trăm lượng để chi tiêu, quân sự viết trên chứng từ bốn vạn một ngàn tám trăm lượng là được. Quân sự xử lý những chuyện kia phiên phí thêm sức, Vân Thù cũng không có thứ gì có thể đưa cho quân sự, hơn ba trăm lượng tiền này để cho quân sự làm chi phí tiêu hao làm việc đi.” Vân Thù nói với quân sự, “Thỉnh cầu quân sự quan tâm nhiều, cố gắng ép giá giúp Vân Thù, Vân Thù vô cùng cảm kích.”

Quân sự vừa nghe vô duyên cớ được hơn ba trăm lượng tiền tạ lễ dĩ nhiên vui mừng, tuy nói lái buôn bên ngoài làm việc cần phải thu tiền bạc, nhưng ông chính là làm theo lệnh Tấn Vương, nào dám đòi tiền Vân Thù, trước mắt nghe được Vân Thù chủ động cho bạc, dĩ nhiên thỏa mãn.

Ông lập tức cười như hoa nở nói: “Đa tạ tiểu thư, tại hạ nhất định cố hết sức giúp tiểu thư làm xong những chuyện này.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Trong nhà có khách

Editor: Puck - Diễn đàn

Vân Thù nói với quân sự những thứ đồ mình muốn đặt mua, theo giá thị trường ước chừng tiêu xài cũng phải cần hơn ba vạn lượng bạc, quân sự liền tiếp suy tính rõ ràng giúp Vân Thù, nhưng Vân Thù vốn không định mang toàn bộ ngân lượng ở bên cạnh mình. Mặc dù thời gian nàng ở Đại Khánh không tính là quá dài, nhưng dù ít dù nhiều cũng biết được giá thị trường ở thế giới này.

Bản đồ Đại Khánh hơi giống cuối đời Tùy đầu đời Đường, Đại Khánh bây giờ, không có cửa tiệm bạc tự nhiên cũng không có thứ tương tự như ngân phiếu, phần lớn đều giấu bạc ở trong nhà, điều này cũng dễ dàng cho đầu trộm đuôi cướp. Vân Thù không có can đảm cũng không độ lượng đến để cho người khác tới cướp của người giàu giúp người nghèo khó một phen. Còn nữa, sau khi tiền bạc nhiều lên cũng sẽ gây ra không ít chuyện, chỉ người giống như mẹ của nàng con địa vẫn không thể đồ máu.

Chỉ cần mua tòa nhà đất đai cửa hàng, khế ước đều ở trên tay mình, đây mới là cực kỳ có bảo đảm, là của mình chính là của mình, sẽ không gây ra chuyện, tóm lại còn có thể dựa vào cho thuê cửa hàng ít nhất không cần lo phiền. Nhưng cho tới bây giờ Vân Thù đều không nghĩ tới miệng ăn núi lở cả đời, nàng đặt mua đồ cũng là vì sống tốt hơn.

Quân sự thấy Vân Thù đã xác định tâm tư, cũng một lời đáp ứng sẽ cố hết sức xử lý những chuyện này giúp nàng, chỉ cần có tin tức sẽ thông báo nàng đi xem.

Vân Thù lĩnh hai trăm lượng bạc, bọc trong tay áo trở về tòa nhà hiện giờ thuê lại. Nàng vừa mới từ cửa sau vào nhà, Cẩm Sắt được tin vội vàng tìm tới đây. diee ndda fneeq uysd doon

“Tiểu thư ngài trở lại rồi, trong nhà có khách tới, phu nhân đang sai người đi tìm tiểu thư!”

Cầm Sát kéo Vân Thù đang ngây ngốc đi về phía viện Vân Thù và Vạn Thục Tuệ ở, sau khi kéo vào trong phòng chính là ra tay gỡ bỏ kiểu tóc nam tử, định để Vân Thù đổi về trang phục nữ.

“Khách từ đâu tới?” Vân Thù đã sớm căn dặn người, nếu là cậu mợ của nàng hoặc người Vân gia tới đây không được mở cửa cho người ta đi vào, ở trong lòng Vân Thù, những người này không đảm nhiệm được từ khách nhân.

“Nô tỳ cũng không biết, nhìn dáng vẻ phu nhân có lẽ là quen biết cũ, bây giờ đang ở sảnh trước nói chuyện đấy.” Cầm Sát nói, nàng để Thủy Châu chải một búi tóc đơn giản cho Vân Thù, mặc dù không coi là hết sức long trọng, nhưng cũng còn có thể gặp người hơn một nhân trang phục nam vừa rồi.

Quen biết cũ của mẫu thân? Vân Thù tùy cho hai người xử lý, đợi sau khi xử lý xong chính là đi về phía sảnh trước.

Giờ còn chưa bước vào sảnh trước đã nghe thấy giọng nói dịu dàng như mưa chậm rãi vang lên, trong giọng nói này mang theo vài phần tiếc hận vài phần thương tiếc: “Thục Tuệ muội muội chịu khổ, nếu ta có thể sớm ngày trở lại Ung đô, có lẽ cũng không trở thành như thế này.”

Vạn Thục Tuệ sâu kín thở dài một hơi nói: “Cho dù Liễu đại ca sớm ngày trở lại thì có thể như thế nào chứ, khi người này đã thay lòng thì như thế nào cũng là vô dụng, may mà ta đây còn có một nữ nhi biết âm biết nóng, cuộc sống về sau vẫn có thể trôi qua.”

“Ta cũng nghe nói vậy, năm đó khi ta thấy tiểu nha đầu kia chỉ mới vừa có thể gọi người, bây giờ ngược lại là một hài tử có khả năng.” Người nọ dừng lại một chút, “Những lời nói bên ngoài truyền ra hơi quá đáng, tuyệt đối đừng hướng lòng vào bên trong, muội kêu hài tử Thù nhi kia cũng không cần để trong lòng, nhiều người thích nói làm nhảm một nửa cũng không có lời gì hữu ích.” di ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Người này nghe dường như vẫn là một người hết sức hiểu chuyện, mới vừa rồi khi nàng ra cửa nghe được những lời giải thích, lời đồn đãi về nàng, trong những lời này đánh giá nàng không phải tốt như vậy, mà người ta nói những lời đó có cảm giác hết sức chân thành ngược lại không có đáng về lật lọng không trung thực.

Nghĩ như vậy, nàng bước chân vào tiền sảnh, mở miệng gọi một tiếng: “Nương.”

Vạn Thục Tuệ vừa nghe thấy Vân Thù gọi mình, lập tức cảm thấy vui vẻ, thậm chí bà còn đứng lên, “Sáng sớm đi đâu vậy, nương tìm khắp nơi như thế nào cũng không thấy con?”

“Con đi ra ngoài làm chút việc, đây không phải vội vàng trở về sao!” Tuy ngoài miệng Vân Thù nói với Vạn Thục Tuệ, hưng một đôi mắt lại vẫn đang nhìn về phía nam nhân toàn thân mặc áo vải màu xanh tằm thường ở trong tiền sảnh, tuổi nam nhân này đại khái ba mươi bảy ba mươi tám chừng bốn mươi, tuổi xấp xỉ với Vân Hoảng hoặc hơn ông ta chừng hai tuổi, tướng mạo cũng có thể coi như đoan chính, còn có một khí tức dịu dàng nho nhã, nhất là đôi mắt kia ngược lại hiền hòa trầm tĩnh, một chút cũng không hề có vẻ mặt đối trá, khi nhìn thấy nàng thì khẽ mỉm cười với nàng, không hề lộ ra một chút vẻ mặt không kiên nhẫn.

“Nương, đây là ai?” Vân Thù hỏi.

“Mau tới ra mắt Liễu bá bá con, năm trước Liễu bá bá con đi khu vực Tây Bắc gặp họa tuyết lở để giúp nạn thiên tai, hôm qua mới trở về Ung đô, hôm nay đặc biệt đến thăm hỏi ta và con.” Vạn Thục Tuệ nói một tiếng.

Khi nghe được điều này, Vân Thù cũng hiểu người trước mắt đây là Ngự sử đại phu Liễu Bác Ích, thuộc phái thanh lưu trong triều, phụ thân từng là đế sư *, mà ông ấy được Hoàng ân cũng hết sức khiêm tốn, mười bảy năm trước thế tử khó sinh mà mất sau đó vẫn chưa từng tái giá, dưới gối chỉ một nữ tử cũng là tài tử phong lưu hạng nhất của Ung đô Liễu Văn Hiến.

Vân Thù vội vàng thi lễ nói: “Chào Liễu bá bá.”

Liễu Bác Ích vội vàng nói: “Cần gì đa lễ! Ta và mẫu thân ngươi là quen biết cũ, chỉ có điều sau này để tránh lời ong tiếng ve nên khó gặp. Bây giờ cũng chỉ tới thăm ngươi và mẫu thân ngươi một chút, trước kia khi bá bá gặp ngươi, ngươi còn mới chỉ có thể gọi nương, bây giờ ngược lại đáng đáp lớn như vậy lại hết sức hiểu chuyện. Ta nghe nói chuyện của ngươi, cho dù người ngoài nói như thế nào, nhưng Liễu bá bá cảm thấy ngươi không làm sai, lui về sau nếu ngươi nghe được nói xấu gì cũng không cần để vào trong lòng.”

Vân Thù nhỏ giọng đáp một tiếng dạ, mặc dù nàng không biết Liễu Bác Ích làm quan như thế nào, nhưng mới vừa rồi cũng có thể đoán được hai chữ “Khiêm tốn”. Hơn nữa với những lời ông vừa nói, nàng cũng có vài phần ấn tượng tốt với ông, nhiều người cao cao tại thượng đều căn cứ vào đạo đức diện mạo đối đãi hết thảy, mặc dù nàng thật sự không làm sai, cũng sẽ lấy danh nghĩa như vậy tới khiến trách mình một phen tỏ vẻ mình có phẩm chất cao thượng. Mà thân ông là Ngự sử đại phu lại nói ra những lời “Ngươi không làm sai” như vậy, thật sự khiến cho người nghe cảm thấy thoải mái.

diI enda4nle3qu21ydo0n

Vân Thù ngồi xuống dưới tay Vạn Thục Tuệ, cũng chính là nói chuyện cùng Liễu Bác Ích. Ánh mắt Liễu Bác Ích vẫn ôn hòa như ban đầu, theo lời cũng đa phần là chuyện tâm thường trong nhà, thỉnh thoảng tán dóc đến chuyện rất nhiều năm trước, cũng chính xác ứng với ba chữ “Quen biết cũ”.

Vân Thù nhìn hai người đang ông hòa nói chuyện cũ, trong lòng khẽ động, Liễu Bác Ích này ngược lại là một nam nhân tốt khó có, hơn mười năm trước phu nhân khó sinh mà mất chính là một thân một mình nuôi lớn nhi tử, không tái giá cũng không nạp thiếp, nếu ban đầu mẫu thân mình gả cho người trước mắt, có lẽ bây giờ đã có một quang cảnh khác rồi.

Khi nghĩ đến chỗ này, Vân Thù không nhịn được cúi đầu cười cười, nếu như ý tưởng của mình bị mẫu thân Vạn Thục Tuệ biết được, không biết sẽ lại nói

nàng cái gì mà lời quá mức kinh hãi thế tục rồi, nhưng Vân Thù ngược lại cảm thấy nếu Liễu Bác Ích có ý tứ này, mẫu thân cũng không phản đối mà nói, tài giá này chưa chắc đã là một chuyện xấu.

Khi Vân Thù đang nghĩ như vậy, một giọng nói cất cao cổ họng lớn tiếng vang lên, giọng nói kia từ xa lại gần, “Vạn Thục Tuệ, người đồ kỹ nữ chết tiết điểm thúi cút ra đây cho ta, Vân Thù, người đồ tiểu tiện nhân xấu xa không gặp được người tốt, lão nương hôm nay không lọt ra các người, lão nương không phải họ Hồ!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Mợ tới cửa

Editor: Puck - Diễn đàn

Vân Thù vừa nghe được giọng mắng khó coi như vậy lại cất cao giọng như thế, Vân Thù liền hiểu được người tới cửa đòi mắng người này là mợ của mình Hồ thị.

Hôm qua chuyện này vừa ra, Vân Thù liền tính ra mợ này hơn phân nửa không chiếm được chỗ tốt từ chỗ Vân Hoảng rồi, nàng cực kỳ rõ ràng tật xấu thể diện của Vân Hoảng, bằng không ngày hôm qua ở trên công đường cũng sẽ không sửa miệng nói Chu Bích Cầm là thiếp. Trải qua chuyện ngày hôm qua, chuyện lúc trước đồng ý với Hồ thị và Vạn Thủ Nghĩa hơn phân nửa cũng đã thất bại, cho nên lúc này mới náo loạn tới đây gây chuyện.

Hôm qua khi Hồ thị nghe nói những chuyện này, chỉ lo lắng ban đầu Vân Hoảng đáp ứng chuyện của bọn họ sẽ thất bại, theo ý của bà thì buổi chiều ngày hôm qua đi tìm Vân Hoảng hỏi cho rõ ràng, nhưng lại sợ Vân Hoảng đang nổi nóng, thật vất vả nhìn đến sáng hôm nay liền canh giữ ở cửa Vân phủ, khó khăn chờ đến khi Vân Hoảng hạ triều, kết quả bà còn chưa nói một câu, Vân Hoảng đã sai người đánh bà ra, còn để quân sự nói cho bà lời ban đầu xem như chưa từng nói.

Hồ thị nào cam tâm, ban đầu điều kiện nhận hưu thư kia chính là muốn Vân Hoảng giúp trợ phụ mình nâng chức quan lên, bằng không bà nào dễ dàng tiếp nhận hưu thư như vậy, bây giờ Vân Hoảng lại trở mặt không nhận nợ, Hồ thị vốn định náo loạn một trận ở chỗ Vân Hoảng, nhưng gia đình Vân gia ngăn cản ở đó, rất có ý niệm muốn hung dữ đánh cho bà một trận, Hồ thị vẫn cân nhắc mãi, cảm giác ở chỗ Vân Hoảng mình ước chừng cũng chỉ có thể nhận được đau đớn trên da thịt, ngoài ra sẽ không nhận được thứ gì, liền trút tất cả oán khí và trách cứ lên trên người Vạn Thục Tuệ và Vân Thù. Diển đàn lee quỳ đôn

Hồ thị vội vã xông vào, một chút cũng không niệm tình cảm, giọng nói phát ra đủ chữ oán độc ném tới trên người, mở miệng là một chữ điểm thúi kỹ nữ chết tiết mắng được hết sức khó nghe.

Bà vọt vào trong sảnh chính, khi thấy Vạn Thục Tuệ và Vân Thù ngồi ngay ngắn trong sảnh trước thì ánh mắt càng thêm hận không thể lột da hủy cốt hai người này đi, bà nhìn liếc qua Liễu Bác Ích, ánh mắt càng thêm khinh miệt, phi nhỏ một tiếng: “Ta còn tưởng người Vạn Thục Tuệ là một trinh tiết liệt nữ, ban ngày ban mặt đóng cửa là bởi vì mặt mặt cho nên tránh không gặp người, nhưng không nghĩ đến người ở đây gặp riêng nam nhân, đây là nam nhân lỗi mắng nhà ai, nhân tình nào của người?! Người ban ngày ban mặt dâm loạn, Vạn Thục Tuệ người đứng là không biết xấu hổ!”

Sắc mặt Vạn Thục Tuệ cũng rất khó coi, bây giờ bà đã đi khỏi Vạn gia nhưng vẫn không hề được một chút yên bình nào, thậm chí còn bị chửi thành như vậy, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch.

“Tẩu tẩu, tẩu nói chuyện nên tôn trọng một chút! Tẩu -” Vạn Thục Tuệ tức giận đến cả người khẽ run, rốt cuộc vẫn được nuôi dạy tốt từ nhỏ lớn lên, những lời oán độc cũng không nói ra khỏi miệng được.

“Mợ, ngài há miệng càng lúc càng lợi hại, chỉ có điều mợ, người biết chuyện biết ngài là đương gia chủ mẫu của Vạn gia, người không biết chuyện lại còn tưởng rằng ngài đôi nghề làm dạ hương rồi, mùi hôi thấu trời như vậy cách mấy con phố đều có thể ngửi thấy.” Vân Thù liếc mắt nhìn Vạn Thục Tuệ, ý bảo bà không nên mở miệng.

Cũng không phải Vân Thù không muốn để cho Vạn Thục Tuệ mở miệng, da mặt Hồ thị dày cũng đủ can quấy chính là đáng vẽ của một lưu manh vô lại, mẫu thân nàng sao có thể là đối thủ của Hồ thị được.

Hồ thị nghe lời kia của Vân Thù, trong lòng bà càng căm hận hơn, ban đầu bà còn tưởng rằng Vân Thù này dù sao cũng chính là dòng chính nữ của Vạn gia, tuy rằng bất mãn trong lòng cũng không dám đắc tội với nó, nếu để cho bà biết được Vân thù sẽ làm ra chuyện như vậy, ngày đó bà không nên bỏ qua cho mẫu nữ hai người này mới đúng.

“Người cũng biết được ta là mợ của người, người chính là xen miệng vào khi trưởng bối nói chuyện như vậy? Quả thật chính là một chút nuôi dạy cũng không có, khó trách được bị Vân gia trục xuất ra khỏi cửa đấy!” Hồ thị chống nạnh giận dữ hét, “Vạn Thục Tuệ, người nhìn chuyện mẫu nữ các người làm ra xem, thật đúng là da mặt dày, mất hết mặt mũi. Cũng khó trách Vân Hầu gia không muốn người đó! Giờ thì hay rồi, mặt mũi của Vạn gia cũng lập tức bị các người làm cho mất sạch sẽ! Người bị người ta hưu thì hưu đi, dù sao cũng có thể đổi được quan chức cho ca ca người, nhưng hai người các người đồ sao chửi xúi quẩy làm ra chuyện tốt, bây giờ cái gì cũng không thể trông cậy vào!” die nd da nl e q uu ydo n

“Mợ, tuy rằng ngài có làm chỗ không đúng, nhưng ta xem ngài như trưởng bối lúc này mới dễ dàng tha thứ cho ngài nói một vài lời không sạch sẽ ở trước mặt ta, nếu không khi ngài nói ra lời nói kia ta đã sai người đánh ngài ra ngoài rồi.” Vân Thủ nhìn Hồ thị nói, “Mợ, ngài và cậu hai người lấy mẫu thân đi đòi quan chức tăng lên, việc làm trái với lương tâm như vậy, hai người cũng không sợ nửa đêm không ngủ được.”

“Câm mồm! Ngươi một tiểu nha đầu thì biết cái gì, dù sao ả cũng bị huơ, đổi lại một chức quan thì có gì không đúng! Thay vì tiện nghi người khác, chẳng bằng tiện nghi cho trong nhà!” Hồ thị cũng không thừa nhận mình làm gì sai, vốn có cố kỵ, nhưng bởi vì Vân Thủ không bao giờ là dòng chính nữ của Vân gia nữa nên không hề có cố kỵ gì nữa.

Liễu Bác Ích nghe Hồ thị nói những lời ấy, chỉ cảm thấy nữ nhân này thật sự tục tĩu không chịu nổi, đối mặt với tiểu cô nhà mình cũng có thể nói ra những lời như vậy. Nữ tử bị huơ là một việc cực kỳ lớn, nhưng làm người trong nhà nên chống lại mới đúng, nhưng Vân Thủ Nghĩa lại làm ra chuyện như vậy, sắc mặt của ông cũng có vài phần khó coi.

“Ta nói Vạn phu nhân, chuyện bán quan bán tước cũng thật mất mặt mà ngươi có thể nói ra miệng, đường đường là Vương triều Đại Khánh sao có thể cổ vũ oai phong tà khí này, cứ coi như Vạn Thủ Nghĩa thật sự được nâng quan vị lên, vậy thì như thế nào? Nếu không có năng lực quản lý, vậy sớm muộn cũng sẽ bị người đá từ trên quan vị này xuống.” Mặt Liễu Bác Ích đen thui nói với Hồ thị, tuy nói rằng những năm này liên lạc giữa ông và Vạn gia ít đi một chút, nhưng như thế nào cũng không nghĩ đến Vạn Thủ Nghĩa thế mà lại biến thành đáng ghét như bây giờ, thật sự khiến cho ông cực kỳ thất vọng đến cùng cực.

(*) Oai phong tà khí: Oai phong – phong trào lệch lạc, tà khí – tác phong không đúng đắn

Vân Thủ nhắc tới chuyện tăng quan vị chính là hết sức cố ý, nếu như Liễu Bác Ích không có ở đây, Vân Thủ dĩ nhiên không để mặc cho Hồ thị ở đây đầy miệng phun phân gắm loạn gọi bậy, nhưng bây giờ Liễu Bác Ích ở đây, đường đường là Ngự sử đại phu nghe chuyện đòi quan vị chắc chắn sẽ không đồng ý, đến lúc đó Vạn Thủ Nghĩa muốn chức quan, xem có thể tới tay không, nàng chính là muốn đề cho cậu mợ mình biết, muốn lợi dụng mẫu thân nàng để đòi lấy chỗ tốt, nghĩ cũng đừng nghĩ!

Lời kia của Liễu Bác Ích vô cùng chính trực, ông vốn chính là người ngay thẳng không làm được chuyện thiên vị việc riêng, cho dù thân tộc bản gia tới cửa cầu xin, ông cũng chỉ đứng lúc phụ một tay mà thôi.

Hồ thị cũng không có ấn tượng gì với Liễu Bác Ích, quét qua Liễu Bác Ích một thân áo vải rất bình thường, chỉ cho rằng chẳng qua là một người rất tầm thường, lập tức mắng thẳng: “Chuyện này thiên hoàng lão tử cũng không quan tâm, ngươi lắm mồm cái gì! Chuyện làm quan này có phần cho ngươi nói chuyện sao? Ngươi đồ vương bát cao tử * từ đâu tới bớt rảnh rỗi ăn củ cải quan tâm vật vãnh ở đây.”

(*) Vương bát cao tử: là một lời mắng chửi người ở phương bắc. Bình thường vương bát chỉ lão công bị đội nón xanh do lão bà hồng hạnh xuất tương. Vương bát cao tử chính là chỉ hài tử do lão bà sinh ra với người khác.

Sắc mặt Liễu Bác Ích càng thêm xanh đen, nghĩ tới ông có ý tốt khuyên can, lại bị nói thành như vậy, ông cắn răng nói: “Tốt! Tốt! Tốt!”

Vân Thủ nhìn đáng ghét Liễu Bác Ích vô cùng tức giận như vậy, trong lòng không nhịn được vui vẻ, chỉ nóng lòng mong người mợ không có ánh mắt của mình nói thêm một chút nữa, đến lúc đó thật sự chết như thế nào cũng không biết rồi!

Khi Vân Thủ đang âm thầm thoải mái trong lòng, Vạn Thủ Nghĩa chạy vào, khi ông thấy Liễu Bác Ích, sắc mặt hơi khó coi, vội vàng kéo Hồ thị trầm giọng nói: “Phu nhân, bà ở đây quá rầy thanh tịnh của Thục Tuệ và Thủ nhi làm gì, còn không mau trở về cùng ta!”

Lời này rất có ý vị đau lòng cho Vạn Thục Tuệ và Vân Thủ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Phá hủy tiền đồ

Editor: Puck - Diễn đàn

Vạn Thủ Nghĩa vừa nói lời kia, Vân Thủ thầm xi mũi coi thường trong lòng, chính ông ta một người cậu là một nam nhân hèn nhát lại còn sợ lão bà, nhưng trên thực tế Vân Thủ cảm thấy người cậu này của mình chính là một người thật thông minh, ông núp sau lưng Hồ thị, tất cả chuyện mất mặt này đều gán cho Hồ thị làm, ông không hề dính vào một chút nào. Lui về sau có thể giữ được danh tiếng của mình đẩy chuyện lên người Hồ thị, tiến lên trước cũng có thể có được chỗ tốt, đây là nam nhân điểm pháo nữ nhân đốt pháo điển hình.

(*) Nam nhân điểm pháo nữ nhân đốt pháo: Tương tự gấp lừa bỏ tay người.

Vân Thủ hết sức khinh thường điểm này của cậu mình, hơn nữa Hồ thị vừa há mồm nói những lời hồ đồ kia khiến cho trong lòng nàng cũng hết sức mất hứng, nàng uất ức nói: “Cậu cũng hiểu được mỗi lần mợ xuất hiện đều sẽ quá rầy thanh tịnh của cháu và nương cháu, ban đầu khi ở Vạn gia mợ chính là không chấp nhận được chúng cháu như vậy, bây giờ cháu và nương đã chuyển ra ngoài, cậu và mợ vẫn không chịu buông tha cho nương con cháu, còn phải tới đây ồn ào không nghỉ sao? Cậu mợ đây là định bức tử hai nương con cháu sao?”

Nói xong Vân Thủ còn dùng ống tay áo che mắt, dáng vẻ kia khiến cho người vừa nhìn thấy đã biết rằng uất ức giống như đang khóc.

Vân Thủ Nghĩa nghe lời này của Vân Thủ, ông nhìn sắc mặt Liễu Bác Ích trở nên càng thêm khó coi hơn, ông nuốt nước miếng một cái, trong lòng cực kỳ buồn bực, kể từ sau khi phụ thân ra đi quan hệ giữa Vân gia và Liễu gia cũng dần dần phai nhạt, mà Vân Thủ Nghĩa tự giác cũng thấy hơi mất thể diện, nhớ Liễu Bác Ích ông ta và mình có số tuổi không sai biệt lắm, chức quan của người này càng ngày càng bỏ lên cao, bây giờ đã thành Ngự sử đại phu, mà mình vẫn là một quan nhỏ hạt mè hạt đậu, mà khi đó Vân Thủ Nghĩa từng động lòng nghĩ tới để người bằng hữu từ thuở còn niên thiếu này giúp mình một tay, nhưng sau khi nghe nói Liễu Bác Ích là một người làm người quá mức ngay thẳng, ngay cả thân tộc cũng không giúp gì nên sau đó lại thôi.

Năm trước Liễu Bác Ích đi Tây Bắc giúp cứu trợ thiên tai nơi bị tuyết lở, nghĩ đến sau khi làm xong chuyện này chức quan sẽ tăng lên rồi, trong lòng Vân Thủ Nghĩa càng thêm không có tư vị gì, tâm tư cầu xin Liễu Bác Ích một phen dĩ nhiên không cần phải suy nghĩ, nhưng Liễu Bác Ích quyền cao chức trọng, nếu chọc khiến cho ông ta không thích, đúng là chỉ cần một câu nói, chức quan này của ông không cần phải nghĩ tới được tăng lên. Bây giờ Vân Thủ nói ra như vậy, mờ ra hết vài lời ra ngoài, đây không phải xác nhận ông khát khe với muối từ, có vẻ ông không hề có nhân tính sao!

đi@en*dyan(lee^qu.domnn)

Những lời này của Vân Thủ chính là nói cho Liễu Bác Ích nghe, tính tình mẫu thân mình mềm yếu, sẽ không nói ra những lời này trước mặt người khác, cho nên mới khiến cho có bị bắt nạt cũng chỉ có thể yên lặng nuốt vào trong bụng mình, nhưng Vân Thủ lại không phải kiểu người chịu đựng mình bị uất ức như vậy.

Cồi đời này chính là như thế, người không chịu mở miệng, có vài người lại càng được một tắc lại muốn tiến một thước, người kêu được càng vang dội ngược lại không bị chịu uất ức gì.

Liễu Bác Ích vốn cảm thấy khó chịu với Hồ thị người quấy nhiễu này, bây giờ nghe được Vân Thủ khóc lóc kể lể như vậy mới hiểu được mẫu nữ hai người này bị người ở trong nhà bức ra, hơn nữa cách làm mới vừa rồi của Hồ thị, Lưu Bác Ích phỏng đoán hai mẫu nữ Vạn Thực Tuệ nhất định bị uất ức ở Vạn gia, lúc này mới không thể không chuyển ra ngoài.

Sắc mặt ông trầm xuống, trào phúng nói: “Vạn đại nhân ngài làm ca ca làm cậu nhưng làm một chuyện tốt rồi!”

Khi Vân Thủ Nghĩa nghe thấy Liễu Bác Ích gọi mình là Vạn đại nhân thì trong lòng chính là cảm thấy trái tim băng giá, hơn nữa những lời ấy của Liễu Bác Ích, rõ ràng chính là cực kỳ bất mãn với ông.

Vân Thủ Nghĩa gần như cả người đổ mồ hôi lạnh, ông nói: “Câu thật sự không phải có ý này, chỉ có điều trong ngày thường cậu quá bận rộn, mợ cháu -”

“Đến thời điểm cuối cùng rồi mà cậu còn phải nói vài lời lừa gạt người sao?!” Vân Thủ dôi ống tay áo, đôi mắt kia hơi ửng đỏ, nhìn giống như vừa mới khóc, giọng cũng có vài phần mất tiếng, uất uất ức ức mà nói, “Phu là trời, nếu như không có cậu ngầm cho phép, sao mợ lại tới đây náo loạn? Cậu đây là định bắt nạt Thủ nhi một nữ nhi, không có ai là chỗ dựa cho mẫu thân sao? Cũng được, vốn cậu đều có thể làm như không thấy khi mẫu thân bị uất ức như vậy, sao có thể yêu cầu cậu lúc này tiếc thương hai mẫu nữ chúng cháu bao nhiêu. Chỉ có điều mợ tiếp tục như vậy, cháu và mẫu thân cũng không thể ở lại Ung đô nữa, vẫn thu dọn đồ đạc rồi đi thôi.”

Vạn Thực Tuệ nghe lời này của Vân Thủ, bà cũng gật đầu một cái, nếu tẩu tử của mình cứ ba ngày hai bữa tới đây náo loạn thì đúng là trong Ung đô thật sự không ở lại nổi, như vậy sớm muộn gì vẫn nên dời khỏi cho thanh tịnh, bà mở miệng nói: “Ca ca tẩu tử, hai người thật sự muốn bức bách đến mức độ này sao?!” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Khuôn mặt của Vân Thủ Nghĩa càng trở nên khó coi thêm, trong khoảng thời gian ngắn này ông cũng không biết phải nói gì, ông vốn trông cậy vào mình có thể tăng thêm một phẩm cấp, nhưng bây giờ biết Vân Hoảng tuyệt đối không thể nào giúp đỡ ông, cho nên ông biết rõ Hồ thị định tìm Vạn Thực Tuệ gây phiền toái cũng không ngăn cản gì. Ông cũng có vài phần oán hận từ trong lòng với muối từ này, hừ thì bị hừ đi, lại còn vẫn phải đi nha môn tố cáo Vân Hoảng, chuyện này không đơn thuần chỉ khiến cho Vân Hoảng mất mặt, như vậy cũng khiến cho ông mất mặt mũi. Cho nên Vân Thủ Nghĩa biết rõ tính tình của thế tử mình như thế nào cũng không gờ bó, cũng tùy cho Hồ thị tới náo loạn, nếu không phải nhìn thấy xe ngựa của Liễu gia ở ngoài cửa ra vào, hơn phân nửa Vân Thủ Nghĩa cũng sẽ không tiến vào.

“Thực Tuệ muối đây đang nói gì vậy, lui về sau sẽ không như vậy, muối cứ yên tâm, thật.” Vân Thủ Nghĩa vội vội vàng vàng nói.

“Thật sao?” Liễu Bác Ích lẫn lộn trong quan trường nhiều năm như vậy, quan trường này là nơi trắng đi vào hơn phân nửa cũng phải đen tối ra ngoài, ông sao không nhìn ra được trong lòng trong về mặt Vân Thủ Nghĩa có vài phần không cam lòng, “Mới vừa rồi nghe tôn phu nhân nói, Vạn đại nhân định cầm hưu thư đòi lấy một chức quan cao một chút, sao ta không biết Đại Khánh vẫn có luật lệ như vậy, xem ra một ngày nào đó phải bản luận trao đổi lại với bộ hạ và thất Công chúa mới được.”

Hồ thị vốn không coi Liễu Bác Ích là chuyện to lớn gì, nhưng bây giờ vừa nghe thấy Liễu Bác Ích nói tới danh hiệu của bộ hạ và thất Công chúa giám quốc, lúc này mới cảm thấy hơi sợ, chỉ cảm thấy người trước mắt chắc không phải tầm thường, mà bà nhìn sắc mặt tướng công mình gần như có lẽ đã tái nhợt, trên trán cũng có không ít mồ hôi lạnh đổ ra.

“Liễu huynh đừng nói lời như thế, ta nào dám làm ra chuyện như vậy. Chuyện bán quan bán tước này, ngay cả nghĩ ta cũng không nghĩ tới, thì càng sẽ không dám làm.” Vân Thủ Nghĩa lau mồ hôi lạnh trên trán mình nói.

“Hy vọng như thế mới đúng!” Liễu Bác Ích hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói tràn đầy khinh thường, ông khinh thường nhất chính là hạng người này, nếu Vân Thủ Nghĩa giữ đúng khuôn phép làm tốt chuyện của mình lo gì không thăng quan chức, nếu làm ra chuyện như vậy ông tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ.

Vạn Thủ Nghĩa lau mồ hôi liên tục nói đúng, cũng không dám tiếp tục ở lại đây kéo Hồ thị ra ngoài.

Lúc này mới vừa ra khỏi cửa, Hồ thị chính là không cam lòng nói: “Tướng công, người kia là ai, quan uy thật lớn! Ông cần gì phải...”

“Bốp” Vạn Thủ Nghĩa hung hăng tát Hồ thị cắt đứt lời bà định nói, gương mặt rất âm u, một cái tát này đánh đến Hồ thị cũng mơ hồ, cho tới bây giờ bà chưa bao giờ bị Vạn Thủ Nghĩa đánh.

“Bà cứ ở đây náo loạn cái gì! Như vậy hay rồi, bị Ngự sử biết chuyện này, bà nói ta vẫn còn vô cùng có thể diện!” Vạn Thủ Nghĩa giận không kiềm chế được, nghĩ đến bắt đầu từ hôm nay chuyện thăng quan của ông không cần suy nghĩ đến nữa, chỉ cần ông bỗng nhiên thăng quan, hơn phân nửa sẽ bị ghi nhớ một khoản.

“Hư việc thì nhiều hơn thành công!” Vạn Thủ Nghĩa mắng, “Coi như tiền đồ của ta đây bị bà hủy sạch sẽ!”

Hồ thị bị mắng không hiểu, sau khi bị đánh trong lòng cũng có vài phần không cam lòng, tính tình bà cay cú trước sau như một, lúc này bặm mặt nói lại: “Tiền đồ! Với chức quan lục phẩm nhỏ như hạt vừng của ông có tiền đồ cái rắm!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chàng có tình

Editor: Puck - Diễn đàn

Vân Thủ nhìn khi Vạn Thủ Nghĩa mang theo Hồ thị đi có sắc mặt hết sức khó coi, trong lòng cũng hiểu được bây giờ ở ngay trước mặt Liễu Bác Ích căn bản hơn phân nửa không dám nói được gì rồi, hơn nữa trong khoảng thời gian này nếu Vạn Thủ Nghĩa đột nhiên thăng quan chỉ sợ người sinh nghi đầu tiên chính là Liễu Bác Ích, Vạn Thủ Nghĩa nghĩ đến chính là một điểm này, cho dù thật sự thăng quan hơn phân nửa cũng phải không thể không do dự hoài.

Còn nữa, Vân Hoàng là người coi trọng thể diện như vậy, bây giờ đã hận chết nàng, tự nhiên cũng sẽ hận tới Vạn Thủ Nghĩa, tiền đồ của người cậu này, đã xem như vô cùng âm u.

Mới vừa rồi Liễu Bác Ích cảm thấy tức giận vì lời nói kia của Hồ thị, nhưng sau khi bình tĩnh suy nghĩ lại một chút, ngược lại không nhận được nhìn về phía Vân Thủ vài lần. Tuy nói ban đầu Hồ thị náo loạn trước lộ ra chút đầu mối, nhưng theo lời nha đầu này thứ nhất nói hết uất ức, nhân tiện cũng chứng thực chuyện Vạn Thủ Nghĩa.

Ông dĩ nhiên sẽ không dễ dàng tha thứ cho sự tình này phát sinh, cho nên hơn phân nửa sẽ cảnh cáo Vạn Thủ Nghĩa một phen, từ đó về sau chỉ sợ Vạn Thủ Nghĩa phải cụp đuôi lại mà đối nhân xử thế rồi. Mà Vân Thủ phải làm chính là mượn tay của ông để khiển trách Vạn Thủ Nghĩa, cũng ép Vạn Thủ Nghĩa và Hồ thị không đến cản quấy nữa.

“Tiểu nha đầu ngược lại là người thông minh.” Liễu Bác Ích vuốt râu mép của mình, không nhận được cười nói. Mới vừa rồi ông coi như bị tiểu nha đầu phiến tử này ‘Đùa bỡn’ trên tay rồi.

“Liễu bá bá tán dương rồi, nếu không phải có Liễu bá bá ở đây, Thủ nhi cũng không biết nên làm sao cho phải!” Vân Thủ lộ ra ý cười xấu hổ, thế nhưng trong nụ cười ngược lại hoàn toàn có vẻ giảo hoạt.

Liễu Bác Ích cũng cười càng thêm hiền hòa, tiểu nha đầu này đây là đang ám hiệu cho ông, bây giờ ông ở đây, cho nên ông xử lý chuyện này như vậy, nếu ông không có ở đây, nàng hơn phân nửa sẽ dùng một phương thức khác xử lý rồi. Liễu Bác Ích ngược lại cảm thấy có vài phần tò mò, Thực Tuệ là một người hết sức nhu nhược, mà tính tình của Vân Hoàng cũng không giống như thế, sao lại sinh ra một tiểu nha đầu thông minh giảo hoạt và lại liều lĩnh như vậy?! dieendaanleequydomn

“Đúng vậy, cũng đều nhờ Liễu đại ca ở đây, nếu không thật sự không biết nên làm sao mới phải.” Vạn Thực Tuệ cảm kích nhìn về phía Liễu Bác Ích, cũng may qua nhiều năm như vậy nhưng Liễu Bác Ích vẫn còn nhớ rõ bà.

Liễu Bác Ích nhìn ánh mắt cảm kích này của Vạn Thực Tuệ, trong lòng ông không nhận được cũng hơi cảm khái, nếu ban đầu Thực Tuệ không gả cho Vân Hoàng, có lẽ bây giờ đã không cực khổ như vậy.

“Lui về sau nếu có chỗ nào cần người giúp đỡ, cứ cho người tới trong phủ ta báo lại một tiếng, ta nhất định sẽ cố hết sức.” Liễu Bác Ích nói, ông nghĩ Vạn Thủ Nghĩa và Hồ thị này ước chừng ít nhất trong mấy ngày này sẽ không tới quấy rầy hai mẫu tử các nàng, nhưng về sau thì nói không chừng.

Vạn Thực Tuệ hơi chán chờ, nhưng suy nghĩ một chút vẫn gật đầu một cái. Bà trên người không có của cải nên hôn, một mình bà chịu nhục cũng không quan trọng, nhưng không thể để cho Vân Thủ cũng chịu thua thiệt theo, tuy rằng bà không ra ngoài cửa, nhưng những lời nói phóng đảng điên cuồng kia, bà cũng hiểu được ít nhiều, khi thấy Vân Thủ trong lòng bà chính là không nhận được mà áy náy, nếu không phải vì mình, nữ nhi đâu bị người bên ngoài nói ba nói bốn *. Vạn Thực Tuệ thay may mắn duy nhất chính là Vân Thủ đã sớm định ra hôn sự rồi, nghe nói Minh ca nhi của Dương gia cũng là một

người đọc sách hết sức hiểu biết, nghĩ đến chắc hiểu được lý lẽ, nếu không theo danh tiếng hiện giờ lan truyền bên ngoài, chỉ sợ thật khó tìm người.

(*) nói ba nói bốn: thuyết tam đạo tứ, chỉ ăn nói lung tung, vô trách nhiệm.

Vân Thù đứng ở bên cạnh lặng lẽ nhìn Liễu Bác Ích, nhìn hết rõ ràng những thương tiếc nơi đáy mắt Liễu Bác Ích, cũng khẳng định phán đoán ban đầu của mình, Liễu Bác Ích thân là Ngự sử đại phu này trở về Ung đô sẽ tới thăm mẫu thân mình, đây cũng không phải chỉ là quen biết cũ thưở thiếu thời đi, người này rõ ràng có vài phần tình ý với mẫu thân mình, nếu không sao lại dùng ánh mắt như vậy nhìn bà.

Liễu Bác Ích chỉ cảm thấy bên cạnh vẫn luôn có một ánh mắt quan sát ông, ông theo bản năng nhìn sang phía Vân Thù, chỉ cảm thấy nha đầu tuổi không quá lớn này dường như biết được điều gì, ông bị tiểu nha đầu này nhìn đến cảm thấy hơi chột dạ. die~nd a4nle^q u2l ydo^ n

Mà trên thực tế ban đầu Liễu Bác Ích đứng là có vài phần tình ý với Vạn Thục Tuệ, khi còn trẻ trưởng bối hai nhà có quan hệ không tệ, cho nên ông gần như nhìn Vạn Thục Tuệ lớn lên, Liễu Bác Ích hết sức thích Vạn Thục Tuệ, bởi vì bà dịu dàng, từ nhỏ luôn đi theo phía sau mình mở miệng một tiếng “Liễu đại ca”, đáng tiếc tạo hóa trêu ngươi, hôn sự của Vạn Thục Tuệ và Vân Hoàng được quyết định từ nhỏ, mà mình cũng có một tiểu tức phụ từ nhỏ. Cho nên qua nhiều năm như vậy ông cũng liền dần một chút tình ý của mình vào dưới đáy lòng, cho dù đến nay chưa từng quên, bây giờ vẫn lấy quan hệ cố nhân và làm bạn nhiều năm tới quan tâm.

Nhưng ánh mắt Vân Thù nhìn ông, giống như hiểu được trong lòng ông đang nghĩ gì, giống như có thể nhìn thẳng vào tận bên trong đáy lòng ông, điều này khiến cho Liễu Bác Ích đã thường nhìn thấy muôn hình muôn vẻ người trên triều đình ngược lại hơi không hiểu, một hài tử mới mười hai tuổi thôi sao lại hiểu được những thứ này.

Liễu Bác Ích cũng không nán lại bao lâu, sau khi Vạn Thù Nghĩa kéo Hồ thị rồi đi không tới một tách trà, Liễu Bác Ích cũng chào từ giả rồi, trong nhà này dù sao phần nhiều vẫn là nữ quyền, ông cũng không thể lưu lại bao lâu, nếu không cho dù ông chính trực không sợ gian tà rồi cuộc vẫn chống không lại được những lời đồn đại này.

Vân Thù tự mình tiễn Liễu Bác Ích đến cổng chính.

“Liễu bá bá đi thông thả, nếu sau này Liễu bá bá có rảnh rỗi thì tới thăm mẫu thân nhiều một chút.” Vân Thù nhìn Liễu Bác Ích từ từ nói.

Liễu Bác Ích bị lời nói này của Vân Thù làm cho hơi kinh hãi, lại liếc nhìn Vân Thù một cái, ánh mắt của nàng ngược lại rất lạnh nhạt, giống như chỉ thuận tụy đưa ra lời mời vì là quen biết cũ.

Liễu Bác Ích khựng lại một chút, vẫn gật đầu một cái, cái gật đầu này không biết là thuận theo đề nghị của Vân Thù hay thuận theo ý định trong lòng mình.

Chờ sau khi Liễu Bác Ích đi rồi, lúc này Vân Thù mới vào nhà, Vạn Thục Tuệ vẫn còn ngồi trong sảnh chính.

“Mẫu thân, Liễu bá bá này ngược lại là người có tâm.” Vân Thù cười nói.

Vạn Thục Tuệ cũng khẽ gật đầu, “Liễu bá bá con từ trước tới nay chính là đối đãi với người cực tốt.”

“Nghe nói sau khi phu nhân của Liễu bá bá đi cũng không tái giá, chỉ có một hài tử.” Vân Thù từ từ nói, “Cũng không biết trong tâm ý của Liễu bá bá đã đi theo phu nhân hay là có người khác.”

Vạn Thục Tuệ nhìn Vân Thù, bà không biết vì sao Vân Thù lại nhắc tới chuyện này vào lúc này, bà hơi hoang mang.

Vân Thù thấy mẫu thân còn chưa rõ ràng nàng định nói gì, cũng không nóng nảy không phá rách, Liễu Bác Ích có tình, nhưng tình này muốn vạch trần hay vẫn cất giấu như trước không phải là chuyện nàng có thể định đoạt, chỉ có điều từ quan sát của nàng đến xem, Vân Thù ngược lại cảm thấy nếu so ra Liễu Bác Ích tốt hơn Vân Hoàng rất nhiều, hơn nữa trong nhà cũng không có thiếp thất càng không có cao đường (phụ mẫu) ở đây, nhà chồng như vậy dường như mới thích hợp với tính tình nhu nhược của mẫu thân.

Nếu thờ cơ chín muồi, Vân Thù sẽ không để ý đẩy một phát, nàng cũng không để ý tới có một cha dượng, chỉ cần cha dượng này đủ đáng tin là được.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đặt mua sản nghiệp

Editor: Puck - Diễn đàn

Bên trong Ung đô cũng còn nhiều người nhàn rỗi không có chuyện gì thích nói lung tung, cho nên sau khi chuyện tình Vân gia vừa ra, cả phố lớn hẻm nhỏ ở Ung đô đều đang thảo luận chuyện này, độ nóng chỉ sợ một hai tháng cũng tiêu không nổi. Tiệm trà quán cơm vẫn tùy ý có thể nghe thấy những âm thanh này, trong tiệm trà tiên sinh kể chuyện thậm chí còn biên soạn một chút tiết mục ngắn ngày ngày lại nói.

Vân Hoàng gần như bị tức chết, ở trên triều đình tuy rằng những đồng僚 không nói vài lời ở trước mặt ông, nhưng trên thực tế ở sau lưng đã truyền đi giống như cái gì, từng bước từng bước đều đang ở đó nhìn chuyện cười của ông. Vân Hoàng tức giận không thôi, nhưng lại không có biện pháp gì, trong ngày thường khi gặp mặt cũng chỉ có thể lá mặt lá trái với những đồng僚 kia, còn phải mang một khuôn mặt tươi cười ý bảo mình không sao cả.

Mà Chu Bích Cầm cũng hận đến lợi hại, nàng vốn đường đường là Hầu gia phu nhân, phải ngồi lên chỗ chính thể, kết quả ngay một bước vào cửa thế nhưng lại bị người từ đầu ra không khoan nhượng kéo xuống chỗ ngồi, từ phu nhân biến thành một di nương nhỏ náo loạn ra một chuyện cười to lớn như vậy. Chu Bích Cầm tự thấy không có thể diện ra cửa đi gặp người, nhưng thời gian ở Vân gia cũng không tốt như nàng nghĩ.

Vân Hoàng vốn có bốn di nương, còn có lão phu nhân Chu thị vẫn tính là khỏe mạnh như cũ. Từ sau khi chuyện Vạn Thục Tuệ vỡ lở ra, Chu thị cũng tức giận quá mức, vốn còn tưởng rằng đứa tôn nữ kia chỉ có tính tình quật cường một chút mà thôi, làm thế nào cũng không nghĩ tới con bé lại làm ra chuyện kiện cáo kinh hãi thế tục này. Chu thị bị một trận tức, chừng mấy ngày đều không xuống giường được. Tuy rằng bà thương yêu Vân Thù, đó cũng bởi vì Vân Thù là dòng chính nữ của Vân gia, thân phận và địa vị này đương nhiên khác với những hài tử do thiếp thất sinh ra, và lại cho dù Vân gia sa sút, nhưng cũng vẫn gia đình thanh bạch.

Nếu Chu Bích Cầm từ cửa chính vào, theo địa vị của Chu gia hiện nay và một người tỷ tỷ đã thành phi tử giúp đỡ, cho dù Chu thị không thích Chu Bích Cầm thì trên mặt cũng phải làm vài phần mặt mũi, về phần cục thịt trong bụng Chu Bích Cầm, Chu thị cũng chính là cảm thấy mắt nhắm mắt mở đã cho qua, nhưng bây giờ Chu Bích Cầm từ cửa hông mà vào, hài tử nhà mình cũng thừa nhận nàng ta chẳng qua chỉ là một thiếp thất ở trước mặt mọi người, Chu thị vốn không thích Chu Bích Cầm, bây giờ càng thêm ngay cả mắt cũng không liếc nàng ta rồi. dieendaanleequydown

Chu Bích Cầm cũng không có cách nào, bây giờ nàng đã không thể về trong phủ của mình, cũng đã ủy thân cho Vân Hoàng, bây giờ cũng chỉ có thể đi theo ông ta rồi, nghĩ tới mình có thể có biện pháp gì từ thân phận di nương nâng lên thân phận thê tử. Nàng cũng hiểu được Chu thị không thích mình, ngày ngày sáng chiều phụng dưỡng cũng không dám bỏ sót, thời gian còn lại cũng ngày ngốc ở trong phòng mình, làm dáng vẻ điềm đạm đáng yêu, Vân Hoàng thấy vậy chính là càng thêm thương tiếc, khiến cho bốn vị di nương trong phủ càng thêm oán hận Chu Bích Cầm, không bà thì nắm tìm chút vụn vặt.

Vân Thù không thèm để ý đến chuyện của Vân gia, ngược lại quản sự Hào Khách lại làm việc hết sức nghiêm túc, không tới mấy ngày đã làm được hơn phân nửa chuyện nàng yêu cầu, còn đặc biệt cho người đi qua báo.

Sau khi Vân Thù nhận được tin liền đổi một thân trang phục nam tử đi ra ngoài, Vạn Thục Tuệ tất nhiên không hề trối buộc Vân Thù, sau khi trải qua những chuyện này, Vạn Thục Tuệ sao còn không nhìn ra nữ nhi của bà còn giống như một đại nhân hơn bà, nàng muốn làm gì còn rõ ràng hơn bà nhiều.

--- -----Puck.d.d.l.q.d-----

Tuy Ung đô cũng là quốc đô, nhưng bây giờ Đại Khánh trăm việc đợi làm, trong thành có rất nhiều cửa tiệm buôn bán chông chéo, ví dụ như tiệm rượu, khách điếm, tiệm lương thực v.v..., cũng không thiếu cửa tiệm bỏ trống, tiệm rượu làm ăn rất tốt vô cùng nổi danh cũng chỉ có một hai nhà mà thôi, nghe nói đầu bếp còn là đồ đệ của ngự trù trong cung, tất nhiên khách khứa kín ghê.

Quản sự dẫn Vân Thù xem hơn ba mươi cửa tiệm cùng hai gian tiệm rượu ba tầng một gian tiệm rượu nhỏ hai tầng, tiệm rượu ở chỗ yên tĩnh, hơn nữa tài nấu nướng của đầu bếp ba gian cửa tiệm này tương tự nhau, tự nhiên chông không được những nơi vang danh, cho nên tiệm rượu này đối chủ cũng không ra giá trên trời. Mà quản sự thu ngân lượng của Vân Thù, xử lý việc này cũng có lòng, còn giúp đỡ chèn ép giá tiền, cửa hàng theo khu vực, phần hoa một chút hơi đắt còn vắng vẻ một chút chính là hơi rẻ, dứt khoát cửa tiệm đều ở trên cùng một con phố, Vân Thù sau nhìn nhìn một vòng cũng cảm thấy coi như vừa lòng, bây giờ cả Đại Khánh trăm việc đợi làm, cho dù cửa tiệm trong quốc đô Ung đô cũng không coi là quá đắt, nàng chấp được hồ sơ, thỏa thuận thời gian đi nha môn sang tên khế ước mua bán nhà. die~nd a4nle^q u2l ydo^ n

Tính toán sơ sơ, ba mươi tám cửa tiệm và ba gian tiệm rượu này lập tức bay đi bảy ngàn lượng bạc.

Vân Thù cảm thấy cực kỳ có lợi, dù sao đến lúc đó cửa tiệm viết tên mình, đó chính là sản nghiệp của nàng, cửa tiệm của mình không mò được, đến lúc đó vẫn có thể cho ngoài mượn, không sợ hụt vốn.

Quản sự mang theo Vân Thù xem xong tiệm rượu cửa tiệm, lại dẫn Vân Thù đi xem mấy gian tòa nhà đợi bán, Vân Thù nhìn trúng một tòa nhà lớn tam tiến tam xuất * trong đó, bởi vì chủ nhân tòa nhà muốn rời Ung đô về quê, cho nên vội vàng muốn rời tay đồ đạc đồi bạc, giá tiền này thấp hơn bình thường một thành.

(*) Tam tiến tam xuất: là một kiểu nhà tứ hợp viện kiểu lớn, mang đậm phong cách thổ hào (những gia đình giàu có và quyền lực ở địa phương hay nhà giàu mới nổi), ba cổng vào ba cổng ra.

Trong mấy ngày liên tiếp ngày nào Vân Thù cũng đi ra ngoài, mua tòa nhà cửa tiệm, tiếp theo đi theo quản sự ra cửa ra ngoài thành xem đất đai, trừ mua ngàn mẫu ruộng tốt và năm trăm mẫu ngoài thành, lại mua một lò nung lớn còn để thợ thủ công xây một lò rèn ở bên cạnh lò nung, lại mời thợ thủ công tới cửa tiệm và tiệm rượu của nàng trang trí lại theo ý của nàng, lại mua dụng cụ trong nhà và đệm chăn mới từ trong tiệm sắp xếp vào trong nhà mới, bảy tám tám tính toán, vốn có bốn vạn lượng trên tay cũng chỉ còn lại hơn vạn lượng.

Vân Thù vẫn như trước chỉ lấy ra hai ba trăm lượng dùng cho chi tiêu, sau khi quản sự xin chỉ thị của Tạ Hoài Ân cũng không phản đối, sau đó viết mẫu giấy mới cho Vân Thù, để cho nàng có cần thì cầm mẫu giấy tới lấy.

Nhìn khế ước nhà và khế ước đất trên tay mình, Vân Thù chính là cảm giác thấy mình cũng xem như một người có vốn liếng.

Khi về nhà Vân Thù đi qua một vài cửa tiệm đồ chỉ dành cho phủ nội vụ, mấy ngày nay ở trong Ung đô, trừ chuyện Vân gia ồn ào ra, còn có một việc

khiến những người kia khua môi múa mép gay gắt chính là Tần Vương mở cửa tiệm đồ chỉ dành cho phủ nội vụ.

Ở trong Ung đô cho dù là ở Đại Khánh cũng chỉ là chuyện trong một buổi sáng, trong lúc này tất cả đồ chỉ dành cho phủ nội vụ đều chỉ cung cấp cho Hoàng cung Hoàng tộc, dân chúng làm sao có thể nghĩ, tự nhiên đó chính là chỗ bị bàn luận. Nhưng không thể không nói sau khi cửa tiệm này mở, người có chút tiền trong thành đều mong chờ nhìn vào bên trong, đồ bán được cũng không tính là quá đắt, chỉ đắt hơn vật tầm thường chừng ba phần, trong khoảng thời gian ngắn người có chút tiền dư đều chính là rồi rít chọn mua, buôn bán vô cùng náo nhiệt.

Trong phòng nhỏ trên lầu hai của cửa tiệm, có hai người đang ngồi đó thưởng trà.

“Mấy ngày nay tâm tình của ngươi không tệ, xem ra lợi nhuận của cửa tiệm tốt lắm.” Lý Đan Việt nhìn bằng hữu tốt ngay cả khóe mắt đuôi mày cũng mang theo ý cười, hai ngày nay hắn đi bộ cũng mang gió, tâm tình vô cùng không tệ.

“Đâu có đâu có, buôn bán nhỏ buôn bán nhỏ thôi!” Tạ Hoài Ân mang theo cười, hết sức khiêm tốn nói.

Lý Đan Việt nhìn miệng Tạ Hoài Ân sắp toét tới tận mang tai, hắn thầm nói trong lòng, nào phải buôn bán nhỏ chứ, bán đồ đều là cống phẩm, đây vốn là kinh doanh không vốn có được không!

Hắn ngẫm lại nghĩ: “Biện pháp này do ai nghĩ cho ngươi?” Hắn nghĩ tới hai ngày trước người này còn khẩu chiến với các thần tử vô cùng cổ hủ ở trên triều đình, một phen luận bàn nói tới các cự thần á khẩu vô cùng không trả lời được, lập tức không tiếp tục ngăn cản cửa tiệm này mở cửa.

Nụ cười trên mặt Tạ Hoài Ân càng thêm rực rỡ, chiếc quạt trên tay hắn mở ra, nói: “Một điệu nhân hết sức thú vị!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Sóng gió lại lên

Editor: Puck - Diễn đàn

Lý Đan Việt biết chủ ý đồ chuyên dùng cho phủ nội vụ dĩ nhiên không phải do Tạ Hoài Ân nghĩ ra, ngồi này nếu biết đánh chủ ý lên phủ nội vụ đã sớm làm chuyện này rồi, nào có chuyện ngày ngày bày ra khuôn mặt khô sở áp bức như vậy. Mấy lão già cổ hủ trên triều lấy Thái phó cầm đầu, ban đầu sau khi chuyện như vậy được nhắc tới lập tức bị bọn họ bác bỏ hoàn toàn, vốn Lý Đan Việt còn cho rằng như vậy Tạ Hoài Ân nhất định không có cách, nhưng không nghĩ đến một phen giải thích nói năng hùng hồn còn hết sức hợp tình hợp lý của Tạ Hoài Ân cải đến những lão già cổ hủ này nửa câu cũng không nói được, thậm chí hơn phân nửa người trong triều đều đồng ý với Tạ Hoài Ân.

Lý Đan Việt cũng có thể coi như chơi từ nhỏ đến lớn với Tạ Hoài Ân, những lời nói tâm tư như vậy tuyệt đối không phải do Tạ Hoài Ân người này có thể nghĩ ra, người cho tới bây giờ chưa từng đánh chủ ý lên phủ nội vụ lúc này tự nhiên đánh ra chủ ý này, hơn nữa lời nói kia gọi là một giọt nước cũng không lọt, nghĩ đến cũng chính là sau lưng có vị cao nhân chỉ điểm một phen. Cho nên Lý Đan Việt hết sức tò mò rốt cuộc là vị cao nhân nào ra chủ ý, nhưng nhìn dáng vẻ Tạ Hoài Ân như vậy hình như có ý tứ không định nói ra.

Lý Đan Việt thường thức một tách trà, nhìn vẻ mặt hứng thú dồi dào của Tạ Hoài Ân, hắn ngẫm lại nghĩ, trong Ung đô hắn không dám nói ai cũng biết, nhưng người có thể khiến Tạ Hoài Ân gọi là điệu nhân cũng không nhiều, hắn ngẫm lại nghĩ: “Là tiểu nha đầu kia?”

Tạ Hoài Ân cười không nói, nhưng cũng không phản bác lời hắn nói.

Lý Đan Việt thấy Tạ Hoài Ân cam chịu, trong lòng cũng cảm thấy hơi ngoài ý muốn, ở trong ấn tượng của hắn tuổi tiểu nha đầu kia cũng không lớn, nghe nói chẳng qua mới chỉ mười hai tuổi, trong nhà hắn cũng có tỷ muội có số tuổi không sai biệt lắm, nghe lời phụ mẫu không ra cổng trước không bước cổng sau một chút chuyện ra ngoài phủ cũng không dám làm, nhưng nữ tử mới mười hai tuổi này lại làm ra chuyện kinh thiên động địa, khi nghĩ đến điểm này, trong lòng Lý Đan Việt không khỏi có vài phần cảm khái, quả thật là một nữ tử không bình thường.

Tạ Hoài Ân cũng cảm thấy rất thú vị, nghe quân sự nói gần đây nha đầu kia ra bút lớn đặt mua tòa nhà cửa tiệm cũng mua ruộng tốt đất đai, thậm chí còn có ý tứ mua một lò nung, tuy rằng hắn không nhìn thấu nàng định làm cái gì, nhưng cũng có vài phần tâm tư muốn nhìn một chút xem nàng rốt cuộc có thể làm ra chuyện gì. die nda nle equ ydo nn

Có lẽ, còn có thứ có thể khiến cho hắn cảm thấy không ngờ không dứt chưa biết chừng.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Vân Thù đặt mua xong những thứ kia, tính toán tìm một ngày thật tốt mang mẫu thân mình và bọn hạ nhân đi nhà mới, ban đầu khi Vạn Thục Tuệ từ Vạn gia đi ra chính là chỉ mang theo đồ nữ trang, những tài sản thô to đều không mang đi ra. Cho nên khi dọn đi cũng sẽ không quá vất vả.

Thầy phong thủy nói thời điểm tốt để dọn sang nhà mới là vào nửa tháng sau, cho nên Vân Thù cũng tạm thời dè chuyện này xuống, kết hợp với vài ngày đi sớm về trễ, hai chuyện bàn bạc với gia đình nông dân ở thôn trang ngoài thành trồng trọt ngàn mẫu ruộng tốt và năm trăm mẫu đất của nàng, còn tìm

thợ thủ công am hiểu trồng hoa trồng cỏ đi trồng hoa cũng đủ để cho nàng chơi đùa rồi, còn phải bàn định tiền tiêu vật hàng tháng. Khi rảnh rồi còn phải đi bên chỗ cửa tiệm coi thợ thủ công làm được đến mức nào, sau khi tất cả mọi chuyện thông suốt bố trí xong, đợi đến khi Vân Thù có thể thở một cái đã là chuyện của bảy tám ngày sau rồi.

Vạn Thục Tuệ thấy Vân Thù cả ngày mặc nam trang đi ra ngoài, bà cũng từng nói tới, chỉ cảm thấy nữ tử cả ngày như vậy cũng thật sự không phải chuyện tốt, nếu bị người nhận ra được, trái phải gì vẫn bị người ta chỉ trích. Mà khi Vân Thù nghe được câu này chỉ liếc mắt nhìn Vạn Thục Tuệ rồi nói một câu “Con mặc đồ nữ ra cửa chỉ sợ bị người chỉ trích nhiều hơn”, từ đó về sau Vạn Thục Tuệ không có lý do gì để từ chối cách làm của Vân Thù.

Tuy cuối tháng hai còn hơi lạnh, nhưng cũng không phải lạnh như băng thấu xương như lúc trước, đợi đến đầu mùa xuân tháng ba thì tiết trời càng lúc càng ấm rồi.

Năm trăm mẫu ruộng tốt đều đã bắt đầu lật xong, mà Vân Thù cũng đã nói xong với hoa phường trong Ung đô đợi sau tiết xuân sẽ đưa hoa non các loại qua, những thợ trồng hoa này nghe Vân Thù tính toán trồng hoa tưởng vì hoa hồng hoa lải hoa son chỉ trên năm trăm mẫu này cũng dễ tính, nhưng mà trong này còn trồng lô hội bạc hà húng quế thậm chí còn trồng hồng hoa * chuyên dùng để làm phấn son thì phần lớn mọi người đều cảm thấy Vân Thù điên rồi, lại dùng mấy trăm mẫu đất đi trồng thứ này. Vân Thù không để ý tới những người kia khiếp sợ, hoàn toàn theo từng bước đi của mình một chút cũng không nghe người nói trái nói phải.

(*) Hồng hoa: Hồng hoa hay rum là loài thực vật thuộc họ Cúc. Cây cao từ 30 cm đến 150 cm, cụm hoa đầu hình cầu bao gồm các hoa màu vàng tươi hay màu da cam hoặc đỏ. Trên thực tế, tại Việt Nam và Trung Quốc thường gặp loại hoa màu đỏ nên mới có tên là hồng hoa.

Sáng sớm Vân Thù ra cửa chính là đi xem lò nung đã mua dưới đó và lò rèn đang xây, những thợ thủ công này quả thật vô cùng khéo tay, mình cũng chỉ nói ra ý tứ với bọn họ, bọn họ chính là theo ý của mình làm ra, cũng xem như một phần không kém. d1en d4nl 3q21y d0n

Vân Thù nhìn cảm thấy rất hài lòng, những thợ cả bên trong lò nung, khi nàng mua lò nung đã bàn luận xong với những thợ cả này về tiền công, ký kết khế ước. Những thợ cả lò nung chế gốm sứ này cũng vô cùng vui mừng, bởi vì tiền công Vân Thù cho còn cao hơn một chút so với trước kia, tuy nói rằng những điều khoản trên khế ước này có vài phần hà khắc, nhưng cũng không phải khiến cho người ta không thể tiếp nhận, cho nên sau một phen cân nhắc đều cùng ký kết khế ước mới với Vân Thù thành thợ cả ở lò nung, chờ Vân Thù giao việc.

Vân Thù bận việc từ ngoài thành chạy về trong thành cũng đã là cuối buổi trưa rồi, một thân một mồi, khi nàng vào đến cửa chính là nghe thấy tiếng khóc của mẫu thân mình.

Mấy ngày nay tâm tình của Vạn Thục Tuệ đã sớm bình ổn rất nhiều, hơn nữa trong thời gian này, chỉ cần Liễu Bác Ích có thời gian rảnh rỗi, không ba thì năm sẽ đến ngồi một lát nói chuyện với bà, Vân Thù nhìn ra ý đồ của Liễu Bác Ích coi như ngày sau càng rõ ràng hơn ngày trước, mà thỉnh thoảng Liễu Bác Ích nhìn thấy nàng cũng không che giấu tâm ý như lúc ban đầu, chỉ có Vạn Thục Tuệ vẫn còn tưởng rằng ông hoài niệm tình bạn cũ, một chút cũng không rõ.

Bây giờ tất cả có thể coi như vô cùng thuận rồi, sao bây giờ bà lại khóc nữa?

Bước chân Vân Thù vốn định trở về phòng mình lại khựng lại, rẽ về phía sảnh chính, chân còn chưa bước vào sảnh chính đã nghe được tiếng ghen ngào của Vạn Thục Tuệ, bi thương buồn rầu nói: “Tẩu tử Dương gia, chuyện này chính là không thể làm như vậy, Thù nhi từ nhỏ đã được đính ước cho Minh ca nhi, vốn đã nói rõ ràng chờ sau khi Thù nhi cập kê sẽ gả qua, tẩu tử Dương gia đã hứa hẹn với ta sau khi gả Thù nhi qua sẽ đối xử như nữ nhi ruột thịt, sao ngươi, sao ngươi có thể lui hôn vào lúc này! Nếu lui hôn như vậy, về sau Thù nhi sống làm sao? Khuê danh của con bé...”

“Thục Tuệ muội tử nói lời này không đúng rồi, lúc này không phải là lúc trước rồi.” Giọng nói bén nhọn cắt đứt lời Vạn Thục Tuệ nói, thậm chí còn bật cười nói, “Bây giờ cả Ung đô không ai không biết tiếng xấu của nữ nhi nhà ngươi, ác nữ nói danh như vậy nào còn có khuê danh gì có thể nói, tiểu môn hộ Dương gia ta thật sự không xứng! Bây giờ như thế nào cũng muốn lui hôn đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Từ hôn

Editor: Puck - Diễn đàn

Vân Thù vốn định bước chân vào sảnh chính khê dừng lại, rụt trở về. Lập tức cũng mất luôn ý tứ định vào cửa, chỉ đứng ngoài cửa nghe.

Trong giọng nói bén nhọn của nữ nhân kia mang theo vài phần ý tứ không cho phân bác, giờ vừa dứt lời, lại nói tiếp: “Không phải là ta không hợp tình người, Thục Tuệ muội tử ngươi cũng hiểu được tình huống lúc này của ngươi và nữ nhi của ngươi là như thế nào, Dương gia chúng ta cũng chỉ có một gốc rễ là Minh ca nhi, chỉ mong chờ hắn được thưởng thức ánh sáng môn đình thành cử nhân thành quan tốt. Thù nhi là một cô nương tốt, nhưng hiện giờ thanh danh của con bé đã thối, mà lại còn thối đến không thể thối hơn. Nếu như để cho người ta biết được Minh ca nhi có hôn ước với nữ tử như vậy, tiền đồ của Minh ca nhi làm như thế nào, tiền đồ của Dương gia chúng ta làm như thế nào, ta và lão gia tuổi đã cao có thể ăn không tiêu biến cố như vậy. Từ hôn này, cũng là chúng ta hơi bất đắc dĩ, Thục Tuệ muội tử không nên làm khó chúng ta mới phải!”

Vạn Thục Tuệ nghe lời người này nói, bà càng khó chịu, nước mắt nói: “Các người, các người đây là bỏ đá xuống giếng, qua nhiều năm như vậy, ta cũng giúp đỡ bỏ ra không ít khí lực, tiền thức tu * còn tiền lên học đường của Minh ca nhi đều do ta...”

(*) thức tu: cách gọi học phí thời xưa.

“Thục Tuệ muội tử, người còn nói chuyện trước kia làm chi!” Hình như bởi vì Vạn Thục Tuệ nói ra chuyện trước kia nên nữ nhân kia có vẻ hết sức không vui mừng, giọng nói bỗng cất cao lên rất nhiều, “Ta hiểu được, lúc trước quả thật làm phiền Thục Tuệ muội tử người thương tiếc, người cũng vô cùng săn sóc trên dưới Dương gia chúng ta, thế nhưng đó cũng bởi vì người có tâm địa tốt không thể nhìn thấy chúng ta chịu khổ mới ra tay tương trợ kia mà, chẳng lẽ bây giờ người còn định dùng ân tình trước kia đến ép buộc ta? Nếu là như vậy, Thục Tuệ muội tử, đây cũng khiến ta làm tẩu tử nhìn làm người rồi.” Dieễn dần lee quý đôn

Miệng lưỡi của người này hết sức lợi hại, mấy hất một khi mở ra sau đó hoàn toàn nhanh chóng giống như rang đậu, “Ta biết rõ Thục Tuệ muội tử dĩ nhiên không phải người có lòng hỗ trợ mong báo đáp, cho nên sự tình đã qua rồi cũng không nên nhắc tới nữa.”

Vân Thủ ở bên ngoài nghe được không ngừng lắc đầu, vốn cho rằng cậu mợ của mình đã người hết sức vô sỉ rồi, nhưng không nghĩ đến đầu năm này đúng là vô sỉ thành đôi, hoa tuyệt thế không chỉ có một đoá.

Giống như người này, rõ ràng trước kia nhận ân huệ của người lại không cho người ta nói, nói ra chính là có lòng hỗ trợ mong báo đáp, mẫu thân mình nào phải là đối thủ của người vô sỉ như vậy.

“Thư từ hôn này do Minh ca nhi tự tay viết, hẳn cũng tự nhận không xứng với Thủ nhi, hy vọng sau khi lui hôn sự này về sau không cần nhắc lại nữa.” Phụ nhân kia lại nói một câu, “Thục Tuệ muội tử người cũng đừng làm ra dáng vẻ Dương gia ta ép bức người, người cũng hiểu được, ban đầu trên hôn thư này cũng viết rõ ràng, đính hôn với Minh ca nhi là dòng chính nữ của Vân gia, đây là do Vân lão Hầu gia đã qua đời hứa hẹn, bây giờ Thủ nha đầu đã đoạn tuyệt quan hệ với Vân gia đương nhiên cũng không phải là dòng chính nữ của Vân gia rồi, hôn sự này cũng không còn giá trị nữa. Bây giờ thư từ hôn và tín vật đính ước năm đó đều đặt ở đây, người đừng tới tìm chúng ta, từ nay về sau hai bên không liên quan đến nhau đi!”

Nói xong liền có tiếng vang người đứng lên từ chỗ ngồi, tiếp theo chính là có một phụ nhân mặc áo tơ dày màu đỏ sậm đi ra, Vân Thủ ẩn trong vị trí yên tĩnh, mà người này cũng vội vã đi về phía trước, không nhìn thấy Vân Thủ ẩn trong bóng tối.

Vân Thủ liếc mắt nhìn phụ nhân kia, phụ nhân kia có dung nhan xinh đẹp, chính là gương mặt hơi gầy nhỏ đó liếc mắt một cái có thể nhìn thấy cái cằm gầy nhọn đến có thể làm cái dùi, vẻ mặt bốn lạng thịt này cũng khó trách tính tình khó có thể ở chung như vậy.

Vân Thủ hừ một tiếng rồi mới từ chỗ bí ẩn đi ra, Vạn Thục Tuệ đang ở trong phòng khách âm thầm roi lệ, nghe được âm thanh lúc này mới ngẩng đầu lên liếc nhìn, khi thấy là Vân Thủ, Vạn Thục Tuệ vội vàng lau nước mắt trên mặt, đồng thời nhét thư từ hôn trên bàn uống trà nhỏ vào trong tay áo mình.

“Mẫu thân, con đều đã nghe được.” Vân Thủ dùng hai ngón tay dí lên thư từ hôn trên bàn trà nhỏ không để cho Vạn Thục Tuệ lấy đi, nàng cúi đầu nhìn sơ qua, ba chữ “Thư từ hôn” bên ngoài phong thư ngược lại viết hết sức lưu loát sinh động. Dieễn dần lee quý đôn

Khi Vạn Thục Tuệ nghe được Vân Thủ nói như vậy, trên sắc mặt lại là vẻ u sầu, giống như định bật khóc lên, giọng của bà vô cùng khàn khàn lại vô cùng không biết làm sao bây giờ, “Thủ nhi, đều do nương hại con, hôn sự này lui, về sau sao con có thể tốt được!”

Mấy ngày nay mặc dù Vạn Thục Tuệ đã từ trong bóng ma bị Vân Hoàng hù đi ra, đó là bởi vì Vạn Thục Tuệ thấy rõ cách làm người của Vân Hoàng, biết ông ta không hề có nhân tính, lúc này mới không nghĩ nhiều nữa, nhưng cổ đại vẫn vô cùng đề ý tới khuê danh của nữ tử, nếu truyền ra ngoài khuê danh tốt thì thôi đi, nếu kém một chút thì vô cùng dễ dàng khiến người khinh thường, chuyện từ hôn này cũng hết sức làm tổn hao khuê danh của nữ tử, một khi bị người từ hôn, đối tượng nghị thân sẽ không thể còn tốt như vậy, Vạn Thục Tuệ cũng nghe được không ít nữ nhân bị từ hôn, sau đó bàn lại hôn sự không phải làm phiền phòng chính là làm thiệp cho người, nếu không phải có mưu đồ khác, Vạn Thục Tuệ cũng hiểu được đồ cưới của mình hoàn toàn không quan trọng, nếu đồ cưới của nữ tử không phong phú, chỉ sợ đến lúc gả đi sẽ phải chịu khổ, ban đầu khi bà ở Vân gia chính là đã như thế.

“Sợ cái gì chứ, đồ khôn kiếp kia lại cho rằng con có thể đề ý tới hấn sao!” Vân Thủ hừ lạnh một tiếng nói, trong giọng nói vô cùng khinh thường, “Cái nhà rách nát này không phải muốn bỏ đá xuống giếng * sao, đã lui hôn sự sao không trả căn nhà nhỏ kia lại. Muốn lui hôn con còn muốn chiếm tiện nghi của hai mẫu nữ chúng ta, Dương gia này cũng không tránh khỏi khinh người quá đáng rồi!”

(*) Bỏ đá xuống giếng: nguyên gốc 落井下石, thấy người khác rơi xuống giếng, không ra tay cứu giúp lại còn ném đá xuống giếng. So sánh với giặc đồ bìm leo tăng thêm đá kích hãm hại.

Vạn Thục Tuệ nghe Vân Thủ nói như vậy, cũng chính là biết trong lòng Vân Thủ căm hận lợi hại, bà cũng mới bị vài lời nói của Cao thị mẫu thân của Minh nhi làm quên mất chuyện này, nhưng nhìn sắc mặt kia của Vân Thủ, trong lòng bà hơi bất an nói: “Thủ nhi con đừng quá...”

Vân Thủ khoát tay chặn lại lời Vạn Thục Tuệ định nói, trong ánh mắt của nàng vô cùng không màng danh lợi, nhưng đáng vẻ lại không thể được xưng là không màng danh lợi, nàng nắm thư từ hôn trong tay nói: “Chuyện bản thủ như vậy mẫu thân cũng không cần tham gia vào, người cứ chăm sóc tốt cho bản thân là được, chờ sau khi con giải quyết xong chuyện này còn có chuyện quan trọng muốn nói với người.”

Vạn Thục Tuệ nghe Vân Thủ nói như vậy, cũng hiểu bây giờ cho dù mình nói gì để không thể thay đổi chủ ý của Vân Thủ, nói cũng vô ích. Nhưng Vạn Thục Tuệ vẫn nhỏ giọng nói một câu, “Đây tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, nữ nhi gia vẫn nên lưu lại khuê danh thì tốt hơn.”

Khuê danh?

Bây giờ nàng còn có thứ đồ chơi này?!

Vân Thù cười nhạt nói: “Mẫu thân yên tâm, nữ nhi tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện gì quá mức quá quắt, sẽ không đánh gãy chân chó của những người không biết điều này, cũng sẽ không rút ra một đồng lời nói dối trá trên đầu lưỡi người ta. Nữ nhi chính là muốn bọn họ rõ ràng, cho dù muốn từ hôn, cũng không phải chuyện đơn giản như vậy!”

Vốn nàng còn nghĩ nếu nàng chứng mất Minh ca nhi Dương gia kia, lui về sau hôn sự này cũng có thể dễ dàng giải quyết, đến lúc đó nàng cho Dương gia một khoản bồi thường là được, nhưng không nghĩ đến người Dương gia lại khinh người quá đáng như vậy, cho mặt mũi mà lên mặt, vậy cũng đừng trách nàng làm quá mức. Muốn lui hôn sự của Vân Thù nàng, cũng không cần nhắc xem bản thân mình có năng lực gì!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Kẻ xấu lòng xấu xa

Editor: Puck - Diễn đàn

Minh ca nhi Dương gia này tên đầy đủ là Dương Kiệt Minh, năm nay mười bảy tuổi, mẫu thân Cao thị, Dương gia vốn cũng có thể coi như đại gia nhất hộ, nếu không cũng sẽ không thể định ra hôn ước với Vân Thù, chỉ tiếc vào tám năm trước, điều tra ra Dương gia có quan hệ mật thiết với phiên Vương làm loạn, cho nên gia chủ Dương gia là Dương Đức bị miễn quan tịch thu gia sản thành dân thường.

Vốn theo ý Vân Hoảng nhất định phải đoạn tuyệt quan hệ với Dương gia, mà trên thực tế ông đứng là có tính toán như vậy, nhưng Vân lão Hầu gia bệnh nặng, giữ một khẩu khí không bởi vì lý do người ta xuống dốc mà hủy đi hôn ước, buộc Vân Hoảng thề ở trước giường bệnh sẽ không bởi vì ngại nghèo yêu giàu mà hủy đi hôn ước.

Nhưng Vân Hoảng cũng không phải kẻ tốt lành gì, ngoài mặt vốn không tỏ vẻ gì với Dương gia đã nghèo tới tìm nơi nương tựa, nhưng trên thực tế vẫn hết sức không thích, cho nên cầm một cái nhà nhỏ trong sổ của hồi môn của Vạn Thục Tuệ đi bố trí cho một nhà ba miệng ăn này. Trong tám năm này, Vạn Thục Tuệ cũng chính là dùng đồ cưới của mình đi trợ cấp cho ba miệng ăn Dương gia, lại còn mua một nha đầu hầu hạ, ngày lễ ngày tết còn có thể đưa một chút đồ gì đó qua, cũng coi như làm hết sức thể diện. di3nd@nBqu.yd0n

Chỉ có điều Vạn Thục Tuệ không hề nghĩ đến mình làm đến mức độ như vậy, cuối cùng đối lấy Dương gia thừa dịp lúc này muốn tới từ hôn, chuyện bỏ đá xuống giếng như vậy cũng thật chỉ có bọn họ có thể làm ra được.

Vạn Thục Tuệ vốn sợ Vân Thù làm hơi quá còn định khuyên một chút, nhưng sau khi nghĩ tới những chuyện này, bà cũng không khuyên giải nữa. Có lẽ ở trong mắt người khác Thủ nhi của bà kinh hãi thế tục, nhưng ở trong mắt của bà, Thủ nhi của bà là nữ nhi tốt nhất trên đời này.

Vân Thù cũng không định lập tức đi tìm người Dương gia gây phiền toái, nàng cũng không thích làm chút chuyện vô dụng, một khi ra tay chính là một kích phải trúng bằng không cũng không ra tay. Còn nữa, từ giọng điệu nói chuyện vừa rồi của Cao thị, nữ nhân này cũng không phải người dễ chọc.

Vân Thù gọi Chương ma ma hầu hạ bên cạnh Vạn Thục Tuệ tới, Chương ma ma đi theo Vạn Thục Tuệ thời gian lâu nhất, biết được sự tình cũng nhiều hơn, sau khi biết Cao thị tới là vì chuyện từ hôn, Chương ma ma đều sẽ tức giận hơn bất kỳ ai khác, còn nói rành mạch tất cả chuyện Vạn Thục Tuệ làm cho cả nhà Dương gia cho Vân Thù, nghe được mà Cẩm Sát và Lưu Châu ở bên cạnh Vân Thù cũng tức giận theo không thôi, nhất định muốn đòi một công đạo vì Vân Thù.

Vân Thù đề ba người lại, trong lòng cũng đã có một chủ ý, đối với ác nhân như vậy, thủ đoạn duy nhất chính là phải ác hơn bà ta mới được.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Lại nói sau khi Cao thị này trở về, trong lòng bà cũng có vài phần thấp thỏm, chỉ sợ Vạn Thục Tuệ tới đây dựa không rõ, lại sợ Vạn Thục Tuệ lập tức thu tòa nhà đi làm hại ba miệng người cả nhà bọn họ không nhà để về, đáng về lo sợ bất an này khiến Dương Kiệt Minh sau khi nhìn thấy cũng không nhận được mà giễu cợt.

“Mẫu thân suy nghĩ nhiều làm gì, Vạn thị này và nữ nhi ác nữ của bà ta bây giờ chính là ở trên đầu sóng ngọn gió, cho dù chúng ta ở tòa nhà của bà ta thì có thể như thế nào chứ? Bây giờ bà ta còn định chạy đến âm ỉ một phen sao? Nếu chỉ có như vậy trong lòng bà ta thật sự không biết xấu hổ đến cực điểm. Cho dù bà ta không đề ý đến mặt mũi của mình dù sao cũng phải đề ý tới thể diện của nữ nhi mình, chuyện từ hôn này một khi truyền đi, nha đầu này còn có thể tìm nhà chồng sao? Chỉ sợ đến khi đó tới nhà người khác làm thiếp cũng sẽ bị ghét bỏ thanh danh không tốt.” Dương Kiệt Minh tỏ vẻ chắc chắn nói, “Nếu bà ta đau lòng nữ nhi của mình, cho dù đánh gãy răng cũng phải nuốt xuống với máu, nhất định sẽ không ồ ào vào lúc này.” di@en*dyan(lee^qu.domnn)

Cao thị nghe nhi tử của mình nói như vậy, cũng cảm thấy có đạo lý, gật đầu liên tục nói, “Vạn Thục Tuệ này coi như để tâm với nữ nhi của mình.” Hôm nay sau khi bà cầm thư từ hôn qua, Vạn Thục Tuệ lại khóc trước mặt bà.

“Vậy thì tốt!” Dương Kiệt Minh vỗ tay quyết định, “Như vậy Vạn Thục Tuệ kia tuyệt đối sẽ không thu tòa nhà này về.”

Dương Kiệt Minh nói như vậy, vừa liếc nhìn tòa nhà nho nhỏ này, đây chẳng qua là tòa nhà phổ thông lại cực kỳ không phổ thông đối với dân chúng bình thường mà thôi, cũng chỉ có hai gian phòng nhỏ, nhà hoàn phục vụ chỉ có một mình Bình nhi lại chỉ ở trong phòng củi, Dương Kiệt Minh nhìn tất cả, không dám tưởng tượng hẳn lại ở chỗ này suốt tám năm!

“Một cái nhà rách nát nhỏ như vậy, cho ta, ta cũng không hiếm lạ gì!” Dương Kiệt Minh khinh bỉ nói, Vân gia nói thế nào cũng là phủ Hầu môn, biệt viện tương tự tòa nhà này tự nhiên có, lại đuổi bọn họ tới đây ở, mỗi tháng chẳng qua keo kiệt đưa cho bọn họ một lượng bạc sống qua ngày.

Dương Kiệt Minh đều ghi tạc những chuyện này ở trong lòng mình, chỉ cảm thấy người Vân gia vốn không coi một nhà ba người bọn họ là chuyện to tát gì, trong ngày thường bọn họ ăn ngon uống tốt, mà hẳn muốn xé tám vải dệt làm bộ đồ mới còn phải tính toán đâu ra đấy, thậm chí chờ mong ngày lễ ngày tết ở Hầu phủ đưa tới một chút đồ tốt trợ cấp, quanh năm suốt tháng chẳng qua chính là vài bộ đồ, hôn sự này vốn vẫn nằm trong tay bởi vì Vân Thủ này dù sao cũng là dòng chính nữ Hầu môn, theo đó bản thân thành con rể của Vân Hoảng, ông ta dù thế nào cũng sẽ giúp bản thân một phen, nhưng không nghĩ đến Vân Thủ này lại là thứ không có thành tựu, đang êm đẹp bày đặt không làm thiên kim Hầu môn còn đoạn tuyệt quan hệ. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Dương Kiệt Minh cũng không muốn vì chuyện Vân Thủ mà làm cắt đứt tiền trình của mình, hẳn đang bái một lão sư có thể coi như là nho sĩ rất có học thức ở Ung đô, hơn nữa lão sư cũng rất nhìn trúng hẳn, theo ý kia hình như có hướng tiến cử cho triều đình, hẳn cũng không muốn bởi vì bản thân có một vị hôn thê bị người chỉ chỉ chỏ chỏ mà mất tiền đồ, còn nữa, chỉ cần hẳn được đưa lên cử nhân làm quan, còn có không biết bao nhiêu nữ tử nhà quan chờ hẳn lấy lòng, nào cần phải chịu thiệt trên một nữ tử lúc này cái gì cũng đều không phải.

“Bây giờ, một nhà ba người chúng ta còn phải ở lại đây.” Cao thị cũng hơi bất mãn nói, “Nghĩ tới Vân gia cũng thật đúng là không phải thứ gì, cho chúng ta một chỗ đứng như heo chó, dù sao bây giờ tiểu nha đầu kia đã không phải là thiên kim tiểu thư gì rồi, hôn sự này chấm dứt cũng tốt. Chờ sau khi nhi tử con làm quan, không biết sẽ có bao nhiêu quan lại quyền quý nhìn trúng con, nương chờ hưởng phúc đó!”

Khi Dương Kiệt Minh nghe Cao thị nói như vậy, khoe miệng của hẳn lộ ra nụ cười hả hê, “Nương, ngài cứ thoải mái đi, chỉ bằng thủ đoạn của nhi tử ngài, đây nếu đã làm quan, vậy làm quan nhất định là quan to, đến lúc đó người cao lớn, hào môn đại trạch sắp xếp cho nương! Nghe giọng điệu của lão sư, mấy ngày nay sẽ tiến cử nhi tử lên triều đình, chờ nhi tử có quan chức, chúng ta sẽ dọn đi ra, tránh khỏi bị những con giận không đầu này!”

Cao thị nghe lời nói hoàn toàn có hoài bão của nhi tử mình, bà hả hê nở nụ cười, lòng kiêu chể cũng lập tức rơi xuống.

Lại qua hai ngày, Cao thị vẫn không thấy Vạn Thục Tuệ đến đòi nhà, trong lòng càng thêm khẳng định một chút suy đoán của nhi tử mình biết Vạn Thục Tuệ dù sao cũng không dám tới tìm bọn họ đòi nhà, bà chính là càng thêm yên tâm thoải mái ở, tràn đầy mong mỏi nhi tử của mình có thể mau sớm được đưa lên cử nhân làm quan cầm tiền sau đó tìm một tòa nhà dọn đi ra.

Khi Cao thị đang yên tâm thoải mái tới cực điểm, sáng sớm ngày thứ ba, bên ngoài truyền đến một trận tiếng gõ công bằng đồng, tiếng gõ này càng ngày càng vang và lại càng ngày càng đến gần, bà cũng chính là không nhìn được đi ra khỏi cửa.

Vừa mới đi ra khỏi cổng tre nhỏ, chỉ thấy bên ngoài đứng một đồng người, người cầm công bằng đồng đứng đầu tiên lại là Chương ma ma hầu hạ bên cạnh Vạn Thục Tuệ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Lưu manh vô lại

Editor: Puck - Diễn đàn

Khi Cao thị thấy Chương ma ma thì gần như sợ hết hồn hết vía, hơn nữa trên tay Chương ma ma còn cầm một cái công bằng đồng lớn, khi nhìn thấy bà đi ra thì cây gậy gõ lên công bằng đồng này càng gõ thêm vui sướng, công bằng đồng càng không ngừng phát ra tiếng vang.

Chương ma ma gõ một trận rồi thu tay lại, lập tức háng giọng gào lên, “Hàng xóm láng giềng mọi người tới đây mà xem, chính là gia đình này chiếm tòa nhà của tiểu thư ta không chịu trả, người hạng này, thiệt thòi cho tiểu thư nhà ta tới nay đều đối xử với cả nhà bọn họ rất tốt, ngày lễ ngày tết đồ tốt đều vội vàng đưa tới đây, kết quả cho mặt mũi mà còn lên mặt định chiếm nhà không trả. Trong Ung đô nào có hạng người như vậy, nao có hạng người như vậy chứ!”

Chương ma ma vừa gõ một trận cho tới đây, người cả con phố nhìn thấy, người không biết chuyện gì cũng đi theo cùng nhau náo nhiệt một đường, mà người sống trong ngõ hẻm này đều mở cửa ngó dáo dác nhìn ra ngoài.

Chương ma ma cũng là lần đầu tiên làm chuyện này, bà nhận làm bà vú đi theo bên cạnh Vạn Thục Tuệ, tính tình trước sau như một vẫn ôn hòa, trước kia bà chưa từng làm chuyện cay cú như vậy, nhưng bây giờ vừa nghĩ tới Vạn Thục Tuệ và Vân Thủ chịu tức, Chương ma ma cũng không quản chuyện cay cú hay không cay cú phúc hậu hay không phúc hậu nữa, sau khi Vân Thủ nói ra liền đầy miệng đồng ý.

Cao thị nhìn những người kia sau khi Chương ma ma kêu la chính là chỉ chỉ chỏ chỏ vào mình, cho dù da mặt của bà dày hơn đi chăng nữa cuối cùng vẫn hơi mất tự nhiên rồi. Bà đỏ mặt lên, đôi tay chống nạnh mắng lại: “Ta nhỏ vào! Tòa nhà này nào phải tòa nhà của tiểu thư nhà người, đây là tòa nhà nhỏ

của Vân Hầu gia, từ tám năm trước cả nhà ta đã vào ở đây, đây là Vân Hầu gia cho phép, dính dáng gì đến Vạn Thục Tuệ kia nhà người nữ nhân đã không ai muốn còn có mặt mũi đi đòi công đạo là chuyện gì! Bà ta đây là ghét bỏ Vân Hầu gia khi hưu bà ta không cho phí an ủi thì đi đòi ông ta đi, chẳng lẽ còn muốn tới chiếm tòa nhà Vân Hầu gia dùng để bố trí cho cả nhà chúng ta là đạo lý gì!” d1 en d4nl 3q21y d0n

Cao thị hoàn toàn có vẻ đúng lý hợp tình, đáng về kia lời nói kia cho thấy bà bị uất ức, bà lập tức cúi đầu ngồi xuống đất, cả người giống như một túi da nhàm chán rách nát khóc vang trời đất.

“Ông trời ơi quan đại nhân ơi, ngài tới nhìn một cái xem, có vài người chính là như vậy, đây chính là định ép chúng ta đi cưỡng chiếm tòa nhà này! Cả nhà chúng ta được Vân Hầu gia bố trí yên ổn ở đây, cũng đã tròn tám năm, kết quả có vài người đã bị hưu lại tới định giành, tâm địa đen tối này, lại không sợ bị thiên lôi đánh xuống rồi!”

Cao thị ngồi dưới đất than vãn, chỉ thiếu không lăn lộn trên đất hai vòng. Trong lòng Cao thị rất rõ ràng, tòa nhà này là của Vạn Thục Tuệ, nhưng lúc này, chuyện nhi tử của bà được tiến cử còn chưa rơi xuống, cuộc sống mấy năm nay đều chỉ dựa vào Vân gia tiếp tế sống qua ngày, nếu bị người đuổi đi khỏi tòa nhà này, đừng nói muốn một tòa nhà khác, cho dù là ở trọ khách điểm cũng không có nửa văn tiền, một nhà ba miệng này cũng không thể ở trong ngôi miếu đồ nát đi.

Hơn nữa Cao thị thấy lúc này tới đây chỉ có một mình Chương ma ma, nhưng mới vừa rồi bà ta ngay cả một chữ chuyện từ hôn cũng không nói tới, quả thật như nhi tử của bà nói, quả quyết không dám bày chuyện ra này ra trước mặt mọi người, cho nên Cao thị liền dứt khoát nhắm tâm, cắn chết chính là không rời đi, bà nhìn xem Chương ma ma có thể làm như thế nào!

Chương ma ma chưa từng gặp một thứ hàng chua ngoa đành đá như thế này, khi đi chợ mua bán thức ăn cũng từng gặp chuyện một vài nương tử cay cú cách một con đường chửi mắng, nhưng thật sự chưa từng gặp một thứ hàng giống như Cao thị không biết xấu hổ hoàn toàn chính là một lưu manh vô lại, bà lập tức chính là không biết nên làm như thế nào rồi.

Cao thị cẩn thận nhìn, thấy Chương ma ma nói không ra lời, bà gào càng thêm vang, cặp chân đập đập trên đất, đôi tay múa may gào càng thêm vang dội: “Ông trời ơi, dưới gầm trời này sao có thể có người độc ác như vậy, không bằng chúng tôi toàn gia chúng ta chiếm tòa nhà người ta, còn khua chiêng gõ trống làm ầm ĩ, trước mặt mọi người bảo toàn gia chúng ta không có mặt mũi! Đây không phải muốn giết chết cả nhà chúng ta thì là định làm gì, đây gọi là về sau khiến chúng ta sống như thế nào, cuộc sống về sau làm sao mà sống! Chỉ cần bị người đâm thọt sau lưng cũng muốn đâm chết rồi, ta thấy ta còn không sống nổi, đây vốn không thể sống mà!”

Cao thị hát xướng một phen đủ mười làm đều tốt.

Dương Kiệt Minh mới từ trong học đường trở lại, lúc này mới vừa về đến đầu ngõ đã nhìn thấy ở trong ngõ hẻm nhỏ bình thường trừ người trong này ra cũng sẽ không có bao nhiêu người đến, lúc này bị một đồng người che kín cực kỳ chặt chẽ, hơn nữa hẳn còn nghe được tiếng mẫu thân mình khóc gào lên, hoảng hốt trong lòng, vội vội vàng vàng chen vào bên trong.

Khó khăn lắm mới chen qua được đồng người chen vào hàng đầu, Dương Kiệt Minh liền nhìn thấy mẫu thân mình ngồi dưới đất vừa la lối om sòm lẫn lộn vừa khàn giọng tê tâm liệt phế kêu gào.

Dương Kiệt Minh thấy mẫu thân mình như vậy cũng có một cảm giác mất mặt tự nhiên, hẳn hy vọng mẫu thân của mình vẫn dùng tư thái đối nhân xử thế vẫn có vẻ phu nhân nhà quan như trước kia, nhưng trong tám năm này, nhìn mẫu thân của hắn từ phu nhân nhà quan thành phụ nhân đầu đường cuối ngõ tùy ý có thể thấy được cũng không có kiến thức phép tắc gì, trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng khó có thể tiếp nhận. Hơn nữa bây giờ nhìn dáng vẻ bà nói không nghe vô lý rối loạn ba phần, hẳn càng cảm thấy khó chịu. dinendian.loqid]on

Lập tức, Dương Kiệt Minh đi lên trước đỡ Cao thị từ dưới mặt đất lên, giọng của hắn cũng căng chặt, “Mẫu thân, người đây là làm cái gì!”

Cao thị thấy nhi tử của mình, bà cũng không để ý tới điệu bộ vừa rồi của mình có thể khiến cho hắn cảm thấy không thích hay không, một tay bà nắm thật chặt cánh tay Dương Kiệt Minh, một ngón tay chỉ vào Chương ma ma kêu gào nói: “Nhi tử, nhi tử đáng thương của ta, họ đây chính là định chiếm đoạt mái ngói che đầu của chúng ta, định không thể không liên tiếp bức tử chúng ta!”

Dương Kiệt Minh cả kinh trong lòng, hắn theo ngón tay Cao thị nhìn về phía Chương ma ma, cả kinh trong lòng, còn không nói gì, lại nghe thấy Cao thị nói: “Nhi tử, cả nhà cũng ta ở nơi này là ý tứ của Vân Hầu gia, ở đã nhiều năm như vậy. Nhưng ma ma này vừa đến liền vu cáo nói tòa nhà này là của nữ nhân đã bị Vân gia hưu, đây không phải cưỡng chiếm thì là gì?”

Dương Kiệt Minh biết rõ một lời này của mẫu thân là đặc biệt nói cho mình nghe, đây là để cho hắn hiểu, Vạn Thục Tuệ không có can đảm nói chuyện từ hôn ra.

Đầu óc hắn xoay chuyển cũng có tính toán, tòa nhà này tuy sa sút một chút, nhưng dù sao vẫn có thể cho người ở, bây giờ chuyện hắn được tiến cử còn chưa xác định tự nhiên không thể màn trời chiếu đất.

Lập tức, hắn nói với Chương ma ma: “Vị ma ma này, các người làm như vậy có phải quá vô sỉ rồi không? Tòa nhà này là của Vân gia, từ khi nào là của nhà người?”

Chỉ cần cắn chết nhận định là của Vân gia, xem bọn hắn có thể ép buộc như thế nào, đến lúc đó còn không phải chỉ có thể để cho bọn họ ở lại chỗ này! Dương Kiệt Minh nghĩ như vậy.

“Nếu như có kẻ ước mua bán nhà có quan phủ đóng dấu làm chứng tòa nhà này không phải của Vân gia mà là của mẫu thân ta, vậy thì như thế nào?”

Một giọng nói thánh thót truyền ra từ trong đám người, chấn động đến Dương Kiệt Minh và Cao thị chấn động toàn thân.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Phá hủy phòng ở

Editor: Puck - Diễn đàn

Âm thanh kia tới vô cùng bất ngờ, thế nhưng lý do này cũng khiến cho Cao thị và Dương Kiệt Minh cảm thấy sợ hãi từ trong đáy lòng.

Đang suy nghĩ, một nữ tử trẻ tuổi non mềm mặc áo quần màu hồng nhạt đi ra từ trong đám người, bên cạnh nàng có hai nữ tử mặc trang phục nha hoàn làm từ vải thường giúp đỡ nàng chen ra một chỗ từ trong đám người đang xem náo nhiệt, mà phía sau nàng còn có chừng hai mươi gã nam tử khôi ngô, dáng vẻ sao vây quanh trăng này, nếu là người bình thường làm ra ngược lại có vài phần buồn cười, nhưng theo nàng làm như vậy lại có dáng vẻ giống như sinh ra đã thế, có một vẻ tự phụ.

Chương ma ma thấy Vân Thù, bà vội vàng lên trước, nói một tiếng: “Tiểu thư!”

Dương Kiệt Minh giờ mới hiểu được nữ tử trước mắt chính là Vân Thù tiền dòng chính nữ Hầu môn mình đã lui hôn.

Dương Kiệt Minh từng gặp Vân Thù khi còn nhỏ, năm đó khi Dương gia sa sút, hắn đi theo phụ mẫu đến Vân gia mới gặp một lần. Khi đó nàng mới chỉ bốn tuổi mà thôi, ngồi ở trong lòng Vạn Thục Tuệ. Bây giờ khi gặp lại, Dương Kiệt Minh chính là cảm thấy Vân Thù lớn lên coi như không tệ, dáng vẻ thiên kim nuông chiều từ bé, nhưng nghĩ đến những chuyện Vân Thù làm kia, Dương Kiệt Minh chính là cảm thấy nữ tử này cho dù lớn lên có khá hơn nữa thì có thể như thế nào, không có thân phận nàng cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, hơn nữa danh tiếng đã thối hết dân chúng, die ennd kdan/le eeqquhyd onnn

“Tiểu thư, người này...” Chương ma ma chỉ cảm thấy một đôi mắt từ Dương gia này thật sự vô si tới cực điểm, bà vốn còn định nói một đôi câu nữa để cho người khác biết được Dương gia bọn hắn làm ra chút chuyện bản thủ này, nhưng không nghĩ tới Cao thị khóc vang trời đất lại còn nói năng hùng hồn, ép bà giống như một ác nhân.

“Chuyện này cũng không oán trách được Chương ma ma, ma ma dù sao cũng từ gia đình giàu có ra ngoài cũng hiểu chút quy củ, nào phải là đối thủ của lưu manh vô lại, thua thiệt cũng vô cùng bình thường.” Vân Thù khoát khoát tay áo lại cười nói, “Cũng không thể vì người ta vô si cay cú, cũng buộc ma ma phải vô si cay cú theo, so đo với người như vậy, đây không phải mất mặt mũi của mình thì là gì!”

Vân Thù vốn cũng không trông cậy vào Chương ma ma có thể đánh một trận trên miệng lưỡi với Cao thị người không cần mặt không cần da như vậy, nàng để Chương ma ma khua chiêng gõ trống tới đây chính là muốn náo loạn động tĩnh lớn lên, về mặt thời gian lại nắm chặt Dương Kiệt Minh từ học đường trở lại còn chưa xuất hiện trước cửa, chính vì phải bắt được một phát hiện, để người ta hiểu được Dương gia này làm những chuyện bản gi.

Chương ma ma nghe Vân Thù nói như vậy với mình, trong lòng bà cũng yên tâm, bà thật sự không làm được chuyện không biết xấu hổ giống như Cao thị, cho nên cũng không biết phải đấu với Cao thị như thế nào.

Khi Cao thị nghe được trong lời nói kia của Vân Thù đâu đâu cũng đều chỉ rõ bà là một lưu manh vô lại, bà thét to, “Người đồ tiểu tiện nhân nói ai! Nói ai!”

Chương ma ma nghe Cao thị mắng chửi chính là tỏ vẻ tức giận định cãi lại, lại thấy Vân Thù khoát tay áo với bà, ý bảo bà nhường ra một chút, Chương ma ma theo sắp xếp của Vân Thù đứng ngay gần sau lưng nàng.

Vân Thù nhìn lướt qua Cao thị và Dương Kiệt Minh, ánh mắt ghét bỏ kia giống như nhìn vật bẩn. Sau khi cái nhìn này quét tới, Vân Thù nói một câu với chừng hai mươi nam tử khôi ngô đứng sau mình, “Đi, phá hủy phòng ở này cho ta! Đều đập tất cả đồ trong nhà cho ta, chấn mền quần áo đều đốt hết cho ta. Ta muốn trong ngày hôm nay tòa nhà này biến mất trước mắt ta.” dfienddn liequidoon

Các nam tử đồng loạt đáp một tiếng vang, bọn họ là người làm công ngắn hạn trong Ung đô, Vân Thù cho ba tiền muốn bọn họ tới phá hủy một căn nhà nhỏ, bọn họ dĩ nhiên đều bằng lòng, cả nhà bọn họ một tháng sống chẳng qua chỉ một tiền ba mà thôi, ba tiền này đủ để cho cả nhà bọn họ sống hai tháng, chủ nhân này nói như thế nào thì bọn họ làm như thế ấy. Sau khi nghe Vân Thù ra lệnh như vậy, bọn họ chính là định ra tay.

Cao thị khóc vang trời đất, sắc mặt Dương Kiệt Minh cũng hết sức khó coi, hắn ngăn cản những người định xông vào bên trong nhà, hắn nghiêm mặt cả giận nói với Vân Thù: “Người đang ban ngày ban mặt định làm gì? Định phá hư nhà dân sao?!”

Vân Thù gạt đầu một cái, nói như chuyện đương nhiên: “Ta đúng là định phá hư nhà dân, nhưng phá hư này cũng chính là tòa nhà dưới tên mẫu thân ta, thế nào? Luật pháp Đại Khánh còn có một khoản quy định không cho người ta phá hủy tòa nhà của mình?”

“Người -” Dương Kiệt Minh tức giận chỉ vào Vân Thù nói, “Đây là tòa nhà của mẫu thân người từ khi nào, đây rõ ràng là tòa nhà của Tĩnh Viễn Hầu Vân Hầu gia, người đây là lên lút phá hư!”

“Đương công tử nghe không hiểu tiếng người sao? Trên tay ta có khế ước mua bán nhà, trên khế ước có dấu triện của quan phủ chứng minh tòa nhà này dưới tên của mẫu thân ta!” Vân Thù giờ tờ khế ước hơi ngả vàng đưa tới dưới mắt Dương Kiệt Minh, con dấu đỏ thẫm trên đó vẫn vô cùng đỏ tươi, người vây xem cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, đúng là dấu ấn của quan phủ.

Mặt Dương Kiệt Minh có vài phần co quắp, hẳn thế nào cũng không nghĩ đến Vân Thù lại xuất hiện ở đây, cũng không nghĩ đến nàng còn có thể mang theo khế ước mua bán nhà có dấu triện của quan phủ mang tới đây, có giấy khế ước này, cho dù Vân Thù thật sự phá hủy phòng ở thì bất kỳ kẻ nào cũng không ngăn cản được nàng.

“Như thế nào? Đương công tử hãy nhìn rõ ràng? Các vị láng giềng có thể nhìn rõ ràng rồi chứ?” Vân Thù cầm khế ước trong tay chia ra cho các vị quần chúng vây xem nhìn, “Ta phá hủy tòa nhà của mẫu thân ta, không cần người bên cạnh nói điều gì đi?” die,n; da.nlze.qu,ydo/mn

Đây là đương nhiên, các láng giềng ở gần gần đầu một cái, đây là hủy đi phòng ở nhà mình, chỉ cần không làm hư tòa nhà của người khác, khi xây lại tòa nhà không cao hơn địa giới, đương nhiên chính là quyết định của nhà mình.

Nhưng sau khi phòng ở này bị dỡ bỏ, cả nhà bọn họ phải đi đâu ở?! Dương Kiệt Minh bỗng chốc giống như mèo bị cắt roi đầu lưỡi không nói ra lời.

“Không!” Cao thị nhìn thấy người khác không ngăn cản, bà nóng nảy. Bà đúng là cũng vẫn ghét bỏ tòa nhà này vừa cũ lại rách, nhưng dù sao cũng có ngói che đầu, nếu phá hủy tòa nhà này thì cả nhà bọn họ nghỉ ngơi ở đâu!

Cao thị liếc nhìn Vân Thù “Ý ta đã quyết”, bà vội vã nghĩ biện pháp, đột nhiên kéo Dương Kiệt Minh tới trước mặt mình, nói với Vân Thù: “Thù nha đầu, Minh ca nhi là vị hôn phu được định ra từ nhỏ với ngươi, ta đây chính là mẹ chồng tương lai của ngươi. Bây giờ cả nhà chúng ta ở tạm trong nhà này, ngươi đối xử với chúng ta như vậy, có phải phụ với trời đất chứng giám không, có phải làm thất vọng hai chữ hiếu đạo không?!”

Vân Thù quét mắt liếc xéo Cao thị, trong ánh mắt càng lộ vẻ khinh bỉ, nàng nói: “Đương phu nhân không phải ghét bỏ thanh danh của ta không được tốt cũng không phải dòng chính nữ Hầu môn, cho nên nhất định từ bỏ hôn sự này. Thư từ hôn này còn ở trên tay ta, là Đương công tử tự tay viết đó, kiểu chữ vô cùng mạnh mẽ có lực, hành văn làm liền một mạch mà thành. Thư từ hôn này cũng đã viết, ở đây còn nói tới hôn ước? Hôn nữa, không phải mới vừa rồi Đương phu nhân còn mắng ta là tiểu tiện nhân sao? Xin lỗi, tiểu tiện nhân không hiểu cái gì gọi là hiếu đạo, chỉ biết có vài người đã lui hôn còn dây dưa không dứt ở trên tòa nhà của mẫu thân vị hôn thê trước không chịu đi.”

Những lời này của Vân Thù ra khỏi miệng, vẻ mặt của Dương Kiệt Minh càng thêm khó coi, trong khoảng thời gian ngắn Cao thị cũng không tìm ra được từ gì để nói.

Vân Thù khoát tay áo, muốn các nam tử kia tiếp tục đi phá hủy.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Cũng chỉ có nữ nhân và tiểu nhân khó nuôi

Editor: Puck - Diễn đàn

Đương Kiệt Minh và Cao thị như thế nào cũng không nghĩ đến Vân Thù tự nhiên dám nói ra sự kiện từ hôn kia ở trước mặt mọi người, đối với một nữ tử mà nói, chuyện từ hôn này là một chuyện vô cùng quan trọng, bọn họ cũng chắc chắn Vạn Thục Tuệ nhất định không muốn phá hư khuê dự của nữ nhi mình nên mới dám ở lại chỗ này, lại không nghĩ đến dáng vẻ của Vân Thù lại vẫn cứng rắn như vậy, hoàn toàn không coi là quan trọng.

Cho tới bây giờ Vân Thù cũng không để hôn sự này vào tổng lòng, đối với nàng mà nói, bị người biết được chuyện nàng bị người ta từ hôn cũng không phải là chuyện lớn lao gì, lui về sau có thể tìm được một mối hôn nhân tốt hay không vốn không đáng giá một đồng đối với nàng, nhưng mà nàng cái gì cũng không ăn thiệt thòi.

Sau khi một vài lời của Vân Thù nói ra khỏi miệng, vẻ mặt của những láng giềng xung quanh đứng vây xem đột nhiên thay đổi, vốn còn cảm thấy Dương Kiệt Minh là một người độc sách có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhưng không nghĩ tới lại sẽ làm ra chuyện như vậy. Rõ ràng đã viết thư từ hôn yêu cầu từ hôn, mới vừa rồi lại vẫn muốn dùng vị hôn phu để tự xưng.

Đương Kiệt Minh bị những ánh mắt này nhìn đến nhếch nhác không thôi, nếu trên mặt đất có một cái hố, hẳn chỉ sợ phải lập tức chui vào rồi.

Cao thị cũng bối rối, nhưng khi thấy động tác Vân Thù để cho người ta đi phá hủy phòng ở, bà hét lên, ngăn cản ở cửa không để cho người ta đi vào.

“Thù nha đầu, dù sao tình cảm nhiều năm như vậy vẫn còn ở đây, chính ngươi cũng nói, bây giờ đã không phải là dòng chính nữ Vân gia, Minh ca nhi định ra hôn ước là dòng chính nữ Vân gia, vậy lui hôn ngươi cũng là vô cùng hợp tình hợp lý, và lại ban đầu tòa nhà này do Vân Hầu gia để cho chúng ta vào ở, ngươi không thể nói đi là thu luôn!” Cao thị nói.

“Lời này của Đương phu nhân cũng có chút có lý, ban đầu mẫu thân ta sắp xếp cho một nhà ba người Đương gia các ngươi ở tòa nhà này, đó chính là nề

mặt tình cảm, về phần tình cảm này là gì, nghĩ cũng hiểu được nề tình công tử Dương gia các người có hôn ước từ nhỏ với ta. Dương gia các người bỗng chốc không còn gì, mẫu thân ta sợ các người không quen, còn đặc biệt mua một nha hoàn tới hầu hạ, ngày lễ ngày tết cũng không quên đưa quà tặng tới, tiền chi tiêu hàng tháng của các người thậm chí ngay cả tiền thức tu lên học đường báỉ lão sư đều do mẫu thân ta lấy từ trong đồ cưới của mình ra trợ cấp. Nếu bây giờ chúng ta đã không còn hôn ước này, tòa nhà cũng phải cần thu hồi, trong này chẳng lẽ có gì không hợp lý? Hay là Dương công tử Dương phu nhân cảm thấy vẫn có thể ở lại trong nhà mẫu thân của vị hôn thê trước, con mong chờ mẫu thân của ta đến nuôi các người sao!” Vân Thủ cười nhạo nói, “Thiên hạ này quả quyết không có đạo lý như vậy!” diee ndda ffileeq uysd doon

Vân Thủ nhìn lướt qua Dương Kiệt Minh có sắc mặt càng lúc càng khó coi, người này nhìn có vẻ là một thư sinh có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhưng vừa vặn khi hắn nhìn mình thì trong mắt lộ ra vẻ khinh bỉ, nàng nhìn được cực kỳ rõ ràng, hơn nữa những lời vừa rồi của Dương Kiệt Minh, bao gồm khi nàng nói tòa nhà này là của mẫu thân nàng, người này không hề cảm thấy kinh ngạc, ngược lại hơi lo lắng và kinh hoàng.

Vân Thủ suy đoán, gia đình này vốn biết được tòa nhà này là của mẫu thân nàng, vì nàng và mẫu thân không dám mất mặt trước mặt mọi người, cho nên yên tâm thoải mái ở lý chỗ này không đi, cũng kết luận họ không dám dễ dàng chạy lấy người. Bây giờ nàng nhất định không thể không cho gia đình này một dạy dỗ, Vân Thủ nàng cũng không phải toi công có thể lui.

“Lại nói, Dương phu nhân cũng nói rồi, công tử nhà người có hôn ước với dòng chính nữ Vân phủ, bây giờ ta đã không phải dòng chính nữ Vân phủ rồi, thư từ hôn này đưa cho ta cũng không tính hợp lý. Ta và Dương gia các người một chút quan hệ cũng không có, một nhà Dương phu nhân các người coi như muốn tìm nơi nương tựa cũng phải tìm nương tựa chỗ Vân gia đi, sao có thể đồ thừa lên tòa nhà của người ta không chịu đi!” Vân Thủ cười nhẹ nhàng mà nói, nàng giống như nghĩ ra điều gì, mím môi một cái lại cười một tiếng, “Chỉ có điều nề tình quen biết một phen, ta cũng cần nhắc nhở Dương phu nhân và Dương công tử một tiếng, bây giờ trong Tĩnh Viễn Hầu phủ cũng chỉ có năm di nương không có phu nhân, càng thêm không có dòng chính nữ. Hôn sự của lệnh công tử chỉ sợ phải chờ thêm một thời gian, chờ Vân Hầu gia này cưới phu nhân sinh một dòng chính nữ mới được, chỉ có điều sợ đến khi đó tuổi của Dương công tử cũng có thể làm phụ thân người ta.”

Mọi người nghe một phen liên tục nhạo báng của Vân Thủ mà nở nụ cười, lời này ngược lại vô cùng thô lại không thô, bây giờ Dương Kiệt Minh đã mười bảy tuổi, chừng hai năm nữa đã đến tuổi lập gia đình, nếu Vân gia ngăn kêu vạn gọi mới bắt đầu sinh ra, tuổi này không phải có khả năng làm nữ nhi của hắn sao. đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Dương Kiệt Minh thế nào cũng không nghĩ tới Vân Thủ mở miệng tuy rằng không nói lời gì thô tục, nhưng đập mặt mũi của hắn đến không đáng một đồng, hơn nữa ánh mắt của những người kia nhìn hắn cũng chính là cảm thấy hắn là một kẻ ăn bám người khác, đây thân là nam nhân thân là người đọc sách sao có thể chịu đựng được, hơn nữa mặc dù những thứ này thật sự do Vạn Thực Tuệ đặt mua cho cũng không cần thiết nói ra khỏi miệng trước mặt công chúng.

Hắn cả giận nói: “Ta vốn tưởng rằng người là một nữ nhi cũng đi học đường thông hiểu đại nghĩa, nhưng không nghĩ tới quả thật như phu tử nói chỉ có nữ nhân và tiểu nhân là khó nuôi, người như vậy thật sự làm nhục nhã nhận rồi!”

Một câu nói này của hắn vẫn còn chưa hết giận, lại nói: “Người đây nói ta đồ thừa nhà mẫu thân người không đi, sao ta biết được đây là tòa nhà của mẫu thân người, những thứ đồ gia dụng thức tu gì đó do mẫu thân người dùng đồ cưới tới trợ cấp. Người muốn thu tòa nhà thì cứ thu đi, vu cáo ta như vậy, người có ý gì! Ta thấy mẫu tử các người không có tiền bạc gì cho nên muốn tới lừa gạt chúng ta đi!”

Cầm Sắt và Lưu Châu giận không kiềm chế được, chỉ cảm thấy Dương Kiệt Minh mặt đỏ tía tai này vốn không xứng với tiểu thư nhà mình, Chương ma ma siết chặt cây chùy gỗ đồng la trên tay, hận không thể trực tiếp đi lên dùng cây chùy hung hăng nện lên đầu Dương Kiệt Minh, chỉ hận tiểu thư nhà mình nuôi gia đình này toàn bộ tám năm, vốn cảm thấy Dương Kiệt Minh là người đọc sách có tiền đồ, như vậy thứ nhất cũng có thể khiến cho khi Thủ nhi tiểu thư tới Dương gia sẽ sống thoải mái một chút, nhưng không nghĩ đến lại nuôi thành mấy con bạch nhãn lang.

Nụ cười trên mặt Vân Thủ dần dần thu lại, sắc mặt nàng trầm xuống, nàng chờ đến sau khi Dương Kiệt Minh nói hết lời này mới chậm rãi mở miệng, giọng lạnh như đêm, “Đã nói xong?”

Dương Kiệt Minh liếc mắt nhìn về phía Vân Thủ, sắc mặt của nàng chỉ hơi trầm, không nhìn ra cái gì, nhưng chẳng biết tại sao trong lòng hắn lại hơi sợ sệt.

“Người đã nói xong, cũng chính là cần phải để cho ta nói, ta tới nói một chút với người, ta đây một nữ tử không biết không hiểu được đại nghĩa như thế nào, người đồ tiểu nhân sao lại nói chuyện khó nuôi!” Vân Thủ chậm rãi nói, “Chúng ta sẽ tính toán kỹ càng, cẩn thận thanh toán rành mạch sổ sách trước đây. Vốn ta định coi trợ cấp mấy năm nay của mẫu thân ta cho các người như là bố thí cho tên ăn xin không cần so đo, nhưng Dương công tử có cốt khí như vậy, nếu ta không tính toán rõ ràng cho người chỉ sợ làm nhục nhân cách của người tôn nghiêm của người rồi, cho nên là thân huynh đệ cũng phải tính toán rõ ràng, chúng ta tính toán rõ ràng.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Thanh toán (1)

Editor: Puck - Diễn đàn

Dương Kiệt Minh nghe Vân Thù nói lời này, lưỡng lự trước được nằng cũng không có chứng cứ gì, bây giờ nằng nói như vậy chính là định hù dọa hấn mà thôi, khiến cho hấn chột dạ không thôi. Hôn nữa bạc lấy ra còn có những thứ đồ này, vài vốc đã cắt sửa thành quần áo, cái ăn cũng đã ăn sạch sẽ, dưới tình huống như thế, hấn ngược lại muốn xem xem nằng có thể tính toán như thế nào.

“Tám năm trước, Dương gia không còn ai chỉ có một nhà ba miệng các người, người còn lại đều tan tác đi. Khi Dương lão gia tính cả Dương phu nhân tới Vân gia nương nhờ, đừng nói là bọc đồ, cũng chỉ có một thân áo trên người mà thôi, tám năm qua, mỗi ngày Dương lão gia say bất tỉnh nhân sự trong tiệm rượu, Dương phu nhân chỉ sợ ngay cả thêu thùa cũng chưa từng làm gì, chúng ta sẽ tính toán cẩn thận bút toán trong tám năm này!” Vân Thù hừ lạnh một tiếng, nằng lấy một bàn tính nhỏ vô cùng tinh xảo trong ống tay áo ra.

Bàn tính này làm rất khéo léo, rất khác biệt, cho dù nhét vào trong ống tay áo cũng không nhìn ra một chút đầu mối.

Dương Kiệt Minh như thế nào cũng không nghĩ tới Vân Thù ngay cả bàn tính cũng có dự sẵn, cũng chính là hiểu được nha đầu này vốn không phải ý nghĩ nhất thời, mà có lòng muốn tới tính sổ với hấn, trong lòng hấn ý sợ hãi thoáng qua càng sâu, cảm thấy tư thái nói chuyện như vậy của Vân Thù nói không chừng còn có chiêu sau gì nữa, trong lòng vô cùng trống rỗng, lời nói cũng không có sức lực như mới vừa rồi, “Người đừng nói mấy lời sói điên ở trước mặt ta. Toàn gia Dương gia chúng ta trước kia tới nương thân đúng là thân không có thứ gì, nhưng cũng không giống như người nói là một tên ăn xin dựa dẫm vào các người nuôi! Người đừng ở đây vu oan cho người!”

“Đây có phải là tên ăn xin hay không cũng không phải là chuyện ta có thể quyết định, cũng tự nhiên không phải do Dương công tử người định đoạn.” Vân Thù lạnh lùng thốt lên, “Chính người cũng nói, một nhà ba người các người thân không thứ gì, vậy toàn bộ tám năm nay, xin hỏi Dương công tử sao có thể lên được học đường, sách này lương thực này ngay cả quần áo trên người người từ đâu tới, chẳng lẽ Dương công tử còn có con đường phát tài sao? Sao ta không biết Dương công tử trừ đọc vài cuốn sách ra còn có bản lĩnh như vậy?” d1en d4nl 3q21y d0n

Dương Kiệt Minh vừa bị Vân Thù nói như thế, hấn cũng á khẩu không trả lời được, hấn đương nhiên không phải là người kiếm tiền, tự nhiên cũng chính là không có gì có thể nói, nhưng hấn cũng tin tưởng qua nhiều năm như vậy Vạn Thực Tuệ tuyệt đối sẽ không lưu lại sổ sách gì, cho dù để lại sổ sách, vậy cũng phải để trong Hàu phủ, cho dù lấy ra ngoài, hấn cũng có thể nói là bạc phủ Hàu gia cho không có liên quan gì tới mẫu nữ hai người bọn họ.

Sau khi vừa nghĩ như thế, Dương Kiệt Minh liền có vài phần tự tin, lập tức cảm thấy Vân Thù chính là đang ở đó diễn một vở phô trương thanh thế mà thôi.

“Nếu người thật sự có chứng cứ chỉ rõ Dương gia ta dựa vào mẫu thân người sống qua ngày, người cứ nói ra là được, cần gì ở đây nói chuyện vô căn cứ.” Dương Kiệt Minh lạnh lùng nói, “Nếu như người nói không ra lý do, ta chính là muốn người không thể không xin lỗi toàn gia chúng ta!”

Vân Thù nhìn trong mắt Dương Kiệt Minh lộ ra vài phần đáng vẻ tự phụ, có lẽ hấn cho rằng trên tay nằng không hề có bằng chứng, cho nên cảm thấy nằng không bắt chẹt được đi, cho nên cảm thấy mình không hề có nguy cơ.

Tay Vân Thù vỗ nhẹ, một hấn tử trung niên có dáng vẻ như chương quý nâng một cái khay gỗ, phía trên có năm sáu bản sổ ghi chép giống như sổ sách, theo bên cạnh ông ta là một nữ nhân, nữ nhân kia đại khái có số tuổi bằng Cao thị, tay kia hơi thô, nhưng tinh thần lại cực kỳ tốt.

“Dương công tử chắc biết người kia là ai?” Vân Thù chỉ về phía hấn tử trung niên đi tới trước mặt mình, cũng không đợi hấn đáp lời liền tự mình nói ra, “Người này là Trình sư phó của tiệm may Trình trên phố Nam, mà bên người ông ấy là phu nhân của ông ấy.”

Trong đám người này cũng có người nhận ra trình sư phó của tiệm may Trình trên phố Nam, ngược lại có người chào hỏi.

Dương Kiệt Minh không biết lúc này Vân Thù kêu thợ may này ra là có ý gì.

Vân Thù khẽ gật đầu với Trình sư phó ý bảo ông có thể nói, Trình sư phó háng giọng một cái rồi mới nói: “Người thuê lão Trình ta chính là Vân phu nhân...” Lời Trình sư phó khẽ dừng lại một chút, biết mình nói tới đây là sai rồi, vội vàng sửa lại, “Bây giờ phải gọi là Vạn cô nương rồi, cửa tiệm chính là do Vạn cô nương cho ta thuê vào chín năm trước, cô nương có lòng tốt, tiền mướn đều thấp hơn một chút so với người khác, cho nên từ chín năm trước sau khi lão Trình ta mướn cửa tiệm thì không dùng thuê, mà cô nương cũng thường xuyên chiếu cố lão Trình ta, quần áo của nha hoàn Vân phủ đều do ta làm, ngay cả quần áo trên người Dương phu nhân và Dương công tử cũng từ vài vốc ở trong cửa tiệm của ta do ta và phu nhân tự mình làm quần áo.” dinendian.loqidjon

Thợ may Trình ngừng lại một chút rồi nói tiếp, “Tám năm trước lão Trình ta cũng biết chuyện Dương gia phạm vào, việc này vốn không phải chuyện thuộc về phu thê chúng ta, nhưng sau khi Dương gia bị tịch thu nhà ba tháng, lúc ấy Vạn cô nương còn là phu nhân Hàu gia đã kêu nương tử ta đi, nói lui về sau tiền thuê của chúng ta chính là cho Dương phu nhân làm tiền tiêu, một tháng đưa một lần. Nếu Dương phu nhân lấy vài vốc làm quần áo, tiền công tiền vải này chính là ghi lại, đến cuối tháng sẽ kết toán. Lão Trình ta tin được Vạn cô nương, cũng chính là làm theo cái này. Đây là các khoản chi tiêu các khoản lấy vải vóc trong bảy năm chín tháng này của Dương gia, có ghi năm dưới sổ sách. Sau đó, Dương phu nhân có chuyện gì cũng chính là đến chỗ lão Trình ta thông báo một tiếng rồi cầm bạc đi, lão Trình sợ không tiện khai báo cũng hỏi nguyên do, trong này còn có tiền giấy bút nghiên mực tiền thức tu của Dương công tử, tổng cộng bảy năm chín tháng, tiền tháng cộng thêm tiền công vải vóc còn có Dương phu nhân tạm thời lấy đi tổng cộng là hai trăm năm mươi sáu lượng ba tiền bốn văn. Mỗi một việc mỗi một món đều được ghi rành mạch, phía trên còn có dấu tay của Dương phu nhân khi nhận tiền tiêu vật làm chứng một chút cũng không làm giả được.”

Vân Thù liếc nhìn thợ may Trình, tay của nằng lại vỗ một nhịp, có một lão nhân tương tự vậy cầm sổ sách đi ra, tuổi của ông đã không nhỏ nhưng vẫn rất khỏe mạnh, lúc này liền có người nhận ra được, người nọ chính là ông chủ của một tiệm rượu ở phố Tây.

“Mới vừa rồi tiểu lão nhi ta cũng đã được người nhận ra, cũng không nói nhiều, trong tám năm này Dương lão gia uống rượu chơi rượu ở chỗ tiểu lão nhi, mỗi tháng đều ghi lại tất cả, vào cuối tháng chính là đi chỗ Vạn cô nương lấy bạc. Từng bút toán đều ghi rất kỹ, trong tám năm này Dương lão gia ở chỗ tiểu lão nhi uống rượu gọi đồ nhắm, tổng cộng chính là một trăm bốn mươi lượng một tiền ba mươi hai văn, trên đây cũng có dấu tay của Dương lão gia,

tiểu lão nhi cả đời bán rượu ở Ung đồ cũng có thể coi như già trẻ không gât, một chút cũng không già dỗi, cáo lên quan phủ chính là nói thông, lúc này Dương lão gia còn đang say rượu ở trong tiệm của tiểu lão nhi!” Chủ tiệm rượu nói.

Dương Kiệt Minh nghe những ngân lượng này, hấn mặt mũi trắng bệch, sao không nghĩ tới ông chủ tiệm may và tiệm rượu còn lưu lại sổ sách ở đây, phía trên còn có dấu của phụ thân và mẫu thân hấn. Đây bảo hấn làm sao cho phải?

Cao thị cũng không biết mấy năm qua mình dùng nhiều ngân lượng như vậy, mỗi lần khi bà cần tiền đều đi tiệm may của thợ may Trình hỏi lấy, nhìn trụng vật liệu may mặc cũng sẽ cắt, chỉ cảm thấy dù sao Vạn Thục Tuệ dễ cho bà đi, hơn nữa những năm này bà ta luôn không hỏi mình đòi hỏi, cũng càng thêm yên tâm, nhưng bây giờ vừa nghe gần như khiến cho người ta sợ hãi kịch liệt gay gắt.

“Ta... Ta nào có tốn nhiều như vậy, sợ rằng các người thuận miệng nói bậy phóng đại số lượng!” Cao thị không chút nghĩ ngợi liền bật thốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Thanh toán (2)

Editor: Puck - Diễn đàn

Cao thị vừa cất tiếng, phu thê thợ may Trình và ông chủ tiệm rượu kia lập tức thay đổi sắc mặt, bọn họ mở tiệm buôn bán tuy coi trọng lợi, nhưng cũng dạy một già một trẻ không gât, hơn nữa đã làm hơn nửa đời người, trong Ung đồ cũng có bao nhiêu danh tiếng, Cao thị thốt ra lời này ra ngoài chính là chửi bới bọn họ, buôn bán sợ nhất chính là bị người chất vấn chuyện chữ tín.

Thê tử thợ may Trình lập tức không nén được mắng lên: “Trời ạ người đồ má nó, cửa tiệm may Trình ta khi nào làm ra chuyện trái lương tâm như vậy! Ta nói người đồ phụ nhân khi lấy tiền ấn dấu tay xuống bản thân cũng xem như nhìn rất rõ ràng, bây giờ nếu người không làm sạch một tí cái miệng phun đầy phân của người, lão nương sẽ tố cáo người lên công đường!”

Phụ nhân này đều lần đi lộn lại trong đầu đường phố xá, giọng nói vang dội, lập tức liền cời một chiếc giày của mình ra vọt lên quăng cho Cao thị hai cái bạt tai lập tức khiến Cao thị bị đánh đến mơ hồ tại trận, bà còn cảm thấy có vài phần chưa hết giận, một tay kéo quần áo Cao thị một tay xách giày ý vị đập, trong miệng còn không cam chịu yếu thế mắng: “Người đồ phụ nhân mặc vải nhà ta bán mặc quần áo lão nương làm còn dám nói lão nương nói bậy! Vốn còn nghĩ đến toàn gia mấy người các người này còn đáng để đồng tình, bây giờ xem ra đều là bạch nhãn lang, ăn của Vạn cô nương uống của Vạn cô nương mặc của Vạn cô nương ở của Vạn cô nương, một thứ thói nát không sống lâu!”

Phụ nhân này nói xong, lại không nhịn được cảm khái: “Vạn cô nương đúng là không có mắt nuôi một đồng đồ khổ nạn này, tiền thuê cửa tiệm ném vào rồi còn chưa tính, có lúc trên tay thật sự không có bạc, cũng chỉ có thể cầm đồ trang sức trong đồ cưới của mình tới chống đỡ, chỉ sợ chúng ta đi đòi Vân Hủu gia mà mất mặt mũi...”

Tiểu lão nhi tiệm rượu cũng có vài phần cảm khái, nói: “Cũng không phải chỉ một lần đáp lễ, khi đến cuối tháng nàng dâu nhà ta từ cửa sau vào gặp Vạn cô nương, nói một Hủu gia phu nhân tốt đẹp thế mà lại trong hộp trang điểm đều trống không, đều cấp cho chúng ta đảm đương tiền rượu này.” diee ndda f1eeq uysd doon

Những người chung quanh đều không nhịn được có vài phần cảm khái, nhất là các nhà hàng xóm láng giềng ở lân cận càng rõ ràng tình huống của toàn gia Dương gia, rồi rít nói: “Ta đã nói rồi, phụ nhân này cả ngày ăn mặc thể thể diện diện, quần áo một nửa mụm và cũng không khâu cũng không làm đồ thêu thùa gì trợ cấp tiêu dùng trong nhà, hấn tử trong nhà suốt ngày uống say khướt, thì ra dựa vào người nuôi!”

“Ta vốn còn nhìn đáng về tiểu tử kia đích thị là người đọc sách, có tri thức hiểu lễ nghĩa, không ngờ được vị hôn thê nuôi dưỡng lớn, từ nhỏ đã có dạng ăn cơm chùa!”

“Nghe nói, mấy ngày nay phụ nhân này còn khoe nhi tử của bà ta được phu tử thưởng thức, bảo rằng muốn tiến cử, sợ rằng được làm quan gì đi, cũng khó trách vốn định từ hôn, cảm thấy nữ nhi người ta thất thế, cho nên phải bám cành cao khác, đổi lại nữ nhi nhà khác có tiền tới nuôi!”

“Người như vậy cũng có thể được tiến cử?! Vậy hấn tử giết heo nhà ta cũng có thể làm Tể tướng gia rồi!”

Những tiếng bàn luận này lớp sóng sau tiếp lớp sóng trước, sắc mặt Dương Kiệt Minh cũng trở nên khó coi, những lời nói này gần như khiến cho hấn xấu hổ cắn lưỡi mà chết, hấn lớn như vậy cho dù năm đó khi bị tịch biên gia sản sau đó đi nhờ Vân gia giúp đỡ cũng không khiến cho hấn cảm thấy khó chịu như vậy, hấn giống như một cục gỗ đứng ở đó, thậm chí không cách nào bận tâm đến mẫu thân hấn bị người ta đề trên đất đánh kêu gào như giết heo.

Hấn thật sự không nghĩ đến Vạn Thục Tuệ thế mà lại giữ những thứ này lại! Điều này cũng đủ để cho thấy được Vạn Thục Tuệ người này thật sự là một người vô cùng tâm cơ, về mặt Dương Kiệt Minh lúc sáng lúc tối, có vài phần đáng về tàn bạo. di ien n#dang# yuklle e#q qiqi on

Vân Thù nhìn Cao thị bị đánh đến vẫn gào khóc, cuối cùng đưa mắt roi lên người Dương Kiệt Minh, Cao thị này chẳng qua chỉ là một phụ nhân thôi, vốn không có thành tựu gì, mà Dương lão gia Dương Đức đúng chỉ là một người cả ngày chỉ biết uống rượu say khướt không quản việc gì, căn bản cũng không đáng giá để Vân Thù đi để ý làm gì, chỉ duy nhất chính là Dương Kiệt Minh, kể từ bây giờ xem ra, Vân Thù cảm thấy Dương Kiệt Minh này thật

sự không phải thứ tốt lành gì, tâm tư vô cùng âm u.

Hơn nữa ánh mắt hắn nhìn mình mang theo vài phần oán độc thậm chí còn có vài phần ý hận, chỉ sợ trong lòng của hắn cảm thấy mẫu thân mình cố ý lưu lại sổ sách như vậy.

Thật ra thì điều này cũng xem như oan uổng Vạn Thực Tuệ rồi, bà một phụ nhân tuân thủ nữ tắc không thể luôn ra cửa, Hầu môn cũng không phải gia đình tầm thường, ngay cả nha hoàn cũng không thể tùy ý ra cửa. Cho nên tự nhiên cũng chỉ có thể để cho bọn họ tổng kết mỗi tháng một lần, chủ cửa tiệm cầm sổ sách ghi lại từng món một cũng tiện có căn cứ đòi ngân lượng.

Vạn Thực Tuệ ở Hầu phủ, tiếng tháng một tháng cũng chỉ có ba lượng bạc, một năm chẳng qua cũng chỉ có ba mươi sáu lượng bạc, hơn nữa trong phủ phải khen thưởng tôi tớ, trên tay không thể một chút ngân lượng cũng không để lại, mà Vân Hoảng đã sớm không có tâm tư gì với Dương gia nghèo túng, tất nhiên không chịu thôi bạc tát nước đi, tám năm qua bố trí cho người Dương gia, nếu không phải bán trăm cái vàng bạc của mình sao có thể sắp xếp được tốt.

Khi xuất phủ cũng chỉ còn lại hai trăm lượng cũng là đồ cưới cuối cùng của bà không thể động vào, chuẩn bị dùng để bổ sung đồ cưới cho Vân Thù sau khi cập kê.

Vân Thù đưa mắt nhìn người bên cạnh, Chương ma ma và Lưu Châu Cẩm Sát nhận được ám hiệu, vội vàng đi lên khuyên bảo phụ nhân nhà thợ may Trình một phen, vào giờ phút này Cao thị nào còn có dáng vẻ chính tề như mới vừa rồi, búi tóc tán loạn, áo rách, gương mặt bị phụ nhân Trình gia đánh đến sưng lên giống như đầu heo, giống như một bà điên.

“Như thế, Dương công tử còn gì có thể nói, có muốn làm phiền thợ may Trình và ông chủ tiệm rượu nói ra từng việc từng món một không?” Vân Thù nhìn Dương Kiệt Minh nói.

Sắc mặt Dương Kiệt Minh vô cùng khó coi, trên người khi thì nóng, khi thì lạnh, thật lâu sau mới nói một câu: “Ngươi – ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Ta muốn như thế nào? Cũng không như thế nào, trái phải ta và ngươi không quen không biết, tòa nhà này hôm nay ta muốn lấy lại, mới vừa rồi lời của thợ may Trình và ông chủ tiệm rượu ngươi cũng nghe được rõ ràng, tất cả đồ đạc trong nhà này đều do mẫu thân ta bỏ bạc mua, các ngươi một thứ cũng không cho mang đi!” Vân Thù thờ ơ nói.

Dương Kiệt Minh nghe lời này của Vân Thù, biết bây giờ chuyện đã huyên náo đến bị mất mặt như vậy, hắn cũng quả quyết không thể tiếp tục ở lại đây, lập tức kéo Cao thị định đi.

“Đợi chút, ta nói ngươi có thể đi sao?” Vân Thù để cho người chặn Dương Kiệt Minh và Cao thị lại, nâng mắt lạnh quét tới nói.

“Vân Thù, ngươi đừng khinh người quá đáng!” Dương Kiệt Minh quát lên, “Bây giờ ta đã trả tất cả lại cho ngươi, ngươi còn muốn sao!”

“Đầu óc của Dương công tử không được tốt hả, cái gì gọi là trả tất cả lại cho ta, ngươi nói là tòa nhà này?! Tòa nhà này vốn chính là đồ của mẫu thân ta, các ngươi đây gọi là đưa, không phải trả!” Vân Thù nhạo báng một tiếng, bàn tính trên tay nàng lách cách phát ra tiếng vang giòn, nàng gầy gầy nó mấy cái nói, “Nếu Dương công tử muốn đi, vậy phải trả lại toàn bộ chi tiêu mấy năm này đi! Cửa tiệm may của lão Trình hai trăm năm mươi sáu lượng ba tiền bốn văn, tiệm rượu một trăm bốn mươi lượng một tiền ba mươi hai văn. Ta tốt bụng, nên cũng tính số lẻ kia của ngươi, tòa nhà như vậy cho thuê ước chừng cũng chính là một tháng một lượng, ta cũng không tính nhiều, chỉ tính một năm một lượng, tám năm chính là tám lượng. Tổng cộng tất cả, Dương công tử trả ta bốn trăm lượng bạc là được.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thanh toán (3)

Editor: Puck - Dẫn đàn

Dương Kiệt Minh nghe được lời Vân Thù nói, cả khuôn mặt hắn trắng xanh, như thế nào cũng không nghĩ đến Vân Thù lại bức bách như vậy.

“Ngươi... Ngươi lại muốn ta đưa bạc cho ngươi?!” Dương Kiệt Minh tròn to hai mắt, “Ta và ngươi từng có hôn ước! Là hôn ước quyết định từ nhỏ, sao ngươi có thể như vậy!”

Chỗ của hắn có bạc, trên người cũng chỉ có mười văn tiền, còn là do hai ngày này mẫu thân cho để mua chút đồ ăn.

Mười văn tiền này như muối bỏ biển, ngay cả một số lẻ cũng không tính, bốn trăm lượng bạc, ở trong Ung đô này cũng có thể mua một viện nhỏ tốt đẹp hoặc hai ba cửa tiệm chỗ yên tĩnh chút.

“Đây là đã từng, vậy chứng to đã qua. Dương công tử là người có chí khí như vậy nói chuyện trước kia làm chi? Nếu bây giờ chúng ta không có hôn

ước gì, người cũng nên trả đủ số bạc cho ta để cho ta sống mới đúng. Nếu Dương công tử không muốn cũng được, đi tìm Hầu gia Vân gia van nài, nhìn trái nhìn phải nể tình người có hôn ước với dòng chính nữ Vân gia, nói không chừng Hầu gia Vân gia còn có thể giúp người chỗ bạc này.” Vân Thù hết sức nói mát nói, nàng khinh thường Dương Kiệt Minh này từ trong đáy lòng, ngoài miệng nói có khí tiết của người đọc sách, nhưng mà thực tế cũng là kẻ nhu nhược, để cho người ta nuôi sống lớn lên phui mông một cái đã định đi, không hề có tính người. Khi ghét bỏ nàng thì không muốn có hôn ước, khi cần bạc thì lại nói ra hôn ước.

“Dương công tử tự tay viết thư từ hôn cho ta, cũng liền nói rõ muốn đoạn tuyệt quan hệ với ta. Nếu quan hệ này đã đoạn tuyệt, người còn muốn đồ thừa không trả bạc sao?” Vân Thù hừ lạnh, “Đây cũng là chuyện mà người một người đọc sách cần làm!” di3n~d@n`l3q21y'd0n

Dương Kiệt Minh nói không ra lời, bốn trăm lượng bạc này hẳn thật sự không ra được, hẳn ngẫm nghĩ, ấp úng nói: “Hôn sự này không lui! Chờ sau khi người cập kê, ta cưới người là được.”

“Bốp! Bốp!”

Vân Thù ra tay nhanh như tia chớp, quạt cho Dương Kiệt Minh hai bạt tai, nhắc chân gạt ngã Dương Kiệt Minh đang không chút đề phòng nào trên mặt đất, giầy thêu tinh xảo của nàng đập trên lồng ngực của hắn, từ trên cao nhìn xuống hắn, ánh mắt nàng lạnh lùng giọng nói trong trẻo lạnh lẽo: “Hôn sự này chính là người muốn lui thì lui không muốn lui thì không lui! Người cho rằng ta và nương ta không có nam nhân làm chỗ dựa, Dương gia người có thể tùy ý khinh bỉ nhục nhã sao? Người coi người là thứ đồ gì? Khi không muốn hôn sự thì bỏ lại một phong thư từ hôn nói một đồng lớn lời muốn từ hôn, bây giờ khi buộc người ra bạc thì lại không muốn từ hôn, ngược ngược xuôi xuôi như thế, người coi Vân Thù ta là gì?”

“Người chính là một người đọc sách, còn phải tiến cử làm quan. Nếu người đồ tiểu nhân như vậy làm quan, chỉ sợ Đại Khánh sẽ nhiều thêm một thứ gieo họa! Người nói lấy ta liền lấy người, chỉ với đức hạnh của người tiểu tử này, cảm bạc của mẫu thân ta đi học đường bá lão sư học đạo lý lại nói ta không đại nghĩa, người còn có đạo nghĩa gì? Dương gia người có đại nghĩa gì, chẳng qua chỉ là thứ được một tác lại tiền một thước mà thôi. Đừng giả bộ với ta rằng người không biết những chuyện này, người không biết được mẫu thân của người sinh ra bạc từ đâu, người phụ thân cả ngày uống rượu kia bạc đến từ đâu, mẫu thân ta tốn bạc tốn hơi sức nuôi người lớn như vậy chính là vì để cho người tới chỉ vào lỗ mũi của ta mà chỉ trích sao?! Tám năm này mẫu thân ta coi như hết lòng quan tâm chăm sóc Dương gia các người, các người mang cái gì tới báo đáp, thư từ hôn?! Nói thanh danh của ta thú?! Danh nghĩa của ta có thú đi chẳng nữa cũng ngay ngắn đoạn chính, còn người nam nhân như vậy, bản cô nương không xuất giá được tình nguyện vào chùa làm ni cô cũng không bằng lòng gả cho người.”

Vân Thù vừa trách cứ vừa lấy thư từ hôn ở trong tay áo mình ra đập lên mặt Dương Kiệt Minh.

“Thư từ hôn này làm phiền người tự mình đưa cho Vân Hầu gia để cho dòng chính nữ của phu nhân sau này của ông ta sinh ra, Vân Thù ta không thu thứ này! Hôm nay bạc này người có cũng phải trả không có cũng phải xuất ra cho ta!” dieendaaneequydonn

Vân Thù liếc mắt nhìn Dương Kiệt Minh đã hoàn toàn sững sờ, nàng thu hồi chân dẫm trên ngực Dương Kiệt Minh lại, nhìn về phía hai mươi tên tráng hán mình mời tới phá nhà nói: “Theo ta phân phó, phá hủy tòa nhà này cho ta! Thứ bên trong, một món cũng không lưu!”

Các tráng hán đáp lời vội vàng đi về phía cửa, một lát sau chính là có thể nghe thấy bên trong truyền đến tiếng gỗ.

“Chỗ tiện nhân kia ngồi chính là bẩn, phá hủy sạch sẽ!” Vân Thù hừ lạnh một tiếng nói.

Dương Kiệt Minh như thế nào cũng không nghĩ đến Vân Thù lại dũng mãnh như vậy, cho hắn hai bàn tay đập hắn một cái sau đó còn dẫm lên ngực hắn nắn hắn một trận, thần trí khó khăn lắm mới quay về nghe thấy một câu nói kia của Vân Thù chỉ cảm thấy khí huyết cuộn cuộn trong ngực mình, chỉ vào Vân Thù một hồi lâu lại nắn không ra được chữ gì.

Một hồi lâu sau, lúc này Dương Kiệt Minh mới mắng ra được hai chữ: “Ác nữ!”

Khi Cao thị nghe được động tĩnh phá hủy, bà quả thật hồn phách cũng bay mất, gào lên: “Không thể hủy không thể phá hủy, phá hủy rồi ta sống như thế nào...”

Vân Thù nghe tiếng la khóc của Cao thị, đây chính là coi căn nhà nhỏ này của nàng là của mình, nàng lập tức cười lạnh một tiếng: “Bà sống như thế nào ta không cần biết, bạc này phải trả như thế nào đây, ta ngược lại thật sự rất muốn biết rõ. Gia đình các người định trả bốn trăm lượng bạc này như thế nào, lại nói thử coi, nói cho ta nghe một chút?”

Cao thị vừa nghe lời này của Vân Thù, bà ngẩn cả người, chính là định đánh về phía Vân Thù, “Người đồ nữ nhi sao lòng dạ lại ác độc như vậy! Người không chết từ tế được, sao Vạn Thực Tuệ lại sinh ra một nữ nhi như người vậy, khó trách bà ta bị hư...” die~nd a4nle^q u2l ydo^h

Chương ma ma tức giận đã lâu, thấy Cao thị định nhào về phía Vân Thù, cũng bắt chấp tất cả học phụ nhân của thợ may Trình khê ném đồng la trên tay, còi giầy dưới chân mình, xông tới và vãi cái vào miệng Cao thị, một tay còn vung chày gỗ gõ đồng la đập lên người Cao thị, la hét: “Ai cho người mắng tiểu thư nhà ta, ai cho người mắng Thù nhi tiểu thư nhà ta!”

Cầm Sát thấy Chương ma ma lần đầu tiên đánh không biết xấu hổ như vậy, trong lòng cũng có vài phần bật cười, nhưng giống như nhớ ra điều gì, nàng nhích tới gần Vân Thù nói: “Nơi này còn có một nha đầu làm việc nặng ban đầu phu nhân mua về sai sử tên là Bình nhi, tiểu thư tính toán như thế nào?!”

Khi Cầm Sát hỏi ý tứ của Vân Thù về Bình nhi, chỉ thấy trong cổng tre nhỏ có một nữ tử chừng mười mấy tuổi bước ra, toàn thân mặc áo gai vải thô, dáng vẻ vẫn tính là đoan chính, chỉ có điều trên mặt có vài cái mụn lấm tấm, nhìn qua chưa được coi là đẹp mắt.

Nàng đến trước mặt Vân Thù, phịch một tiếng đã quỳ gối trước mặt Vân Thù nói: “Tiểu thư hãy để cho nô tỳ đi theo Dương công tử đi, nô tỳ nguyện ý

hầu hạ công tử! Cầu xin tiểu thư phát thiện tâm đồng ý nô tỳ.”

Vân Thù cảm thấy hơi kỳ quái, bây giờ Dương gia đã không có mái ngói che đầu, Dương Kiệt Minh còn không biết phải sống qua ngày như thế nào đâu, sao nha đầu này lại tình nguyện đi theo một người như vậy.

Ngược lại Cẩm Sát giống như nghĩ đến điều gì, nàng tiến lên chụp lấy cánh tay Bình nhi, nàng nhìn trên cánh tay này không có thứ gì nói: “Thủ cung sa của ngươi đâu?!”

Bình nhi rơi lệ nói: “Tiểu thư, Bình nhi đã thuộc về Dương công tử, kiếp này chính là người của công tử, nếu ra cửa cũng không tìm được người trong sạch, chỉ có thể đi theo Dương công tử cả đời, cầu xin tiểu thư đồng ý cho nô tỳ đi!”

“Vô liêm sỉ vô liêm sỉ!” Một lão nho sĩ mặc áo xanh chen ra từ trong đám người, gương mặt ông sung huyết đỏ bừng, chỉ vào Dương Kiệt Minh giương mắt mà nhìn nói, “Lão phu nào từng nhận một đệ tử như ngươi, sau này ngươi đừng nói là đệ tử của ta, miễn cho khinh miệt thanh danh của lão phu!”

Người khác khẽ kêu lên, lão nho sĩ này không phải ai khác, chính là nho sĩ Cố lão cực kỳ có danh tiếng trong Ung đô.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Không có người đệ tử như vậy

Editor: Puck - Diễn đàn

Nói đến Cố lão này, ở trong Ung đô cũng có thể coi như là người hết sức có danh tiếng, người này học thức uyên bác, làm người lại rất nho nhã, đã từng làm quan vào thời tiên đế, sau đó bởi vì lớn tuổi cho nên cáo lão về quê rồi, nhưng thanh danh vẫn còn đó, đã từng tiến cử cho triều đình hiền giả, bây giờ mấy người được tiến cử đều có quan chức, cũng coi như sống hết sức không tệ. Cố lão cũng là tiên sinh trong thái học ở Ung đô, thái học này cho đệ tử quan lại và những học tử tài năng hơi ưu tú vào.

Tiên sinh trong thái học đều là một ít người có tài học tài danh, thậm chí có không ít học giả từng lịch lãm trong quan trường lui về, có năng lực tiến cử lên triều đình, học tử được tiên sinh thưởng thức thu làm đệ tử hơn phân nửa đều có thể có được một tiền đồ tốt.

Mà lúc trước Cố lão chính là cảm thấy Dương Kiệt Minh người này chăm chỉ khác khổ, làm người kính cẩn nghe theo cũng liền thu làm đệ tử, thậm chí còn có ý tưởng tiến cử hắn lên triều đình.

Nhưng bây giờ, trong ánh mắt Cố lão nhìn Dương Kiệt Minh tràn đầy thất vọng cũng mang theo vài phần khinh bỉ, hơn nữa cảm thấy xấu hổ vì mình nhìn người không rõ. Ông vốn còn tưởng rằng mình nhìn đúng nhiều người hơn phân nửa sẽ không sai, nhưng không nghĩ tới ông vậy mà nhìn lầm người.

Khi Dương Kiệt Minh thấy Cố lão, gương mặt hắn trắng xanh, gần như không hề có một chút màu máu nào, hắn run rẩy nói: “Lão sư!”

“Ngươi đừng gọi lão phu như vậy, lão phu tài học sơ thiên không phải như một tiếng gọi của ngươi. Lão phu dạy học tử làm được đoạn chính ngôi thăng, làm người quan trọng phải đối diện được với lương tâm của mình, nào có học đồ nào thứ bậc tình vô nghĩa như vậy.” Gương mặt già nua của Cố lão giận đến đỏ bừng, ngón tay ông run rẩy chỉ vào Dương Kiệt Minh, “Ngươi... Ngươi tuổi còn trẻ đã đi trộn lẫn với hầu gái, may mà lão phu chưa tiến cử với triều đình, nếu không lão phu lấy mặt mũi nào đi đối diện với giang sơn xã tắc lấy mặt mũi nào đi đối diện với dân chúng! Lão phu không có người đệ tử như vậy!” dĩn~d@n'3q21y'd0n

Dương Kiệt Minh nghe Cố lão nói xong, cả người hắn cũng run lên, tiền trình của hắn! Hiện giờ Cố lão chỉ có bốn học tử, trong bốn học tử này người được đề ý nhất là mình, nhưng bây giờ cái gì cũng bị phá hủy, đều phá hủy.

Cố lão chỉ cảm thấy xấu hổ không thôi, ông vốn còn tưởng rằng Dương Kiệt Minh là một chính nhân quân tử, bây giờ thật ra chỉ là một tiểu nhân vô sỉ, ông cũng không còn mặt mũi nào đứng ở đây nữa, rất sợ còn ở lại nơi này sẽ bị hắn làm dơ bản thanh danh.

“Cố lão cần gì phải như thế, người này quen cố làm ra vẻ và lại giả bộ hết sức nghiêm chỉnh, người đời đều bị hắn che mờ, Cố lão trước sau vẫn như một tập trung trên học thuật, trong lúc nhất thời không điều tra ra về tình vẫn có thể tha thứ. Vân Thù nói với Cố lão đang xấu hổ đến chỉ thiếu không chui vào trong kẽ đất, nàng trấn an, “Đây là tội lỗi của người này, sao lại có thể oán trách Cố lão ngài được. May mà bây giờ còn chưa tạo thành lỗi lầm gì lớn, đây cũng là may mắn của Cố lão may mắn của dân chúng.”

Cố lão nghe được Vân Thù nói như vậy, trong lòng cũng chính là có vài phần thoải mái.

Thật ra thì ông vốn không có cảm tình gì với nha đầu này, sáng sớm hôm nay nàng chính là đến chỗ ông thăm hỏi nói là trong sổ học tử của ông người sẽ được tiến cử chính là về phần đức hạnh có thiếu sót, không khỏi xuất hiện tình huống “Được tú tài không biết sách, được hiểu liêm phụ biệt cư”, nàng mời chính mình tới đánh giá.

(*) Hiểu liêm: danh xưng tạo nhả của cử nhân vào triều Minh, Thanh, có ý tứ hiểu thuận với trường bối, liêm khiết chính trực. Biệt cư: Chi gia đình.

Khi theo người tới ngõ hẻm, Cổ lão liền hiểu được nữ tử này mang mình đi đâu, sau đó ông núp trong đám người nhìn Dương Kiệt Minh xuất hiện, cũng không biết đệ tử này thật sự không nhìn thấy mình hay sao coi như từ bên cạnh lướt qua nhau. dieendaanleequydomn

Vừa mới bắt đầu ông còn cảm thấy đệ tử này là một người đọc sách hiểu lý lẽ, nhưng không nghĩ tới càng về sau càng tỏ ra kỳ cục, càng về sau ngay cả ông cũng cảm thấy lo lắng gay gắt thay hẳn, đường đường là một người đọc sách lại có thể làm ra chuyện táng tận lương tâm nhường vậy! Quả thật đúng với bốn chữ đức hạnh thiếu sót, người này vốn không có đức có thể nói.

Cổ lão hừ một tiếng, chính là không đề cập tới chuyện Vân Thủ kéo ông tới đây, không vui trong lòng cũng thoáng bình ổn xuống, nhưng cuối cùng vẫn thấy không quá vui mừng với một chút điều bộ vừa rồi của Vân Thủ, chỉ cảm thấy nữ tử này động chân động tay thật sự hơi làm nhục nhả nhặn.

Dương Kiệt Minh nhìn Cổ lão quay lưng đi, cũng không quay đầu lại biến mất trong đám người một nửa cái liếc mắt cũng không nhìn về phía hắn, trong lòng hắn sợ hãi, liền tiếp gọi “Lão sư”, hắn phải nói cho Cổ lão, đó là hắn không hiểu chuyện phạm vào, hắn bằng lòng sửa đổi, đừng trực xuất sư môn hắn, hắn còn muốn dựa vào tiến cử của ông để sáng rọi cửa nhà.

Dương Kiệt Minh gọi một hồi lâu vẫn không được Cổ lão đáp lại, chỉ đành phải chịu bị người bên cạnh nhạo báng, hắn thất hồn lạc phách quỳ trên mặt đất, mà Bình nhi chỉ ở bên cạnh ỳ ị khóc, Cao thị nghe những lời nhạo báng này lại thấy Cổ lão rời đi, bà cũng hiểu được chuyện nhi tử mình được tiến cử sợ rằng đã thất bại, bà gào khóc, nhào tới Bình nhi: “Đều do người tiểu tiện nhân này, đều do người tiểu tiện nhân này quyến rũ nhi tử ta làm ra chuyện sai lầm như vậy, đều do người tiểu tiện nhân này!”

Bình nhi bị Cao thị nện, không phản kích, chỉ một mực kêu khóc “Không có”, chỉ trôi mà thôi nói sau này mình làm trâu làm ngựa cũng sẽ hầu hạ bọn họ.

Hễ là hiểu chút chuyện cũng đều có thể hiểu được tuổi nha hoàn này nếu so với Dương Kiệt Minh thì hơi lớn một chút, hơn nữa dáng vẻ kia tuyệt đối không coi là đẹp mắt, tuy rằng Vân Thủ này có tính tình hung hãn một chút nhưng dung mạo cực kỳ tốt, chừng hai năm nữa này nở, không chừng có dáng vẻ đẹp mắt như thế nào, ngay cả nha đầu làm việc nặng nề củi nhóm lửa cả ngày này, chỉ sợ chính là đối tượng ăn quàng mới có thể xuống tay.

Dương Kiệt Minh cũng không hiểu được mình rốt cuộc đi đường xui xẻo gì mà lại ồn ào thành dáng vẻ này, ánh mắt của hắn hoàn toàn trống rỗng, hắn giống như hoàn toàn không nghe thấy được âm thanh ồn ào và khinh bỉ này.

Vân Thủ cũng không nghĩ tới còn ra chuyện như vậy, nàng vốn mời Cổ lão tới đây để Cổ lão nhìn rõ ràng phẩm hạnh của Dương Kiệt Minh này rốt cuộc như thế nào, nhưng không nghĩ tới Dương Kiệt Minh chừng ấy tuổi đã lẫn lộn một chỗ với tỷ nữ.

Chuyện như vậy thật sự nói ra cũng không tính là chuyện lớn gì, ở trong gia đình giàu có thường xảy ra, hơn phân nửa nha đầu sẽ liệt vào hạng se mặt thu thông phòng hoặc bị nhét bạc đuổi ra ngoài, suy cho cùng cũng không phải là chuyện có thể diện gì.

Vân Thủ đưa mắt nhìn Dương Kiệt Minh, đồ không có bao nhiêu tiền đồ này, chuyện bị ối như vậy ngược lại làm thuần thực, nàng liếc nhìn Cao thị vẫn đánh Bình nhi, nàng vốn không định mang nha đầu này về, định cho ít bạc cũng không thu tiền chuộc thân gì cho nàng ấy tự do là được. Nhưng bây giờ nếu như nàng ấy muốn đi theo Dương Kiệt Minh, nàng cũng không ngăn cản.

Vân Thủ mất lạnh nhìn sang: “Dương công tử, người còn băn khoăn cái gì? Bạc này trả như thế nào đây, người nói một tiếng, cho dù người bán mình tới chống đỡ, cũng là một cái có!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Khinh người quá đáng

Editor: Puck - Diễn đàn

Dương Kiệt Minh thật sự không nghĩ tới đến thời điểm này Vân Thủ còn nghĩ đến chuyện bạc, hắn ngẩng đầu lên mặt không dám tin nhìn Vân Thủ, chỉ cảm thấy nữ tử này quả thật vô cùng tuyệt tình tuyệt nghĩa.

Vân Thủ thấy Dương Kiệt Minh nhìn mình, trong ánh mắt kia vẫn là kinh ngạc vô cùng, giống như đang oán trách lúc này nàng còn nghĩ tới chuyện bạc, nàng càng không vừa mắt Dương Kiệt Minh này, chẳng lẽ hắn cho rằng hắn đủ đáng thương đến cái gì cũng không so đo như vậy?! Tâm tư này của hắn đánh thật sự quá tốt một chút, chỉ tiếc cho tới bây giờ Vân Thủ đều không phải là người có tâm địa Bô Tát.

“Thế nào, Dương công tử cảm thấy chỉ cần vừa là người như vậy, ta chính là không thu bạc rồi hả? Tính toán này của người đánh cũng thật sự quá tốt một chút đi, hay là người cảm thấy ta quá dễ bắt nạt đè ép?” Vân Thủ hừ lạnh một tiếng, nàng nói, “Nếu không có tiền, vậy ký chứng từ cho ta, trong vòng ba ngày trả bạc ra cho ta, nếu như người còn không ra bạc, như vậy...”

Dương Kiệt Minh bị Vân Thủ dùng ánh mắt nghiêm nghị quá đáng đảo qua, hắn rụt cổ một cái, chỉ cảm giác gáy mình đau dữ dội, có một cảm giác bị gọt đi một miếng thịt, lời Vân Thủ còn chưa nói xong, Dương Kiệt Minh cũng có thể biết được đây là ý gì, ý của nàng chính là nếu hắn còn không ra bạc, đến lúc đó nàng thật sự chuyện gì cũng có thể làm ra, vậy đã không phải chỉ là như mới vừa rồi đáp hắn một cước cùng với mắng hắn mấy câu mà thôi.

Hơn nữa ánh mắt của nàng rõ ràng nói cho hắn đừng mong chạy trốn, nếu hắn chạy, nàng cũng có thể bắt hắn tới.

Vân Thù lấy một tờ giấy gấp gọn và một hộp dấu ở trong ống tay áo ra, nàng giao đồ cho Cẩm Sát, Cẩm Sát tiến lên mở giấy ra đặt trên đất, còn Lưu Châu cầm bút và nghiền mực đi qua, Cẩm Sát mở hộp dấu ra nói với Dương Kiệt Minh: “Dương công tử, người hãy nhìn xem rõ ràng nội dung viết trên này, nếu không có vấn đề gì thì ký tên đồng ý lên giấy vay nợ này đi.” Dieễn dần lee quiy đôn

Dương Kiệt Minh nhìn tờ giấy trắng trước mặt, phía trên này viết là giấy nợ, số lượng phía trên một chút không hề khác số theo lời Vân Thù vừa nói, Dương Kiệt Minh liếc nhìn giấy nợ, trong lòng chính là có vài phần hận, nữ tử này quả thật không thể không giết chết toàn gia hắn. Hắn lập tức cầm lấy giấy nợ này lên xé sạch sẽ.

Vân Thù nhìn hành động của Dương Kiệt Minh như vậy, nàng cũng không nóng nảy không phẫn nộ, chỉ thông thả ung dung lại móc ra một tờ giấy từ trong ống tay áo mình, Cẩm Sát bày tờ giấy ra ở trước mặt Dương Kiệt Minh, đó là giấy nợ giống nhau như đúc, một chữ cũng không hề thay đổi.

“Dương công tử, tuy rằng ta dự sẵn không ít giấy nợ, người muốn xé bao nhiêu cũng được, nhưng tính nhẩn nại của ta không được tốt, nếu như người ngoan ngoãn ký xuống thì ta không nói gì, nếu người nhất định không chịu, vậy nếu không chúng ta đi lên công đường một lần?”

Vân Thù thông thả ung dung nói, “Chỉ có điều theo ý này của ta, lên công đường cũng thật sự phiền toái, nếu như người thật tâm không muốn trả lại, cũng không phải không thành. Láng giềng đều ở đây, nhà người thiếu mẫu thân ta tổng cộng bốn trăm lượng bạc, một tiền đổi một quyền, người xem coi như thế nào?”

Một lượng bạc bằng mười tiền, bốn trăm lượng cũng chính là bốn ngàn tiền, nhưng chịu bốn ngàn quả đấm này, vẫn còn có mệnh sao!

“Người... Người khinh người quá đáng!” Dương Kiệt Minh đỏ mặt lên nói.

“Ta khinh người quá đáng?! Người để cho mọi người phân xử, ta sao lại khinh người quá đáng rồi hả? Chẳng lẽ người cảm thấy bạc này không kêu người trả lại còn cho nhà người chút phí an gia, nhân tiện sắp xếp tòa nhà này cho người mới không gọi là khinh người quá đáng? Dương Kiệt Minh, dù bây giờ ta khinh người quá đáng thì như thế nào, thiếu nợ thì trả tiền rất công bằng! Người có bản lĩnh tiêu tiền sao người không có bản lĩnh kiếm bạc?! Bây giờ ta không làm gì người cả, chỉ kêu người ký giấy mượn tiền cũng cho người thời gian ba ngày trả lại, người còn muốn như thế nào? Bây giờ ta cho người hai lựa chọn này, hoặc ký giấy chứng từ cho ta, ba ngày sau đưa bạc tới cho ta, hoặc một tiền đổi một quyền, sống chết do số mạng!” Vân Thù lạnh lùng nói, dáng vẻ kia hoàn toàn không hề có chút dịu dàng, ngược lại có vài phần thái độ ác bá, “Ta còn chưa nói nói với người về chuyện của Bình nhi đâu, mặc dù ta không thích nha đầu này nhưng dù sao cũng do mẫu thân ta mua, tội người tự mình gian dâm với tỷ nữ của người khác cũng đủ để người bị kiện cáo rồi.”

Dương Kiệt Minh thấy Vân Thù nói như vậy, hắn cũng hiểu được chuyện ngày hôm nay trái phải cũng tránh không thoát, hắn nghĩ trong thái học ngày trước cũng có không ít đệ tử quan lại có quan hệ tốt với hắn, bốn trăm lượng này đối với dân chúng nghèo khổ mà nói có thể là hơn phần nửa đời người rồi, nhưng đối với con em quan lại có tiền mà nói, bốn trăm lượng bạc cũng chỉ đủ để cho bọn họ đi Di Hồng viện hoa lâu lớn nhất trong Ung đô uống một bữa rượu mà thôi. die nd da nl e q uy ydo n

Hắn lấy bút chấm mực nước, run run rẩy rẩy viết tên mình lên giấy, sau đó lại dùng ngón tay cái ấn mực dấu nhấn dấu tay, hắn hơi tức giận nhìn về phía Vân Thù nói: “Lần này thì được rồi, người hài lòng chưa!”

Cẩm Sát cẩn thận nhận lấy tờ giấy, đưa cho Vân Thù.

Vân Thù liếc mắt nhìn xác nhận không có sai lầm rồi mới thu vào trong tay áo.

“Được rồi, vậy thì chờ Dương công tử ba ngày sau đến trả bạc.” Vân Thù xoay người định đi, nhưng lại đột nhiên giống như nghĩ ra điều gì, xoay người sang nói, “Nếu Bình nhi bằng lòng đi theo Dương công tử, vậy liền đi theo đi, ta cũng không muốn quản chuyện bản này. Chỉ có điều phải nhắc nhở Dương công tử một tiếng, ta đã đánh tiếng với các hộ vệ canh cửa ngoài cửa thành, bởi vì Dương công tử thiếu ngân lượng quá lớn, ta sợ người còn chưa ra đã chạy, cho nên đã sớm làm phiền các hộ vệ canh cửa thành rồi. Nhưng mà theo phẩm hạnh của Dương công tử, chắc sẽ không làm chuyện vay nợ mà chạy trốn, nếu không thật sự làm nhục nhà nhận khinh người quá đáng rồi.”

Vân Thù khẽ mỉm cười xoay người, đầu cũng không ngoảnh lại mà thẳng bước đi, lưu lại Dương Kiệt Minh với vẻ mặt yếu ớt gần như nói không ra lời, hắn thật ra đã từng nghĩ tới nếu thật sự không mượn được bạc, như vậy mang theo phụ mẫu trực tiếp rời khỏi Ung đô là được, vậy cũng là một chủ ý, nhưng mà hắn chỉ mới nghĩ đến ý niệm này thôi, không nghĩ tới Vân Thù đã bẻ gãy toàn bộ đường lui của hắn, khi hắn nhìn vào bóng lưng Vân Thù chỉ cảm thấy trên người rét run, tâm tư của người này thật sự đủ thâm trầm.

Trong phòng chỉ nghe được vài tiếng ném đồ vật, Cao thị cũng không đoái hoài đến việc đánh chửi Bình nhi nữa, bà khóc vang trời đất chạy vào trong nhà, những bàn gỗ ghế mây kia đã bị chém nát ném ở bên góc, những hán tử này đã phá ngói không sai biệt lắm, đang bắt đầu bắt tay dỡ xà ngang.

Cao thị vô ngữ liên tục, nghĩ tới Vân Thù kia nói hủy thật sự hủy đi, bây giờ không có tòa nhà này, đây bảo toàn gia nhà bà chạy đi đâu qua ngày đây!

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Cao thị bắt đầu tuyệt vọng, hai mắt trợn ngược, ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Phân chia sản nghiệp

Editor: Puck - Diễn đàn

Chương ma ma quay đầu lại chính là nói chuyện này cho Vạn Thực Tuệ, mặc dù cho đến bây giờ bà cảm thấy phá hủy tòa nhà này dù sao cũng hơi đau lòng, nhưng một chút cũng không cảm thấy có gì không ổn với hành động của Vân Thù, cũng bởi vì bản thân tiểu thư nhà bà nhu nhược một chút mới khiến cho những người này một hai cái đều bỏ lên trên đầu.

Sau khi Vạn Thực Tuệ nghe được Chương ma ma nói như vậy, bà không nhịn được thở dài: “Ta hiểu được Thù nhi là một đứa lanh lợi, chỉ có điều con bé làm như vậy thanh danh của con bé...”

Khi Vạn Thực Tuệ nhắc tới thanh danh của Vân thù, trong lòng chính là không kiềm chế được đau thương, “Cũng đều trách ta làm mẫu thân vô năng, lúc này mới liên lụy tới con bé!”

Khi Chương ma ma nghe được Vạn Thực Tuệ nói như vậy, bà ngược lại có vài phần không đồng ý với ý kiến, bà nói: “Tiểu thư, nếu lời nói này của tiểu thư để cho Thù nhi tiểu thư nghe được sẽ lại đau lòng, nếu Thù nhi tiểu thư thật sự để ý tới thanh danh, vậy thì sẽ không làm những chuyện này để lấy lại công đạo cho tiểu thư rồi. Hơn nữa, ma ma ta thấy Thù nhi tiểu thư thông minh, trong lòng nhất định có kế sách của mình, tiểu thư cũng không cần quá lo lắng. Còn nữa, tiểu thư lo lắng như vậy cũng không có tác dụng, miệng sinh trưởng trên người người ta, cho dù Thù nhi tiểu thư không hề làm gì, muốn nói thì người ta vẫn cứ nói, chúng ta cũng không quản được.”

Vạn Thực Tuệ nghe Chương ma ma nói như vậy, bà cũng chỉ có thể thở dài một cái, chuyện này chỉ có thể coi nhẹ một chút, đây cũng không phải chuyện bà có thể khống chế.

Chương ma ma cũng hết sức bất dĩ với những người khua môi múa mép nói loạn bên ngoài, những người kia vốn không biết tình huống như thế nào, nghe tiếng gió đoán trời mưa, há miệng sẽ không khép lại, lời nói ra thật sự có thể tức chết người, lúc này mới chỉ có thời gian gần nửa ngày đã lan truyền Thù nhi tiểu thư là một nữ tử giống như ác bá, bà cũng không có ý định nhai lại những lời nói bóng nói gió này tới trước mặt Vạn Thực Tuệ, cho nên cũng hoàn toàn không nói tới.

Vân Thù ở bên ngoài nghe được đối thoại giữa Chương ma ma và Vạn Thực Tuệ, nàng cũng không nhịn được nở nụ cười, nàng đẩy cửa đi vào, gọi một tiếng “Nương” sau đó nhìn về phía Chương ma ma, lại ngọt ngào gọi một tiếng Chương ma ma.

Chương ma ma là bà vú của Vạn Thực Tuệ, lấy sữa nuôi lớn Vạn Thực Tuệ, sau đó lại nhìn Vân Thù ra đời lớn lên, tuy nói rằng đây là một nãi nương, là một hạ nhân, nhưng ở trong mắt Vân Thù không khác gì người thân.

Cầm Sát và Lưu Châu cũng đứng ở ngoài cửa, thật ra thì trong căn nhà này không có nhiều người, ban đầu khi Vạn Thực Tuệ xuất giá nhà đầu hồi môn bên cạnh cũng có hai người, nhưng sau khi đến tuổi lập gia đình, Vạn Thực Tuệ cũng làm chủ cho các nàng chuộc thân, chọn người gả cho, cho nên bây giờ bên cạnh trừ Chương ma ma trung hậu cũng chỉ có hai nha đầu Y Lan và Y Phương, Y Lan đi theo bên cạnh Vạn Thực Tuệ, còn Y Phương và Lưu Châu phụ trách đồ ăn.

Vạn Thực Tuệ thấy lúc Vân Thù tiến vào còn mang theo Cầm Sát và Lưu Châu của mình đi theo, còn dẫn cả Y Lan và Y Phương theo tới, nên cũng hơi ngập ngừng: “Thù nhi, con có chuyện gì à?”

“Hôm nay nữ nhi có một số việc muốn nói với mẫu thân, có một số việc cũng cần phải nói cho Chương ma ma Y Lan Y Phương còn có Cầm Sát Lưu Châu, cho nên dứt khoát thừa dịp này gọi tất cả mọi người tới, cùng nói.” Vân Thù để Chương ma ma đỡ Vạn Thực Tuệ tới phòng khách, mà mình đứng trong sảnh nhỏ này nhìn bốn nha hoàn đứng trước mặt mình.

Trong khoảng thời gian gần bốn nha hoàn này cũng không biết Vân Thù định nói gì, ngay cả Cầm Sát Lưu Châu cũng không rõ ràng, cũng hoàn toàn sững sốt, lúc trước một chút tiểu thư nhà mình cũng chưa đề cập tới, cũng không có dấu hiệu gì, trong lúc này không biết định nói gì, hay là nói bạc trên tay không đủ, định bán các nàng ra rồi?

Sau khi nghĩ như vậy, mấy nha hoàn kia đều đỏ vành mắt, chỉ sợ Vân Thù nói ra những lời này.

Vân Thù thấy lời của mình còn chưa nói ra miệng, lại phát hiện thấy ánh mắt của mấy nha hoàn đều đỏ, không nhịn được cười nói: “Đây là sao, ta còn chưa mở miệng, mấy người lần lượt đều đỏ mắt, chẳng lẽ là ta bắt nạt gì mấy người sao?”

Bốn nha hoàn đỏ mắt, nghe Vân Thù nói như vậy, họ lắc đầu nói: “Chúng nô tỳ không dám, nếu tiểu thư muốn xử lý chúng nô tỳ, chúng nô tỳ không một câu oán hận.”

Trong khoảng thời gian này Vân Thù cũng quan sát bộ cô nương ở trong viện, Cầm Sát và Lưu Châu theo chân nàng, cũng có thể coi như biết gốc biết rễ, mà hai người Y Lan và Y Phương cũng rất đôn hậu đáng hoàng, cho nên cũng khiến cho nàng yên lòng.

“Lau nước mắt trên mặt đi, lại nghe ta nói hết lời. Ta và mẫu thân bây giờ không có chỗ gì lớn để dựa vào, nhưng không đến nỗi thiếu bạc đến mức phải bán mấy tỷ ra ngoài để sống qua ngày, hơn nữa, bán các tỷ rồi, ai giặt quần áo nấu cơm cho ta?!” Vân Thù quở trách nói.

Bốn người nghe được Vân Thù nói như vậy, trái tim đang treo lơ lửng của mỗi người đều lập tức rơi xuống, chỉ ngây ngốc nhìn Vân Thù.

Vân Thù thấy bốn người không còn khóc, lúc này mới lại mở miệng: “Tòa nhà chúng ta đang ở bây giờ là do bà ngoại của ta thuê, rốt cuộc không phải là sản nghiệp của mình, luôn tốn bạc mướn như vậy cũng không phải là chuyện tốt, đợi đến ngày nào đó chủ nhân cần, sớm muộn gì cũng phải lấy lại, cho nên mười ngày trước ta đã sớm xem kỹ một tòa nhà, cũng đã đặt mua đồ xong rồi, mấy ngày nữa mấy người chúng ta sẽ dời qua, về phần những thứ chần mèn ở đây, cũng không cần, nếu có người nhà nào muốn, chính là tặng đi. Trong nhà mới cái gì cũng có, chỉ cần chúng ta mang bản thân qua là được. Nhà mới ở trong phố Hoa Thanh, hai ngày này ta cũng rảnh rồi, chính là dẫn mấy người đi xem một chút, tránh cho đến lúc đó ngay cả đường cũng không nhận được.”

Phố Hoa Thanh!

Bên trong đó đều là tòa nhà lớn!

Bốn người nghe Vân Thù nói như vậy đều thật sự hiểu được tiểu thư nhà mình đúng là không bán mình đi, gật đầu liên tục.

Vạn Thục Tuệ cũng biết phố Hoa Thanh, tòa nhà trong Ung đô cũng không có giá rẻ, cho dù là căn phòng nhỏ bên cạnh mộ phần ở Thành Tây cũng ít nhất phải năm mươi lượng bạc, giữa phố Hoa Thanh ít nhất cũng phải là tòa nhà hai cổng vào hai cổng ra, Thù nhi của bà lấy đâu ra tiền mua được chỗ đó? Mua tòa nhà ở đó không thể ít hơn vài ngàn lượng đi.

“Thù nhi, con lấy đâu ra bạc...” Vạn Thục Tuệ không nhịn được nói.

“Nương ngài yên tâm, một lát nữa nữ nhi sẽ nói ra lai lịch bạc với nương, bảo đảm sạch sẽ không hề làm chuyện trái pháp luật Đại Khánh một chút nào.” Vân Thù quay đầu lại, nói một tiếng với Vạn Thục Tuệ.

Vạn Thục Tuệ gật đầu, bà biết được tính tình Vân Thù, sẽ không làm ra chuyện đó.

“Chuyện thứ hai chính là, Chương ma ma, Y Lan Y Phuong còn có Lưu Châu Cẩm Sát, năm người các người đều là người theo ta và ở bên cạnh mẫu thân, nhất là Chương ma ma, qua nhiều năm như thế cũng có thể coi như chịu không ít đau khổ. Bốn người Y Lan Y Phuong còn có Lưu Châu Cẩm Sát các người, tuổi lớn hơn ta một chút, cũng có thể coi như là tỷ tỷ của ta rồi, đi theo chúng ta từ Hầu phủ ra ngoài chịu khổ, vẫn luôn cần cù chăm chỉ, ta cũng để vào trong mắt, cho nên ta đây làm tiểu thư cũng không có gì khác, chính là người khác đối tốt với mẫu nữ chúng ta ba phần, ta sẽ đáp lại bằng hết sức. Lúc trước ta vẫn bận rộn mua chút đồ vật, cũng nhân tiện đặt mua giúp mấy người các người một chút.” Vân Thù vừa nói, vừa móc ra mấy bao lì xì từ trong ống tay áo của mình ra, chia cho năm người.

Chương ma ma và bốn người Cẩm Sát mở bao lì xì ra vừa nhìn, mắt vụt phát ửng đỏ lên, lập tức quỳ gối ở trước mặt Vân Thù.

“Tiểu thư, làm như vậy không được!” Trong bao lì xì này nhét không phải thứ gì khác, mà là hai tờ giấy thật mỏng và lại ngả vàng, là một tờ khế ước ruộng và một tờ khế ước đất.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Đề phòng cẩn thận

Editor: Puck - Diễn đàn

Vân Thù nhìn Chương ma ma và bốn người Cẩm Sát quỳ trước mặt mình, vội vàng đỡ mấy người lên.

Ban đầu khi Vân Thù mua đất đai cũng động ý định này, cho nên sau khi mua ngàn mẫu ruộng năm trăm mẫu đất lại thêm vào mua mười mẫu ruộng nước và đất, chính là nghĩ tới đặt mua cho năm người đi theo một ít.

Chương ma ma đi theo nàng và mẫu thân hơn nửa đời người, cho nên Vân Thù cho Chương ma ma sáu mẫu ruộng nước và sáu mẫu đất, mấy người Cẩm Sát thì mỗi người ba mẫu ruộng ba mẫu đất.

“Tiểu thư, tiểu thư đây ngàn vạn không được, ở đâu có thể như thế này!” chương ma ma nhét khế ước ruộng khế ước đất vào trong bao lì xì rồi định nhét thẳng vào trên tay Vân thù, các nàng được bán vào làm nô tỳ, mỗi tháng có thể có tiền tiêu vặt hàng tháng có khả năng lĩnh dùng đã không tệ rồi, nếu chủ tử lương thiện không đánh không mắng thỉnh thoảng có thể được chút phần thưởng đồ thưởng đã cảm tạ trời xanh rồi, nào từng nghĩ tới chủ nhân lại có thể cho ruộng cho đất.

Bốn người Cẩm Sát cũng đều nhét khế ước ruộng khế ước đất vào trong bao lì xì, cũng định trả lại cho Vân Thù.

“Thu! Mỗi người mỗi người, luôn miệng kêu ta là tiểu thư, có phải bây giờ ngay cả lời tiểu thư nói cũng đều không nghe rồi không hả?” Vân Thù nghiêm mặt nhìn mấy người này nói, lại nhét từng bao lì xì về một, “Tiểu thư cho đồ, các người còn nhét về, đây là xem thường ta sao?”

Năm người Chương ma ma khi nghe được Vân Thù nói như vậy vội vàng phủ nhận, chỉ sợ Vân Thù hiểu lầm.

“Được rồi, nếu không phải có ý tứ như vậy, trước hết lấy đồ lại.” Vân Thù thông thả ung dung nói, “Chương ma ma ngài đi theo mẫu thân ta hơn nửa đời người, mẫu thân ta cũng nhờ sửa ngài lớn lên, nói thế nào ngài cũng có thể coi như là trưởng bối, cho nên cho ngài sáu mẫu ruộng sáu mẫu đất đừng chê ít ỏi. Cẩm Sát Lưu Châu Y Lan Y Phương, các tỷ vào phủ nhiều năm, ta cũng biết rõ các tỷ trước sau như một đều cần cù lại thật thà nghiêm túc, cho nên ba mẫu ruộng ba mẫu đất này cho các tỷ làm đồ cưới. Ta biết quy củ trong nhà, lui về sau nếu các tỷ không bỏ ra nổi tiền chuộc thân hoặc hôn sự bị hứa gả cho cũng là hạ nhân, vậy khi sinh hài tử ra chính là nô tì của người hầu kẻ hạ. Nhưng ta không muốn thấy các tỷ như vậy, nếu tin được ta, gọi ta một tiếng tiểu thư, hai ba năm sau ta sẽ chọn một phu quân cho các tỷ, đến lúc đó không cần tiền chuộc thân của các tỷ, ta đặt mua đồ cưới cho các tỷ bảo đảm các tỷ gả đi được nở mày nở mặt, nếu đến lúc đó tự có người trúng ý, cũng có thể nói với ta, nếu phẩm hạnh không tệ, ta đồng ý! Hôm nay những lời này của Vân Thù đặt ở đây, ngày sau tuyệt đối không đổi ý.” dieendaaneequydonn

Vân Thù nghiêng đầu nhìn về phía Chương ma ma, từ nhỏ người này đã coi nàng giống như cháu gái ruột của mình, nàng nói: “Tuổi Chương ma ma không nhỏ, trước sau như một vẫn đối xử tốt với Vân Thù, Vân Thù muốn chính là lui về sau Chương ma ma vẫn hầu hạ bên cạnh mẫu thân, để bên cạnh mẫu thân thêm thêm một người nói chuyện cũng tốt. Nếu Chương ma ma già rồi, Thù nhi cho ngài đường lão, bảo đảm cho ngài sống thoải mái thanh thản, tuyệt đối không uất ức ngài!”

Chương ma ma nghe những lời này của Vân Thù, đôi mắt bà đỏ lên, nước mắt giống như dây bị đứt, nghẹn ngào nói: “Ma ma nhớ những lời này của Thù nhi tiểu thư, ma ma muốn phục vụ tốt Thù nhi tiểu thư cả đời, phải nhìn Thù nhi tiểu thư xuất giá! Gả cho một nam nhi lang tốt nhất trên đời này!”

Bốn người Cẩm Sát Lưu Châu Y Lan Y Phương cũng đôi mắt đầm lệ theo, các nàng là nha hoàn, nhưng trên đời này nào có người nào làm cho các nàng thân là nha hoàn đến mức này, từng người đỏ mắt khóc nghẹn ngào vừa nói muốn hầu hạ Vân Thù cả đời.

“Được rồi được rồi, lau nước mắt, đây là chuyện nên vui mừng.” Vân Thù trấn an nói, “Mặc kệ bên ngoài truyền như thế nào, ta muốn các người nhớ kỹ, chỉ cần có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho người xem nhẹ, các người sẽ chỉ biết sẽ sống tốt hơn những người khác, không thể sống kém hơn người khác, mỗi một người đều ưỡn ngực lên cho ta! Nhưng nếu các người ai có đầu óc không rõ ràng, vậy nhìn Chu Bích Cẩm và toàn gia Dương gia, đến lúc đó ta sẽ niệm tình cũ mà xuống tay lưu tình.”

“Dạ!”

Cẩm Sát Lưu Châu Y Lan Y Phương đáp một tiếng, họ lau nước mắt nơi khóe mắt lên tiếng, trong lòng hạ quyết tâm nhất định sẽ không làm chuyện gì hồ đồ.

Vân Thù thấy cảm xúc của mấy người đã ổn định lại, nàng gật đầu một cái, mới nói: “Trong nhà Chương ma ma còn có mấy người Cẩm Sát Y Lan còn có ai không?” die~nd a4nle^q u21ydo^n

“Có.” Cẩm Sát lau nước mắt nói, “Trong nhà nô tỳ còn có song thân, còn có mấy đệ muội, trong nhà Y Lan Y Phương Lưu Châu cũng có, trong nhà hài tử quá nhiều, đất đai trong nhà quá ít, địa tô cũng giao không ra, không nuôi sống được nhiều hài tử như vậy, lúc này mới bắt đầu đi mới nhờ chỗ mẹ mìn bán chúng nô tỳ vào phủ làm nha hoàn.”

Vân Thù suy nghĩ một chút, “Một lát nữa khi các người rảnh rồi nói một chút với ta, có lẽ ta đây còn có chỗ phải dùng tới, nếu dùng tới, ta ra tiền công mời người. Ta thứ khác không cần, phải chịu khổ được trong lòng không có tâm tư không đứng đắn, nếu có tâm tư như vậy, tốt nhất nói cũng không cần nói. Chỉ cần chịu khổ chịu khó làm, ta sẽ đối đãi giống như các người tuyệt đối không bạc đãi người.”

Cẩm Sát đáp lời, hiểu được ý tứ của Vân Thù, gật đầu một cái.

“Các người ra ngoài đi, ta và nương trò chuyện, một lát nữa sẽ tìm các người.” Vân Thù nói.

Sau khi bốn người Cẩm Sát ra ngoài, lúc này Vân Thù mới nhìn về phía Chương ma ma vẫn còn rơi lệ, nàng thấy đáng về này của Chương ma ma, không nhịn được nói: “Chương ma ma, sao ma ma còn khóc vậy, lại khóc, ta sẽ không vui mừng, không phải mới vừa rồi ma ma nói còn muốn thấy ta xuất giá ra, ma ma cứ khóc tiếp như vậy, không đợi được ta xuất giá, một đôi mắt của ma ma hao tổn hết rồi, đến lúc đó ma ma có khả năng thứ gì cũng không nhìn thấy.” die nda nle equ ydo nn

Chương ma ma nghe Vân Thù trêu ghẹo như vậy, bà cũng không nhịn được bật cười, nhưng trên khóe mắt vẫn vương giọt nước mắt như hạt châu, “Ma ma đây là vui mừng, vui mừng! Ma ma nào có thể để mắt tổn thương, ma ma phải nhìn Thù nhi tiểu thư xuất giá, sau đó nhìn tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư ra đời.”

Vân Thù cũng cười cười, nàng nhìn về phía Vạn Thục Tuệ nói: “Mới vừa rồi chuyện kia là Thù nhi đường đột, trước đó cũng không nói một tiếng với mẫu thân, chỉ có điều nữ nhi cảm thấy mẫu thân nhất định có thể hiểu Thù nhi.”

Vạn Thục Tuệ gật đầu một cái, bà không phản đối cách làm của Vân Thù, tuy nói rằng cho tới bây giờ cũng không có ai làm đến mức này với nha hoàn, nhưng Vạn Thục Tuệ cũng có thể coi như nhìn mấy nha hoàn kia lớn lên, giống như nhìn nữ nhi khác của mình, “Cách làm này của con, mẫu thân rất vui mừng. Mấy người các nàng bảy tám tuổi đã vào phủ, sau khi xuất phủ với chúng ta vẫn không có câu oán hận nào, mấy đứa đều là hài tử ngoan, cũng nên làm như vậy.”

Tình cảnh này cũng không phải là bút toán lớn gì đối với Vân Thù, nhưng mà đối với dân chúng khổ sở mà nói, chính là một khoản tài phú to lớn, làm tỷ nữ cũng không có biện pháp kiếm tài phú, bây giờ tuổi Cẩm Sát các nàng càng lớn, ít thì một hai năm, lâu thì ba bốn năm cũng đến lúc bố trí hôn sự rồi. Cẩm Sát các nàng trung thành hơn nữa, rốt cuộc cũng sợ hai chuyện, một là chuyện chuộc thân, một là chuyện hôn sự.

Bây giờ rút ra toàn bộ lo lắng âm thầm của các nàng, cũng làm ra hứa hẹn, đây cũng chính là khiến cho bọn họ càng thêm trung thành hơn trước kia, như

vậy tính ra, nàng vẫn được lợi nhiều. Hơn nữa nàng cũng ám chỉ chỉ cần bọn họ trung thành, lui về sau còn có thể có được nhiều chỗ tốt hơn, mấy ngày qua bọn họ đã nhìn thấy thủ đoạn của nàng, chỉ cần phản bội nàng, tất nhiên sẽ có biện pháp trừng trị bọn họ.

“Con còn không nói cho mẫu thân một chút, một chút bạc này của con rốt cuộc từ đâu tới.” Vạn Thục Tuệ vội vàng nói.

“Cũng không có gì, chỉ đồ một ván đánh cuộc nhỏ ở trong sông bạc mà thôi, trên tay có một chút tiền bạc.” Vân Thủ hơi hốt nói một câu, “Mẫu thân cũng nên hiểu nữ nhi đánh cuộc cái gì.”

Vạn Thục Tuệ suy nghĩ một chút, không nhìn được hít một hơi, đánh cuộc đó lại do Vân Thủ trêu chọc lên.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Thẳng thắn

Editor: Puck - Diễn đàn

Vân Thủ cũng quyết định thẳng thắn với Vạn Thục Tuệ, nói rõ chuyện mình thiết kế vụ đánh cuộc ở Hào Khách lai và cách mình dùng tiền thắng được cho Vạn Thục Tuệ, trong đó miễn đi chuyện có liên quan tới Tần Vương Tạ Hoài Ân không đề cập tới.

Vạn Thục Tuệ và Chương ma ma ở bên cạnh nghe xong, cũng đều từng người ghen ghét nhìn trần trối, nhất là Vạn Thục Tuệ, bà chỉ cảm giác nữ nhi của mình thật sự trưởng thành đến khiến cho mình cũng không thể nào tin được.

“Mẫu thân, con đã nói rồi, có con ở đây nương cái gì cũng không phải lo lắng. Con sẽ khiến cho chúng ta sống tốt.” Vân Thủ nắm tay Vạn Thục Tuệ nói.

Một hồi lâu sau Vạn Thục Tuệ mới bình ổn lại lòng mình, hốc mắt bà hơi ửng đỏ, mấy ngày nay dù ít dù nhiều bà cũng hơi lo lắng, bà cũng không biết làm kế sinh nhai gì, tối đa cũng chỉ có thể làm chút công việc thuê thừa, nhưng công việc thuê thừa này nuôi sống mình cũng hơi miễn cưỡng, huống chi còn phải nuôi sống Thủ nhi, nhưng không nghĩ tới nữ nhi của mình lại âm thầm kiếm được gia sản lớn như vậy.

“Chỉ cần nữ nhi ở đây, không thể thiếu mẫu thân, cũng không thể thiếu bất cứ người nào trong nhà, chúng ta không chỉ phải sống thật tốt, tuyệt đối không thể để cho người ta coi thường, còn phải khiến cho người ta đổ kỵ khiến cho người ta hối hận!” Vân Thủ dựa vào bên cạnh Vạn Thục Tuệ, “Đến lúc đó chúng ta đón bà ngoại, để cho bà cùng hưởng phúc tốt đẹp với chúng ta.”

Vân Thủ không tính là rất ưa thích Miêu thị, nhưng không thể không thừa nhận trong lòng Miêu thị vẫn có mẫu nữ các nàng, hơn nữa Vân Thủ cũng nghĩ tới dáng vẻ của vợ mình Hồ thị, chỉ sợ bà ngoại của mình phải có vài phần thua thiệt. di1enda4nle3qu21ydo0n

Vạn Thục Tuệ nghe lời này của Vân Thủ, trong lòng bà càng thêm cảm động, khó cho nữ nhi của mình còn nhớ tới bà ngoại của con bé, cũng nghĩ cho bà ngoại của con bé. Bà ở Vạn gia gây người hai ngày, bây giờ đương gia ở Vạn gia là tẩu tử, Hồ thị là người như thế nào nàng còn không rõ ràng sao, mẫu thân mình cũng chịu không ít giận đi, chỉ có điều vẫn nể mặt nhi tử mình nên không nói gì mà thôi.

“Thủ nhi của nương thật sự trưởng thành, cũng có thể trở thành chỗ dựa cho vi nương.” Vạn Thục Tuệ yêu thương sờ đầu Vân Thủ, đôi mắt đầm lệ không thôi, “Về sau nương chỉ dựa vào Thủ nhi, Thủ nhi muốn làm gì thì cứ buông tay làm, nương yên tâm về con!”

Vân Thủ nghe Vạn Thục Tuệ nói như vậy cũng nở nụ cười, Chương ma ma ở bên cạnh không nhìn được cảm khái, may mà tiểu thư nhà mình sinh ra được Thủ nhi tiểu thư khôn khéo có khả năng như vậy, chỉ sợ phúc khí này vẫn còn ở sau. Bà cũng muốn mở mắt cẩn thận nhìn Hầu gia đồ rắm chó kia, đến lúc đó xem ông ta có khóc không!

Vân Thủ lại nói một vài lời riêng tư với Vạn Thục Tuệ, đợi đến sau khi Vạn Thục Tuệ nghỉ trưa mới đi ra, lúc này cũng gọi Chương ma ma ra ngoài.

“Trong nhà ma ma còn có ai?” Vân Thủ vừa hỏi Chương ma ma, vừa nói, “Câu hỏi này của ta, mới vừa rồi ta cũng nói với mẫu thân rồi, bây giờ trên tay cũng có ít đất đai, ruộng nước này dĩ nhiên định là ruộng, ta cũng không có ý định cho người thuê, không thể làm gì khác hơn là mời người đến làm, nhưng cho dù mời người suy cho cùng cũng không thể thả lỏng, tốt nhất chọn ra một vài người thật bốn phận từ bên cạnh mình tới nhìn, bây giờ còn chưa tới lúc cấy mạ, cũng chưa nóng nẩy, chính là giúp một tay, nhìn một chút, chuyện này tự nhiên có tiền công, dù sao nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài. Nhưng người này ta phải nhìn qua, đáng hoàng bốn phận ta mới chịu, có tâm tư xảo trá, ta muốn không nổi.”

Chương ma ma vừa nghe lời Vân Thủ nói, bà gật đầu liên tục, nói thẳng Vân Thủ nghĩ cẩn thận. Chương ma ma cũng cảm thấy tính toán này của Vân Thủ không tệ, năm xưa bà cũng bởi vì trong nhà thật sự nghèo khó không có cách nào khác, lúc này mới đến Vạn gia làm bà vú cho Vạn Thục Tuệ, những năm này tiền thắng mỗi tháng đều đưa về nhà, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ như muối bỏ biển, cho nên bây giờ khi nghe được Vân Thủ nói như vậy, thứ nhất cảm giác mặc dù Thủ nhi tiểu thư của mình tuổi không lớn, nhưng là người mạch lạc rõ ràng, còn lại chính là sinh ý niệm muốn giúp đỡ trong nhà một phen. Diễn đàn lee quỳ đôn

Sau khi Chương ma ma suy nghĩ một chút rồi nói: “Trong nhà ma ma cũng có người, trong thường ngày chính là mướn chút đất đai, ước chừng không khác mấy người Cẩm Sát lắm. Nếu tiểu thư có ý tứ này, ngày mai ma ma sẽ viết một lá thư gửi về nhà, để cho người qua cho tiểu thư nhìn một chút, tuy

nói bây giờ khí trời còn lạnh, nhưng chuyện mạ ruộng không sai biệt lắm cũng cần phải chuẩn bị rồi.”

Nhà người ta quanh năm suốt tháng vẫn từng thiếu qua ngày, không phải vạn bất đắc dĩ sẽ không xảy ra chuyện bán con bán vợ, Thù nhi tiểu thư nhân hậu chia đất đai cho bọn họ, nhưng cũng không thể luôn miệng ăn núi lở, nếu hợp mắt tiểu thư, được việc cho chút ít tiền công tới trợ cấp trong nhà cũng có thể giúp tiểu thư coi như là chuyện tốt, Chương ma ma nghĩ như vậy.

“Vây cũng được, ma ma viết lá thư đi, đến lúc đó ta lại nhìn một chút, ngược lại mấy ngày nay ma ma phải bận rộn một chút, sáng sớm ngày sau chúng ta dọn vào nhà mới. Tuy nói rằng phần lớn đồ không cần đặt mua, nhưng quần áo này nọ cũng cần thu dọn, tòa nhà này cũng không phải tòa nhà mới xây, lúc này chúng ta cũng không thích hợp khoe khoang quá mức, cho nên ta muốn ngày dọn nhà ngay cả pháo cũng không đốt, kêu một bàn đồ ăn ngon ở trong lầu lâu cho mọi người ăn một bữa thôi.” Vân Thù lại phân phó.

Chương ma ma vừa nghe Vân Thù nói như vậy, lập tức cũng cảm thấy suy tính này thỏa đáng, đừng nói bây giờ bên ngoài huyên náo nói bóng nói gió, nếu như để Hồ thị biết được Thù nhi tiểu thư của mình đặt mua nhà nhất định sẽ đến náo loạn một trận.

Chương ma ma chính là cẩn thận thu đồ, theo lời Vân Thù cần lấy thì lấy, nhưng chần chừ này Chương ma ma lại không nỡ cứ ném ra như vậy, ngược lại thu vào báo cho Vân Thù biết một tiếng rồi chuyển đồ không cần thiết về nhà ở nông thôn, mà mấy người Cẩm Sát cũng được chia một chút đồ vật cần thiết, cũng đưa về trong nhà, đoàn người cứ im ắng hoan hoan hi hi đi tới tòa nhà lớn Vân Thù mua, một chút tiếng gió cũng không tiết lộ ra ngoài.

Mà về phần Dương Kiệt Minh, kể từ sau khi Vân Thù tới phá hủy nhà nhỏ, trong lòng hắn vốn còn có vài phần xem thường, cảm giác mình nói như thế nào cũng là học sinh ưu tú trong thái học, con em quan lại bên cạnh cũng coi như không ít, hắn vốn đánh ý niệm muốn đi mượn một chút, nhưng hắn nào biết được chuyện xảy ra trong Ung đô giống như gió đã nhanh chóng truyền khắp trong Ung đô. die nd da nl e q uu ydo n

Ban đầu bởi vì Dương Kiệt Minh được Cố lão thưởng thức mà có người giao hảo với hắn, bây giờ tất cả đều tránh, đừng nói là một lượng bạc, ngay cả một đồng tiền Dương Kiệt Minh cũng không mượn được tới tay, thậm chí còn bị những bạn học cùng trường chế nhạo, mà thái học cũng sắp đuổi hắn ra ngoài, nói thẳng phẩm đức của hắn không tốt.

Trần trở hai ngày, Dương Kiệt Minh đã không có vẻ kiêu ngạo giống như trước kia, thậm chí ngay cả cơm ăn cũng bó tay rồi, thậm chí cả nhà bọn họ ngay cả chỗ ở cũng không có. Mà hắn cũng không phải không nghĩ đến chạy trốn, nhưng khi hắn tới cửa thành liền không nhận được nghĩ đến lời Vân Thù nói đã chuẩn bị xong rồi, ý niệm chạy trốn của hắn lập tức phai nhạt đi.

Cả nhà bọn họ tá túc trong nghĩa trang vắng vẻ nhất trong thành, nơi mà người sống sẽ không nán lại chỉ có người chết mới có thể ngây ngốc.

Cao thị khóc ước chừng hai ngày, mà Dương Đức Bình ngày đó say khướt bị người đánh ra từ trong tiệm rượu, ngày đầu tiên bởi vì say rượu ngược lại không làm âm ỉ, nhưng bắt đầu từ ngày thứ hai, bị nghiện rượu ông chính là đòi muốn uống rượu, vào tiệm rượu bị người ta chế nhạo một trận cộng lại bị mấy quyền, rầm rì nửa sống nửa chết.

Mà Bình nhi vốn là nha hoàn dĩ nhiên không có bạc, Dương Kiệt Minh thấy toàn gia hận muốn chết, bây giờ chỉ cần hắn đi ra ngoài chính là bị nói không ít chuyện linh tinh, tiền đồ của hắn dĩ nhiên đã bị phá hủy sạch sẽ, Dương Kiệt Minh ở trong nghĩa trang hai ngày, trong lòng hắn hận Vân Thù đến lợi hại, nhìn bóng đêm dần sâu, vuốt bụng đói kêu vang ừng ực, lại nghĩ đến ngày mai chính là ngày thứ ba rồi, lòng Dương Kiệt Minh càng trở nên ngoan độc.

“Mẫu thân, nương biết tiểu tiện nhân kia ở đâu không?!” Dương Kiệt Minh hỏi Cao thị, trong ánh mắt đều là ý hận.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Đóng cửa thả chó

Editor: Puck - Diễn đàn

Khi Cao thị nghe được Dương Kiệt Minh hỏi như thế, bà cũng ngây ngốc, nhất thời không trả lời được.

Dương Kiệt Minh thấy đáng về đồ dẫn của mẫu thân mình thì càng thêm tức giận, hắn cả giận nói: “Mẫu thân còn ngây ra đó làm gì, chẳng lẽ ngài muốn cuộc sống trôi qua như vậy sao?! Ngày mai sao có khả năng lấy ra tiền trả cho tiểu nha đầu lừa đảo hung ác kia!”

Cao thị bị Dương Kiệt Minh quát một tiếng như vậy, lúc này mới giống như bình tĩnh lại, nhưng đầu óc còn chưa kịp quẹo qua ngõ rẽ, cho rằng Dương Kiệt Minh định đi tìm Vân Thù cầu tình, trực tiếp cất tiếng hỏi: “Nha đầu lừa đảo chết tiệt kia nào để nói chuyện như vậy, tiểu tiện nhân này ước gì cả nhà chúng ta phải đi xin cơm ăn mới đúng!”

Cao thị vừa la hét, âm thanh này ở trong nghĩa trang nghe hơi rợn người, giữa ban ngày nghĩa trang cũng không có ai tới, đến buổi tối càng thêm âm trầm đáng sợ, Cao thị luôn cảm giác ở nơi này rất đáng sợ, luôn có một mùi vị kỳ kỳ quái quái, hơn nữa những quan tài ở cách bà không xa, cảm giác giống như có thứ gì đó ở trong quan tài sẽ nhảy ra.

Cao thị nghĩ đến đây, giọng nói cũng lập tức yếu đi, chỉ sợ tiếp theo một cái chớp mắt có vài thứ sẽ từ trong quan tài nhảy tới: “Nhỏ giọng một chút,

không có gì lạ không có gì lạ, ngàn vạn lần đừng lấy làm phiền lòng!”

Dương Kiệt Minh nghe câu hỏi của Cao thị, vốn định tức giận mắng hai tiếng, mầu than mình chỉ biết ở đây nói những thứ vô dụng này, một chút chú ý về sự việc cũng không có, chỉ biết nói một vài lời vô dụng gì đó.

“Con nào không biết nha đầu kia là đồ không dễ sống chung, nếu nàng ta dễ đối phó, ban đầu sẽ không đối xử với chúng ta như vậy rồi.” Dương Kiệt Minh lạnh lùng thốt. di3nd@nl3qu.yd0n

“Nếu con đã biết như vậy, tại sao còn phải tìm nha đầu thú đó, đây không phải tự rước lấy nhục sao, chúng ta và các nàng ta có gì hay để nói!” Dáng vẻ hống hách vênh vào ngày đó của Vân Thù, cho đến bây giờ khi bà suy nghĩ lại đều cảm thấy căm hận không thôi.

“Là không có gì hay để nói, nhưng mầu thân có nghĩ tới chỗ bạc này không?” Dương Kiệt Minh hừ lạnh một tiếng, “Bây giờ tình trạng của chúng ta như vậy, nương cảm thấy chúng ta có thể ra được số bạc này sao chỉ sợ đến lúc đó chúng ta từng bước từng bước một phải ngồi tù.”

Cao thị nghe lời Dương Kiệt Minh nói, bà đương nhiên không muốn trả tiền lại, nhưng nghĩ tới kết quả nếu không bỏ tiền, trong lòng Cao thị cũng hơi sợ hãi, “Vây... Vây có cách gì?”

Khi Dương Kiệt Minh nghe được Cao thị hỏi như vậy, khoe miệng của hắn lộ ra nụ cười âm độc. Bình nhi ở bên cạnh nhìn thấy mà cả người không ngừng run rẩy, nàng chưa từng thấy Dương Kiệt Minh lộ ra vẻ mặt như vậy, tìm nàng thỉnh thoảng thỉnh thoảng nhẩy lên, “Công tử, công tử đừng làm ra chuyện gì hồ đồ...”

Lời Bình nhi còn chưa nói hết đã bị Dương Kiệt Minh đẩy sang bên cạnh, “Ngươi coi ngươi là thứ gì, nếu không phải ngươi, bây giờ ta đâu luân lạc đến tình trạng như thế này!”

Trong lời nói của Dương Kiệt Minh mang theo vài phần oán độc, hắn đổ toàn bộ tình trạng mình rơi vào lúc này lên người Vân Thù và Bình nhi, hắn oán hận Vân Thù, ép hắn tới tình trạng này, cũng oán hận Bình nhi, nàng ta nói muốn đi theo mình chỉ khiến cho hắn càng bị người xem thường, hắn bị người cười giễu cợt, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên được.

Bình nhi bị Dương Kiệt Minh đẩy một phát nghiêng sang bên cạnh, cái trán “Cụp” một tiếng va vào quan tài bên cạnh phát ra tiếng trầm đục, có mùi máu tươi nhàn nhạt tràn ngập trong không khí, Bình nhi nằm đó không nâng nổi người, nhưng không có ai muốn tới đỡ một tay.

“Nếu nàng ta hại con đến mức độ như vậy, con tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng ta, con ngược lại muốn nhìn một chút, nếu như nàng ta bị người phá thân không còn trong sạch, nàng ta còn có thể tỏ vẻ gì, xem nàng ta lấy mặt mũi ở đâu ra mà đòi bạc của chúng ta!”

Dương Kiệt Minh tràn đầy ý hận nói lời này, trong hai ngày qua trong lòng hắn vẫn tràn đầy ý nghĩ như vậy, nếu nha đầu dê tiện này bất nhân, cũng đừng trách hắn bất nghĩa. Nếu không phải nàng ta bức bách mình đến mức độ này, hắn nào nghĩ ra biện pháp nham hiểm như vậy, nếu nàng ta làm người lưu một đường sống thì hắn cũng sẽ không thế như thế.

“Hay!” Cao thị còn chưa đồng ý, Dương Đức Bình đã kêu to, ông vỗ bả vai Dương Kiệt Minh, “Sau khi có bạc ta có thể uống rượu ngon rồi, ôi chao, hai ngày này không uống rượu, toàn thân ta đây thật khó chịu cực kỳ, còn không bằng cầm dao đâm chết ta rồi.” di@en*dyan(lee^qu.donn)

Cao thị vẫn ít nhiều không tán thành, nhưng sau khi nghĩ đến chuyện bạc, Cao thị cũng trở nên độc ác, con nhãi con này xem thường toàn gia bọn họ, bà cũng muốn xem một chút đến lúc đó nha đầu thú này phải làm sao, chỉ sợ sẽ khóc cầu xin mình đi, Cao thị cảm thấy điều này đúng là một ý kiến hay.

Ban đêm Ung đô hết sức yên tĩnh, trừ gỗ mõ cầm canh ra cũng chỉ có thị vệ trong thành đi tuần đường phố đúng giờ ban đêm phát ra tiếng vang, nếu không chính là từ trong một gia đình truyền ra mấy tiếng chó sủa.

Thời điểm chợ đêm cũng đã qua, không phải trong ngày lễ lạt gì, cho nên dân chúng Ung đô đều đã ngủ, dĩ nhiên rất yên tĩnh.

Cao thị dẫn Dương Kiệt Minh tới tòa nhà mà hai mẩu nữ Vân Thù và Vạn Thực Tuệ thuê, khi đến bên tường rào, Cao thị mới nói một tiếng, “Minh nhi con phải cẩn thận một chút, lần trước nương tới đây, sẽ không nhận lầm.”

Dương Kiệt Minh gật đầu một cái, hắn đương nhiên tin tưởng mầu thân mình, tường này cũng không tính là quá cao, dưới sự giúp đỡ của Cao thị Dương Kiệt Minh bay qua tường.

Trong lòng Dương Kiệt Minh dù ít dù nhiều cũng có vài phần lo lắng, nhưng việc đã đến nước này, nói cái gì cũng vô tác dụng, hắn không bỏ ra nổi bạc cho Vân Thù, mà hắn cũng không muốn bỏ.

Dương Kiệt Minh leo tường cẩn thận từng ly từng tí vào trong sân, trong sân này trên dưới đều là nữ tử, Dương Kiệt Minh cảm giác mình cũng sẽ không bị thua thiệt gì.

Trong nhà này cũng yên tĩnh, Dương Kiệt Minh đánh giá giờ phút này đều đã ngủ rồi, ngủ rồi cũng là chuyện tốt, đến lúc đó dễ dàng cho hắn xuống tay, chỉ có điều hắn càng đi càng cảm thấy có chỗ nào không đúng, luôn cảm giác trong đầu mình luôn sợ hãi, cảm giác có chỗ nào không đúng.

Nhưng Dương Kiệt Minh cũng chỉ cho rằng mình suy nghĩ nhiều quá, ước chừng lần đầu làm chuyện này nên mới nghi thần nghi quỷ.

Dựa vào ánh trăng, Dương Kiệt Minh nhìn về phía căn nhà chính kia, suy đoán rốt cuộc căn phòng nào mới là phòng của nha đầu kia, sau khi hắn suy đoán một phen, trong lòng cũng không có đáp, chỉ đành phải tiến vào một gian trước. Hắn nhẹ chân nhẹ tay định đẩy cửa, lại thấy có thứ gì đó từ trong

góc chui ra, phỉếm ánh sáng xanh âm u, grào một tiếng liền nhào về phía hần.

Dương Kiệt Minh chỉ cảm thấy bắp chân đau nhói, chờ đến khi hần cúi đầu xem xét thì nhìn thấy là một con chó đen lớn đang cắn bắp chân hần không buông.

Mà sau con chó đen này còn có vài con chó săn khác đang định nhào lên.

“Nương ơi, cứu mạng!” Dương Kiệt Minh gào lên, cũng không biết bởi vì đau hay bởi vì sợ, trong đống quần liền nóng lên, lập tức ướt át.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Bắt quả tang tại trận

Editor: Puck - Diễn đàn

Giọng thét kia của Dương Kiệt Minh cực kỳ vang dội, gần như ở gần xung quanh đều nghe được tiếng vang, những con chó này đồng loạt kêu lên, phá vỡ trọn ban đêm yên tĩnh, một dãy chung quanh cũng biến thành nhao nhao âm ỉ.

Nhưng Dương Kiệt Minh đã không để ý tới những ồn ào bên ngoài, hần cũng không để ý tới tiếng kêu gào lúc này của mình sẽ đánh thức người trong phòng, đau đớn trên đùi đã khiến cho hần không để ý được nhiều như vậy, rõ ràng mẫu thân nói trong nhà này không nuôi chó, sao lại đột nhiên thò ra chó?!

Trong phòng có ngọn nến sáng lên, Dương Kiệt Minh không để ý tới kế hoạch lúc trước của mình, hần kéo con chó đen cắn lồng bàn chân hần không buông, gắng sức di chuyển tới góc tường bên cạnh, mà những con chó săn vẫn đứng ở bên cạnh dồn sức chờ phát ra nhe răng trợn mắt nhìn hần, dùng móng vuốt đào đất, hận không thể trực tiếp nhào tới cắn.

Dương Kiệt Minh nhìn thấy mà rợn cả tóc gáy, hần vừa trốn vừa kêu gọi: “Nương à, cứu mạng với -”

Nếu hần biết được trong nhà nha đầu Vân Thủ kia nuôi mấy con vật hung dữ như vậy, hần như thế nào cũng sẽ không tới, bây giờ trên tay hần đừng nói là dao găm, ngay cả cây gậy cũng không có, tay không đeo găng tay sao có thể địch nổi với thứ đồ hung ác này.

Những con chó vốn không nhào lên, thấy Dương Kiệt Minh đã di chuyển tới bên tường, lập tức nhào lên toàn bộ, cắn tay thì cắn tay, cắn chân thì cắn chân.

Dương Kiệt Minh càng thêm sợ hãi, hần gắng sức muốn xua đuổi những thứ này đi, cả người cũng rơi vào khủng hoảng, kêu la càng thêm khàn giọng kiệt sức. di1enda4nle3qu21ydo0n

“Tên trộm vặt từ đâu tới, lại dám đêm khuya xông vào nhà dân!” Có giọng nam tục tăng vang lên trong san, Dương Kiệt Minh nghe giọng nam nhân kia trong lòng hoảng hốt, chẳng lẽ mẫu thân mình nhớ lầm tòa nhà sao, nhưng lại cảm thấy chuyện như vậy không thể xảy ra, mẫu thân mình xác nhận đến mấy lần lời thề son sắt nói với hần tuyệt đối sẽ không nhận sai.

Suy nghĩ này chẳng qua chỉ suy nghĩ một chút như vậy, hần chỉ cảm giác trên người chột nhẹ, đau đớn này lập tức giảm đi rất nhiều, những con chó săn lớn cắn hần đã bị quát lớn đứng sang bên cạnh, trong lòng hần vui mừng không kịp để ý đến những vết thương trên người mình, lật người liền chạy về phía tường, thừa dịp cơ hội này leo lên tường chạy thoát rồi lại nói.

Nhưng hần còn chưa kịp leo lên đầu tường, trên người lại truyền đến một trận đau đớn, đánh hần xuống. Dương Kiệt Minh lăn một vòng trên mặt đất, lúc này mới nhìn thấy đứng bên cạnh đám chó săn là hai người thân thể cường tráng, thể trạng nhìn hết sức vạm vỡ, nhìn thấy mà trong lòng Dương Kiệt Minh càng thêm run sợ, thêm nữa trên tay bọn họ còn cầm cây gậy to, giống như định cho Dương Kiệt Minh thêm mấy cây gậy, mà con chó săn lớn có thân hình cường tráng giống vậy đang đứng sau lưng mấy người hung ác nhìn chăm chăm vào hần.

“Tên trộm vặt từ đâu tới không có mắt như vậy, thế mà lại trộm vặt tới đây, cũng không hỏi thăm một chút!”

“Đại ca, đánh một trận, chờ xả giận, chúng ta bắt đi gặp quan lão gia!”

Gậy gộc quơ mĩa loạn xạ, gần như muốn đánh chết Dương Kiệt Minh mới tính là vui sướng.

Dương Kiệt Minh vừa trúng những gậy gộc này, nghe hai người kia kêu muốn bắt hần đi quan lão gia, hần lập tức nóng vội: “Ta không phải tới trộm đồ, ta tới tìm vị hôn thê của ta.”

Khi hai hán tử này nghe Dương Kiệt Minh kêu như vậy, động tác khể ngừng, giống như đang chờ Dương Kiệt Minh nói tiếp.

Dương Kiệt Minh ôm cánh tay của mình, mới vừa ngăn cản một ít gậy gộc đánh đến toàn thân hần không chỗ nào không đau, hơn nữa chặt vật cực kỳ

lợi hại. Dieễn ddàn lee quiy đôn

“Người vừa mới nói cái gì?” Hai hán tử nói, “Nói rõ ràng cho ta nghe một chút, sự tình ra sao!”

“Ở đây là chỗ ở của vị hôn thê của ta, hai người các người là thứ gì, ở trong này làm gì!” Dương Kiệt Minh quát hỏi như vậy nhưng đôi mắt lại đảo nhìn chung quanh, định chạy trốn từ đâu sẽ tốt hơn, Cao thị ở bên ngoài lại không ngừng kêu la, ý vị hỏi hán tử có chuyện gì không, còn có tiếng mắng chửi không ngừng. Dương Kiệt Minh nghe được mà tức gần chết, gần như muốn mắng một câu nương của hán tử thật sự không có đầu óc, bây giờ vẫn còn ở đó mà kêu la, có phải sợ người khác không biết đúng không.

“Nhìn dáng vẻ mặt la mầy lém của hán tử, bên ngoài lại còn có đồng bọn, đại ca, trời trước rồi tính tiếp!” Một trong hai hán tử đáp cho Dương Kiệt Minh một cước nói, “Ta trời cả người bên ngoài kia vào, chờ trời sáng rồi lại đi thông báo cho tiểu thư.”

“Được, đi đi đi!” Người còn lại gạt đầu một cái, coi như đáp lại đề nghị của đệ đệ, hán tử tiến lên một bước, trói hai tay Dương Kiệt Minh ra sau lưng lại nói một câu, “Người thành thật một chút cho ta.”

Động tác của hán tử nhanh chóng, xé đai lưng trói Dương Kiệt Minh cực kỳ chặt chẽ.

Nam nhân này vừa mới chạy ra ngoài mở cửa, Cao thị đã trực tiếp vọt vào, mới vừa rồi ở bên ngoài bà nghe được tiếng nhi tử kêu cha gọi mẹ, Cao thị đã sợ muốn chết, nghĩ tới định xoay người chạy, nhưng lại sợ nhi tử mình có chuyện không may, bà không thể không liều mạng với hai mẫu nữ Vạn Thục Tuệ và Vân Thù.

Nhưng bà vừa mới vọt vào cửa đã bị người tóm lại rồi, hai ba phát liền bị người trói giống như bánh chưng, bà vừa khóc vừa hăng giọng khóc to, cả người giống như một kẻ điên. die nd da nl e q uu ydo n

Hán tử cũng hoàn toàn không chịu nổi Cao thị chửi mắng như vậy, phiền toái, lập tức cho một tát tai, cả giận nói: “Người phụ nhân này yên ổn cho ta một chút!”

Sau khi Cao thị bị một tát tai, lại thấy trước mắt là một hán tử, bà khựng lại một chút rồi tiếp tục chửi mắng, chửi thẳng Vạn Thục Tuệ và Vân Thù là một hộ kỹ nữ, giấu nam nhân ở trong nhà, dáng vẻ kia giống như hoàn toàn không lấy làm hổ thẹn vì mình nửa đêm xông vào nhà người khác.

Hán tử bị bà ta chửi mắng không có cách nào, nhấc bà ta lên nhét vào một chỗ với Dương Kiệt Minh.

“Vạn Thục Tuệ đâu rồi, gọi hộ kỹ nữ thối nát này ra cho ta, xem xem đã bắt nạt nhi tử ta thành cái dạng gì rồi!” Cao thị nhìn dáng vẻ máu tươi đầm đìa trên người Dương Kiệt Minh, cả người càng thêm tức giận, giọng càng lên cao, “Vạn Thục Tuệ, Vân Thù, hai người đồ đồ tiện, lại dám đối xử với nhi tử của ta như vậy!”

“Người đồ phụ nhân này miệng đầy phân! Đêm khuya xông vào nhà người ta còn ở đó mà kêu la, chỉ sợ vốn bắt lợi với phu nhân và tiểu thư, nếu không phải sớm dời đi đã sớm gặp phải độc thủ của mẫu tử hai người rồi.” Một người trong đó cảm hận nói, “Người còn mắng như vậy nữa, ta sẽ thả chó cắn người, xem người còn có thể như thế nào!”

Cao thị vừa bị người nọ quát, bà nhìn mấy con chó săn lớn canh chừng bên kia, trong lòng lập tức sợ hãi lợi hại hơn, định mắng lại sợ thật sự bị chó cắn.

Hai hán tử này thương lượng một phen, một người trong đó canh chừng Dương Kiệt Minh và Cao thị, một người còn lại ra cửa. Sau khi bị Dương Kiệt Minh và Cao thị quậy một trận như vậy, các hộ gia đình lân cận cũng tỉnh, từng người từng người một ra cửa.

Thấy cửa nhà này mở ra, cũng đi vào, thấy hai người đang bị trói thành bánh chưng, có người trong đó nhận ra kêu ầm lên: “Đây chẳng phải là tiểu tử Dương gia vong ân phụ nghĩa sao, ôi trời ơi, đồ đáng chém ngàn đao này hơn nửa đêm xông tới đây định làm cái gì! May mà gia đình này đã sớm rời đi, bằng không có thể mắc bẫy rồi.”

Giọng nói kia rất vang, hơn nữa có người khác phụ họa, lập tức Dương Kiệt Minh vào Cao thị này vào nửa đêm bị người mắng cho máu chó đầy đầu.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Thu về được châu châu

Editor: Puck - Diễn đàn

Không nói tới Dương Kiệt Minh và Cao thị bởi vì kinh động đến hàng xóm mà không ngừng bị mắng chửi, một hán tử sau khi ra cửa chính là chạy tới tòa nhà trên phố Hoa Thanh bây giờ Vạn Thục Tuệ và Vân Thù đang ở.

Hai hán tử này ngược lại cũng không phải là kẻ ác gì, chính là người nhà nuôi chó ngoài thành, trong Ung đô trong nhà mấy người bình thường nuôi chó phần lớn là chó nhà, phần lớn chó nhà đều dụ ngoan, lá gan cũng không lớn, đa phần chỉ biết sủa hai tiếng về phía người ta. Mà hai người huynh đệ bọn

họ nuôi là chó săn, chó săn mà gia đình giàu có cần phải giữ nhà đều mua từ trên tay bọn họ, cũng không biết khi hai người này thuần dưỡng đã dùng cách gì, ngược lại nuôi vô cùng hung ác, đối với những kẻ xông tới cửa cũng không gọi, liền trực tiếp nhào tới cắn, thật sự đáp với một câu “Chó cắn người thường không sủa”.

Hai ngày trước khi mấy người Vân Thù tới đây mua mấy con chó săn định dùng làm giữ nhà, lại nói hơi sợ mấy con chó săn hình thể to lớn lực lưỡng này, chỉ sợ trong lúc nuôi lại cắn bị thương mình, cho nên chính là tốn một lượng bạc để hai hán tử này lưu lại thuần dưỡng.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Vân Thù bị Cẩm Sát gọi tỉnh, khi vừa mở mắt chính là nhìn thấy sắc mặt hơi khó coi của Cẩm Sát.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Vân Thù nhìn Cẩm Sát đánh thức mình, nhẹ giọng hỏi.

“Mới vừa rồi Tô Nhị ở nhà cũ tới đây, nói người Dương gia thế mà lại nửa đêm xông vào! Người Dương gia này thật sự quá không biết xấu hổ rồi!” Cẩm Sát tức giận nói, “Cũng may bây giờ chuyển tới trong nhà mới, bằng không bị người nhìn thấy, đến lúc đó nói không chừng lại có đặt điều nói xấu gì đó.” di3nd@n3qu.yd0n

Vân Thù tỏ vẻ bình tĩnh, giống như đã sớm dự kiến trước sẽ có kết quả như thế, từ ngày đó sau khi thấy Dương Kiệt Minh, nàng cũng biết nam nhân này tuyệt đối không phải người dễ đối phó, bởi vì trong đôi mắt kia tràn ngập cảm xúc căm ghét, người như vậy, Vân Thù có dự cảm tuyệt đối không phải là một đèn đã cạn dầu, cho nên nàng cũng lưu lại một đòn phía sau, nếu Dương Kiệt Minh còn có vài phần nhân tính tuyệt đối không làm gì, nàng sẽ lưu lại một đường sống cho hắn, nhưng có vài người chính là đường sống không đi cứ đi vào đường chết thì nàng cũng không ngăn cản.

Giống như lời Cẩm Sát nói, may mà đã dọn nhà, nếu không hơn nửa đêm có nam nhân treo tường vào trong nhà, cho dù cả người nàng là miệng cũng nói không rõ được, hơn nữa Dương Kiệt Minh nửa đêm khuya xông vào nhà, làm chính là chút chuyện hủy hoại danh tiết.

“Tiểu thư, định làm như thế nào? Người khốn kiếp như vậy nên cho một chút giáo huấn mới phải.” Cẩm Sát cảm hận nói, chuyện như vậy cũng có thể làm được, có lòng hủy danh tiết người ta mà tới, nếu không cho trừng trị dạy dỗ thích đáng, chỉ sợ sau này không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

“Không sao, tỷ cứ nói cho Tô Nhị, trói hai người này lại bỏ đói hai bữa rồi ném ra.” Vân Thù đáp lại rồi nằm xuống, trong giọng nói có vài phần mệt mỏi, “Cứ để cho Tô Nhị đi ngủ đi, mọi người cũng đi ngủ, chuyện này không cần xen vào nữa.”

Cẩm Sát có vài phần không tình nguyện, nghĩ tới sao Vân Thù lại đơn giản bỏ qua cho người ta như vậy, cho dù không báo quan thì ít nhất cũng phải cho gia đình này chút dạy dỗ mới phải, cứ dễ dàng bỏ qua cho như vậy, chỉ sợ có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai.

“Yên tâm, chẳng qua chỉ thu được về châu chấu, nhảy lên không được bao lâu.” Lời nói nhàn nhạt của Vân Thù lại có một ma lực đặc biệt, khiến lòng Cẩm Sát vốn có chút cuồng vọng cũng yên ổn lại, “Đừng nóng lòng, nóng lòng thua thiệt sẽ là mình.”

Ngoài miệng Vân Thù nói nhẹ nhàng linh hoạt như vậy, nhưng trong lòng đã có tính toán, Dương gia này đường sống không đi, như vậy nàng cũng không cần giữ lại nữa. di@en*dyan(lee^qu.donnm)

Cẩm Sát biết được ý tứ của Vân Thù, biết tiểu thư nhà mình cũng có tính toán riêng nên không nói gì. Nàng đi ra ngoài, mấy người Lưu Châu và Y Lan đã tỉnh, thấy Cẩm Sát đi từ trong phòng ra cũng biết được tiểu thư có tính toán.

Họ đều biết tuy rằng trong phủ này lớn nhất là phu nhân, nhưng đương gia làm chủ là tiểu thư, cho nên mới vừa rồi khi bị Tô Nhị tới gõ cửa đánh thức, mấy người các nàng cũng đi tìm Vân Thù chứ không đánh thức phu nhân.

Cẩm Sát theo lời Vân Thù căn dặn kêu Tô Nhị về, cũng để cho mấy người Y Lan Lưu Châu đi ngủ, hoàn toàn xem như đêm hôm nay chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

Tô Nhị được căn dặn cũng không nói gì nhiều, lúc này sau khi trở về tòa nhà liền nói một câu với huynh trưởng, cũng liền ném Cao thị và Dương Kiệt Minh sang bên không thèm quan tâm rồi, định bỏ hai bữa đến chiều mai lại ném người ra ngoài.

Lại nói Bình nhi và Dương Đức Bình, chờ đến khi trời sáng vẫn không thấy Cao thị và Dương Kiệt Minh trở lại, trong lòng lo lắng không thôi, nàng giống như một con thoi xoay quanh, nghĩ tới có cần phải đi xem tình hình một chút không.

“Lão gia, cho đến giờ phu nhân và thiếu gia vẫn chưa trở về, ngài xem như thế nào?” Bình nhi nhìn Dương Đức Bình nhỏ giọng hỏi.

“Sợ cái gì mà sợ, đều là người lớn như vậy, không chết người được đâu!” Dương Đức Bình lơ đãng nói, “Bình nhi, có vài đồng tiền để lão gia mua ly rượu uống không?” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Tám năm qua Dương Đức Bình đều mê muội trong rượu, chưa bao giờ có một ngày tỉnh táo, một ngày không uống rượu đối với ông ta mà nói giống như sống không bằng chết, hai ngày qua ông đã không dính vào một chút xiu rượu, điều này khiến cho cả người ông đều không có cảm giác gì rồi.

“Lão gia, nô tỳ lấy đâu ra bạc.” Bình nhi hốt hoảng nói.

“Đồ vô dụng!” Dương Đức Bình nhổ một ngụm, hùng hùng hổ hổ rồi khỏi nghĩa trang.

Dương Đức Bình chạy một vòng trong Ung đô, hai ngày qua ông đều làm như vậy, nhưng trong Ung đô cho dù là tiệm rượu lớn cũng được hay tiệm

rượu nhỏ bên đường cũng thế, chân Dương Đức Bình còn chưa bước vào đã bị người ta cầm chổi đuổi ra, nhìn hai ngày nay, con nghiện rượu của ông đã sớm mắc vào, nhưng tìm toàn bộ một vòng trong Ung đô đều là về mặt chán ghét và xua đuổi.

Dương Đức Bình chấp tay sau đít chạy hết một vòng trên đường chạy không sai biệt lắm đến giờ ăn cơm trưa, trong phố lớn hẻm nhỏ ở Ung đô đều có thể ngửi được mùi thơm của thức ăn, nhất là khi trong mấy tiệm rượu lại truyền tới mùi thức ăn mùi rượu, trong mắt Dương Đức Bình đều là vẻ si mê, nhưng ông cũng hiểu được tình huống bây giờ của mình hơn phân nửa đều không có chỗ đi.

“Dương huynh! Đây chẳng phải Dương huynh sao!” Một giọng nói gấp gáp vang lên bên người ông, còn không đợi Dương Đức Bình phản ứng kịp, trên bả vai của ông đã bị người ta vỗ.

Dương Đức Bình nghiêng đầu qua nhìn, chỉ thấy đứng bên người là một nam nhân trung niên, trên mặt nam tử kia mang theo nụ cười thân thiện, mặt rục rờ nhìn ông, chỉ có điều gương mặt rất xa lạ.

“Ngươi là?”

“Dương huynh quên rồi? Chúng ta đã từng uống rượu rất nhiều lần với nhau, chúng ta đều là khách quen chỗ tiệm rượu của Đoàn lão đầu!” Ông ta gấp gáp nói, “Mấy ngày trước ta ra cửa một chuyến vừa mới trở về, đi chỗ Đoàn lão đầu đó ngược lại không thấy Dương huynh.”

Dương Đức Bình dĩ nhiên biết được Đoàn lão đầu mà ông ta đang nói chính là tiệm rượu nhỏ trước kia mình thường tới uống, nhưng kể từ sau khi Văn Thủ ngừng cung cấp tiền bạc, ông cũng không vào được trong tiệm rượu của Đoàn lão đầu kia rồi, đang nghĩ phải đáp lời như thế nào, lại nghe người này nói một câu: “Mời không bằng ngẫu nhiên gặp, nếu gặp được Dương huynh, chúng ta liền tìm một tiệm ăn thật ngon lại uống một bữa đi!”

Dương Đức Bình nghe người này muốn mời mình uống rượu, cũng không quan tâm tới người này lạ mắt như vậy, cũng không nhớ ra được mình rốt cuộc uống chung rượu với ông ta khi nào, vội vàng đáp lời: “Vâng cảm ơn huynh đài rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Khế ước bán thân

Editor: Puck - Diễn đàn

Dương Đức Bình được nam nhân này dẫn tới một tửu lầu xem như sang trọng trong thành, vừa mới vào cửa, tiểu nhị đưa mắt nhìn Dương Đức Bình, giống như đang cân nhắc có cần cầm chổi đuổi ông ta ra cửa hay không. Dương Đức Bình hơi sợ hãi, đang định có bước chân đi vào hay không, người nọ lại nói một câu với Dương Đức Bình: “Dương đại ca đứng ngoài cửa làm gì vậy!”

Vừa nói vừa kéo Dương Đức Bình vào cửa vừa ném cho tiểu nhị kia một thỏi bạc nói: “Đưa lên vài hũ rượu ngon trước, lại mang lên chút thức ăn, hôm nay ta muốn cùng Dương đại ca không say không về.”

Dương Đức Bình thấy người kia vung tay chính là một thỏi bạc, ông vừa liếc nhìn qua thỏi bạc này ước chừng có trên dưới hai lượng, cũng đích xác đủ để cho bọn họ ăn ngon uống tốt tốt trận trong tiệm rượu này. Ông thấy người này sáng khoái như vậy, trong lòng lập tức không suy nghĩ gì nữa, đi theo người nọ vào trong một phòng bao trên lầu hai.

Vừa mới ngồi xuống không bao lâu, tiểu nhị đã ôm hai vò rượu và hai cái chén lên, sau khi để rượu xuống bàn mới ân cần nói: “Khách quan chậm rãi dùng, thức ăn nhắm rượu lập tức tới ngay.”

Vừa dứt lời, tiểu nhị đã chạy xuống, tốc độ kia được gọi là vô cùng nhanh.

Người nọ một chương giấy đỏ trên vò rượu rót đầy một chén cho Dương Đức Bình, mùi rượu này xông vào mũi trong nháy mắt đã câu mất hồn của Dương Đức Bình, ông gần như không thể chờ đợi bụng ly rượu uống một ngụm, khi cay từ cổ họng đi xuống, Dương Đức Bình chỉ có cảm giác cả người mình giống như sống lại.

Dương Đức Bình liền tiếp uống vài ngụm cho đến khi ly rượu trước mặt mình gần như trống không mới dừng tay, cả khuôn mặt bị mùi rượu hun đến đỏ bừng nói: “Ngược lại khiến huynh đệ chế giễu, ta đây đã hai ngày không dính một giọt rượu, cực kỳ nhớ, cũng chính là không để ý quý cù khiến cho huynh đệ chế cười.” die~nd a4nle^q u21ydo^~n

Người nọ cười ha hả lơ đãng nói: “Dương đại ca đây mới gọi là tính tình chân thật, tiểu đệ chính là trúng ý Dương đại ca tính tình sáng khoái như vậy.” Vừa nói chính là cầm vò rượu rót một ly rượu cho Dương Đức Bình, “Đại ca uống rượu, hôm nay chúng ta uống thật sáng khoái!”

Dương Đức Bình cũng không mơ hồ, bụng rượu lại uống vài ngụm, lại nhìn về phía hán tử cứ một lời lại một tiếng gọi ông làm đại ca, chỉ cảm thấy nhìn như thế nào cũng thuận mắt, “Đúng rồi đại huynh đệ, người xem trí nhớ của ta đây, ta đã quên người gọi là như thế nào rồi?”

Người nọ nghe Dương Đức Bình hỏi như vậy, cũng không giận, sau khi uống một ngụm rượu mới lại nói một câu: “Ta họ Đoàn, Dương đại ca không để

ý gọi ta một tiếng Đoàn lão tam là được.”

“Đoàn lão đệ! Hôm nay may mà có lão đệ ở đây, nếu không ta đây còn không biết đến khi nào mới có thể dính vào một ngụm rượu!” Dương Đức Bình nói như vậy, bụng ly rượu về phía người ta nói, “Đoàn huynh đệ, đại ca ở đây mời lão đệ một chén, trước cạn vì tôn kính!”

Dương Đức Bình nói hào khí như vậy rồi ừng ực uống sạch sẽ một ly rượu.

Đoàn lão tam thấy Dương Đức Bình như vậy, cũng không nói gì, lại để cho Dương Đức Bình rót đầy một ly rượu, đợi đến khi tiểu nhị bụng khay thức ăn nhắm rượu đi lên, hai người đã uống sạch sẽ một vò rượu, tự nhiên hơn phân nửa rượu đều rơi vào trong bụng Dương Đức Bình.

Mấy ly rượu nhạt xuống bụng, Dương Đức Bình đã hoàn toàn thả lỏng, vừa uống rượu ăn chút thức nhắm vừa bắt đầu tán gẫu với Đoàn lão tam, chỉ trong chốc lát, Dương Đức Bình đã dốc hết tất cả bản thân ở trước mặt Đoàn lão tam, không như nguyên bấy giờ cũng tất cả giống như triệt để nói sạch sẽ, bao gồm cả chuyện hai ngày nay toàn gia bọn họ bị đuổi ra khỏi cửa. die nda nle equ ydo nn

Đoàn lão tam không biến sắc nghe Dương Đức Bình ở bên kia nói đầu đầu, ông thỉnh thoảng ứng một tiếng sau đó lại rót thêm tràn đầy một ly rượu cho Dương Đức Bình, còn khuyên nhủ đôi câu, mà Dương Đức Bình không nghĩ ngợi gì, rượu này uống càng thêm sung sướng, hai người lại ăn lại uống ước chừng nửa canh giờ, rượu này đã uống bảy tám vò, phần lớn đều vào trong bụng Dương Đức Bình, mà gương mặt Dương Đức Bình cũng đã đỏ bừng, trong đôi mắt kia đều lộ ra men say.

Đoàn lão tam nhìn dáng vẻ này của Dương Đức Bình, ông cũng lộ ra ý cười, không nghĩ tới từ lượng của Dương Đức Bình quả thật không tệ, uống bao nhiêu vò rượu ông ta mới lộ ra men say, theo kinh nghiệm của Đoàn lão tam, người dưới mắt này vốn xem như đã say đến lợi hại, chỉ cần rót thêm mấy chén nữa bảo đảm người này sẽ nát thành một bãi bùn nhão.

“Ta nói Dương đại ca, đại ca bình thường cũng thật sự quá mức cực khổ.” Đoàn lão tam vừa rót cho Dương Đức Bình ly rượu vừa hơi tiếc rẻ nói, “Vốn tiếp tục sống như vậy cũng thật sự không phải là cách, không thể để cho cả gia đình đại ca vẫn tiếp tục sống ở nghĩa trang đúng không, chỗ đó đâu phải là chỗ người sống có thể ở.”

Dương Đức Bình nghe lời Đoàn lão tam nói, hàm hàm hồ hồ đáp lời, lại bụng ly rượu lên uống một ngụm, lầu bầu: “Không thể như vậy sao, nhưng có thể có cách gì chứ...”

Đoàn lão tam nghe lời nói hàm hàm hồ hồ này của Dương Đức Bình, nụ cười trên mặt ông càng lộ ra rực rỡ hơn nói, “Không phải Dương đại ca còn có một nhi tử sao, nghe nói còn đi học đường đọc sách biết chữ, người như vậy là nhân tài Huỳnh đệ ta bắt tài, ngược lại có chút vốn nhỏ buôn bán, thiếu chính là người như vậy. Nếu Dương đại ca đồng ý, ngược lại có thể để cho người đến chỗ ta học một chút, đây suy cho cùng cũng xem như đường sống.” d1en d4nl 3q21y d0n

Lời Đoàn lão tam vô cùng được hỏi, Dương Đức Bình mờ mờ ảo ảo nghe lời Đoàn lão tam nói, cũng cảm thấy có vài phần đạo lý.

“Ta đây chẳng qua chỉ nhắc đến thôi, Dương đại ca nghe qua như vậy.” Đoàn lão tam tùy ý nói, “Chúng ta vẫn uống rượu đi, chỉ có điều tiếp tục như vậy đúng là thật sự không phải một cách tốt, gia đình đại ca dù sao vẫn phải sống, cũng không thể cả đời như vậy.”

“Đoàn lão đệ ngươi nói đúng! Ngươi nói đúng!” Dương Đức Bình ra sức gật đầu, theo động tác này của ông ta, cả người càng choáng váng, “Nói quá đúng.”

“Nếu Dương đại ca bằng lòng, vậy để cho nhi tử của đại ca tới trong tiệm của ta được không?” Đoàn lão tam nhìn Dương Đức Bình cả người đều choáng váng lợi hại, móc một tờ giấy thật ông từ trong tay áo của mình ra, lại kêu tiểu nhị cầm bút chu sa lên.

“Đây là một phần khế ước, nếu Dương đại ca đồng ý, lại viết tên lên trên, ấn dấu tay. Ý đại ca như thế nào?” Đoàn lão tam trái tờ giấy kia ở trên bàn, ông tay áo vô cùng có kỹ xảo che hơn phân nửa, ông còn móc ra năm lượng bạc nói, “Đây là năm lượng bạc coi như tiền công, nếu Dương công tử làm không tệ, tất nhiên có lúc tiền đến. Đến lúc đó Dương đại ca muốn uống rượu tự nhiên cũng có tiền rượu.”

Dương Đức Bình vừa nghe, càng thêm mừng rỡ, ông nhìn tờ giấy mỏng kia, chữ ở trên giấy nhìn vào trong mắt ông cũng từng bước từng bước một giống như đang lay động, ông lại hơi chần chừ.

Mà Đoàn lão tam thấy Dương Đức Bình chần chừ, ông thờ ơ nói: “Nếu Dương đại ca không tin được hiền đệ, vậy coi như ta đây chưa nói gì đi!”

Đoàn lão tam nói xong chính là định thu hồi năm lượng bạc đặt trên bàn, lại một lần nữa bị Dương Đức Bình giành lấy vào trong ngực, “Tin được tin được.”

Dương Đức Bình cầm viết từ trên tay Dương lão tam ký tên của mình xuống lại ấn dấu tay, ông nắm thật chặt năm lượng bạc trong tay cười đến vô cùng ngu ngốc.

“Dương đại ca uống rượu uống rượu!” Đoàn lão tam hét lớn, thu hồi giấy khế ước vào trong tay áo mình, vừa nãy bị Đoàn lão tam đè dưới ông tay áo rõ ràng là bốn chữ “Khế ước bán thân”.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Nam phong quán

Editor: Puck - Diễn đàn

Dương Đức Bình bắt giác có hần, ăn ăn uống uống rất ư là vui vẻ, mà Đoàn lão tam cũng một mạch đáp ứng một chút không hề lộ ra chút sơ hở, Dương Đức Bình choáng váng chóng mặt lại bị đổ thêm một hai vò rượu, cuối cùng gục xuống bàn say bất tỉnh nhân sự.

Mà tuy Đoàn lão tam có vài phần men say, nhưng thần trí cả người vẫn hết sức tỉnh táo, sau khi ông thấy Dương Đức Bình đã say đến bất tỉnh nhân sự, lúc này mới đi ra khỏi phòng bao này, nhưng Đoàn lão tam cũng không đi ra khỏi lầu hai, ngược lại đến một phòng bao trang nhã ở bên cạnh, sau khi ông gõ cửa mới đi vào.

Trong gian phòng trang nhã này hết sức sáng rõ, trên bàn bày rượu và thức ăn, mỗi một món đều được người dùng một chút nhưng dùng không nhiều lắm, mà người ngồi ở vị trí phía trên đang cầm một ly rượu, ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào, khi thấy Đoàn lão tam đi vào cửa thì khẽ ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn.

Đoàn lão tam nhìn người trong phòng bao trang nhã này, cho dù nhìn như thế nào, thiếu niên trước mắt nhìn còn tầm bé vẫn hết sức đẹp mắt, tuy mặt mày có vài phần non nớt, nhưng lớn thêm mấy năm chỉ sợ vô cùng tươi đẹp, chỉ có điều khóe mắt đuôi mày đều mang theo ý lạnh, rõ ràng chỉ là một tiểu tử tuổi không lớn mà thôi, nhưng lại có vẻ quyết đoán, thật sự khiến cho người ta không thể khinh thường.

“Chuyện đã làm xong?” Vân Thủ nhìn Đoàn lão tam đi tới, chậm rãi hỏi.

“Đúng vậy.” Đoàn lão tam lấy tờ khế ước bán thân ở trong ống tay áo mình ra đưa đến trước mặt Vân Thủ, mí mắt Vân Thủ cũng không nhấc ngay cả một cái nhìn cũng khinh thường nhìn lại

“Công tử không nhìn?” Đoàn lão tam thấy dáng vẻ Vân Thủ dù ít dù nhiều cũng có vài phần ngoài ý muốn, ông vốn tưởng rằng tiểu công tử này cực kỳ căm hận Dương gia mới đứng, nếu không sao lại tìm ông một kẻ môi giới làm ra sự tình lừa gạt Dương Đức Bình ký khế ước bán thân này.

“Vật này có tác dụng gì với ta.” Vân Thủ để ly rượu trên tay mình xuống, thay vào đó cầm lấy bầu rượu bên cạnh, chậm rãi rót xuống một ly rượu vào ly rượu rỗng bên cạnh, nâng liếc nhìn về mặt kính ngọc của Đoàn lão tam, nâng lại nói, “Vật này không có tác dụng gì với ta, nhưng thật ra lại có vài chỗ dùng với người.” die nd da nl e q uu ydo n

Trong lòng Đoàn lão tam càng không giải thích được, ông không hiểu Vân Thủ có ý gì, nhưng nhanh chóng, Vân Thủ đã giải đáp cho ông.

“Đoàn lão tam người nổi danh là người môi giới chọn mua nam nhi tuần tú cho nam phong quán.” Giọng Vân Thủ thanh thanh đậm đậm, giống như sương mù hơi lạnh lúc sáng sớm, “Cho nên khế ước bán thân này ở trên tay ta tất nhiên sẽ không có tác dụng như ở trên tay người, trong Ung đồ cũng nhiều người môi giới như vậy, đây cũng là nguyên nhân vì sao ta lại chọn người làm môi buôn bán này. Ta nói như vậy, người có thể hiểu chứ?”

Đoàn lão tam nghe lời này của Vân Thủ, trong lòng ông có vài phần khiếp sợ, nhưng lại nhanh chóng ổn định. Đoàn lão tam ông chính xác là một người môi giới, ông cũng từng làm chuyện môi giới bình thường, chuyện người môi giới tầm thường không làm ông cũng đã làm, ví dụ như giúp ma ma hoa lâu tìm một vài nhà đầu xinh xắn, còn có chuyện xấu chọn mua nam nhi tuần tú cho nam phong quán. Cho nên khi người trước mắt tìm ông muốn ông đi lừa gạt Dương Đức Bình ký khế ước bán thân, ông nhìn lên năm mươi lượng đó tất nhiên luôn miệng đồng ý, bây giờ ý của tiểu công tử này, khế ước bán thân này do chính ông xử trí rồi hả?!

“Công tử tổn hơi sức lớn như vậy, vì sao?” Đoàn lão tam hơi chần chừ, những năm này dạng nhân vật như thế nào mà ông chưa từng thấy, nhưng giống như người trước mắt thì Đoàn lão tam thật sự chưa từng thấy.

“Cũng không có gì, chẳng qua chính là có chút thù mới hận cũ mà thôi, nhìn toàn gia Dương gia sống không nổi, ta cũng có thể yên tâm. Công tử Dương gia lớn lên không tệ, mi thanh mục tú, nếu đi vào trong nam phong quán tất nhiên cũng có một chỗ, nếu người mang người qua, nghĩ đến cũng có thể kiếm lại được một khoản. Tiền này cũng thuộc về người, không cần thông báo lại cho ta.” Sau khi Vân Thủ rót đầy một ly rượu lại rót đầy rượu vào ly của mình, lúc này mới cầm ly rượu của mình lên ngược mắt nhìn Đoàn lão tam, “Đoàn lão tam người sẽ không làm cho ta thất vọng chứ?” di3nd@nl3qu.yd0n

Đoàn lão tam nghe được Vân Thủ nói như vậy, ông cười ha ha, mấy tiểu quan trong nam phong quán vốn khó tìm, người đọc sách biết chữ lại cực ít, nhân vật giống như tiểu tử Dương gia kia chỉ cần dung mạo không quá khó coi, sau khi đi vào dạy dỗ từ tế một phen dĩ nhiên cũng có một chỗ, bây giờ khế ước bán thân ở trên tay ông, lại chuyển đến trong nam phong quán dĩ nhiên cũng có thể thu được chút chỗ tốt, những năm này chuyện thất đức mà ông làm cũng không phải chỉ có như vậy, làm chuyện này cũng có thể coi như vô cùng thuận thực một chút áy náy đều không có rồi.

“Công tử nói đúng lắm.” Đoàn lão tam tiếp lời, “Chuyện này ta nhất định làm thỏa đáng.”

Vân Thủ nghe Đoàn lão tam nói như vậy, nâng đáp một tiếng, đẩy ly rượu mình mới vừa rót đầy tới trước mặt Đoàn lão tam nói: “Vậy thì quyết định như vậy, qua hai ngày ta sẽ tới nam phong quán nhìn công tử Dương gia một chút.”

Đoàn lão tam hiểu được ý trong lời của tiểu công tử trước mắt là nói cho ông đừng cầm bạc mà không làm việc, ông nhếch miệng cười một tiếng nói: “Đương nhiên đương nhiên, công tử yên tâm, Đoàn lão tam ta nhất định sẽ làm chuyện này ổn ổn thỏa thỏa.”

Ông nói xong liền cầm ly rượu ngửa đầu uống cạn, thu lại tờ giấy khế ước bán thân liền đi ra cửa, nghĩ tới tìm người đi đưa Dương Kiệt Minh cho nam phong quán đổi lấy bạc.

Vân Thù cũng không ngăn cản Đoàn lão tam, ánh mắt của nàng lạnh nhạt mang theo vài phần ý lạnh. Nếu như Dương Kiệt Minh này an phận thủ thường thì nàng vẫn có thể tha cho một lần, chỉ tiếc Dương Kiệt Minh này thiên đường có đường hán không đi địa ngục không có cửa càng muốn xông vào, chuyện nửa đêm hán xông vào nhà còn có thể làm được như vậy, nếu không phải mình có đề phòng, dời xa từ sớm, chỉ sợ bây giờ Dương Kiệt Minh lấy danh nghĩa lên lút gặp mặt mà ý vào.

Hán bất nhân, nàng cần gì phải có nghĩa, Dương gia này tự mình tìm đường chết, không liên quan gì đến nàng. di@en*dyan(lee^qu.domnn)

Vân Thù từ từ uống cạn ly rượu trên tay mình, ý lạnh trong đôi mắt càng sâu, nàng sẽ khiến cho Dương Kiệt Minh hiểu rõ đời này chuyện không nên làm nhất chính là tính kẻ sự tình lên trên đầu nàng. Nếu không phải nên vì tích phúc cho hài tử trong bụng mẫu thân nàng, không thể làm chuyện quá mức tàn nhẫn không có tính người, Vân Thù tất nhiên sẽ không thu tay đơn giản như vậy, chỉ có điều dựa theo tính tình của Dương Kiệt Minh, nếu như bị bán vào trong nam phong quán, chỉ sợ khiến cho hán khó tiếp nhận hơn thảo cánh tay chém chân hán.

Vân Thù đặt ly rượu cầm trong tay xuống bàn, móc một lượng bạc từ trong ống tay áo ra bỏ lên bàn, đi thẳng xuống lầu.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Dương Kiệt Minh kia tất nhiên không biết mình trêu chọc vào nhân vật mà mình hoàn toàn không nên trêu chọc, hán vốn tưởng rằng đêm khuya xông vào nhà làm ra chút sóng gió lên lút gặp mặt, nhưng không nghĩ tới mình tay không đi vào tay không trở về một chút chỗ tốt còn không mò được, còn dính vào một thân máu tanh còn bị chó cắn vài phát, bị người bên trong đánh cho một trận.

Đợi đến khi bị người ném ra ngoài, đã đói bụng hai bữa nhìn cái gì cũng hoa mắt rồi.

Hán diu lấy Cao thị đi về phía nghĩa trang, suy nghĩ hôm nay đã là ngày thứ ba rồi, không biết phải làm như thế nào đi gặp mẹ la sát Vân Thù hung dữ kia. Mẫu tử hai người tỏ vẻ căm thù sâu nặng, khắp khiêng đi, không đợi hai người đi khỏi tòa nhà này bao xa đã bị một đám hán tử vây lấy.

“Mang đi!” Người cầm đầu gào to một tiếng khoát tay ý bảo người sau lưng tiến lên.

Mấy hán tử kia dừng mảnh có lực, lập tức trói chặt lấy Dương Kiệt Minh định kéo đi.

Cao thị nào chịu được người cứ kéo người đi ở trước mặt bà như vậy, bà oa oa kêu la ngăn cản: “Các người nhất định do Vân Thù tiện nha đầu kia tìm tới đúng không, sao các người có thể giữa ban ngày ban mặt làm ra chuyện như thế...”

Lời Cao thị còn chưa nói hết đã bị người cầm đầu một chưởng đẩy ra, người nọ không nhịn được nói: “Người đồ phụ nhân điên ở đây đang nói nhảm gì vậy! Tướng công nhà người bán nhi tử của người cho nam phong quán chúng ta, bây giờ khế ước bán thân chính là đang ở trong tay chúng ta, chúng ta tới dẫn người đi, nào có gì không đúng!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Kết quả cuối cùng (1)

Editor: Puck - Diễn đàn

Nam phong quán!

Khi Dương Kiệt Minh nghe được ba chữ này thì gần như ngất đi, tuy rằng hán chưa từng đi tới nhưng cũng nghe nói tới nam phong quán này vốn cũng không phải nơi thanh lâu hoa khôi ca cơ gì, nam phong quán này là nơi nam nhân bán mộng.

Dân phong Đại Khánh chất phác, về cách biệt nam nữ cũng không nghiêm khắc như vậy, thích sự vật xinh đẹp, cho dù là nam nữ đều thích, cho nên trong nam phong quán này cũng không thiếu người đi mặc dù Dương Kiệt Minh chưa từng đi tới chỗ đó cũng từng nghe tới đại danh của nam phong quán, hiểu được nam phong thật ra là tiệm đồng tính nam, chỗ đó thật ra cũng không khác gì hoa lâu, khác biệt duy nhất chính là trong hoa lâu là nữ nhân, mà trong nam phong quán đều là nam nhân.

Dương Kiệt Minh cũng la hoảng lên: “Các người nói những gì đó, cha ta làm sao có thể bán ta cho nam phong quán, nương, cứu con, nương!”

Hán ra sức giằng giằng, nhưng rốt cuộc không phải là đối thủ của mấy hán tử dừng mảnh có lực, giãy giụa thế nào cũng không giãy giụa khỏi trói buộc của bọn họ được, ánh mắt của hán càng tỏ vẻ kinh hoàng, thậm chí mang theo vài phần ghen ghét.

Cao thị gào khóc định xông lên ngăn cản những người kia, nhưng cũng vẫn bị đẩy ra hết lần này đến lần khác, mấy lần sau Cao thị cũng không theo kịp bọn họ, chỉ có thể trở mặt nhìn nhi tử của mình bị mang đi còn bà ở phía sau gào khóc, nhưng cũng hoàn toàn không có cách nào.

Cao thị vẫn đuổi tới bên ngoài nam phong quán, nhưng ban ngày nam phong quán và hoa lầu đa phần đều trong lúc nghỉ ngơi, đợi đến chạng vạng mới bắt đầu mở cửa, cho nên mặc cho Cao thị ở bên ngoài đập phá cửa cũng không có ai đi mở cửa cho bà, ngược lại chọc giận lão bản đang nghỉ ngơi trong viện, lập tức chính là đen trầm mặt vút Cao thị ra ngoài.

Dương Kiệt Minh bị mang vào một phòng bao trong nam phong quán, dọc đường hắn bị mang đi vẫn một mực kêu la thậm chí không giống như một nam nhân bình thường vẫn ở đó kêu khóc. die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Chắc chắc, ta còn tưởng rằng là nhân vật như thế nào, là một nam nhân vừa khóc vừa la, thật sự vừa nhìn đã cảm thấy khiến cho người có vài phần chưa lớn lạnh lẽ!” Một phụ nhân bôi son phấn dày đậm vào cửa, bà nhìn Dương Kiệt Minh bị cột chặt ném bên cạnh, trong ánh mắt kia hoàn toàn xem kỹ, gần như muốn lột bỏ áo ngoài của hắn ra nhìn sạch sẽ.

Bà tiến lên mấy bước đưa tay dùng sức giữ chặt cằm của Dương Kiệt Minh sau đó lắc lư trái phải nhìn diện mạo của Dương Kiệt Minh, “Ta cũng đã nghe nói lời đồn đãi về tiểu tử này, mặc dù không coi là vật gì tốt, nhưng da thịt này coi như không tệ, vẫn tính là da mịn thịt mềm, biết chữ mà nói ở đây còn có thể lẫn lộn một trận.”

Bà nói xong buông lỏng tay ra, từ trên cao nhìn xuống Dương Kiệt Minh, giọng lạnh lùng vô tình, “Hoa ma ma ta cũng là người hết sức dễ nói chuyện, nếu người ngoan ngoãn nghe lời, lui về sau ta sẽ cho người ăn ngon uống say, nhưng nếu người không nghe lời, ma ma ta chính là có thủ đoạn để cho người nghe lời!”

Khi Dương Kiệt Minh nghe ma ma này giải thích một phen, gương mặt của hắn gần như trắng bệch như tuyết, “Không, người nhất định sai rồi, sao ta có thể ở nơi như thế này, cha ta sao có thể làm ra chuyện như vậy! Ta đường đường là người đọc sách, sao có thể làm chuyện bẩn như vậy!”

Dương Kiệt Minh như thế nào cũng không tin tưởng, những năm này cha hắn thật sự không làm ra chuyện gì tốt đẹp, cả ngày uống say khướt còn cả ngày nhớ lại quá khứ, nhưng ông cũng không trở nên hồ đồ đến mức bán nhĩ tử duy nhất của ông cho nam phong quán.

“Cha người có thể làm ra chuyện như vậy hay không ma ma ta cũng không rõ ràng, nhưng cha người tự tay ký khế ước bán thân, bên trên còn ấn dấu tay không sai được. Người cũng đừng nói những lời này ở trước mặt ta, người không muốn ngây ngô ở trong nam phong quán này cũng được, chỉ cần người có bạc chuộc khế ước bán thân của người, ma ma để cho người đi!” Hoa ma ma cười lạnh nói, “Nếu người không có bạc, vậy phải nghe theo lời lão nương nói!”

“Ta nhỏ vào, các người nhất định dùng thủ đoạn không thấy được ánh sáng ra tay, ta khuyên các người vẫn mau sớm thả ta ra, nếu không về sau có thể có lúc các người dễ chịu!” Dương Kiệt Minh hung ác nói, nhưng trong lòng thì hoảng sợ không thôi, chỉ sợ mình bị nhét vào chỗ bẩn thỉu này.

“Tiểu tử người đừng nói mấy lời phô trương thanh thế ở đây, ma ma ta cũng là người từng gặp sóng gió, ở đây người không nghe lời tự nhiên có cách để cho người nghe lời. Người đã xương cứng như vậy, vậy thì đánh xương cốt cho tới mềm” dfienddn lieqiudoon

Các nương nương ở hoa lầu và nam phong quán đã nhìn cực kỳ quen phản ứng của các thiếu gia cô nương lần đầu tiên mới tới lầu rồi, đối với người thuộc về không bạo lực không chịu hợp tác này, cũng đã sớm luyện được một chút thủ đoạn, bà lập tức liếc mắt nhìn Dương Kiệt Minh, vỗ tay, lập tức có quy công * cầm roi và mấy hán tử tục tăng đi vào, về mặt này có cảm giác gọi là quý dị.

(*) Quy công: Các nam nhân làm việc và bảo vệ trật tự (hộ vệ) trong các nhà chứa

“Thiếu gia Dương gia của chúng ta thật sự coi mình là một thiếu gia, các người tử tế dạy dỗ một phen cho ta, và lại để cho hắn hiểu được cái gì gọi là quy củ trong nam phong quán chúng ta!” Hoa ma ma lạnh giọng nói.

“Dạ!”

Những người này đáp một tiếng, mấy hán tử kia liền lên trước, đè ép Dương Kiệt Minh cột chặt, cởi sạch sẽ áo trên người hắn, xiềng xích hai tay hắn buộc ở bên cạnh, nhét vào trong miệng hắn trái hạch đào.

Quy công quát quát roi da trên tay, roi vang lên tiếng vang thanh thúy trên mặt đất, một tiếng kia mang theo vài phần âm thanh bén nhọn, chỉ nghe thôi đã khiến cho người ta cảm thấy phát rét.

“Tiểu công tử đừng kinh hoảng, ở chỗ của chúng ta nhất định phải đi một lần, xương quá cứng cũng chỉ có thể mang ra đánh cho mềm nhũn, lui về sau khi tiếp khách tất nhiên cũng sẽ có vài vị khách thích một vài dụng cụ, lúc đầu hơi đau đớn, nhưng sau khi nằm quen tư vị trong đó nói không chừng sẽ thích tư vị này.” Quy công cười nói, tay giơ roi lên một chút cũng không hề lưu tình trực tiếp quát lên lưng Dương Kiệt Minh.

Đau đớn kịch liệt lan tràn ra từ sau lưng, Dương Kiệt Minh rên lên một tiếng, đau đến trước mặt gần như trắng bệch.

Nhưng quy công một chút cũng không để ý tới, lại trực tiếp quát hai roi qua, Dương Kiệt Minh đau dữ dội, nhưng trong miệng bị nhét hạch đào rồi, đừng nói là cắn răng tự vận, cho dù kêu rên hai tiếng cũng không làm được, chỉ đành phải liên tiếp nhận lấy. die,n; da.nlze.quydc0/n

Ba roi này mặc dù không khiến Dương Kiệt Minh mất đi nửa cái mạng, nhưng thật sự đánh đến sau lưng Dương Kiệt Minh máu thịt be bét.

Ma ma mắt lạnh nhìn, chuyện như vậy bà đã sớm thành thói quen, người vừa mới tới chỗ của bà, ai không phải muốn chết muốn sống không chịu tiếp khách, quay đầu lại còn không phải làm theo thuận ý của mình sao, người không nghe lời chính là đánh tới nghe lời, không chịu tiếp khách thì đợi sau khi tiếp khách, thử vài lần nằm đến tư vị trong đó nào còn có thể nói gì.

“Hôm nay cho người ba roi để cho người ghi nhớ thật lâu, nghỉ ngơi hai ngày rồi tiếp khách tử tế cho ta đi, nếu lại khuấy đảo làm chuyện vô căn cứ, đừng tưởng rằng không bị người đề lên là thanh quan ta sẽ luyến tiếc, người không nghe lời, ta đã thấy nhiều rồi, nhưng không một ai có thể dưới chính của ta còn có thể giống như liệt nữ trinh tiết.” Hoa ma ma lạnh nhạt nói, “Ở chỗ này muốn chết cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy, tự người chịu trách nhiệm đi!”

Hoa ma ma nói xong, đầu cũng không quay lại mà thẳng bước đi ra ngoài, quy công và mấy hộ vệ cũng không thương hại Dương Kiệt Minh, là tự hấn tim.

Hoa ma ma lắc mông đi ra ngoài, khi nhìn thấy quy công đi theo bên cạnh mình, bà lạnh nhạt liếc qua căn phòng kia nói: “Ba ngày sau kêu tiểu tử này tiếp khách, nếu không nghe lời, vậy thì nhét hai viên thuốc vào. Đến nơi này rồi còn khí tiết người đọc sách cái gì.”

Đột nhiên, Hoa ma ma vô cùng khinh thường nói, “Thứ như vậy còn dám sĩ diện trước mặt lão nương!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Từ sau khi Vân Thù tìm kẻ buôn người đưa Dương Kiệt Minh đến nam phong quán, mỗi ngày Cao thị đều muốn tìm Vân Thù đòi một công đạo, Cao thị như thế nào cũng sẽ không tin tưởng tướng công của mình làm ra chuyện khốn kiếp như vậy, tuy rằng ngày đó khi tìm được Dương Đức Bình thì thấy ông ấy uống đến say khướt, bên cạnh còn có năm lượng bạc, nhưng hỏi gì cũng không biết, Dương Đức Bình chỉ nói tìm một chỗ giúp Dương Kiệt Minh, đợi đến khi từ chỗ Cao thị biết được chuyện ông ấy đúng là bán nhi tử duy nhất cho nam phong quán, Dương Đức Bình dù hồ đồ như thế nào cũng hiểu được nam nhân không đầu tự dung môi mình uống rượu cho mình ký chính là khế ước bán thân, nhưng Ung đô là một chỗ nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, thật lòng muốn tìm một người cũng cần một chút hơi sức.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Kết quả cuối cùng (2)

Editor: Puck - Diễn đàn

Sau khi Đoàn lão tam làm một chuyến này kiếm được tiền cũng có thể coi như không ít, cũng biết một chút tiếng gió, cho nên dứt khoát chính là không xuất hiện trong phố lớn hẻm nhỏ ở Ung đô, mấy ngày kế tiếp ân núp không để cho người phát hiện.

Mà Cao thị cũng không biết rốt cuộc Vân Thù dọn đi đâu, đi Vạn gia náo loạn quấy rối một trận, Hồ thị vốn hận Vân Thù lợi hại, lập tức chính là kêu người đánh Cao thị và Dương Đức Bình một trận rồi mới đuổi đi, Cao thị không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày đi tới trước cửa nam phong quán kêu khóc muốn ma ma trong quán thả Dương Kiệt Minh.

Lần này chính là hoàn toàn chọc phải tổ ong vò vẽ, bọn hộ vệ ở trong nam phong quán này đâu phải có khả năng cho phép chuyện như vậy, lại còn tới trước nơi mở cửa làm ăn buôn bán mà náo loạn như vậy, hộ vệ xuống tay đó là càng thêm không chút lưu tình, gần như đánh vào chỗ chết, đánh cho Cao thị và Dương Đức Bình gần như thương tích đầy mình lại không thể như thế nào. Mà bây giờ Cao thị và Dương Đức Bình đều không thể làm gì, chỉ có thể ở đầu đường lấy ăn xin mà sống, huyền não đến Cẩm Sát và Y Phương ra cửa mua thức ăn cũng vô cùng dè dặt cẩn trọng chỉ sợ bị nhìn thấy mà đi theo tới nhà mới.

Vân Thù nghe được lời đồn đại này từ bên ngoài, từ một vài người thích nói linh tinh trong Ung đô, chỉ cần có lòng, không ít lời đều có thể nghe được, huống chi mấy ngày trước chuyện huyền não lớn như vậy, nhiệt lượng thừa còn chưa tiêu tan hết, tự nhiên chính là có không ít người truyền bá tin tức đi

“Đáng đời!”

Khi mấy người Cẩm Sát Lưu Châu nghe được tin tức như thế đều ở đó phun ra một tiếng, chỉ cảm thấy Dương gia có kết quả như vậy coi như là kết quả báo ứng xác đáng thiên lý rõ ràng.

Khi Vân Thù nghe được tin tức cũng chẳng qua chỉ cười một tiếng, nhìn dáng vẻ giống như hoàn toàn không để ý đến, nhưng trong đáy mắt lại có vài phần lạnh lạnh, xác thực Dương gia đến mức độ này cũng có thể coi như tự chuốc lấy. die nd da nl e q uu ydo n

Chạng vạng ngày thứ tư kể từ ngày Dương Kiệt Minh bị bán cho nam phong quán, Vân Thù tự mình xuất hiện trước mặt phu thê Dương Đức Bình đang ăn xin.

Trải qua mấy ngày sống không vừa ý, hai phu thê cũng đã sớm chật vật không chịu nổi, tóc rối loạn, quần áo trên người cũng biến thành rách rưới, rồi bời, thật sự không có gì khác kẻ ăn xin khát thực trên đường. Ban đầu trên mặt mày Cao thị còn có vài phần cao ngạo không hợp thời, nhưng bây giờ bà đã không có vẻ mặt như ban đầu, giống như con chó hoang bên đường ngoắc đuôi xin rú lòng thương xót.

Cao thị thấy một đôi giày thêu tinh xảo xuất hiện trước mặt bà trước, theo trực giác bà chính là cúi đầu khom người một cái, lấy giọng điệu hết sức thê lương kêu lên: “Cô nương xin thương xót, cho chút tiền đi!”

Khỏe miệng Vân Thù khẽ cười: “Thế nào, các người cũng có ngày hôm nay?”

Giọng Vân Thù lạnh bạc, nghe được mà cả người Cao thị run lên, bà ngẩng đầu lên nhìn, quả thật thấy đứng ở trước mặt mình không phải là ai khác, chính là Vân Thù mấy ngày nay bà tìm khắp nơi cũng không thấy người cũng là người đã dồn gia đình bà đến mức độ như vậy!

Khi Cao thị nhìn dáng vẻ kia của Vân Thù, trong lòng chính là hận đến lợi hại, hận không thể phá hủy nàng ta mới phải, nhưng khi Cao thị bức tức lên, lại nghe được Vân Thù lạnh nhạt nói một câu: “Nếu như người ra tay, cả đời này cũng đừng nghĩ tới nhìn thấy nhi tử của người.”

Lừa gạt đầy ngập của Cao thị trong nháy mắt bị một câu nói này của Vân Thù dập tắt, chỉ hết sức kinh ngạc nhìn Vân Thù: “Người sẽ dẫn ta đi gặp nó?!”

Vân Thù chỉ cười không nói, nếu Cao thị có thể cẩn thận nhìn xem thì sẽ có khả năng phát hiện được nụ cười của nàng khiến cho người ta không rét mà run nhường nào, nhưng Cao thị tràn đầy trong lòng hiện cả lên mặt đều là ý niệm muốn gặp được Dương Kiệt Minh nên không nhìn thấy nụ cười này của nàng, chỉ nghe được giọng nói lạnh lẽo của Vân Thù vang lên: “Hai phu thê các người mỗi ngày tìm ta, nếu không để cho các người gặp mặt một lần, sao có thể chết tâm!”

Vân Thù nhìn Cao thị và Dương Đức Bình, khi không gặp vẫn còn có thể ôm một chút ảo tưởng, nhưng có một số việc tận mắt thấy dĩ nhiên khiến cho người ta rung động hơn nghe nói tới, lần này nàng chính là muốn một lần đánh gục Cao thị và Dương Đức Bình, bằng không hai người này còn có thể ở đó nhất quyết không tha, họ không cảm thấy chán ghét, nàng còn cảm thấy chán ghét. di3nd@nl3qu.yd0n

Cao thị và Dương Đức Bình đi theo Vân Thù tới nam phong quán, động tác của hai người nhìn như thế nào cũng khiến cho người ta cảm thấy sợ đầu sợ đuôi, ngược lại Vân Thù cực kỳ thản nhiên, dáng vẻ thản nhiên nhàn hạ kia giống như đây không phải đi nam phong quán mà ở trong hậu hoa viên nhà mình.

Nơi buôn bán nghênh tới tiền đi giống như hoa lâu phần lớn đều ban ngày nghỉ ngơi đến tối mới mở cửa, hiện giờ khi mấy người Vân Thù tới chính là lúc nam phong quán mở cửa làm ăn, phu thê Dương Đức Bình náo loạn ở cửa nam phong quán cũng không phải một hai lần, phần lớn người bên trong quán đều nhận ra hai người bọn họ, đứng ở cửa liếc nhìn phu thê Dương Đức Bình, về mặt chính là có vài phần vận may.

Cao thị và Dương Đức Bình nhìn thấy mấy hộ vệ hung thần ác sát nhìn chăm chăm vào bọn họ, cả người khẽ run.

“Hai người các người đồ không biết xấu hổ, đánh nhiều lần như vậy đuổi nhiều lần như vậy còn dám lên cửa, thật sự không vào quan tài chưa rồi lẽ hả...” Hộ vệ hung ác quát lên.

“Từ đã!” Vân Thù liếc nhìn mấy hộ vệ đang định đuổi người, nàng nhàn nhạt nói, “Hôm nay hai người này cùng đi với ta, ra được bạc chính là khách, nam phong quán từ khi nào làm ra chuyện đánh đuổi khách nhân ra ngoài rồi?”

Hộ vệ liếc mắt nhìn Vân Thù, trong ánh mắt có vài phần kinh ngạc, nam phong quán này mở ở Ung đô cũng không phải một hai năm, phần lớn tới đây đều là nam tử, nào có nữ tử nào dám tới đây, nhưng nhìn Vân Thù với điệu bộ giàu có của người ta, trong khoảng thời gian ngắn hộ vệ cũng không quyết định chắc chắn được, chỉ đành phải để cho người khác đi vào mời Hoa ma ma ra ngoài.

Lúc Hoa ma ma lắc mông đi ra, ngẩng đầu lên đầu tiên nhìn thấy chính là Cao thị và Dương Đức Bình kia, chân mày khẽ nhíu lại một chút, hết sức không nhìn được, lại nghe hộ vệ ở bên cạnh tỉnh té căn dặn một tiếng, lúc này mới nhìn về phía Vân Thù.

Hoa ma ma thét: “Tiểu nương tử từ đâu tới, người có biết chỗ này của chúng ta là chỗ nào không?” di@en*dyan(lee^qu.domnn)

Vân Thù khẽ mỉm cười, lấy năm lượng bạc đưa cho Hoa ma ma nói: “Có biết chỗ này hay không không cần gấp gáp, quan trọng nhất chính là các người mở cửa để làm buôn bán, ta chính là tới làm buôn bán với ma ma, đã vậy ma ma cần gì phải hỏi ta từ đâu tới? Cái khác đều là giả bạc mới là thật.”

Hoa ma ma nhận bạc mặt mày hớn hờ nói: “Tiểu nương tử nói chính là cái lý này.” Nhưng đưa mắt nhìn Cao thị và Dương Đức Bình nói, “Tiểu nương tử đi vào ngược lại không có gì, hai người phía sau này không cần đi!”

Vân Thù không để ý tới lời Hoa ma ma nói thẳng: “Hai người phía sau cũng cùng với a, chọn chính là thẻ bài của thiếu gia Dương gia mới tới chỗ này của các người.”

Hoa ma ma ngăn người lại nói: “Tiểu nương tử tới không khéo, thiếu gia Dương gia đang tiếp khách rồi, còn phải đợi thêm một chút nữa mới được...”

Vân Thù lại đưa tới thôi bạc mười lượng nói: “Chính là khéo như vậy, ta đây cũng không thêm để ý coi một chút, bọn họ cũng không ngại, ma ma dẫn đường đi!”

Muốn chính là cảnh tượng như vậy, có gì càng khiến cho người ta tuyệt vọng hơn tận mắt nhìn thấy nhi tử của mình thừa hoan dưới gối một nam nhân.

Hoa ma ma liếc nhìn Vân Thù, giống như đã hiểu ra cái gì, bà cười nhẹ một tiếng, không có ý tốt kêu lên: “Đến đây, đưa tiểu nương tử và hai người này tới phòng Dương thiếu gia đi!”

Hoa ma ma là người như thế nào, lẩn lộn chìm nổi trong hồng trần hơn nửa đời người, năm tháng còn lại đại khái sẽ sông trong xóm làng chơi này, sinh tồn ở nơi này, yếu tố đầu tiên phải có chính là lòng dạ độc ác mất hiềm.

Hoa ma ma trước sau như một nhận thức vô cùng chuẩn, nếu Cao thị và Dương Đức Bình cùng đi, Hoa ma ma gần như không cần nghĩ chính là hiểu được hai người này tới tìm xui xẻo, nhưng hai người không ở trong quán mặc dù đánh chết cũng không ai để ý, đánh đuổi còn phải lưu một tay, mà một ít lời nói vừa rồi của Vân Thù nghe vào khiến người ta cảm thấy nặng cùng với một đôi phu thê cần quấy này, nhưng ý tứ tinh tế hàm chứa trong đó lại hoàn toàn khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Kết quả cuối cùng (3)

Editor: Puck - Diễn đàn

Tiểu nha đầu này rõ ràng cho đôi phu thê này một cái lồng, tuổi nhỏ nhỏ như vậy đã có ý định như thế, đây thật sự không còn gì nữa. Hoa ma ma nhớ tới ngân lượng trên tay thâm nghĩ, tuy rằng trong quy củ khi có khách không thể lại xếp khách vào, nhưng nếu có thể giải quyết được đôi phu thê đáng ghét này, hư quy củ cũng không có gì.

Gã sai vật hầu hạ bên trong quán nghe được ý tứ Hoa ma ma cũng không dám chậm trễ, chính là mang theo ba người vào trong phòng trên lầu hai, đằng trước là phòng bao, dùng để cho khách có bạc uống rượu và nhóm tiêu quan trêu đùa, gian phòng phía sau, chính là dùng để cho các khách nhân mua vui.

Bây giờ thời gian còn sớm, những khách nhân đi thẳng vào vấn đề cũng có thể coi như còn ít, nhưng chưa chắc không có, chỉ có thể coi như thanh tịnh.

Gã sai vật dẫn ba người đến cửa một gian phòng, chỉ đứng ngoài cửa chính có thể nghe được tiếng thở dài vội gấp gấp ồm ồm, những âm thanh này mặc kệ là ai chỉ vừa nghe cũng có thể hiểu được bên trong đang làm việc.

Mặt mũi Cao thị tái đi, không đợi gã sai vật nói gì, bà trực tiếp đẩy cửa ra xông vào, sau khi xông vào cửa đã thấy cảnh tượng gần như khiến Cao thị phun ra một ngụm máu tươi, mà Dương Đức Bình thì hít vào một hơi, cả người ngã nghiêng một cái ngã ở cửa ra vào, dáng vẻ kia ngược lại hít vào thì nhiều mà thở ra không bao nhiêu, giống như một cái chớp mắt tiếp theo sẽ hết thở.

Đó là cảnh tượng hết sức thối nát, cho tới bây giờ Cao thị cũng không nghĩ tới có một ngày mình lại sẽ thấy được cảnh tượng không chịu nổi như vậy, nhĩ tử của bà thế mà lại ở trên giường cầu xin người dùng thêm sức một chút, dáng vẻ kia có gì khác biệt nữ tử đề tiện ở hoa lâu.

Hắn tử đang làm việc cũng không nghĩ đến ở nơi này đang trên đường hành sự tự nhiên lại có người đột nhiên xông vào, gằm nhẹ một tiếng sau chính là kết thúc qua loa, vừa thu dọn mặc quần áo loạn xạ vừa chửi mắng trách móc. dfienddn liequidoon

Nhưng lời chửi mắng của hắn còn không được mấy câu, chỉ thấy Cao thị như phát điên nhảy về phía hắn, đập.

Người nọ mới vừa bị náo loạn hứng thú, chính là lúc nổi giận, trực tiếp cho Cao thị hai bạt tai, đánh bà ta ngã trên đất sau đó đập mấy đá, đập Cao thị đến ngay cả hơi sức đứng dậy cũng không có sau đó mới ra cửa, định tìm Hoa ma ma kiểm soát.

Cả người Dương Kiệt Minh rối loạn, trần truồng nằm ngang trên giường xóc xệch, khi nhìn thấy Cao thị cao giọng kêu khóc và Dương Đức Bình ở bên cạnh thở nặng nề gần như nháy mắt cũng không dậy nổi, trong lòng Dương Kiệt Minh đủ ngũ vị, sau khi cắn môi thật lâu lúc này mới nói một câu: “Các người tới làm gì!”

“Xem ra, Dương công tử vẫn hết sức thích ứng với cuộc sống ở nam phong quán này.” Vân Thù bước chậm vào cửa, nàng mắt lạnh nhìn Dương Kiệt Minh, một chút cũng không nhìn thấy người không một mảnh vải, ánh mắt kia giống như đang nhìn một đồng thịt heo chết.

Khi Dương Kiệt Minh nhìn thấy Vân Thù, trong nháy mắt đôi mắt kia trợn to, hàm răng cắn môi hơi dùng lực một chút, môi đỏ này giống như muốn ho ra máu, “Là người! Tất cả đều do người làm!”

Vân Thù nhìn dáng vẻ cực kỳ tức giận của Dương Kiệt Minh, nàng cũng không hề có một chút kinh hoảng, “Chuyện này đúng là do ta làm, nhưng lại không phải do ta làm.”

Vân Thù quét qua Cao thị lúc này nằm rạp trên mặt đất và Dương Đức Bình lúc này như bị trúng phong, cuối cùng lúc này mới rơi vào trên người Dương Kiệt Minh, nàng cười lạnh nói: “Bây giờ trong lòng người oán hận ta độc ác đúng không? Nếu ta thật sự ác độc, vậy cũng chính là do các người bức ép.”

Đôi mắt hung ác của Dương Kiệt Minh nhìn chằm chằm vào Vân Thù, nếu không phải lúc này chân căng hần mềm nhũn, chỉ sợ sẽ giống như Cao thị vọt tới đánh nhau một trận, “Ta đã đồng ý trả bạc cho người, vì sao người nhất định như vậy, người đồ nữ nhân ác độc...”

“Dương Kiệt Minh, đến thời điểm này người còn có khả năng nhắc tới lời đó? Ban đầu khi ký giấy mượn đồ, người cho rằng ta sẽ cảm thấy người có thể ra được bạc, cho dù bán người chỉ sợ cũng không ra.” Vân Thù mắt lạnh đảo qua, miễn cưỡng liếc qua Dương Kiệt Minh một cái, không phải không có ghét bỏ nói, “Cho dù bán người cho nam phong quán chỉ sợ người bán cũng không được bốn trăm lượng bạc này, người cho rằng rời khỏi Cổ lão không còn là học tử có tiền đồ trong thái học, người còn dư lại cái gì?” die,n; da.nlze.qu;yo/nn

Dương Kiệt Minh nghẹn họng nhìn trân trối, hần chỉ cảm giác khí huyết cuộn cuộn trong lồng ngực mình, sắc mặt kia cũng biến thành cực kỳ kém, gần như có một ngụm máu tươi sắp phun mạnh ra ngoài.

“Ngươi...”

“Biết rõ ngươi không ra được nhưng ngươi vẫn phải ký chứng từ, đây vốn là làm điều thừa, ngươi cảm thấy ta không có lý do gì để làm như vậy đúng không?” Vân Thủ nhàn nhạt hỏi, vạch trần từng điểm nghi ngờ trong lòng Dương Kiệt Minh, “Nếu ngươi đảng hoàng thừa nhận và lại đến trước mặt ta nhận sai, ta sẽ xuống tay lưu tình tha cho các ngươi một lần, giữ lại đường sống cho các ngươi từ từ trả tiền. Hiện giờ các ngươi có ngày hôm nay, cũng chính là báo ứng của các ngươi. Dương Kiệt Minh, ngươi ngoài miệng nói sẽ trả lại bạc, nhưng ngươi làm như thế nào, đêm khuya xông vào nhà riêng định làm hư thanh danh của ta từ đó về sau ý lại vào ta, ngươi nói ta nói có đúng hay không?!”

Dương Kiệt Minh bị Vân Thủ nói thẳng thừng tính toán ban đầu của mình, sắc mặt của hắn cứng đờ, cứng đến nói cái gì cũng nói không ra khỏi miệng.

“Các ngươi đã ác độc như vậy, cắt đứt đường sống của chính mình, ta cần gì phải lập đi lập lại nhiều lần cho các ngươi đường sống? Tuy nói vậy, nhưng ta cảm thấy biết sai cũng phải hợp thời, đối với thứ người như các ngươi, ta tin nhất chính là nhô cổ tận gốc.” Vân Thủ nói lời lạnh nhạt này gần như có thể khiến cho người ta nghe đã cảm thấy sợ hết hồn hết vía.

“Ta... Ta muốn kiện ngươi!” Dương Kiệt Minh giận đến cả người run lên, bật thốt lên mà nói.

“Ngươi muốn kiện ta cái gì?” Vân Thủ giống như nghe được lời gì buồn cười nở nụ cười, nụ cười kia muốn có bao nhiêu rục rờ chính là có bấy nhiêu rục rờ, muốn có bao nhiêu châm chọc thì có bấy nhiêu châm chọc, “Khế ước bán thân này do tự cha ngươi ký xuống, bạc bán ngươi cũng do cha ngươi cầm. Từ đầu đến đuôi khế ước bán thân này cũng chưa từng dính qua tay ta, ngươi bị bán đến nam phong quán này ta một chút cũng không tham giá bán người. Làm sao ngươi tới kiện, nói ra không chừng cha ngươi vì trả bạc mà bán ngươi, có liên quan gì tới ta?! Dưới gầm trời này bị bấy mơ hồ lừa gạt bao nhiêu người đi, ngươi hoàn toàn không có chứng cứ thứ hai không có quyền, ngươi muốn như thế nào?! Thiếu gia Dương gia, ta khuyên ngươi chính là ít bề mặt, hạng người như ngươi, chẳng qua cũng chỉ ứng với một câu ‘Báo ứng’ mà thôi. Nếu nhà ngươi an phận thủ thường, ta tất nhiên sẽ không như thế, ngươi hôm nay như vậy chính là ngươi tự tìm đường chết, lui về sau ở trong nam phong quán này an phận thủ thường nói không chừng còn cho ngươi một con đường tốt, cũng đừng ra ngoài mất mặt xấu hổ.” di3n~d@n'Bq21y'd0n

“Đúng rồi, ngươi biết được khế ước bán thân ngươi kia bán bao nhiêu? Năm lượng bạc! Nếu không phải kêu phụ thân ngươi thù tếu, chỉ với giá trị con người ngươi, cho dù một đồng tiền ta còn cảm thấy cao chút.” Vân Thủ quét nhìn Dương Kiệt Minh, cười lạnh nói, “Có biết vì sao hôm nay ta dẫn phụ mẫu ngươi tới nơi không khí ngột ngạt này không? Bởi vì bọn họ quá đáng ghét rồi, bốn trăm lượng bạc này bỏ ra ít nhất còn có người mang ơn, ném cho gia đình bạc nhân lang ngươi còn một chút không lưu tốt, cho tới bây giờ một chút cũng chưa từng nghĩ tới mình làm có gì không đúng, luôn cho rằng ta đối đãi sai các ngươi, cho nên hôm nay ta chính là mang theo phụ mẫu ngươi tới nơi này nhìn một chút biết ban đầu các ngươi sôg như thế nào, bây giờ sống như thế nào, phải cứ so sánh với hiểu được cái gì gọi là địa ngục nhân gian, ngươi nói có đúng không?!”

Vân Thủ nói xong những lời này cũng không để ý tới Dương Kiệt Minh trong căn phòng này có thứ mùi thật sự khiến cho người ta có vài phần ghê tởm, Vân Thủ xoay người đi ra cửa, nhưng khi đi ra tới bên cửa lại dừng bước, nâng quay đầu nhìn toàn gia Dương gia, giống như nghĩ tới điều gì bổ sung một câu.

“Đúng rồi, thật ra thì ngày đó ta nói với ngươi rằng ta đã nói chuyện với thủ thành của bốn cửa thành lớn, thật ra là lừa các ngươi. Vốn tưởng rằng các ngươi còn có vài phần can đảm đi thử một chút, nhưng bây giờ xem ra các ngươi ngay cả can đảm đi thử một phen cũng không có, đây thật sự coi là báo ứng đây nè.”

Một câu này của Vân Thủ vừa dứt lời, khí huyết cuộn cuộn đã lâu trong ngực Dương Kiệt Minh cuối cùng không kiềm chế nổi nữa lập tức phun ra, phun một cái liền phun ra một vũng máu, dựa vào bên cạnh không ngừng thở, mà khiến Dương Đức Bình cũng khẽ run rẩy cả người sau đó miệng sùi bọt mép bất tỉnh nhân sự, còn Cao thị vốn định đập đập đứng lên, trong nháy mắt về mặt vận vẹo, ngay sau đó cũng biến thành điên cuồng, ở đó cười khanh khách, hình như đã bị điên, ánh mắt của bà ta đại ra, gần như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Kết quả cuối cùng (4)

Editor: Puck - Diễn đàn

Ngày đó Vân Thủ nói như vậy với Dương Kiệt Minh chẳng qua chỉ đe dọa hắn một chút mà thôi, bên chỗ cửa thành đúng là có thủ vệ, nhưng thủ vệ này mỗi ngày có canh giờ, sẽ tiến hành xoay vòng, bốn cửa thành này có bao nhiêu người, coi như năng thật sự muốn nhất nhất chuẩn bị, vậy phải bỏ tiền bao nhiêu?! Dương Kiệt Minh này đã dùng nhiều tiền của mẫu thân nàng như vậy, nàng còn phải vì hắn tốn nhiều tiền không nên mất như thế, tất nhiên không muốn. Còn nữa, có bao nhiêu thủ vệ cửa thành có thể biết được gia đình Dương gia này, mỗi ngày người ra vào cửa thành nhiều như vậy, chắc chắn sẽ có lúc bỏ sót.

Nhưng một lời nói dối muốn nói giống như thật, đầu tiên quan trọng nhất chính là muốn bản thân mình phải tin tưởng, phải xuất ra khí thế tương đối, nếu

không lừa được suy nghĩ của mình sao có thể lừa gạt được người khác.

Mà nói như thế, cũng là vì khiến trong lòng Dương gia có vài phần sợ hãi, khi người sợ hãi luôn có vẻ hết sức sợ đầu sợ đuôi, ba người Dương gia nói trắng ra chẳng qua chỉ là thứ miệng cộp gan thỏ, hù dọa một lúc sau chỉ sợ muốn chết muốn sống, vốn không có can đảm gì có thể nói. Sau khi nằng nặc bỏ lại một câu như vậy, Dương gia nào còn có tự tin làm bộ như không có chuyện gì đi ra khỏi cửa thành.

Ung đô là quốc đô, trông coi cửa thành tự nhiên phải nghiêm khắc hơn thành trì khác một chút, ở cửa thành sợ đầu sợ đuôi, thủ vệ cửa thành dĩ nhiên sẽ nổi lên nghi ngờ, cho nên Vân Thù đoán chắc Dương gia không có tự tin như vậy lúc này mới nói ra như thế, trên thực tế cũng chính xác như nàng dự đoán.

Trải qua sau ngày hôm nay, Dương gia sẽ không bao giờ xuất hiện trong mắt nàng đi, Vân Thù nghĩ như vậy.

Vân Thù đi ra ngoài, Hoa ma ma đang ngoài cửa phòng, nhìn thấy Vân Thù đi ra, trong ánh mắt của bà có vài phần sợ hãi

“Ma ma nên cao hứng, lui về sau công tử Dương gia còn phải dựa vào một tay ma ma nâng đỡ, tiêu nhiều bạc như vậy mua người phải từ trên thân người ta kiếm về mới phải, ma ma cảm thấy đúng không?” Vân Thù lại cười nói với Hoa ma ma. đi ien n#dang# yuklle e#q qiqi on

Hoa ma ma nhìn vẻ mặt cười như không cười này của Vân Thù, không khỏi chính là cảm thấy có cảm giác vài phần rét lạnh, nhất là mới vừa rồi bà ở cửa ra vào nghe được những lời này, bà chỉ cảm thấy vẫn còn vài phần may mắn, nha đầu này xác định không phải là kẻ địch của mình, nếu không thật sự chết như thế nào ở trên tay nàng ta cũng không biết được, trong Ung đô này ra một nhân vật lợi hại như vậy từ khi nào, bà ngược lại cũng chưa từng nghe tới. Trong lòng bà giữ lại một tia, nhưng ngoài miệng vẫn hết sức xuôi gió xuôi nước cười theo: “Tiểu nương tử nói đúng lắm, nếu tiểu nương tử rảnh rồi lần tới trở lại.” Lời này nói như vậy, nhưng trong lòng Hoa ma ma cũng nghĩ tới lui về sau vẫn cố gắng không nên tới thì tốt hơn, người có tâm cơ như vậy bà thật sự không chịu nổi

Vân Thù khẽ gật đầu, lúc này mới đi xuống lầu chậm rãi rồi đi, Hoa ma ma đứng ở lầu hai nhìn Vân Thù đi ra khỏi cửa chính nam phong quán, lúc này mới chậm rãi thu lại nụ cười trên mặt mình, bà đứng ở đầu cầu thang một lúc, lúc này mới đi tới trong phòng Dương Kiệt Minh.

Hoa ma ma nhìn lướt qua Dương Đức Bình trên mặt đất đã hít vào nhiều thở ra ít, lại nhìn Cao thị ở bên cạnh Dương Đức Bình đã hơi si ngốc, trong đôi mắt bà tràn đầy ghét bỏ, cuối cùng tầm mắt Hoa ma ma đảo mấy vòng, lúc sau vẫn dừng lại trên Dương Kiệt Minh mặt mày tái nhợt ngồi lệch trên giường.

“Vẫn còn ở đây làm gì? Còn không mau chỉnh lại bản thân một chút đi xuống lầu chào hỏi khách nhân đi, gọi người một tiếng Dương thiếu gia thì thật sự xem mình là thiếu gia nhà nào?” Hoa ma ma khiển trách, đáng về kia nhất quyết không tha, “Ồ trong quán của chúng ta, chỉ cần không chết, cũng phải tiếp khách cho ta!”

Hoa ma ma đưa tay vỗ hai cái, lập tức có gã sai vặt làm việc vặt trong quán đi vào, “Ném hai người này ra ngoài cho ta, luôn tới không dứt như vậy, thật sự coi nơi này của chúng ta là nhà mình hay sao!”

“Dạ!” Gã sai vặt đáp một tiếng.

Hoa ma ma quét mắt nhìn Dương Kiệt Minh trầm mặc không nói, thấy đáng về nửa sống nửa chết của hắn, trong lòng càng cảm thấy xúi quẩy, bà tức giận nói: “Đừng trách lời ma ma nói khó nghe, chỉ sợ bây giờ trong lòng ngươi còn cảm thấy ban đầu tiếp khách cũng bởi vì do hạ thuốc, ngươi hoàn toàn bắt đắc dĩ Nhưng nếu ngươi có vài phần chính trực thì sau khi tỉnh táo lại đã tìm chết để bảo toàn danh tiết, ngươi đã không tìm chết cũng không đấu tranh, vậy chính là sống như vậy, một khi đã như thế cần gì phải làm ra đáng về thế này, vẫn tiếp khách sống tốt qua ngày mới là đứng đắn! Nếu ngươi có giác ngộ như vậy, có thể tìm cơ hội tự sát, ma ma ta liền nhận, coi như bạc lúc trước thả trôi sông.”

Hoa ma ma tự nhận coi như là có kinh nghiệm xã hội phong phú, Dương Kiệt Minh thứ đồ này chính là làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ này nọ điển hình, nếu thật sự có một chút dũng khí như vậy, đã sớm đi tìm chết, làm sao còn có thể ở đây so đo chuyện hữu dụng vô dụng. Hoa ma ma cũng tin tưởng, cho dù bà nói như vậy, Dương Kiệt Minh này cũng sẽ không thể sinh ra dũng khí đi tìm chết. đi1enda4nle3qu21ydo0n

Hoa ma ma nói xong cũng trực tiếp rời đi, không liếc nhìn Dương Kiệt Minh.

Dương Kiệt Minh ngồi lệch một bên có sắc mặt cực kỳ khó coi, nhưng hắn liếc nhìn phụ thân và mẫu thân hắn bị đuổi ra ngoài, vẫn trầm mặc không lên tiếng, hắn cũng cảm thấy cuộc sống như bây giờ thật sự không có mấy phần tôn nghiêm, nhưng nghĩ đến phải chết, trong lòng Dương Kiệt Minh chính là có vài phần sợ hãi, hắn thật sự không có can đảm đi làm như vậy, chần chừ một hồi lâu sau lúc này mới chậm rãi từ từ chỉnh trang thỏa đáng lại cho mình, mặc áo sắp rơi đầy đất vào người, đợi đến khi hắn chỉnh trang thỏa đáng đi xuống lầu thấy Hoa ma ma đang chào hỏi khách nhân, hắn theo bản năng cúi thấp đầu, ngồi vào bên cạnh một khách nhân dưới Hoa ma ma hét lên, đè nén rất không vui trong lòng, cười quyền rũ mời rượu những khách nhân giống như những nam nhân khác, thậm chí cùng người trêu đùa.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sau khi Vân Thù ra khỏi nam phong quán cũng không vội vã trở về, lúc ra cửa nàng thông báo một tiếng tự nhiên cũng sẽ không lo lắng, hôm nay người làm chủ trong phủ là nàng, cho dù nàng về muộn một chút cũng không có ai nhắc đi nhắc lại cái gì ở trước mặt nàng. Mẫu thân nhu nhược trước sau đã quen của nàng tuy rằng có vài phần phê bình kín đáo nàng, nhưng cuối cùng tính tình này vẫn không lay chuyển được nàng, hơn nữa thân mình mẫu thân gầy yếu, bây giờ có thai, ngày ngày cực kỳ mệt mỏi, Vân Thù chẳng qua để cho bà vào lúc rảnh rỗi làm chút đồ thêu thùa, thời gian còn lại đều nghỉ ngơi.

Có lúc Vạn Thục Tuệ cũng muốn tâm sự một chút với Vân Thù, nhưng mỗi lần nếu không phải nói ra một mớ đầu không phải bị Vân Thù thoáng chốc kéo hai ba câu đề tài sau đó sẽ không tìm ra được ý ban đầu của mình là gì, nếu không phải là Vân Thù cười như không cười nhìn lại, kiên định không cho phân bác một câu “Ta đỡ phải tự mình làm cái gì” cũng đã khiến Vạn Thục Tuệ không biết đây định nói cái gì.

Vân Thù đi không tính là quá nhanh, cảnh trí ban đêm ở Ung đô cũng có thể coi như không tệ, thậm chí còn có chợ đêm hơi náo nhiệt có thể đi dạo, nam phong quán ở trên đường hoa lâu ở Ung đô, hai bên ngã tư đường trừ một vài nữ tử hoa lâu kiếm khách ra, cũng có một vài chỗ bán đồ ăn, lui tới ngược lại cũng có không ít người, nhìn hết sức náo nhiệt.

Vân Thù đi qua xóm làng chơi trong truyền thuyết này, đi ra khỏi đường làng chơi này chính là đường cái tầm thường trong Ung đô, bây giờ không tính là quá trễ, đúng lúc đang dùng bữa tối, cho nên từ quán trên đường phố cũng có thể coi như hết sức náo nhiệt, vẫn có thể nghe ra được những tiếng cười vui trong đó.

Trên trán khe truyền đến một chút va chạm, hình như có thứ gì đó từ trên trời giáng xuống bắn rơi lên trán nàng, nhưng cảm giác này không tính là quá đau cũng không có bao nhiêu cảm giác, nhưng bước chân của Vân Thù mới vừa bước ra một bước, lại có thứ gì đó đâm thẳng tới trán nàng, mà đồ bắn lên trán nàng rơi xuống dưới mí mắt nàng, Vân Thù phản ứng trực tiếp chính là bắt được.

Đợi đến khi nàng bắt được, vật kia cũng yên phận nằm trong lòng bàn tay nàng, lúc này Vân Thù mới biết được là thứ đồ chơi gì.

Một hạt đậu phộng.

Vân Thù ngẩng đầu ngó lên trên, chỗ này gần cửa chính từ quán Thái Bạch nổi danh nhất trong Ung đô, mà khi nàng ngẩng đầu nhìn lên, trong một phòng bao gần cửa sổ trên lầu ai, một người rảnh rang đang tựa vào đó, một tay bưng một ly rượu nhỏ, đôi lại một tay kia đang mân mê thứ gì đó, sau khi nhìn thật cẩn thận một chút mới có thể nhìn thấy thứ trên tay này chính là thứ vừa mới bắn thẳng về trán nàng, mà người kia cũng không phải người xa lạ gì, chính là Tấn Vương Tạ Hoài Ân mà Vân Thù có vài phần quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Kết quả cuối cùng (5)

Editor: Puck - Diễn đàn

Tư thế của hắn vô cùng nhàn nhã, đợi Vân Thù ngẩng đầu lên nhìn hắn thậm chí còn nở một nụ cười hết sức xán lạn, người này vốn lớn lên coi như sáng rõ, nở nụ cười càng có mùi vị ý xuân nồng đậm điểm áp quần phượng.

(*) Diễm áp quần phượng: chỉ vẻ đẹp nổi bật hơn người khác, lấn áp người khác. Thường chỉ vẻ đẹp của phụ nữ.

Không đợi Vân Thù nghĩ ra cái gì, trong Thái Bạch liền có một người có dáng vẻ giống như tiểu nhị chạy tới trước mặt nàng nói, “Vị cô nương này, công tử trên lầu mời ngài đi lên.”

Vân Thù lại nhìn Tạ Hoài Ân tựa vào cửa sổ, nhìn thấy hắn thoáng nâng ly về phía mình thông báo cho biết một lúc sau cũng không từ chối, lập tức theo ý đi theo tiểu nhị vào cửa lên lầu.

Khi Vân Thù vào phòng bao của Tạ Hoài Ân mới phát hiện trong phòng này không chỉ có một mình Tạ Hoài Ân, còn có một nam tử trẻ tuổi mi thanh mục tú và lại tuổi xấp xỉ không khác Tạ Hoài Ân bao nhiêu, trong dịp dâng lộ ra vẻ phong độ trí thức. Tuy rằng Vân Thù không biết người này là ai, nhưng người có thể ở chung một chỗ uống rượu với Tấn Vương, nghĩ đến cũng sẽ không thể là người đơn giản gì, không phải công tử thế tộc cũng chính là con em danh gia, nếu không nữa chính là quan viên trong quan trường.

Vân Thù làm một phúc lễ với Tạ Hoài Ân, nói một tiếng ra mắt Tấn Vương Điện hạ, lại khẽ vén áo thi lễ với người không hề quen biết kia, coi như cúi người thi lễ.

Tạ Hoài Ân nhìn Vân Thù ôn hòa hành lễ với hắn, cách lần trước nàng cho mình chủ ý kia đến bây giờ cũng có hơn nửa tháng rồi, trong hơn nửa tháng này tuy rằng hắn không gặp bản thân tiểu nha đầu này, nhưng dù ít dù nhiều cũng có nghe thấy, nửa tháng này trong Ung đô cũng xem như náo nhiệt đủ.

Mới vừa rồi Lý Đan Việt còn đang hoang mang sao người bạn tốt của hắn lại tỏ vẻ tràn đầy hứng thú ra ngoài cửa sổ, cho đến khi tiểu nha đầu trước mặt xuất hiện ở trước mặt, lúc này hắn mới hiểu được người này vì sao lại lộ ra khuôn mặt tươi cười rực rỡ chỉ xuất hiện khi nhìn thấy bạc, thì ra là sự tình như vậy. Diễm dân lee quýi đồn

“Tấn Vương mời dân nữ đi lên không biết vì chuyện gì?” Vân Thù cười khẽ nhìn Tạ Hoài Ân, trong lòng cũng hiểu được hắn mời mình tới như vậy nhất định không có chuyện tốt lành gì, cũng không biết tính toán chuyện gì, bạc đặt ở sông bạc Hào Khách lại chẳng qua chỉ còn sót lại gần vạn lượng mà thôi, Vương gia than nghèo này sẽ không xuống dốc đến mức ngay cả gần vạn lượng bạc này cũng không bỏ qua cho chứ?!

Tâm tư Vân Thù chuyển đổi mấy vòng, nhưng trên mặt nàng lại không hề lộ ra một chút đầu mối, nếu ý định của nàng bị Tạ Hoài Ân hiểu được không thể không học máu.

Tạ Hoài Ân quan sát Vân Thù, hơn nửa tháng không gặp ngược lại nàng sống hết sức không tệ, nghĩ đến nha đầu này nghĩ cho mình điểm mấu chốt, nụ

cười trên mặt Tạ Hoài Ân chính là càng thêm vài phần, hắn nói: “Bổn Vương thấy người đi qua dưới lầu, chính là mời người một lần, ta và người cũng có thể coi như quen thân. Đàn Việt, không phải người muốn biết phương pháp lúc trước do ai nghĩ ra sao, hôm nay người đó chính là ở trước mặt người.”

Khi Lý Đàn Việt nghe Tạ Hoài Ân nói như thế, cũng lộ ra ý cười, mắt nhìn về phía Vân Thù cũng mang theo vài phần quan sát, hắn cười nói: “Vân cô nương ngược lại vì người này giải quyết một vấn đề khó khăn không nhỏ, lúc trước hắn chỉ buồn bực đến thiếu chút nữa kiếm một gốc cây cổ thụ treo mình lên trên rồi, bên chỗ Đàn Việt còn phải tạ ơn Vân cô nương giúp một phen, bằng không không biết bổng lộc tháng này của Đàn Việt có thể tới tay được hay không.”

Tuy lời này của Lý Đàn Việt hơi khoa trương, nhưng lại không đến nỗi hoàn toàn sai lệch, Tạ Hoài Ân kỳ nhân, thật đúng là chuyện gì đều có thể làm được, thật sự có khả năng ép lên mái nhà lật ngói, một chút cũng sẽ không nhớ đến thân phận Hoàng tử của bản thân.

Tạ Hoài Ân nghe Lý Đàn Việt nói như vậy, trên khuôn mặt hắn dù ít dù nhiều chính là có vài phần không được tự nhiên, nói với Lý Đàn Việt: “Bổn Vương còn không biết thì ra Đàn Việt người có nhiều oán niệm như vậy với bổn Vương, Đàn Việt người cùng lớn lên với bổn Vương, khi bổn Vương có nhu cầu người không nghĩ cách giúp bổn Vương thì thôi đi, bây giờ ngược lại oán trách bổn Vương, Lý gia người đại môn đại hộ, cho dù người một hai tháng không lấy được bổng lộc cũng không thiếu người cái gì, nhưng những dân chúng gặp tai họa còn có các tướng sĩ ở biên quan, cũng sẽ muốn cảm tạ người.” die nd da nl e q uu ydo n

Tạ Hoài Ân nói những lời này hoàn toàn đường hoàng, cho dù Lý Đàn Việt cuối cùng cũng chỉ có thể lộ ra nụ cười bất đắc dĩ với Tạ Hoài Ân, nói thẳng không biết nhìn người, nhưng trong nụ cười này trừ có vài phần bất đắc dĩ ra cũng không có một chút gì khác, không giống như ghi hận.

Vân Thù đứng ở bên cạnh nghe Tạ Hoài Ân và Lý Đàn Việt giằng cốt lẫn nhau, nhưng cũng xem như có vài phần biết Lý Đàn Việt, Đàn Việt ở đây là con vợ cả dòng chính Lý gia cũng là một trong tứ đại gia tộc ở Ung đô, mặc dù chưa tính là trưởng tôn, nhưng cũng là trưởng tử phòng lớn trong Lý gia, và lại Lý Đàn Việt cũng có thể coi như ưu tú, bây giờ mới chỉ mười chín tuổi thôi nhưng năm ngoái đã là thám hoa lang ân khoa, đáng vẻ lớn lên hết sức không tệ, nghe nói năm ngoái ân khoa kết thúc theo quy củ khi cùng trạng nguyên, bảng nhân giục ngựa dạo phố, gần như bị những cô nương trong Ung đô ném hoa tươi bao phủ lại, lại chưa từng nghĩ, thám hoa lang này lại tốt đẹp như vậy với Tấn Vương, nghe giọng điệu này, đây rõ ràng chỉ có bạn tốt mới có.

Vân Thù cũng không nói chuyện, chỉ đứng ở bên cạnh yên lặng nghe hai người ở đó nói đùa.

Tạ Hoài Ân nói đùa đôi câu, hắn và Lý Đàn Việt này quen biết đã lâu, thường xuyên chính là nói đùa như vậy, nhưng hôm nay nói đùa ngay trước mặt nha đầu này như thế cũng hơi không quá ôn hòa rồi, trong lòng Lý Đàn Việt cũng biết như thế, sau khi nói đùa đôi câu thì chính là không hề nói gì nữa, ngược lại quay đầu nói một câu: “Vân cô nương mời ngồi, đứng như vậy người không biết còn tưởng rằng Tấn Vương của chúng ta đặc biệt kêu cô nương tới nghe khiển trách.”

Lời Lý Đàn Việt nói hoàn toàn dịu dàng, hơn nữa có ý tứ giúp Vân Thù giải vây, dù sao hai người bọn họ ngồi, nàng đứng như vậy, đáng vẻ kia cũng chính xác giống như đang nghe khiển trách.

Tạ Hoài Ân cũng cảm thấy để cho Vân Thù đứng như vậy cũng không được tốt, hắn khẽ vuốt cằm nói: “Người ngồi xuống đi, bổn Vương cũng không đến nỗi ngồi cũng không để cho người ngồi, chuyện này nói ra, còn tưởng rằng bổn Vương keo kiệt đến ngồi cũng không để cho người ngồi.”

Vân Thù lắc đầu nói: “Mẫu thân dân nữ đang ở nhà chờ dân nữ, cho nên chính là không thể trì hoãn lâu. Không biết Tấn Vương tìm dân nữ có chuyện gì?”

Vân Thù cũng không dám ngồi, sau khi ngồi xuống còn không biết Vương gia than nghèo này định làm gì đâu, còn nữa nói không có chuyện gì mà ân cần không phải phùng gian sát tức là trộm cướp, hôm nay hắn nói chuyện dễ như vậy chẳng lẽ định tìm nàng có chuyện gì đi?

Trong lòng Vân Thù nghĩ như vậy, gần như tiến hành nắm rõ phỏng đoán Tạ Hoài Ân, chỉ có điều trên khuôn mặt nàng không hề có gì khác thường, mới vừa rồi trong lời nói cũng có thể coi như hết sức hợp tình hợp lý, nàng rất cuộc là một nữ tử, không so được với nam tử buổi tối khuya vẫn có thể đi lại chung quanh phố lớn hẻm nhỏ ở Ung đô, thậm chí còn có thể đêm không về ngủ gì đó. di3nd@nl3qu.yd0n

Tạ Hoài Ân nghe Vân Thù nói như vậy cũng cảm thấy mới vừa rồi mình thật sự hơi lỗ mãng rồi, rốt cuộc vẫn là một cô nương gia, về khuya rất cuộc cũng sẽ trêu chọc cho người chỉ trích thậm chí còn sinh ra một chút nói chuyện linh tinh, tuy rằng chuyện linh tinh về tiểu nha đầu này ở trong Ung đô cũng đã coi như không ít.

“Biện pháp lần trước người đưa ra, bổn Vương đã dùng xong.” Tạ Hoài Ân nói, trong giọng nói của hắn mang theo vài phần vui vẻ, theo ý của nàng đưa ra ban đầu Tạ Hoài Ân cũng không ôm hy vọng quá lớn với một gian hàng kia, cảm thấy rốt cuộc chẳng qua là vốn bày ra cũng chính là bày đặt đồ gì đó rõ ràng ra ngoài thôi, đợi đến khi hắn đi phủ Nội vụ vừa nhìn sau đó mới hiểu được, trong cung từ năm này tháng nọ đã tồn trữ không biết bao nhiêu thứ, thậm chí còn có chút đồ chôn cất từ tiền triều, cũng khó trách, ở trên sử sách chỉ riêng vài vóc tiền triều lưu lại đốt cũng đủ đốt hơn mười năm.

Thứ này tuy nhiều, nhưng có thể bán ra bao nhiêu, đây thật sự khiến Tạ Hoài Ân không cách nào dự đoán, cũng không nghĩ tới cái này xa xa còn tốt hơn suy nghĩ của hắn không biết bao nhiêu, bởi vì là công phẩm, tuy nói rằng không phải lưu hành một thời bây giờ, nhưng quả thật giống như lời Vân Thù nói, cho dù đã không thịnh hành, chất vải tất nhiên tốt hơn quá nhiều so với những thứ tầm thường kia.

Nửa tháng này, chỉ một cửa tiệm thu vào đã có chừng mấy vạn lượng, thậm chí còn có người thành trấn khác đặc biệt tới Ung đô chọn mua. Qua nửa tháng, điều này cũng xem như hắn trôi qua vô cùng thoải mái.

Tạ Hoài Ân nhìn Vân Thù: “Nghe người ta nói, gần đây người đặt mua không ít cửa tiệm, đây là định mở cửa tiệm gì?”

Đa số chuyện của Vân Thù đều do thuộc hạ của hắn đi làm, Tạ Hoài Ân tất nhiên biết được, chỉ có điều bây giờ nhìn tiểu nha đầu này mua nhiều cửa

tiệm như vậy, bây giờ còn không mở một gian lên, điểm này thật sự khiến cho hần hơi tò mò.

Vân Thù cũng hiểu được nghe người ta nói này của Tạ Hoài Ân là nghe ai nói, chỉ có điều ngược lại không nghĩ tới một chút xú động tình của mình lại khiến Vương gia này có vài phần hứng thú, nàng cũng không khỏi lộ ra ý cười, “Chỉ định mở ra một chút cửa tiệm, mấy ngày nay sự tình quá nhiều còn chưa tính toán được, chỉ có điều chờ đến khi tính toán xong rồi tất nhiên sẽ mở. Nếu Vương gia có hăng hái như vậy, đến lúc đó còn hy vọng Vương gia có thể vui lòng đến dự, nói không chừng vẫn có thể khiến Vương gia để mắt hợp tác với dân nữ.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Kết quả cuối cùng (6)

Editor: Puck - Diễn đàn

Tạ Hoài Ân nghe những lời này của Vân Thù, hần không khỏi bật cười, nha đầu này lượn một vòng vẫn không nói rõ bản thân muốn bán thứ gì, rồi lại nói không chừng còn có lúc hợp tác, giải thích đánh thái cực như vậy, thật sự khiến hần không biết phải nói như thế nào.

Có thể vào mắt hần mà hợp tác, đây tất nhiên phải có lợi nhuận cực lớn, nhưng bây giờ ở trong Ung đô cửa tiệm gì đều không có, nếu cùng người bình thường mở ra những cửa tiệm tầm thường có thể thấy được cũng không có gì hiếm lạ, nhưng nếu muốn làm ra vài thứ mới mẻ tới, cũng có vài phần gian nan.

Lý Đan Việt nghe đối thoại của hai người Vân Thù và Tạ Hoài Ân, ngược lại cảm thấy có vài phần thú vị.

Hần tò mò hỏi: “Cửa tiệm này Vân cô nương mở ra vốn định bán thứ gì? Định bán đồ ăn hay là thứ khác?”

Vân Thù cười nói: “Bây giờ trong cửa tiệm vẫn còn đang chỉnh trang, xem chừng cần phải mấy ngày, hiện giờ trong Ung đô buôn bán nhiều cửa tiệm như vậy, dân nữ cũng có chút lo âu, nhưng vẫn luôn tốt hơn miệng ăn núi lở, mẫu thân còn phải dựa vào dân nữ.”

Lý Đan Việt khẽ mỉm cười, kỹ xảo bốn lạng gạt ngàn cân này ngược lại cực thuần thực, thấy vậy nha đầu này không có ý định nói cho bọn hần biết trước khi mở cửa tiệm, bọn họ tính toán làm gì, giữ bí mật đến nơi như vậy, lại khiến cho người ta có thêm vài phần hiếu kỳ rồi.

Tạ Hoài Ân thấy Vân Thù như thế nào cũng không lộ ra một chút đầu mối, hần cũng không miễn cưỡng, “Sắc trời hôm nay sớm tối, ngời phải về nhà, bốn Vương cũng không hề ngăn cản ngời nữa. Quả thật như ngời nói, hy vọng lui về sau có lúc cùng hợp tác với ngời mới được, đừng khiến cho bốn Vương thất vọng.” Dieễn dần lee quỳ đôn

Vân Thù nhỏ giọng đáp một tiếng dạ, sau khi thi lễ một cái với Tạ Hoài Ân và Lý Đan Việt mới đi ra ngoài, một chút làm ra ngược lại hết sức không kiên ngoan không tự ti hoàn toàn không bởi vì thấy người chức cao mà nịnh nọt hoặc nịnh hót lấy lòng, giống như chẳng qua chỉ là gặp nhân vật tầm thường.

“Ngược lại thật sự là nữ tử thông tuệ, chỉ có điều đáng tiếc.” Lý Đan Việt nói, trong giọng nói không khỏi tiếc nuối. Sĩ nông công thương, Đại Khánh cũng là thế, địa vị của thương nhân xem như thấp, nếu như có thể trở thành Hoàng thương, đó lại là chuyện khác, nhưng bây giờ Đại Khánh còn chưa ra được một bóng dáng Hoàng thương. Còn nữa, suy cho cùng vẫn là một nữ tử trẻ tuổi, cho dù làm một chút mua bán cũng khó tránh khỏi bị người bắt nạt, huống chi lại làm ăn ở một trấn ở quý phủ Hầu gia rồi mới ra ngoài, “Nếu nàng thật sự muốn mở cửa tiệm, chỉ sợ Vân Hầu gia nhất định nhìn không nổi, nhất định muốn tới tìm phiền toái.”

Nói đến Vân Hoảng, Lý Đan Việt và Tạ Hoài Ân đều cảm thấy người này hết sức đáng đời, nhưng lại hơi thương hại ông ta bị chính nữ nhi ruột thịt của mình bày cho một đạo như vậy, bây giờ danh tiếng của Vân Hoảng ở trong Ung đô cũng cực kỳ thú vị, tuy nói rằng danh tiếng của Vân Thù nha đầu kia cũng kém đến cực điểm, nhưng khi nói những chuyện kia Vân Hoảng đều bị lôi vào, bạc tình vô nghĩa, chán ghét mà vứt bỏ tao khang, những thứ này đều là dấu ấn giày không ra khỏi trên người Vân Hoảng, bây giờ tuy rằng ở trong triều đình Vân Hoảng có cái danh Hầu gia nhìn tài trí hơn người nhưng vẫn bị người ở đó cực kỳ khinh thường, mỗi lần vào triều chính là đều có thể nhìn thấy mặt của Vân Hoảng ngày sau thúi đen hơn ngày trước, bây giờ trong thời buổi rối loạn Vân Hoảng tất nhiên sẽ không làm ra cử động gì lớn để đối phó, nhưng đợi đến khi tiếng gió nhỏ chút hoặc nha đầu kia thật sự mở cửa tiệm, quá nhiều một cửa tiệm không phải chỉ là một chuyện hết sức dễ dàng, tìm một vài tên lưu manh du côn, dĩ nhiên có thể tùy ý quấy nhiễu.

“Ngươi suy đoán Vân Hoảng này là người có thủ đoạn, nhưng sao ngươi biết tâm tư nha đầu này cũng không phải là một người thâm trầm? Hà?” Tạ Hoài Ân tự rót cho mình một ly rượu, từ từ uống cạn, trên mi mày đều là tươi cười, vô cùng phong lưu, chứa mấy phần tư thái yêu nghiệt, hần cười, ụ cười kia giống như vào xương vào tủy, “Ngươi hãy nhìn nàng xem, mới vừa thấy ta và ngươi, một chút cũng không lộ ra suy nghĩ khác, ứng đối trăm ồn này, trong Ung đô có mấy nữ tử có thể làm được như vậy? Nữ tử thế gia cũng không có mấy chứ? Bàn về thủ đoạn, ngày đó nàng nghĩ trước rồi mới làm, kiện cáo trong ngày đại hi của Vân Hoảng, như vậy có thể biết được tâm cơ của nàng không phải tầm thường, ả chừng tâm kế của nàng nhiều hơn rất nhiều so với chúng ta nhìn thấy, ngươi ở đây lo lắng cho nàng, nói không chừng trong tâm ý của nàng đã có quyết định của chính mình, ngươi nhìn nàng làm gì có dáng vẻ một chút lo lắng luống cuống, ngươi không nghe nàng vừa mới nói, cửa tiệm này còn chưa mở đâu, chính là nói ngày khác có lẽ có lúc hợp tác với ta, nha đầu như vậy, nào có tâm tư nên có ở độ tuổi của nàng, tâm trí của nàng đã sớm cách xa tuổi của nàng, nếu không coi nàng là quan trọng, sau này có thể có lúc chịu khổ.” die nd da nl e q u u ydo n

Lý Đan Việt nghe Tạ Hoài Ân nói những lời này, hần suy nghĩ tỉ mỉ cũng đúng là như thế, biết nha đầu này làm những chuyện kia, mỗi một việc mỗi một

món đều có thể khiến cho người ta không ngờ tới, cũng chính xác như hán nói vậy.

“Xem ra, người thật sự nhìn thấu đáo vô cùng tiểu nha đầu kia.” Lý Đan Việt cười nói, “Trong Ung đô này nhiều quý nữ như vậy, nhưng Tấn Vương có hăng hái với nữ tử khi nào. Ngược lại hết sức để ý tiểu nha đầu này.”

Tạ Hoài Ân nhoen miệng cười nói: “Đây cũng không phải chuyện để ý không thêm để ý gì, khó có thể gặp gỡ một người thú vị thông tuệ như vậy, tất nhiên phải chú ý nhiều một chút.”

Dĩ nhiên, hán cũng chờ nhìn xem tiểu nha đầu này rốt cuộc có thể giống như nàng nói thật sự có đồ tốt tới nói chuyện hợp tác với hán hay không, trước khi hán còn chưa được Hoàng tử giám quốc của mình giải cứu từ vực sâu Hộ bộ này ra, hán cũng phải ở vị trí này thì lo chuyện của vị trí này, bằng không nếu như có chuyện gì phải dùng đến ngân lượng quốc khố vậy thật sự là lúc hán sống không bằng chết.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Vân Thù trở về nhà ở phố Hoa Thanh, lúc này chính là lúc dùng bữa tối, Vạn Thực Tuệ còn chưa dùng cơm, giống như đang chờ nàng trở lại.

Mấy người Chương ma ma dĩ nhiên không ăn cùng bàn ăn với Vân Thù, Vân Thù cũng liền để cho mấy người bọn họ đi ăn cơm tối, mà mình thì cùng Vạn Thực Tuệ ở trong phòng khách nhỏ trong phòng của bà ăn cơm tối.

Trên bàn bày ba món mặn một canh, dù ít dù nhiều đều là nửa mặn nửa chay, canh là canh cá, nấu ra màu trắng sữa, mới ra nồi không bao lâu, là lúc ăn ngon. di3nd@n3qu.yd0n

Vân Thù múc một chén canh cá, lại lấy thịt cá không có xương bỏ vào trong chén cho Vạn Thực Tuệ, về mặt Vạn Thực Tuệ mơ màng, giống như không nhắc nổi nhiệt tình gì, Vân Thù đã uống vài ngụm canh cá, cũng cảm thấy ấm áp rất nhiều, lúc này mới nhìn thấy sắc mặt như có điều suy nghĩ của Vạn Thực Tuệ, có vài phân nghi ngờ.

“Lui về sau người Dương gia nhất quyết sẽ không hiện ra trước mắt, về sau nương cũng không cần lo lắng tới lời đồn đại bên ngoài kia, tóm lại vẫn sống tốt cuộc sống của mình mới phải, bây giờ nương mang song thai, không để ý tới bản thân, cũng phải để ý tới đệ đệ muội muội chưa sinh ra của con đây.” Vân Thù vừa nói vừa quan sát sắc mặt Vạn Thực Tuệ.

Vạn Thực Tuệ nghe được Vân Thù nói như vậy, trong về mặt của bà vẫn mơ màng, tuy rằng nói một tiếng biết, cũng ở đó uống canh, nhưng nhìn dáng vẻ này lại một chút cũng nhắc không nổi nhiệt tình gì.

Vậy thì không phải là chuyện của Dương gia.

Vân Thù nghĩ thầm, tâm tư nàng chuyển một cái lại hỏi: “Hôm nay có ai tới quấy rầy yên tĩnh của mẫu thân? Khi chúng ta dọn nhà, đều không nói cho cậu và mẹ, cũng không nói cho bà ngoại, chỉ sợ cậu mẹ tới náo loạn, như vậy biết được chẳng qua chỉ có toàn gia chúng ta và Liễu bá bá thôi, hôm nay Liễu bá bá tới đây?”

Khi Vạn Thực Tuệ nghe Vân Thù nói tới ba chữ “Liễu bá bá”, trong ánh mắt của bà có vài phần hốt hoảng, vội vã nói: “Liễu bá bá con... Bận rộn như vậy, nào... Nào có rảnh rỗi thường xuyên tới.”

Vân Thù vừa thấy Vạn Thực Tuệ nói những lời ấy liền lấp bắp cũng có thể đoán trúng hôm nay nhất định Liễu Bác Ích đã tới, vốn Liễu Bác Ích tới cũng không phải chuyện ly kỳ gì, trước khi bọn họ còn chưa tới nơi này ông ấy không ba thì năm, mỗi lần sẽ tới nói chuyện với các nàng, nhưng chưa có một lần khiến Vạn Thực Tuệ có phản ứng như thế, trong kinh hoàng lại mang theo vài phần cô đơn, một dáng vẻ giấu đầu hở đuôi chính à ứng với giấu đầu lòi đuôi.

Vân Thù suy nghĩ một chút, buông đũa xuống, nghiêm chỉnh nhìn Vạn Thực Tuệ nói: “Lần này Liễu bá bá tới nhất định nói điều gì đi, là ông ấy nói với mẫu thân rằng ông ấy thích mẫu thân, hay là ông ấy nói ông ấy muốn cưới mẫu thân?”

Cái muống trên tay Vạn Thực Tuệ run lên, cả người hốt hoảng, chén canh cá mới vừa rồi Vân Thù múc đầy cũng đổ, chảy từ trên bàn xuống, dáng vẻ xóc xếch giống như tâm tình lúc này của Vạn Thực Tuệ, mà Vạn Thực Tuệ không hề bận tâm đến chén canh cá, chỉ hơi ngoài ý muốn nhìn Vân Thù, vội kêu lên: “Sao con biết được?”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Nói tâm sự (1)

Editor: Puck - Diễn đàn

Hôm nay bà thật sự làm không đến rồi, cũng chính là chỉ có một nữ nhi như vậy đi theo bên cạnh mình, ban đầu con bé nói sẽ hầu ở bên cạnh mình, bây giờ cũng làm chính xác theo lời con bé nói ra khỏi miệng, bây giờ con bé nói như vậy cũng chính là trong lòng con bé nghĩ như vậy.

Vân Thù đứng lên đi đến ngồi xuống bên cạnh Vạn Thục Tuệ, móc khăn tay ra cho Vạn Thục Tuệ lau nước mắt, chờ Vạn Thục Tuệ dùng khăn, lúc này nàng mới nói: “Mẫu thân chính là đang hoàng nói một câu với nữ nhi, hai mẫu nữ chúng ta cũng không có gì mà khách khí với không khách khí, bây giờ chuyện trong phòng cũng không truyền ra bên ngoài. Mẫu thân ngại rất cuộc một chút ý tứ với chuyện theo lời Liễu bá bá cũng không có hay trong lòng thoáng có vài phần gọn sảng?”

Vạn Thục Tuệ thấy Vân Thù nhìn mình như vậy, bà cũng hiểu được hôm nay chuyện như vậy phải nói rõ ràng, hơn nữa bây giờ không nói, lui về sau cũng có thể phải nói rõ ràng, hôm nay Liễu Bác Ích nói một câu kia ở trước mặt bà, nhưng không chừng một ngày kia vẫn sẽ nói, bà sớm muộn gì cũng phải xác định ra một chủ ý tới.

“Ta...” Khuôn mặt của Vạn Thục Tuệ đỏ đến gần như muốn rỉ máu, bà ngược mắt nhìn Vân Thù một chút, lại cúi đầu, sau hồi lâu lúc này mới ngẩng đầu lên nói, “Cũng không phải chưa từng nghĩ tới...”

Thật sự không phải chưa từng nghĩ tới.

Tuy Vạn Thục Tuệ bị mấy lời của Liễu Bác Ích làm cho giật mình, trong khoảng thời gian ngắn đúng là có thể bị hoảng hồn, nhưng sau khi kinh hoàng qua đi đa số là suy nghĩ lung tung, nghĩ tới trước kia, nghĩ tới bây giờ, nhưng trong đầu không biết vì sao lại nghĩ tới nếu ở cùng một chỗ với Liễu Bác Ích sẽ là như thế nào, nếu năm đó mình gả cho người là ông ấy, có thể, có thể sẽ là đáng về khác hay không, chuyện xảy ra khi trước đại khái sẽ không xuất hiện ở trên người của mình. Nếu không phải ngay trước mặt nữ nhi của mình, Vạn Thục Tuệ tuyệt đối sẽ không nói lời này ra khỏi miệng, để cho người khác nghe được còn tưởng rằng bà phẩm hạnh không đoan chính ở đây nghĩ tới nam nhân.

Vân Thù cũng có thể coi như hiểu rõ ý tưởng của Vạn Thục Tuệ, tuy rằng thân thể này của nàng chỉ mới mười hai tuổi, nhưng linh hồn không sai biệt lắm cùng số tuổi với Vạn Thục Tuệ, nàng không xuyên không dù sao cũng là một phần tử trí thức cao cấp, lại đã từng đi du học, kiến thức từng trải dù sao cũng nhiều hơn Vạn Thục Tuệ trước khi xuất giá ở trong khuê phòng sau khi xuất giá làm nữ nhân ở hậu viện, đối thành nữ nhân hiện đại, đối mặt với nam cận bà Vân Hoàng này, chuyện nên làm nhất chính là nắm giữ tài chính, để cho hán trần như nhộng ra cửa, ngã nhào từ đầu thì đứng lên ở đó cố gắng tìm kiếm mùa xuân thứ hai. Mà mẫu thân mình, nàng cũng không thể nói mấy lời cực kỳ có thể kinh hãi thế tục này cho bà, tránh cho đến lúc đó bà lại rút về trong mai rùa đen của mình, vẫn nên từ từ dụ dỗ mới thành.

“Mẫu thân muốn nghe nữ nhi nói một câu?” Vân Thù nói.

Vạn Thục Tuệ gật đầu.

Vân Thù suy nghĩ một chút nói: “Liễu bá bá đích xác là một người tốt, trước không nói bá ấy ở trong quan trường như thế nào, chỉ nói bản thân bá ấy, con nhìn trùng duy nhất chính là phu nhân bá ấy ra đi nhiều năm như vậy, trong phủ của bá ấy không có phu nhân thì thôi đi, di nương và nha đầu thông phòng lại không có một ai. Lại không nói trong chuyện nam nữ bá ấy là sạch sẽ thật hay giả bộ sạch sẽ, cho dù thật sự muốn giả bộ, có thể giả bộ một lần hơn mười năm cũng có thể coi như là một chuyện không dễ dàng. Còn nữa, song thân Liễu bá bá không ở đây, nếu mẫu thân thật sự đi qua, trong hậu viện mẫu thân là phu nhân đứng đắn, phía trên cũng không có gì chen ép mẫu thân, cuộc sống về sau cũng không cần nhìn sắc mặt người bên cạnh, có lẽ Liễu gia còn có trưởng bối thân thích khác, nhưng rất cuộc không ở trong Liễu gia, cũng không có quan hệ gì. Thứ ba, Liễu bá bá chỉ có một nữ tử. Tuy nói rằng kẻ mẫu bị làm khó, Liễu thiếu gia đã trưởng thành, không cần mẫu thân mang theo, trái phải không làm chuyện gì cũng không lo bị người khác đâm chọc cột sống nói kẻ mẫu như thế nào, hôn sự của hán hơn phân nửa cũng do Liễu bá bá làm chủ, cũng có thể coi như bớt việc.”

“Còn nữa, Vân Hầu gia này chưa chắc là một cái đèn đã cạn dầu, ban đầu mẫu thân và con khiến cho ông ta bị mất mặt ở trên công đường, bây giờ tiếng đồn thôi còn chưa tản đi, ông ta chú ý tới bản thân tất nhiên sẽ không gây ra chuyện gì nữa đây sóng gió lên, nhưng cuộc sống sau này, nếu ông ta thật sự làm chút gì, chúng ta cũng không ngăn được. Những thứ này cũng thôi đi, nữ nhi sợ nhất không phải ông ta đi đối phó với chúng ta, bây giờ mẫu thân có mang, bây giờ ông ta không cần hải tử, nhưng cuộc sống sau này hoặc chờ mẫu thân sinh xong ông ta lại muốn tới đoạt hải tử, nói dễ nghe một danh nghĩa nhận tổ quy tông, đến lúc đó chúng ta cần như thế nào cũng là một vấn đề. Tổ tiên Liễu gia đã từng làm đế sư, Liễu bá bá cũng là quan to lộc hậu, cũng có thể chấn nhiếp được Vân Hầu gia, chỉ có điều mẫu thân cũng không cần lo lắng chuyện này, cho dù không có Liễu bá bá, nữ nhi có thể thay thế làm núi dựa, Hầu môn cao hơn nữa cũng không qua được Hoàng gia.”

Vân Thù cũng không phải cố ý nói chút này với Vạn Thục Tuệ, nàng đã quan sát Liễu Bác Ích này mấy ngày, bây giờ mẫu thân nàng thân không dư thừa của cải và lại danh tiếng cũng không thể coi là quá dễ nghe, dưới tình huống không lợi mà mưu ngay cả cậu mợ của nàng cũng bỏ đá xuống giếng mà ông ấy còn bằng lòng ân cần tới cửa như vậy, mỗi một lần khi nói chuyện tất cả đều hết sức chân thành, cho dù xấu đi nữa cũng sẽ không xấu đi đâu. Hơn nữa, nàng thật sự cảm thấy Liễu Bác Ích không tệ, thân ở chức vị cao, trên không có cao đường, có nhà có xe có sản nghiệp tổ tiên, là nam nhân tốt được chọn lựa đầu tiên ở thế kỷ mới, khuyết điểm duy nhất chính là mang theo nữ tử, chỉ có điều suy nghĩ một chút mẫu thân nàng cũng mang theo nàng là con riêng, cũng có thể coi như bên tám lạng bên nửa cân rồi.

Vân Thù cũng từng cân nhắc tới sau này, bây giờ bụng mẫu thân nàng còn chưa nhô lên, cho dù phải chuyển dạ cũng còn có hơn nửa năm, trong nửa năm này đủ để nàng làm chút chuyện tới bảo toàn hải tử trong bụng mẫu thân mình, bây giờ các nàng là dân thường, sau lưng nếu không có bối cảnh gì tất nhiên không bằng được làm quan Hơn nữa Vân Thù cũng hiểu được Vân Hoàng người này không phải người có thể nuốt xuống một bụng tức, nhất định sẽ vào lúc nào đó chờ nàng. Nàng muốn tìm duy nhất cũng chính là một núi dựa, nếu như mẫu thân nàng gả cho Liễu Bác Ích, sinh ra một hải tử họ Liễu, cũng coi như là hải tử Liễu gia, cho dù Vân Hoàng muốn tác quái, ông ta cũng phải bận tâm tới quan chức và địa vị nhà Liễu Bác Ích. Dĩ nhiên, ban đầu khi Vân Thù nghĩ tới chuyện hải tử còn chưa từng thấy Liễu Bác Ích, cho nên suy tính của nàng chính là Tấn Vương, chính vì thế ngày đó bày mưu tính kế vì Tấn Vương, chỉ vì trông cậy vào lui về sau có thể nhờ vả Tấn Vương nhờ vả nhánh Hoàng gia này, bảo toàn tốt cho hải tử.

Vạn Thục Tuệ cẩn thận suy nghĩ một chút, giật mình ra một thân mồ hôi, cho tới bây giờ bà chưa từng nghĩ tới điểm này, nhưng không nghĩ tới nữ nhi của mình đã sớm nghĩ tới điểm này. Sau khi Vạn Thục Tuệ nghĩ tới đây lại càng thêm chua xót rồi, cho dù Vân Thù có thể thế, suy cho cùng đây cũng chỉ là một hải tử mà thôi, hải tử nhà người khác ở tuổi này chính là ăn ngon uống say, mà nữ nhi của bà lại phải cân nhắc nhiều như vậy, không chỉ suy tính vì kế

sinh nhai, thậm chí càng vì hải tử trong bụng bà mà tính toán, bà được gọi là thân làm mẫu thân, thật sự không còn chút mặt mũi nào.

“Nhưng nữ nhi đây chẳng qua chỉ nhắc tới, không phải muốn mẫu thân không thể không đáp ứng, trọng điểm chính là mẫu thân có bằng lòng hay không.” Vân Thủ nhìn Vạn Thục Tuệ nói, “Bây giờ mẫu thân còn trẻ, mọi việc cũng phải nghĩ cho mình mới được, gặp được người tốt, không thể bởi vì bản khoản cái này bản khoản cái kia mà không công để hụt mất, lui về sau mặc dù tiếc nuối cũng không thể làm gì. Mọi sự tùy tâm là được, cho dù đi sai đường, còn có nữ nhi ở sau gánh lấy, mẫu thân không cần sợ hãi!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Nói tâm sự (2)

Editor: Puck - Diễn đàn

Vạn Thục Tuệ hiểu được ý tứ của Vân Thủ, Liễu Bác Ích đúng là một người tốt, nếu chuyện này khiến người khác hiểu được tình huống bây giờ của bà như vậy mà ông ấy còn bằng lòng cưới bà làm chính thê, nếu để cho đại ca đại tẩu của bà kẻ ăn thịt không nhả xương kia nghe được nói không chừng đề đầu bà cũng muốn bà gật đầu đáp ứng, còn nữa, Vạn Thục Tuệ nghĩ đến mẫu thân mình Miêu thị, tuy nói rằng đại ca đại tẩu thật sự vô liêm sỉ một chút, nhưng mẫu thân vẫn cực kỳ tốt với bà, cũng vẫn vì chuyện của bà mà hao tổn tinh thần, thỉnh thoảng khi bà trở về liếc nhìn Miêu thị, Miêu thị cũng không khỏi có vài phần thờ dài khể, nhất là sau khi biết được bà và Vân Thủ quyết định lưu hải tử lại, trong vẻ mặt kia cũng có vài phần lo lắng, thậm chí còn len lén kín đáo đưa cho bà mười lượng bạc.

Vạn Thục Tuệ nào không biết được những năm này đại tẩu mình làm đương gia tuy rằng không khấu trừ cái ăn của mẫu thân mình, nhưng tiền bạc cũng một chút đều không dính tay Miêu thị, nghĩ đến đây chính là mẫu thân mình vẫn giữ lại để sử dụng khi khẩn cấp. Bây giờ lại cho bà, mong đợi bà có thể chăm sóc nhiều cho bản thân một chút, nếu như mẫu thân mình biết được Liễu đại ca và mình như lời đã nói, hơn phân nửa cũng sẽ cảm thấy vui mừng vì bà chứ?

Vạn Thục Tuệ nghĩ như vậy, suy nghĩ cũng không còn hỗn loạn như mới vừa rồi, chỉ có điều vẫn hơi do dự, “Liễu bá bá con chỉ cho rằng ta hòa ly từ Vân gia ra ngoài, nếu như biết được bây giờ bụng ta..” Vạn Thục Tuệ ngừng lại một chút, lúc này bà mới nói tiếp, “Nếu như Liễu bá bá con biết được, những lời đã nói hôm nay đại khái sẽ không nói rồi.”

Vân Thủ cũng đại khái đoán được Vạn Thục Tuệ có thể nói như vậy, nàng cười nhẹ một tiếng nói: “Mẫu thân đang lo lắng chuyện này, nếu là chuyện này, không bằng chúng ta hỏi Liễu bá bá một chút, con tới hỏi. Nếu sau khi Liễu bá bá biết được mẫu thân có hải tử cũng muốn sinh ra mà hoàn toàn coi như chuyện lúc trước chưa từng nói, vậy cũng chứng minh Liễu bá bá chẳng qua vừa vặn là nam nhân bình thường, tâm nhân này cũng không lớn như vậy, chính là không thích hợp với mẫu thân, chuyện này từ nay về sau chúng ta không nói tới nữa, lui về sau Liễu bá bá cũng sẽ không tới cửa, cho dù tới cửa, con đây sẽ không để cho bá bá ấy vào.”

“Nhưng mà...” Lời Vân Thủ lại chuyển, “Nếu Liễu bá bá dưới tình huống biết rõ như vậy mà còn một chút cũng không khúc mắc vẫn có tâm tư như vậy, mẫu thân sẽ như thế nào?” die,n; da.nlze.qy;do/n

Trong lòng Vạn Thục Tuệ có cảm giác, bà suy nghĩ dù một nam nhân tốt như thế nào cuối cùng vẫn có chuyện không thể tha thứ Vạn Thục Tuệ cảm thấy chỉ cần Liễu Bác Ích biết được bà mang thai cũng định sinh ra, như vậy quả quyết không chịu lại nói câu nói kia rồi, nhưng nếu ông ấy vẫn còn bằng lòng cưới bà, vậy bà... Vậy bà...

“Nếu như ông ấy vẫn còn bằng lòng đối xử với ta như thường ngày...” Vạn Thục Tuệ cắn răng, rốt cuộc vẫn nói không nên lời hai chữ “Ta gả” kia, chỉ cảm thấy đáp ứng như vậy có vài phần can rờ, bà suy nghĩ một chút rồi nói ra sáu chữ, “Ta lại cân nhắc xem xét.”

Sáu chữ này giống như đã hao hết hơi sức toàn thân của Vạn Thục Tuệ, cũng giống như đã hạ quyết tâm. Vân Thủ nói không sai, bà đã từ Vân gia ra ngoài, vậy lui về sau đã không có một chút quan hệ nào với Vân gia, bà làm gì chỉ cần theo tâm tư của mình là được, hơn nữa trong lòng bà giống như nghẹn một hơi, chỉ cảm thấy Vân Hoảng có thể nạp thiếp có thể cưới người khác, bà đã hòa ly với ông ta cũng không cần thiết thủ cái gì tiết cho ông ta, dù sao người nọ vì phụ nhân trong lòng mà hất nước dơ lên đầu bà, còn có tình cảm gì có thể nói, tính ra nói Liễu đại ca còn tốt hơn Vân Hoảng ông ta nhiều rất nhiều...

Vân Thủ nhìn dáng vẻ Vạn Thục Tuệ đã không còn mâu thuẫn như trước kia, thậm chí trong mặt mày còn có cảm giác vài phần nén lấy một hơi, trong lòng nàng ước chừng có thể hiểu được bây giờ trong lòng Vạn Thục Tuệ nghĩ cái gì.

“Được rồi mẫu thân, chúng ta ăn cơm trước, trời đất bao la ăn cơm lớn nhất, bây giờ mẫu thân cũng không chịu được đói.” Vân Thủ nói xong chính là gấp thức ăn cho Vạn Thục Tuệ, muốn bà ăn thật ngon.

Vạn Thục Tuệ gật đầu một cái, mặc dù chăm chú ăn cơm, nhưng mà thực tế bữa cơm tối này vẫn ăn có phần không biết ngon. Vân Thủ lặng lẽ thu tất cả vào trong mắt, chỉ có điều ngoài miệng không nói mà thôi, trong lòng cũng vẫn có tính toán của mình, chuyện này tốt nhất phải tăng cường làm, bên chỗ Liễu Bác Ích kia dứt khoát hỏi một chút rõ ràng, rốt cuộc có nói khác hay không, chuyện này nếu thật sự không thành cũng không khiến mẫu thân mình nhớ thương. di3n-d@n`Bq21y'd0n

Chờ mấy người Vân Thù ăn xong cơm tối, năm người Chương ma ma cũng đã ăn xong, đi vào thu dọn đồ ăn, Vân Thù và Vạn Thục Tuệ nói chuyện một lúc sau rồi mới quay về trong phòng mình.

Sau khi Vân Thù trở về phòng chính là cầm bút viết một cái thiệp, giao cho Cẩm Sát tỉ mỉ nhất, giao cho nàng ấy ngày mai đưa tới nhà Liễu Ngự sử.

Cẩm Sát liên tục đáp ứng, cẩn thận cất thiệp thỏa đáng sau đó đi làm việc thuê thùa của mình, sau khi thuê thùa được một lúc, tay hơi dừng lại hỏi: “Tiểu thư, mấy thứ chúng ta làm này có thể bán ra sao?”

Cẩm Sát nhìn con gấu bông trên tay mình làm, khoảng thời gian này bốn nha hoàn bọn họ thường xuyên may gấu bông này, thỉnh thoảng ngay cả Chương ma ma cũng sẽ đến phụ một tay. Nhưng Cẩm Sát nhìn những con gấu bông này, trong nhà dân chúng ở Ung đồ cũng không thiếu người làm mẫu thân làm một vài con búp bê vài nhỏ cho hài tử nhà mình, nhưng ở đâu ra tinh tế như tiểu thư nhà nàng, vài bông làm gấu bông này chính là dùng vài bông thượng hạng, bên trong đút bông vải và lông, sờ lên rất mềm mại, còn có càng thêm xa xỉ hơn dùng một chút da lông tới làm, tuy nói rằng bây giờ đã qua mùa đông, chất liệu da lông này cũng không bán được quý giá như ngày đông, nhưng rốt cuộc vẫn quý giá hơn bình thường nhiều, hơn nữa tuy rằng làm thỏ, gấu, nhưng dựa theo bản vẽ của tiểu thư nhà mình làm ra cái này ngược lại đều có thể nhận ra, nhưng luôn cảm thấy hình thù hơi kỳ quái.

Họ ngược lại cảm thấy may thuê thùa này cũng không phải khó khăn, nhưng chính là sợ tiểu thư nhà mình ra nhiều tiền như vậy lại không thu về được thì phải làm gì cho tốt, hơn nữa hai ngày trước tiểu thư tìm người lấy không ít sữa dê, lại tìm thợ mộc làm ra không ít đồ kỳ quái, đập đập nện nện một trận trong phòng bếp sau đó sắp xếp những thứ đồ này, trong cửa tiệm lại đang tu sửa, khắp nơi đều phải tiền, đồ này nếu như bán không được, vậy cũng... dieeandaneequydonn

Vân Thù nhìn dáng vẻ hơi lo lắng như vậy của Cẩm Sát, nàng cầm một con thỏ Cẩm Sát làm ôm vào trong ngực, thỏ này dùng lông thỏ trắng dán kết lại mà thành, bên trong nhét lại là đồ mềm mại, ôm chính là cảm thấy thoải mái. Lông thỏ này, có một ít do nàng mua được trên tay những thợ săn ngoài thành. Ngoài thành có một vài hán tử lấy săn thú mà sống, bình thường bắt được con mồi tốt gì sẽ đến mua bán, chỉ có điều đưa vào trong các tiệm luôn bị khấu trừ một khoản. Vân Thù chính là trực tiếp thu mua từ trên tay những thợ săn này, cũng nói lui về sau nếu có sẽ lại muốn, mà có vài thứ mua được từ các tiệm trong thành, ngày đông vừa qua, buôn bán da lông này dĩ nhiên không bằng trước kia, còn nữa Vân Thù mua cũng không phải đồ tốt đứng đầu, mà có một ít thứ là thứ phẩm quy ra tiền bán, có khuyết điểm làm áo đồ may sẵn dĩ nhiên bán không nhiều tiền, nhưng đối với Vân Thù mà nói, nàng làm thành búp bê mà, cũng không để ý như vậy, chủ tiệm da lông vải thấy nàng muốn những thứ đồ khiếm khuyết này, tất nhiên vui vẻ, thậm chí còn bán toàn bộ cho Vân Thù với giá thấp hơn thị trường ba thành.

Vân Thù ôm thỏ vào trong ngực, cười nói: “Cẩm Sát tỷ tỷ nói vật nhỏ này có đáng yêu không? Tỷ nói một cô nương gia ôm vào trong ngực nhìn có được không?!”

Cẩm Sát nhìn Vân Thù ôm con thỏ hình dáng kỳ quái này ở trong tay, toàn thân thỏ màu trắng, lại dùng chỉ màu đen thêu hàng mi nét mày còn dùng chỉ màu đỏ thêu má hồng, thân thể dùng vài bông màu hồng làm thành, phía trên còn thêu một chút hoa văn đơn giản, vô cùng tỉ mỉ. Cũng đừng nói, thứ này khi nhìn thì không thấy như thế nào, nhưng khi tiểu thư nhà mình ôm vào trong ngực thật sự có bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu. Cẩm Sát không chút nghĩ ngợi gật đầu một cái, thật sự cảm thấy vô cùng dễ thương.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Nói tâm sự (3)

Editor: Puck - Diễn đàn

“Hài tử thích đồ ly kỳ cổ quái, đồ đáng yêu như vậy, con nhà có tiền nhất là nữ hài tử nhìn thấy vẫn không thể hiếm lạ sao, chỉ sợ đến lúc đó bán còn bán cực kỳ tới, mọi người cứ yên tâm làm đi.” Vân Thù nói, nàng tuyệt đối không lo lắng sẽ làm cái gì thâm hụt tiền buôn bán, phải biết ở thời hiện đại bao nhiêu cô nương gia không lạ gì thứ đồ chơi này, bao nhiêu nam hài tử vì giành lấy nụ cười của nữ hài tử mà ôm một con gấu bông cao ngang người bày tỏ tình yêu, nàng cũng không tin ở cổ đại này tiểu nha đầu phiến tử có thể không thích thứ đồ này! “Nếu thật sự không bán được, tiểu thư ta tự mình thu chơi, nếu mấy người thích, lui về sau trong đồ cưới ta lại mua thêm vài cái.”

Cẩm Sát bị những lời này của Vân Thù trêu chọc, “Tiểu thư lại nói mấy lời trêu đùa này, bây giờ cũng đã làm không ít rồi, chỉ đợi tiểu thư mở cửa tiệm thu tiền lời.” Nàng nói như vậy cũng xác định tâm tư thanh thản yên ổn.

Vân Thù cũng cười cười một tiếng, gật đầu một cái, nàng tất nhiên biết đồ làm ra sẽ phải bán, nàng mua cửa tiệm không phải ít, nhưng mà luôn không khả năng chờ toàn bộ cửa tiệm đều trang hoàng thỏa đáng xong rồi mới nói tới chuyện mở tiệm, hơn nữa cho dù toàn bộ cửa tiệm đã trang hoàng thỏa đáng xong, hơn ba mươi gần bốn mươi cửa tiệm, nàng lấy thứ đồ gì đi mở, cũng không thể chỉ bán một thứ liền mở ra bảy tám cửa tiệm đi, cái này cũng không phù hợp hiệu ích kinh tế. Mấy ngày qua, tu sửa thỏa đáng cũng có năm sáu cửa tiệm, Vân Thù liền để cho đám thợ thủ công đi tu sửa ba gian từ lâu kia, chờ làm xong từ lâu trở lại tu sửa từ đầu cho mấy cửa tiệm kia cũng không sai biệt lắm, đến lúc đó lại tính toán sau. Mà trong năm sáu cửa tiệm này định bán thứ gì, dù ít dù nhiều Vân Thù cũng có vài phần ý định, mấy ngày này cũng đã có quyết định, cũng đang làm thật, chỉ có điều bây giờ chuyện ngăn cản phía trước là đôi thành chút chuyện giữa Vạn Thục Tuệ và Liễu Bác Ích.

Bên này Vân Thù đang lo nghĩ chuyện Liễu Bác Ích, bên Liễu Bác Ích cũng lo nghĩ chuyện chỗ mấy người Vân Thù, dĩ nhiên người lo nghĩ tới không phải là Vân Thù mà là Vạn Thục Tuệ. die~nd a4nle^q u21ydo^n

Liều Bác Ích chỉ cảm thấy hơi ảo não, nhưng ảo não này cũng không phải về chuyện bản thân coi trọng Vạn Thục Tuệ, tình cảm giữa Vạn Thục Tuệ và ông từ nhiều năm trước vẫn ở đây, hơn nữa Liều Bác Ích cũng cảm thấy qua nhiều năm như thế bà ấy vẫn thật sự một chút cũng không thay đổi, cũng vẫn là người hiền hòa như vậy, coi trọng bà ấy cũng xem như một chuyện may mắn nhất của mình, cũng không phải ảo não chuyện mình lập tức nói ra khỏi miệng tình cảm giấu kín ở trong lòng, ông trùng ý bà, chút tâm tư này mỗi thời mỗi khắc đều đang cuộn cuộn thậm chí càng trào càng mãnh liệt ở trong lòng ông, nhưng ông chính là ảo não chuyện khi mình nói ra chuyện này không tìm một cơ hội tốt chậm rãi nói ra, hôm nay lại đột nhiên nói, đây chưa nhận được câu trả lời gì còn chưa tính, còn hù dọa người ta đang yên ổn chạy mất...

Liều Bác Ích nghĩ tới khi đó mặt Vạn Thục Tuệ tái đi không chút nghĩ ngợi chạy vào phòng trong, đợi rất lâu ngoài sảnh cũng không thấy bà ấy trở ra, cũng hiểu được bị hù sợ đến, “Sớm biết liền làm từ từ đi, tuổi đã cao ngược lại nóng lòng...”

Liều Bác Ích làm bầm, cũng không biết đang cảm khái hay đang tự trách, khi nói như vậy lại nghe được ngoài sân có tiếng bước chân lộn xộn, Liều Bác Ích hơi ngăn ra, lập tức từ trong suy nghĩ của mình thoát ra ngoài, nghiêm mặt đi ra khỏi thư phòng.

Mới vừa đi ra khỏi thư phòng của mình, ông liền nhìn thấy nhi tử của mình Liều Văn Hiến được quản gia và thư đồng Liều Diệp đỡ lấy bước chân tap tễnh đi về phòng mình, trên người dính một thân mùi rượu, cho dù Liều Bác Ích đứng ở cửa thư phòng cũng có thể ngửi thấy mùi rượu nồng đậm phát ra từ trên người nhi tử của mình.

“Đứng lại cho ta!” Liều Bác Ích quát một tiếng, khi ông quát lớn một tiếng này, quản gia và thư đồng ngừng lại xoay người đối mặt với Liều Bác Ích có vài phần giận dữ đến tái đi, mà Liều Văn Hiến được hai người dìu mặt đỏ bừng, rõ ràng đã uống nhiều, die nda nle equ ydo mn

“Đồ khôn kiếp! Ta nói bao nhiêu lần rồi, không cho ngươi đi uống rượu, vì sao ngươi không nghe!” Liều Bác Ích vô cùng tức giận, nhi tử của ông từ nhỏ cũng chính là tai thính mắt tinh đọc sách thật tốt, nhưng không biết xảy ra chuyện gì, đợi đến sau mười bốn tuổi tính tình vốn coi như nhu thuận bắt đầu thay đổi, tuy bây giờ vẫn học trong Thái học, nhưng sau khi học xong chính là không thấy bóng dáng, thường xuyên giống như bây giờ uống say đến ngất ngưỡng trở lại, không biết hôm nay lại uống rượu với những bạn bè không tốt nào, lại uống đến say một trận trời lại.

Tuy rằng Liều Văn Hiến uống hơi nhiều, nhưng trong thần trí vẫn có vài phần tỉnh táo, hẳn tùy quản gia và thư đồng Liều Diệp đỡ lấy, lộ ra nụ cười lơ đãng với phụ thân mình: “Phụ thân, nam nhi lang không uống rượu nào giống như một nam nhi lang, phụ thân cả ngày bắt nhi tử ở trong phủ đọc sách tập viết, nhi tử đây cũng cực kỳ buồn bực.”

“Ngươi cực kỳ buồn bực chính là đi uống rượu?!” Liều Bác Ích trợn trừng mắt, “Khoa khảo năm ngoái ngươi không muốn đi, vì phụ cũng theo ngươi, chỉ coi như tuổi ngươi còn quá nhỏ cho dù làm quan cũng không hiểu được đạo làm quan, liền để cho ngươi rèn luyện thêm ba năm, nhưng như ngươi bây giờ chỉ sợ làm cử nhân cũng không có danh mục!”

Khi Liều Văn Hiến nghe được hai chữ “Khoa khảo”, vẻ âm trầm trong mặt mày của hắn càng sâu, trào phúng nói: “Phụ thân ngài thân là Ngự sử Đại phu, nhi tử có phụ thân bản lĩnh như vậy, dựa vào hào quang của ngài, khoa khảo cử nhân sao không thể lên...”

“Ngươi —” Liều Bác Ích còn khiển trách mấy câu, quản gia Liều Hiến cũng hiểu được mấy lời vừa rồi của thiếu gia nhà mình đã chọc giận lão gia, về sau tiếp tục như vậy chỉ sợ đây không chỉ có khiển trách còn phải bị gia pháp hầu hạ, ông vội vàng khuyên nhủ, “Lão gia lão gia, thiếu gia chính là say quá rồi nói bậy bạ, ngài đừng coi là thật. Diệp nhi ngươi còn không mau đỡ thiếu gia về phòng, đi kêu phòng bếp nấu canh giải rượu thôi!”

Liều Diệp thấp giọng thưa vâng, đỡ Liều Văn Hiến vội vàng đi vào viện của Liều Văn Hiến, chỉ sợ một cái chớp mắt tiếp theo lão gia nhà mình thật sự muốn đánh phạt rồi. d1en d4nl 3q21y d0n

Liều Bác Ích nhìn chằm chằm quản gia thật thà của mình đang cười với mình, con tức giận này phát tác không được mà không phát tác cũng không được, sau một hồi lâu chính là chỉ có thể kìm xuống lạnh lùng hừ nói với Liều Hiến: “Ngươi chính là cứ nuông chiều như vậy đi, mỗi lần đều có ngươi che chở như vậy, tiểu tử này mới càng lúc càng không hiểu chuyện!”

Liều Hiến bị Liều Bác Ích khiển trách đôi câu, cũng không tức giận, ông nói: “Lão gia, thiếu gia cũng không phải có lòng vậy, chỉ có điều lão gia bận rộn, bên cạnh thiếu gia cũng chỉ có mấy người hầu hạ, ngay cả một huynh đệ tuổi tương đương nói một câu cũng không có, nhưng mà chỉ uống rượu một chút mà thôi, chính là không tính xảy ra chuyện lớn gì, lão gia cần gì phải nghiêm nghị như vậy tránh cho tổn thương tình cảm phụ tử!”

Liều Bác Ích nhìn quản gia nhà mình một cái nói: “Người ta nói mẫu thân nuông chiều thì con hư, ta thấy từ quản gia cũng sẽ làm ra một đứa con hư hỏng!”

Liều Hiến nói: “Chính là vì phụ nhân đi sớm, thiếu gia vừa sinh ra phụ nhân đã đi, khi đó lão gia phải đi nhậm chức, không mang được thiếu gia còn tám bé, thiếu gia chỉ có thể ở lại trong phủ, cũng may mà chờ đến khi lão gia trở về Ung đô thiếu gia cũng đã biết chữ rồi, giữa phụ tử ít nhiều cũng có một chút xa lạ. Những năm này lão gia vẫn chưa lập gia đình cũng chính là không muốn có người bạc đãi thiếu gia, đợi thiếu gia trưởng thành thêm một chút thành gia lập thất, nhất định sẽ hiểu được lão gia dụng tâm lương khổ, lão gia cần gì phải luôn giận đối với thiếu gia, còn nữa, lão gia phạt thiếu gia, trong lòng chẳng lẽ không khó chịu sao?”

Liều Bác Ích thờ dãi một tiếng, cũng không nói gì, chỉ đành phải đuổi Liều Hiến trở về nghỉ ngơi, còn mình thì trở về thư phòng thờ dãi hồi lâu mới đi nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Nói tâm sự (4)

Editor: Puck - Diễn đàn

Hôm sau, đợi đến khi Liễu Bác Ích từ trên triều trở lại, vừa mới thay một thân thường phục, Liễu Hiền chính là lấy vào một bái thiếp, Liễu Bác Ích nhận lấy cẩn thận nhìn coi, trong sắc mặt có bao nhiêu vui mừng thì có bấy nhiêu, tiểu khải xinh đẹp phía trên này này mời ông vào giờ mùi một khắc hôm nay qua phủ một chuyến có chuyện quan trọng thương lượng, mà lạc khoản lại là tục danh của Vạn Thục Tuệ.

Trong lòng Liễu Bác Ích vốn còn nhớ kỹ chuyện này, nghĩ đến Vạn Thục Tuệ bằng lòng gặp ông, trong lòng ông sao có thể mất hứng, nhưng sau khi vui mừng một lúc, trong lòng ông lại có vài phần âm thầm lo lắng, qua phủ một chuyến có chuyện quan trọng thương lượng, thương lượng này rốt cuộc là chuyện gì, trong lòng Liễu Bác Ích thật sự không nắm chắc, nếu Vạn Thục Tuệ có thể đáp ứng lời trước đó của ông, ông thật lòng vui mừng, nhưng nếu như không đáp ứng mà nói... .

Nghĩ đến đây, trong lòng Liễu Bác Ích vốn có chút vui mừng dần trở nên nghiêm túc, đến cuối cùng cũng có vài phần chần chừ, tuy rằng trong lòng chần chừ, nhưng Liễu Bác Ích vẫn đứng giờ Mùi một khắc đến phủ Hoa Thanh chỗ ở bây giờ của Vạn Thục Tuệ.

Hai nha đầu Lưu Châu và Y Lan đã sớm chờ ở cửa, khi nhìn thấy Liễu Bác Ích đến, tất nhiên cười đón ông vào.

Vào trong phòng khách, ngồi ngay ngắn bên cạnh cũng không phải Vạn Thục Tuệ như trong lòng Liễu Bác Ích nghĩ mà là Vân Thù, nàng ngồi ngay ngắn ở đó cười nhẹ nhàng nhìn Liễu Bác Ích đi vào.

Liễu Bác Ích chậm rãi đi vào phòng khách, khi nhìn nụ cười trên mặt Vân Thù, trong lòng ông giật thột một cái, ông biết nha đầu Vân Thù này không thể chỉ đối xử với nàng như với hải tử mười hai tuổi chưa cập kê, nha đầu này cực kỳ thông minh, thậm chí Liễu Bác Ích cảm giác đoạn đường mình vừa mới tiến vào, lại có vài phần mùi vị bị dò xét. die,n; da.nlze.qu; ydo/nn

“Mời Liễu bá bá ngồi.” Vân Thù đứng dậy chào đón, mời Liễu Bác Ích ngồi lên ghế đối diện mình, hai người chính là chia sảnh mà ngồi như vậy.

Đợi đến sau khi Liễu Bác Ích ngồi xuống, Cẩm Sát bưng trà nóng và bánh đặt trên bàn nhỏ của Liễu Bác Ích, Vân Thù khẽ vuốt cằm, nói một câu với Cẩm Sát: “Cẩm Sát tỷ tỷ đi xuống đi, ta có đôi lời muốn nói riêng với Liễu bá bá, một lát nữa nếu cần gì ta sẽ lên tiếng, không cần các người hầu hạ.”

Cẩm Sát đáp một tiếng vâng, sau đó lui xuống, trong phòng khách chỉ còn lại hai người Vân Thù và Liễu Bác Ích, Liễu Bác Ích lặng lẽ mở nắp trà gạt nhẹ lá trà lơ lửng bên trên, trong lòng có vài phần thấp thỏm.

Mà khi ông thấp thỏm đến đỉnh cao, Vân Thù mới chậm rãi mở miệng: “Nghe nương con nói, Liễu bá bá ngài muốn cưới nương con?”

Tay Liễu Bác Ích run lên một cái, trà nóng tràn ra ngoài, nóng đến trên tay, mà Liễu Bác Ích hồn nhiên không biết, chỉ nhìn Vân Thù, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể mở miệng, chỉ cảm giác mặt mày của mình không che giấu được cực kỳ nóng.

“Hôm nay ta mời Liễu bá bá tới, muốn nói chính là chuyện này.” Vân Thù nhìn chằm chằm ánh mắt của Liễu Bác Ích, gần từng tiếng một, “Con, không đồng ý!”

Sau khi một câu nói kia của Vân Thù ra khỏi miệng, vẻ mặt Liễu Bác Ích kém hơn, gần như trong nháy mắt từ ứng đồ thành tái nhợt, tay của ông khẽ run, tách trà lập tức rơi trên đất, tách sứ nát bấy, nước trà vung vãi đầy đất cũng nhuộm dần thậm chí còn ướt mặt giấy, vạt áo của ông, nhưng Liễu Bác Ích lại hồn nhiên không hay.

Vân Thù giống như không nhìn thấy đáng sợ khiếp sợ của Liễu Bác Ích, nàng nói thẳng: “Tại gia tòng phụ xuất giá tòng phu phụ tử tòng tử, điều này cũng xem như quy củ từ trước tới nay của Đại Khánh. Mặc dù mẫu thân con và người kia hòa ly, bây giờ bên cạnh cũng chỉ có một mình con, mặc dù phu không chết, nhưng trên thực tế cũng không có gì khác phu đã chết, tuy nói rằng phải tòng tử, nhưng con cũng do mẫu thân sinh ra, bây giờ trong phủ đều để con làm đương gia, mấy chuyện này kia của mẫu thân con dĩ nhiên phải do con định chủ ý, lời này của con, Liễu bá bá hẳn không có dị nghị gì?” di3n~d@n`l3q21y"d0n

Cả người Liễu Bác Ích mất hồn mất vía, nghe những lời này của Vân Thù ít nhiều hơi ngây ngốc, chỉ hàm hàm hồ hồ gật đầu một cái.

“Liễu bá bá có muốn biết lý do vì sao con không đồng ý chuyện này không?” Vân Thù nhìn Liễu Bác Ích, nhàn nhạt mở miệng.

Trong lòng Liễu Bác Ích đã rồi thành một nùi, nhưng khi nghe Vân Thù hỏi như vậy ông vẫn mở miệng, vô vị nặn ra hai chữ: “Vì sao?”

“Lời người đáng sợ.” Vân Thù nói, “Thất phu vô tội hoài bích có tội, mẫu thân con không làm chuyện gì sai đều có thể bị người tìm tội danh lung tung lộn xộn, nếu bây giờ mẫu thân con gả cho bá bá, chỉ sợ người bên ngoài không biết sẽ nói mẫu thân con như thế nào, còn nữa, Liễu bá bá muốn cưới mẫu thân con, thân quyến trong nhà có thể đồng ý hay không? Tuy nói rằng trên Liễu bá bá không có cao đường, nhưng có một muội tử đã xuất giá còn có một nhi tử đã mười sáu tuổi, bên cạnh nhà còn có thân thích lại còn có trường bối, nếu như để cho những người này biết được quyết định mà Liễu bá bá làm ra, bọn họ có thể tán thành không?”

(*) Thất phu vô tội hoài bích có tội: Dân chúng vốn không có tội, bởi vì thân giữ ngọc mà có tội. Vốn chỉ tài bảo có thể mang tới tai họa. Sau cũng so sánh với có tài, có lý tưởng mà bị hại.

“Nếu người Liễu bá bá muốn cưới về chính là một người nhà tầm thường chưa từng xuất giá, bọn họ còn sẽ không phản đối, nhưng mẫu thân con, ở trong mắt người ta rồi cuộc vẫn là người đã từng gả cho người khác đã sinh hài tử bây giờ còn mang theo con, nếu gả cho người nhà bình thường, cũng chẳng có gì quan trọng, nhưng Liễu bá bá không giống vậy, bá bá quyền cao chức trọng, là Ngự sử đại phu. Người khác sao lại không nói gì chứ. Có lẽ đối với Liễu bá bá mà nói những chuyện linh tinh này không có gì cả, nhưng đối với nữ tử mà nói những chuyện này có thể bức chết một người. Lời này của con, Liễu bá bá có thể hiểu được?”

Liễu Bác Ích hiểu được bản khoăn này của Vân Thù cũng đúng, nói cũng hợp lý, nhưng sau khi Liễu Bác Ích suy nghĩ một chút, kiên định mở miệng, “Nếu ta đã kiên định thì làm sao, người khác nói gì không liên quan tới ta, trong thành Ung đô này chuyện linh tinh còn ít sao?! Chuyện như vậy chỉ cần bản thân chúng ta nhận thức đúng, người khác nói cái gì cũng không quan trọng.” dieendaanleequydonn

Sau khi Liễu Bác Ích mở miệng nói ra dòng suy nghĩ của ông cũng trở nên càng nghiêm túc kiên định, “Tuy rằng ta làm quan, nhưng không phải không có người có chức quan lớn hơn ta ở phía trên, có Thừa tướng có Đại tướng quân trên nữa còn có Vương gia Hoàng tử, nhưng nói trắng ra cũng chẳng qua chỉ là một người mà thôi, ta trịnh ý nương con, tuy rằng ta không biết được Thục Tuệ muội tử và Thù nhi con nói như thế nào, nhưng những lời nói theo lời ta một chút xiu cũng không phải giả. Ta chính là muốn cưới nương con, lời ta đã nói ngay trước mặt nương con, bây giờ khi ở trước mặt con ta cũng nói như vậy, ta đã hạ quyết tâm muốn cưới bà ấy, cho dù là ai nói lời phản đối ta đều sẽ không đáp lại. Về phần Thù nhi con, về sau ta sẽ xem con như nữ nhi thân sinh mà đối đãi, nhất định sẽ không để cho người bắt nạt con, lui về sau tất cả những thứ mà quý nữ khác có, ta cũng sẽ không thiếu hụt con.”

Vân Thù nghe khi Liễu Bác Ích nói ra những lời này thì vẻ kiên định trên mặt tới cực điểm, trong lòng nàng lặng lẽ ủng hộ những lời này của Liễu Bác Ích, nhưng trên mặt hoàn toàn thờ ơ, nàng cắt đứt kích động của Liễu Bác Ích, giọng nhẹ nhàng, không có vui mừng cũng không có bất kỳ dao động, nàng khẽ thở dài một cái nói: “Liễu bá bá nói thật hay, con cũng không có lời nào để nói Nhưng mà, con vẫn không thể đồng ý.”

Liễu Bác Ích tràn đầy nhiệt tình trong nháy mắt lạnh xuống, ông nhìn Vân Thù, ông đã nói như vậy rồi, đây là vì sao? “Chẳng lẽ con không tin được Liễu bá bá? Sợ Liễu bá bá nói lời không giữ lời?”

Vân Thù chậm rãi lắc đầu một cái, “Con tin được Liễu bá bá, con và mẫu thân gặp thay đổi lớn, người thứ hai ân cần tới cửa với chúng con trừ bà ngoài ra chính là chỉ có một mình Liễu bá bá, Liễu bá bá thật tâm quan tâm chúng con, trong lòng Thù nhi luôn nghĩ lui về sau nếu như có cơ hội nhất định sẽ báo đáp Liễu bá bá tử tế. Thù nhi nghe lời nói mới vừa rồi của Liễu bá bá, trong lòng cũng có vài phần vui mừng, theo như lời nói của Liễu bá bá dĩ nhiên sẽ không lừa Thù nhi đi, Thù nhi cũng chính là nghĩ nếu như Thù nhi là nữ nhi của Liễu bá bá, điều này xem như là chuyện khiến cho người ta vui mừng nhất trên đời này. Chỉ có điều... Chỉ có điều Thù nhi thật sự không thể đồng ý chuyện này, mẫu thân con cũng không thể đồng ý.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Nói tâm sự (5)

Editor: Puck - Diễn đàn

Liễu Bác Ích vô cùng hoang mang, Vân Thù nha đầu này đã nói đến mức này, con bé cũng không có gì không đồng ý, nhưng vì sao vẫn không chịu gật đầu, hai chữ “Vì sao” cứ cắm ở trong cổ họng của ông, nhưng không đợi ông hỏi ra lời, Vân Thù ngược lại nói điểm nghi ngờ kia của Liễu Bác Ích ra khỏi miệng, “Mẫu thân con có thai.”

Liễu Bác Ích ngây ngốc, có phần ngoài ý muốn.

“Thân thể mẫu thân yếu ớt, trước khi có con đã từng không cẩn thận mất một hài tử, vào năm con bốn tuổi vốn cũng có một hài tử, nhưng vẫn không biết tại sao lại bị hư, từ đó về sau chính là chưa từng có lại, thân thể cũng có vài phần yếu ớt. Bây giờ mẫu thân con có thai, đại phu đã nói, mẫu thân cần phải nghỉ ngơi cho tốt, nếu lại hư nữa chỉ sợ lui về sau mẫu thân con sẽ không bao giờ có thai được nữa, nếu dùng thuốc phá đi, chỉ sợ đến lúc đó xóa đi không chỉ là cục thịt trong bụng mà còn có một cái mạng này của mẫu thân con.” Khi Vân Thù nói đến điểm này, trong vẻ mặt có vài phần không đành lòng, chuyện Vạn Thục Tuệ mất hai hài tử ở Vân gia vẫn do Chương ma ma sau này nói cho nàng biết, Vân Thù cảm thấy tuy rằng mẫu thân nàng thật sự hơi yếu, nhưng cũng không đến tình trạng kia, chuyện bản thiêu trong hậu trạch cũng không ít, hơn nữa Vân Thù cũng cảm thấy Vạn Thục Tuệ không phải là đối thủ của các di nương trong phủ, không chừng trong đó cũng không thiếu mờ ám, chuyện sảy thai này nói không chừng còn có gì khác, “Liễu bá bá muốn cưới mẫu thân của con, vốn định cưới về rồi để cho mẫu thân con sinh con dưỡng cái cho bá bá hay là như thế nào? Nếu như sinh con dưỡng cái, bá bá đã có một nhi tử, cũng không nhất định cần chuyện truyền thừa hương khói rồi, nhưng nếu cần, lui về sau mẫu thân con không có con nối dòng được nữa đến lúc đó phải làm như thế nào? Chẳng bằng giống như bây giờ, cái gì cũng không thay đổi, ít nhất vẫn có thể giống như bằng hữu lâu năm nhiều năm không gặp trò chuyện gặp mặt tốt đẹp bình thường.”

Ngay từ khi bắt đầu đối thoại giữa nàng và Liễu Bác Ích, Vân Thù cũng đã bắt đầu quan sát nét mặt Liễu Bác Ích, nhìn ông ấy từ khiếp sợ đến kích động, tất cả tình cảm trong này hết sức rõ ràng, nói cách khác Liễu Bác Ích thật tâm muốn cưới Vạn Thục Tuệ vào cửa, bây giờ nàng lấy tình huống của Vạn Thục Tuệ nói cho Liễu Bác Ích nghe, điều này cũng xem như khảo nghiệm cuối cùng của nàng đối với Liễu Bác Ích, xác định Liễu Bác Ích cuối cùng lựa chọn như thế nào. die~nd a4nle^q u21ydo^n

Giọng Vân Thù nhẹ nhàng, hơi chần chừ hơi do dự hơn nữa là lo lắng, “Liễu bá bá, mẫu thân con có thai, hài tử này là của ai bá bá cũng biết, như vậy,

bá bá còn bằng lòng cưới sao?”

Liễu Bác Ích giống như rơi vào trong trầm tư, ông đứng ở đó hồi lâu vẫn không nói chuyện, mà ông trầm mặt cũng khiến cho trong phòng khách càng trở nên yên tĩnh. Về câu trả lời cho vấn đề này, trong lòng Vân Thù cũng hoàn toàn không hề có một cơ sở, chuyện này không thể theo lẽ thường tới suy đoán, cho nên cũng chỉ có thể nhìn phản ứng của Liễu Bác Ích, cho dù làm ra phản ứng gì đều có thể lý giải.

“Rằm”

Liễu Bác Ích đám một quyền lên trên bàn nhỏ, trên khuôn mặt có một vẻ tức giận khó có thể dùng lời diễn tả được, trong tròng mắt cũng giống như bị lửa giận nhuộm đỏ, ông gầm nhẹ: “Vân Hoảng đồ khốn kiếp này, sao có thể làm như vậy!”

Liễu Bác Ích cũng không biết rõ ràng chuyện tình của Vạn Thục Tuệ, mơ mơ hồ hồ cũng chính là biết sau khi bà bị hưu ra khỏi phủ lại trải qua một lần ảm tĩ do Vân Thù gây ra mới có thể hòa ly rồi đi, ông cũng không hỏi thăm cận kề, cho nên hôm nay ông mới biết được Vạn Thục Tuệ thân mang thai mà hòa ly, chuyện này đủ để thấy được chuyện Vân Hoảng làm ra đủ để khiến cho người ta khó tiếp nhận đến cỡ nào.

Vân Thù cũng không nghĩ đến Liễu Bác Ích nói ra lại là một câu như vậy, nàng hơi ngẩn ra, lời phía sau của Liễu Bác Ích càng khiến cho nàng ngoài ý muốn, “Thù nhi, ta bằng lòng chăm sóc cho mẫu thân của con, không chỉ coi con như nữ nhi thân sinh, cho dù là hài tử trong bụng mẫu thân con sinh ra ta cũng sẽ coi như chính mình sinh ra! Con để cho cho mẫu thân của con thả lỏng tinh thần, không cần ra làm ra chuyện gì quá hồ đồ, tuy nói rằng hài tử có máu mủ với Vân gia, nhưng một nửa trong đó chảy cũng chính là máu của mẫu thân con.”

Ánh mắt của Liễu Bác Ích vô cùng kiên định, thân thể vốn hơi đơn bạc kia trong nháy mắt xem ra hết sức cường nghị, có một vẻ cường đại khó hiểu.

Liễu Bác Ích nhìn vẻ mặt hơi giật mình của Vân Thù, ông ngẫm nghĩ sau đó thoáng ổn định tâm tình vừa mới hơi kích động của mình, sau khi làm rõ suy nghĩ của mình rồi mới mở miệng: “Ta muốn cưới mẫu thân của con chính là muốn bà ấy sống tốt hơn mà thôi, cũng không phải muốn cưới mẫu thân của con về để sinh con đường cái, lui về sau có hài tử hay không cũng không gấp, con và Vân Hiên còn có hài tử chưa ra đời chính là hài tử thân sinh của ta. Tuổi Liễu bá bá không nhỏ, ngoài mặt này chính là nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ rồi, giống như lời vừa rồi Thù nhi nói, nếu ta thật sự muốn thủ thê, đã sớm mấy năm trước khi Vân Hiên còn chưa hiểu chuyện liền thủ rồi, tuy nói rằng khi đó sợ người sau sẽ bắt nạt nhi tử duy nhất mà thê từ ta lưu lại, nhưng sau này Vân Hiên hài tử kia dần dần lớn, cũng không phải không có cơ hội, chỉ có điều ta luôn không có ý tứ này. Ta nhìn trướng Thục Tuệ muội tử, cũng không phải bây giờ, khi đó mới quen cũng có vài phần tâm tư, chỉ có điều chúng ta đều là người có hôn ước không thể làm những chuyện càn rỡ này, Thục Tuệ muội tử cũng vẫn không biết, cho tới hôm nay ta đây mới nói ra ngoài miệng, suy nghĩ tới trong cuộc sống sau này hai bên có thể làm bạn kèm theo chút thời gian thư thái. Con là hài tử thông minh, ta cũng không coi con như hài tử mà nhìn, tất cả lời ta nói lúc này đều là nghiêm túc chân thật một chút cũng không giả bộ, nếu mẫu thân con bằng lòng gả cho ta, cho dù là con cũng được hay là cốt nhục trong bụng bà ấy cũng được, ta đều coi như hài tử thân sinh của mình mà yêu thương, thứ người khác có tuyệt đối sẽ không thiếu của con một phần. Nhưng nếu như mẫu thân con không muốn gả cho ta, ta hiểu được tính tình bà ấy như vậy đại khái cũng sẽ không gấp lại ta, nhưng mà tính tình Vân Hoảng này cũng không phải người dễ bắt chẹt, lui về sau nếu như gặp phải chuyện gì cứ đến chỗ ta, chỉ cần là chuyện mà ta có thể ra lực, nhất định sẽ giúp một tay, tuyệt đối không để cho người nọ ức hiếp mẫu nữ hai người.” die nda nle equ ydo nn

Liễu Bác Ích nói những lời này vô cùng thành khẩn, sắc mặt cũng tỏ ra cực kỳ nghiêm túc.

Lắng nghe Liễu Bác Ích nói hết lời, một hồi lâu Vân Thù vẫn không nói gì, nàng quả thật chưa từng gặp ai, Liễu Bác Ích này thật sự là một chính nhân quân tử và lại còn là một nam nhân tốt khó gặp.

Liễu Bác Ích thấy Vân Thù không nói lời nào, lúc này ông mới lại nói một câu: “Lời này cũng chính là lời đáy lòng ta, Thù nhi con cứ nói lại lời này cho mẫu thân con nghe, đây rốt cuộc phải làm như thế nào, cũng chính do bà ấy đi. Ở trong lòng ta, bà ấy vẫn là nữ tử dịu dàng ở trong lòng ta năm đó.”

“Không cần.” Vân Thù cười nói, nàng quay đầu lại nói một tiếng về phía tấm bình phong bằng gỗ khắc hoa, “Mẫu thân, người cũng nghe cẩn thận những lời mới vừa rồi Liễu bá bá nói đi, bây giờ như thế nào, cũng chính do mẫu thân tới nói một câu đi!”

Liễu Bác Ích ngây ngẩn cả người, rồi phản ứng lại, ông đi tới, đẩy tấm bình phong bằng gỗ sang bên cạnh, chỉ thấy Vạn Thục Tuệ ngồi trên một chiếc ghế sau tấm bình phong, mà bây giờ bà ấy đã khóc không thành tiếng, gương mặt đã khóc đến tràn đầy nước mắt.

“Thục Tuệ.” Liễu Bác Ích nhỏ giọng kêu một tiếng.

Vạn Thục Tuệ ngẩng đầu liếc nhìn Liễu Bác Ích, nước mắt kia rơi càng hung ác hơn, trong giọng nói cũng vì khóc thút thít mà hơi nghẹn ngào, lại mang theo vài phần kích động, “Ta gả cho chàng, ta gả cho chàng...”

Liễu Bác Ích vừa nghe được Vạn Thục Tuệ nói như vậy, ông cũng lộ ra vẻ mặt vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Giấy cam đoan (1)

Liều Bác Ích thấy Vạn Thục Tuệ đồng ý tất nhiên cực kỳ vui mừng, ông móc khăn tay trong tay áo mình ra, đưa cho Vạn Thục Tuệ, bà khóc đến vô cùng đau buồn, nhưng nước mắt như hạt châu kia rơi vào trong lòng ông, ngược lại khiến ông vô cùng không nỡ.

“Đừng khóc, thân thể của nàng bây giờ không nên khóc.” Liều Bác Ích nhỏ giọng khuyên nhủ, “Lại lau đi, đây ứng với là một chuyện hết sức vui mừng, nàng khóc cái gì?”

Liều Bác Ích nhìn Vạn Thục Tuệ cầm khăn tay của ông lau nước mắt, ông hết sức chân thành nói: “Thục Tuệ, cho dù nàng thật sự bằng lòng gả cho ta hay bởi vì những lời nói vừa rồi của ta, nhưng ta thật tâm thật ý. Lời nói mới vừa rồi tuyệt đối cũng không phải chỉ thuận miệng nói ra, nàng yên tâm sinh hài tử, ta nhất định sẽ coi như hài tử thân sinh của mình mà đối đãi.”

Vạn Thục Tuệ gật đầu liên tục, mới vừa rồi bà ngồi sau tấm bình phong nghe cẩn thận đoạn đối thoại của Vân Thù và Liều Bác Ích, ở trước mặt bà nếu như Liều Bác Ích nói ra những lời này, Vạn Thục Tuệ còn có thể có chút nghi ngờ, dù sao ở trước mặt người ta nói ra những lời dễ nghe còn không phải là chuyện hạ bút thành văn sao, nhưng khó khăn nhất chính là sau lưng và ngay mặt giải thích giống nhau. Vạn Thục Tuệ cảm thấy Liều Bác Ích thật lòng, mà bà cũng bằng lòng đánh cược một ván, đánh cược nam nhân này sẽ trở thành chỗ dựa của bà.

Vân Thù đứng ở bên cạnh nhìn Liều Bác Ích nhỏ giọng trấn an mẫu thân của mình, hôm nay nàng cố ý mời Liều Bác Ích tới trong nhà, cũng để cho mẫu thân mình ngồi ở sau tấm bình phong bằng gỗ dày không lên tiếng, để cho nàng và Liều Bác Ích nói chuyện, xem ông ấy người này rốt cuộc có tính cách như thế nào. Nếu như sau khi ông ấy thật sự biết được những chuyện này còn có thể như một, vậy cũng đáng giá để suy nghĩ một chút, nhưng nếu như sau khi ông ấy biết được chuyện này mà có lời nói đầy đưa khác hoặc có bất kỳ vẻ mặt không đúng nào, Vân Thù thề, từ nay về sau sẽ không để cho Liều Bác Ích tới cửa, nàng không chọc nổi Ngự sử đại phu, trốn tránh vẫn là trốn tránh. di3nd@nl3qu.yd0n

Chỉ có điều Vân Thù không nghĩ tới Liều Bác Ích cuối cùng sẽ nói ra như vậy, nàng thấy ông ấy nói cực kỳ nghiêm túc một chút cũng không tồn tại giả dối, lúc này mới chỉ ra chỗ mẫu thân ngồi, chuyện còn dư lại cũng nhìn ý tứ của chính mẫu thân nàng rồi, chỉ có điều Vân Thù không ngờ mẫu thân của nàng cứ đồng ý như vậy.

Nhưng mà nghe bà đồng ý như vậy, Vân Thù cũng không lên tiếng phản đối.

Vạn Thục Tuệ khóc một hồi lâu rồi mới dừng lại không tiếp tục khóc, thế nhưng đôi mắt đã đỏ giống như hạt đào, lòng nhiệt tình kích động của bà cũng đã thông thả lại, nghĩ đến lời mới vừa rồi mình nói, mặt của Vạn Thục Tuệ cũng có vài phần ửng đỏ, đang định xoay người ra phía sau, nhưng Liều Bác Ích nắm chặt lấy bà không cho bà đi.

Liều Bác Ích cũng không phải người hồ đồ gì, ông thật sự có vài phần kích động, nhưng sau khi tỉ mỉ suy nghĩ một chút cũng biết được mới vừa rồi có lẽ là do Vân Thù ra chủ ý, hành động lần này tuy rằng có thừa dò xét ý tứ của ông, nhưng đây cũng không phải là không hiểu chuyện, tất cả lo nghĩ của con bé đều có lý, xem ra hài tử Vân Thù này thật sự chính là vô cùng nhân tiểu quý đại *, suy nghĩ kia thật sự không hề kém người lớn, chỉ sợ suy tính của người lớn cũng không cẩn thận như con bé.

(*) Nhân tiểu quý đại: thành ngữ, chỉ tuổi còn nhỏ nhưng suy nghĩ rất khôn khéo, làm người nghịch ngợm, nhiều mưu ma chước quỷ.

Thấy Liều Bác Ích nhìn qua, Vân Thù cũng lộ ra một nụ cười dịu dàng: “Liều bá bá xin đừng trách, cũng vì tốt cho mẫu thân con cho nên mới như thế.”

Liều Bác Ích cười ha ha, một chút cũng không lưu tâm vẫy tay nói: “Thù nhi thận trọng, sao ta có thể dễ tâm, vậy lui về sau chúng ta đều là người một nhà, tất nhiên không nói lời kiểu hai nhà, tuổi của ta đây có thể có được một nữ nhi thông minh như Thù nhi cũng có thể coi như hạnh phúc. Thù nhi, Liều bá bá không làm cho con thất vọng chứ?”

Vân Thù gật đầu cười, đúng là Liều Bác Ích không khiến cho nàng thất vọng, cho nên bây giờ ông vẫn còn đứng ở đây nói chuyện với mẫu nữ hai người chứ không phải trực tiếp bị người mời ra ngoài.

Liều Bác Ích thấy Vân Thù gật đầu, cũng biết nữ nhi tương lai của ông hài lòng với ông, mà ông cũng cực kỳ hài lòng với Vân Thù, mà lại còn càng nhìn càng hài lòng, nếu bây giờ Vạn Thục Tuệ đã đáp ứng với ông chuyện này, ông nghĩ hôm nay tốt nhất rên sát khi còn nóng quyết định hôn sự mới phải, sau khi suy nghĩ một chút, Liều Bác Ích nói: “Ta thấy một lát nữa trở về ta mời bà mai cảm lễ, sáng sớm ngày mai đi Vạn gia, chuyện này vẫn phải nói một tiếng cho Vạn lão phu nhân, nhận được tán thành của bà ấy, hôn kỳ này cũng nên xác định sớm mới được. Chỉ có điều thời gian này hơi vội vàng, lục lể chỉ sợ không làm được chu toàn.”

Vạn Thục Tuệ gật đầu một cái, chuyện này đúng là đạo lý như vậy, nhưng bà cũng hiểu được bây giờ mình tái giá, nữ nhân tái giá có thể không được coi trọng giống như nữ tử xuất giá, tam thư lục lễ tất nhiên không thể nào, có thể có một cổ kiệu đỏ mang tới cửa đã không tệ, nhiều nhất chính là sau khi vào cửa, ở ngoài cửa đốt hai dây pháo, trên cửa dán chữ hỷ bày tỏ trong nhà có tin mừng, nào sẽ khua chiêng gõ trống giống như lần đầu lên kiệu hoa. Vạn Thục Tuệ cũng hiểu được tình huống này, cho nên cũng không cưỡng cầu nhất định đầy đủ một tam thư lục lễ, nhưng nếu như mình tái giá, chuyện này vẫn thật sự phải báo cho Miêu thị.

Nhưng một khi báo cho Miêu thị, bên chỗ Vạn Thù Nghĩa và Hồ thị không có khả năng không biết. Vừa nghĩ tới đại ca đại tẩu nhà mình, Vạn Thục Tuệ cũng cảm thấy có vài phần tự tại không lớn, tuy nói rằng đã nhìn rõ ràng hai người kia, nhưng rốt cuộc vẫn là người một nhà, nếu như chuyện này không để cho bọn họ biết được cũng không thể, nhưng một khi biết được, Vạn Thục Tuệ cũng chính là sợ không biết hai người bọn họ sẽ náo loạn ra một yêu nga từ * gì, Vạn Thục Tuệ lập tức có vài phần khó xử, bà nói: “Bên chỗ mẫu thân dĩ nhiên cần phải báo cho, chỉ có điều chỗ huynh trưởng... Nếu như để cho đại ca và đại tẩu biết được, chỉ sợ sẽ sinh ra ý niệm gì khác, nhưng không để cho bọn họ biết được, chuyện này khả năng không lớn, rốt cuộc vẫn là...” di@en*dyan(lee^qu.donn)

(*) Yêu nga từ: là câu nói địa phương của các cụ già ở Bắc Kinh, ý là: giờ trôi, giờ mất khéo, có ý xấu, có mưu mô, toan tính bần thiêu, chệch khỏi cách nghĩ thông thường.

Vạn Thục Tuệ hơi lúng túng một chút, ngay cả Liễu Bác Ích cũng cảm thấy có vài phần bị làm khó, chuyện này nói đơn giản cũng là một chuyện đơn giản, Vạn Thủ Nghĩa và Vạn Thục Tuệ là hai huynh muội, nếu như không để cho ông ta biết được, khi người khác nhắc đến cũng chính là Vạn Thục Tuệ thất lễ, ngay cả huynh đệ trong nhà cũng che giấu như vậy, đến lúc đó khi nhắc tới cũng chính là bà sai lầm rồi, nhưng nếu cho bọn họ biết được, Liễu Bác Ích lại cảm thấy mặt ngoài tỉnh tỉnh của Vạn Thủ Nghĩa là tốt, nhưng trong xương cũng là một kẻ tham lam, chuyện mưu quan trước đó cũng có thể làm ra, lần này không biết định mượn chuyện này làm ra ồn ào gì, coi như khó lòng đề phòng.

Liễu Bác Ích suy nghĩ một chút, liền nhìn về phía Vạn Thủ còn đứng ở bên cạnh: “Thù nhi, con hài tử nhân tiểu quý đại lại rất thông minh, con lại suy nghĩ một chút xem có chủ ý gì tốt?”

Ông ngay trước mặt Vạn Thủ nói ra những lời này thứ nhất coi Vạn Thủ là người mình, cảm thấy không có chuyện gì cần che giấu trước mặt con bé, hơn nữa Liễu Bác Ích cảm thấy suy nghĩ của bọn họ cũng không có tác dụng gì, chẳng bằng mọi người cùng nhau vạch ra nguyên nhân, cũng thương lượng một chút, như vậy không hề khúc mắc hỏi chủ ý của Vạn Thủ, điều này thể hiện Liễu Bác Ích thật sự xem trọng Vạn Thủ ở trong lòng.

Vạn Thủ suy nghĩ một chút cười nói: "Chuyện này thật ra thì nghiêm túc nói đơn giản cũng đơn giản nói khó khăn cũng khó khăn. Bên chỗ bà ngoại kia hơn phân nửa không có vấn đề gì, chính là vấn đề chỗ cậu mẹ thôi. Cũng không phải con đây một đứa làm ngoại sinh nữ ghét bỏ, chỉ có điều mấy chuyện gần đây cậu mẹ làm thật sự không nói nổi, nếu để cho bọn họ biết được chuyện này nói không chừng sẽ sinh ra ý định gì, nhưng không biết được cũng là chuyện không thể nào."

Liễu Bác Ích và Vạn Thục Tuệ gật đầu, cũng chính là đạo lý này.

Nụ cười trên mặt Vạn Thủ càng trở nên xảo trá, nàng nói: “Con đây ngược lại có một biện pháp, không biết có thể làm được hay không. . .”

(1) Tam thư lục lễ: Theo nghi thức truyền thống của Trung Quốc, những người đàn ông và phụ nữ kết hôn cần ba thư (tam thư) giới thiệu và sáu lễ (lục lễ).

- Tam thư:

+ Sinh thư: thư trao đổi lúc nhà trai ngõ ý muốn cầu hôn và xin phép được qua nhà gái bàn tính mọi chuyện.

+ Lễ thư: Trong thư nhà trai chọn ngày lành tháng tốt, nhờ người mai mối sang nhà gái hỏi ngày sinh tháng đẻ của cô gái mà họ muốn cưới.

+ Nghênh thư: Thư dự kiến ngày giờ rước dâu.

- Lục lễ là sáu lễ nhà trai phải lo toàn vẹn khi họ nhà gái đã chấp thuận kết tình thông gia

+ Lễ nạp thái (dạm ngõ): Sẽ kèm theo lá thư thứ nhất

+ Lễ vấn danh: Sẽ kèm theo lá thư thứ hai

+ Lễ Nạp cát: Sau khi có kết quả hòa hợp hay xung khắc về bát tự của hai bên nam nữ, sẽ có bàn luận sơ bộ về hôn sự

+ Lễ Nạp tỳ (Nạp trưg): Đính hôn

+ Lễ Thành kỳ: Sẽ kèm theo lá thư thứ ba

+ Lễ Nghênh thân (Vu quy)

Tam thư lục lễ ý chỉ được cưới hỏi đàng hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Giấy cam đoan (2)

Editor: Puck - Diễn đàn

Vạn Thủ cẩn thận nói chủ ý của mình cho Liễu Bác Ích và Vạn Thục Tuệ, Liễu Bác Ích và Vạn Thục Tuệ còn chưa nghe Vạn Thủ nói xong đã gật đầu liên tục, cảm thấy đúng là một chủ ý tốt.

Sau khi nói xong với Liễu Bác Ích, Liễu Bác Ích ở lại trong nhà này rồi cuộc vẫn nghĩ tới bây giờ coi như danh bất chính ngôn bất thuận nên cũng không

ở lại thêm, đợi đến sau khi Liễu Bác Ích rời đi, Vạn Thục Tuệ giống như thờ phào nhẹ nhõm, nhưng trên đầu chân mày vẫn có vài phần sắc mặt vui mừng.

“Mẫu thân bây giờ đã yên tâm? Liễu bá bá chính là một người tốt khó gặp, lui về sau cũng sẽ không khiến mẫu thân chịu uất ức gì.” Vân Thù nói, trên mặt của nàng cũng có vài phần ý cười, chỉ cảm thấy chuyện ngày hôm nay dù ít dù nhiều cũng có vài phần ra ngoài dự đoán của nàng, tuy rằng bây giờ chuyện này đã định ra hơn phân nửa rồi, nhưng sau này còn có thời gian, có lẽ cũng có thể xảy ra chuyện khác, nhưng bây giờ chuyện này cũng thật sự có thể tính là một chuyện vui lớn.

“Ông ấy thật sự là một người tốt.” Vạn Thục Tuệ nói, mặc dù câu nói này không phải lần đầu tiên nói, nhưng lần này khi nói đến thì trong lòng phá lệ có vẻ ngọt ngào, trong lòng cũng có vài phần kích động.

“Hôm qua mẫu thân còn đoán đo không thôi đấy, bây giờ đã bao che, đây thật là...”

Vân Thù dùng ánh mắt trên gheo nhìn Vạn Thục Tuệ, nóng đến khuôn mặt của Vạn Thục Tuệ đã đỏ lại càng thêm đỏ.

“Thù nhi con hài tử này, con chính là muốn để cho nương đánh mông con sao?” Vạn Thục Tuệ ra vẻ định đánh mông Vân Thù, thế nhưng chẳng qua chỉ là giả vờ giả vịt mà thôi, khuê nữ của bà là khuê nữ tốt đỉnh đỉnh trên đời này, bà nào xuống tay được, nếu người khác dám xuống tay với khuê nữ của bà, bà không thể không liều mạng với người ta.

Vân Thù cũng biết được Vạn Thục Tuệ chẳng qua chỉ giả vờ giả vịt mà thôi, nàng cũng giả vờ giả vịt lui ra hai bước nói: “Mẫu thân nữ lòng đánh con sao, đánh con đau lòng là con hay là nương, đã như vậy đừng đánh đi, con đi tìm Chương ma ma kêu bà ấy chuẩn bị một số thứ, ngày mai hai mẫu nữ chúng ta đi thăm bà ngoại.” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Vạn Thục Tuệ gật đầu một cái, nhìn bóng lưng Vân Thù rời đi trong lòng ám áp, khuê nữ này của bà chỗ nào cũng vì bà mà suy nghĩ, mà trong lòng Vạn Thục Tuệ cũng âm thầm thề cảm thấy lui về sau mình sinh được mấy hài tử đều được, khuê nữ này vĩnh viễn xếp vị trí thứ nhất trong lòng bà.

Sáng sớm hôm sau, Vạn Thục Tuệ mang theo Vân Thù còn có dẫn theo Chương ma ma cùng nhau đi Vạn gia, một ngày trước từ trong miệng Vân Thù Chương ma ma đã biết chuyện này rồi, trong lòng cũng hết sức cảm thấy vui mừng thay cho Vạn Thục Tuệ, cảm thấy tái giá vậy cũng là một chuyện tốt, dù sao tiểu thư nhà mình còn trẻ tuổi, người có lỗi với Vạn Thục Tuệ là Vân gia, Vạn Thục Tuệ cũng không cần vì Vân gia mà tri hoãn bản thân. Chương ma ma cũng cảm thấy Vạn Thục Tuệ vô cùng trẻ tuổi, tuy nói rằng bên cạnh có một Thù nhi tiểu thư thân thiết, nhưng dù thân thiết như thế nào, mấy năm sau vẫn còn phải hứa gả cho người, đến lúc đó bên cạnh trống không, ngay cả một chút nhớ nhung cũng mất, hơn nữa Chương ma ma cũng rất sợ cục thịt trong bụng tiểu thư nhà mình có một sơ suất gì, dù sao trước đó đã từng bị hư thai, lại sợ sau khi sinh ra Vân gia không cần thể diện kia muốn tới giành.

Buổi sáng trước khi ra cửa Vân Thù cũng căn dặn mẫu thân mình và Chương ma ma, một lát nữa sau khi gặp được Miêu thị, trừ phi cần thiết đừng nói dóc, có chuyện gì cứ để cho nàng nói là được, nếu như gặp được Hồ thị nghe Hồ thị nói gì đó cứ xem như hòa toàn không nghe được là được, Vạn Thục Tuệ và Chương ma ma cũng hiểu được mình không phải là đối thủ của Hồ thị chưa ngoa đánh đá kia, sau khi nghe được Vân Thù căn dặn như vậy cũng gật đầu liên tục.

Khi ba người Vân Thù tới, Vạn Thù Nghĩa vẫn còn ở nhà, Vân Thù cảm thấy chuyện này vẫn nên nói trước mặt Vạn Thù Nghĩa thì tốt hơn, tránh cho đến lúc đó về sau bọn họ lại can thiệp vào.

Khi Vân Thù đến chỗ Miêu thị, Miêu thị đã dùng xong đồ ăn sáng, đang khép hờ mắt lần tràng hạt trên tay niệm kinh Phật, sau khi Thâm ma ma gọi một tiếng, mới mở mắt nhìn Vạn Thục Tuệ và Vân Thù vừa đi vào cửa.

“Lão phu nhân, tiểu thư mang theo Thù nhi tiểu thư tới thăm ngài.” Thâm ma ma cười nói, “Lúc trước không phải lão phu nhân còn nhớ nhung sao, hôm nay tiểu thư và Thù nhi tiểu thư xem như đã tới.”

Miêu thị nghe Thâm ma ma nói như vậy, tầm mắt cũng nhìn về phía hai người Vạn Thục Tuệ và Vân Thù, một hồi lâu sau mới nói một tiếng: “Gây.”

Vạn Thục Tuệ nghe được mẫu thân mình nói như vậy, hốc mắt hơi đỏ, lập tức nghẹn ngào mà kêu một tiếng nương, còn Vân Thù đoan đoan chính chính hành lễ với Miêu thị, gọi một tiếng “Bà ngoại”.

Mấy ngày gần đây Miêu thị nghe được phong vân bên ngoài không ngừng, đầu tiên là đi phủ nha kiện cáo Vân Hoàng, tiếp theo là ồn ào Dương gia từ hôn, hết sóng này đến sóng khác, thật sự một chút ngừng nghỉ cũng không có, Miêu thị vốn có chút bất mãn với chuyện Vạn Thục Tuệ muốn sinh hạ hài tử trong bụng, cảm thấy đã không có bao nhiêu quan hệ còn sinh làm chi, nhưng sau khi nghe đại phu nói phá thai có nguy hiểm đến tính mạng, nhờ vậy mới không nói thêm cái gì, nhưng cũng không nói lên bà vui mừng, hơn nữa mỗi một việc mỗi một chuyện sau đó cũng huyền não đến trong lòng Miêu thị không có ngọn ngành, bà lại quá rõ ràng tính tình của nữ nhi nhà mình, cho nên biết chuyện này tuyệt đối không phải do người có tính tình mềm yếu như con bé có thể làm ra, nhưng nếu không phải do con bé –

Miêu thị đưa tầm mắt của mình cuối cùng rơi vào trên người Vân Thù đang cười nhẹ nhàng, lần trước khi con bé tới đây chính là đã thấy rõ hiển nhiên rồi, nhưng mà chỉ là một tiểu nha đầu mười hai tuổi thôi, thật sự có thể làm ra chuyện như vậy sao?

Vân Thù thấy Miêu thị nhìn mình, cũng chính là nở một nụ cười với Miêu thị, điềm nhiên hỏi: “Bà ngoại nhìn Thù nhi như vậy, Thù nhi có làm chuyện gì không đúng?” dfienddn lieqiudoon

“Người còn có cái gì làm đúng, mấy ngày nay, phong vân nói bậy nói bạ bên ngoài cũng có thể ăn chết người ta, người nói người một cô nương gia tốt đẹp, Tuệ nhi con cũng không quản lý cho tốt, sau này ai còn dám đến cưới nhà đầu này!” Miêu thị nghiêm túc nói, “Bây giờ đáng về của con như vậy,

Thù nhi còn có dáng vẻ như thế, trong ngày sau, con định như thế nào cho phải?”

Vạn Thục Tuệ bị lão nương của mình khiển trách một trận, bà cũng hơi ngầy ngẩn của người, trực giác phản ứng kịp chính là phải nói xin lỗi, chỉ có điều lời này còn chưa nói ra khỏi miệng, ngược lại Vân Thù cười híp mắt lên tiếng trước: “Bà ngoại, Thù nhi không sợ. Người làm việc trái lương tâm cũng không phải Thù nhi và nương, làm được quá mức cũng không có gì sai, cho nên cuộc sống sau này của Thù nhi chính là ngăn đầu ưỡn ngực. Bà ngoại cũng là có ý tốt, ngại sợ Thù nhi về sau không có ai thêm lấy, nhưng lui về sau sự tình có ai biết được đâu, dù sao bây giờ Thù nhi còn nhỏ, có thể ở bên cạnh mẫu thân nhiều hơn.”

Bây giờ thanh danh đã thành như vậy, lui về sau hôn sự có thể có gì tốt! Miêu thị than thở một tiếng trong lòng, nhưng nhìn dáng vẻ Vân Thù dường như một chút cũng không biết ưu sầu mà cười, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể nói những lời này ra, dù sao không tốt gì nhưng rút cuộc vẫn là ngoại sinh nữ nhà mình, bà cũng chỉ có thể đưa mắt nhìn Vạn Thục Tuệ, trong ánh mắt kia mang theo vài phần nhắc nhở, hình như đang nói với Vạn Thục Tuệ - Con xem chừng nha đầu này một chút, đừng gây ra chuyện gì nữa, nếu không cả Ung đô này chỉ sợ không có ai bằng lòng tới kết thân.

Vạn Thục Tuệ cũng nhìn ra được ánh mắt đầy phần nhắc nhở ba phần cảnh cáo của Miêu thị, bà cũng biết mẫu thân mình đây đang chỉ cái gì, nhưng bây giờ Vạn Thục Tuệ đã sớm không còn là người có tâm tư hèn nhát, giống như ban đầu nữ nhi của mình nói vậy, bà cũng không làm gì sai, miệng lưỡi vẫn không hiểu. Vạn Thục Tuệ còn cảm thấy Dương Kiệt Minh thật sự rất không xứng với bảo bối trên đầu quả tim này của bà.

Miêu thị nhìn Vạn Thục Tuệ hồi lâu cũng không thấy Vạn Thục Tuệ nói lời gì, trong lòng không khỏi có chút tích tụ, đang suy nghĩ cần phải nhắc nhở một chút, Vân Thù ngược lại ngọt ngào mở miệng nói trước: “Bà ngoại, hôm nay cháu và mẫu thân tới đây còn có một chút chuyện muốn nói với bà ngoại và cậu, để Thẩm ma ma đi mời cậu tới có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Giấy cam đoan (3)

Editor: Puck - Diễn đàn

Miêu thị nghe được Vân Thù nói có chuyện muốn nói, đây cũng khiến cho bà ít nhiều có phần hoang mang, trước đó nhi tử và con dâu của mình náo loạn chút khó chịu, cho nên mấy ngày nay tới giờ cũng chỉ lúc ban đầu khi mấy người Vân Thù dọn đi tòa nhà cho thuê thì Miêu thị có xem một lần, còn đưa cho mười lượng bạc, sau đó cũng không đi nữa. Mà sau khi Vạn Thục Tuệ và Vân Thù chuyển đi ra ngoài, đây là lần đầu tiên trở về, sau khi trở về lại đòi gặp người, đây là?!

Miêu thị có vài phần khản trương: “Có phải người cậu vô liêm sỉ của cháu lại làm ra chuyện gì không?”

Phản ứng theo trực giác của bà chính là hai thứ đồ không yên lòng đó lại đi náo loạn, lần trước không biết náo loạn vì chuyện gì, hai người trở lại cãi vã lặt vặt, mặt Hồ thị tối sầm hồi lâu, càng thêm ồn ào khiến trong phủ không có ngày yên bình, nhưng Miêu thị rút cuộc vẫn nhìn trúng Vạn Thù Nghĩa, trong phủ này cũng chỉ có một người kiếm tiền như vậy, lui về sau vẫn cần dựa vào hán đốt giấy để tang tổng chung * cho.

(*) Tổng chung: Chăm sóc người thân trước lúc lâm chung. Lo ma chay cho người thân

Suy nghĩ một chút sau đó lại nói với Vân Thù và Vạn Thục Tuệ: “Tuy rằng nó hơi vô liêm sỉ chút, nhưng dù sao cũng là thân nhân vẫn là một nam nhân cần đi lại bên ngoài, có một số việc hai đứa cũng đừng quá tích cực đi, lui về sau ta cũng sẽ nhìn chăm chăm không để cho bọn họ đi chọc hai đứa là được.”

Vân Thù cũng biết hành động bất đắc dĩ của Miêu thị, bà ngoại của nàng có thể nói đến mức này đã coi như hết sức không dễ dàng, cũng coi như cố hết sức đưa ra một công đạo, nhưng rút cuộc trong lòng vẫn lo nghĩ cho nhi tử duy nhất này. dinendian.loqid]on

Vân Thù cười nói: “Bà ngoại nghĩ nhiều rồi, mẫu thân và con còn không rõ tính tình của cậu như thế nào sao, hôm nay tới đây thật sự có chuyện muốn tìm cậu, bảo đảm không phải là chuyện xấu gì, mà là một chuyện vui, mời đến là được.”

Miêu thị nghe Vân Thù nói như vậy, trong lòng bà cũng cũng không thả lỏng bao nhiêu, mấy lời vừa rồi của Vân Thù nghe thật sự vô cùng biết rõ đạo lý, nhưng trên thực tế sau khi tính tế cân nhắc cũng có thể phân biệt ra được có bao nhiêu ý tứ châm biếm, bà cũng không tính toán nhiều, liếc mắt ra hiệu cho Thẩm ma ma.

Thẩm ma ma nhận được ý tứ, vội vàng ra ngoài kêu một nha đầu làm việc nặng truyền lời, rồi lại trở về trong sân hầu hạ.

Nha đầu làm việc nặng đi rất nhanh rồi trở lại, Vạn Thù Nghĩa đang ở trong nhà tới, đi cùng còn có Hồ thị.

Khi Vạn Thù Nghĩa nhìn thấy Vạn Thục Tuệ và Vân Thù thì vẻ mặt ít nhiều gì cũng có vài phần không được tự nhiên, ngược lại là Hồ thị, vừa nghĩ tới chuyện tốt của mình bị nha đầu Vân Thù này làm hư thì trong lòng càng thêm vừa mới thấy mặt đã cực kỳ căm hận, giống như cảm giác được ban đầu nửa gương mặt của mình bị Vạn Thù Nghĩa đánh vẫn còn đau rát, lập tức liền chua chát nói: “Ồ, tiểu cô và ngoại sinh nữ đến chơi, người mợ ta đây còn tưởng rằng đời này các người không có mặt mũi tới cửa đây!”

“Nhà lão đại, nói nhăng nói cuội gì vậy!” Miêu thị liếc nhìn Hồ thị, chê bai một tiếng, ý bảo Hồ thị đừng kêu la om sòm vào lúc này.

“Lão phu nhân, con nói bậy chỗ nào, đây một người nói dễ nghe là hòa ly với người, nói kỹ còn không phải bị nam nhân không cần, còn dư lại một người cho dù lợi hại hơn, bị vị hôn phu lui hôn, còn dẫn theo một đồng người đuổi đi, phá hủy phòng ờ. Tiêu tiền như nước như vậy, chỉ sợ bây giờ không phải trên tay không có bạc đến đòi bạc, không phải định chuyển trở lại chứ?” Hồ thị cực kỳ nói mát nói, bà trước sau như một không coi lão phu nhân vào đâu, bây giờ trong phủ cũng do bà đương gia, tiền bạc tiêu xài đều qua tay của bà, cho dù trên tay lão phu nhân có chút tiền dư cũng không nhiều, bà tất nhiên không để vào trong mắt.

Hồ thị nhìn về phía Miêu thị nói: “Lão phu nhân, hôm nay con cảnh cáo trước, bạc này trong nhà không có. Thủ Nghĩa chẳng qua chỉ là quan nhỏ hạt mè hạt đậu, nếu không trong nhà còn có bao nhiêu để toàn gia ăn uống sống qua ngày. Nếu muốn chuyển lại, con càng thêm không thể đồng ý, Viên ca nhi đã mười bảy tuổi rồi, cũng đến lúc làm mai, nếu trong nhà có một tiểu cô và biểu muội như vậy, người ta nghe ngóng được, chuyện của Viên ca nhi chúng ta còn có hy vọng sao? Hơn nữa ban đầu nếu như tiểu cô vào trong nhà yên tĩnh ngày ngò thì không nói, sau khi ra ngoài làm âm ỉ chuyện lớn như vậy rồi lại muốn trở lại, con đây không thể nhẫn nhịn được, có lẽ cái mạng già này cũng muốn cầu một công đạo không thể để cho người như vậy bắt nạt đi!”

diee ndda fileeq uysd doon

Miêu thị nghe những lời này của Hồ thị, sắc mặt của bà càng lúc càng đen, Hồ thị nói một đồng như vậy thật ra nói trắng ra cũng là một câu nói, muốn tiền không có muốn vào cửa không cho phép. Nhưng những lời này nói uyển chuyển từ bên cạnh thì cũng thôi đi, cố tình ngầm thương mại gây vờ châm chọc vừa trào phúng như vậy nói ra, Vạn Thục Tuệ dù sao đi nữa cũng là cục thịt mà Miêu thị hoài thai mười tháng rút ra, trong lòng bà đâu thể thoải mái được.

Trong sắc mặt của Vạn Thục Tuệ cũng có vài phần khó chịu, nhưng bà mím môi không nói câu nào, Chương ma ma cũng cảm thấy rất oán giận, nhưng vẫn nhớ những lời Vân Thủ nói nửa câu cũng không xen vào, trong đầu mắng triệt để Hồ thị dùng mắt chó nhìn người thấp này, nghĩ tới Thủ nhi tiểu thư của bà, đây chính là người muốn ruộng có ruộng muốn nhà lại muốn cửa tiệm có cửa tiệm muốn từ lâu có từ lâu, nào sẽ đến đòi tiền Hồ thị người, chúng ta làm nô tỳ cũng có thể dính chỗ tốt có đất đai, dưới gầm trời này cũng chỉ có loại người không có mắt nhìn như người mợ này mới có thể nghĩ tới chút chuyện hư hỏng đó.

Sau khi vừa nghĩ như vậy, Chương ma ma ngẩng đầu ưỡn ngực, hoàn toàn coi mảy lời Hồ thị nói thúi lắm.

Vân Thủ cũng triệt để coi như không nghe được mảy lời nói kia của Hồ thị, nàng nói: “Mợ yên tâm, ta và mẫu thân không có ý định quay về, hôm nay tới vẫn là có chuyện vui muốn nói cho bà ngoại cùng cậu và mợ.”

Khi Hồ thị nghe được Vân Thủ nói như vậy, từ trong lỗ mũi trong mắt bà hừ một tiếng, nha đầu này cực kỳ quỷ quái, những chuyện tốt theo lời từ trong miệng nàng ta một nửa cũng không phải là chuyện tốt gì.

“Người hài tử này cũng đừng thừa nước đục thả câu nữa, nói đi.” Miêu thị nói, bà mở miệng trước một bước, tránh cho đến lúc đó Hồ thị lại nói ra những lời nói nhảm. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Vân Thủ liếc nhìn về mặt khác nhau của ba người, ba người này vốn xem như là người thân cận nhất của các nàng, nhưng trên thực tế duy nhất nghĩ tới tốt cho họ cũng chỉ có một mình Miêu thị, Hồ thị ước gì mẫu nữ hai người bị người đâm dưới lòng bàn chân, mà Vạn Thủ Nghĩa người làm cậu này vốn phải che chở các nàng lại là tiểu nhân vì lợi ích.

Vân Thủ nhìn Miêu thị, lời này tuy nói với Miêu thị, nhưng trên thực tế cũng nói cho hai phu thê Vạn Thủ Nghĩa và Hồ thị nghe, “Bà ngoại, có người xin cưới mẫu thân, mẫu thân cũng đồng ý gả cho người kia, chỉ có điều việc này vẫn cần bà ngoại và cậu là hai trưởng bối đồng ý mới được, cho nên hôm nay đặc biệt tới báo lại.”

Khi Vân Thủ thốt lời này ra khỏi miệng, trong phòng khách không chỉ có Miêu thị và Vạn Thủ Nghĩa được Vân Thủ nhắc tên tới gây ngạc, ngay cả Hồ thị cũng gây ngạc cả người. Nhưng phản ứng lại đầu tiên vẫn là Hồ thị, khoe miệng bà nhếch lên, giễu cợt nói: “Ta coi tiểu cô là trinh tiết liệt nữ gì đâu, giờ mới qua bao lâu, cũng đã phải gả rồi, người còn ghét bỏ không đủ loạn phải không...”

“Mợ, mợ cần thận trọng từ lời nói tới việc làm mới được, mẫu thân ta thứ nhất không thủ tiết, thứ hai cũng không phải bị hư, là đường đường chính chính hòa ly với người ta. Hòa ly này có ý là gì, mợ phải hiểu được chứ?” Vân Thủ lạnh lùng nhìn Hồ thị nói, “Nếu hòa ly rồi, tại sao mẫu thân không thể gả lần hai? Hơn nữa, mẫu thân ta tính tình dịu dàng, rốt cuộc không so được với người chưa ngoa thành tính, cũng không thể nói chuyện thị phi, càng sẽ không tính toán người khác, cho nên cho dù hòa ly cũng sẽ có người cưới.”

Hồ thị bị Vân Thủ châm chọc như vậy, trên mặt mũi chính là cảm thấy không có ánh sáng, rất muốn phát tác nhưng lại thấy ánh mắt cảnh cáo của Miêu thị, bà suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn không nhào lên náo loạn với Vân Thủ, chính là oán hận hừ một tiếng đứng ở bên cạnh tính toán lát nữa tận dụng mọi cơ hội nhất định phải nói lên một câu thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Giấy cam đoan (4)

Miêu thị từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, bà rút cuộc không thể nhìn đáng về cô đơn của Vạn Thực Tuệ, trước gánh chịu cái danh bị hưu đúng là khó nghe, bây giờ hòa ly tái giá cũng không phải chuyện khó coi gì, ở trong Ung đô cũng không phải không có. Trong đại gia đại hộ cũng có chuyện này, trong Hoàng gia còn có chuyện công chúa hòa ly với phò mã giả cho người khác, Vạn gia các nàng bây giờ là tiểu môn tiểu hộ, cũng không phải chuyện khó coi gì. Chỉ có điều bà không hiểu tại sao nữ nhi của mình đột nhiên nghĩ thông suốt nói tới chuyện này.

“Người kia nhân phẩm phẩm tính như thế nào?” Miêu thị hỏi, “Ồ đâu?”

“Cũng bên trong Ung đô, coi như gần chúng ta, là một người tốt.” Vạn Thực Tuệ chậm rãi nói, vấn đề này Vân Thủ đã sớm nói trước với bà rằng sau khi gặp Miêu thị có thể sẽ hỏi, đáp như này cũng chính là Vân Thủ kêu bà đáp, ngàn vạn lần không thể trước mặt phu thê Vạn Thủ Nghĩa đề cập tới tục danh của Liễu Bác Ích, nói hàm hàm hồ hồ là được, “Người đó không ngại con đã từng giả, cũng nói sẽ coi Thủ nhi giống như nữ nhi ruột thịt, ngay cả cục thịt trong bụng con cũng sẽ coi như thân sinh.”

Hồ thị lại hừ lạnh một tiếng, lạnh lạnh nói: “Hóa ra là một hán tử tình nguyện mang nón xanh sẵn có!” Bà biết chỗ Vạn Thực Tuệ thuê chính là nơi không tính là nơi tốt gì, người ở bên cạnh cũng không phải kẻ có quyền thế gì, còn nữa nam nhân không ngại cưới một nữ nhân dẫn theo tha du bình * còn bằng lòng đội nón xanh nghĩ đến cũng không phải người có tiền gì.

(*) Xét về nghĩa đen: tha du bình = kéo bình đựng dầu

Xét về nghĩa bóng: tha du bình = con chồng trước được phụ nữ mang theo khi tái giá, hay “con ghê”. Đây còn là một câu chửi mang hàm ý độc địa, bởi vì thời xưa phụ nữ tái giá và đưa con ghê thường bị chê cười xa lánh.

Vì sao từ nghĩa đen là “kéo bình dầu” lại suy ra nghĩa bóng là “con ghê”? Bởi vì nông dân cổ đại dùng ống trúc đựng dầu, dầu dùng sinh hoạt của thôn đều do một, hai người đi mua, mỗi lần cần đi rất xa để mua bầy, tám ống cống kênh, nên kéo lê dưới đất. Dầu kéo vừa nặng vừa vướng víu lại toàn là dầu mua cho người ta, dầu của mình chiếm phần rất nhỏ. Người chồng sau phải nuôi con của người ta, mang họ nhà người ta, hơn nữa còn bắt thủ lỗi thời lếch thếch, đi vương chân nhìn vướng mắt, nên so sánh nó với bình dầu mua hộ bị kéo lê trên đường. (Nguồn: thuynguyetvien.wordpress)

“Người không mở miệng nói chuyện, không ai kêu người câm!”

Sau khi Miêu thị nắc nhàu một câu, lúc này mới nhìn về phía Vạn Thực Tuệ, khẽ gật đầu nói: “Nam nhân như vậy cũng coi như khó có được, nếu như con đồng ý, ta cũng không có ý kiến gì, nương già rồi, hai đứa cô nhi quả mẫu lui về sau cũng không có bao nhiêu dựa vào, nếu hán ta có thể nói ra những lời này, nếu có thể làm được thì không gì tốt hơn nữa. Con đã đồng ý, sao hán không ngo ý?” di1enda4nle3qu21ydo0n

“Bà ngoại, thúc thúc kia vốn cũng có lòng vậy, con chính là muốn cùng mẫu thân đến thăm dò một tiếng của bà ngoại và cậu. Nếu bà ngoại và cậu không phản đối, vậy quay đầu để thúc thúc ấy tìm bà mai tới cửa hạ sinh lễ.” Vân Thủ nói, “Bà ngoại sẽ không trách tội chứ?”

Miêu thị gật đầu một cái, tán thưởng một câu: “Chuyện này cũng có thể coi như làm được cẩn thận.” Miêu thị cảm thấy cũng may mà hôm nay mẫn nữ hai người tới thăm dò trước một chút, nếu không trong lúc vội vàng có bà mai tới cửa thật sự không thể không dọa sợ bà. Miêu thị suy nghĩ một chút, nữ nhi mình tới trước mặt mình nói chuyện này, bà cũng không có lý do gì nói gì nữa, liền nói, “Chỗ ta không có ý kiến gì, lão đại, con có ý kiến gì không?”

Vân Thủ Nghĩa lắc đầu, “Nếu muội từ chối đây nói, cũng chính là mình nhân đúng, ta đây là đại ca cũng không có gì để nói, tất nhiên đồng ý, chỉ cần lui về sau người nọ có thể đối xử tử tế với muội từ và ngoại sinh nữ là được.”

Miêu thị gật đầu, nhìn về phía Vân Thủ và Vạn Thực Tuệ: “Chuyện này chúng ta không phản đối, con quay đầu lại nói tiếng gió, để cho hán ta tìm người làm mai đến hạ sinh lễ là được, thời gian sớm định đi, bụng này của con không đợi được.”

Hồ thị lại âm dương quái khí bồi thêm một câu: “Cũng đúng, thừa dịp bây giờ bụng còn chưa lớn giả cho cũng tốt, nếu chờ thêm mấy tháng lớn bụng rồi vào cửa đó thật sự khó coi hơn chết rồi.”

“Mợ nói rất đúng, cho nên ta và mẫu thân cũng cảm thấy tam thư lục lễ này bởi vì hơi vội vàng, chỉ sợ không làm toàn bộ được, bà ngoại ngài xem chuyện này nói như thế nào?” Vân Thủ cũng tránh nặng tìm nhẹ hỏi lại một câu. Dieễn ddan lee quy đôn

Ít nhiều gì Miêu thị cũng có thể coi như là người thông tình đạt lý, bà cũng hiểu được tình huống của nữ nhi mình, bây giờ không thấy mang thai, nhưng bụng này của nữ nhân nói lớn là lớn lên, ban đầu khi bà có thai, chỉ cảm thấy cái bụng này trong một đêm trực tiếp to lên, hơn nữa như bây giờ, tam thư lục lễ không đầy đủ cũng không có cách nào, dù sao nữ nhi mình lúc trước đã từng cưới, nào có thể từ từ từng lễ giống như năm đó, có bà mai tới một chuyến hạ sinh lễ sau đó xác định hôn kỳ chính là có thể xuất giá, có vài người ngay cả bước này cũng không đi, bản thân thu dọn đồ đạc tới cửa nhà người ta cũng có.

Bà gật đầu một cái nói: “Chỉ cần hán ta đối xử tốt với con, những thứ này cũng không cần gấp, dù sao con cũng không thể phô trương quá mức rồi.”

Vân Thủ thấy Miêu thị đồng ý, nàng lại chậm rãi mở miệng nói: “Bà ngoại, trong này vẫn còn có một chút chuyện, tuy nói rằng tam thư lục lễ không làm toàn bộ, nhưng thúc ấy cũng nói, kiểu hoa muốn tới đón, tránh cho một chút tiếng vang cũng không có đã tiến vào cửa. Con ngược lại thật ra không quan trọng, nhưng mẫu thân làm tân nương mà nói cũng có vài phần nghiên cứu, đến lúc đó mẫu thân xuất giá trong nhà đi thuê hay xuất giá ở nhà cậu? Sinh lễ này nếu đưa tới nhà cậu, vậy đồ cưới có phải cũng đặt mua một chút không...” Vân Thủ càng nói giọng điệu càng thấp một chút, thậm chí còn có vài phần ý tứ chần chừ, “Cũng không thể để mẫu thân trống không đi vào cửa đi, người xem...”

Hồ thị suy nghĩ một chút, lập tức tỉnh táo lại, trong lòng nhất thời giống như có một ngọn lửa vô danh đang thiêu đốt. Người được đẩy Vạn Thực Tuệ!

Hay cho người một Vân Thù! Chính là bây giờ đến đòi đồ cưới đấy! Vừa nghĩ tới đồ cưới, Hồ thị đã không thể ở bên cạnh giả câm giả điếc rồi, bà vội vàng nói: “Những chuyện này nói với bà ngoại người thì có tác dụng gì! Chẳng lẽ còn muốn để bà ngoại người cho thêm đồ cưới sao? Ta nói này Thù nha đầu, lòng dạ của người cũng quá dữ dằn, đưa tay đều chỉ về phía bà ngoại người, người đây nào có một chút hiếu đạo đáng nói!”

Những lời này của Hồ thị được gọi là lời lẽ chính nghĩa, gần như hóa thân thành thanh thiên đại lão gia trên công đường, hận không thể trực tiếp dùng kinh đường mộc gõ kêu to cho người cho nha đầu này một chút dạy dỗ. die nda nle q uuydo n

Vân Thù cũng không giận, nàng nói: “Mợ nói chuyện gì vậy, sinh lễ của thúc thúc đưa tới trong phủ, đến ngày đó kiểu hoa vừa tới không có một chút đồ cưới trông rỗng liên đi ra cửa, đây không phải thành chuyện cho người ta cười sao, đến lúc đó trừ cười mẩu thân ra còn cười cậu mợ, nói Vân gia làm việc như vậy, đến lúc đó mợ lại phải nghe nói lời khó nghe. Hơn nữa, đến lúc đó ta sẽ sống qua ngày với mẩu thân, sinh lễ này dĩ nhiên thuộc về cậu mợ, mợ còn hẹp hòi cái gì...”

“Vậy sinh lễ của người này có bao nhiêu? Đừng nói mợ tham tiền gì đó, nếu người nọ tặng sinh lễ cực cao, chúng ta dĩ nhiên phải đưa lại một ít. Nhưng nếu sinh lễ giống như nhà tầm thường, nương người cũng không phải chưa từng gả cho người, ban đầu khi nương người gả ra cửa đã cho thêm trang, bây giờ tái giá còn phải đòi nhà mẹ cho thêm trang, điều này cũng thật sự có phần nói không nổi nha?” Hai tay Hồ thị chống nạnh nói.

Vân Thù giống như bị lời Hồ thị nói trúng việc trái với lương tâm, nàng lui về sau một bước, vẻ mặt hơi chán chường, sau một hồi lâu mới nói: “Thúc thúc ngược lại là một người chịu khó, chỉ có điều trước đây cũng có một đời thê tử, sau lại không còn, bây giờ còn có một nhi tử tuổi lớn hơn ta mấy tuổi, phương diện sinh lễ này...”

Hồ thị tỏ vẻ quả thế, bà liền hiểu được nam nhân có thể tiếp nhận Vạn Thực Tuệ hơn phân nửa cũng không phải thứ hàng tốt gì, bây giờ còn là một người góa vợ, còn có một nhi tử, điều này có thể ra bao nhiêu tiền sinh lễ, sinh lễ như vậy còn phải trong nhà cho mua thêm đồ cưới, Hồ thị nghĩ như thế nào cũng thấy thua thiệt, bà nói: “Tuy nói rằng một người góa vợ, chỉ có điều phối với tiểu cô cũng vừa vặn, cũng có thể coi như môn đăng hộ đối rồi. Theo ta thấy, sinh lễ này đưa thẳng đến chỗ các người là được rồi, cũng đừng đưa tới chỗ chúng ta, đến lúc đó khi xuất giá tiểu cô người cứ trực tiếp xuất giá ở chỗ người là được.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Giấy cam đoan (5)

Editor: Puck - Diễn đàn

“Người đây là nói...” Miêu thị vừa nghe chính là muốn phản đối.

“Lão phu nhân này, nương của ta này, ngài có thể suy nghĩ một chút tới gia đình này của chúng ta, Viễn ca nhi còn chưa lập gia đình đâu, nếu tiểu cô lại xuất giá từ trong nhà, Viễn ca nhi của chúng ta nghị hôn như thế nào? Lui về sau bên trong Ung đô còn có nhà ai có thể để ý tới Viễn ca nhi chúng ta. Nương này, chuyện ngài đau lòng nữ nhi mình còn chưa tính, nhưng dù sao cũng đau lòng cho gốc rễ mấy đời độc đinh của lão Vạn gia này đi, cũng không thể kêu hán cuối cùng cưới một nữ nhà nông chứ?” Hồ thị khóc trời kêu đất mà nói, “Ngài có thể ngẫm nghĩ một chút, ngài cần thận suy nghĩ một chút đi, lão Vạn gia chúng ta chỉ mong chờ một mình Viễn ca nhi, ngài không thể làm ra chuyện gì hồ đồ!”

Miêu thị giận quá mức, nhưng cuối cùng vẫn theo lời kêu gào của Hồ thị suy nghĩ một chút, cũng không mạnh mẽ yêu cầu ra.

Vân Thù cũng đã sớm nghĩ đến sẽ là kết quả như vậy, cho nên nàng không hề nóng nảy, chỉ lẳng lặng ở bên kia nhìn Hồ thị hát xướng ồn ào làm đều tốt.

Hồ thị thấy Miêu thị đã không có suy nghĩ như vậy, tiếng ầm ĩ của bà cũng dần ngừng lại, bà nhìn Vân Thù và Vạn Thực Tuệ nói: “Ban đầu tiểu cô người xuất giá, chúng ta đều có thể thêm trang, bây giờ trong nhà đáng về như vậy thật sự không có cách nào thêm trang cho người rồi, mà người lại là tái giá, nào có đạo lý như vậy. Chỉ có điều đồ cưới trông không ra cửa đúng là hơi khó coi, như vậy đi, sinh lễ người nọ đưa tới, sẽ đưa tới chỗ người ở, đến lúc đó mặc kệ có bao nhiêu tất cả đều thuộc về người, về phần bên này, ta và ca ca người rút cuộc vẫn coi như là người thân của người, nhưng trên tay thật sự không bỏ ra nổi bạc gì, trong nhà lại chỗ nào cũng cần tiền, nếu như người không ngại, mấy tủ treo quần áo trong phòng ta liền dọn tới chỗ người làm đồ cưới đi, cái khác, thật sự không lấy ra được...” die nda nle equ ydo m

Vạn Thực Tuệ đã sớm biết tính tình tham lam của Hồ thị, nhưng thật sự không thể ngờ bà ta lại có thể làm tới mức này, bà lạnh lùng nói, “Tàu tử, lúc đầu ta trở lại đây thì của hồi môn đồ cưới gì đó đều mang về, khi ta dọn đi tòa nhà thuê kia trừ quần áo chăn mền ra chính là một chút cũng không mang đi, cho dù muốn dùng tủ quần áo cũ cũng phải dùng chính tủ quần áo của ta và đồ dùng, nào có thể dùng đồ của người!”

Hồ thị hơi khựng lại, bà nói: “Lúc đầu ta chính là cảm thấy người không dùng tới, trong nhà lại thiếu bạc xài, cho nên liền qua tay đổi bạc sống qua ngày, ở đây nào nghĩ tới người lại nhanh như vậy đã gả đi, nếu biết người như vậy, ta đương nhiên sẽ không làm như thế.”

Từ sau khi Vạn Thực Tuệ đi chỗ mướn kia ở, Hồ thị đã không kịp chờ đợi mà bán qua tay mấy của hồi môn kia đi, tuy nói rằng hơi cũ, nhưng lúc chế tạo cũng dùng chất vải cực tốt, cho nên bán được vài lượng bạc, đồ dính vào tay Hồ thị nào có thể phun ra.

Vạn Thực Tuệ cười lạnh, bà nhìn về phía Vân Thù Nghĩa, “Đại ca chính là để tùy tàu tử làm càn như vậy?”

Vạn Thủ Nghĩa bị Vạn Thục Tuệ hỏi như vậy, lập tức không thoát được nên lời, ban đầu chuyện này đúng là do Hồ thị làm chủ, nhưng ông cũng đúng là không nói ra một ý kiến phản đối, chuyện như vậy nói lại vẫn là bọn họ không đúng.

Vạn Thủ Nghĩa suy nghĩ một chút nói: “Thứ này đều đã bán, bây giờ cũng không biết trong tiệm có bán hay không cũng không tiện tìm lại, nếu không cầm mấy lượng bạc cho...”

“Cho cái gì mà cho!” Hồ thị vội la lên, một chút cũng không để cho Vạn Thủ Nghĩa nói hết lời, “Ông còn tưởng rằng mình là một người nhà có tiền sao?” Sau khi bà hỏi xong nhìn về phía Vạn Thục Tuệ nói, “Nếu hạ sinh lễ, tất không thiếu được lễ hỏi, muối từ người muốn nhiều chút quay đầu lại bổ sung vào đồ cưới là được rồi, cần gì phải tới so đo mấy thứ này với chúng ta, hơn nữa, người ở Vân gia nhiều năm như vậy, nếu nói một chút bạc cũng không tiết kiệm được, tâu từ ta là người đầu tiên không tin, người dọn dẹp một chút nói không chừng còn có tiền đặt mua đồ cưới có thể diện còn hơn toàn gia chúng ta, cần gì phải tới đoạt chút đường sống ấy của người một nhà chúng ta. Trong nhà nuôi cả nhà, Viên ca nhi phải lên học đường còn phải nghị hôn cho nó, người người đều nói cao môn giá nữ thấp môn thú thê *, nhưng Ung đồ này là Hoàng thành, cho dù trong nhà một tiểu quan như hạt mè hạt đậu nói không chừng còn dính vào việc hôn nhân với quan lại quyền quý gì đó, ta cuối cùng chữa chút của cải cho Viên ca nhi, lui về sau cần chức quan chỗ phải hiếu kính càng nhiều, ta nói như vậy, tiểu cô người cũng có thể hiểu rõ phải không?”

(*) Cao môn giá nữ thấp môn thú thê: Cao môn giá nữ = gả con gái đến gia đình có địa vị cao hơn gia đình mình, Thấp môn thú thê = cưới vợ có gia thế thấp hơn mình. Câu này tương tự với gả nữ gả cao cưới vợ cưới thấp hay ngẩng đầu gả nữ cúi đầu cưới vợ. Nếu phía gia đình nhà gái có địa vị cao hơn gia đình nhà trai, sẽ dễ dàng tạo thành tình huống phu cương bất chấn (thê từ không nghe theo lời trượng phu nói), tình huống này ở xã hội cổ đại là xã hội nam quyền không thể chấp nhận được.

Hồ thị nói xong, lại kéo kéo Vạn Thủ Nghĩa, “Đương gia, ông nói có đúng không?”

Tuy rằng Vạn Thủ Nghĩa không tán thành lời Hồ thị nói, nhưng ông vẫn bỏ qua một bên mắt không hề nhìn Vạn Thục Tuệ nữa, vậy cũng đồng ý với lời Hồ thị nói. d1en d4nl 3q21y d0n

Vân Thủ thấy vậy, nằng cười lạnh nói: “Được, vậy liền theo mẹ và cậu, sinh lễ cũng được lễ hỏi cũng được, đều đưa đến chỗ ta và mẫu thân, về phần chuyện đồ cưới này cũng không phiền cậu mẹ phí tâm, tránh cho đến lúc đó lại nói chúng ta muốn giết chết cậu mẹ rồi. Chỉ có điều hôn thư hạ sinh lễ này vẫn cần có trưởng bối tới đón, bà ngoại, bắt đầu từ ngày mai có thể mời bà ngoại đến trong nhà một thời gian, cũng tiện giúp đỡ cân nhắc chút chủ ý, đợi đến khi mẫu thân xuất giá lại đưa bà ngoại trở lại, bà ngoại có làm được không?”

Miêu thị thấy việc đã đến nước này, nhi tử và con dâu của mình có cùng ý tưởng đen tối, bà nào không biết được chuyện Hồ thị có kỳ Viên ca nhi chẳng qua chỉ là một cái cớ, trên thực tế chính là không muốn thêm trang mà thôi, không bằng lòng thêm trang còn chưa tính, ngay cả của hồi môn trước kia của nữ nhi mình cũng bán tất cả sạch sẽ, làm huynh trưởng và tâu từ sao có thể làm ra chuyện như vậy cũng thật sự không sợ bị đâm thọt sau lưng. Nhưng việc đã đến nước này, bà nói gì cũng vô ích, không thể làm gì khác hơn là âm thầm nghĩ tới bên cạnh mình còn có ngân lượng hoặc lấy được ra tay gì đó để thêm chút trang cho nữ nhi số khổ của mình, để cho cuộc sống sau này của con bé tốt hơn một chút.

“Ta để Thảm ma ma dọn dẹp chút đồ, ngày mai đi, đợi đến khi Thục Tuệ con xuất giá ta lại trở về là được.” Miêu thị nói.

Vân Thủ khẽ vuốt cằm, nằng đưa mắt nhìn về phía Hồ thị và Vạn Thủ Nghĩa, “Bây giờ chuyện này đã nói đến nước này, ta cũng không đòi hỏi một chút ngân lượng chỗ mẹ, nhưng mẹ có thể bảo đảm không đến tham ô tiền biếu sinh lễ của mẫu thân, cũng sẽ không đến bữa tiệc vui làm âm ỉ không?”

Hồ thị gật đầu: “Tự nhiên, ta tham sinh lễ và lễ hỏi của người góa vợ làm chi, người cứ yên tâm, dù sao bữa tiệc vui này ta và cậu người cũng sẽ không đi, tránh cho mất mặt mũi của mình, dù sao đây cũng không phải chuyện về vang gì.”

Hồ thị xì mũi coi thường, cảm thấy một người góa vợ lấy thêm tiền tay chẳng qua cũng chỉ là một chút đồ tầm thường, cùng lắm sẽ đưa một nhẫn vàng, đưa mấy lượng bạc. Một chút đồ như vậy dĩ nhiên Hồ thị sẽ không đặt trong mắt, bà đã quyết định chủ ý không đi uống rượu mừng gì cả, lỡ như bị người nhìn thấy, Hồ thị còn cảm thấy da mặt mình cũng mất.

Vân Thủ chờ Hồ thị nói xong, nằng nhìn chằm chằm Vạn Thủ Nghĩa: “Cậu, nếu mẹ đã nói như vậy, ta cũng không có gì để nói. Chỉ có điều mẹ người này trước sau như một ta đều không tin được, làm chuyện cũng không phải chuyện đạo đức gì, cậu ngài là quan viên, lại là một người đi học biết chữ, vậy viết một thư bảo đảm cho ta đi, bảo đảm các người sẽ không có ý định khác, cũng từ đây về sau sẽ lấy quan hệ thân thích ra làm chút chuyện không nên nghĩ.” dinendian.loqidjon

Vạn Thủ Nghĩa sững sờ, ông nào nghĩ tới Vân Thủ lại muốn ông viết thứ này, ông chần chờ một lúc nói: “Chuyện này rất không tốt đi...” Ông suy cho cùng vẫn là đại ca của Vạn Thục Tuệ, viết chuyện không đi uống rượu mừng, nói ra trên mặt mày ông cũng không có ánh sáng, nhưng nếu đi lỡ gặp người quen hỏi vì sao tân nương không xuất giá từ nhà ông, việc này càng thêm khó xử, tiệc mừng này đúng như phụ nhân của ông nói, vẫn không nên đi thì thỏa đáng hơn, chỉ có điều sau khi viết xuống, chuyện này có phần không đẹp mắt rồi.

“Viết đi!” Hồ thị hung hăng kéo ống tay áo Vạn Thủ Nghĩa, sức lực này giống như muốn kéo rách ống tay áo của ông ra, “Cũng chính là bọn họ để phòng chúng ta như phòng sói, chẳng qua chỉ là một người góa vợ mà thôi, chúng ta có thể nổi lên tâm tư gì, cứ để cho mẫu nữ hai người bọn họ đi hưởng phúc đi, ngày tốt lành vẫn còn ở phía sau!”

Hồ thị nặng nề cắn ba chữ “Ngày tốt lành”, ý vị trong này không cần nói cũng biết.

Vân Thủ cười một tiếng nói: “Trước cảm tạ lời chúc của mẹ, ngày tốt lành này đúng là còn ở phía sau, chỉ có điều đến lúc đó mẹ không nên mù quáng mới phải!”

“Xì! Lão nương ăn trầu uống cám cũng sẽ không thèm muốn mẫu nữ hai người, cứ gả cho người góa vợ làm kế mẫu đi!” Hồ thị phun một ngụm, tự mình đi tới thư phòng lấy giấy và bút mực lại, ép Vạn Thủ Nghĩa viết giấy cam đoan.

Vạn Thủ Nghĩa giả bộ từ chối, cũng chính là thuận thể viết xuống, trên dáng vẻ kia còn làm bộ như mình bị phụ nhân của mình ép không có cách nào. Hồ thị lộ vẻ tàn nhẫn, trên giấy cam đoan này để Vạn Thủ Nghĩa viết rõ ràng, một chút cũng không dừng lại, thậm chí còn lấy dấu riêng của mình ra ấn xuống, giấy cam đoan này viết không hề khác gì giấy đoạn tuyệt quan hệ.

Miêu thị nhìn thấy hai đứa con của mình huyền não thành dáng vẻ xa cách như vậy, cũng có vài phần buồn rầu, chỉ cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, tất nhiên không lời.

Vân Thủ nhận được giấy cam đoan, nhìn dáng vẻ tịch mịch kia của Miêu thị cũng chỉ có thể trấn an mấy câu, nghĩ người không bao lâu ở trong ché cười của Hồ thị ra khỏi cửa Vạn gia, sau khi ra khỏi cửa Vạn gia mới cảm thấy không khí bên ngoài cực kỳ thoải mái, giấy cam đoan này dù ít dù nhiều cũng có thể coi như hạn chế phụ thể hai người Vạn Thủ Nghĩa, cho dù cuối cùng nhận được tin tức, nếu hai người bọn họ thật sự không sợ huyền não thiên hạ đều biết thì cứ tới nào loạn, chỉ có điều nghĩ đến hôn sự của Liễu Bác Ích, hai người bọn họ cũng không dám tới.

Sau khi vừa nghĩ như vậy, Vân Thủ cảm thấy thoải mái một phen.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Mời bà mai (1)

Editor: Puck - Diễn đàn

Sau khi ra cửa, Chương ma ma cũng cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, vẫn cảm thấy có vài phần không nhận được mà kêu oan thay Vạn Thục Tuệ: “Bà ta thật sự càng ngày càng khoa trương, chuyện như vậy cũng có thể làm ra!”

Vạn Thục Tuệ cũng sớm coi như nhìn thấu huynh trưởng và tẩu tử của mình, hơn nữa hôm nay trước khi đến Vân Thủ cũng đã sớm nói trước với bà có thể sẽ xảy ra những chuyện kia, hơn nữa lúc trước chuyện hai người bọn họ gây ra, bà bây giờ nghe thấy nhìn thấy cũng không kinh hãi như vậy rồi, chỉ cảm thấy dưới gầm trời này đại khái không có chuyện gì tẩu tử bà Hồ thị không làm được.

“Tình tình mợ như thế, nếu có một ngày khi bà ta liếm mặt tới cửa, có lẽ chúng ta có thứ gì đó có khả năng khiến cho bà ta tính kế.” Vân Thủ nói, nàng coi như có thể nhìn thấu tính tình của Hồ thị này, người này chính là không lợi lộc không lên, người như vậy da mặt còn dày hơn, trước mắt nào loạn quan hệ này gần như có ý tứ đoạn tuyệt, nhưng đợi đến sau khi phát hiện sự thật chỉ sợ vẫn muốn lấy mặt thân thích tìm tới cửa.

“Giấy cam đoan này chính là thừa dịp bây giờ bọn họ còn không biết chuyện dọa bọn họ một chút, tránh khỏi sau này trong việc mừng bị bọn họ quấy nhiễu rối loạn.” Vân Thủ cũng biết khi thật sự muốn nào loạn lên giấy cam đoan trên tay mình có thể ngăn cản được khoảng thời gian trước khi thành hôn, đợi đến khi kiệu hoa được đưa vào cửa Liễu gia, cậu mợ của nàng không tới cửa mới là chuyện lạ, nhưng ít ra bây giờ có thể dời lấy được mấy ngày bình an, cho nên ngay từ đầu Vân Thủ đã không trông cậy vào có thể chiếm được tiện nghi gì của Vạn gia, ngày mai sẽ đón Miêu thị về nhà, và lại trước ngày kết hôn Miêu thị cũng phải ở chỗ bọn họ, cho nên cũng không sợ tiếng gió đi lạc này. diee ndda finleeq uysd doon

“Nhưng tiểu thư, nếu như cữu lão gia và cữu phụ nhân biết được, chỉ sợ sẽ không dễ đối phó đi?” Chương ma ma nhỏ giọng hỏi.

“Biết được cái gì, ta đây cũng không nói dối, ta nói người nọ ở gần chỗ chúng ta, nhà Liễu bá bá quả thật không xa tòa nhà chúng ta ở phố Hoa Thanh đúng không? Ta nói mẫu thân phải gả cho một người góa vợ mang theo một nhi tử, Liễu bá bá bỏ qua thân phận sang bên không nói tới cũng chính xác là như thế, bọn họ vẫn theo ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo mà nhìn, điều này có thể có liên quan gì tới ta!” Vân Thủ xảo trá nói, mới vừa rồi trong lòng nàng cũng xem như chỉ ra mẫu thân nàng phải gả cho người làm kế thất, hơn nữa nàng giải thích hằm hằm hồ hồ, chỉ sợ bây giờ trong lòng Hồ thị vẫn nghĩ mẫu thân phải gả cho người chính là một người góa vợ mang theo nhi tử mà thôi, nghĩ đến cũng sẽ không nghĩ tới đâu, “Hơn nữa, ta và Liễu bá bá đã bàn luận xong rồi, tuy nói rằng hôn sự này không thể quá lộ liễu nhưng cũng không thể không phô trương, nhưng mà chúng ta vẫn phải thoáng kín đáo một chút, Liễu bá bá muốn cưới vợ, mẫu thân ta phải lập gia đình, nếu không có một vài họ hàng thân thích sẽ khó mà hiểu được. Trên thiệp mời cũng sẽ không viết rõ, đến lúc đó biết được bây giờ bọn họ nào loạn thành như vậy còn có mặt mũi đến uống rượu mừng sao? Dựa theo quy củ còn phải bày tiệc rượu mời khách ở trong nhà vào buổi trưa đó, bọn họ không biết xấu hổ rồi.”

“Tâm tư này của Thủ nhi tiểu thư, ma ma thật sự cực kỳ bội phục.” Chương ma ma cười đến một vài nếp nhăn trên mặt giống như nở ra cúc mùa thu.

“Lợi hại cái gì, ngày mai còn phải làm phiền ma ma cùng ta tới đón bà ngoại về nhà đó.” Vân Thủ khiêm tốn nói một câu, “Sau khi trở về còn phải phiền ma ma và mấy tỷ tỷ dọn dẹp sương phòng gần chỗ mẫu thân để cho bà ngoại nghỉ ngơi.”

Chương ma ma gật đầu một cái, bà tất nhiên hiểu được những chuyện này, cho dù Vân Thủ không sai việc, lúc này chuyện đầu tiên trong nhà cũng phải làm chuyện này cho thỏa đáng.

Vân Thủ kéo tay Vạn Thục Tuệ, thấy Vạn Thục Tuệ trầm mặc không nói, nàng cười nói: “Mẫu thân không cần lo lắng gì khác, chuyện đồ cưới này để nữ nhi tới sắp xếp là được, nhất định không để cho người khinh bỉ.”

Vạn Thục Tuệ vỗ vỗ tay Vân Thù, thật sự có vài phần dờ khóc dờ cười, bà nào để ý tới chuyện này, chỉ đang nghĩ tới những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, may mà mấy chuyện này đều do nữ nhi ở bên cạnh mình nhiều lần chắn trước người mình cản lại toàn bộ tất cả, nếu không bà thật sự không biết nên làm gì mới phải. đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Nương không thêm để ý thứ này, Liễu bá bá con cũng sẽ không để ý. Con gần đây vì chuyện của nương đã phí công không ít, những thứ này con cứ giữ lại cho mình đi, ta đây làm mẫu thân vô dụng, không thể lưu lại cho con thứ đồ tốt gì, nhưng cũng không thể khiến cho con lại phải vì nương mà hao tổn tinh thần. Đồ của con tự con cân nhắc, đợi đến khi thật sự vào cửa Liễu gia, những thứ đồ này cũng là của con, người khác đừng mong cầm đi. Chừng hai năm nữa, nương còn phải kiếm một nhà trong sạch cho con, những thứ đồ này đều thuộc về con, lui về sau ở nhà chồng cũng có thể cao hơn một bậc.”

Vạn Thục Tuệ dịu dàng nói, bà biết được trên tay nữ nhi cũng có một ít ngân lượng, nhưng về phần có bao nhiêu ngân lượng, Vạn Thục Tuệ như thế nào cũng không muốn dùng tiền của nữ nhi mình, Vạn Thục Tuệ cảm thấy mình dù sao cũng hai lần xuất giá rồi, không cần cầu kỳ như vậy, đồ cưới ít một chút cũng không sao, nhưng Vân Thù không giống bà, lui về sau còn phải dựa vào đồ cưới làm khiếp sợ nhà chồng, hơn nữa không phải bà nghĩ nhiều, Liễu gia này còn có một nữ tử, sau khi vào cửa như thế nào nói không chính xác được, nhưng thừa kế gia nghiệp Liễu gia này nhất định là Liễu Vân Hiến. Hiến ca nhi, bà cũng nên tính toán một chút vì Vân Thù của mình, không phải là của bà, bà không tham. Đồ cưới ngày sau cho Vân Thù, Liễu Bác Ích có thể bổ sung một hai thứ cũng tốt, nếu không bổ sung bà cũng không ép buộc, cho nên bà cảm thấy bây giờ Vân Thù đặt mua gia nghiệp này cũng được, xung quanh cho dù xảy ra chuyện gì, những thứ này đều là của con bé, ai cũng không thể động. Cũng không phải Vạn Thục Tuệ có lòng để phòng ngừa, mà ở trong hậu trạch cũng thường thấy những chuyện này, ban đầu nếu bà có lòng để phòng cũng không trở thành nông nổi lúng ta lúng túng như vậy, chút đồ cưới của bà đến bây giờ chỉ còn lại ít ỏi, còn phải liên lụy đến nữ nhi của bà tự mình đi kiếm gia sản. dil enda4nle3qu2lydo0n

Vân Thù nghe được Vạn Thục Tuệ nói như vậy với mình, đây là tính toán về sau cho mình sợ đồ trong tay mình sau khi giao ra lui về sau mình sẽ chịu khổ, nhưng trong lòng Vân Thù cũng có tính toán riêng của mình, tiền thứ đồ này nếu có thể tiêu mới có thể kích thích tiêu dùng mở ra nhu cầu trong nước *, nếu không tiêu thì kiếm như thế nào, bạc cầm khur khur trong tay không thể sinh ra được bao nhiêu thứ đến. Mà Vân Thù cũng không thể để cho Vạn Thục Tuệ cứ buồn bực trống rỗng như vậy vào cửa Liễu gia, tốt xấu gì cũng phải kiếm chút mặt mũi để cho người ta nhìn có đúng không?

(*) Nhu cầu trong nước: Thuật ngữ kinh tế, là nhu cầu nội bộ. Nói chung xuất khẩu nước ngoài được coi là nhu cầu bên ngoài và nhu cầu trong nước là nhu cầu nội địa tương đối. Bao gồm hai khía cạnh nhu cầu đầu tư và nhu cầu tiêu dùng.

Tâm tư của hai mẫu nữ khác nhau, trong khoảng thời gian ngắn cũng đề xuống không nhắc tới.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Bên kia Liễu Bác Ích đã để quản gia Liễu Hiến tìm bà mai Hoàng trong thành đến nhà, khi Liễu Hiến tìm được bà mai Hoàng, không chỉ bà mai Hoàng có phần hoang mang, ngay cả quản gia Liễu Hiến cũng có vài phần không hiểu ra làm sao.

Bà mai Hoàng vừa đi theo Liễu Hiến tới Liễu gia, vừa không nhịn được hỏi: “Sao Liễu đại nhân lại đột nhiên nghĩ tới bà tử ta đây, quản gia ông trong lòng có thể có chút dự định nào không?”

Trong lòng Liễu Hiến cũng không nắm chắc, ông thật sự không biết xảy ra chuyện gì, mấy ngày nay lão gia có thể coi như rất bình thường, chỉ có điều đột nhiên hôm nay muốn ông đi mời bà mai Hoàng, bà mai Hoàng này làm nghề gì, trong Ung đô ai cũng quá rõ ràng, nhưng – Liễu Hiến suy nghĩ một chút, khoảng thời gian này mình thấy trong lòng lão gia cực kỳ khó chịu khi thiếu gia lúc nào cũng đi ra cửa uống rượu, theo thường lệ khiển trách mấy câu mà ông không nỡ để thiếu gia bị quở trách nên bảo vệ, lão gia cũng chỉ lầm bầm đôi câu giống như chính là kiếm một nương tử hung hãn tới quản thiếu gia. Sau khi nghĩ như vậy, Liễu Hiến cũng coi như nhận định lão gia nhà ông đây là quyết tâm tìm một mối hôn sự cho thiếu gia nhà mình.

“Có lẽ tìm mối hôn sự cho thiếu gia đi?!” Liễu Hiến nói, “Cổ nhân đều nói thành gia lập nghiệp, mặc dù tuổi của thiếu gia không tính là quá lớn, nhưng hôn sự này cũng nên đến lúc định ra rồi.”

Bà mai Hoàng vừa nghe lời này của Liễu Hiến, chính là vỗ đùi, “Ôi, sao ta lại không nghĩ đến chứ, tuổi công tử nhà Liễu đại nhân năm nay thật sự đến lúc bàn chuyện hôn sự rồi. Tiểu công tử ngoài tài danh ra, của cải có, là rể hiền được chọn trong lòng bao nhiêu lão gia trong thành Ung đô này rồi, công tử cũng có thể có tên tuổi lẫy lừng trên bảng xếp hạng mà các cô nương muốn gả nhất, nếu lão bà tử ta mà làm thành công hôn sự này, trong Ung đô những bà mai khác chắc sẽ hâm mộ chết lão bà tử ta!”

Bà mai Hoàng cũng cảm thấy nếu là hôn sự của công tử nhà Liễu Ngr sử, môn đăng hộ đối không thể không phải là thiên kim quan lão gia ai đó, nói không chừng còn có thể là trong nhà Hầu gia Quận gia, bản thân mình nếu có thể làm thành công mối hôn sự này, trong số các bà mối ở trong thành Ung đô, thanh danh của bà tất nhiên hơn người một bậc, lui về sau còn không phải có không ít người yêu cầu muốn bà giúp đỡ kết thân sao, vừa nghĩ đến, bà mai Hoàng chính là dương dương đắc ý, thân thể mập mập cũng có thể xem như đi có gió nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Mời bà mai (2)

Liều Hiền cũng không nói chuyện, chỉ một mực dẫn bà mai Hoàng vào trong nhà, vừa mới vào cửa liền gặp được Liều Văn Hiền vừa từ trong Thái học về, trên người hắn một thân nho phục Thái học vẫn chưa thay, dáng người nhìn có vài phần gầy gò, nhưng dưới một thân nho phục màu xám nhạt này tôn lên, vẻ mặt như ngọc, nho nhã đến cực điểm.

Bà mai Hoàng vừa nhìn thấy Liều Văn Hiền, được gọi là vui mừng, sau khi gọi Liều Văn Hiền một tiếng Liều công tử liền mặt mày hớn hở mở miệng nói: “Liều công tử thật sự tuần tú, các cô nương trong Ung đô cũng cực kỳ yêu thích công tử ngài, công tử yên tâm, ma ma ta cả đời làm mai nhất định sẽ đặt một mối tốt cho công tử, không biết trong lòng công tử có ngưỡng mộ cô nương nhà ai không?”

Liều Văn Hiền bị mấy lời của bà mai Hoàng làm cho có phần không giải thích được, hắn nghĩ cũng không nghĩ liền nói: “Bà ở đây ăn nói lung tung gì vậy!”

Bà mai Hoàng dùng khăn che môi đồ mọng của mình đang cười đến gần như to như châu máu không có gì khác biệt, thịt béo trên mặt không biết trét bao nhiêu bột chỉ rung rung, nhìn thấy mà khiến Liều Văn Hiền sợ hết hết vía, chỉ cảm thấy phần trên mặt này bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu sẽ từ trên mặt rơi xuống, thậm chí còn rung đến cũng chưa chắc không có khả năng rớt cả thịt xuống.

Bà mai Hoàng cho rằng mấy lời kia của Liều Văn Hiền là đang ngượng ngùng, bà cười nói: “Ma ma ta không biết đã từng gặp bao nhiêu công tử tiểu thư chưa cưới khi nghe nhắc tới chuyện này đều có dáng vẻ như công tử vậy, công tử đừng ngượng ngùng, nếu có người trong lòng cứ nói, nếu không có, ma ma ta chính là biết được không ít cô nương tốt, đến lúc đó cũng để cho công tử nhìn một chút, bảo đảm chọn cho ngài một người xinh đẹp hiền huệ...” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Bà mai Hoàng nói xong đầu tiên tự mình cười ha ha lên, giờ Liều Văn Hiền mới hiểu ra, ngây ngốc, nhìn về phía quản gia Liều Hiền đứng ở bên cạnh, vội vàng hỏi, “Hiền thúc, đây là chuyện gì?”

Liều Hiền cũng lắc đầu nói: “Thiếu gia, chỗ lão nô cũng không rõ ràng lắm, có lẽ lão gia đưa ra quyết định, là muốn nghị hôn cho thiếu gia cưới một thiếu phu nhân về...”

Liều Hiền vừa mới dứt lời, sắc mặt Liều Văn Hiền trắng bệch cũng không quan tâm nhiều như vậy bay thẳng đến ngoài phòng khách, Liều Hiền thấy thế cũng vội vàng theo sát, ngay cả bà mai Hoàng cũng uốn a uốn éo đi theo.

Liều Văn Hiền vừa đến ngoài cửa liền nhìn thấy cha mình quả thật ở trong sảnh, trên tay còn đang cầm tách trà nóng, Liều Văn Hiền không quan tâm vọt vào: “Phụ thân, con không muốn nghị hôn cũng không muốn kết hôn, cha kêu Hiền thúc đuổi bà mai đi!”

Liều Bác Ích vốn còn đang suy nghĩ đầu đầu, con trai của mình đột nhiên vọt vào như vậy sau đó ở đây vừa kêu vừa nói vậy, ông bị dọa cho phát hoảng, nhìn thấy vẻ mặt tức giận không thôi của Liều Văn Hiền, ông nghĩ tới dáng vẻ hết sức không có quy củ của con trai lúc mới vừa rồi, thật sự không có phép tắc, nghiêm mặt lên bắt đầu không nhịn được khiển trách: “Hiền nhi, ta dạy con như thế nào, ở trong nhà hô to gọi nhỏ, quy củ con học được đi đâu, không lẽ ở trong Thái học còn hô to gọi nhỏ như vậy sao?!”

Sau khi Liều Văn Hiền bị Liều Bác Ích khiển trách như vậy mới cảm nhận được mới vừa rồi hành động của mình thật sự có vài phần mất quy củ, hắn đoan đoan chính chính thì lễ một cái với Liều Bác Ích rồi mới nói: “Phụ thân, mới vừa rồi là hài nhi lỡ mồm, kính xin phụ thân tha thứ cho.”

Liều Bác Ích thấy Liều Văn Hiền như thế, mới hài lòng gật đầu đáp một tiếng, coi như bỏ qua cho hành động lỡ mồm vừa rồi, ông nói: “Con mới vừa nói cái gì, từ từ nói.”

Liều Văn Hiền thấy phụ thân mình không tiếp tục chỉ trích, lúc này mới thả lỏng một hơi, nhưng khi nghĩ đến lời bà mai Hoàng vừa nói, một hơi vừa mới thả lỏng xuống của Liều Văn Hiền lại bị xống lên, hắn nói: “Con biết có đôi khi làm không đúng, nếu phụ thân giận con ngài cứ đánh cứ phạt, nhưng bây giờ con còn trẻ chính là lúc khổ học, phụ thân đừng vì nhất thời tức giận mà làm như vậy. Bây giờ con một lòng đặt trên việc học, thật sự không có tâm tư cưới vợ sinh con.” dfienddn liequjudoon

Tuy nói Liều Văn Hiền đã mười sáu tuổi rồi, tuổi như vậy nói lớn không lớn nói nhỏ đã không coi là nhỏ. Có mấy người cùng học trong Thái học cũng chính là đã có hôn sự, thậm chí bên cạnh đã có người chải tóc *, nhưng Liều Văn Hiền thật sự không có hứng thú gì với những chuyện này, những tiểu thư thiên kim này, ở trong mắt Liều Văn Hiền cũng không có gì thú vị, chỉ cảm thấy mấy nữ tử này suốt ngày đều ở trong khuê phòng của mình, cho dù ra cửa không phải đi mấy tiệm đồ trang sức tiệm vải vóc chính là đi tiệm bán son phấn, hắn cũng từng gặp mấy lần, thật sự một chút hứng thú cũng không có. Hơn nữa bây giờ vừa nghĩ tới lui về sau mình sẽ phải ở cùng với nữ nhân như vậy, trong lòng Liều Văn Hiền liền tràn đầy cảm xúc không cam lòng, hắn cảm giác mình được phụ tử thôi phồng học thức như vậy cũng không phải bị trói buộc bên cạnh một nữ tử rập theo một khuôn khổ.

(*) Chải tóc: Hay tục chải tóc (Khai kiếm), còn được gọi là khai diện, giáo diện, giáo kiếm. Là một phương thức làm đẹp của Trung Quốc cổ đại, nghi thức phải cắt bỏ tóc tơ (lông tơ), cắt tóc mái và tóc thái dương. Là một trong những tập tục cưới hỏi. Nữ tử cả đời chỉ làm tục chải tóc một lần, tỏ vẻ đã kết hôn. Là một trong những dấu hiệu nữ tử đã lập gia đình trước đây.

Liều Bác Ích nghe xong lời Liều Văn Hiền nói, ông cũng coi như hiểu ra, thì ra nhi tử của mình cho rằng mình tìm bà mai Hoàng tới để tìm việc hôn nhân cho nó, trong khoảng thời gian ngắn khiến Liều Bác Ích vừa hiểu kỳ lại buồn cười, ông nói: “Tuy nói nam nhi thành gia lập nghiệp, tuổi này của con cũng không tính là nhỏ rồi, vốn nên định một mối hôn sự. Nhưng dù sao đi nữa phụ thân cũng không phải là một người không thông tình đạt lý như vậy, sẽ không ép buộc con gật đầu đồng ý. Bây giờ con vừa nói sẽ cố gắng học tập, vậy thói quen buổi tối khuya đi uống rượu với người cũng nên sửa một chút mới được, đừng để chỉ nói những lời dễ nghe trên miệng. Hôm nay bà mai Hoàng tới đây không phải chuyện tương lai cả đời của con, con cứ trở về đọc sách đi.” die,n; da.nlæ.qu;yo/nn

Liều Văn Hiền liền tục gật đầu, thầm nghĩ chỉ cần không ép hắn cưới vợ mọi việc đều dễ thương lượng, nếu phụ thân không thích hắn ra cửa uống rượu

với người, về sau hẳn từ chối là được.

Sau khi gạt đầu, Liễu Vân Hiền vừa định về phòng đọc sách, nhưng mới vừa xoay người đi một bước hẳn đã cảm thấy có gì không đúng, nếu phụ thân nói hôm nay bà mai Hoàng tới đây không phải vì chuyện cả đời của hẳn mà tới, như vậy bà mai xuất hiện ở trong nhà là có chuyện gì? Vừa nghĩ tới như thế xong hẳn lại dừng bước chân nhìn về phía Liễu Bác Ích, chần chừ nói: “Phụ thân vừa nói bà mai Hoàng tới không phải vì chuyện cả đời của con mà tới, vậy hôm nay bà ấy tới đây làm gì? Chẳng lẽ là...”

Trong nháy mắt đó Liễu Vân Hiền không nói ra được, bởi vì hẳn cảm giác suy nghĩ mới vừa rồi trong lòng mình chính là suy đoán kia có phần hơi hoang đường, phụ thân của hẳn không phải như hẳn tưởng tượng mới phải, bao nhiêu năm như vậy, chuyện này không phải không có ai nhắc tới, nhưng phụ thân hẳn vẫn luôn không đồng ý cũng chưa từng nói điều gì, sao có thể vào lúc này đột nhiên hiện ra ý niệm như vậy.

Liễu Vân Hiền một mực chờ đợi phụ thân mình bác bỏ suy đoán của mình, nói lời của hẳn thật sự không có quy tắc thật sự quá vô cùng hoang đường rồi, nhưng một hồi lâu hẳn vẫn không đợi được điều mình muốn nghe, trái tim từ bắt đầu thỉnh thoảng âm ỉ giống như đánh trống dần trở nên bình tĩnh lạnh như băng.

“Ừ, là vì chuyện của ta mà đến.” Liễu Bác Ích ngẩng đầu nhìn nhitử của mình, nhìn về khiếp sợ tràn đầy trên mặt hẳn, ông cũng hiểu được những lời này của mình nhất định sẽ gây nên sóng to gió lớn trong lòng nhitử, nhưng chuyện này ông đã quyết định xong, là chuyện sớm muộn gì nó cũng biết được, cho nên Liễu Bác Ích coi như một chút cũng không giấu giếm.

Liễu Vân Hiền liên tiếp lùi lại hai bước, từ về mặt đến ánh mắt toàn bộ đều là không dám tin, hẳn vừa lui ra hai bước liền đụng phải quản gia Liễu Hiền và bà mai Hoàng vừa vịn vào cửa nghe được câu nói sau cùng này của Liễu Bác Ích.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Mời bà mai (3)

Editor: Puck - Diễn đàn

Trong sắc mặt của Liễu Hiền và bà mai Hoàng cũng hoàn toàn là khiếp sợ, qua nhiều năm như vậy lão gia (Liễu lão gia) chưa từng nói tới muốn tục huyền, lại chủ động nói chuyện muốn cưới kẻ thất, đây đúng là cây vạn tuế giả nở hoa, bất kíp một lần.

“Chuyện này còn phải làm phiền bà mai Hoàng ngời.” Liễu Bác Ích nói với bà mai Hoàng.

Bà mai Hoàng kinh hãi một trận, rốt cuộc có thể coi như từng gặp vô số người, bà rất nhanh đã phản ứng lại: “Điều này cũng có thể xem như một chuyện tốt, Liễu lão gia ở góa đã lâu, trong nhà này tuy nói có tôi tớ hầu hạ, nhưng bên ngoài không có người tri kỷ biết lạnh biết nóng. Hơn nữa thân phận của Liễu lão gia như vậy, cũng nên có người hầu hạ.”

Bà mai Hoàng lạnh mồm lạnh miệng nói một vài lời tốt, lúc này mới tò mò hỏi: “Không biết được Liễu lão gia coi trọng là người nhà nào?”

Cũng không oán trách được bà mai Hoàng tò mò, hôn sự của Liễu lão gia này, vào hơn chừng mười năm trước bà đã từng muốn nói tới, tuy nói rằng nguyên phối vào lúc sinh bị khó sinh đã đi để lại một nhitử này, nhưng vào lúc đó Liễu thái lão gia vẫn còn sống, Liễu lão gia mới vừa từ bên ngoài trở về, quan chức lại lên nhất phẩm, chỉ bằng điểm Liễu thái lão gia đã từng là đế sư, ở trong Ung đô cũng có không ít nữ nhân muốn gả tới làm kẻ thất, lúc ấy Lưu lão thái gia để cho bà tới thu xếp việc này, nhưng không nghĩ tới cuối cùng lại do chính Liễu lão gia từ chối. Sau đó qua ba năm giữ hiếu, bây giờ Liễu lão gia đã là Ngự sử đại phu là quan chức tông nhất phẩm, nếu muốn nói tới chuyện hôn nhân, chỉ sợ có không ít người trong sạch muốn tranh giành đến vỡ đầu đi.

Liễu Bác Ích cũng không dối gạt bà mai Hoàng, lui về sau thu xếp trong đó vẫn không thể không khổ cực bà mai này, chỗ nào cũng cần dùng đến bà ta, mà về phần Liễu Hiền, là nhitử của bà vú của mình, từ nhỏ chính là thư đồng của mình, sau lại thành quản gia trong phủ này, những năm gần đây làm cũng có uy tín danh dự, có thể coi như rất được lòng ông.

Liễu Bác Ích nói: “Chính là tiểu thư Vạn gia khoảng thời gian trước hòa ly với Tĩnh Viễn Hầu phủ kia.” di3n--d@n'13q21y'd0n

Liễu Hiền kinh hãi, bà mai Hoàng tròn tròn mắt, Liễu Vân Hiền muốn đập đầu vào tường rồi.

Đối với Liễu Vân Hiền mà nói, tin tức này gần như có thể so sánh với quốc tang, mà bây giờ trong đầu Liễu Vân Hiền cũng chính xác có một ý niệm như vậy – trời đóng băng rồi. Liễu Vân Hiền vốn cho rằng cả đời này đại khái phụ thân của hẳn sẽ không tái giá rồi, trong lòng Liễu Vân Hiền không phải không có cảm giác, sau khi hiểu chuyện hẳn cũng có phần lo lắng phụ thân của mình có thể tìm một kẻ mẫu cho mình hay không, sau đó thấy phụ thân vẫn luôn không định làm thế, trong lòng hẳn cũng có vài phần hả hê, trong Ung đô này hẳn là người có chút của cải, nhà ai mà không có mấy di nương không có mấy thông phòng, mà phụ thân của mình lại trong sạch không có gì cả, theo ý hẳn, phụ thân không bình thường.

Dĩ nhiên nếu phụ thân mình thật sự muốn cưới một thê tử, Liễu Vân Hiền vẫn có thể hiểu, nhưng điều duy nhất hẳn không hiểu chính là phụ thân của mình sao có thể cưới nữ nhân kia!

“Phụ thân, ngài không nói sai chứ?” Liễu Vân Hiên run run rẩy rẩy nói, “Tiểu thư Vạn gia này còn có một nữ nhi vốn là dòng chính nữ Vạn gia sau đó bị trục xuất gạch tên ra khỏi gia phả Vạn gia, tên là Vân Thù đúng không?”

Khi Liễu Bác Ích nghe được Liễu Vân Hiên hỏi như thế, ông gật đầu một cái nói, “Đúng là có, Thù nhi nha đầu là một đứa bé thông minh, lui về sau vào cửa hai đứa chính là huynh muội, con là ca ca phải che chở cho muội từ nhà mình!”

“Con mới không có muội từ như vậy!” Liễu Vân Hiên thịnh nộ la hét, “Phụ thân, nếu như người thật sự muốn cưới một thê tử con hoàn toàn có thể lý giải sẽ không phản đối, nhưng trong Ung đô này, dưới gầm trời này ai cũng có thể, chỉ hai mẫu nữ các nàng là tuyệt đối không thể vào cửa Liễu gia chúng ta!”

Liễu Bác Ích bị tiếng kêu bất tỉnh linh này của Liễu Vân Hiên làm cho giật mình, đợi đến khi nghe rõ lời của con trai của mình, mặt mũi của ông lập tức đen thui, “Chuyện này đầu cần con ở đây nói gì, trở về phòng đọc sách.” dieendaanleequydonn

Liễu Vân Hiên nhất quyết không tha, một chút cũng không có ý từ lui xuống, “Phụ thân, hai người này từng là đích thê đích nữ trong phủ Hầu môn sao lại ra chuyện như vậy, nhất định có chỗ không ổn. Hơn nữa, bây giờ trong cả thành Ung đô gần như đều đã truyền khắp danh ác nữ của Vân Thù, gần như tránh mọi người còn tránh không kịp, phụ thân người biết được nàng ta làm ra chuyện gì, trong Thái học có một người chẳng qua thiếu bạc của nàng ta thôi, người này còn từng có hôn ước với nàng ta, nàng ta lại có thể nhẫn tâm đến bán người ta vào nam phong quán, bây giờ phụ mẫu người nọ một bị nàng ta ép đến trúng gió, một người cả ngày điên điên khùng khùng, nữ tử có thể dạy dỗ ra nữ nhi như vậy sao có thể là một người tốt, phụ thân, người phải nghĩ thật rõ ràng, chẳng lẽ bị mẫu nữ hai người này ra chiêu gì mới không thể không cưới người ta sao?”

Liễu Vân Hiên vốn không biết, nhưng trong một thời gian trong cả Thái học đều đang lan truyền, vì thế còn có người tận mắt đi tới nam phong quán thật sự thấy được Dương Kiệt Minh, lúc trở về còn nói hết sức tỉ mỉ, nói bây giờ Dương Kiệt Minh thật sự đang tiếp khách ở đó, hơn nữa Dương Kiệt Minh này nói chắc như đinh đóng cột rằng do Vân Thù hại hắn thành như thế. Liễu Vân Hiên cũng nghe được những chuyện này từ những bằng hữu thường xuyên chơi chung, giữ lại vài phần ấn tượng, chỉ cảm thấy nàng ta tuổi còn nhỏ đã thật sự ác độc, vậy lớn lên còn như thế nào nữa.

Hắn còn cảm khái chưa được bao lâu, phụ thân của mình lại muốn kết hôn với mẫu thân của ác nữ, chuyện này kêu Liễu Vân Hiên làm sao tiếp nhận được, điều này thật sự khiến cho hắn khó chịu. Hắn nghĩ tới phụ thân mình nhất định không biết chuyện này nên mới bị hai mẫu nữ này che mắt, bây giờ mình đã nói vậy, phụ thân có thể ngẫm lại rõ ràng sau đó mới hạ quyết định.

Nhưng Liễu Vân Hiên vừa dứt lời, Liễu Bác Ích lại tỏ vẻ tức giận, ông cầm giận vỗ bàn nói: “Khốn kiếp!”

Liễu Vân Hiên tròn mắt há mồm nhìn Liễu Bác Ích, hắn thường xuyên bị phụ thân mắng đôi câu, có lúc uống rượu về muộn chính là được hai chữ “Khốn kiếp” này, nhưng chưa bao giờ tức giận giống như bây giờ, gần như tròn mắt mà nhìn. die~nd a4nle^q u2lydo^nn

“Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, người đọc sách phi lễ chớ nhìn phi lễ chớ nghe phi lễ chớ nói. Ngươi coi những lời ta dạy ngươi như gió thoảng bên tai đúng không?” Liễu Bác Ích cao giọng khiển trách, “Bây giờ ngươi nói một chút, vậy có bao nhiêu chuyện ngươi biết thật sự, hay chẳng qua bảo sao nghe vậy, có bao nhiêu là thật. Ngươi không tận mắt chứng kiến tự trải nghiệm thì đừng ở đây nói những lời này. Ngươi có biết được những lời này của ngươi có đôi khi bức chết một mạng người, chẳng lẽ sau này ngươi định làm quan cũng sẽ giống như bây giờ nghe tiếng mưa tiếng gió trong lòng định án liền ở đó phán án phải không, đến lúc đó thật sự là một mạng người, ngươi định lấy cái gì ra đền!”

Liễu Vân Hiên bị Liễu Bác Ích khiển trách một trận đến mặt mũi không có ánh sáng, ngay cả bà mai Hoàng đứng bên cạnh trong lòng cũng hơi bồn chồn, nghĩ tới Liễu lão gia bình thường có tiếng là người tính tình hiền hậu, mấy chuyện bên ngoài kia bà cũng từng nghe nói tới, Liễu công tử này nói cũng coi như lưu lại vài phần cho người ta. Nếu ra ngoài nghe còn không chịu nổi hơn như vậy nhiều, xem ra Liễu lão gia đã hạ chú ý ăn đòn cân sất * rồi, con trai của mình nói cũng vô dụng, huống chi người khác đi nói.

(*) Chú ý ăn đòn cân sất: chỉ hạ quyết tâm phải làm một chuyện gì đó hoặc ko thay đổi một quyết định nào đó

“Cha!” Tuy Liễu Vân Hiên bị giáo huấn đến nổi ngay cả đầu cũng không ngẩng lên được, nhưng vẫn một chút cũng không nhượng bộ, “Ruồi bọ không bầu trứng không nứt, nếu hai mẫu nữ các nàng đường hoàng chính trực không sợ gian tà cần gì phải treo tới cành cây cao là cha, lúc này mới hòa ly mấy ngày chính là không ở yên trong nhà như vậy, chẳng lẽ họ không cảm thấy cực kỳ mất mặt -”

Tất cả những lời này của Liễu Vân Hiên dừng lại trong một tiếng tát tai thanh thúy, đợi đến khi hắn phản ứng lại, trên mặt mũi đã đau rát. Phụ thân của hắn thế mà lại vì hai mẫu nữ như vậy mà đánh hắn một bạt tai?!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Mời bà mai (4)

Editor: Puck - Diễn đàn

“Ta đã nói rồi, Vạn di của ngươi là một người ôn hòa, Vân Thù nha đầu cũng không phải giống như người ngoài kia nói, bây giờ ta nói những lời này với

ngươi hơn phân nửa ngươi cũng nghe không lọt, đợi đến sau này chúng đừng ngươi sẽ hiểu được các nàng là người như thế nào, ngươi đừng ở đây nói những lời chửi bới người.” Khi Liễu Bác Ích đánh một bạt tai này dù ít dù nhiều cũng hơi hối hận, nhưng ông cảm thấy tính cách ẩn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo này của con trai mình phải thay đổi một chút, những lời này đâu phải lời của một người đọc sách có tri thức hiểu lễ nghĩa nói ra được!

Liễu Vân Hiên kinh ngạc trong lòng, sau đó mới từ trong kẽ răng nặn ra một câu: “Nếu phụ thân ngài có ý kết hôn với người nọ, định dẫn ác nữ này vào cửa, vậy ngài liền coi như không có con đứa con trai này đi!”

Sau khi Liễu Vân Hiên bỏ lại lời này, đầu hấn cũng không quay lại chạy ra ngoài.

Liễu Bác Ích đầu tiên bị lời nói này của con trai mình làm cho giật mình, nhưng sau đó chính là tức giận, con trai ruột của ông thế mà lại uy hiếp ông, nhìn con trai tốt mà ông dạy ra! May mà bây giờ còn tám bé chưa vào trong triều đình, nếu với tính tình như vậy mà vào trong triều, chỉ sợ còn không biết sẽ ồn ào ra bao nhiêu chuyện, trước kia khi ông muốn dạy dỗ tử tế nó một trận chính là tự nhiên có lão phụ thân của ông ngăn cản, bây giờ trong nhà có lão bộc che chở khắp nơi, bây giờ mượn cơ hội lần này xem một chút, rốt cuộc là ai cứng đầu qua ai.

Liễu Hiên vẫn không nói một lời, cho đến khi Liễu Vân Hiên chạy ra ngoài mới có vài phần sốt ruột, ông nhìn về phía Liễu Bác Ích, trong ánh mắt tràn đầy không ủng hộ, ông nói: “Lão gia, thiếu gia chạy ra ngoài như vậy, vậy nên làm gì đây!”

Liễu Bác Ích hừ lạnh một tiếng: “Cũng do chính các ngươi thương hấn cưng chiều hấn như vậy, khi ta muốn dạy dỗ đều không cho, ngươi hãy nhìn xem bây giờ náo loạn ra chuyện như thế nào? Để cho hấn ra ngoài tinh táo một chút cũng tốt, giờ đã lớn như vậy, cả ngày không từ bỏ đọc sách, đi uống rượu với một đám ăn chơi trác táng không học vấn không nghề nghiệp, ta đã muốn dạy dỗ nó một trận, bây giờ còn nói ra lời nói không có bốn phân, cũng không biết đánh từ đây tới đây uy hiếp ta. Lại tiếp tục như vậy, chỉ sợ trong nhà này không có ai có khả năng quản được nó!” die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Nhưng mà...” Liễu Hiên còn định nói nữa, lại bị Liễu Bác Ích cắt đứt.

“Không nhưng nhị gì hết, đứa nhỏ này có thể chạy đi đâu, không phải đi với những bạn bè không tốt của nó chính là đi chỗ cô của nó.” Liễu Bác Ích không hề lo lắng chút nào, nếu nói lão bộc trong phủ này là đồng lõa làm hư đứa con của ông, như vậy còn dư lại chủ mưu chính là muội từ Liễu Ý Nghiên của ông đã được gả vào nhà quan Lại bộ Thị lang rồi, cho nên hơn phân nửa chuyện ngày hôm nay sẽ rơi vào trong tay vị muội từ kia.

Liễu Bác Ích có lòng muốn cho đứa con khó có thể dạy dỗ kia của mình một bài học, cho nên cũng không đi quản những chuyện kia, thay vào đó là thương lượng với bà mai Hoàng, bà mai Hoàng cũng từng làm hôn sự cho một vài người làm quan, ít nhiều cũng biết một chút chuyện mập mờ không tiện nói với người ngoài, giống như cảnh tượng mới vừa xảy ra, bà cũng biết mình nhìn trong mắt nát trong lòng là được, chuyện này nếu nói ra tất nhiên sẽ bị xui xẻo, cho nên bà mai Hoàng cũng làm như mình hoàn toàn không nhìn thấy, về mặt tự nhiên nói chuyện với Liễu Bác Ích.

Liễu Hiên nghe được Liễu Bác Ích nói như vậy, trong lòng của ông cũng không yên lòng, mà thêm vào đó là lo lắng, lão gia mình bây giờ không hề lo lắng chuyện thiếu gia chạy ra ngoài, thay vào đó còn ở đó thương lượng chuyện kia với bà mai, trong lòng ông rất lo lắng, càng thêm không có bao nhiêu ẩn tượng tốt với hai mẹ con Vạn Thục Tuệ và Vân Thủ, chỉ cảm thấy hai người này còn chưa vào cửa đã quấy nhiễu trong phủ rồi một núi, ly gián tình cảm của lão gia và thiếu gia, hai mẹ con này nhất định không phải đèn đã cạn dầu, chỉ sợ sau khi vào cửa sẽ còn gây ra không ít sóng gió tới. Nhưng Liễu Hiên cũng hiểu được lời mình nói ít trọng lượng, cho nên không định nói gì, không thể làm gì khác hơn là giấu tâm tư trong đáy lòng, nghĩ tới lão gia đã quyết định chủ ý để cho hai mẹ con này vào cửa, ông làm một quản gia nhất định phải làm cho tốt bốn phân, còn phải giúp thiếu gia coi trọng những thứ thuộc về thiếu gia, miễn cho bị người khác tham đi, trong lòng cũng khao khát, hy vọng cô nãi nãi có thể tới khuyên một chút, dù sao hai người là huynh muội lời này có thể có phân lượng hơn lời ông nói một chút.

Liễu Bác Ích và bà mai Hoàng nói một chút chuyện này, thật ra cũng không tính là chuyện lớn gì, nói chính là hy vọng có thể mau chóng làm xong chuyện này, cho nên hạ sinh lễ sẽ tiến hành cùng một ngày. Liễu Bác Ích nói xong những chuyện này, lại chuẩn bị thứ nọ kia định sáng sớm ngày mai để cho bà mai Hoàng dẫn theo người mang đến tòa nhà trong phố Hoa Thanh, cuối cùng, còn kín đáo đưa cho bà mai Hoàng một thỏi bạc làm tiền thưởng, lúc này mới cho người tiễn bà mai Hoàng ra cửa.

Đợi đến tối, Liễu Bác Ích cũng không kiếm người đi tìm Liễu Vân Hiên, cũng không để người trong phủ đi tìm. Trong Ung đô cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, dù ít dù nhiều cũng biết Liễu Vân Hiên, hơn nữa khi Liễu Vân Hiên chạy ra ngoài, thư đồng Liễu Diệp cơ trí đuổi theo, lúc tối sai người báo lại nói thiếu gia ở trong tiệm rượu mượn rượu giải sầu, sau khi Liễu Bác Ích nghe được như vậy cảm thấy hết sức tức giận, liền dứt khoát hạ quyết tâm không thêm quan tâm một đêm nay đi.

Sáng sớm hôm sau, Liễu Bác Ích vẫn như bình thường lên triều, cũng dặn dò quản gia Liễu Hiên đợi sau khi bà mai Hoàng tới thì theo người mang đồ đi, lúc này mới an tâm rời đi. dfienddn lieqiudoon

Liễu Hiên thấy Liễu Vân Hiên cả đêm không về, trong lòng đã rất lo lắng, cũng không thấy cô nãi nãi tới cửa, trong lòng của ông không nhận được lắm bầm, nghĩ tới có cần thông báo cho cô nãi nãi một tiếng hay không, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy không thể làm chuyện có lỗi với lão gia nhà mình.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Từ sớm, Vân Thủ đã dậy rồi, biết được hôm nay Liễu Bác Ích sẽ sai bà mai tới cửa, cho nên sáng sớm đã thu dọn thỏa đáng sau đó liền để Cẩm Sát vẫn làm việc cẩn thận trước sau như một và Y Lan đi theo Chương ma ma tới Vạn gia đón Miêu thị tới.

Bốn nha hoàn trong nhà cũng biết được chuyện này, hết sức coi trọng, biết hôm nay sẽ có trường bối ở đây, cho nên một chút cũng không dám trì hoãn, Vân Thủ đã sớm mời cỗ kiệu, tuy nói rằng bây giờ thời tiết đã ấm dần, nhưng lúc sáng sớm dù sao cũng có vài phần lạnh lẽo, bà ngoại nàng lớn tuổi không thể bị thổi gió lạnh này, cho nên đêm qua liền gọi cỗ kiệu sáng nay đi đón.

Chương ma ma dẫn Cẩm Sát và Y Lan đến Vạn gia, để hai người Cẩm Sát và Y Lan ở bên cạnh cỗ kiệu ngoài cửa chờ, mình sau khi xin chỉ thị một tiếng liền đi vào cửa viện của Miêu thị.

Miêu thị cũng đã dậy, ngày hôm qua bà đã đặc biệt kêu Thẩm ma ma ở bên cạnh thu dọn xong đồ, cho nên cũng đang chờ, chờ đến khi Chương ma ma tới cũng chính là dẫn Thẩm ma ma ra cửa.

Sau khi ra cửa, lúc này mới nhìn thấy cỗ kiệu nhỏ đỉnh màu xanh ngoài cửa. Ở trong Ung đô, trừ quan viên tam phẩm trở lên trong nhà làm cỗ kiệu này, vào thời điểm bình thường muốn mượn cỗ kiệu kiểu này cũng phải tốn không ít bạc, người trên tay không có bao nhiêu tiền nào chịu, nhất là vào thời điểm hiện tại cái gì cũng quý giá.

“Thù nhi tiểu thư nói tuy rằng mấy ngày gần đây đang trở nên ấm lên, nhưng vào sớm tối vẫn lạnh, lão phu nhân quý giá dĩ nhiên không thể trúng gió, cho nên buổi tối đã đặt cỗ kiệu buổi sáng đi đón, cũng tiện cho lão phu nhân miễn một nhọc thoai mái một chút, thành toàn cho một lần hiếu tâm của tiểu thư.” Chương ma ma ở bên cạnh cười nói.

“Nha đầu kia ngược lại có lòng, chỉ có điều bây giờ trên tay cũng không có bạc, cần gì lãng phí chỗ bạc này!” Ngoài miệng Miêu thị nói như thế, nhưng trong lòng đã có vài phần cảm động, nhất là sau khi Chương ma ma đỡ bà vào kiệu, phát hiện ở trong kiệu còn đặc biệt lót riêng một tầng gối tay đệm tựa lưng lớn mềm mại, trong lòng bà cũng có vài phần nghi ngờ, khi nghe được Chương ma ma nói gối đệm dựa này là do Vân Thù đặc biệt bỏ vào chính là muốn cho bà ngồi thoải mái một chút. Trong lòng Miêu thị càng thêm cảm động, trực giác chính là ngoại sinh nữ của mình tuy rằng có lúc làm việc hơi kích động, nhưng thật sự là đứa có hiếu.

Cỗ kiệu lách lư đi về phía trước, đoạn đường này hơi đông đưa khiến cho Miêu thị có vài phần buồn ngủ, đệm lót này của bà thật thoải mái, chính là lách một cái cũng không cảm thấy khó chịu cũng không cảm thấy bị cản.

Không bao lâu, cỗ kiệu này phát ra tiếng chấn động hạ xuống đất, mà Chương ma ma ở bên ngoài kêu một tiếng “Lão phu nhân, chúng ta đến” thì lúc này Miêu thị mới bình tĩnh lại, bà dưới nâng đỡ của Chương ma ma đi ra khỏi cỗ kiệu, khi đi ra khỏi cỗ kiệu, Miêu thị lập tức mắt choáng váng, ngay cả Thẩm ma ma cũng mắt choáng váng theo. die,n; da.nlze.quydyo/n

Miêu thị liếc nhìn Thẩm ma ma, ban đầu tòa nhà này do một tay bà ấy thuê, lúc trước nói muốn một sân nhỏ, cũng không nói là một tòa nhà lớn như vậy, hơn nữa Miêu thị liếc nhìn chung quanh tất cả đều là tòa nhà lớn, nhìn kỹ lúc này mới phân biệt ra được, “Nơi này là phố Hoa Thanh sao?”

“Ánh mắt của lão phu nhân thật tốt, nơi này chính là phố Hoa Thanh.” Cẩm Sát đi tới đỡ Miêu thị, trên mặt cười nhẹ nhàng.

“Hò đồ, thuê một tòa nhà ở đây làm chi, đây là chủ ý của ai?” Miêu thị trách mắng, “Sao không suy nghĩ một chút, mượn một tòa nhà này có lợi hay không.”

“Lão phu nhân đừng giận, tòa nhà này không phải đi thuê, là tiểu thư đã đặt mua, tòa nhà của mình không tốn tiền thuê.” Cẩm Sát cười nói, “Tiểu thư còn nói đã sớm muốn mời lão phu nhân tới đây, trước kia chính là sự tình quá bận rộn không theo kịp, hôm nay chính là cơ hội tốt, còn muốn lão phu nhân ở lại mấy ngày. Sáng sớm hôm nay, tiểu thư còn đi phòng bếp làm bữa sáng, bảo là muốn để lão phu nhân ném thử tay nghề đó!”

Đặt mua?! Trên mặt Miêu thị trù kinh ngạc ra chính là giật mình, đặt mua một tòa nhà như vậy ở trên đường phố Hoa Thanh phải tốn bao nhiêu bạc, ngoại sinh nữ của bà từ khi nào có nhiều bạc như vậy? Và lại bây giờ đã rời khỏi Vân gia, Vân gia đã buông lời không có dòng chính nữ như vậy tất nhiên không thể nào bỏ tiền ra đặt mua, tiền này của Vân Thù từ đâu mà tới?

Miêu thị ôm một đồng nghi ngờ, dưới nâng đỡ của Cẩm Sát và Chương ma ma đi vào cửa.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 77: Kỳ đính hôn (1)

Editor: Puck - Diễn đàn

Sau khi đi vào cửa, lúc này Miêu thị mới hiểu được mình nhìn từ ngoài đã cảm thấy tòa nhà này lớn, nhưng sau khi đi vào cửa mới cảm thấy vừa rồi mình vẫn còn coi nhẹ, tòa nhà tam tiến tam xuất này ở trong phố Hoa Thanh, đây thật sự không tầm thường.

Trong ngôi nhà này mỗi một chỗ đều hao phí tâm huyết, chẳng qua khi Miêu thị còn trẻ từng được đi qua mấy nhà gia đình giàu có, khi đó gia chủ có chức quan tứ phẩm, ở trong Ung đô cũng có thể coi như lọt vào mắt, nhưng bây giờ nhìn từ mình chẳng qua chỉ là quan lục phẩm nhỏ bé, chức quan này người nhà nào có thể lọt vào mắt, chứ đừng nói tới Ung đô còn là Hoàng thành, dưới chân Thiên tử, chính nhà mấy tòa nhà phú hộ buôn bán thường ngày cũng tốt hơn chỗ ở bây giờ của Vạn gia bọn họ.

Nhưng hiện tại nhìn thấy tòa nhà lớn này, trong lòng Miêu thị hoàn toàn không giống, tòa nhà lớn như vậy lại của Vân Thù, con bé kiếm được phần gia sản lớn như vậy từ đâu, tòa nhà này cũng không biết mất bao nhiêu bạc!

Miêu thị kích động trong lòng, ngay cả Thảm ma ma trong lòng cũng đã khiếp sợ không thôi, thành thật mà nói dù ít dù nhiều trong lòng bà cũng có vài phần xem thường Vạn Thực Tuệ bị Vân gia đuổi ra, chỉ cảm thấy lui về sau hai mẫu nữ này hơn phân nửa phải dựa vào lão phu nhân sống qua ngày rồi, cũng không nghĩ đến, lúc này mới rời Vân gia mấy ngày, mẫu nữ hai người đã ở trong tòa nhà lớn như vậy, đoạn đường này nhìn xuống gần như hai mắt đều muốn nhỏ máu, ta nhỏ tí tách, tiểu thư ngoại sinh này thật sự là nhân vật chưa nhìn ra được, yên lặng đặt mua một tòa nhà lớn như thế.

di3n~d@n'Bq21y"d0n

Cầm Sắt và Chương ma ma đỡ Miêu thị vào phòng khách, Vân Thù đã sớm ở trong phòng khách chờ, Vạn Thực Tuệ cũng đứng bên cạnh mong đợi, sau khi thấy Miêu thị vào cửa, lúc này liền tiến lên đón, hỏi han ân cần một phen.

Y Lan ôm gối tay và đệm tựa lưng ở trong kiệu cùng với một bộc nhỏ đi theo phía sau Thảm ma ma.

“Y Lan tỷ dẫn Thảm ma ma mang đồ của bà ngoại cất đi, lại hỏi xem Thảm ma ma còn cần thứ gì, nếu không có liền nhanh đi đặt mua, nhất định phải khiến cho bà ngoại ta ở thoải mái mới được.” Vân Thù căn dặn, căn dặn xong như vậy liền cười nhìn về phía Miêu thị, “Biết được bà ngoại tôi, cháu đã sớm đi phòng bếp chuẩn bị đồ ăn cho bà ngoại, nếu làm không đúng vị, ngài không nên ghét bỏ mới phải.”

Khi Vạn Thực Tuệ nghe được Vân Thù nói như vậy, bà cũng không nhịn được cười nói: “Đúng vậy, mới sáng sớm đã ở trong bếp bắt đầu lo liệu, ầm ỹ một hồi lâu. Nương, chúng ta đi xem xem tiểu ny từ * này có thể làm ra món ăn gì ngon đến hiểu kính ngài.”

(*) ny từ: cô nàng, cô bé, bé gái

Miêu thị nghe được hai người nói như vậy, nghĩ tới bản thân mình được coi trọng dĩ nhiên vui mừng, nhưng bà không có ý tứ đứng dậy tới sảnh bên đi dùng bữa, bà nói: “Không vội dùng bữa sáng, ta đây còn có mấy lời muốn hỏi hai đứa, trước không phải mấy đứa ở trong nhà thuê sao, lúc nào chuyển tới trong nhà này? Mới vừa rồi nghe nói tòa nhà này cũng do mấy đứa đặt mua? Bạc này từ đâu mà ra? Khi dọn tới sao không nói với trong nhà một tiếng chứ?”

Một vài lời đến nơi đến chốn của Miêu thị, từng câu hỏi luân phiên xen kẽ nói rõ trong lòng bà có vài phần tức giận, thử nghĩ xem chuyện như vậy mà nữ nhi và ngoại tôn nữ của mình không thông báo cho mình một tiếng, đây không phải coi bà là người ngoài thì là gì? Sau khi hỏi vấn đề này ra, trong lòng Miêu thị cũng có vài phần buồn bực, bà nói: “Mấy đứa như vậy, là đang đề phòng ta một lão bà từ sao?” dieendaaneequydonn

Vân Thù nghe được những câu hỏi này của Miêu thị, ban đầu khi mời bà đến đây ở sớm muộn gì cũng muốn biết, còn nữa Vân Thù cũng không trông cậy vào những chuyện này có thể giấu giếm được bao lâu, thời gian đến nơi này ở cũng không lâu lắm, hơn nữa trong ngày thường khi bọn họ ra cửa cũng cẩn thận nhờ vậy mới không gây ra tiếng gió gì, chỉ có điều lui về sau có lẽ sẽ biết được.

“Bà ngoại nói gì vậy, ngài thốt ra lời này, không phải khoét lòng người ta sao!” Vân Thù sắc giọng, “Cũng không phải cháu và mẫu thân muốn gạt bà ngoại, thật sự bó tay mới làm như vậy, cháu và mẫu thân dọn vào ở cũng không được mấy ngày, vốn cũng định nói cho bà ngoại. Bà ngoại quan tâm cháu và mẫu thân trước sau như một, cháu và mẫu thân gạt ai cũng không dám gạt bà ngoại, chỉ có điều bà ngoại thật sự không biết, khi cháu và mẫu thân còn ở trong nhà đi thuê, cậu mợ chạy tới nào loạn một trận, Thù nhi là vẫn bối dĩ nhiên không thể so đo gì với cậu mợ, chỉ có điều khi đó mợ thật sự quá hung ác, cháu sợ nếu như cậu mợ nghe được tiếng gió gì, sẽ căng huyền nào đến kỳ cục, cháu và mẫu thân cô nhi quả mẫu không có gì dựa vào, có thể đi được đâu. Bà ngoại cũng nhìn ra dáng vẻ của mợ ngày hôm qua rồi, ngay cả chút đồ cưới của mẫu thân mà mợ có thể trao tay bán đi, nếu biết được bây giờ như vậy, mợ còn chẳng phải ép chúng cháu không thể không bán đi tòa nhà đang yên thân gửi phận sao!”

Tuy những lời này của Vân Thù không nói thẳng, nhưng Miêu thị không phải người hồ đồ, lập tức hiểu được ý tứ trong lời nói của cháu gái mình chính là cậu mợ của con bé thật sự quá khôn kiếp rồi, nếu như bọn họ biết được nhất định sẽ tới tham tiền.

Đây tuy là sự thật, nhưng khi Miêu thị nghe được như thế, trong lòng suy cho cùng vẫn có vài phần không chịu được, trên sắc mặt cũng có vài phần khó coi.

Vạn Thực Tuệ cũng nhìn ra, bà nói: “Nương người cũng không phải không biết, nữ nhi không có năng lực gì, con và Thù nhi từ Vân gia đi ra thật sự trên người không có gì cả, tiền bạc trên tay cũng không có bao nhiêu, nhưng cũng không thể trông cậy vào nương giúp đỡ cả đời. Tình huống ngày hôm qua nương cũng để vào trong mắt, nếu như không phải nương vẫn còn, chỉ sợ ca ca và tẩu tử không thể không đoạn tuyệt quan hệ ngay tại chỗ rồi.” die~nd a4nle^q u21ydo^~n

Sau khi Vạn Thực Tuệ nói đến đây, trong lòng bà cũng có vài phần khổ sở, bà cầm khăn lau nước mắt rồi mới lại nói: “Một mình con thì cũng chẳng có gì, tòa nhà này là do Thù nhi một tay kiếm bạc mua, qua hai ba năm Thù nhi cũng phải kết thân rồi, con đây làm nương bán linh không có hơn phân nửa cũng không thể đặt mua chút đồ cưới có mặt mũi cho con bé, cũng chỉ có thể dựa vào Thù nhi một tay kiếm ra, tòa nhà này cũng dưới tên Thù nhi, bây giờ con bé kiếm ra, lui về sau cũng là một trong những món đồ cưới của con bé, không thể nào loạn ra chuyện gì, nếu không con đối mặt với khuê nữ thị tộc liền thị tộc tâm liền tâm của con. Còn nữa, con cũng không muốn có dính líu gì với đại ca đại tẩu, không chừng đến lúc đó còn gây ra chuyện gì khác cho con, con đây bây giờ trong sạch từ Vân gia ra ngoài, con và Thù nhi rơi vào thanh danh bây giờ, trong này cũng do ca ca và đại tẩu ra không ít lực, qua lại này con không muốn nhắc lại, nhưng nếu như định đánh chủ ý lên Thù nhi của con, con đây chính là liều cái mạng già này cũng phải liều một phen.”

Lời này của Vạn Thực Tuệ nói cũng hết sức rõ ràng, tòa nhà này là của Vân Thù, cho dù trên tay có chút gì khác tất cả đều là của một mình Vân Thù, người khác cũng đừng mong tham.

Miêu thị mấp máy miệng, định nói gì nhưng cuối cùng không nói ra, bà tất nhiên đau lòng con trai, nhưng cũng đau lòng con gái, bà cũng nhìn trong mắt tình huống ngày hôm qua, trừ bỏ không thể làm gì ra cũng chỉ còn không có cách nào, trong lời nói của con gái bà cũng đã nói đến mọi việc đều đã quyết, nếu bà nói chuyện gì không nên nói nữa, chỉ sợ lui về sau ngay cả cửa Vân gia cũng không muốn bước vào một bước.

Miêu thị cũng không so đo chuyện chuyển vào tòa nhà này mà không thông báo nữa, vốn còn định hỏi một chút bạc mua tòa nhà này từ đâu tới, nhưng

vấn đề này bị hai người Vạn Thục Tuệ và Vân Thủ đẩy qua đẩy lại cuối cùng không hỏi ra được điều gì.

Vạn Thục Tuệ không nói, cảm thấy bạc này của Vân Thủ rốt cuộc giống như có vài phần lai lịch bất chính là bằng môn tà đạo mà tới, sợ nếu mình nói rõ ràng sau đó chọc cho Miêu thị không vui, dứt khoát liền bỏ qua không nói, chỉ nói một chút liên quan đến Vân gia cũng không có.

Mà Vân Thủ không nói, đó là cảm thấy chuyện như vậy rốt cuộc là chuyện của chính nàng, nói ra với mẫu thân mình được gọi là thẳng thắn, với bà ngoại đó là ghét bỏ sóng gió huyền ảo không dậy nổi, tuy nói rằng bà ngoại thương nàng và mẫu thân, nhưng dù sao vẫn sống qua ngày với hai phu thê Vạn Thủ Nghĩa và Hồ thị, nói cho bà ngoại lỡ như có lúc nào không cẩn thận lộ miệng ra, hai phu thê kia không thể không giống như thấy con đĩa đồ máu.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Kỳ đính hôn (2)

Editor: Puck - Diễn đàn

Bữa sáng do Vân Thủ chuẩn bị, bản thân nàng cũng không có hứng thú ham thích bao lớn, ở nước ngoài ngày người gần mười năm, thường xuyên nhìn tạp chí thức ăn ngon và tiết mục món ăn ngon mà tí tách chảy nước miếng, cũng ít nhiều bắt đầu tự học thành tài, tài nấu nướng này miễn cưỡng thích hợp, nhưng những món bánh ngọt ăn vặt kiểu Trung Quốc và món điểm tâm ngọt kiểu Tây được gọi là tinh thông. Mới buổi sáng không thích hợp ăn dầu mỡ quá mức, cho nên buổi sáng liền dùng nồi đất ninh một nồi cháo gà xé sợi, cháo gà này chính là dùng gà già ninh thành, vớt dầu, vừa bung lên cực kỳ thơm ngát, kết hợp với đồ điểm tâm cũng không phải món ăn sáng gì, mà là sủi cảo tôm thủy tinh mỏng manh gần như trong suốt lộ ra màu hồng nhạt bên trong, chỉ nhìn thôi đã khiến khẩu vị người ta mở ra.

Miêu thị cũng có thể coi như ăn rất hợp khẩu vị, ăn một chén cháo gà xé sợi lại ăn năm cái sủi cảo tôm, ngược lại khiến Thẩm ma ma đứng hầu hạ bên cạnh chính là không nhìn được nói một câu: “Lão thái thái đã lâu không có khẩu vị tốt như vậy.”

Miêu thị biết hôm nay mình tới đây là vì chuyện gì, cho nên sau khi vào cửa liền chờ người tới cửa nói chuyện hôn sự, sau khi ăn bữa sáng xong càng nhàn rồi không có việc gì ngồi ở đó chờ, Vân Thủ chính là có chuyện phải làm, mỗi ngày nàng phải đi ra ngoài thành, trong xưởng đồ gốm ngoài thành đã phơi khô xong một nhóm phơi gốm rồi, mấy ngày nữa chính là cần đưa vào trong lò nung chế thành đồ sứ.

Vân Thủ nghiên cứu tình huống Vương triều Đại Khánh một phen, phát hiện đồ sứ của Vương triều Đại Khánh này hơn phân nửa đều tương đối xù xì, dĩ nhiên đồ ráp này cũng không phải nói đến cảm giác khi sờ lên, mà hiện giờ đồ sứ này vốn không đẹp đề như hiện đại, hoa hoét màu sắc gì đó tất cả đều không có, bình thường nếu không phải sứ màu trắng chính là sứ men xanh, hai thứ này giống như là người có chút của cải mới có thể dùng. Bình thường trong nhà dùng chính là đồ gốm.

Vì thế Vân Thủ cũng chạy đi một buổi sáng, tán gẫu một phen với sư phụ thợ thủ công, biết tình huống đồ sứ trong triều Đại Khánh hiện giờ. Sau khi tán gẫu một phen xong Vân Thủ chính là có vài phần kích động, cho dù Vân Thủ biết trong lịch sử, thời kỳ cường thịnh của đồ sứ bắt đầu từ Đường Tống, đến Minh Thanh sắc màu càng thêm xán lạn, xem như cao nhất. dfienddn lieqiudoon

Cho nên Vân Thủ mua xưởng lò nung, đó chính là khi ở hiện đại, cha của nàng và ông ngoại ở Bắc Kinh đều là nghệ nhân thực thụ, cha nàng là người trấn Cảnh Đức, trong nhà đúng là làm đồ gốm sứ, đứng nhìn nàng cầm học vị hóa học và kỹ thuật cơ khí, từ nhỏ tiếp xúc đầu tiên chính là đất sét bùn, khi đứa bé nhà khác đang nhảy dây da trâu, nàng đã ở nhà chơi bùn, cực kỳ rành rẽ những chuyện liên quan đến gốm sứ màu sắc men sứ kia

Nàng có lòng tin, nhà máy sản xuất đồ gốm sứ của mình nhất định sẽ trở thành nổi trội nhất ở Vương triều Đại Khánh. Không nói chuyện nhà máy gốm sứ này, chuyện trong cửa tiệm cũng cần nàng lo liệu, hai ngày trước nàng đã tìm thợ thủ công làm đồ trang sức vàng bạc, ký giao kèo, bây giờ đang chế tạo gấp gáp, muốn mở tiệm cần những đồ trang sức vàng bạc này, tiền này từng nắm từng đồng tung ra, nàng còn trồng cây vào kiểm lại nhiều hơn cho nàng.

Bữa sáng qua đi không bao lâu, quả nhiên có người tới cửa, Vân Thủ để cho người ta đi vào cửa, đi đầu tiên chính là bà mai Hoàng hơi mập mạp kia, mà sau lưng còn dẫn theo hai mươi người, hai người khiêng một hòm đồ, như vậy cũng có thể coi như mệnh mông cuồn cuộn rồi.

Khi bà mai Hoàng theo chỉ thị của Liễu lão gia đi tới tòa nhà ở phố Hoa Thanh, chính bà cũng ngây ngốc, vốn cho rằng sau khi Vạn Thục Tuệ ra khỏi cửa Vân gia nhất định sẽ sống không được như ý, dù sao hòa ly với người cũng vậy mà bị người hưu cũng thế, người ra cửa đầu thế có thứ gì tốt, có thể mang đồ cưới của mình ra cửa cũng không tệ rồi.

Cái này? Chẳng lẽ nói khi Vạn Thục Tuệ ra khỏi cửa Vân gia mang theo một bút lớn sao? Nhưng có thể mua một căn nhà ở chỗ như phố Hoa Thanh này không có gần ngàn lượng bạc cũng không làm được.

Dưới người hướng dẫn bà mai Hoàng vừa vào cửa, vừa quan sát vừa nói thầm trong lòng, tòa nhà ở trước mắt đúng là nhà đại hộ rồi, hơn nữa sắp xếp gọn gàng ngăn nắp.

Khi đi vào phòng khách, bà mai Hoàng liền nhìn thấy ngồi ghế trên chính là Miêu thị, bà vừa liếc mắt đã nhìn thấy Miêu thị, ngồi bên tay chính là Vạn Thục Tuệ và Vân Thủ hiện giờ ở trong Ung đồ truyền ra là ác nữ hết sức hung thần ác sát. dic,n; da.nlze.qu;dyo/nn

Bà mai Hoàng vốn còn tưởng rằng nữ tử bị truyền ra là hung thần ác sát khó nghe như vậy, dù sao trái phải chắc cũng là một người hung hãn, vừa nhìn liền biết không dễ chọc, nhưng bà mai Hoàng vừa nhìn như vậy, ở đây nào có một chút đáng về như ác nữ, cười cười xinh đẹp hoàn toàn giống như đại gia khuê tú, tuổi này rõ ràng là một tiểu nha đầu còn chưa nảy nở thôi.

Hơn nữa trong phòng khách này có ba người, theo bình thường người nên khiến cho người ta tập trung chú ý nhất thường là trưởng giả ngồi ở vị trí ghế trên mới đúng, nhưng không biết vì sao, bà mai Hoàng chỉ có cảm giác mí mắt mình chú ý nhất từ sau khi bước vào trước hết chú ý tới không phải lão phu nhân kia, cũng không phải Vạn Thục Tuệ ít ngày nữa sắp trở thành phu nhân Liễu ngự sử, ngược lại cứ dính vào trên người tiểu nha đầu kia, cũng không phải bởi vì lúc trước thanh danh này liên lụy, mà là không tự chủ được mà rơi vào trên người tiểu nha đầu này.

Nhất là khi đôi mắt linh động kia nhìn về phía bà, khóe miệng khẽ nhếch cười như không cười nhìn tới, bà mai Hoàng chỉ cần liếc nhìn đã có thể hiểu, tiểu nha đầu trước mắt cũng không phải vật phẩm gì, chỉ sợ đương gia làm chủ vẫn là tiểu nha đầu này!

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng bà mai Hoàng vẫn cố gắng để cho ánh mắt của mình nhìn về phía Miêu thị ngồi ghế trên, cười đến thịt trên mặt rung rung nói: “Chúc mừng lão phu nhân, chúc mừng lão phu nhân!”

Bà mai Hoàng vừa nói như vậy, Miêu thị cũng hiểu bà mai trước mắt này tới chính là vì chuyện hạ lễ thư và sinh lễ, Miêu thị cũng hơi cong khóe miệng lên nói: “Phiền toái rồi.”

“Không phiền toái không phiền toái, chuyện hôn sự tốt như vậy ta đây làm bà mai cũng cực kỳ vui mừng, làm xong việc này cũng là một chuyện vui của bà mai ta!” Bà nói, bà vừa tỏ ý đề cho người đặt đồ trong phòng khách, lại quay sang nói với Miêu thị, “Liễu đại nhân chính là hơi nóng lòng chút, cho nên lần này tới đều mang theo cả sinh thư và lễ thư tới, sinh lễ cũng kiêng tới, đề cho ma ma ta tới làm thành chuyện tốt như vậy.”

Bà mai Hoàng nói như vậy, lại nhìn về phía Vạn Thục Tuệ ngồi bên cạnh, chỉ thấy bà ấy ngồi ở bên cạnh, tuy về mặt nhàn nhạt, nhưng trên mặt dù ít dù nhiều cũng có vài phần sắc mặt vui mừng, trong lòng nói người này thật sự tốt số, vừa mới hòa ly từ cửa Vân gia ra ngoài chưa được thời gian bao lâu đâu, đã có Ngự sử đại phu Liễu gia tới cầu hôn rồi, không biết vài tạ Bồ Tát như thế nào mà có được vận khí tốt như vậy, thật sự khiến cho người ta hâm mộ. Trong Ung đồ có bao nhiêu hoàng hoa khuê nữ, nhưng Liễu ngự sử lại chỉ coi trọng hoàng hoa hôm qua này.

Bà mai Hoàng thầm nói trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn xuôi gió xuôi nước nói vài lời tán dương, đó được gọi là dễ nghe.

Miêu thị nghe một vài lời tán dương trong lòng của bà cũng cảm thấy vui vẻ, nhưng vẫn có vài phần nghi ngờ nói: “Mới vừa rồi người nói là Liễu đại nhân, Liễu đại nhân này là?”

“Chính là Liễu ngự sử Liễu Bác Ích.” Bà mai Hoàng vừa nhắc tới Liễu Bác Ích, trong lòng chính là có lời muốn nói, bà cười nói, “Tuy nói rằng Liễu đại nhân hơi có tuổi, nhưng ta thấy xứng với Vạn cô nương cũng vừa vặn, Liễu đại nhân khó có được là một quan tốt, trước năm nay còn ra ngoài giúp nạn dân thiên tai, tuy nói rằng phụ mẫu không còn ở đây, nhưng bây giờ ở trong triều Liễu đại nhân vẫn được gọi là coi trọng, Vạn cô nương vừa gả đi chính là quan phu nhân, đây chính là chuyện hết sức có phúc khí! Vả lại Liễu đại nhân còn có một ca nhi, bây giờ đang ở trong Thái học, tài danh vô cùng phong phú, sau này phía trên tiểu thư cũng có một ca ca giúp đỡ một chút, sau khi lớn lên hứa gả cho người cũng có chỗ dựa vào!”

Khi Miêu thị nghe được là Liễu Bác Ích, trong ánh mắt của bà cũng lộ ra vẻ không dám tin, lập tức nhìn về phía Vân Thù.

Hôm qua khi Vân Thù giải thích, bà vốn tưởng rằng nữ nhi mình đồng ý là một nhà người bình thường, như thế nào cũng không nghĩ đến lại sẽ là Liễu Bác Ích, nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ lại, cũng không phải Vân Thù nói không có lý, con bé nói người muốn cưới mẫu thân con bé là một người góa vợ còn mang theo nhi tử, Liễu Bác Ích này chính là một người góa vợ còn mang theo nhi tử, nhưng suy nghĩ cẩn thận cũng cảm thấy được Vân Thù chính là cố ý giấu giếm, đề phòng cướp như vậy giống như đề phòng con trai không nên thân của bà! Trong lòng Miêu thị cũng có vài phần phiền muộn, nghĩ tới chờ lát nữa sau khi bà mai rời đi, nhất định phải hỏi kỹ càng một chút. Vì vậy dần lòng lại nói chuyện với bà mai Hoàng, cũng định ngày xuống.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Kỳ đính hôn (3)

Editor: Puck - Diễn đàn

Bà mai Hoàng đã lấy được ngày sinh tháng đẻ từ chỗ Liễu Bác Ích, cũng tìm người tính ngày, mặc dù chuyện tam thư lục lễ đều hoàn thành trong một buổi sáng, nhưng ngày thành thân vẫn phải lựa chọn, tính toán theo ngày sinh tháng đẻ của hai người, ngày tốt nhất là một tháng sau, nếu không phải nửa năm sau.

Miêu thị cũng hiểu theo tình huống hiện tại, nửa năm sau không cần nghĩ tới rồi, cũng không thể thật sự để nữ nhi của mình nâng cao bụng bự vào cửa Liễu gia đi, cho dù mình không bị người chê cười, chỉ sợ người khác cũng coi làm trò cười, cho nên xác định xuống là ngày lành mừng sáu tháng sau.

Sự tình thương lượng không sai biệt lắm, bà mai Hoàng chính là định rời đi, Chương ma ma lập tức tiến lên trước móc một xấp bao lì xì từ trong ống tay áo ra, nhét một bao lớn cho bà mai Hoàng cười nói: “Làm phiền bà mai, đây là tiền lì xì tiểu thư nhà ta cho, lui về sau nói không chừng mọi chuyện còn

có lúc dựa vào bà, đừng ghét bỏ!”

Chương ma ma lại kín đáo đưa bao lì xì cho những người khiêng đồ cưới tới, mỗi người một cái.

Bà mai Hoàng nắn nắn bao lì xì của mình, phân lượng này còn không nhỏ, lập tức cực kỳ hài lòng, lại hàn huyên một lúc lâu, lúc này mới dưới đưa tiễn của Chương ma ma ra cửa.

Đợi đến khi bà mai Hoàng và những người khiêng sinh lễ đến rồi đi, sắc mặt Miêu thị vốn mang theo vài phần vui mừng lập tức sa sầm xuống, bà nhìn Vân Thù từ đầu tới cuối vẫn ngồi bên cạnh cười nhẹ nhàng nói: “Thù nha đầu, ta đây có lời muốn hỏi ngươi.”

“Bà ngoại không cần mở miệng, cháu hiểu được bà muốn hỏi điều gì, hôm qua khi ở nhà cậu cháu thật sự không nói thật hết, chính là người thật tốt muốn kết hôn với mẫu thân cháu không phải người bình thường, mà là Liễu bá bá. Nhưng cháu cũng không nói láo, nhà Liễu bá bá thật sự cách nhà chúng cháu rất gần, bá ấy cũng đúng là một người góa vợ dẫn theo một nhi tử, những thứ này đều là sự thật đúng không?” Vân Thù nhìn về phía Miêu thị, nụ cười trên mặt nàng vẫn không dừng, vẫn cười đến nhạt nhẽo đẹp mắt, “Nhưng bà ngoại người cũng nhìn kỹ càng, cháu đây vừa nói thì cậu và mợ có phản ứng gì, ban đầu mẫu thân tràn đầy uất ức từ trong Vân gia ra ngoài là vì sao người không phải không rõ ràng, ngay cả chuyện nương cháu bị hưu cậu và mợ cũng có thể bàn luận ra điều lệ thắng quan, nếu biết được người kết thân bây giờ là Liễu ngự sử bá bá, nói không chừng còn muốn nắm lấy hôn sự này khiến Liễu bá bá giúp đỡ thăng quan đó. Tính tình cậu và mợ như vậy, người kêu cháu nói như thế nào, sao có thể nói?”

Miêu thị vừa bị Vân Thù hỏi như vậy, sắc mặt bà cũng có vài phần khó coi, nói: “Dù sao đó là cậu mợ của cháu, không có lý do không để cho bọn họ biết được như vậy.”

“Nếu bà ngoại muốn phá hỏng hôn sự này thì cứ đi nói đi.” Vân Thù một chút cũng không thôi lui, nàng nói, “Cậu mợ không phải không biết được, chỉ có điều thời gian biết được hơi trễ thôi, cũng vì suy nghĩ cho mẫu thân, cháu không muốn cả ngày bởi vì chuyện này mà không ngừng cãi nhau, ngay cả nương cháu ra cửa cũng không yên ổn. Nếu bà ngoại cố ý như thế, vậy thì phá bỏ hôn sự này đi, cháu đây nuôi mẫu thân cũng không có vấn đề gì, nhưng ngày sau nếu như thật sự xảy ra chuyện gì không cách nào cứu vãn, đến lúc đó bà ngoại đừng trách trong lòng cháu oán hận cả nhà cậu mợ. Người cũng biết được tính tình của cháu, đến lúc đó nếu thật sự làm ra chuyện gì, cháu cũng không biết được.”

Đây là uy hiếp.

Miêu thị bị những lời này của Vân Thù làm cho khựng lại, cuối cùng không thể không quay đầu nhìn về phía Vạn Thục Tuệ nói: “Khi con ra cửa, nếu ca con không tới giúp đỡ một chút, chỉ sợ ngày hôm đó cuối cùng sẽ bị người bàn tán...”

Vạn Thục Tuệ ngẩng đầu liếc nhìn về phía Miêu thị, ngược lại nhìn thoáng qua ánh mắt của nữ nhi có vẻ quật cường như vậy, lúc này bà mới chậm rãi nói: “Nếu mẫu thân cố ý như thế, vậy lui hôn sự này đi, con vẫn sống nương tựa Thù nhi như cũ là được. Như vậy cũng tránh cho đại ca đại tẩu mượn hôn sự này sinh ra ý niệm gì khác không nên có, con đây đã bị đại ca đại tẩu tính toán một lần, giống như theo lời mẫu thân nói, đó là đại ca của con, con nhận, nhưng cũng không có lý do gì đi hại Liễu đại ca không đâu bị đại ca đại tẩu tính kế lần hai.”

Miêu thị vốn còn tưởng rằng nữ nhi của bà sẽ nghe lời một chút, như thế nào cũng không nghĩ đến sẽ nghe được nữ nhi nói lời như vậy, xa lạ trong lời nói này thật sự khiến cho người ta đau thương.

Vân Thù lộ ra một nụ cười trấn an mẫu thân mình, hiểu được trong lòng Miêu thị suy cho cùng vẫn nghĩ cho một nhà Vạn Thủ Nghĩa, cũng không có gì khác, nữ nhi cho dù đau lòng cuối cùng vẫn phải gả đến nhà người ta, mà nữ nhi đã gả ra giống như tát nước ra ngoài, mà nhi tử phải dưỡng lão tổng chung *, cho dù vô liêm sỉ đến như thế nào cũng phải nhớ nhung.

(*) dưỡng lão: phụng dưỡng lúc về già, tổng chung: lo ma chay lúc lâm chung.

Sao Vạn Thục Tuệ lại không biết được, bà tình nguyện để cho người nói xấu cũng không muốn đại ca và đại tẩu của mình sinh ra ý niệm dựa vào đó đòi lấy chức quan.

“Được được được, mỗi người các ngươi đều tự có chủ trương, ta nói không lại các ngươi!” Miêu thị nói, “A Anh, đỡ ta đi nghỉ ngơi, lớn tuổi rồi chính là bị người ghét.”

Thảm ma ma đứng ở bên cạnh đáp một tiếng, tiến lên đỡ Miêu thị, Y Lan cũng thông minh, vội vàng cùng giúp đỡ Miêu thị đi sương phòng.

Đợi đến khi Miêu thị vừa đi, lúc này Vân Thù mới thở phào nhẹ nhõm, nàng không sợ Miêu thị nhấn mặt cho nàng nhìn, sợ nhất chính là Miêu thị làm om sòm muốn cho phu thê Vạn Thủ Nghĩa biết được, nếu như chơi cứng rồi, Vân Thù thật sự không biết mình có thể nổi giận với Miêu thị hay không, cho nên thấy Miêu thị đơn giản như vậy liền đánh chuông lui binh, sao nàng không thể không buông lỏng một hơi này được.

Vạn Thục Tuệ nhìn về phía Vân Thù nói: “Bà ngoại con chính là tức giận.”

“Nương còn không đi cùng, hiện giờ còn một tháng nữa là nương phải xuất giá rồi, có thể ở bên cạnh bà ngoại cũng chính là còn một tháng này thôi.” Vân Thù nói, “Nương thường ở cùng một chỗ với bà ngoại, bà ngoại nhất định có thể hiểu được chỗ khó xử của nương, lui về sau chuyện này sẽ không nhắc lại, trong lòng bà ngoại vẫn có mẫu thân, chỉ có điều cuộc sống sau này vẫn phải đi theo cậu mợ, có đôi khi tâm ý này vẫn hướng về phía bọn họ, hôm nay bà ngoại cũng coi như đáp ứng không thông báo cho cậu mợ rồi, mẫu thân cứ yên tâm.” Dieffen Lee quý đôn

Vân Thù biết mới vừa rồi Miêu thị nhấn mặt rồi đi lại không nói muốn trở về Vân gia cũng coi như là một thỏa hiệp, chính là trong một tháng này phải để ý nhiều một chút, tránh cho đến lúc đó lại náo loạn ra chuyện gì, cho nên Vân Thù đẩy Vạn Thục Tuệ đi cùng với Miêu thị, đến khi đó khiến cho bà ngoại hiểu được nữ nhi của mình không được như ý, như vậy mới có thể khiến cho bà ngoại đồng tình.

Vạn Thục Tuệ gạt đầu một cái, bà biết trong lòng mẫu thân mình không được tự nhiên, cho nên chỉ cần Miêu thị không nói muốn đi, bà đương nhiên phải tranh thủ lúc này phụng bồi cho tốt, lui về sau muốn phụng bồi cũng không phụng bồi được.

“Mẫu thân nghĩ như vậy là được rồi, đừng nhìn thấy một tháng dài như vậy, từng ngày trôi qua cũng cực kỳ nhanh, Liễu bá bá đặt mua nhiều đồ như vậy, đồ cưới cũng phải thu xếp, và lại chờ sau khi mẫu thân đến nhà Liễu bá bá, trên chỗ cửa tiệm cũng cần khai trương, cho nên mấy ngày nay nữ nhi bắt đầu chính là hơi bận rộn, mẫu thân còn phải khiến bà ngoại thông cảm nhiều hơn.” Vân Thù suy nghĩ một chút, một tháng này trên thực tế cũng hơi gấp gáp, nhưng tình huống của mẫu thân mình như vậy vẫn nên ra cửa sớm một chút để tránh cho bị người bàn luận.

Vạn Thục Tuệ nghe Vân Thù nói như vậy, trong lòng chính là hơi đau lòng: “Con hài tử này cực khổ như vậy làm chi, chúng ta cũng không phải người thiếu ăn uống, cần gì phải vất vả như vậy!”

Vân Thù cười nói: “Không có ai ngại bạc nhiều có đúng không, quả thật giống như theo lời mẫu thân, đồ cưới của con còn phải tự tích góp cho mình, nếu con không vất vả một chút, lui về sau lấy đâu ra đồ cưới phong phú.”

Vạn Thục Tuệ khẽ quả trách một tiếng: “Tuổi như vậy đã muốn đồ cưới rồi, con còn không ngại xấu hổ.”

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trên vẻ mặt vẫn có vài phần vui mừng, Vạn Thục Tuệ lại nói vài câu với Vân Thù, sau đó mới từ phòng khách về phòng trong chạy thẳng tới chỗ mẫu thân mình ở.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Bà mai Hoàng nhận được một bao lì xì từ chỗ Vạn Thục Tuệ, vừa mới ra cửa liền không nhận được mở ra nhìn, vừa nhìn, bên trong không phải là một thỏi bạc, mà là một thỏi vàng, nhìn chất lượng ước chừng có một lượng, mừng đến bà lập tức chính là thấy rằng không thấy mắt, đời này bà chạy làm mai mối hơn nửa đời người, bạc cũng được không ít, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhận được thỏi vàng, chuyện này sao có thể khiến cho bà không vui mừng, ngay cả những người mang sinh lễ đến mở bao lì xì ra, bên trong bao lì xì cũng có một lượng bạc, mừng lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Kỳ đính hôn (4)

Editor: Puck - Diễn đàn

“Bà mai Hoàng,” Chương ma ma gọi bà mai Hoàng một tiếng, bà được Vân Thù kêu tiền bà mai Hoàng và người nâng sinh lễ tới ra cửa, trên thực tế Vân Thù đúng là có chuyện muốn Chương ma ma làm thay, “Bà mai Hoàng, tiền thưởng này là do Thù nhi tiểu thư nhà ta cho, ở đây có một câu, Thù nhi tiểu thư muốn ta chuyển lời thay.”

Thỏi vàng nơi tay bà mai Hoàng, tự nhiên rất dễ nói chuyện, bà nói: “Có chuyện gì, cứ nói đi đừng ngại.”

Chương ma ma hạ thấp giọng điệu nói với bà mai Hoàng: “Người cũng biết được, chuyện hôm nay tuy là chuyện vui lớn, nhưng chúng ta cũng không muốn phô trương quá mức, cho nên còn phiền bà mai Hoàng người đừng chạy đi khắp nơi nói, tránh cho nếu người khác sau khi nghe được lại quấy phá. Dĩ nhiên, chuyện mừng này chờ một tháng sau tất nhiên người khắp thành biết được hôn sự này do bà mai Hoàng người làm thành, đến lúc đó người mời bà mai Hoàng người đi làm mai chỉ sợ không ít đâu, người thấy đúng không?”

Bà mai Hoàng vốn định nếu có thể kéo lên quan hệ với Liễu ngự sử, như vậy chuyện vui này phải tuyên dương lan truyền thật tốt mới đúng, nhưng nghĩ đến những chuyện kia của Vạn Thục Tuệ và nữ nhi của bà ấy, có lo lắng âm thầm này cũng không phải rất kỳ quái, bà nghĩ cũng không định gạt đầu, nhưng mà chỉ không để cho bà nói ra ngoài mà thôi, nề tình tiền thưởng này tất nhiên để nói. Bây giờ nói ra ngoài, hôm qua dường như thiếu gia Liễu gia vô cùng bất mãn, lỡ như lúc này phía Liễu ngự sử lại hỏi hận lui hôn, danh tiếng của mình cũng không dễ nghe, không tuyên truyền ra ngoài cũng tốt. die nd da nl e q uy ydo n

“Được, bà cũng có thể yên tâm những người nâng sinh lễ này, tất nhiên sẽ không đi nói lung tung.” Bà mai Hoàng luôn miệng đáp, chỉ thiếu không vỗ ngực nói cứ để ta lo.

Chương ma ma nghe được bà mai Hoàng bảo đảm như vậy, bà cũng thở phào nhẹ nhõm, cũng may mà Thù nhi tiểu thư chỉ điểm như vậy, nếu không bà mai này há miệng, chỉ sợ đến lúc đó sẽ truyền đi cho cả Ung đô biết rồi, bên chỗ cửa lão gia nhất định nghe được tiếng gió, bây giờ thật sự phải đề phòng mấy người cửa lão gia khắp nơi.

Chương ma ma lại nhét một hai lượng bạc cho bà mai Hoàng, thấy bà mai Hoàng cười đến thấy rằng không thấy mắt sau đó rồi đi, lúc này mới quay về nhà, và lại đóng thật chặt cửa chính.

Ngày đã định rồi, thay đổi làm ra đồ đạc gì đó đều phải thúc đẩy thao tác, từ giá y đến đồ cưới tất cả đều phải làm. Sinh lễ do Liễu Bác Ích đưa tới cũng không ít, lễ hỏi có chừng sáu trăm lượng. Chút bạc này cũng không thể xem như quá dày quá nặng đối với một Ngự sử đại phu lương tháng hai trăm sáu

mười thạch, nhưng cũng chưa tính là lễ hỏi mỏng rồi, hơn nữa còn có sinh lễ khác, như vậy trang phục và đồ đạc cũng có thể coi như không kém cưới một quý nữ.

Đối phương cho sinh lễ phong phú, đồ cưới tự nhiên cũng không thể quá mỏng. Miêu thị vốn còn định giúp đỡ Vân Thục Tuệ thu mua, mấy thứ đồ lớn như giường này, tủ này cũng cần người nhanh chóng làm ra, nếu không kịp nữa chỉ có thể mua thành phẩm trong tiệm trước, ngay cả giá y chần mèn tất cả đều phải làm ra. Tuy nói rằng Miêu thị còn có vài phần giận dữ vì nữ nhi ngoại sinh nữ của mình lừa gạt, nhưng vẫn rõ ràng chuyện đứng đắn, hiểu được khuê nữ mệnh khổ của mình có thể gả cho Liễu Bác Ích vậy cũng xem như là chuyện cực tốt, người khác chỉ sợ cầu xin cũng cầu xin không đến. Nhưng bà còn chưa mở miệng, vào chiều ngày hạ sinh lễ chính là có người của phường thêu tới vội đo đạc vóc người, bảo là muốn đặt làm giá y, thậm chí cả Miêu thị cũng đi đo theo, bảo là muốn làm cho vài bộ quần áo, ngay cả Thảm ma ma cũng không thiếu.

Vân Thù ôm đồm chuyện đặt mua đồ cưới trên người mình, cả ngày bận rộn không thấy bóng dáng, bình thường vào buổi sáng vẫn có thể nhìn thấy nhau ăn bữa sáng, còn dư lại chính là thời gian lúc tối cùng nhau ăn tối. di3nd@n3qu.yd0n

Đồ đạc gì đó chọn mua đều chuyển về trong nhà, đặt ở chỗ đồ cưới, phía trên dùng tấm vải đỏ che lại, Miêu thị cũng đi nhìn mấy lần, ngược lại cảm thấy không có lỗi gì lớn, cũng chính là có được Vân Thù nắm giữ lấy, ngược lại thật sự cảm thấy ngoại sinh nữ này của mình có vài phần đáng đáp gia chi, lạnh lợi hiếm thấy trong các nữ tử.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Khi Vân Thù mua từng món từng món đồ, Liễu Vân Hiền lại hết sức buồn bực, kể từ ngày hấn nói ra một câu kia với cha mình rồi chạy ra ngoài, trong lòng dù ít dù nhiều gì cũng có vài phần hối hận, rồi lại cứng cổ không muốn chịu thua phụ thân mình, hấn như thế nào cũng không nghĩ ra cha mình sẽ trúng ý hai mẹ con này, nhất là đáng về bảo vệ như vậy khiến trong lòng Liễu Vân Hiền càng thêm khó chịu, hấn chỉ cảm giác mình giống như bị vứt bỏ, càng nhớ tới lúc nhỏ khi tổ phụ vẫn còn chính là đề cập tới tìm cho hấn một kẻ mẫu tể chăm sóc, khi đó hấn nào bằng lòng, phụ thân đã nói nếu hấn không muốn thì hai cha con nương tựa vào nhau là được, sau khi tuổi lớn lên, bên ngoài đều nói phụ thân hấn là một người trọng tình trọng nghĩa, vô cùng chung tình với vợ cả, nghe được lời này, Liễu Vân Hiền cũng hết sức cao hứng.

Bây giờ nếu phụ thân muốn cưới, hấn cũng không phải nhất nhất đòi phụ thân vĩnh viễn đều một người cô đơn, chẳng qua cảm thấy cha mình cưới ai mà không được, nhất định đòi cưới người kia, lui về sau còn định cho nữ tử có tiếng xấu rõ ràng như vậy vào cửa làm muội muội của hấn, trong lòng hấn sao có thể bằng lòng, cho nên dứt khoát đánh cuộc như vậy một hồi chạy ra, chỉ có cảm giác nếu phụ thân mình thật lòng lo nghĩ cho hấn, chắc chắn tới tìm.

Nhưng Liễu Vân Hiền như thế nào cũng không nghĩ đến đã qua vài ngày, phụ thân hấn một chút cũng không tới tìm.

“Tiểu Diệp tử, người có nói với phụ thân chuyện ta cả ngày ở ngoài uống rượu không?” Liễu Vân Hiền cuối cùng không kiềm chế được hỏi thư đồng Liễu Diệp ở bên cạnh, “Phụ thân vẫn trước sau như một hận nhất là chuyện ta ở ngoài uống rượu mua say, ta đây mấy ngày không về nhà, chẳng lẽ phụ thân không tìm ta một lần?”

Liễu Diệp cũng hơi khó xử nói: “Thiếu gia, tiểu nhân cũng ngày ngày nói chuyện này cho cha tiểu nhân biết, cha tiểu nhân cũng ngày ngày nói với lão gia muốn tìm thiếu gia về nhà, nhưng lão gia nói thiếu gia cả ngày uống rượu không làm việc đáng hoàng, cứ để cho thiếu gia ở bên ngoài ăn cho đủ đói đến khi nào đầu óc tỉnh táo thì trở về.”

Liễu Diệp cũng cảm thấy có vài phần số khổ, nhưng hấn vẫn theo lời thiếu gia nhà mình, ngày ngày trở về nhà nói, cha hấn là quản gia Liễu Hiền, mỗi ngày khi nghe đến chuyện này thì vẻ mặt chính là cực kỳ khổ sở, rất cẩn thận dặn dò hấn nhất định phải nhìn kỹ thiếu gia không để cho thiếu gia có sai lầm gì, nhưng mỗi lần quay về lão gia đều khuôn mặt sa sầm cứng rắn ném ra một câu nói như vậy, khiến hấn cực kỳ sợ hãi.

“Thiếu gia, mấy ngày nay ngài cũng đã hỏi nhiều rồi, chỉ sợ lần này lão gia thật sự cứng rắn, thiếu gia, nếu không chúng ta đi về nhà mềm mỏng với lão gia?” Liễu Diệp cẩn thận từng ly từng tí hỏi, thiếu gia cả ngày tím lấm vấn đề này tới hỏi mình, hấn chỉ là một thư đồng nhỏ bé bị kẹp ở giữa một đôi phụ tử lão gia và thiếu gia như vậy, thật sự có vài phần khó chịu.

Mặt Liễu Vân Hiền trắng bệch, không chút nghĩ ngợi nói: “Không về! Ta mới không trở về mềm mỏng, dù sao cưới ai cũng được, chính là không cho một đôi mẹ con này vào cửa!” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Mấy ngày ở bên ngoài Liễu Vân Hiền lại nghe được không ít chút chuyện linh tinh của một đôi mẹ con này, lại từ chỗ Liễu Diệp biết được cha mình đã mang sinh lễ qua trong lòng hấn càng thêm khó chịu, hấn cảm giác nếu mình mềm mỏng đó chính là đại biểu hấn bằng lòng tán thành cho cha mình đón người như vậy vào cửa.

“Nhưng thiếu gia, ngài ở đây cứng rắn cũng không có tác dụng, nếu không chúng ta đi nói một chút với cô nãi nãi, nói không chừng cô nãi nãi có thể thuyết phục được lão gia.” Liễu Diệp nói.

Liễu Vân Hiền vừa nghĩ tới cô cô mình, hấn có vài phần động lòng, nhưng vẫn cảm thấy bây giờ bên ngoài còn không có một chút tiếng gió nói cha mình muốn cưới phụ nhân đã từng hòa ly kia, nghĩ đến cũng chỉ có người hai nhà biết mà thôi, nhưng nếu như nói cho cô cô mình biết chuyện này sẽ ra mặt làm âm ỉ lớn, vậy người trong cả Ung đô đều biết rõ rồi, phụ thân hấn dù thật sự thay đổi chủ ý không cưới cũng phải cưới, hấn mới không thể thỏa mãn ý tứ của hai mẹ con này.

Nhưng được Liễu Diệp nhắc nhở như vậy, trong lòng hấn cũng có vài phần chủ ý, hấn nói: “Liễu Diệp, chúng ta đi gặp hai mẹ con kia đi!” Hấn không thuyết phục được cha hấn, thì có thể thuyết phục hai mẹ con này đi, nếu muốn bạc, cho các nàng bạc là được!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Đêm trước đại hôn (1)

Editor: Puck - Diễn đàn

Khi Liễu Vân Hiên thốt lời này ra khỏi miệng, gương mặt Liễu Diệp đã giật giật, chỉ cảm thấy đầu óc của thiếu gia nhà mình nghĩ như thế nào, nếu gây ra chút chuyện, chỉ sợ đến lúc đó lão gia nhà mình còn không biết sẽ nhìn thiếu gia như thế nào đấy.

“Thiếu gia, bây giờ ở trước mặt lão gia hai mẹ con nhà này chính là được yêu thích, người đi như vậy chỉ sợ không kiếm được một chút chỗ tốt nào, sao người lại khổ đến vậy?” Liễu Diệp khuyên như thế, chỉ sợ thiếu gia nhà mình thật sự nghĩ không ra đi tìm một đôi mẹ con này tìm xúi quẩy, “Hon nữa thiếu gia cũng không thể tự mình đi, đều là nữ nhân, thiếu gia người đi cũng không tiện, lẽ ra chuyện này bẩm báo cho cô nãi nãi mới không sai.”

Liễu Diệp tận tình khuyên, hẳn không sợ khi thiếu gia đi sẽ náo loạn ra chuyện gì, vấn đề chỉ sợ hai mẹ con nhà kia là thứ ăn thịt người đến lúc đó nói vài câu bên tai lão gia, lui về sau không phải thiếu gia sẽ bị thiệt sao. Nhất là nữ nhi kia, ở trong Ung đồ là ác nữ có tiếng, không chừng còn đi thẳng vào đi ngang ra *, nhưng hẳn không có gan lớn như thiếu gia nhà mình, rất sợ gây ra chút chuyện chính là dao trắng đâm vào dao đỏ rút ra. Bây giờ ở trong Ung đồ cũng chỉ có cô nãi nãi ở gần đây nhất, hon nữa thiếu gia cũng do cô nãi nãi nuôi lớn dưới mắt, cho dù sau khi cô nãi nãi xuất giá vẫn không hề yên lòng về thiếu gia người cháu này, cho dù hiện giờ cũng không ba thì năm tới gặp, quan hệ thân thiết như vậy không tìm cô nãi nãi còn đi tìm ai.

(*) đi thẳng vào đi ngang ra: Chỉ sống đi vào chết đi ra. Tương tự dao trắng đâm vào dao đỏ rút ra.

Nhưng bản thân Liễu Vân Hiên có tính cách hết sức quật cường, chỉ cần là chuyện mình đã quyết định chủ ý, cho dù bên ngoài nói ra nói vào, hẳn một chút cũng sẽ không thay đổi, Liễu Diệp nói hon nói thiệt mãi cũng không kéo được ý niệm của thiếu gia nhà mình lại, bó tay cũng đành phải trở về tìm cha mình dò hỏi một đôi mẹ con này ở đâu.

Sau khi dò hỏi xong, Liễu Vân Hiên chính là có phần không kịp chờ đợi tìm qua, khi thấy nhà này thì hẳn cũng giống như Miêu thị mồm hơi há hốc, hai mẹ con người này chính ở giữa đường phố Hoa Thanh, tòa nhà này đặt mua khi nào? d1en d4nl 3q21y d0n

Cửa tòa nhà này đóng lại khiến cho người ta có phần không phân biệt rõ rốt cuộc là khép hay khóa lại, hẳn đang suy nghĩ có cần để Liễu Diệp tiến lên gõ cửa hay không, chỉ nghe được sau lưng có tiếng bánh xe ngựa lăn trên đá xanh phát ra một chút tiếng động nhỏ, xe ngựa nhanh chóng đã đến cửa dừng lại. Dắt xe ngựa là một gã ăn mặc kiểu sai vặt.

Xe ngựa dừng lại, từ bên trong có một nữ tử trẻ tuổi mặc quần áo màu xanh ngọc bước ra trước, sau khi nàng xuống xe ngựa nói một câu: “Tiểu thư đến nhà.”

Đội đến khi giọng nữ tử kia rơi xuống, rềm xe ngựa lại vén lên, một nữ tử mặc đồ hồng từ bên trong đi ra, dáng vẻ kia rõ ràng là một tiểu nha đầu chưa trở mã, thậm chí kiểu búi tóc kia cũng là kiểu thiếu nữ, hai dây hoa nhỏ đáng yêu buộc lại thành một chuỗi trâu châu làm búi tóc, nhìn qua cực kỳ khiến người thích.

Sau khi Vân Thủ xuống xe ngựa định vào cửa, hôm nay nàng vừa ở chỗ nhà máy làm đồ sứ ở ngoài thành một ngày, trong đoạn thời gian này đầy nhanh tốc độ, hôm nay lò gốm sứ qua tay nàng lần đầu tiên nung gốm sứ, theo quy củ phải tế bái khăn vải một phen, mà lò rèn của nàng ở gần lò gốm sứ cũng làm không sai biệt lắm, tiếp theo còn rất nhiều việc phải làm, bằng không đây chính là không theo kịp ngày rồi.

Bây giờ Vân Thủ hận không thể một ngày sinh ra hai mươi bốn hoặc ba mươi sáu canh giờ ra dùng, còn một mối hơn nhiều rất nhiều so với trước kia đi học đi làm...

Vân Thủ vừa mới xuống xe ngựa, liền nhìn thấy hai người đứng trước cửa nhà, Cẩm Sát thấy hai người kia đang nhìn ngó đánh giá tiểu thư nhà mình trong lòng đã lập tức cảm thấy có phần không hợp, liền định đi lên quát lớn một phen, bây giờ tuy nói dân phong không phóng khoáng như vậy, nhưng một nam tử nhìn chằm chằm một nữ tử cũng là một chuyện hết sức thất lễ, hon nữa, trong sắc mặt của hai người này còn có vài phần ý tứ không tốt. dinendian.loqidJon

Vân Thủ chỉ vừa liếc mắt nhìn, lập tức ngăn bước chân Cẩm Sát lại, nàng tiến lên mấy bước, đứng cách Liễu Vân Hiên chừng hai, ba bước chân, vén áo thi lễ nói: “Là Hiên ca ca nhà Liễu bá bá đi, ngược lại từng nghe Liễu bá bá nhắc tới, hôm nay gặp mặt quả thật có vài phần giống Liễu bá bá!”

Liễu Vân Hiên vốn thấy Vân Thủ hướng về phía mình thì trong lòng ít nhiều gì cũng có vài phần hoang mang, bây giờ nghe được Vân Thủ nói như vậy, hẳn cũng sốt thất thần một lúc, như thế nào cũng không nghĩ đến mình bị người ta nhận ra trước, nhưng Liễu Vân Hiên cũng không biết sợ, vừa nghĩ tới Vân Thủ mở miệng gọi hắn là “Hiên ca ca”, sắc mặt hắn liền thay đổi, lập tức lộ vẻ còn chán ghét hơn nuốt một con ruồi, lớn tiếng nói: “Ai là ca ca của người!”

Vân Thủ có thể nhận ra Liễu Vân Hiên cũng không phải không có lý do, dáng vẻ Liễu Vân Hiên quả thật rất giống Liễu Bác Ích, khí chất nho nhã trong mi mày này gần như giống nhau như đúc, chỉ có điều Liễu Bác Ích từng lịch lãm trong quan trường sau đó dần biến thành vẻ thành thực và lại có hơi thờ nội liễm, có cảm giác năm tháng lắng đọng, mà Liễu Vân Hiên dù ít dù nhiều cũng bởi vì tuổi trẻ khí thịnh tuy trang phục người đọc sách nhìn hết sức ôn hòa, ngoài phong độ trí thức ra còn có vài phần quật cường và cương quyết. Nếu như so sánh với rượu, Liễu Bác Ích chính là một bình rượu ngon chôn giấu mấy chục năm, mà Liễu Vân Hiên là mới ủ ra, còn vô cùng chất men.

Vân Thù nghe giọng điệu hung ác của Liễu Vân Hiên phản bác, thấy trong sắc mặt hắn có vài phần không cam lòng lại thêm với quanh quẩn ở cửa, hơn nửa hai ngày trước nhận được tin tức từ chỗ Liễu Bác Ích, nàng biết được Liễu Vân Hiên này hiện giờ đến chỗ nàng cũng không phải nói cái gì mà sau này hai người sẽ là huynh muội hai người cần phải thương yêu lẫn nhau gì đó, chỉ sợ tiểu thiếu gia này đang trong lòng cực kỳ hận mẹ con hai người đi, cũng quả thật như theo lời Liễu Bác Ích nói, chỉ sợ hắn muốn tìm hai mẹ con các nàng nói vài lời nhiệt tình gì đó, thật sự một chút cũng không ngoài dự liệu của lão cha hắn, thật sự chính là chạy tới.

Nhìn dáng vẻ giận dữ xem thường của Liễu Vân Hiên, Vân Thù cũng không cho về mặt gì xem, hơn phân nửa cũng rõ ràng tâm tư của Liễu Vân Hiên, hắn bắt mất với hôn sự của cha mình, cho nên định sau lưng tìm tới mẹ con các nàng gây phiền toái, nhưng lại bởi vì trong ngày thường được Liễu Bác Ích dạy dỗ tốt đẹp quân giáo cũng nghiêm khắc nhận được giáo dục chính thống, cho nên hơn phân nửa cũng sẽ không náo loạn ra chuyện gì, nhiều lắm chính là tới làm cái mà hắn gọi là “Hiếu lấy đại nghĩa” mà thôi, nên mới vừa rồi một tiếng xưng hô của nàng mới khiến cho hắn bất ngờ như vậy, nghĩ đến trong đáy lòng đang đè nén một đóm lửa tức giận, Vân Thù ngược lại muốn nhìn xem tiểu tử này có thể làm đến trình độ nào.

Trên mặt Vân Thù mang nụ cười “Ngây thơ đáng yêu” nói: “Liễu bá bá nói rồi, lui về sau chờ mẹ muội vào cửa, muội cũng chính là nữ nhi của bá bá rồi, đến lúc đó phải gọi Hiên ca ca một tiếng ca ca. Ca ca có vui mừng không?” diee ndda flleeq uysd doon

Vui mừng cái gì chứ!

Liễu Vân Hiên hung hăng cắn răng một phát, khi hắn nghe hai chữ ca ca từ trong miệng nha đầu này nói ra, cả người chính là cảm thấy cực kỳ khó chịu. Hắn nói: “Ta không biết được nương ta cho ta thêm một muội muội từ khi nào. Ngươi đứng ở đây lôi quan hệ thân thích họ hàng ra mà gọi, ta và ngươi không có quan hệ gì.”

Vân Thù nhìn gương mặt trưởng thành màu gan heo của Liễu Vân Hiên nhưng vẫn đang kiềm chế cơn giận của mình cố gắng duy trì dáng vẻ đầu óc tỉnh táo, cảm thấy hết sức giải trí, nàng lại không nhìn được bỏ sung một câu: “Kề mẫu cũng là mẫu thân nha, ca ca cần gì phải như vậy, đến lúc đó muội phải gọi Liễu bá bá một tiếng phụ thân, vậy nương muội cũng là mẫu thân là trưởng bối của ca ca rồi, tuy nói rằng không cùng cha không cùng nương nhưng vẫn là huynh muội. Hôm nay ca ca tới làm gì? Là tới thăm muội và mẫu thân sao? Dù sao cũng chẳng qua chính là còn dư lại thời gian chừng hai mươi ngày, đến lúc đó chúng ta cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp rồi, ca ca cần gì phải nóng lòng lon ton đến thăm như vậy?”

Sắc mặt Liễu Vân Hiên đã từ màu gan heo chuyển thành màu xanh lá rồi, hắn nhìn Vân Thù hồi lâu, lại thấy vẻ hài hước trong mắt nàng lúc này mới phát hiện mình vốn bị nàng đùa giỡn một phen, trong đôi mắt kia nào có vẻ đơn thuần ngây thơ như trong vẻ mặt và lời nói vừa rồi mới biểu hiện ra của nàng.

“Ngươi đồ tiểu nha đầu xảo trá!” Liễu Vân Hiên ổn định tâm tình gần như muốn phát điên của mình, chờ ổn định xong lại nói với tiểu nha đầu trước mắt, “Ta không biết hai mẹ con các ngươi đánh chủ ý gì, nhưng ta tuyệt đối không cho phép mẹ con hai ngươi vào cửa Liễu gia, làm dơ bản danh tiếng của phụ thân!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Đêm trước đại hôn (2)

Editor: Puck - Diễn đàn

Vân Thù nghe giọng điệu gần như có vài phần nghiêm nghị của Liễu Vân Hiên, tin tức nhận được từ chỗ Liễu Bác Ích chính là người này có chút bất mãn với hôn sự này, sợ rằng sẽ đến tìm mẹ con hai người gây phiền toái, nếu thật sự có vậy liền thông báo cho ông dẫn người đi, vốn Vân Thù còn nghĩ Liễu Vân Hiên và cô cô hắn thân thiết, sẽ mang theo người cùng đi, bây giờ khi thấy Liễu Vân Hiên chỉ dẫn theo một gã sai vặt tới Vân Thù dù ít dù nhiều cũng có vài phần ngoài ý muốn, nhưng ngoài ý muốn này thuộc về ngoài ý muốn, cũng không nói lên nàng nhất định phải khúm núm với Liễu Vân Hiên này không thể không cầu được sự đồng ý của hắn chung đụng cho tới.

“Hả?” Thấy hắn biết được thủ đoạn nhỏ nhen mới vừa rồi mình cố ý ghê tởm hắn, Vân Thù cũng lười dùng dáng vẻ ngây thơ này đi đối mặt với Liễu Vân Hiên, dù sao tăng thể diện này cho dù duy trì, nói không chừng vào lúc nào đó cũng bị phá ra, nàng cũng không có tính toán đi lấy lòng tâm tư ca ca tương lai này, nàng nhìn Liễu Vân Hiên không lạnh không nhạt nói một câu, “Hôm nay ngươi tới, Liễu bá bá có biết không? Nếu ngươi ca nói bây giờ ta cho người thông báo cho Liễu bá bá, ngươi sẽ có kết quả như thế nào?”

“Ngươi —” Liễu Vân Hiên bị câu nói này của Vân Thù chẹn họng nghẹn lời, hắn nghĩ đều không cần nghĩ cũng biết được sau khi phụ thân mình biết sẽ có hậu quả như thế nào, ông nhất định sẽ giữa cho mình một trận, sau đó muốn mình kiểm điểm lại một phen. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Mẹ con hai ngươi rốt cuộc muốn cái gì, tuy rằng cha ta làm quan, nhưng làm quan vẫn hết sức thanh liêm, cũng không có bao nhiêu của để dành, nếu nhà các ngươi muốn bạc, tòa nhà này cũng đã mua cho các ngươi, hai mẹ con các ngươi cũng đủ rồi!” Liễu Vân Hiên hạ thấp giọng điệu nói, trực giác của hắn cho rằng tòa nhà trước mắt này là do cha hắn bị mẹ con hai người làm che mờ tâm tư rồi mua xuống cho, “Ta khuyên các ngươi đừng quá tham lam. Cứ nhìn danh tiếng hai mẹ con các ngươi xem, nếu phụ thân ta thật sự cưới về, chỉ sợ các ngươi sẽ kéo thanh danh thanh liêm của cha ta xuống, nếu các ngươi thật sự muốn bạc, chỗ ta còn có khế đất một trăm mẫu ruộng tốt ngoài thành, đưa cho các ngươi là được...”

“Liễu Vân Hiên, ta nghĩ ngươi ít nhiều không rõ.” Vân Thù cắt đứt lời Liễu Vân Hiên nói, tuy trong lời nói của Liễu Vân Hiên đều nơi nơi bảo toàn cho

cha của hắn, cũng có thể nghĩ đến xuất phát điểm của hắn là vì tốt cho cha mình, nhưng phụ không này ngược lại có phần nghiêm trọng, hắn coi hai mẹ con các nàng là người mang lòng khác, “Thứ danh tiếng này vốn chính là hư vô mờ mịt, hôm nay có thể nói người tốt ngày mai cũng có khả năng nói người xấu, lưu danh thiên cổ hay để tiếng xấu muôn đời vốn không phải do chúng ta có khả năng quyết định. Còn nữa, Liễu Vân Hiền bản thân người là một công tử gia đình có thể lực lon ton chạy đến trước cửa nhà người ta nói một vài lời không giải thích được, hơn nữa còn là chỗ ở của hai mẹ con ta hiện giờ thanh danh chưa tính là đặc biệt dễ nghe, người không sợ thanh danh của người có gì khó nghe sao? Xung quanh đây cũng có không ít người, nếu không cẩn thận bị người gặp được người ở trước cửa lời lời kéo kéo, không rõ khi biết đến sẽ bị truyền đi như thế nào, lui về sau người biết rõ ràng ta và người trở thành huynh muội, nhưng người không biết còn cho rằng hai chúng ta có gì không rõ ràng. Đây không phải mới là điều người nên lo lắng sao?”

Liễu Vân Hiền há to miệng nhìn Vân Thù, chỉ có cảm giác trong lòng cuộn cuộn một trận, định nói gì nhưng cái gì cũng không nói ra miệng được, mà Liễu Diệp cũng bị một đồng lời nói vừa rồi làm cho khiếp sợ không thôi, trong lòng cũng hơi hối hận sao mình không kéo thiếu gia đi chứ, đã nói hai mẹ con này cũng không phải người tốt lành gì, nhưng thiếu gia chính là không tin, coi như bây giờ ăn được đau khổ đi, Liễu Diệp cẩn thận từng li từng tí quan sát xung quanh, chỉ sợ khiến cho người vây xem, đến lúc đó không đơn thuần là lão gia muốn kết hôn, chỉ sợ hôn sự của thiếu gia cũng bị bắt vào trong tay nàng ta rồi! di1enda4nle3qu21ydo0n

“Thiếu gia, chúng ta đi thôi!” Liễu Diệp kéo ống tay áo Vân Hiền ở bên kia tận tình khuyên nhủ, nhân vật như vậy bọn họ chọc không nổi còn trốn không nổi sao!

Đây trong đầu Liễu Vân Hiền đều là một ý niệm, cũng chỉ có nữ nhân và tiểu nhân là khó nuôi, mà người trước mắt này hai thứ đều chiếm cứ, vốn không có gì có thể nói! Hơn nữa ý nàng ta đây là sao? Mẫu thân nàng ta muốn gả cho phụ thân hắn cái này còn chưa tính, s còn muốn để cho bản thân dính vào sao?

Vân Thù cũng lười tranh cãi tiếp với Liễu Vân Hiền, nàng mệt mỏi một ngày cũng đã sớm buồn ngủ, mới vừa rồi còn có thể có vài phần tỉnh tỉnh đùa cợt với tiểu tử này, bây giờ nàng mệt chút hứng thú cũng không có, lập tức chính là định vào cửa, nhưng vừa bước lên một bậc thềm, Vân Thù nhìn Liễu Vân Hiền đang mặt xanh mét còn chưa bị thư đồng của hắn lôi đi, khỏe miệng nàng nhếch lên nói: “Mới vừa rồi người nói tòa nhà này là do phụ thân của người mua? Vậy người đã sai lầm rồi, tòa nhà này do ta mua. Tiêu tiền của nam nhân không có giá trị, tiêu tiền của mình mới được gọi là sáng khoái, một trăm mẫu ruộng tốt kia của người ta cũng nhìn không thuận mắt, cũng đừng lộ vẻ ở trước mặt ta, ruộng tốt trên tay ta còn nhiều hơn người, về chuyện mẫu thân ta và phụ thân người cũng không bản thủ như người nghĩ, chút đồ vật kia của Liễu gia người, ta còn nhìn không thuận mắt.”

Vân Thù nói xong giẫm chân lên bậc thềm, đẩy cửa đang đóng đi vào trong nhà, khi Cẩm Sát nghe được xưng hô của Vân Thù vốn còn cảm thấy thiếu gia Liễu gia này là một người không tệ, như thế nào cũng không thể nghĩ đến sau khi hắn mở miệng, lại nói ra như vậy, khuôn mặt lập tức sa sầm xuống, một chút sắc mặt tốt cũng không có, chỉ thiếu điều phi nhỏ một tiếng về phía hai người Liễu Vân Hiền và Liễu Diệp.

Nàng cũng theo sát vào cửa, trực tiếp cách một tiếng đóng cửa lại, thậm chí còn cài chốt.

“Tiểu thư, thiếu gia Liễu gia này nhìn như một người có trí thức hiểu lễ nghĩa, lại không nghĩ rằng là một người không hiểu chuyện như vậy, nói những lời thật sự làm đau lòng người.” Cẩm Sát nhìn không được bất bình thay Vân Thù và phu nhân, “Nhìn mấy lời hắn nói, giống như chúng ta chiếm phần lớn tiện nghi vậy, giống như dựa vào Liễu lão gia mà sống muốn đào bạc từ trên người Liễu lão gia ra. Cũng may tiểu thư vẫn có tính tình như vậy, không hề âm ỉ với hắn.” Dieen ddan lee quyidn

“Chuyện này coi như bỏ qua, đừng nhắc tới trước mặt mẫu thân ta.” Vân Thù căn dặn Cẩm Sát một câu, hai ngày nay mẫu thân nàng ở cùng Miêu thị, có lẽ là người gặp chuyện tốt nên tinh thần thoải mái, cho nên khoảng thời gian này vẫn tinh thần phấn khởi ngày sau tốt hơn ngày trước, nhưng nếu chuyện hôm nay lộ ra trước mặt mẫu thân, chỉ sợ đến lúc đó tâm tình không chịu nổi cũng sẽ bị ảnh hưởng.

“Dạ.” Cẩm Sát nào không biết một câu căn dặn như vậy của Vân Thù có dụng ý gì, chỉ có điều trong lòng nàng ít nhiều cũng có vài phần không cam lòng, sau khi suy nghĩ một chút lúc này mới lại nói một câu, “Tiểu thư, đáng về công tử Liễu gia này như vậy, vậy bên chỗ Liễu đại nhân kia —” Cẩm Sát muốn nói lại thôi, nàng biết Liễu đại nhân chỉ có một nhi tử này, đều nói sợ sau khi cưới kẻ thất sẽ khát khe chính là một nhi tử này của ông, cho nên trong phủ này ngay cả thị thiếp cũng không có, bây giờ Liễu công tử cực kỳ bất mãn với chuyện này, đến lúc đó không biết Liễu đại nhân sẽ có ý định như thế nào, trong lòng nàng dù ít dù nhiều cũng cảm thấy không yên lòng.

“Liễu bá bá là hạng người gì, ta rõ ràng, nếu như ông ấy bận tâm chính là nhi tử này thì ban đầu sẽ nghĩ đến rồi, bây giờ sinh lễ lễ hỏi đều đã vào cửa, chỉ chờ ngày kiệu hoa tới đón. Lúc này nói ngược hời hợt, cũng không phải không thể, nếu thật sự làm chuyện như vậy, thể diện này là chuyện nhỏ, lộ ra chút tiếng gió, Liễu bá bá cũng không kiếm được chút chỗ tốt, ngày sau ta nghĩ không làm nên trò trống gì, nếu thành thì ta đây đương nhiên sẽ ghi nhớ một khoản này.” Vân Thù lạnh nhạt nói, “Liễu công tử này, tuy tính tình là một người lỗ mãng, nhưng cũng còn chưa tới mức khiến ta chán ghét như Dương Kiệt Minh. Hắn không thích ta và mẫu thân tới cũng không phải chuyện mới mẻ gì, trong Ung đồ đại khái khi nhắc tới thanh danh của ta và mẫu thân cũng có không ít người yêu thích, cho dù chúng ta thật sự không làm những chuyện này, có người ít người trong lòng cũng quá rõ ràng, nhưng đa số bọn họ vẫn muốn đợi tung tin vịt. Dưới nghe sai đồn bậy, hắn nghe đến tên tuổi chúng ta, không hợp ý, thậm chí sợ hai mẹ con chúng ta ra mưu kế gì cho cha hắn sợ sau lưng chúng ta mưu kế gì đó.”

“Hơn nữa tuy tiểu tử kia rất tức giận, nhưng cuối cùng không làm ra chuyện gì quá phận, nếu hắn thật lòng muốn ồn ào, thì không phải một mình tới đây nói chuyện điều kiện mà mang theo người thân như cô hắn tới.” Vân Thù bổ sung một câu, “Tính tình này bây giờ thật sự hơi kỳ cục, nhưng nói cho cùng vẫn là căn cứ theo lòng hiếu với phụ thân mình mà suy tính. Chỉ có điều đầu óc kia, thôi, lui về sau thật sự sống chung dưới cùng một mái nhà rồi cuộc là ca ca mình, luôn phải chỉ điểm mấy câu, không thể nhìn hắn thua thiệt, một nam nhân có tính tình như vậy cũng nên bị tôi luyện và dạy dỗ nên.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Đêm trước đại hôn (3)

Editor: Puck - Diễn đàn

Nàng một chút cũng không lo lắng chuyện thoái hôn, trừ phi Liễu Vân Hiên thật sự cam lòng dùng biện pháp một khốc hai náo ba thất cô lấy tính mạng đến ép bức lão cha mình khuất phục, nhưng Vân Thù thấy Liễu Vân Hiên cũng không hẳn không có đầu óc, biết nói những lời này với phụ thân mình cũng vô dụng, chuyện thân tình, càng gây khó khăn nhiều càng cho nhiều bức bách chỉ biết càng trở nên đậm bạc, mà Liễu Vân Hiên cũng có thể hiểu một điểm này, cho nên ngược lại chạy tới chỗ hai mẹ con nàng xuống tay, muốn họ chủ động bỏ đi, thậm chí ngay cả gia sản của mình cũng công hiến ra ngoài. Một trăm mẫu ruộng tốt này bây giờ dĩ nhiên Vân Thù không coi vào đâu, nhưng đối với một nhà người tầm thường mà nói đây cũng coi như là một khoản của cải hoàn toàn không nhỏ. Chỉ tiếc người này thông minh có thừa mà đầu óc chưa đủ, nếu quả thật gặp phải người có lòng tham một chút, một trăm mẫu ruộng tốt này chỉ sợ còn chưa nhét đủ kẻ răng chỉ sẽ nuôi mập dục vọng tham lam, muốn kiếm ra nhiều của cải hơn từ trên người hắn.

Cầm Sát nhìn trên mặt tiểu thư nhà mình treo nụ cười như có như không, mấy ngày nay càng ngày càng hiểu rõ tính tình tiểu thư nhà mình, Cầm Sát đã hiểu, xem ra Liễu công tử này hoặc là giữ mình tuyệt đối không thể đưa tới trên tay tiểu thư nhà mình, một khi rơi vào trên tay tiểu thư nhà mình, tự nhiên sẽ không giết chết, nhưng rơi xuống một lớp da đại khái sẽ không thiếu được. Tiểu thư cười thật sự đủ nham hiểm đấy!

Lại nói Liễu Vân Hiên, sau khi chiêm không được nửa chỗ tốt ở trên tay Vân Thù lại còn bị chế giễu một trận, hắn nhìn thấy Vân Thù vào trong nhà rồi cũng chính là tức giận bỏ đi, càng nghĩ càng cảm thấy tức giận không thôi, tuy nói tiểu nha đầu kia nói rất kiêu ngạo, đáng về chướng mắt Liễu gia bọn họ, nhưng xét về mặt nghiêm túc, ai biết nàng ta nói là thật hay là giả? dĩn~d@n'13q21y"d0n

“Thiếu gia này, đáng về chúng ta như vậy cũng thật sự không phải là cách gì tốt, thiếu gia cũng không thể ở lại lâu dài trong khách điểm, một hai ngày cũng không quan trọng, nhưng nếu ở lâu dài chỉ sợ có không ít người nói ra nói vào đi.” Liễu Diệp khuyên nhủ, “Nếu không chúng ta về nhà đi, thiếu gia làm ngược với lão gia ngược lại cũng không phải một biện pháp.”

“Còn sợ nói lời ọp ẹp gì, dù sao không lâu nữa, cả Ung đô này đều nói ra nói vào.” Liễu Vân Hiên oán hận nói, trong lòng cũng có vài phần do dự, mấy ngày nay phụ thân một chút cũng không tới tìm, hơn nữa hắn cũng không ở nơi góc khuất gì hay hành tung của mình một chút cũng không để cho người ta biết, mỗi ngày Liễu Diệp đều đi về phủ, phụ thân chỉ cần có lòng hỏi một câu cũng biết điểm đặt chân của hắn ở đâu, ban đầu khi mình chạy ra nói giống như kiên cường, bây giờ muốn hắn im lặng không tiếng động trở về, đó chính là muốn hắn cúi thấp đầu trước.

Quanh năm ở trong nhà được người hầu hạ, mấy ngày nay Liễu Vân Hiên ở trong khách điểm cũng hết sức khó chịu, chỉ cảm thấy khắp nơi đều không tốt như nhà mình, trong lòng đã sớm muốn đi về, nhưng lại cảm giác sau khi mình chạy ra lại ngoan ngoãn chạy về thật sự là... Thật sự khiến hắn có vài phần mất mặt mất mũi.

“Mấy ngày nữa, nếu như mấy ngày nữa phụ thân vẫn một chút không hề có tiếng vang, ta sẽ trở về!” Liễu Vân Hiên nói giống như hạ quyết tâm, mấy ngày nữa nếu phụ thân hắn vẫn không có một chút thỏa hiệp hay nói cách khác cho dù hắn bức bách như thế nào cũng vô dụng, càng bức bách như vậy ngược lại càng khiến cho người ta cảm thấy không có quy củ, hắn mới sẽ không ngốc đến bức bách khiến cho phụ tử cách lòng. Chỉ có điều đến lúc đó phụ thân muốn kết hôn hắn cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn, nhưng sau khi cưới không đại biểu rằng hắn sẽ coi người giống như Bồ Tát mà cung phụng dieeandaneequydonn

Nhất là tiểu nha đầu miệng lưỡi bén nhọn đó, nàng ta không phải rất có khả năng gọi mình là ca ca sao, như vậy hắn liền nhìn xem sau khi nàng ta vào cửa, hắn người làm ca ca dạy nàng ta quy củ như thế nào.

Liễu Vân Hiên vừa nghĩ như thế, cũng cảm thấy mình không đến nỗi rơi vào thế hạ phong như vậy.

Liễu Diệp nhìn thiếu gia quật cường của mình, trừ than thở vẫn là thở dài, nếu nói thật lòng không muốn trở về nhà rồi cuộc vẫn còn có thể đi chỗ cô nãi nãi, nhưng thiếu gia hoàn toàn không có ý tứ tính toán muốn đi nương tựa chỗ cô nãi nãi, thậm chí không có đáng về tính toán nói với cô nãi nãi.

Lời Liễu Vân Hiên nói thật sự không sai, lời ọp ẹp thật sự lập tức nổi lên trong Ung đô, đó là cách thời điểm hôn kỳ còn có mười ngày, sau khi Liễu gia gửi thiệp đi đã truyền ra, Liễu Bác Ích này dù sao cũng là nhân vật đi lại trong quan trường, mấy vị quan viên kia trong triều đình luôn phải đưa một phần thiệp mời, đồng liêu gì đó một chút cũng không thiếu được. Nếu Liễu Bác Ích chỉ nạp một thiệp, vậy cũng chỉ bày ra một bàn trong nhà, người trong nhà ăn một bàn thôi, cho dù không bày một bàn này cũng không có gì có thể nói, nhưng Liễu Bác Ích lại cưới kẻ thất, tuy nói là kẻ thất, nhưng cũng là chính thể kiêu lớn tám người khiêng, bây giờ nguyên thể không còn, đây cũng chính là nương tử nghiêm chỉnh, tiệc rượu này phải bày.

Sau khi thiệp này đưa ra, người trong triều đình bỗng chốc nghe tin thoáng cái hành động rồi, thậm chí các bách tính cũng bắt đầu nóng bỏng theo, suy đoán rồi cuộc là nữ tử nhà ai vào cửa nhà Liễu Ngự sử, nhưng cho dù dò xét như thế nào, tân nương này rồi cuộc là ai một chút cũng không dò xét ra được, thật sự nóng bỏng đến một ít người chờ xem náo nhiệt.

Vào mừng bốn, Liễu gia vừa thả ra một tiếng, người đến nấu tiệc rượu này chính là Phương lão ngự trù khi trước, sau khi tin tức này được thả ra, cả Ung đô chính là tung bừng lên, Phương lão này từng nấu đồ ăn cho hai đời Đế Vương trong Ngự thiện phòng trong cung, cả đời chỉ thu hai đệ tử, một người hiện đang làm ngự trù như Phương lão lúc trước là đại đệ tử, mà trong Ung đô còn có một đầu bếp của đệ nhất lâu chính là đệ tử cuối cùng của Phương lão làm đầu bếp chính, việc buôn bán của đệ nhất lâu này được gọi là khách giống như mây đến, người nơi khác đến Ung đô nếu chưa từng ăn đồ ăn ở đệ nhất lâu này chẳng khác nào chưa từng đến Ung đô. Hiện giờ Phương lão chừng gần năm mươi tuổi, tinh thần vẫn rất tốt, cũng không thể xuống bếp, làm duy nhất chính là mười lăm mỗi tháng ở trong đệ nhất lâu nấu một món ăn khiến các thực khách đầu giá, người trả giá cao thì được. Món ăn Phương lão làm, thật sự có thể coi như là mỹ vị có thể nuốt cả đầu lưỡi người ta xuống die~nd a4nle^q u21ydo^n

Phương lão một tháng chỉ làm một món ăn lại làm tiệc mừng cho Liễu gia, món ăn trong tiệc rượu kia xem ra cũng không thể kém ngự thiện cung đình đi, mọi người thu thiệp mời của Liễu gia đều vui vẻ, chỉ ngóng trông ngày mừng sáu có thể đi thật sớm, dựa vào danh tiếng và quan chức của Liễu Bác Ích còn có tiệc rượu của Phương lão làm vậy cũng phải đi.

Trong gian phòng trang nhã ở đệ nhất lầu, Lý Đan Việt và Tạ Hoài Ân hai mặt nhìn nhau, một hán tử trung niên mặc quần áo đầu bếp đứng phía trước, kính cẩn lễ phép khoanh tay đứng.

“Tình tình của Phương lão, đừng nói tới làm tiệc mừng, trong ngày thường bốn Vương kêu ông ấy mỗi tháng tới đệ nhất lầu làm nhiều thêm hai món ăn ông ấy cũng phùng má tròn mắt, đây chẳng lẽ mặt trời mọc lên từ phía tây sao?” Tạ Hoài Ân không nhịn được nói, vừa nghĩ tới lão nhân keo kiệt đến cực điểm kia, trong lòng hần chính là ghen lấy một hơi, lão đầu kia được gọi là một người mẫn chạy không vào, cho dù hần nói hơn nói kém như thế nào cũng không thể thuyết phục, hôm nay lại chủ động đi làm tiệc mừng cho người ta, hần nào có thể nhịn nổi, “Quan hệ giữa Phương lão và Liễu gia không tệ đi?”

“Ngược lại cũng không phải, sư phụ vốn không muốn, nhưng có người cầu tới cửa.” Người khoanh tay đứng chính là đầu bếp trưởng của đệ nhất lầu Ngụy Hoài, hần nói, “Sau đó người kia tặng thứ gì đó, không biết làm sao sư phụ chính là đồng ý.”

“Phương lão đây là ghét bỏ đồ bốn Vương đưa còn ít sao?”

Tạ Hoài Ân tròn mắt, đáng vẻ hết sức kinh ngạc, nhớ tới ban đầu hần đường đường là một Vương gia tự mình cầu tới cửa, lão đầu kia lại làm càn không để ý tới hần, nói ngược nói xuôi nói mãi mới mười lăm mỗi tháng làm một món ăn, nhiều thêm một món ăn cũng không vui lòng, lần trước hần chính là nhắc tới, lão đầu kia còn bỏ lại cho hần một câu “Bò ăn mẩu đụn”, nói hần không biết tốt. Nói thêm đôi câu nữa chính là nói bản thân mình một cục xương già đã không cảm nổi nổi và xềng (xềng nấu ăn hoặc sạn) cần nghỉ ngơi.

“Đồ Vương gia ngài tuy nói rằng đã đưa ra ngoài, nhưng lại muốn Phương lão nhỏ ra nhiều đồ hơn.” Lý Đan Việt cười nói với Tạ Hoài Ân, “Cũng chính là vì nguyên nhân này, đó là lý do vì sao mặc dù Vương gia có danh hào Vương gia nhưng lại không được xếp trong mười thứ hạng đầu các công tử mà nữ tử trong Ung đô muốn gả nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Đêm trước đại hôn (4)

Editor: Puck - Diễn đàn

Khi Lý Đan Việt vừa nói tới chuyện này chính là không nhịn được muốn cười một tiếng, vào năm trước, trong Ung đô chính là có bảng xếp hạng này, hần không khéo được xếp hạng nhất, mà đường đường là Tấn Vương lại ngay cả hạng thứ mười cũng không được xếp vào, lúc ấy chọc cho Tấn Vương hết sức không vui, sau này lại hỏi nguyên do cũng chính là hiểu được bởi vì danh tiếng “Vương gia than nghèo” của hần làm liên lụy, trong Ung đô nữ tử không có chút của cải không thể gả, mà nữ tử có chút của cải lại không dám gả.

Mặt Tạ Hoài Ân tối sầm, nói tới chuyện này hần lại cảm thấy đó là một cái gai, nhưng người bạn tốt này có tình thường xuyên biết tổn thương hần lại không ba thi năm liền lôi chuyện này ra nhắc tới, hần ném một cái nhìn như mũi dao đi qua hần không thể lập tức chém Lý Đan Việt thành mấy khúc nhét vào trong nhà bếp đệ nhất lầu làm củi đốt.

“Phương lão thu thứ ghê gớm gì mà có thể mới buông miệng?” Tạ Hoài Ân hỏi.

“Vật này ngược lại không phải đưa cho Phương lão, mà đưa cho Á Á, thứ kia lọt vào trong mắt tiểu nha đầu khiến cả ngày vui mừng không xong, lúc này sư phụ mới buông miệng.” Ngụy Hoài nói, “Chính là con gấu bông có hình thù kỳ quái và một cái hộp biết phát ra tiếng, chính là một thứ rất khéo léo.”

Tạ Hoài Ân vừa nghe, ngược lại cũng không hỏi tới, nếu xuống tay từ chỗ Phương lão, lão đầu kia tính tình bướng bỉnh giống như con lừa, nhất định nói không động, nhưng Phương lão chỉ có duy nhất một đứa cháu gái, bây giờ mới bốn tuổi, thương yêu như châu như ngọc quả thật không khác gì trông mặt mình, xuống tay lấy lòng chỗ tiểu nha đầu đó, ngược lại thật sự dụng tâm suy nghĩ rồi. die nda nle equ ydo nn

Tạ Hoài Ân khoát tay áo, ý bảo Ngụy Hoài đi xuống làm việc, còn hần thế mà lại im lặng không lên tiếng cũng không biết đang suy nghĩ điều gì, sau một lúc mới nói một câu với Lý Đan Việt: “Lại nói, người nhận được thiệp mời của Liễu Ngự sử?”

Lý Đan Việt gật đầu một cái, hơn phân nửa người trong triều đình này nhận được thiệp mời của Liễu gia, tuy nói rằng giao tình giữa hần và Liễu Ngự sử không dày, nhưng từng có đối mặt, ở trong mắt Lý Đan Việt Liễu Ngự sử cũng là một người vô cùng không tệ, nhận được thiệp mời cũng không tính là chuyện kỳ quái.

“Vậy ngày mai bốn Vương đi cùng người thôi.” Tạ Hoài Ân nói, trong mắt mảy hần mang theo vài phần ý cười, “Bốn Vương còn chưa từng tiếp cận với náo nhiệt như vậy, không chừng ngày mai còn có náo nhiệt gì khác có thể khiến cho người ta xem một chút.”

Lý Đan Việt cũng không phản đối, hần nói: “Tân Vương chịu đi, vậy cũng xem như chải tóc cho Liễu Ngự sử rồi.” Đường đường là một Vương gia một Hoàng tử lại chịu lộ mặt trên tiệc cưới của một thần tử, vậy cũng vô cùng long trọng rồi.

Nụ cười trên mặt Tạ Hoài Ân càng xán lạn thêm vài phần, “Liễu đại nhân cũng có thể coi như là quan tốt khó có được, chuyện năm trước giúp nạn dân thiên tai vốn do bốn Vương đi nhưng vẫn do ông ấy thay mặt bốn Vương, ngay cả một năm yên ổn cũng không để cho ông ấy ở trong nhà trôi qua, trong lòng bốn Vương hẳn khoan, bây giờ tới chúc mừng một phen cũng là lễ độ. Hơn nữa, ban đầu Liễu đại nhân còn là thư đồng của phụ hoàng, điều này cũng nên đi.”

Lý Đan Việt nghe Tạ Hoài Ân nói một đồng lời đó, tuy nói ra đường hoàng như vậy, nhưng nói trắng ra còn không phải cảm thấy hứng thú với cái hộp có thể phát ra âm thanh hay sao, lại không thể tới nhà Phụng lão lấy từ trên tay một đứa bé bốn tuổi tới xem một chút, cho nên mới đánh chủ ý lên Liễu gia, muốn mượn cơ hội lần này đi xem một chút đi?!

Nhìn Lý Đan Việt đưa tới ánh mắt đánh giá, Tạ Hoài Ân cũng hết sức thần nhiên nhận lấy, hần đây chính là tò mò, chính là đánh chủ ý muốn đi xem một chút.

--- -----Puck.d.d.l.q.d-----

Mùng sáu tháng tư, ngày hoàng đạo mọi chuyện đều thích hợp.

Vừa sáng sớm, cả Ung đô cũng đã âm ỉ ra, Liễu gia hoàn toàn có không khí vui mừng hân hỷ, đèn lồng đỏ lùa đỏ cuốn một vòng, tám tám đỏ trải từ ngoài cửa đến trong chính đường, mặc dù còn chưa tới giờ lành rước dâu, nhưng tiếng chiêng trống vẫn không ngừng, giờ lành rước dâu vào giờ Mùi một khắc, nhưng trước khi đón tân nương từ vào cửa, đồ cưới của tân nương phải đưa đến nhà trước giờ Mùi, theo quy củ còn phải đặt ở nhà chính để khách dự lễ thưởng thức một phen được gọi là “Phoi đồ cưới”. d1en d4nl 3q21y d0n

Hơn nữa trước đó Liễu gia một chút tiếng gió cũng không có, một chút cũng không để cho người ta biết được Liễu Ngự sử đón dâu rốt cuộc là người nhà ai, cho nên người trong Ung đô cũng sớm chờ hôm nay để lật ra đáp án, nhân tiện nhìn xem đồ cưới của tân nương từ này có bao nhiêu.

Khi bắt đầu ăn bữa sáng đã có không ít người trông ngóng trên đường, cũng không thiếu người dò hỏi, đến giờ Tý một khắc cuối cùng có người dò thăm ra được một chút tin tức nhỏ tí tẹo, tân nương từ này chính là nương tử Vạn gia mới tháng trước hòa ly ra khỏi Vân gia!

Tin tức này bỗng chốc giống như con nước lớn ùn ùn tuôn ra, không tới nửa canh giờ người trong cả Ung đô đều đã biết rồi, trong khoảng thời gian ngắn người người đều nói chuyện này, nói rằng nương tử Vạn gia có phúc khí lớn, vừa mới rời khỏi Vân gia thoát chốc liền tiến vào quý phủ Ngự sử, ngược lại thật sự là một đại nương từ có phúc khí, cũng có người châm chọc nói Liễu Ngự sử này lượm gầy rách Vãn Hầu gia không cần, lập tức đủ cách nói phong vân, nhưng càng nhiều người nhìn Vân gia, muốn nhìn một chút xem vị hôn phu khi trước của nương tử Vạn gia có phản ứng gì.

Khi Vân Hoàng nghe được từ chỗ quản gia chuyện người được gả cho Liễu Ngự sử chính là Vạn Thực Tuệ, trong nháy mắt gương mặt kia liền méo mó, lập tức ném tách trà trên tay xuống đất.

“À ta lại gả đi! À ta thế mà lại gả đi!”

Cả người Vân Hoàng bị một đồng lửa làm bỏng đến vô cùng khó chịu, trong lòng của ông chỉ cảm thấy chỉ cần là nữ nhân mình không cần thì người khác cũng sẽ không cần, nhưng thế nào cũng không nghĩ đến à ta hòa ly với mình không lâu thế mà lại gả cho Liễu Bác Ích.

Nếu người Vạn Thực Tuệ gả cho là một tiểu thương nhân hoặc là một tiểu quan, Vân Hoàng ước chừng sẽ không tức giận lớn như vậy, nhưng tuy nói Liễu Bác Ích là một Ngự sử, cũng không kể tục tước vị Hầu gia như ông, nhìn thật sự không có cảnh tượng như ông, nhưng trên thực tế Liễu Bác Ích cũng là kẻ có thực quyền, cũng là người được bề hạ sùng ái hơn ông, đương triều có thể đè ép được Liễu Bác Ích trừ những Hoàng tử và thất Công chúa giám quốc ra, trong triều đình này cũng chỉ có hai người, là tả hữu Thừa tướng mà thôi, nghĩ tới ông tuy là Hầu gia, lại dưới tay không có quyền lực gì. Đây sao có thể khiến cho Vân Hoàng cam nguyện trong lòng!

Khi Vân Hoàng liếc nhìn thấy thiệp mời, trong ánh mắt của ông càng thêm oán độc, chỉ cảm thấy thiệp mời này không thể nghi ngờ chính là hung hăng đập mặt mũi của ông, lập tức khiến ông đi không được không đi cũng không được, đi thì mặt mũi của ông sẽ phải để vào đâu, mà không đi người khác lại có cơ hội nói ra nói vào rồi. dinendian.loqidJon

“Người được đẩy Liễu Bác Ích! Người được đẩy Vạn Thực Tuệ!” Vân Hoàng cảm hận nói, lập tức cảm thiệp mời trên bàn trà xé nát bậy, ném trên mặt đất bừa bãi đầy đất.

“Tiệc mừng vứt đi này, thân thể bốn Hầu gia không khỏe, không đi!” Vân Hoàng cảm giận nói, “Cũng ném mấy thứ đồ đặt mua kia đi!

“Nói lời gì vô lý!” Tiếng bước chân chống gậy từ trong nội đường truyền ra, một lúc sau đã đến trước mặt Vân Hoàng, Chu thị dưới nâng đỡ của đám tôi tớ giống như sao vậy quanh trắng mà thẳng bước ra ngoài, chỉ có điều trên sắc mặt cũng có vài phần khó coi, nghĩ đến cũng đã biết được hôm nay người gả vào nhà Liễu Ngự sử chính là nàng dâu khi xưa của bà, hiện là đương gia tổ mẫu Vãn Hầu phu.

“Mẫu thân! Người kêu con phải thế nào đây? Chỉ sợ hiện giờ người cả Ung đô đều đang chờ nhìn chuyện cười của nhi tử!” Vân Hoàng tức giận nói, “Tiện phụ kia, chỉ sợ đã sớm thông đồng với người! Lại còn đưa thiệp mời cho nhi tử, dụng ý trong này không thể nói không được!”

“Chẳng lẽ con không đi không phải là chuyện cười hả? Những người bên ngoài kia chẳng lẽ không nói?” Chu thị gỡ mạnh quai trường nói, “Bây giờ cảm thấy mặt mũi rồi, ban đầu bảo con không được làm những chuyện bản thù này con nhất định làm, kết quả mang về một yêu tinh khuấy đảo gia đình,

huyền não một chút cuộc sống yên bình cũng không có, con đi ra ngoài ngại bị mất mặt, ta còn ngại mất mặt đấy!”

Chu thị vừa nghĩ tới những chuyện kia liền không nhịn được nghĩ đến Chu thị này, bây giờ thành di nương trong phủ, cậy vào bản thân mình có thai nhi tử mong đợi đã lâu làm đủ trò làm bộ làm tịch, ba ngày hai bữa nói mình không thoải mái như thế này thế kia, ngay cả thỉnh an cũng không đến, thật sự coi bản thân mình là gì đó.

“Con hòa ly với ả ta rồi, ả ta thật sự muốn gả có liên quan gì đến con, nói trái nói phải cũng không phải con, con thoải mái cầm đồ đi, đến lúc đó rốt cuộc là ai bị mất mặt vẫn không nhất định!” Chu thị hí hóp nói, “Khi ả ta từ Vân gia chúng ta đi cũng không có bạc gì, nhà mẹ lại là một nhà sa cơ thất thế, có thể đưa ra chút đồ cưới gì, người bên ngoài đều đang nhìn đó, đến lúc đó còn không phải chê cười ả ta và họ Liễu kia sao, con đi xem chuyện cưới này là được. Chờ thêm mấy ngày, nương tìm một thê tử từ cửa trên đứng đắn về cho con, những thứ đồ chơi trong phủ này tự coi bản thân là quan trọng rồi, là một thiếp còn cho rằng mình là thê tử, đương gia chủ mẫu Vân gia nhất định phải là một người phụ đức phụ dung.”

Vân Hoàng bị Chu thị nói như vậy, cũng đúng, Liễu gia chính xác là một nhà Ngự sử, nhưng một người sa cơ thất thế đến Liễu gia, đến lúc đó làm trò cười còn không phải là Liễu gia sao, khi đó ông cũng có thể nhìn kỹ trò cười này, lượm giấy rách của mình lại còn là giấy rách không có tiền!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Mười dặm hồng trang (thượng 1)

Editor: Puck - Diễn đàn

Tuy nghĩ như vậy, nhưng trong lòng Vân Hoàng rốt cuộc vẫn có phần không cam lòng, người này rõ ràng mình không cần, nhưng khi vừa nghe đến có người khác muốn lại cảm thấy không hài lòng rồi trong xương có một giọng điệu của nam nhân cảm thấy mình đã không cần Vạn Thục Tuệ, như vậy nàng ta cũng đã vào trong bụi bặm đi, lui về sau cũng không tìm được người tốt hơn ông mới là bình thường, bây giờ khi nghe được tin tức của Vạn Thục Tuệ, Vân Hoàng ngược lại có cảm giác mình bị vứt bỏ.

Rõ ràng là ông không cần nữ nhân kia, Vân Hoàng lập lại nhấn mạnh như vậy ở trong lòng, dù sao nữ nhân kia cả ngày chỉ biết bảo sao nghe vậy, đáng về không được đẹp, hơn nữa ngay cả tính tình cũng hết sức không thú vị, không ôn hòa sẵn sốc giống như ba vị di nương trong phủ, càng không có tướng mạo xinh đẹp tươi mới giống như Chu di nương mới vào cửa, sao có thể cứ như vậy tiến vào cửa Liễu gia, xem ra Liễu Bác Ích này thật sự đúng là một người không biết chọn.

“Nương nói đúng lắm, dù sao là người họ Liễu cưới vào cửa, hôm nay nếu bị người nhạo báng cũng thật sự không nhạo báng lên đầu nhi tử.” Vân Hoàng nghĩ đến ban đầu khi ông và Vạn Thục Tuệ hòa ly không lâu liền có người hoạch tội đức hạnh có thiếu sót làm chuyện sùng thiếp diệt thê, mà thanh danh của Liễu Bác Ích ở trong triều luôn luôn tốt hơn ông rất nhiều, cứ nhìn xem hôm nay ông ta định dùng diện mạo như thế nào đối mặt với mọi người đi. die,n; da.nlze.qyudo/nn

Khi Vạn Thục Tuệ rời khỏi Vân gia trừ một chút đồ cưới của ả ta ra thì ả ta cũng không mang theo cái gì, ông nào không biết nữ nhân kia có chút đồ cưới gì, Vạn gia nghèo nàn muốn chết cho dù đặt mua đồ cưới một lần nữa chỉ sợ cũng là thứ mộc mạc, hơn nữa, Vạn gia là hạng như thế nào, người khác không rõ ràng lắm, ông còn không rõ ràng sao, chính như hai phu thê Vạn Thủ Nghĩa chính là thứ không yên, chỉ sợ hôm nay sẽ gây ra chuyện cười không nhỏ đấy!

Vân Hoàng cúi mắt nhìn thiếp mời bị ông xé vụn, cười lạnh, bọn họ muốn xem chuyện cười của ông, nhưng không chừng hôm nay không nói chính xác được là ai xem chuyện cười của ai!

Chuyện thiếp mời này vốn không phải là chủ ý của Vạn Thục Tuệ và Liễu Bác Ích, Vạn Thục Tuệ hận Vân Hoàng đến không thể từ nay về sau cho đến chết già cũng không muốn gặp lại một lần, mà Liễu Bác Ích vốn không có ý định mời Vân Hoàng người này.

Thiếp mời do một tay Vân Thủ viết xuống, hơn nữa còn do Vân Thủ cực kỳ chủ trương mời Vân Hoàng tới.

“Con này sao lại muốn mời ông ta làm chi, đến lúc đó chỉ sợ sẽ ồn ào đến không còn mặt mũi, cũng thật may mà Liễu bá bá của con mặc con tùy hứng, con cũng tốt xấu gì suy nghĩ một chút cho ông ấy, đây đều ở trên triều đình, bây giờ tới lại là một số người có mặt mũi, như vậy trong lòng bọn họ sẽ nghĩ về Liễu bá bá của con như thế nào chứ!” Vạn Thục Tuệ nhỏ giọng than nhẹ một tiếng, bà nhìn nữ nhi của bà trước sau như một là một người rất có chủ trương, nhưng có đôi khi chính vì rất có chủ trương, tính nết này một khi quyết định cho dù như thế nào đều cứng đến không dễ dàng thay đổi. di3n~d@n'3q21y"d0n

“Có uy tín danh dự thì như thế nào, nương, thay vì để cho bọn họ hậu tri hậu giác *, chẳng bằng trực tiếp để cho bọn họ hiểu được, nương cũng nói lui về sau người họ và Liễu bá bá đều ở trên triều đình, người khác nói gì mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào chúng ta cũng không quan tâm, chỉ cần không nói ra miệng, nói sau lưng chúng ta không nghe được coi như bọn họ chưa nói, nhưng bây giờ nương cũng mặc giá y đồ thắm được người dùng kiệu lớn tám người khiêng đón tới cửa, nương là chính thê! Nếu bọn họ không sợ mất thể diện, bây giờ bọn họ cứ đi nói một chút!”

(*) Hậu tri hậu giác: Khi người khác đã biết, mình không biết, sau đó mới nhận thấy. Chuyện qua rồi mới phản ứng được.

Vân Thù một chút cũng không lo lắng nói, chuyện vui như vậy hôm nay vốn chính là phải phát thiệp mời mời người thân tới uống rượu, bên chỗ Vân gia thân thích vốn có phần tàn lụi, cho nên Vân Thù dứt khoát một người cũng không mời, duy nhất chính là những người Liễu gia mời, khi nhìn danh sách thiệp mời, Vân Thù không chút nghĩ ngợi tăng thêm Vân Hoàng.

“Nhưng ông ta... Nhưng ông ta...” Vạn Thục Tuệ thật lòng không muốn nhắc tới tên tuổi Vân Hoàng, bây giờ khi nhắc tới tên người này, trong lòng Vạn Thục Tuệ không thể nói là có cảm giác gì, phải nói hận đương nhiên là có, càng nhiều hơn chính là không muốn nhắc tới người này, cũng không muốn gặp lại người này, chỉ hận ban đầu mình không mở to mắt còn tưởng rằng người này sẽ là một người tốt.

“Không có việc gì, ông ta là nam tử, tiệc rượu nội viện và ngoại viện dĩ nhiên tách ra, nương muốn thấy còn không thấy được ông ta, nếu ông ta dám xông vào trong viện, đừng nói là nương, đến lúc đó tự có một đồng người muốn giết ông ta.” Vân Thù cười nói, chuyện ăn cưới này cũng phải nói quy củ, trong ngoài tách ra, nam tử hơn phân nửa sẽ ở ngoài viện tuyệt đối sẽ không đến trong viện đụng chạm đến phu nhân và thiên kim cùng tới.

“Hơn nữa, bây giờ nương sống tốt như vậy, cũng nên để cho ông ta nhìn một chút, cũng có thể để cho ông ta thấy rõ ràng biết được ngày đó mình đã bỏ qua là thứ gì. Hơn nữa, theo tính tình kia đến lúc đó có tới hay không cũng là một vấn đề rồi, nương cần gì phải để người như vậy ở trong lòng, lui về sau người nương để ở trong lòng cũng chỉ có cả nhà chúng ta mà thôi, qua hôm nay, con chính là không thể gọi Liễu bá bá là bá bá rồi, mà phải gọi là cha.”
dieendaanleequydomn

Vân Thù nghĩ bây giờ trong lòng Vân Hoàng cũng rất khó chịu rồi, thế tử trước của mình xuất giá, không gả cho một người sa cơ thất thế mà gả cho một người trừ không kể tục tước vị ra mà còn cao hơn ông ta một cái đầu, chút lòng dạ hẹp hòi kia vẫn không thể khó chịu đến giống như lâu như trời đất đi, hơn nữa việc làm lúc trước của Vân Hoàng, cũng đã sớm bị sử quan tố một bản tấu, thất Công chúa giám quốc còn khiển trách một phen, bây giờ cuộc sống của ông ta cũng không có cảnh tượng như vậy. Vân Thù đã quyết định chủ ý cho dù Vân Hoàng đến, nàng sẽ không khiến cho ông ta thoải mái trong lòng, nếu ông ta không đến, sớm muộn gì cũng cần phải truyền tới trong tai ông ta, nếu ông ta đến vậy thì không thể tốt hơn nữa.

Vạn Thục Tuệ bị Vân Thù náo loạn đến đỏ mặt, trái tim bà cũng để xuống. Hôm nay là lúc bà vui mừng cũng là lúc vận mệnh của bà thay đổi, bà phải vui vẻ, cũng không uống phí một phen tình ý này.

Khi Miêu thị vào cửa, Vạn Thục Tuệ đã mặc giá y đồ thắm mà phòng may vá gấp gấp chế tạo ra, trên giá y này thêu hoa mẫu đơn, chỗ vạt áo làn váy dùng chỉ vàng thêu hoa trà, chỉ nhìn đó là vô cùng chói mắt, kể cả so với giá y năm đó Vạn Thục Tuệ xuất giá cũng chỉ hơn chứ không có kém.

Vân Thù để phòng may vá chế tạo là kiểu dáng váy quây hồ ngực *, đây cũng là vì để ý tới bây giờ eo bụng Vạn Thục Tuệ đã hơi ưỡn lên, quần áo trong triều Đại Khánh ngược lại tùy ý, có thích váy thắt ngang eo cũng thích váy quây hồ ngực, nhưng kiểu váy quây hồ ngực này hơn phân nửa đều là nữ tử tuổi còn trẻ thích, người tuổi hơi lớn chút thích kiểu váy thắt ngang eo, nhưng bây giờ tuổi Vạn Thục Tuệ cũng không tính là lớn, hơn nữa mấy ngày nay sống thoải mái không có chuyện gì phiền lòng, sắc mặt cũng có vẻ vô cùng hồng hào, trang phục đồ tươi khi mặc trên người bà cũng có vài phần xinh đẹp.

(*) Váy quây hồ ngực: Nguyên gốc 齐胸襦裙 (Tề hung nhu quần), là kiểu váy đời Đường.

Khi Miêu thị đi vào, trên tay bà cầm theo mấy thứ đồ nhỏ, chính là tiến hành trang điểm cho Vạn Thục Tuệ.

“Huệ nhi, nương trang điểm cho con.” Miêu thị kéo Vạn Thục Tuệ tới ngồi trước gương trang điểm trên bàn nhỏ, Chương ma ma cũng đã búi xong tóc cho Vạn Thục Tuệ, đồ trang sức cũng đeo lên, “Hôm nay là ngày vui của con, cũng nên vui mừng ra cửa.”

Miêu thị vừa nói, vừa mở đồ mình mang tới ra, đây cũng chỉ là một vài thứ đồ tầm thường thôi, bột chì, phấn, vẽ chân mày còn có son môi.

“Bà ngoại, hôm nay trang điểm cho nẫu thân để cháu tới làm được không?” Vân Thù vừa nhìn thấy bột chì này liền cảm thấy có vài phần nhức đầu, ở cổ đại dụng cụ khi trang điểm đều không đầy đủ hết giống như hiện đại, bình thường đều thích dùng bột chì vẽ loạn lên mặt đến trắng toát, nhưng bột chì này ngừa thai, nữ tử có thai tốt nhất không nên đụng vào những thứ này, hơn nữa trên mặt bôi đến trắng toát như vậy, lại kèm theo môi đỏ mọng như máu tươi, Vân Thù hơi ác ý mà nghĩ, buổi tối khuya lẽ không hấp dẫn ánh mắt tân lang bị tân nương từ mặt trắng toát môi đỏ hù đến không thể giao hợp coi như còn nhẹ, lẽ như dọa ra đến nguy hiểm gì, đó không phải tương đương với vừa vào nhà đã ở góa rồi sao?!

“Cháu một tiểu nha đầu, nào biết được những thứ này?” Khi Miêu thị nghe được Vân Thù nói như vậy, không nhịn được liền chê bai một câu, “Tính tình của cháu thật sự bị mẫu thân cháu nuông chiều đến không biết đúng mực! Khi vấn tóc thì thôi đi, nếu để cho cháu làm thành dờ dờ ương ương thì giống như cái gì!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Mười dặm hồng trang (thượng 2)

Editor: Puck - Diễn đàn

“Dù sao trang điểm cho nương cuối cùng để cho một mình Liễu bá bá nhìn, đến lúc đó sẽ nói cho Liễu bá bá là do cháu trang điểm, người kia yêu thương cháu như thế nào, tất nhiên sẽ không trách tội cháu đó! Hơn nữa, mấy ngày gần đây cháu vẫn thử nọ thử kia, bà ngoại cứ để cho cháu thử một lần,

không chừng một ngày nào đó có thể lưu hành trong Ung đô cũng chưa chắc!” Vân Thù kéo tay Miêu thị cầu khẩn, “Bà ngoại, bà cứ để cho cháu thử một chút đi!”

Miêu thị bị Vân Thù nói không có cách nào, mấy ngày gần đây Vạn Thục Tuệ cũng thấy Vân Thù luôn không có nhà, có lúc khi nhìn thấy trên người luôn mang theo một chút mùi hoa cũng không biết con bé đang làm những gì, bà từ trước đến giờ luôn đối với nữ nhi có cầu tất ứng, cũng không nhận được mở miệng nói: “Cứ để cho con tôi là được, còn không mau trang điểm, tránh cho lỡ canh giờ.”

Vân Thù phì một tiếng cười ra tiếng nói; “Đồ cưới này còn chưa nâng đi đâu, nương đã sợ lỡ canh giờ cái gì!”

Tuy nói như vậy, Vân Thù vẫn kêu Cẩm Sát mang những thứ đồ trên bàn trang điểm của nàng tới đây, Cẩm Sát đáp một tiếng, rất nhanh bưng một khay gỗ tới, trên đó bày mấy thứ đồ gốm sứ nhỏ làm thành hộp sứ nhỏ và bình nhỏ, còn có một cuộn vải, cũng không biết bên trong là thứ gì.

Vân Thù đợi đến khi Cẩm Sát lấy đồ ra vẫn không nói gì, đồ đây chính là trong khoảng thời gian này nàng cắt bớt chút thời gian liêu mạng gấp gấp chế tạo thành, chỉ chờ tới bây giờ dùng.

Miêu thị ngồi bên cạnh, nhìn dáng vẻ Vân Thù chuẩn bị như vậy, đầu tiên đồ ra một chút nước từ trong cái bình nhỏ bôi lên trên mặt Vạn Thục Tuệ, bôi đều xong lại bôi lên chất lỏng giống như sữa, tiếp đó lại là thứ giống như cao thơm, từng thứ từng thứ một, Miêu thị vốn còn định khiển trách Vân Thù hồ đồ, nhưng sau khi nhìn một lúc lại một chút cũng không nói nên lời, chỉ ngo ngắc nhìn chăm chăm Vân Thù làm loạn, trong lúc đó những thứ đồ này, một thứ lại một thứ bôi trên mặt lại một chút cũng không có cảm giác trắng nhờn nhưng hơi cứng ngắc khi bôi bột chì, ngược lại giống như cái gì cũng không bôi, nhưng nhìn qua vô cùng long lanh óng ánh, mờ trong bao bố nhỏ kia lấy ra là công cụ nhỏ đơn giản, đều dùng gốm sứ làm thành, có phần nhìn giống như bút lông nhưng sau khi nhìn kỹ lại cảm thấy không giống như bút lông. die~nd a4nle^q u21ydo^`n

Vân Thù chăm chú trang điểm cho Vạn Thục Tuệ, người hiện đại không có mấy người sẽ không trang điểm, nàng tự nhiên cũng biết, có một loại giải thích trang điểm chính là kiểu tôn trọng người khác, khi học trung học có lẽ trải qua cuộc sống canh suất mì sợi, nhưng sau khi vào đại học bài học đầu tiên chính là chuyển mình như thế nào, trải qua nhiều năm như vậy, Vân Thù không dám nói kỹ thuật hóa trang của mình nhất định đạt đến cấp bậc thợ trang điểm, nhưng ở cổ đại này mà nói, nàng vẫn đủ để trở thành bậc thầy trang điểm, hướng chỉ, nàng còn là một sinh viên tài cao khoa hóa, ban đầu vẫn còn ở trong phòng thí nghiệm dùng vật liệu chế tạo ra mấy gam hàng cấm, tuy nói ở cổ đại chế tạo những thứ đồ trang điểm này thật sự hơi khó khăn, nhưng không đến nỗi khiến cho nàng hoàn toàn tay trắng không có kế sách gì, nàng nghiên cứu hồi lâu, cuối cùng khiến cho nàng chế tạo thành công một vài mỹ phẩm của hiện đại.

Vân Thù cẩn thận từng li từng tí dùng bút vẽ môi vẽ màu lên môi cho Vạn Thục Tuệ, cuối cùng lại dùng bông phấn nhẹ nhàng trát hai lớp phấn, lúc này mới buông đồ xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Miêu thị hỏi: “Bà ngoại, Thù nhi trang điểm như thế nào?”

Một hồi lâu Miêu thị đều không nói ra lời, bà nhìn nữ nhi lúc này đứng trước mặt mình, da kia gần như long lanh óng ánh, khuôn mặt này trang điểm càng thêm vừa đúng, còn có một ý vị không nói ra được, trong lòng không nhận được cảm thấy hết sức thần kỳ, rõ ràng bôi nhiều đồ như vậy, sao nhìn vẫn đẹp như thế, da này nhìn một chút cũng không hề giống một mẫu thân đã có đứa bé, ngược lại giống như năm đó khi mới gả ra vậy, mềm mại, trừ có dáng vẻ thiếu nữ ra, còn có ý vị nữ nhân, đáng vẻ cực kỳ xinh đẹp.

Vạn Thục Tuệ thấy mấy người Miêu thị hồi lâu nửa câu vẫn không nói, bà không nhận được quay đầu nhìn mình ở trong tấm gương đồng trên bàn trang điểm, tự xem mình trong gương đồng, bà cũng không nhận được kinh ngạc, đây là bà sao? die nda nle equ ydo nn

“Phu nhân trang điểm cực kỳ đẹp mắt, ở chung một chỗ với tiểu thư như vậy, người không biết còn tưởng là tỷ tỷ của tiểu thư!” Cẩm Sát cũng hết sức ngoài ý muốn, sau khi phu nhân trang điểm một chút giống như trong nháy mắt trẻ ra mười tuổi, thậm chí một vài vết lõm đốm trên mặt cũng che đi toàn bộ, mà còn không hề có dấu vết, một chút cũng không hề bắt ngờ.

“Người chỉ nói bừa!” Vạn Thục Tuệ phì cười một tiếng, nhưng mà trên mặt lại có vài phần ý cười.

“Đâu phải nói bừa, tiểu thư hôm nay vừa nhìn thứ nhất trẻ tuổi, thật sự cực đẹp, vẫn là Thù nhi tiểu thư có cách, lão nô vừa mới nhìn tiểu thư, đều cảm thấy giống như độ tuổi năm đó khi tiểu thư chưa lấy chồng!” Chương ma ma cũng thật tâm thật ý nói, lúc trước tiểu thư không trang điểm cũng không đi tranh thủ tình cảm, trong ngày thường mặc quần áo một màu kiểu cũ nhiều màu trắng hơn, nhưng hôm nay giá y màu đỏ vừa lên người, hơn nữa Thù nhi tiểu thư trang điểm một chút, cả người liền tươi sáng lên, thậm chí còn xinh đẹp hơn Chu Bích Cẩm kia vài phần, Hầu gia Vân gia kia thật sự là ánh mắt mù mới coi trọng Chu Bích Cẩm kia, chỉ có điều may mà đầu óc ông ta không rõ mới có ngày lành của tiểu thư.

“Được rồi, nếu như Chương ma ma hiếm lạ, ta cũng có thể trang điểm một lần cho Chương ma ma, cũng khiến cho Chương ma ma trẻ ra mấy tuổi.” Vân Thù cười nói, “Cẩm Sát tỷ người này miệng đúng là ngọt, đợi đến ngày sau khi cửa hàng phấn son này mở ra, tiểu thư ta giảm giá thu tiền vốn bán cho tỷ là được.”

Chương ma ma và Cẩm Sát nhìn nhau một cái, mặt mày hớn hờ nói: “Đến lúc đó còn phải ủng hộ cho tiểu thư mới đúng.”

Đang cười đùa, chỉ nghe Y Lan đi vào nói: “Tiểu thư, giờ lành nâng đồ cưới đã tới, người xem?”

“Giờ lành đến, vậy nâng đồ cưới đi! Vả lại kêu người cẩn thận một chút, chớ mang đồ cưới ta tự có hậu thưởng.”

Vân Thù trấn định căn dặn, nàng đứng lên, trên mặt mày đã không còn dáng vẻ cười đùa giống như mới vừa rồi cười đùa với Chương ma ma và Cẩm Sát, ngược lại đổi thành thái độ nghiêm túc, dáng vẻ kia thật sự khiến cho người ta không dám xem thường, một nữ tử nho nhỏ này giống như có thể có lực lượng gánh cả trời. d1en d4nl 3q21y d0n

Chuyện đồ cưới này do một tay nàng sắp xếp chuẩn bị, ngay cả Vạn Thục Tuệ và Miêu thị cũng không biết được rốt cuộc nàng đã đặt mua bao nhiêu

thứ, Vạn Thục Tuệ đúng là không hề để ý chút nào đến chuyện này, mà Miêu thị có suy nghĩ phải qua giúp đỡ nữ nhi nhưng cuối cùng không có bản lĩnh như vậy, không thể làm gì khác hơn là do một tay Vân Thù quyết định.

Khi nâng đồ cưới, Vân Thù muốn nhìn, nàng đi hai bước, sau đó quay đầu lại nở một nụ cười với Vạn Thục Tuệ nói: “Mẫu thân không cần lo lắng, hôm nay, con muốn cả trong Ung đô này đều nhớ được mùi đậm hồng trang của mẫu thân.”

Vạn Thục Tuệ nghe xong lời này của Vân Thù, hốc mắt bà đỏ lên, chỉ có cảm giác lỗ mũi không ngừng ê ẩm, nhưng vẫn ngậm nước mắt gật đầu một cái, đôi mày của nàng có một nữ nhi như vậy, đáng giá!

Mà trên thực tế đúng là như vậy, trong một khoảng thời gian rất dài người cả Ung đô đều nhớ rõ ngày đó phu nhân Liễu gia nữ nhân đã từng gả cho người khác khi một lần nữa xuất giá những thứ đồ cưới có bao nhiêu xa hoa.

Vào giờ phút này Liễu gia cực kỳ náo nhiệt, trước khi đồ cưới đến, những khách mời dự tiệc rượu sẽ vào cửa.

Quản gia Liễu Hiền và Liễu Bác Ích ở trong tiền đình chờ đợi khách mời, lễ vật khách mời đưa tới cũng phải ghi nhớ, để tiện sau này đáp lễ.

Lục tục cũng có không ít người vào cửa, những người này đa số đều là đồng liêu trên triều đình của Liễu Bác Ích, đa số đều mang theo phu nhân và trưởng nam dòng chính nữ cùng tới, tuy nói sau khi biết được nữ nhân Liễu Bác Ích muốn kết hôn là Vạn Thục Tuệ đã từng gả cho người khác, tuy rằng có phần không hiểu thậm chí ít nhiều có chút khinh thường, nhưng rốt cuộc đã làm quan nhiều năm trên triều đình, tất nhiên phải tới nói một tiếng chúc mừng.

Còn nữa, tiệc mừng này cũng không ăn không, hơn nữa lui tới đa số đều là những quyền quý cũng cần phải mang theo con cái tới tham gia, điều này cũng xem như một cơ hội biến hình có thể tiếp xúc và lại nhìn nhau, đừng nói Liễu Bác Ích muốn cưới nữ nhân gả hai lần này, cho dù muốn kết hôn với người mù người què cũng phải tới, còn nữa, trong lòng những người này dù ít dù nhiều vẫn chất chứa một chút nhỏ mọn muốn tới xem náo nhiệt một chút.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Mười dặm hồng trang (thượng 3)

Editor: Puck - Diễn đàn

Tạ Hoài Ân vốn chưa nóng nảy, tiệc mừng này vốn có tác dụng đuổi đi thời gian nhàm chán đối với hắn, nghĩ đến sớm phải gặp lại một lần những khuôn mặt mỗi ngày đều gặp trên triều đình, còn phải lá mặt lá trái, một điểm này cũng đầy đủ khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ phiền não, hắn chính là đến trước khi đồ cưới đến, tránh cho đến lúc đó thất lễ.

Lý Đan Việt cũng có suy nghĩ như vậy, hắn cũng không còn bao nhiêu hăng hái, nhưng thiệp mời của Liễu Ngự sử đã đưa tới cửa, nếu như nhận không đi tất nhiên không được, cho nên cũng định đi qua một chút, kín đáo một chút, sau khi uống rượu không sai biệt lắm thì có thể trở về.

Nhưng mọi việc đều có thể thay đổi, sau khi Lý Đan Việt ăn xong bữa sáng liền miễn cưỡng vui trong thư phòng mình định đọc hai bản sách một chút rồi tới Liễu gia, nhưng một quyển sách trên tay hắn vừa mới lật được bảy tám phần, người bên ngoài đã báo — Tán Vương đến.

Vừa mới dứt lời, Tạ Hoài Ân một thân áo gấm đã giống như một trận gió quét vào trong thư phòng hắn, dáng vẻ quen thuộc kia giống như vào trong thư phòng mình.

“Đàn Việt, bốn vương vừa mới nhận được tin, người có biết vị phu nhân hôm nay Liễu Ngự sử lấy là ai không?” Trong vẻ mặt Tạ Hoài Ân còn mang theo vài phần kích động, khi có vài phần kích động trong đôi mắt sẽ lóe lên tia sáng, điều này khiến cho Lý Đan Việt cảm thấy có vài phần thú vị, vẻ mặt như vậy bình thường cũng chỉ có khi hắn đối diện với bạc mới có...

“Là phu nhân Vạn gia từ hơn tháng trước mới hòa ly với Vân gia!” Tạ Hoài Ân cũng không bán cái nút này, liền trực tiếp nói tình huống mình mới biết được cho Lý Đan Việt, lúc nói về mặt chuyện đời mấy lần, hắn lại nói, “Bốn vương nghe nói, thiệp mừng của Liễu gia cũng đưa đến trong phủ Vân gia, như vậy tiếp xuống, có thể nghĩ tiệc cưới hôm nay hết sức náo nhiệt!”

Tạ Hoài Ân nói xong, lại có mấy phần hưng phấn, hắn nói: “Người xem một chút, phu nhân Vạn gia này mới hòa ly từ Vân gia không được bao lâu, lại tiến vào gia tộc Liễu Ngự sử. Chuyện này cũng không có gì đáng giá để cho người ta hiếm lạ, thế nhưng, Vân Hầu gia là thứ đồ gì người khác không biết chúng ta đều biết, cũng chỉ gánh lấy danh hào Hầu gia mà thôi, trên thực tế Liễu Ngự sử còn đứng hàng nhân vật trong tam công, đây có thể nói có quang cảnh hơn Vân Hầu gia nhiều. Còn nữa, đây còn cho Vân Hầu gia thiệp mời, rõ ràng chính là đánh ông ta một bạt tai vang dội, Đan Việt, người nói tiệc mừng hôm nay có phải có thể là một lần náo nhiệt nhất của Ung đô không?” dinendian.loqidJon

Tạ Hoài Ân vô cùng vui vẻ nói, dáng vẻ kia gần như khiến cho người ta một chút cũng không nhận ra được vẻ tôn vinh của một người làm Vương gia cần có, ngược lại giống như phụ nhân ở đầu đường cuối ngõ yêu thích cùng nhau náo nhiệt.

Lý Đan Việt thật sự khó có thể tưởng tượng được, trong ngày thường khi làm việc công Tán Vương này luôn có vẻ mặt chết chóc thành đáng vẻ giống

như mất cha mất mẹ, hôm nay lại có đáng về toàn bộ một bó lớn tiền bạc từ trên bầu trời rơi xuống đều vào trong túi quần của hắn, đây thật sự khiến cho người ta mở rộng tầm mắt.

“Đúng là hết sức náo nhiệt, nhưng chuyện hôm nay, cho dù trong lòng Vân Hầu gia khó chịu, nhiều lắm không đến chính là, hơn phân nửa sẽ không cho Liễu Ngự sử mất mũi.” Lý Đan Việt nói, “Chút mất mũi này hơn phân nửa vẫn phải cho.”

“Cho nên chúng ta qua sớm một chút, nhào vô náo nhiệt, xem một chút đáng về uất ức của Vân Hầu gia cũng được.” Khi Tạ Hoài Ân nói, trong ánh mắt kia càng thêm sáng trong vài phần, “Đây không chừng còn có náo nhiệt khác có thể cho chúng ta nhìn lâu hơn mấy lần cũng không chắc!”

Tạ Hoài Ân nghĩ đến chuyện này thì có vài phần hưng phấn, theo hiểu biết của hắn đối với Liễu Ngự sử, thiệp mời này hơn phân nửa cũng không phải ông ta muốn đưa cho Vân gia, suy cho cùng, không có ai vui lòng mời một người có quan hệ không cận với thế tử của mình tới đây, cho dù bây giờ là người không có bao nhiêu quan hệ, nhưng chỉ nhìn cũng có vài phần ngọt ngào đúng không? Cho nên hắn cảm thấy chuyện thiệp mời này hơn phân nửa là do tiểu nha đầu xảo trá đó cố ý làm.

Từng có chuyện kiện cáo trong ngày đại hi đó, chắc hẳn lần này có cái gì đó ở phía sau chờ đây, nghĩ đến chút sau này, trong lòng Tạ Hoài Ân cũng có mấy phần kích động nho nhỏ, lập tức không kiềm chế được, kéo Lý Đan Việt ra khỏi đại môn Lý gia, để người làm cầm quà tặng đưa thẳng đến Liễu gia đi. diee ndda flineeq uysd doon

Vân Hoàng dẫn quần gia, mang theo hạ lễ tới cửa Liễu gia, nếu nói Liễu gia và Vân gia ông gần cũng không gần, nếu nói xa cũng không thể coi là quá xa, trong Ung đô này hơn phân nửa chỗ ở của quan viên đều gần nhau, bên cạnh hoặc cửa đối diện đều có thể là đồng liêu trên triều đình, cho nên Tĩnh Viễn Hầu phủ và Liễu gia chẳng qua chỉ cách một con phố mà thôi, đi đến chưa tới một nén nhang, mà Vân Hoàng cũng chính là rề rà kéo dài thời gian dẫn quần gia đến Liễu trạch, nhìn đáng về hoàn toàn vui sướng của Liễu gia, trong lòng Vân Hoàng hết sức không có tư vị gì.

Ở trên đường tới, Vân Hoàng thậm chí còn gặp được mấy quan viên trên triều đình, hơn phân nửa bọn họ đều mang theo chính thế dẫn theo trưởng nam dòng chính nữ, gia nô ở sau lưng đang cầm quà tặng, khi nhìn thấy ông thì trên mặt hơi sững sờ, ngược lại cười cười, nói một câu: “Vân Hầu gia ngài cũng đi Liễu gia ăn cưới à?”

Vân Hoàng chính là cảm thấy nụ cười trên mặt những người này đều đang cười nhạo ông, ngay cả một câu kia nhìn như vô cùng tầm thường cũng rõ ràng mang theo châm chọc, là cười chuyện của ông đấy. Nghĩ đến đây, sắc mặt của ông càng trở nên âm trầm, vẻ mặt nặng nề này không giống như tới tham dự tiệc mừng, ngược lại giống như tới tham gia tang lễ.

Liễu Bác Ích đứng ở cửa đón người tới chúc mừng, trong ngày thường trên người ông đều mặc đồ màu sắc đơn thuần hôm nay cũng đổi thành màu đỏ chót tương xứng với ngày đại hi, có lẽ người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái, đáng về nghiêm túc cẩn thận trong ngày thường hôm nay xem ra chính là thân thiện lên không ít.

Khi Vân Hoàng bước vào cửa, Liễu Bác Ích cũng liếc nhìn Vân Hoàng, thấy sắc mặt kia của Vân Hoàng quá mức căng cứng, giống như có đáng về hết sức không cam lòng, trong lòng Liễu Bác Ích cũng ảo não, ông vốn không có ý định mời Vân Hoàng người này. đi ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Vân Hoàng người này vốn không có quan hệ gì với ông, ở trên triều đình chẳng qua cũng chỉ quen sơ mà thôi, hơn nữa lúc trước ông ta vì cưới người mới mà làm ra chuyện khiến cho ông cảm thấy có vài phần bỉ ổi, càng thêm xem thường Vân Hoàng người này.

Nhưng Vân Thủ chỉ điểm, người một nhà lui về sau cũng phải sống tiếp ở trong Ung đô, thiệp mời này đều gửi cho người trên triều đình, đây là tình cũng là lễ, nếu tất cả mọi người đều gửi mà chỉ lọt riêng Vân gia, vậy chính là nói bọn họ vẫn còn để ý chuyện của Vân gia, cho ngược lại chứng minh bọn họ một chút cũng không thêm quan tâm đến Vân gia rồi.

Sau khi Liễu Bác Ích nghĩ như vậy cũng cảm thấy Vân Thủ nói thế này hết sức có lý, quân tử thẳng thắn vô tư, không có gì không thể nói với người.

Tuy sớm muộn gì cũng phải nhìn thấy Vân Hoàng người này, nhưng khi nhìn thấy Vân Hoàng mang theo vẻ mặt âm trầm trong ngày đại hi này tới đây, trong lòng Liễu Bác Ích cũng mất hứng, nhưng ông cũng nghĩ đến theo lời Vân Thủ nói, nếu Vân Hoàng tới, chỉ cần làm tròn lễ số, đến lúc đó mặt mặt không phải là mình, mà là người khác.

Sao Liễu Bác Ích lại không hiểu, ông lên trước khẽ chấp tay nói: “Vân Hầu gia!”

Sắc mặt Liễu Bác Ích như trước không thay đổi, vẫn là sắc mặt mang theo vui mừng, đối lập với sắc mặt đen thui âm trầm của Vân Hoàng được kêu là rõ nét. Trong viện này cũng có không ít quan viên vừa mới tới, sau khi bọn họ nhìn thấy Vân Hoàng vào cửa liền dừng hàn huyên lại, trong sân vốn náo náo nhiệt nhiệt cuối cùng trở nên yên lặng như tờ, một hai người đều tròn to hai mắt dựng lỗ tai lên tính toán xem thật kỹ một chút nghiêm túc nghe một chút sự tình sẽ biến thành như thế nào, khi nhìn thấy Liễu Bác Ích thì lễ như vậy với Vân Hoàng cũng chính là cảm thấy Liễu Bác Ích này ngược lại trong lòng dạ vô cùng thân thiện, mặt quay về phía người cũ của thế tử mình vẫn khách khí như vậy.

Mà Vân Hoàng dưới “Án cần” của mọi người, ông lại không có thái độ thân thiện tự nhiên như Liễu Bác Ích, trong đáng về của ông có vài phần ngượng ngùng lại có vài phần tức giận, giọng nói cũng chính là cứng rắn nói: “Chúc mừng Liễu Ngự sử rồi.”

Mấy chữ này khi nghe vào trong tai mọi người thậm chí còn mang theo vài phần ý vị cần răng nghiền lợi, không nhìn được thậm chí cười Vân Hoàng ở trong lòng.

Vân Hoàng chính là cảm thấy có phần mất mặt mũi, ông lại bổ sung thêm một câu: “Liễu Ngự sử có lòng, ngày hôm nay như vậy còn vẫn bằng lòng mời bốn Hầu gia.”

Một câu này của Vân Hoàng vừa nói ra khỏi miệng, sắc mặt mọi người hơi thay đổi, chỉ cảm thấy lời vừa rồi của Vân Hoàng thật sự làm mất mặt người ta, trong lòng mọi người nghĩ như thế nào là một chuyện, nhưng khi nói rõ ràng ra, vậy thì thật sự hơi quá.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Mười dặm hồng trang (thượng 4)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Puck - Diễn đàn

Liễu Bác Ích cũng không giận, trên vẻ mặt cũng không thay đổi, ông nói: “Tiểu nữ Thù nhi cảm thấy hôm nay là một ngày đại hi như vậy cũng phải mời thêm một ít người, cảm thấy lão phu ở trên triều đình nhiều năm cho dù là thân thiết hay quen sơ với người cũng phải làm chuyện đứng cấp bậc lễ nghĩa. Lão phu cũng cảm thấy tiểu nữ nói rất đúng, vốn là người trên triều đình sao có thể quên mất không mời, điều này cũng chính là làm mất mặt mũi của mình. Vân Hầu gia chịu tới chúc mừng, đó chính là may mắn của ta.”

Liễu Bác Ích nói lời khách khí, nhưng người có vài phần đầu óc đều biết rõ Liễu Bác Ích nói là ý gì, ý tứ chính là tất cả mọi người đều mời mà không mời một người, người khác sẽ coi chúng ta coi chuyện Vân gia là to tát rồi, người đến hay không đến là chuyện của người, có liên quan gì tới ta.

Còn nữa, người lui tới đều biết Liễu Bác Ích chỉ có một con trai ruột thịt là Liễu Vân Hiên, bây giờ khi nghe được ông nói tới tiểu nữ, suy nghĩ chuyển một cái cũng biết được nữ nhi mà ông nói chính là chỉ dòng chính nữ Vân Thù khi trước Vân Hoàng đã đoạn tuyệt quan hệ ruột thịt. Đây tuy nói đoạn tuyệt quan hệ, nhưng nghe thấy con gái từ trong xương cốt đều chảy dòng máu của mình từ nay về sau phải gọi người khác là phụ thân, điều này cũng xem như hung hăng cho người ta một cái tát.

Lúc này sắc mặt của Vân Hoàng cũng hết sức khó coi, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết phải nói những gì với Liễu Bác Ích.

Liễu Bác Ích lại nói một câu: “Tối đều là khách, Vân Hầu gia cũng đừng đứng hoài ở cửa ra vào, vào bên trong dùng trà đi. Một lát nữa đồ cưới sẽ được đưa tới, tránh cho chen lấn Vân Hầu gia!” Ý ở ngoài lời chính là — tránh ra, người chặn đường rồi. di1enda4nle3qu21ydo0n

Sắc mặt Vân Hoàng lại trầm xuống, còn định nói tiếp điều gì, nhưng lại bị tiếng cười ở sau lưng cản trở.

“Liễu Ngự sử, bốn vương không mời mà tới nói một tiếng chúc mừng cho ngài!”

Hai người Tạ Hoài Ân và Lý Đan Việt bước vào cửa, thấy chính là Liễu Bác Ích và Vân Hoàng bất động thanh sắc so chiều, vốn còn tưởng rằng Liễu Bác Ích ăn thiệt thòi, nhưng không nghĩ tới Liễu Bác Ích nhìn trong ngày thường không có bao nhiêu cay nghiệt, nhưng mới vừa rồi những lời ấy thật sự một chút cũng không kém, nhìn sắc mặt Vân Hoàng khó coi như vậy, trong lòng Tạ Hoài Ân cũng có vài phần cao hứng.

Vân Hoàng nhìn thấy khuôn mặt mang ý cười của Tần Vương Tạ Hoài Ân, những lời nói vốn định nói ra chế giễu một phen lập tức không nói ra khỏi miệng được. Khi thần tử lập gia đình thật đúng là không có một Hoàng tử tới dự, tuy nói rằng trong ngày thường Tạ Hoài Ân làm ra những chuyện kia thật sự khiến cho người ta hết sức khó chịu, nhưng rốt cuộc vẫn không chịu nổi thân phận Hoàng tử này của hắn, còn nữa, đứng phía sau Tạ Hoài Ân chính là đương triều giám quốc thất Công chúa.

Trong Ung đô không ai không biết, thất Công chúa Tạ Cẩm Họa thương yêu nhất chính là người đệ đệ này, mà thất Công chúa cũng là người trên đầu quả tim Nguyên Hi để yêu thương nhất, nếu không như thế sao lại có chuyện Công chúa giám quốc, bây giờ ông chỉ là một Hầu gia hư danh, tất nhiên không thể mất mặt mũi ở trước mặt Công chúa và Hoàng tử.

Liễu Bác Ích cũng không nghĩ đến mình chỉ mở một tiệc rượu mừng thôi, lại đưa đến Tần Vương tự mình tới dự, cũng không khỏi ngáy ngẩn cả người, nhưng lập tức vẫn thi lễ với Tạ Hoài Ân gọi một tiếng Vương gia.

“Không cần đa lễ, hôm nay bốn Vương đến chẳng qua chỉ tiếp cận một náo nhiệt mà thôi, Liễu Ngự sử không cần để ý quá mức đến bốn Vương, hơn nữa, hôm nay còn do Phương lão đích thân làm đầu bếp tiệc mừng, bốn Vương đã thêm thường tài nấu nướng của Phương lão từ lâu, hôm nay bốn Vương vẫn dính ánh sáng của Liễu Ngự sử.” Tạ Hoài Ân cười híp mắt nói.

“Hôm nay có thể mời Phương lão tới, cũng coi như là chuyện may mắn của Liễu phủ, Phương lão vẫn do tiểu nữ mấy phen tự mình tới cửa mời tới, ánh sáng này Liễu phủ không dám dính.” Khi Liễu Bác Ích nói tới đây, trên mặt cũng ẩn chứa nụ cười, tiệc mừng này ngoài việc xem đồ cưới ra, khiến cho người ta vui vẻ chính là món ăn trên bàn tiệc, ông nói, “Tiểu nữ còn đặc biệt mời Phương lão làm thêm vài bàn tiệc, đến lúc đó chính là đưa cho một vài hộ khó khăn trong ngoài thành để cho bọn họ cùng dính chút không khí vui mừng.” Dieễn đàn lee quýi đôn

Tạ Hoài Ân vừa nghe, ý cười trên mặt càng sâu: “Nữ nhi của Liễu đại nhân thật là người có lòng, nói chính là Vân Thù Vân tiểu thư?”

“Tất nhiên rồi, Liễu phủ hết sức yêu thích nữ nhi có được này, sau này chính là định thêm họ Liễu, lên gia phổ Liễu gia ta.” Khi Liễu Bác Ích nhắc tới Vân Thù, nụ cười trên mặt càng sâu, “Hôm nay không tiện đến, nhưng rất nhiều chuyện đều do một tay con bé lo liệu, ta ngược lại thật ra cực kỳ yên tâm về

con bé.”

“Bồn Vương từng gặp mấy lần, cũng nghe nói không ít chuyện, đúng là một người thông minh!” Tạ Hoài Ân khen một câu, khước mắt như có như không liếc nhìn về phía Vân Hoàng. Vân Hoàng bị Tạ Hoài Ân nhìn liếc qua, càng thêm tức giận một trận, đây cũng không biết nên nói như thế nào rồi, hôm nay ngay cả Vương gia cũng đang nhìn chuyện cười của ông, vui vẻ sau ông còn mặt mũi nào.

Vân Hoàng đang âm thầm tức giận, mà những người còn lại chính là đang hàn huyên nhưng cũng đồ mắt chờ mong nhìn náo nhiệt ngày hôm nay, chỉ hận không thể đi náo loạn thêm nữa để trong cuộc sống sau này cũng nhiều thêm một chuyện hấp dẫn có thể nhai lại.

Không bao lâu, bên ngoài tiếng chiêng trống chân động trời, thẳng về phía Liễu gia mà đến, quân sự Liễu Hiền đi vào cửa nói một câu với Liễu Bác Ích, “Lão gia, đồ cưới đã được nâng đến rồi!”

Liễu Bác Ích gật đầu một cái, Liễu Hiền liền đi ra ngoài, hét lớn mấy gã sai vặt trong phủ thả bánh pháo và pháo trúc đón đồ cưới được nâng tới.

Một vài quan phu nhân và các tiểu thư lúc này vẫn còn ở sảnh trước chưa đi ra hậu viện, chính là đứng tại chỗ nhìn đồ cưới được nâng từ xa xa mà đến, trọng tâm chính đầu tiên của ngày hôm nay chính là tới — đồ cưới bày ra.

Vân Hoàng nhìn đồ cưới được nâng từ xa đến, ông chính là muốn nhìn xem hôm nay Vạn Thục Tuệ chuẩn bị bao nhiêu đồ mọc mọc vào cửa!

Tiếng chiêng trống dần đến gần, trong lúc đó người mặc đồ đỏ khiêng đồ cưới dài một hàng dài, cầm đầu chính là gánh hát gỗ chiêng trống, gõ suốt một đường, cuối cùng dừng trước cửa, trên tay gõ không ngừng, rồi sau đó đi hàng đầu tiên chính là một cái giường lớn, nhưng giường lớn không giống như giường bát bộ gỗ khắc chút hoa lá như thông thường, nhìn có vài phần giống như giường La Hán, lại không giống như giường La Hán, có vài phần đáng về kỳ quái, nhưng vẫn hết sức đẹp mắt.

Cửa chính Liễu gia mở rộng ra, đón đồ cưới này vào cửa, phía sau giường lớn chính là một chút đồ bày trong phòng, tủ treo quần áo, bàn trang điểm, thậm chí bàn ghế v.v..., chỉ thấy sau khi giường lớn kiểu kỳ quái vào cửa, phía sau chính là một tủ quần áo lớn, học tủ này nhìn không có gì khác biệt tủ quần áo tầm thường trong tiệm, nhưng so ra thì lớn hơn trong tiệm, và lại có bốn cánh cửa, nhưng trên tủ lại gắn hai mặt gương, gương này cũng không phải gương đồng tầm thường gì, mà là sáng chói, sau khi soi người vào có thể nhìn thấy rõ vô cùng, ngay cả bàn trang điểm, cũng hoàn toàn không giống bàn trang điểm bình thường, đó là màu trắng sữa, trên ngăn kéo còn xinh đẹp đa dạng, mà vốn là chỗ đặt gương đồng cũng gắn một mặt gương, là gương chiếu rõ ràng người giống như trên tủ quần áo kia, có một vài người đi đến gần đồ một chút soi mặt mình vào trong đó khi nâng ngang qua, thật sự phản chiếu mình rõ ràng.

Đồ này nhiều lắm chính là có vài phần mới lạ đối với nam tử, nhưng nhìn vào trong mắt phụ nhân và nữ tử trẻ tuổi, vậy coi như không tầm thường rồi, tuy trong nhà có gương đồng, nhưng khi nhìn vào gương đồng mang theo màu vàng sáng và lại nhìn như thế nào cũng không thấy rõ ràng, tấm gương này chính là không tầm thường rồi, khi soi vào trên mặt có gì đều nhìn thấy rõ ràng, trong ánh mắt các nữ nhân gần như đang rỉ máu một loại kích động, định sau khi tiệc rượu này kết thúc phải đi dò thăm kỹ càng xem rốt cuộc là đồ nhà nào ra, trong Ung đồ ra được vật tốt như vậy từ khi nào mà bọn họ đều không biết! die nd da nl e q u y ydo n

Khi Tạ Hoài Ân nhìn thấy gương soi rõ bóng người kia thì ánh mắt cũng đã thay đổi, gần như bị những món đồ này câu tới, như thế nào cũng không dứt ánh mắt ra được, Lý Đan Việt nhìn đáng vẻ mặt hồn mắt vía của bạn tốt, nếu như không phải mới vừa rồi hấn lòi hấn ta lại, chỉ sợ hấn ta sẽ trực tiếp nhào tới tự tay sờ mó náo loạn ra trận chề cười tiếp theo.

Từng món dụng cụ mang tới như vậy, giường lớn cổ quái, tủ quần áo bốn cánh cửa đẹp đẽ, bàn trang điểm xinh đẹp cùng với gương soi rõ bóng người, theo sát chính là cái ghế đáng về kỳ quái mang theo tay vịn lại hết sức mềm mại còn có chỗ dựa phía sau, còn có một thứ dài mảnh có thể để cho tám hai ba người đồng thời ngồi lên cũng không biết nên gọi là giường hay là ghế, còn có hai thứ không biết nên gọi là hòm xiêng hay gọi là tủ nhỏ.

Đồ dùng gia đình mang vào bên trong từng món như vậy, theo sát phía sau chính là một vài món đồ cưới khác, đợi đến khi vật lớn đi ngang qua sân khấu, sau đó chính là một vài món đồ châu báu, nhưng sau khi vật lớn đi qua chính là một gánh đồ, phía trên không bày thứ gì khác, chỉ có hai viên gạch đất thật dày.

Sau khi gạch đất này vào cửa, tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt, gạch đất này cũng không phải thứ đồ tầm thường gì, mà đại biểu cho đất đai, một viên gạch đất đại biểu cho năm trăm mẫu, những năm trăm mẫu đất đai đó!

Mặt Vân Hoàng tái đi, trong khoảng thời gian ngắn cảm khái thật sâu, ngày đó khi ông cưới Chu Bích Cầm Chu gia cũng không bỏ ra nổi đồ cưới gạch đất đích xác cho năm trăm mẫu, Vạn Thục Tuệ à ta sao có thể đủ?

Nhưng chờ đón chính là, càng khiến cho Vân Hoàng giật mình còn ở phía sau, đồ cưới đưa vào ngay sau đó càng khiến cho các phu nhân không hiếm thấy cảnh tượng này ngạc nhiên thậm chí kinh sợ kêu ra tiếng, phía trên kia đề mười tám miếng gỗ.

Miếng gỗ này đại biểu là gì, đại biểu là cửa tiệm, mười tám miếng này chính là đại biểu cho toàn bộ mười tám gian cửa tiệm!

Ông trời của ta!

Tất cả mọi người không nhìn được nhìn về phía sau, phía sau còn có đội ngũ đồ cưới thật dài, gần như một cái liếc nhìn không thấy điểm cuối, đồ cưới này, không tới một trăm ít nhất cũng phải bảy tám mươi nâng!

Khi trong lòng thâm nhủ, cũng có người nhìn về phía Vân Hoàng, đồ cưới phong phú như vậy, không biết giờ phút này Vân Hân gia có tâm tình như thế nào?!

Tập tin gửi kèm:

Giường bát bộ.png [371.48 KiB | Đã xem 2085 lần]

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Mười dặm hồng trang (hạ 1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Puck - Diễn đàn

Vân Hoàng nhìn những món đồ cưới này, ông làm con rể Vạn gia nhiều năm như vậy lại không rõ Vạn gia có của cải gì sao, Vạn gia đừng nói chuẩn bị ra những món đồ cưới có mặt mũi này, Vạn gia không chuẩn bị ra gió thu * đã không sai, nhưng những món đồ cưới này nếu như nói toàn bộ đều do Liễu gia đặt mua tới giữ thể diện, nhưng cái này cũng có phần không nói được, Liễu Bác Ích là hạng người gì người trên triều đình đều rõ ràng, ông ta không làm ra được những chuyện tham ô như vậy, hơn nữa, ở đây chính là dưới chân thiên tử, cho dù muốn tham ô, cũng không thể trắng trợn bày ra ngay trước mắt mọi người để cho người ta biết được.

(*) Gió thu (Thu phong): Nghĩa bóng chỉ sử dụng các biện pháp khác nhau để có được tài sản của người khác.

Vậy những món đồ cưới này?!

Cho dù là Liễu Bác Ích lên mua thêm cũng được hay là như thế nào, Vân Hoàng chỉ có cảm giác trên mặt mũi của mình rất không có ánh sáng, nhất là đối diện với những ánh mắt thăm dò mang theo chế giễu nhìn tới, Vân Hoàng cảm giác bản thân mình còn khó chịu hơn bị người giễu cợt ngay mặt.

Nhớ tới trước kia đồ cưới của Chu Bích Cầm là bốn mươi tám nâng, cũng có đất đai và cửa hàng, nhưng ít hơn rất nhiều những thứ được chứng kiến trước mắt, chỗ của hồi môn của Chu Bích Cầm chính là hai trăm mẫu đất đai cùng với bốn năm cửa tiệm trong thành mà thôi, so sánh với bây giờ, vậy thật sự có thể coi là một trời một vực rồi.

Trong này có không ít người ngày đó cũng được Vân Hoàng mời tới dự lễ, dĩ nhiên cũng từng nhìn thấy đồ cưới của Chu Bích Cầm vào cửa, hôm nay nhìn những món đồ cưới lướt qua dưới mí mắt mình rõ ràng cho thấy phong phú hơn Chu Bích Cầm vô số, lập tức chính là cảm thấy Vân Hoàng có dấu hiệu nhật vững mề mà bỏ quên đưa hấu.

Trên mặt Liễu Bác Ích cũng có phần giật mình.

Gả nữ trong Ung đô hơn phân nửa đều đi theo sinh lễ mà tới, cho bao nhiêu sinh lễ, vậy thì sẽ đáp lại bấy nhiêu đồ cưới. Nếu gia cảnh khá hơn một chút cũng hết sức nhìn trúng hôn sự này dĩ nhiên sẽ mua thêm không ít đồ cưới đưa tới để giữ thể diện cho nữ nhi nhà mình, trước kia trong đồ cưới cuối cùng còn từng đặt mua quan tài trường sinh, ý nghĩa rằng coi trọng hôn sự này, chỉ có điều sau đó cảm thấy vào ngày đại hỉ đón trường sinh vào cửa rất cuộc cũng không phải chuyện đẹp mắt gì, lúc này mới dần không cần. Nếu gia cảnh kém một chút, hơn phân nửa sinh lễ và lễ hỏi được nhà gái giữ lại rồi đặt mua thêm hai nâng đồ cưới ra cửa cũng không phải chuyện hoàn toàn không thể nào. di3nd@nB3qu.yd0n

Nhưng đồ cưới này...

Liễu Bác Ích nhớ ban đầu trong sinh lễ mình đưa qua thật sự có năm trăm mẫu ruộng đất, ông đương nhiên không phải người thân không có đồ, hơn nữa đồ trường bối đã qua đời trong nhà lưu lại, trên tay có trăm ngàn mẫu đất đai cũng không tính là chuyện hiếm có gì, lúc ông đưa sinh lễ qua, lễ hỏi là sáu trăm lượng, đất đai là năm trăm mẫu, còn có hai gian cửa tiệm ở trong thành Ung đô, còn dư lại ngoài những tơ lụa ra chính là đồ trang sức, nhưng bây giờ nhìn thấy đồ cưới này, Liễu Bác Ích không khỏi có ít nhiều kích động khó nén, ông biết hơn phân nửa đồ cưới này đều do tiểu nha đầu Vân Thủ kia làm ra, đây là đang nói cho cả Ung đô biết nàng hết sức coi trọng mối hôn sự này của mẫu thân, cho dù rời khỏi Vạn gia, nàng có năng lực để cho mẫu thân mình thêm nở mày nở mặt.

Tiểu nha đầu kia! Trong lòng Liễu Bác Ích xúc động thật lâu, trên khuôn mặt cũng nểm mại một chút.

Đồ cưới vẫn còn từng nâng từng nâng đưa vào, bên ngoài cũng vậy không ít người xem náo nhiệt, dưới khua chiêng gõ trống, người cả Ung đô đều nghe được tiếng gió, người nhàn rỗi không có chuyện gì cũng sớm đi theo suốt một đường đồ cưới này nhìn một vòng, không nhìn còn không sao, vừa nhìn

một đồng người kinh ngạc than thở không thôi, đồ cưới này đủ phong phú. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Ngàn mẫu ruộng và mười tám cửa tiệm này làm kinh sợ mọi người, vốn tưởng rằng phía sau đó hơn phân nửa không có gì đáng giá khiến cho người ta bị hoa mắt rồi, nhưng sau đó mang tới cửa vẫn khiến cho người ta đồ mắt rí máu, đó là mấy nâng vàng bạc đồ trang sức. Đây ngược lại vốn không phải là thứ hiếm gì, người lui tới nhiều ít gì cũng là người có chút của cải, trên tay ai mà không có vài thứ vàng bạc đồ trang sức, nhưng những món vàng bạc đồ trang sức đồ cưới mang tới đặt trên bàn, có một vài thứ kiểu dáng giống vậy cũng có vài kiểu dáng trong Ung đồ cho tới bây giờ đều chưa có người nào từng thấy, kiểu dáng đẹp để đến gọi là khiến cho người ta chói mắt, còn có kim cài áo tạo hình đặc biệt, vòng tay, lắc tay v.v..., những thứ đồ này khiến cho các quan phu nhân và các tiểu thư đều nhìn đỏ mắt, chỉ có cảm giác mấy thứ mang trên người so sánh với kiểu dáng mấy món đồ này đều có vẻ vô cùng tục khí, không khí trầm lắng.

Tạ Hoài Ân nhìn những món trang sức này còn có phản ứng của các phu nhân tiểu thư, tuy rằng không nói ra, nhưng cũng hiểu suy nghĩ của bọn họ vào lúc này, những thứ đồ này ngược lại có kiểu dáng hợp thời, cũng không biết là đồ trong cửa tiệm nhà ai ra, ngược lại thật sự vô cùng hấp dẫn người ta, sợ rằng sau ngày hôm nay sẽ có một đồng người đi mua kiểu dáng này.

Đối với Tạ Hoài Ân mà nói, vàng này bạc này đồ trang sức này cũng không thể coi như có thể hấp dẫn được tâm ý của hắn, nhưng đồ mang tới sau đó, lập tức khiến cho Tạ Hoài Ân sững sờ tại chỗ, cặp mắt kia tròn tròn, chỉ thiếu không cả người xông tới cẩn thận nhìn rõ ràng.

Trong số đồ cưới mang tới sau đó đặt một bàn ngọc lưu ly và một vật trang trí bằng ngọc lưu ly, vật trang trí bằng ngọc lưu ly này chính là có tạo hình niên niên hữu dư *, con cá kia xinh đẹp lại tỉ mỉ, phía trên vây cá đều có thể thấy rõ, màu sắc càng thêm hoa mỹ khiến cho người ta không thốt được nên lời. Trên bàn ngọc lưu ly này đặt một giá đỡ nhỏ, cũng không phải là một cái đĩa trống không, ở trên đĩa hiện lên một vòng hoa.

(*) Niên niên hữu dư: Hàng năm dư dả, do chữ Ngư (Cá) đồng âm với Dư (dư dả). Tranh niên niên hữu dư là tranh một đôi cá, thường là cá chép (cá chép hóa rồng)

Mà đồ cưới khác vừa được nâng vào bên trong chính là đồ dùng đặt trong thư phòng, thứ kia cũng không phải đồ có thể tùy ý thấy được, đều dùng ngọc lưu ly chế tác thành, bên trong để một cây bút ngọc lưu ly màu tím nhạt, ống đựng bút ngọc lưu ly màu ngọc bích khắc trúc xanh, giá bút màu hồ phách, đồ rửa bút màu anh đào kiểu dáng y hệt lá sen, lại còn có một chiếc chặn giấy màu đậm. Đồ cưới này vừa nâng tới khiến các đại thần nhìn mà tấm tắc lấy làm kỳ lạ, ánh mắt của Tạ Hoài Ân càng thêm vô cùng khẩn thiết. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Trong Đại Khánh cũng không có người am hiểu quy trình chế tạo ngọc lưu ly, duy nhất chỉ có chỗ bên cạnh Tây Vực năm xưa lưu truyền vào sản phẩm giống như ngọc lưu ly, bây giờ đang làm công phẩm thu nạp trong Hoàng cung. Tạ Hoài Ân cũng từng thấy thứ đồ kia, chỉ có điều cảm thấy món đồ kia còn lâu mới tinh xảo bằng đồ hôm nay hắn thấy được, nhất là còn có những hạt châu ngọc lưu ly xuyên thành vòng tay này, ngọc lưu ly làm trâm vàng bạc, cực kỳ xinh đẹp, càng khiến cho thân là nữ tử điên cuồng, vật này thật sự quá hiếm có rồi, đồ càng hiếm, ai không bằng lòng mình có thể có một món đồ khiến cho người ta hâm mộ đổ kị chứ.

Trong sắc mặt Tạ Hoài Ân hoàn toàn hiện lên ánh sáng, trong Ung đồ này từ khi nào có một thợ thủ công am hiểu chế tạo ra ngọc lưu ly như vậy, tay nghề này... Trong đầu Tạ Hoài Ân đã nghĩ đến nếu tìm được thợ thủ công này, đến lúc đó mở một cửa tiệm độc quyền về ngọc ngọc lưu ly, cảnh tượng một đồng lớn tiền bạc tất cả đều vọt tới trước mặt mình, chỉ nghĩ đến điểm này, Tạ Hoài Ân cảm giác mình nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh.

Sắc mặt của Vân Hoàng đã rơi vào tình trạng thời kỳ giáp hạt, tay của ông đã nắm chặt thành quả đấm, móng tay cũng đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay, môi mím chặt thành một đường thẳng, cũng không nói gì ra khỏi miệng, nhưng cái gì cũng đều không nói ra được rồi.

Đồ cưới chế tạo từ ngọc lưu ly nâng qua, tiếp theo đồ nâng tới tuyệt đối không hề kém ngọc lưu ly.

Đó là một bộ đồ sứ.

Đồ sứ này đa phần người trung lưu đều có, cũng không phải là chuyện hiếm có gì, nhưng đồ sứ hôm nay vào cửa thật sự khiến người ta mở mắt.

Bây giờ quý giá nhất chính là hai loại đồ sứ men xanh hoặc sứ trắng, nhưng trong đồ cưới trước mắt này, trên cái bàn bày một đôi bình hoa, trên bình hoa chính là mấy bông mẫu đơn, trông rất sống động, một là nền trắng, mà một cái là nền đỏ, màu đỏ kia cực thuần, có dáng vẻ gần như vô cùng chói mắt, chỉ một liếc mắt đã có cảm giác hoàn toàn bị hấp dẫn, còn chói mắt hơn màu đỏ dùng làm thiệp mời.

Mẫu đơn trên bình hoa kia cực kỳ đẹp, nở rộ giống như hoa thật, điều này khiến cho người thường nhìn thấy sứ trắng sứ men xanh đã mất nhìn thẳng, gần như đều quên mất hô hấp, nhìn hai bình hoa chậm rãi đi qua trước mắt mình, xinh đẹp đến khiến cho người ta muốn đi lên trước sờ thử xem hai thứ này có phải là thật không.

□ □ □
Tập tin gọi kèm:
□
□
Niên niên hữu dư.png [76.36 KiB | Đã xem 1521 lần] Niên niên hữu dư.png [76.36 KiB | Đã xem 1521 lần]
□

Chương 90: Mười dặm hồng trang (hạ 2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Puck - Diễn đàn

Hồ hấp còn chưa bình thường, món đồ ngay sau đó đã khiến cho người ta nhìn không được mà chói mắt, đó chính là một bình sứ có nắp, màu sắc bình sứ có nắp này càng thêm lộng lẫy, đó là màu xanh dương, ở giữa còn có vô số đường kim tuyến, tạo thành hình ảnh được gọi là đẹp mắt, hơn nữa còn có mùi vị xa xỉ, vật này, hoàn toàn chưa ai từng thấy, hôm nay ở bữa tiệc vui này ngược lại được mở rộng tầm mắt.

Lúc này Tạ Hoài Ân có một kích động muốn nhào tới ôm những thứ đồ mình chưa từng nhìn thấy này vào trong ngực mà vuốt ve thật kỹ, đồ này cho dù là trong Hoàng cung cũng không có, hôm nay khi xuất hiện ở trước mắt mình sao có thể khiến cho Tạ Hoài Ân dừng kích động và phẫn chấn lại.

Lý Đan Việt cũng bị mấy món đồ này hấp dẫn, đồ chưa từng nhìn thấy như vậy luôn cực kỳ hấp dẫn người ta, mấy thứ đồ vật này đi qua sau đó chính là vài món đồ nữ trang, quần áo mới, tơ lụa v.v... Cuối cùng sau khi nâng vào xong tí mĩ khê đến chính là tám mươi tám nâng đồ cưới, số nâng đồ cưới này mặc dù không thể coi như quá đáng, nhưng đồ đặc hiếm lạ thật sự khiến người ta không chịu nổi.

Lý Đan Việt tóm lấy Tạ Hoài Ân, nếu như không phải mình lôi kéo hắn, chỉ sợ hiện giờ hắn thật sự mặc kệ tất cả không để ý tới trực tiếp nhào qua rồi, như vậy thật sự rất sạch mặt mũi Hoàng gia.

Tạ Hoài Ân cũng biết bây giờ không phải là thời cơ tốt, nói thế nào đây cũng là bữa tiệc vui của người khác, cho dù mình kích động nhưng cũng phải giữ mặt mũi Hoàng gia, nhưng những món đồ này thật sự quá hấp dẫn người ta rồi, đừng nói là hắn có kích động như vậy, thật ra thì người khác cũng để ý đến cực hạn những thứ đồ mới lạ này, những thứ đồ xinh đẹp và lại trọng điểm là hiếm, vật như vậy nếu như bày ở trong nhà mình, đó chính là hết sức tuyệt vời. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Hiện giờ thấy đồ cưới đã mang tới để trong nhà chính, người toàn phúc cũng đã đi xếp đặt giường, những món đồ cưới đặt trong nhà chính này, các phu nhân và tiểu thư cũng theo sát đi xem, trong viện bỗng chốc trống vắng, chỉ còn lại các lão gia vẫn ở trong viện, hàn huyền.

Những người kia càng không ngừng liếc nhìn về phía Vân Hoảng, thấy trên khuôn mặt Vân Hoảng hiện xanh cũng không nhìn được trong lòng có vài phần sáng khoái, chỉ sợ hiện giờ trong lòng Vân Hân gia cũng có mấy phen sôi trào đi, những thứ đồ này, bọn họ sống bao nhiêu năm như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy món đồ sứ sao mà xinh đẹp như vậy còn có ngọc lưu ly và bình có nắp không biết dùng vật liệu gì làm thành, có một vài người trong lòng đã động vài phần tâm tư cũng không nhìn được mở miệng hỏi Liễu Bác Ích: “Liễu đại nhân, trong đồ cưới này có vài món là đồ sứ và ngọc lưu ly? Lúc nào thì chế tạo ra đồ xinh đẹp như vậy?”

Trên mặt Liễu Bác Ích có vài phần vui sướng, ông nói: “Lúc trước khuê nữ nhà ta mua một xường gốm sứ, nói là muốn làm ra đồ gốm sứ xinh đẹp nhất trong Ung đô, muốn làm ra được đồ mà người khác không làm được, những thứ này hơn phân nửa đều do con bé nghịch ngợm ra gần đây, cũng may có thể lọt vào mắt của mọi người.”

Khi nghe được Liễu Bác Ích nói như vậy, trong sắc mặt những người kia có vài phần quý dị, ánh mắt càng thêm chớp chớp nói: “Đó đúng thật là có bản lĩnh, đồ hiếm có như vậy cũng có thể làm ra ngoài, đến lúc đó chúng ta sẽ chờ mua vài món bày trong nhà, vậy đẹp mắt bao nhiêu!”

“Lòng dạ nha đầu kia lớn, không chừng lui về sau còn có đồ càng đẹp hơn đưa ra.” Liễu Bác Ích cười nói, “Nghe con bé nói đúng là muốn mở mấy cửa tiệm, đồ này sớm muộn gì cũng sẽ đưa đến trong cửa tiệm, nếu mọi người để mắt tới, lui về sau vụ làm ăn này nói không chừng còn cần mọi người chiếu cố nhiều rồi!”

Người khác vội vàng nói nhất định nhất định, lời nói này không phải tự nhiên nói cho có, bọn họ thật lòng muốn mua đồ này, bởi vì chút đồ này thật sự ít thấy mà còn xinh đẹp, đặt ở trong nhà bày biện cũng thật sự coi như đẹp mắt, bỗng chốc không phải trở nên xa hoa sao.

Vân Hoảng nhìn về phía trương của những người kia, trong lòng ông càng thêm khó chịu, khi những người kia nói lời này đều đưa mắt liếc nhìn về phía ông, có ý tứ gì trong lòng đều biết rõ, lại nói đồ mới vừa rồi chói mắt người ta đều do Vân Thù người bị ông đuổi ra khỏi cửa làm ra, sắc mặt của ông càng thêm khó coi. dfienddn lieqiudoon

“Xem ra Liễu Ngự sử ngược lại tìm được một nữ nhi tốt, làm như vậy, chỉ sợ lui về sau Liễu gia càng thêm phú quý lên đi?” Vân Hoảng ôn hòa nói một câu.

Một câu nói này của Vân Hoảng vừa ra, sắc mặt của mọi người đều thay đổi một lần, nữ nhi trong miệng Liễu Bác Ích chỉ Vân Thù, mà quan hệ giữa Vân Thù và Vân Hoảng thì ai cũng biết, vốn hiểu được những món đồ mà bọn họ thán phục không thôi đều do Vân Thù làm ra, trong lòng những quan viên này đều có vài phần chê cười.

Cho dù là ai cũng đều có thể nhìn ra được, ngọc lưu ly này, đồ sứ này, còn có mấy thứ đồ nói không nên lời kia đều một cũng không thiếu, đồ này nếu như mở cửa tiệm đi bán, vậy thật sự có thể kiếm tiền bạc, còn sợ bạc không phải từng vốc từng vốc mà đến sao, thậm chí còn có thể làm ra công phẩm đáng lên.

Đuổi một nữ nhi biết kiếm tiền như thế ra khỏi cửa lại còn đoạn tuyệt quan hệ, cho dù là ai cũng đều hối hận đến xanh ruột. Cho nên mọi người chính là rớt rít chờ xem chuyện cười của Vân Hoảng, không cần nữ nhi vốn như bảo bối, gờ thì hay rồi, nữ nhân coi trọng thành thiếp, hơn nữa bây giờ Chu gia đã rơi vào tình trạng không quan tâm không hỏi han nữ nhi này, hơn phân nửa trong lòng cũng kết thù oán, mà nữ nhi bị mình vứt bỏ như giấy cũ lại thật sự có bản lĩnh, chỉ nói tay nghề này, đừng nói cả Ung đồ, cho dù là Đại Khánh cũng sẽ không có người như vậy.

Nhưng trong lời nói kia của Vân Hoảng rõ ràng đang ngầm trào phúng Liễu gia vốn định dựa vào Vân Thủ kiếm của cải, đây rõ ràng chính là coi tay nghề của người có tâm cơ khác.

Lời nói này của Vân Hoảng ra khỏi miệng có vài phần không hết hận, ông lại nói: “Từ xưa tới nay chú trọng nhất chính là sĩ nông công thương, thư hương môn đệ là thế gia vừa làm ruộng vừa đi học, Liễu gia từ khi nào định đi theo đường thương nhân rồi vậy?” die,n; da.nlze.q; ydo/nn

Thương nhân vốn có địa vị hơi thấp, ở trong mắt người ở đây, mặc dù trong nhà mở ra không ít cửa tiệm, nhưng trong xương vẫn cam thấy mình tài trí hơn người. Cảm thấy thương nhân từ trong xương chính là lộ ra một luồng đầy hơi tiền. Mà lời nói của Vân Hoảng không thể nghi ngờ chính là đang chèn ép Liễu gia từ nay về sau sẽ thay đổi thành vô cùng có hơi tiền.

Nụ cười trên mặt Liễu Bác Ích dần phai nhạt, ánh mắt nhìn Vân Hoảng cũng không được hiền hòa như vậy, ông nói: “Vân Hầu gia này rượu mừng còn chưa uống, đã bắt đầu nói những lời vô vị rồi hả?”

Lời kia của Liễu Bác Ích vừa thốt lên rất dễ nhận thấy đã hoàn toàn không nề mặt mũi Vân Hoảng rồi, ông vốn hết sức không muốn gặp Vân Hoảng người này, hôm nay ông ta đến, trong ngày đại hi này ông vốn là chủ nhân cũng thật sự khó mà nói điều gì cũng không thể tranh cãi với người ta, nhưng người cho người ta ba phần mặt mũi, ngược lại người ta lại hếch mũi lên mặt đáp lại. Dù là người có thể nhin cũng không nhin được, Liễu Bác Ích ông cũng không phải người không công đứng đó cho người ta đánh mặt lại còn cười một tiếng với người ta.

“Nữ nhi của ta đây thích làm gì thì làm đó, ta tự nhiên vui khi việc thành, con bé làm thành đương nhiên là tốt, nếu không làm được, ta đường đường là Ngự sử, tiền bổng lộc mỗi tháng cũng đủ nuôi sống cả nhà cũng sẽ không làm ra chuyện gì khất khe nữ nhi của mình, càng cũng sẽ không ép nữ nhi mình cùng đường.” Liễu Bác Ích nghiêm túc nói tiếp, “Con bé thích nghịch ngợm, vậy thì tùy con bé nghịch ngợm đi, con bé thích theo đường buôn bán cũng được như thế nào cũng được, ta đây làm phụ thân khi nào có thể giúp đỡ một tay sẽ giúp đỡ một phen. Nhưng nữ nhi của ta từ trước tới nay luôn là người bót lo, tất cả mọi chuyện đều do tự con bé làm, mua ruộng mua đất mua cửa tiệm tất cả đều là một mình con bé thu xếp, ta tới trung niên có được một nữ nhi như vậy hầu hạ dưới gối cũng cực kỳ thỏa mãn, nói không chừng một ngày nào đó thành tựu của con bé còn lớn hơn ta vài phần. Nếu thân mình Vân Hầu gia không khỏe, lời mừng đã nói nếu muốn đi về, ta cũng không ngăn cản, cần gì ở đây nói một vài lời chua chát vô vị! Ta làm phụ thân, tất nhiên sẽ không làm chuyện tính kế nữ nhi của mình.”

Liễu Bác Ích nói những lời này hết sức không nề mặt, thứ nhất chỉ đích danh ban đầu những chuyện Vân Hoảng làm với Vân Thủ thật sự là chuyện uống cho một người làm phụ thân, lại cũng nói, ông không thêm đề ý điểm nữ nhi của mình theo đường buôn bán, cũng không giống như Vân Hoảng định tính kế nữ nhi mình.

□ □ □
□ Tập tin gửi kèm:
□

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Mười dặm hồng trang (hạ 3)

Editor: Puck - Diễn đàn

Vân Hoảng bị Liễu Bác Ích nói như vậy ngay trước mặt mọi người, cả khuôn mặt già này của ông vô cùng không nhin được, cả khuôn mặt rất khó coi, cũng không biết là xấu hổ hay là tức giận.

Người khác nhìn Vân Hoảng dù ít dù nhiều cũng có vài phần khinh bỉ, tuy nói hôm nay mọi người đều sáp lên náo nhiệt muốn tới nhìn náo nhiệt này, nhưng thế nào cũng không nghĩ tới muốn nói ra những lời khó chịu như vậy vào trong ngày đại hi, Vân Hoảng mới vừa nói như vậy cũng thật sự có phần rất không nên việc, mọi người cũng chỉ cảm thấy khó trách Liễu Bác Ích có thể từng bước từng bước một ngò vào vị trí Ngự sử còn Vân Hoảng chỉ có thể đủ làm một Hầu gia không có thực quyền gì nhận không bổng lộc, tính tình như vậy, cũng xem như Liễu Bác Ích tính khí tốt không lập tức đuổi ông ta ra ngoài.

Vân Hoảng nặng nề hừ một tiếng, mới vừa mở miệng nói Liễu Bác Ích này chẳng qua chỉ đúng là nhặt một đôi giày rách ông đã không cần nữa thì thấy Tạ Hoài Ân ở bên cạnh lạnh lùng đưa mắt nhìn lại.

Đối với Tấn Vương, Vân Hoàng dù ít dù nhiều cũng rất không muốn gặp, nguyên nhân này cũng không kỳ quái, Tấn Vương trông coi hộ bộ, mỗi khi cần dùng bạc, Tạ Hoài Ân chính là muốn cắt một chút bạc bổng lộc trên người bọn họ, đây nếu chỉ như vậy, thật sự cũng không phải là chuyện gì. Trong ngày thường Tấn Vương cũng xem như hết sức hiền hòa, một chút không làm khó người ta, ngẫu nhiên gặp vẫn sẽ cười cười nói nói, nhưng khi lạnh lùng lên khi nhìn người bày ra vẻ mặt phong thần như ngọc, còn có trong đôi mắt hơi nhếch lên nhìn như mang phong tình vô hạn đều chứa đầy ý lạnh, chỉ một cái liếc mắt nhìn qua đã thật sự khiến cho trong lòng người ta có cảm giác rét run. di3n~d@n`Bq21y"d0n

Tạ Hoài Ân hết sức khinh thường hành động của Vân Hoàng, trong ngày đại hi này mà ông ta còn nói được một vài lời không lên được mặt bàn, thật sự gọi là ông ta cũng có vài phần không lạnh lợi, lập tức mặt mày lạnh xuống, nói: “Bốn Vương nhìn sắc mặt Vân Hầu gia đúng là có vài phần khó coi, nghĩ đến chắc thân thể khó chịu, lúc này mới có thể không biết có lời gì không thể nói việc gì không thể làm rồi.”

Mặc dù lời này của Tạ Hoài Ân có vài phần hung ác không đáng chê trách, nhưng người hiểu biết đều hiểu, đây là Vân Hoàng nhân tiện chọc giận luôn cả Tấn Vương.

Miệng Vân Hoàng há ra, định mở miệng nói chuyện, lại nghe Tạ Hoài Ân lên tiếng lần nữa: “Liễu tiểu thư huệ chất lan tâm, những thứ đồ này có thể được gọi là tuyệt diệu, bốn Vương cũng hết sức vui mừng, đổi sang ngày khác muốn tham khảo Liễu tiểu thư một chút mới được, bốn Vương thấy ngọc lưu ly Liễu tiểu thư chế tạo chính là cực tốt, ngay cả trong cung cũng chưa từng thấy tài nghệ như vậy, ngày khác nhất định phải đòi chỗ Liễu tiểu thư một phần, phụ hoàng cũng vô cùng thích ngọc lưu ly, nhìn thấy nhất định sẽ vui mừng.”

Tạ Hoài Ân khẽ dừng lại một chút, nụ cười trên mặt càng sâu thêm nói: “Hôm nay là ngày đại hi của Liễu Ngự sử, cần phải ăn mừng vui vẻ, việc gì phải vì việc hồng bút không liên quan làm hỏng bầu không khí này chứ? Bốn Vương còn định chờ mở tiệc, vui vẻ ăn uống một chút.”

Tạ Hoài Ân thốt ra lời này, ánh mắt của mọi người lập tức cũng thay đổi. Theo lời Tấn Vương Tạ Hoài Ân thứ nhất điểm danh Vân Thủ bây giờ đã thành tiểu thư Liễu gia, cũng đã không có quan hệ gì với Vân gia rồi, còn nữa, cũng coi như đang cảnh cáo Vân Hoàng, đừng nói ra những lời khiến cho người ta tức giận vào ngày này, nếu không đến lúc đó hẳn sẽ không nhất định giống như cho Liễu Bác Ích thêm mấy phần mặt mũi, cái khác, Tạ Hoài Ân cũng coi như khẳng định tài nghệ này của Vân Thủ, trong nội cung cũng không có đồ đó chính là vật hiếm có chân chính rồi, ai lại không hiếm lạ chứ!

Tạ Hoài Ân nói xong chính là dẫn Lý Đan Việt đi lên nhà chính bày đồ cưới, chỉ cảm thấy những thứ đồ này mới vừa rồi hẳn còn không nhìn cẩn thận, muốn nghiêm túc nhìn một chút, có lẽ có thể từ trong đó nghĩ ra cách kiếm tiền tốt cũng chưa chừng! dieendaaneequaydonn

Chờ Tạ Hoài Ân vừa đi ra, người khác cũng đi theo nên làm cái gì thì làm cái đó, người muốn dùng trà, ngoại viện cũng có không ít nha hoàn gã sai vặt, chỉ cần căn dặn một tiếng là được, người muốn nói chuyện trời đất cũng tìm người quen thuộc lẫn nhau ở bên cạnh nói chuyện phiếm, mà người giống như Tạ Hoài Ân bị những món đồ cưới này móc vào tâm tư cũng đi theo phía sau Tạ Hoài Ân vào nhà chính, muốn nhìn kỹ một chút.

Giờ lành rước dâu hôm nay còn chưa tới, Liễu Bác Ích tất nhiên không vội vàng, ông dùng trà nói chuyện phiếm với mấy đồng僚 trong ngày thường có quan hệ tốt, cũng không gọi Vân Hoàng, giống như đang bày tỏ ông ta đi cũng được lưu lại cũng được, đều không có chút liên quan nào tới ông, từ nay ông cũng sẽ không quan tâm ông ta rồi cuộc tính toán như thế nào.

Vân Hoàng đứng ở trong sân, nhìn nhóm người tụm năm tụm ba, âm thầm tổn hơi thừa lời, bên ngoài có một đám người bị đồ cưới hấp dẫn vây quanh, ông giờ đi cũng không được ở lại cũng không xong, cuối cùng chỉ có thể oán hận bản thân tìm một góc tĩnh lặng kêu nha hoàn rót cho mình một tách trà tới uống.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Bên ngoài khuê chiêng gõ trống âm vang một trận, người bị tám mươi tám nâng đồ cưới này làm hoa mắt cũng không chỉ đơn thuần là các vị đại thần trên triều đình tự xưng là thường thấy cảnh đời, còn có cả một ít dân chúng ở trong thành Ung đô, thành thân vốn chính là chuyện vui, nhìn đồ cưới cũng là chuyện hết sức đáng xem, cho nên đợi đến khi đồ cưới khuê chiêng gõ trống nâng đến Liễu gia, dân chúng cả thành Ung đô hầu như đều đi dọc theo cửa chính nhà Liễu Bác Ích nhìn náo nhiệt, càng nhìn càng kinh hãi than thở không thôi, đồ cưới phong phú này đừng nói rằng cưới một nữ tử đã từng cưới một lần, cho dù cưới một đại hoàng hoa khuê nữ có thể cũng không nhìn được nhiều đồ cưới như vậy.

Đồ cưới này đốt lòng Vân Hoàng, đỏ mắt người đi đường, càng làm bề nát trái tim của Hồ thị và Vạn Thủ Nghĩa.

Vạn Thủ Nghĩa và Hồ thị như thế nào cũng không nghĩ đến người muội tử của mình muốn gả cho lại là Liễu Bác Ích Liễu Ngự sử, khi hai người bọn họ biết được tin tức cũng là lúc trong toàn bộ Ung đô đã truyền chuyện này đi mấy lần từ sớm, vẫn là người khác vào cửa tới đây mới biết được.

Đợi đến khi hai người vừa ra khỏi cửa, những hàng xóm chung quanh cũng hết sức tò mò hỏi hai người bọn họ, sao ngày đại hi của muội tử mình mà một chút tiếng gió cũng không lộ ra, thậm chí ngay cả trên cửa chính một chữ hi cũng không dán. die~nd a4nle^q u2l ydo^n

Vạn Thủ Nghĩa và Hồ thị lập tức bị hỏi đến không còn mặt mũi, bọn họ nào biết được hôm nay muội tử của mình xuất giá! Nhớ ngay đó lúc Vân Thủ và Vạn Thực Tuệ tới cũng có thể coi như náo loạn một trận tan rã trong không vui, cuối cùng chính là mời Miêu thị đi, nói đợi sau khi thành thân xong sẽ trả lại.

Hồ thị vốn chướng mắt Vạn Thực Tuệ, chỉ sợ ỡ như Vạn Thực Tuệ và Vân Thủ lại lên cửa đòi bạc làm đồ cưới gì đó, cho nên ước gì sau khi Miêu thị đi thì trở về trẻ rất rất trẻ, càng không biết đi hỏi thăm chuyện hôn sự này. Hơn nữa Hồ thị càng cảm thấy chướng qua chỉ gả cho một người góa vợ cũng không phải chuyện cảnh tượng huy hoàng gì, cũng không có gì đặc biệt. Cho đến khi từ trong miệng người khác biết được người góa vợ này lại là Ngự sử, Hồ thị liền vỗ đùi khóc trời kêu đất.

Ngự sử Liễu Bác Ích này không phải chính là một người góa vợ còn mang theo một nhi tử sao!

Hồ thị cắn răng hận đến lợi hại, hiểu được đây nhất định là mưu kế của Vân Thủ quý kẻ đa đoan, nó vốn không có định để cho bọn họ xuất hiện, cũng không có ý định để cho bọn họ thêm náo nhiệt nên mới nói như vậy với bọn họ.

“Ngoại sinh nữ kia của ông đúng là một bạch nhãn lang, chuyện như vậy thể mà cũng làm được, dù sao ông cũng là cậu ruột của nó, nó chính là lừa gạt ông người cậu ruột và mẹ ruột ta đây đó!” Hồ thị cắn hận nói với Vạn Thủ Nghĩa, “Người muội tử kia của ông cũng cùi chỏ chia ra ngoài, tại sao có thể làm ra chuyện như vậy, nếu nó sớm nói rõ ràng, chúng ta có thể đến tận bây giờ mới biết chuyện này sao, hôn sự này nhất định sẽ làm thỏa đáng!”

“Bây giờ bà còn nói những lời vô vị này làm gì còn không mau cầm đồ chạy đi thêm trang, trên người mẫu thân không đồ không bạc, đến lúc đó không biết có đồ cưới gì, trông không chọc người ta chê cười!” Lúc này trên tay Vạn Thủ Nghĩa nâng một xấp vải dệt, cẩn thận không dám phân tâm khiến vải vóc rớt xuống đất, lại phải phân tâm ra chê bai Hồ thị vài câu, “Bây giờ bà còn nói lời này, ban đầu nếu không phải bà ở bên cạnh thì thậm, nói không chừng chúng ta chờ đến bây giờ mới biết được sao.”

Vạn Thủ Nghĩa cũng cảm hận, cảm giác sao lúc ấy mình lại không lưu ý hỏi thêm mấy câu, hay ban đầu khi ở trong nhà kia nhìn thấy Liễu Bác Ích mình nên lưu lại một chút tâm tư, nếu không cũng sẽ không giống như bây giờ luống cuống tay chân như vậy, ối cho cùng còn không phải chuyện do người thế tử này náo loạn ra sao, ban đầu tự chủ trương bán đồ cưới của Vạn Thực Tuệ ra, nếu không ngày đó sao Vạn Thực Tuệ có thể không nói cho ông người làm ca ca biết.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Mười dặm hồng trang (hạ 4)

Editor: Puck - Diễn đàn

Vạn Thủ Nghĩa đổ toàn bộ mọi chuyện lên đầu Hồ thị, lại hoàn toàn quên mất ban đầu khi Hồ thị muốn bán những đồ cưới kia đi thì chính mình một câu cũng không rên hừ một tiếng, cũng coi như ngầm cho phép Hồ thị làm chuyện kia.

Hai người vội vàng vàng đi đặt mua chút đồ rồi đi tới tòa nhà ban đầu thuê kia, nghĩ tới hôm nay muốn xuất giá từ Vạn gia đã không kịp rồi, cũng chỉ có thể nhân dịp hiện giờ đồ cưới còn chưa nâng đi xong đi đến nhà tốt xấu gì dù sao cũng coi như bổ sung thêm chút đồ cưới, chờ thêm một thời gian vào cửa Liễu gia cũng yên ổn xuống, bọn họ chính là muốn đi tìm muội phu mới này trò chuyện tán gẫu một chút cũng có vài phần giúp đỡ.

Hai người đánh bàn tính vang tách tách, như thế nào cũng không nghĩ đến mình thờ gấp đến tòa nhà đó cũng thấy cửa tòa nhà đó đóng chặt, một chút động tĩnh cũng không có, thậm chí ngay cả một chữ hý cũng không dán lên cửa.

“Không thể nào...” Vạn Thủ Nghĩa vỗ lại đập cửa tòa nhà nhỏ này, trong phòng vẫn như cũ yên tĩnh một chút tiếng vang cũng không có, giống như vốn không có ai ở trong, Vạn Thủ Nghĩa cảm thấy buồn bực, nghĩ tới ban đầu mình tới đây tìm người, cách bây giờ chẳng qua cũng chỉ một tháng, chẳng lẽ còn dọn nhà đi sao?

Vạn Thủ Nghĩa đập cửa khiến người chung quanh đó cũng không nhận được thò đầu ra nhìn, khi thấy Vạn Thủ Nghĩa và Hồ thị tay nâng không ít đồ vẫn còn đang nỗ lực gõ cửa thì mở miệng, “Đừng gõ nữa, người trong nhà này đã chuyển đi rồi, bây giờ đang bỏ trống, ở đó làm gì có ai mở cửa cho hai người!” die nd da nl e q uu ydo n

“Vậy người ở đây chuyển đi đâu?”

“Nào biết được, từ một tháng trước đã chuyển nhà trả phòng, hai người vẫn tự mình đi tìm đi!”

Khi Vạn Thủ Nghĩa và Hồ thị nghe được như vậy, trong sắc mặt cũng có vài phần khó coi, bọn họ vốn tưởng rằng bây giờ Vạn Thực Tuệ và Vạn Thủ vẫn còn ở trong tòa nhà này, mình cầm đồ tới cửa đã xem như đứng dịp, nhưng bây giờ ngay cả dọn nhà cũng không nói với bọn họ một tiếng, đó chính là từ trong lòng đã xem như xa lạ với bọn họ.

Vạn Thủ Nghĩa càng nghĩ càng giận, trong ánh mắt nhìn về phía Hồ thị cũng tràn đầy cảm hận, nói: “Đều do bà đồ nương môn bại gia, nếu không phải do bà làm ra những chuyện kia, bây giờ sẽ biến thành đáng về như vậy sao?”

Hồ thị không hiểu ra sao bị Vạn Thủ Nghĩa mắng, lại cảm thấy chuyện này không phải là lỗi của bà, liền nói: “Đây là lỗi của ta, là chủ ý của muội tử tốt và cháu ngoại gái tốt của ông ấy, tôi đây một người làm mợ hôm nay móc sạch sẽ tiền trên người tới thêm đồ cưới cho à ta, nếu hai người bọn họ sớm dọn nhà liền phải nói cho chúng ta biết mới phải, đây rõ ràng, chính là muốn cắt đứt liên hệ ới chúng ta định một mình đi đánh phủ quý ghét bỏ chúng ta đáng!”

Hồ thị càng nói càng cảm thấy căm phẫn, nghĩ tới Vạn Thực Tuệ này bình thường không có vẻ mặt nghiêng nước nghiêng thành, nhưng hết lần này tới lần khác đầu tiên gả cho một Hầu gia, bị Hầu gia bỏ lần thứ hai gả đi lại là một Ngự sử, điều này khiến cho trong lòng Hồ thị rất không cam lòng, chỉ cảm giác mình nơi nơi đều tốt hơn Vạn Thực Tuệ, rất nhiều phú quý đều không đến lượt mình còn chưa tính, thậm chí còn bị người tính kế định phải đi sạch sẽ, điều này khiến cho trong lòng Hồ thị làm sao có thể cam nguyện, bà phải lôi kéo Vạn Thực Tuệ, nói gì cũng phải lôi kéo à ta, để cho mình sống càng thêm có thể diện mới được.

Hồ thị và Vạn Thủ Nghĩa hùng hù hỏ hỏ ra khỏi ngõ nhỏ kia, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết đi đâu tìm bóng dáng hai mẹ con Vạn Thực Tuệ và Vân Thủ, lúc này vừa mới ra khỏi đầu ngõ thì nghe được tiếng chiêng trống không ngừng, mà có không ít người ào ra đằng trước, trong miệng kêu “Đồ cưới tới”, “Đồ cưới tới”, “Đồ cưới của tân phu nhân Liễu gia tới”. di3nd@nl3qu.yd0n

Vạn Thủ Nghĩa và Hồ thị nghe được trong miệng mọi người la hét như vậy, trong lòng cảm thấy dù ít dù nhiều cũng không có tư vị gì, lại sợ một lát nữa nếu đồ cưới đi qua quá mức mộc mạc khiến cho người ta biết được hai người bọn họ làm đại ca đại tẩu một chút đồ cưới cũng không thêm, khuôn mặt này của bọn họ thật sự không biết đặt đi đâu, thứ hai lúc này quả thật có vài phần tò mò đồ cưới này rốt cuộc có những thứ gì, cũng đi theo người phía trước chen tới âm thầm nhìn.

Vạn Thủ Nghĩa và Hồ thị đứng ở hai bên đường phố, nhìn những đồ cưới này đi ngang qua trước mặt mình, khi mỗi một nâng đưa qua, lòng của Hồ thị liền run lên một cái, ánh mắt càng giống như sói trên hoang dã phát ra ánh sáng xanh sâu kín, trong ánh mắt kia tất cả đều là vẻ mặt tham lam. Hồ thị thậm chí còn cẩn thận đếm, khi đếm tới toàn bộ đồ cưới là tám mươi tám nâng, trong đôi mắt của bà càng thêm xanh.

“Lão gia, phiền cho chúng ta còn định mua thêm đồ cưới cho muội tử này, ông xem người ta xem, yên yên lặng lặng mang tám mươi tám nâng đồ cưới ra khỏi cửa, ông xem trong đồ cưới này là những thứ gì chứ, trận chiến này cũng sắp vượt qua Quận chúa Công chúa xuất giá rồi!” Hồ thị túm chặt lấy tay áo Vạn Thủ Nghĩa càng không ngừng nói, nước miếng trong miệng càng không ngừng tung bay, nếu không phải Vạn Thủ Nghĩa cao hơn Hồ thị một cái đầu, chỉ sợ nước miếng này đều phun lên mặt, nhưng lại phun ướt lên vài vóc đang cầm trên tay Vạn Thủ Nghĩa, “Nhớ tới lúc muội tử kia của ông trở lại còn khóc than, bây giờ lại im lặng không nói phát tài lớn rồi, nghĩ đến ở Vân gia mà được không ít chỗ tốt trở lại, ôi này lão gia tốt của ta, chúng ta phải nhanh chóng đi tìm muội tử của ông đi, có chút đồ tốt còn chiêu cổ cho già trẻ toàn gia chúng ta!”

Vạn Thủ Nghĩa nhìn đồ cưới này cũng thật sự hơi khiếp sợ, đồ cưới này quá xa hoa quá mức, ngay cả người chung quanh mình đều không ngừng bàn luận chưa từng nhìn thấy một người hòa ly với chồng trước còn có thể tìm được một nam nhân tốt hơn lại còn gả tốt như vậy, vừa thành quan phu nhân đeo vàng đội bạc, ngay cả đồ cưới đều xa hoa đến cả trong thành Ung đô đều có thể đứng danh bài phía trên, thậm chí có nhiều thứ ngay cả khi giám quốc thất Công chúa xuất giá đều chưa từng thấy, mỗi một món đồ đều hiếm lạ bắt đầu hỏi thăm những món đồ này đặt mua trong cửa tiệm nhà ai, định đi thăm dò, nếu như không phải đắt cũng đi theo đặt mua mấy món. di@en*dyan(lee^qu.donn)

Vạn Thủ Nghĩa lại nghe được lời Hồ thị, ban đầu khi Vạn Thực Tuệ ra khỏi cửa Vân gia, vẫn do ông đón người, ngay cả đồ cũng do ông mang về cửa, ban đầu khi ra khỏi cửa thật sự chỉ mang theo vài bộ đồ thay đổi và chăn mền liền đi ra cửa, hơn nữa sau đó Hồ thị lật ngược lật xuôi, vốn không moi ra được thứ gì, những đồ cưới hôm nay đều do ai đặt mua sao? Nghĩ tới nghĩ lui, Vạn Thủ Nghĩa cũng chính là cảm thấy người đặt mua này chắc là bản thân Liễu Bác Ích mới đúng, cô nhi quả mẫu này không có bạc gì cũng chỉ có Liễu Bác Ích mới có bạc, đồ cưới như vậy, thật sự quá thể diện rồi, có thể nghĩ cũng chính là Liễu Bác Ích cực kỳ coi trọng muội tử nhà mình.

“Lão gia, chúng ta nhanh chóng đi tìm đi!” Hồ thị thấy Vạn Thủ Nghĩa không tiếp lời, bà nóng nảy, chỉ sợ ông không đồng ý, đưa tay kéo lại kéo áo kêu lại kêu lúc này mới gọi linh hồn nhỏ bé bị khiếp sợ của Vạn Thủ Nghĩa quay về

“Đi! Tại sao không đi tìm! Muội tử của ta đây xuất giá, ta đây làm ca ca phải đích thân đưa ra cửa, ta cũng chỉ có một muội tử như vậy, lui về sau còn phải giúp đỡ lẫn nhau mới đúng!” Vạn Thủ Nghĩa nắm chặt đồ cầm trên tay, đầy mặt kiên định nói, chỉ cảm thấy Vạn Thực Tuệ được Liễu Bác Ích nhìn trúng như vậy, đợi sau khi hai người thật sự thành phu thê, vậy Liễu gia và Vạn gia đã thành người một nhà, người một nhà cắt đứt xương còn dính gân, quan hệ này ôn hòa, cũng dễ dàng cho con đường sau này của ông, dù sao cũng phải giúp đỡ một tay mới phải, bây giờ đúng là thời điểm tốt để hai huynh muội bọn họ tu bổ quan hệ.

Vạn Thủ Nghĩa ôm ý niệm như vậy, đồng thời bị món đồ xinh đẹp làm chói mắt một lòng một dạ chỉ muốn theo Hồ thị thứ muốn chiếm tiện nghi này theo đường đồ cưới tới hỏi đồng tìm tày, cuối cùng tìm được một tòa nhà lớn trên cửa dán chữ hi trên phố Hoa Thanh, cửa treo đèn lồng mà đỏ, khi vừa thấy tòa nhà lớn, Hồ thị gần như muốn hét chói tai ra tiếng.

Hai mẹ con này quả thật lặng yên làm giàu!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Xuất giá (1)

Editor: Puck - Diễn đàn

Khi nhìn thấy tòa nhà lớn này, ánh mắt Hồ thị lại một lần nữa trở nên xanh lục và lại mang theo ánh sáng xanh. Phố Hoa Thanh, nơi bà muốn nửa đời, bây giờ hai mẹ con Vạn Thực Tuệ ở chỗ tốt như vậy mà toàn gia bọn họ lại ở chỗ ngõ hẻm Thanh Bình chật chội như vậy.

Hồ thị nuốt nước miếng, gả như hận không thể ngay lập tức toàn gia chuyển tới đây ở luôn.

Cầm Sắt đứng canh chừng ở cửa ra vào, mới vừa nhìn thấy từng món đồ cưới nâng đi đi ra, ngay cả nàng cùng với những người nâng đồ đều không thể dứt ánh mắt ra được, chỉ cảm thấy tiểu thư nhà mình thật sự xinh đẹp lại có bản lĩnh, bây giờ phu nhân đã kiếm được thể diện ở trong Ung đô, đến lúc đó còn không biết có bao nhiêu ở đó hâm mộ đổ kị.

Nhưng kích động trong lòng Cẩm Sát không duy trì được bao lâu, nhất là khi nhìn thấy Vạn Thủ Nghĩa và Hồ thị cầm đồ lên cửa, nụ cười vốn treo trên mặt nàng bỗng chốc buông xuống, xoay người định đi vào bên trong thông báo cho Vạn Thủ.

Hồ thị là người mất sắc, vừa nhìn thấy Cẩm Sát xoay người đại khái cũng biết được nha đầu trung thành cảnh cảnh với Vạn Thủ này có lẽ định đi thông báo cho Vạn Thủ rồi, bà nào có thể để cho Cẩm Sát như ý, bà quát một tiếng liền cất cao giọng mở miệng nói: “Là nha đầu Cẩm Sát đi theo bên cạnh Vạn Thủ đi, thế nào, có việc gì gấp phải không, nếu không sao nhìn thấy chúng ta ngay cả miệng chào cũng không chào liền định đi? Thật sự bị nuông chiều đến một chút quy củ cũng không có, còn tưởng mình là một chủ tử hay sao?” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Cẩm Sát bị Hồ thị nói như vậy, cũng biết được không thể xoay người rồi đi trước mặt Hồ thị, nàng chậm rãi xoay người lại thì lễ với Vạn Thủ Nghĩa và Hồ thị: “Cửu lão gia, cửu phu nhân.”

Hồ thị được Cẩm Sát xưng hô như vậy, trong lòng chính là cảm thấy nhanh nhẹn vài phần, lại nhìn đại trạch viện này cảm thấy sao tốt như vậy, bà thẳng lưng ra, giống như đi vào nhà mình nói: “Người tiểu ný tử không có mắt nhìn này, còn không mau dẫn đường cho ta, chúng ta đặc biệt tới tìm tiểu cô tử * đây!”

(*) Tiểu cô tử: em gái chồng

Trong lòng Cẩm Sát không muốn, nhưng không lay chuyển được Hồ thị, dẫn Hồ thị vào trong hậu viện, khi đến trong viện của Vạn Thục Tuệ, dọc theo đường này cũng đặt dáng vẻ mặt sáng lên khi quan sát trên đường của Hồ thị vào trong mắt, trong lòng nàng biết rõ cửu phu nhân lần này tới cửa nhất định muốn lấy chút chỗ tốt, lại oán hận hai người này sao lại tìm được đường đến cửa, thân phận của mình thấp kém dĩ nhiên không tiện nói gì, nhưng nghĩ tới vào giờ phút này tiểu thư đang ở trong phòng phu nhân nói chuyện phiếm với lão phu nhân và phu nhân, chỉ cần có tiểu thư ở đây, hai người này nhất định không chiếm được chỗ tốt gì.

Nghĩ như vậy, Cẩm Sát nói vài tiếng ở cửa ra vào rồi mới vào cửa: “Lão thái thái, phu nhân, tiểu thư, cửu lão gia cửu phu nhân tới rồi!”

Vạn Thủ vốn đang nói chuyện với Vạn Thục Tuệ, nghe được Cẩm Sát nhắc nhở một tiếng như vậy liền biết được hai thứ không yên lòng lên tới cửa rồi, Vạn Thủ biết, giấu được hai người này cũng chỉ giấu giếm được đến hôm nay thôi, đồ cưới này phải ra khỏi cửa, người cũng phải ra khỏi cửa, đến lúc đó sớm muộn gì cũng sẽ bị người biết được nhân vật chính của tiệc mừng hôm nay là ai. dfienddn lieqiudoon

Chậm nhất cũng chỉ lừa gạt được đến lúc đồ cưới ra cửa, nàng cũng rõ ràng sau khi hai người Vạn Thủ Nghĩa và Hồ thị biết được tin tức nhất định sẽ tới tông tiền, cho nên bây giờ nàng tuyệt đối không cảm thấy kỳ quái, thậm chí đã làm xong chuẩn bị chờ hai người kia xuất hiện.

Khi Cẩm Sát mở miệng thì Hồ thị đã trực tiếp vọt vào cửa rồi, trên mặt bà còn treo nụ cười thật to, trên mặt trát phấn giống như Bạch Vô Thường, bởi vì mới vừa rồi bà cuống cuống đi đặt mua đồ lại hộp với chạy từ nơi ở cũ tới đã sớm bị mồ hôi nhuộm thướt, vừa nhìn đã biết hết sức chật vật, liền dừ tợn giống như quỷ Dạ Xoa.

Hồ thị vừa vào cửa đã kêu la om sòm lên: “Tiểu cô tử à, tẩu tử đến chậm, muội đừng trách móc mới phải.”

Vạn Thủ nhân nhật quét nhìn Hồ thị và Vạn Thủ Nghĩa một cái: “Hôm nay cậu mợ tới cửa làm gì? Nếu để thêm trang thì thật sự quá muộn, những món đồ cưới của nương đã nâng ra, nếu tới thăm người thân, vậy cũng đến sớm, một lát nữa nương ta chờ lên kiệu hoa, chỉ sợ không có thời gian tiếp đón hai người, đồ này chỉ sợ không cần dùng.”

Lời nói không lạnh không nhạt của Vạn Thủ khiến Hồ thị và Vạn Thủ Nghĩa lập tức không còn mặt mũi, cũng cảm thấy có vài phần xấu hổ, nhưng Hồ thị xưa nay là kẻ da mặt dày, bà lập tức cười cười nói: “Ôi chao, ngoại sinh nữ của ta đây còn khách khí với mợ như vậy, mợ nào biết được hôm nay là ngày kết hôn, đây chẳng phải không có ai nói cho mợ và cậu sao, tất nhiên không biết được. Sau khi biết rồi chẳng phải đã lập tức tới rồi sao, đồ cưới này sao không đợi chúng ta đã nâng đi rồi, còn chưa để cho chúng ta đứng lý hợp tình nhìn một chút, chính là khi ở bên ngoài nhìn lướt qua vẫn nhìn không rõ! Quy củ gì này, nào có chuyện không để cho huynh trưởng nhìn một cái đã nâng đồ cưới đi!”

Vạn Thủ nào không biết được câu nói này của Hồ thị chính là đang chỉ trích nàng không thông báo cho bọn họ, nàng cũng không giận, chỉ đưa tay về phía Y Lan, Y Lan hiểu ý, tự tay bưng trà vừa mới ngâm xong đưa vào tay Vạn Thủ, còn cẩn thận dặn dò một câu: “Tiểu thư, cẩn thận bỏng tay.”

Vạn Thủ nhận lấy tách trà, tách trà nhỏ này cũng không phải loại tách trà tầm thường, phía trên vẽ một số thứ đa dạng, màu xanh lá, nhìn chính là rất xinh đẹp, hơn nữa tách trà này có một tay cầm quái lạ, khi cầm trong tay cũng vừa vặn, Vạn Thủ từ từ uống một ngụm trà, lúc này mới thờ ơ nói: “Mợ quý nhân hay quên đi, không phải mợ và cậu đã ký hiệp ước, nói chính là sẽ không quản chuyện nương ta xuất giá, cũng sẽ không quản đồ cưới, cũng sẽ không quản chuyện xuất giá, càng sẽ không tới cửa đòi uống rượu mừng, hôm nay lon ton chạy tới, đây là có việc gì vậy?!”

Miêu thị nghe Vạn Thủ nói lời này, sắc mặt khẽ trầm xuống, cảm thấy lời này của Vạn Thủ tuy nói không sai, nhưng lại có vài phần cay nghiệt, bà cảm thấy rốt cuộc vẫn là người một nhà, sau này vẫn phải lui tới, bây giờ nhà lão đại cũng đã tới, vậy thì đại biểu cho bọn họ có lòng muốn tới qua lại thân thiết, bây giờ nói ra lời như thế vô duyên vô cớ làm cho lòng người lạnh. Mặt Miêu thị trầm thì trầm, nhìn nữ nhi vẫn đoan đoan chính chính ngồi bên cạnh không nói tiếng nào, giống như hoàn toàn không nhìn tới người, cuối cùng vẫn không nói chuyện. die,n; da.nlze.qy;do/rm

Vạn Thục Tuệ hoàn toàn coi như không nhìn thấy huynh trưởng và tẩu tử của mình, những chuyện lúc trước đủ để cho bà nhìn thấy rõ hai người kia là hạng người như thế nào rồi, lại nhìn chuyện nữ nhi mình làm, bà dĩ nhiên sẽ không nhìn vào bọn họ lấy ra chút thứ gì liền xóa bỏ tiêu tan hiềm khích lúc trước, trong lòng bà cũng rất tỉnh táo, ca ca và tẩu tử của mình lúc này chạy tới cửa tuyệt đối sẽ không có chuyện tốt gì.

Hồ thị và Vạn Thủ Nghĩa vốn còn chờ Miêu thị hoặc Vạn Thục Tuệ sẽ nói giúp một hai câu, nhưng như thế nào cũng không nghĩ đến hai người bọn họ ngồi ở đó một mặt đen sì một im lặng không nói, đây cũng khiến cho hai người lập tức không biết nói gì cho phải.

“Thù nha đầu à, lúc trước mợ bị hồ đồ, nhưng suy cho cùng vẫn là người một nhà, cháu cũng không thể như vậy với mợ, cháu là ngoại sinh nữ ruột thịt của mợ mà!” Hồ thị hạ thấp giọng điệu mềm nhũn lại nói một câu, chính là sử dụng chính sách buồn bã, “Bây giờ mợ đã hoàn toàn tỉnh táo rồi, lui về sau sẽ không bao giờ làm ra chuyện có lỗi với hai mẹ con các cháu nữa, cháu liền tha thứ cho mợ lần này đi! Nếu cháu coi chúng ta là người một nhà, không nói lời hai nhà, nếu nương cháu xuất giá mà cậu cháu thân làm ca ca không ra sân, đây là khiến cho người khác chê cười đi, cháu không suy nghĩ vì mình cũng phải suy nghĩ một chút vì nương cháu chứ, mợ thề, về sau tuyệt đối không hồ đồ nữa, chuyện đã qua liền bỏ qua không đề cập tới nữa đi!”

Hồ thị hết sức độ lượng nói một câu, sau khi bà nói xong những lời này, ánh mắt gian xảo lại nhìn lên người Vạn Thục Tuệ, khi thấy một thân giá y xinh đẹp này thì ánh mắt sáng rực lên, khi thấy vàng trên đầu thì mắt càng thêm lóe lên, khi nhìn thấy vòng tay phi thủy trên tay Vạn Thục Tuệ càng thêm trợn trừng mắt nhìn, trong lòng không nhịn được thâm thì, chỉ cảm thấy đồ này ở trên người Vạn Thục Tuệ cộng lại ít nhất không thể không một hai trăm lượng bạc.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Xuất giá (2)

Editor: Puck - Diễn đàn

“Ngoại sinh nữ ruột của ta, nương của ta ơi, tiểu cô tử của ta đây trang điểm thật sự xinh đẹp.” Hồ thị vốn định quét qua Vạn Thục Tuệ một cái coi như xong, nhưng khi quét mắt tới, Hồ thị lại không dứt mắt ra được, chỉ cảm thấy Vạn Thục Tuệ trang điểm thật xinh đẹp, nhìn như trang điểm, nhưng da này giống như không trang điểm. Trong ngày thường bà cũng thích bôi chút son phấn, vẫn không biết bột chì nhà ai tốt như vậy, bôi lên thế mà lại đẹp mắt như thế, nhưng đẹp mắt thì đẹp mắt, Hồ thị chăm chú nhìn thêm, nhưng vẫn đặt ánh mắt lên đồ trang sức và vòng tay, “Đồ trang sức vàng này và vòng tay ngọc này, chắc không ít tiền đi, tiểu cô tử, Liễu gia tặng bao nhiêu lễ hồi và sính lễ?”

Sắc mặt Vạn Thục Tuệ cũng nhú lại, vô cùng không thích Hồ thị bắt đầu hỏi về chuyện lễ hồi và sính lễ ở trước mặt mình.

“Lễ hồi này đương nhiên có, sính lễ cũng không thiếu, đồ cưới này nâng đi ra không lâu, cậu mợ có thể tìm tới cửa vậy cũng đã nhìn thấy được đồ nâng đi ra rồi mới đứng, sao còn có thể ở đây hỏi!” Vân Thủ khẽ cười một tiếng, “Lễ hồi và sính lễ Liễu gia đưa tới, ta đã đổi thành đồ cưới nâng trở về rồi.”

“Cái gì!” Hồ thị như giết heo hét lên, “Người đồ nha đầu phá sản, những lễ hồi và sính lễ này sao người có thể nâng toàn bộ ra ngoài, dù sao cũng phải lưu lại một hai phần chứ! Có bao nhiêu cô nương sẽ đưa lễ hồi và sính lễ bên nhà trai tới thành đồ cưới chứ! Sao người không suy nghĩ một chút cho chúng ta! Nương người dù sao cũng không phải là một hoàng hoa khuê nữ rồi, người đã gả hai lần, có một số thứ đi ngang qua sân khấu là được rồi, tình huống của nương người như thế nào người trong toàn bộ Ung đô đều rõ ràng, muốn cảnh tượng gì chứ, cho dù chỉ một cổ kiệu đồ mang tới đưa đi cũng được rồi.” dinendian.loqid]on

Vân Thủ nhìn sang, cười như không cười nói: “Ai bảo ta có cậu tốt mợ tốt chứ, bán qua tay đồ cưới khi trước của nương ta. Ta đây đặt mua đồ cưới đương nhiên phải cân bạc, lễ hồi tự nhiên đã dùng sạch sẽ, còn sính lễ, nương vào cửa Liễu gia, ta đương nhiên cũng phải vào cửa Liễu gia, trái phải gì đều là người một nhà không nói lời hai nhà, vật này tự nhiên vẫn là một nhà. Ta đây giữ lại chút gì đó làm gì chứ.”

“Đương nhiên là giữ lại cho chúng ta!” Hồ thị lăm lăm nói một câu, đợi đến sau khi nói ra khỏi miệng, lúc này bà mới phản ứng được mình vốn đã nói toàn bộ một chút tâm tư ở trong đáy lòng ra khỏi miệng. Bà vốn còn định ít nhiều gì nói ra điều để nghe, nhưng không nghĩ đến Vân Thủ lại tiêu tốn sạch sẽ tất cả, điều này chỉ nghĩ đến thôi đã khiến cho bà cảm thấy lòng như đang bị rút ra, bà nói với Miêu thị, “Lão phu nhân, nương của con, sao nương không khuyên lấy một câu, cứ để cho nha đầu này làm lung tung!”

Miêu thị thấy đến thời điểm này mà một chút Hồ thị cũng không nghĩ kỹ, ngược lại vẫn còn nhớ thương đến chuyện sính lễ và lễ hồi tiền mừng cũng cảm thấy con dâu của bà thật đúng là cưới sai rồi, về mặt đen sì càng thêm không muốn nói câu nào.

Hồ thị thấy Miêu thị không lên tiếng trong lòng càng thêm phiền não, bà nói: “Nương, con thất lễ con là con dâu mà nói người, nếu người đến đây biết được tình huống cũng nên nói cho chúng con biết một tiếng, nếu như không phải hôm nay nghe được tin tức, chúng con thật sự đúng là không biết rằng tiểu cô tử gả cho Liễu Ngự sử làm kẻ thất rồi, đây chính là một mối hôn sự tốt, sao người vẫn còn giống như Thù nha đầu kia ở đây che che giấu giấu còn sợ người khác đoạt đi hay sao? Hơn nữa người đã ở đây rồi, sính lễ rồi lễ hồi và đồ cưới tất cả nên qua tay người mới đúng, sao lại tùy ý để cho Thù nha đầu ở đó hồ đồ chứ, cảnh tượng nở mày nở mặt này lại không thể làm cơm ăn, một nữ nhi này của người ăn no, cả nhà chúng ta còn đói bụng đó, người cũng không thể coi nữ nhi của mình như bảo bối, chúng con đều là cô, người cũng phải nghĩ cho Viễn ca nhi chứ, đây chính là đại tôn tử ruột thịt của người!” diee ndda fileeq uysd doon

Hồ thị càng nói càng cảm thấy chưa đủ, chỉ hận bây giờ không thể đuổi những món đồ cưới đã nâng tới Liễu gia trở lại, trong lòng càng cảm thấy Vân Thủ không hiểu chuyện, người đã hòa lại lại kết thân với người đã góa vợ cần gì nhiều thể diện như vậy.

Hồ thị thao thao bất tuyệt không ngừng, Vạn Thủ Nghĩa đứng phía sau buồn bực không lên tiếng, cũng không phản bác, mặc kệ Hồ thị ở đó nói, trong lòng ông cũng có vài phần không cam lòng, vừa rồi ông có thể thấy được chân thật, trong đồ cưới này lại có một ngàn mẫu đất đai và mười tám cửa tiệm! Những thứ này khiến cho ông có vài phần động lòng, chỉ cảm thấy những năm này Liễu Bác Ích có được không ít đồ tốt.

Mặt Miêu thị càng đen, mà Vạn Thục Tuệ vốn định coi như hai người này không tồn tại coi những lời nói này lọt vào tai trái ra tai phải cũng có phần không chịu nổi, sắc mặt bà đen thui gay gắt, đôi tay cũng nắm thành nắm đấm, nắm đến vô cùng chặt, giống như đang kiềm chế.

“Xoẹt!” Nước còn hơi ấm trong tách sứ trắng dội lên trên mặt Hồ thị đang nói lầm nhảm, vừa vặn dội chính xác, nước trà mang theo bột chỉ chảy xuống, lưu lại trên mặt từng vết nước, nhìn hết sức buồn cười, Vạn Thù dùng sức đập tách sứ trắng lên bàn, phát ra “Rầm” một âm thanh vang lên, về mặt năng lượng, khỏe mắt liếc nhìn Hồ thị, “Ngươi đã hết chưa?”

Sau một lúc lâu Hồ thị vẫn chưa lấy lại được tinh thần, nhưng đợi đến khi bà hồi phục lại tinh thần, Vạn Thù đã ném tách sứ trắng này tới bên chân Hồ thị, lại một tiếng vang thanh thúy vang lên, tách sứ trắng này vỡ vụn thành vô số, có vài mảnh vụn bắn lên trên đầu Hồ thị, đâm vào khiến bà hơi đau, thậm chí còn có vài mảnh vụn đâm rách váy và quần trong.

Hồ thị kêu lên một tiếng sợ hãi, vội vàng trốn sau lưng Vạn Thù Nghĩa kêu gào lên: “Ngươi — ngươi lại dám như vậy với ta, ta là mẹ của ngươi!”

“Thế nào, ý vào là mẹ của ta liền ngang ngược? Đúng, ngươi là mẹ của ta, nhưng lại không phải là nương sinh ra ta nuôi ta, ta vì sao không thể đối xử với ngươi như vậy?! Ta muốn mạng ngươi hay cắt một miếng thịt của ngươi rồi hả? Đừng ý vào lớn tuổi hơn ta liền mang dáng vẻ trưởng bối ở trước mặt ta, nếu ngươi làm mẹ hãy mang dáng vẻ của mẹ, còn không đừng bắt tên không có mục đích ở trước mặt ta.” Vạn Thù lạnh nhạt nói, “Hôm nay là ngày đại hỉ của nương ta, ta vốn định cho các ngươi ba phần mặt mũi không làm âm ỉ với các ngươi, nhưng các ngươi hay rồi còn định dây dưa được một tác lại tiến thêm một thước rồi hả? Cũng không nhìn bản thân mình xem có thể diện đó hay không, đức hạnh gì! Sinh lễ và tiền mừng kia ta dùng thì sao, nương ta phải xuất giá, làm cũng không phải chuyện mua bán nương ta, thế nào, các ngươi bán được muối từ một lần còn định bán lần thứ hai sao? Có muốn đựng một cái đài tìm vài người tới để hết giá ai trả giá cao thì được? Ta vốn còn tưởng rằng nói các ngươi sẽ tự sờ lương tâm của mình, nhưng bây giờ nghĩ lại, các ngươi đây là không có lương tâm, sờ nát cũng sờ không tới.” di ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Vạn Thù Nghĩa nhìn Vạn Thục Tuệ và Miêu thị đen mặt không lên tiếng, nghe Vạn Thù nói câu nói phơi bày tâm tư của mình, sắc mặt của ông cũng không dễ nhìn, ông nói: “Thù nha đầu, làm người dù ít dù nhiều trên miệng cũng chừa chút đức...”

“Trên miệng không chừa chút đức ít ra còn tốt hơn vài người nữ hành thiếu đức nhiều, ngươi thấy đúng không, cậu!” Vạn Thù không nhịn được cắt ngang lời Vạn Thù Nghĩa nói, nặng nề cắn bốn chữ “Ngữ hành thiếu đức” này.

Vạn Thù Nghĩa sầm mặt, cũng không tìm ra được lời nào phản bác lại Vạn Thù.

“Ngươi đồ nha đầu này không biết tốt xấu gì, nếu hôm nay không phải là ngày đại hỉ của nương ngươi, vậy cho dù mời chúng ta tới chúng ta cũng không tới!” Hồ thị thấy Vạn Thù Nghĩa vốn không phải là đối thủ của Vạn Thù, bà liền thò đầu từ sau lưng Vạn Thù Nghĩa ra, hung thần ác sát nói, “Có ai đối đãi với thân thích tới cửa như vậy không, chuyện vui như vậy, người Vạn gia đều không mời, một chút quy củ cũng không có, cũng không biết do ai dạy ra!”

“Ngươi muốn mắng quay đầu tìm nhĩ tử của ngươi mà mắng, ta cũng không phải nữ nhi của ngươi, ngươi muốn mắng cũng không nhìn lại mình một chút coi có tư cách mắng như vậy không.” Vạn Thù không nhịn được nói, “Đừng nói một vài lời vô căn cứ ở trước mặt ta, người Vạn gia có mấy người? Ban đầu khi ta và nương ta nghèo túng bị người bắt nạt, có ai chia tay, ngay cả chính cậu ruột của mình cũng không nhúc nhích, tình cảm lạnh bạc như vậy vì sao còn muốn mời bọn họ tới ăn cưới nghe bọn họ nói những lời vô căn cứ này, chẳng lẽ cho rằng ta thật sự ăn no rồi việc rồi? Cậu mẹ, chúng ta đều là người thông minh, những lời nói đường đường chính chính này nói ít cho ta, tránh để cho ta chê cười các ngươi, hôm nay các ngươi tới đây cũng chẳng phải thật sự yêu thương mẫu thân ta muốn tới thêm trang, định để cho nương ta tốt đẹp xuất giá, nếu có ý định này, ban đầu cũng sẽ không viết giấy cam đoan như vậy rồi. Người khác không rõ ràng lắm tâm tư của các ngươi, ta còn có thể không rõ ràng sao, chẳng qua chỉ nhìn lên hôm nay mẫu thân ta gả cho Liễu Ngự sử, lại cảm thấy có chút tác dụng với các ngươi, cho nên lúc này mới lon ton chạy tới, nếu nương ta gả cho một nhà tầm thường, các ngươi vẫn có thể chạy tới hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Xuất giá (3)

Editor: Puck - Diễn đàn

“Đó là bởi vì ngươi lừa gạt chúng ta!” Khi Hồ thị nghe được Vạn Thù nói như vậy, trong lòng liền không chịu được mà tức giận, “Lúc đầu ngươi gạt chúng ta nói nương ngươi gả cho nhà gần đó, là một người góa vợ lại mang theo nhi tử, là ngươi lừa gạt chúng ta viết giấy cam đoan này, chúng ta không nhận nợ!”

“Lừa gạt? Liễu Ngự sử trừ danh hiệu Ngự sử ra, có gì không phù hợp với lời ta nói? Sao các ngươi không nói các ngươi ngại nghèo yêu giàu?” Vạn Thù nhạo báng một tiếng, “Nếu nói thật cho các ngươi biết, chỉ sợ bây giờ các ngươi đã bắt đầu dùng hôn sự này bức bách Liễu bá bá đạt tới thứ các ngươi muốn đi, các ngươi sớm muộn gì cũng sẽ thua trong tay tham lam.”

Hồ thị xem thường, bà chỉ cảm thấy đều do Vạn Thù cản trở bên trong, “Dù sao đi nữa chúng ta sẽ không mang chuyện hôn sự này đi bức hiếp muối phu làm cái gì, dù sao ta cũng đã thấy rõ rồi, cậu ngươi đời này chính là mệnh một viên quan nhỏ hạt mè hạt đậu, lui về sau quan chức này có thể lên thì lên, không thể bay lên cũng không phiền toái muối phu rồi, nhưng mà —” Ánh mắt Hồ thị đảo quanh căn phòng này, bà lại nói tiếp, “Tòa nhà này do Liễu

Ngươi sử cho đi, dù sao tiểu cô tử nguoi và Thủ nha đầu cũng sẽ phải dọn đến tòa đại trạch Liễu gia ở, bây giờ tòa nhà Vạn gia năm sau rách nát hơn năm trước, không bằng lui về sau tòa nhà này để cho người một nhà chúng ta tới ở đi, như vậy nương cũng có thể ở rộng rãi một chút, Viễn ca nhi cũng có thể ở thoải mái hơn một chút. Tòa nhà này tuy nhỏ một chút, nhưng dù sao cũng lớn hơn Vạn gia một chút, trước cứ tạm như vậy đi.”

dilenda4nle3qu21ydo0n

Ngoài miệng Hồ thị nói như vậy, nhưng trong lòng lại rất mừng rỡ, mới vừa vào cửa bà đã nhìn sơ qua, tòa nhà này có ba cửa vào, rất rộng rãi, phía sau còn có phòng nô dịch, nếu có thể ở tòa nhà này, Hồ thị đã cảm thấy cho dù Vạn Thủ Nghĩa là một quan lục phẩm tép riu cũng được, hơn nữa bên chỗ Liễu gia kia nhất định cũng có thể vớt ra chỗ tốt, lui về sau ngày lạnh cũng không thể thiếu bọn họ được, hai mẹ con muốn bỏ lại bọn họ sống ngày lạnh, nghĩ vậy cũng dừng nghĩ!

“Bà ngoại muốn tới nhà này ở, ta đây không có ý kiến.” Vạn Thủ nhìn về mặt tham lam của Hồ thị, sao nàng không biết được chút ít tính toán của bà ta, bà ta muốn đầu tiên thu tòa nhà này vào tay, lui về sau từng bước một xoi tái tới vớt tận gốc chỗ tốt từ Liễu gia, giống như con đĩa hút máu này sống nhờ trên thân người khác một khắc cũng không ngừng hút máu rồi sao nàng có thể để cho bà ta được như ý, “Bà ngoại tới, cậu mợ thì miễn đi!”

“Ngươi tiểu thiếu nữ lòng dạ ác độc, Liễu gia nhà lớn nghiệp lớn, cho một tòa nhà như vậy thì sao, cho chúng ta ở vẫn không được sao!” Hồ thị náo loạn nói, “Nương nguoi là người Vạn gia chúng ta...”

“Vậy thì cắt đứt quan hệ đi!” Vạn Thủ hỏi hột nói một câu, “Tục ngữ nói không sai, nữ nhi gả ra ngoài như tát nước ra ngoài, nếu mẫu thân ta gả tới Liễu gia, trên xưng hô cũng nên gọi là Liễu Vạn thị, đây là có quan hệ không lớn với Vạn gia, nhưng mà đối với bà ngoại, ta và mẫu thân cho dù như thế nào đều có nghĩa vụ phụng dưỡng, cho nên ta bằng lòng đón bà ngoại từ Vạn gia tới trong nhà ta an cư, nhưng chỉ có bà ngoại mà thôi. Cậu mợ hai người còn trẻ, dưới gối cũng có một nhi tử, nói quan hệ phụng dưỡng như thế nào cũng không tới phiên trên người ta đây một ngoại sinh nữ, tại sao ta phải đón một nhà các người tới đây, tòa nhà này của ta cũng không phải viện cứu tế. Chỉ có điều bà ngoại ở trong nhà ta do ta ngoại nữ này phụng dưỡng, bên ngoài nói như thế nào ta đều không biết.”

“Mấy lời vừa rồi mợ nói cũng sai lầm rồi, ta đây là một người cực kỳ nhỏ mọn, cho nên người khác đối xử tốt với mẹ con ta, ta sẽ ghi nhớ kỹ trong lòng, nếu như đối xử không tốt với mẹ con ta, ta cũng ghi trong lòng. Bệ hạ nhân tử, coi trọng nhất lễ nghi nhân hiếu, nếu như biết được, không biết sẽ nghĩ về cậu như thế nào, ta nghĩ những sự quan này ước chừng rất vui lòng biết rõ ràng đã xảy ra chuyện gì, đến lúc đó chỉ sợ mệnh làm quan này của cậu cũng sẽ chấm dứt.” Vạn Thủ ngồi ở đó, nhìn hai người Hồ thị và Vạn Thủ Nghĩa, trong mắt mảy mảy đều mang theo ý lạnh, khi nhìn sang gần như ang theo mảnh băng vụn, “Dĩ nhiên cậu mợ cũng có thể không coi lời ta vừa nói là to tát, chuyện như vậy cũng không phải chưa từng có, chỉ có điều ta vẫn phải hết lòng nhắc nhở mợ một câu, lại nghĩ tới hậu quả của Dương gia đi, khiêu khích quá ta thật sự cái gì cũng có thể làm được.” Dieễn dần lee quy đôn

Khi Hồ thị nghe được Vạn Thủ nói ra một câu như vậy, cả người run lên một cái, bà dĩ nhiên cũng nghe nói tới kết cục của Dương gia như thế nào, lão đầu Dương gia bây giờ chịu đựng qua ngày, cả ngày hít vào nhiều thở ra ít, mà Cao thị này đã điên rồi, ở trên phố tùm được người chỉ cần ăn, về phần ca nhi Dương gia bây giờ ở trong tiệm làm ông già thò, kết quả này sao mà thể lương.

Vạn Thủ Nghĩa càng thêm kinh hãi trong lòng, ngoại sinh nữ của ông đừng nhìn tuổi còn nhỏ, những lời ấy nói ra đều ngoan tuyệt và lại tuyệt đối không nê tình, tỏ rõ nàng nghĩ sao cũng có thể làm như vậy. Đón mẫu thân Miêu thị tới tòa nhà này, tách bọn họ ra, ở trong mắt người ngoài đại biểu có ý gì, đó chính là ông chộc mẫu thân của mình dẫn đến bây giờ tách ra ở, một khi bà ngoại cần cháu gái tới phụng dưỡng cũng chẳng qua chỉ có hai khả năng, hoặc chính là người thân không có ở đây chỉ có cháu gái có thể dựa vào, hoặc chính là con cháu bất hiếu đuổi người ra khỏi cửa.

Về trước hiện giờ tất nhiên không thể có, vậy cũng nói lên là về sau, như thế thật sự bị người đâm chọc sau lưng đến chết, tuy nói chức quan này của ông thật sự hơi nhỏ chút, những sự quan chưa chắc sẽ đặt mình vào trong mắt, nhưng nếu sự quan tùy tiện tăng thêm một khoản, liền đủ cho ông uống một bình rồi. Khi Vạn Thủ Nghĩa nghĩ đến điểm này, cả khuôn mặt vô cùng tái nhợt vô lực.

Vạn Thủ nhìn sắc mặt này của Vạn Thủ Nghĩa, cũng biết ông ta đã hiểu rõ, không thể trách nàng lòng dạ độc ác, nếu thật sự có của cải khi nên giúp đỡ tất nhiên phải giúp một chút, nhưng giúp đỡ này cũng phải nhìn người mà làm, nhìn xem đáng về cậu mợ mình như vậy, ở trong ngày đại hi này tới cửa nói lời như vậy đánh tâm tư như thế, nàng không muốn trở mặt cũng không được, nếu không hai người kia vẫn sẽ ở đó liên thoảng không ngừng, một ra mặt một ở phía sau cam chịu, không nói rõ ràng chỉ sợ lui về sau còn định mượn cơ hội trở lại, lần này muốn tòa nhà, lần sau không biết sẽ định đòi thứ gì rồi, nàng có bản lĩnh đi nữa cũng thật sự không nhịn được khẩu vị quá lớn của người này. die nd da nl e q u u ydo n

“Ngươi —” Hồ thị đang định chửi lên một câu, nhưng cuối cùng chuyển đổi vài vòng tâm tư, bà đã lạnh nhạt mở miệng nói, “Tòa nhà của nguoi? Ngươi lấy đâu ra tiền mua nhà, đừng ở đây gạt nguoi!”

“Trên khế ước mua bán nhà viết là tên ta, cho dù nguoi tin hay không tin, bạc này từ đâu tới, chuyện này không có liên quan gì đến cậu mợ cả. Hôm nay là ngày đại hi, ta cũng không muốn tiếp tục so đo với hai người, nhưng có đôi lời ta phải nói trước, thân tình này vốn ở đây, nhưng nếu như nguoi thật sự quá tham lam, cũng sẽ khuấy đảo một chút tình thân này cũng không còn, hai người các nguoi có chừng mực đi. Mẫu thân ta ôn hòa, cũng không nói lên tính tình ta ôn hòa. Hôm nay lời này của ta đã ra khỏi miệng, cậu mợ hai người cũng đừng ở đây nói một vài lời vô vị, cũng đừng nói khiến cho người ta chê cười điều gì, ngày đó nương ta ra khỏi cửa Vạn gia, hôm nay xuất giá ở đây, tất cả mọi chuyện đều do ta thu xếp xong, nếu các nguoi cảm thấy bị người chê cười, đó chính là do các nguoi ngày đó tự mình đưa ra quyết định. Bây giờ cách giờ lạnh không sai biệt lắm, nếu các nguoi vui lòng, ở đây nhìn nương ta gả ra cửa, nếu không vui lòng, đi cửa trước cũng được đi cửa sau cũng được, ta liền không tiễn các nguoi.”

Vạn Thủ nhìn Vạn Thủ Nghĩa và Hồ thị nói hết lời, nàng cũng không nhìn hai người kia có thái độ gì, nàng thay vào đó nhìn về phía Vạn Thực Tuệ, lộ ra nụ cười trấn an với bà.

Vốn từ khi Vạn Thủ Nghĩa và Hồ thị vào cửa, tâm tình Vạn Thực Tuệ chính là hết sức không tốt, lại nghe hai người bọn họ làm nhảm không ngừng ở đó nói những lời khổ nạn, trong lòng càng thêm khó chịu. Bây giờ nhìn thấy Vạn Thủ nở nụ cười với mình, trong lòng Vạn Thực Tuệ mới thoáng dễ chịu một chút. Cũng may bà có một nữ nhi có bản lĩnh như vậy ở đây, lui về sau cũng không sợ có chuyện bị bắt nạt đi.

Chương 96: Xuất giá (4)

Editor: Puck - Diễn đàn

Trong lòng Vạn Thục Tuệ yên ổn một chút, bà ngẩng đầu nhìn về phía Vạn Thủ Nghĩa, người ca ca đã từng nói sẽ bảo vệ bà sẽ không bị người bắt nạt đến thời điểm sau cùng vẫn thay đổi, và lại đã thay đổi đến mức khiến bà không nhận ra được, đã lâu không bao giờ ở phía sau bà khi bà ngã nhào sẽ đỡ bà lên hỏi bà có đau không, cũng sẽ không bao giờ sau khi tan học mua chuối mút quả cho bà, càng không phải vào thời điểm mình xuất giá tự nhủ lui về sau nếu bà sống không tốt sẽ giúp bà ra mặt phải dạy cho Vân Hoàng một bài học.

Khi Vạn Thục Tuệ nhìn Vạn Thủ Nghĩa đó thật sự là ngày lại ngày cảm giác người huynh trưởng này của mình thay đổi, nhìn ông bây giờ vì bản thân nóng vội mưu cầu kiếm lời, thậm chí đánh chủ ý lên người bà, bà đứng lên, vãi một vãi thật sâu với Vạn Thủ Nghĩa, lúc này mới thẳng người lên nói: “Đại ca, chuyện qua lại ta cũng thật sự không muốn nói ra với đại ca, nhưng bắt đầu từ bây giờ, làm phiền huynh đừng đánh chủ ý lên người ta, huynh cũng biết mấy chuyện huynh làm thật sự quá đau đớn người ta, ta đây cũng có máu có thịt, cũng không phải thật sự hoàn toàn không có chút tri giác. Hôm nay là ngày đại hi của ta, các người tình nguyện tới nhìn ta ra cửa, vậy ta cũng hoan nghênh, lui về sau cũng có người thân. Nhưng nếu như ca ca còn đang nghĩ về những chuyện kia, còn định tính toán, như vậy hôm nay chúng ta liền cắt đứt quan hệ đi!”

Khi Vạn Thục Tuệ nói ra một câu này, trong lòng cũng không có bao nhiêu khổ sở, ngược lại cảm thấy thoải mái một chút, bà vốn cho rằng nói ra câu nói kia sẽ hết sức khó khăn, nhưng bây giờ khi nói ra khỏi miệng, mới vừa rồi cảm thấy cũng chẳng qua chỉ như thế mà thôi, Vạn Thục Tuệ quay đầu nhìn về phía Miêu thị ngồi ở bên giường, chỉ cảm thấy trên khuôn mặt của mẫu thân mình có vẻ buồn rầu, bà lại thì lễ với Miêu thị, nói: “Con hiểu được khổ sở trong lòng mẫu thân, nếu đại ca đại tẩu còn tình nguyện cho con đường sống như vậy, nữ nhi thật sự không dám nói lời như thế. Nhưng mấy ngày này mẫu thân cũng biết, nữ nhi sống như thế nào, giờ thật sự không chịu nổi đại ca đại tẩu giằng co một lần nữa, mẫu thân coi như làm tất cả vì thương xót cho nữ nhi đáng thương đi, thương xót cho Thủ nhi đáng thương của con, nếu có thể con bé nào không muốn giống như trước kia vẫn làm một đại gia khuê tú mà không phải giống như bây giờ chứ, con bé làm tất cả chỉ để bảo vệ con đây người mẫu thân này. Ca ca tẩu tử không thể cho hai mẹ con chúng con chỗ dựa còn chưa tính, nhưng quả quyết không thể làm ra chuyện tính kế, nếu bọn họ cố ý như thế, nữ nhi cũng thật sự chỉ có thể làm ra chuyện che giấu đoạn tuyệt quan hệ đoạn tuyệt lui, kính xin mẫu thân thành toàn!” di3nd@nBqu.yd0n

Miêu thị nào không biết khổ trong lòng và oán trong lòng nữ nhi mình, bà quét qua vẻ mặt lạnh nhạt của Vân Thủ, cuối cùng lại rơi xuống về mặt hết sức không muốn của Vạn Thủ Nghĩa và vẻ mặt oán giận của Hồ thị, bà nói: “Các người từ khi vào cửa đến bây giờ làm chuyện như vậy bản thân cẩn thận suy nghĩ đi, ta cũng không muốn nói thêm cái gì, người một nhà làm thành như vậy bây giờ đã đủ mất mặt rồi. Thủ Nghĩa, con bé là muội muội con, con đây định bức con bé tới mức nào, con hãy nhìn xem xem đến giờ bản thân con đã làm chuyện gì đi, nếu như con làm âm mưu theo tức phụ của con, hiện giờ trước mắt ta vẫn còn đây, cũng làm chủ việc này, tùy các người cắt đứt quan hệ thôi. Thủ nha đầu, người cũng cẩn thận suy nghĩ, ngày đó người đã từng đồng ý với bà ngoại cái gì.”

Hồ thị nghe được lời kia vừa ra khỏi miệng Miêu thị, trong sắc mặt của bà có vài phần không cam lòng, trực giác Miêu thị xử trí đều vì che chở cho nữ nhi của mình, “Nương, con nói sai chỗ nào, tòa nhà này cho dù của Thủ nha đầu cũng được hay là của ai cũng được, lui về sau không phải hơn phân nửa đều để không sao, để cho chúng ta ở còn chưa tính là như thế nào, cần gì phải keo kiệt đến sít sao...”

“Được rồi!” Vạn Thủ Nghĩa khề quát Hồ thị một tiếng, “Hôm nay là ngày đại hi Thục Tuệ xuất giá, những lời vô vị này bà không cần nói nữa.” Vạn Thủ Nghĩa hiểu lời mới vừa rồi mẫu thân nói chính là cho mình một bậc thang cuối cùng, nếu lại làm tiếp, đó là thật sự có thể muốn cắt đứt quan hệ.

Hồ thị vốn không cam lòng, nhưng dưới ánh mắt cảnh cáo của Vạn Thủ Nghĩa, bà cũng không dám nói điều gì nữa, không thể làm gì khác hơn là đứng ở bên cạnh mang vẻ mặt sa sầm đen thui căm hận trừng mắt nhìn về phía Vân Thủ, ánh mắt kia thật sự hận không thể cắt Vân Thủ thành vài khúc tới giải hận.

Vân Thủ không hề hay biết, chỉ nhìn thẳng về chỗ Vạn Thục Tuệ, khóe mắt cũng liếc về chỗ Miêu thị, cuối cùng nhitừ vẫn chiếm phân lượng nặng trong lòng, mới vừa rồi lời nói kia của Miêu thị giống như hướng về mẹ con các nàng, nhưng cẩn thận nghe sau cũng biết mới vừa rồi lời này của Miêu thị thật ra cho Vạn Thủ Nghĩa một bậc thang, quan hệ này đoạn tuyệt lui về sau bọn họ dĩ nhiên sẽ không cần bận tâm đến hai người kia, nhưng bây giờ quan hệ này không đoạn tuyệt được, lui về sau bọn họ liếm mặt lên cửa vậy đúng là một chuyện phiền phức. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Vân Thủ khề chau mày, nhìn về phía Hồ thị ôm đầy tính toán trong lòng, lại liếc nhìn Vạn Thủ Nghĩa. Hồ thị ngược lại có tính tình như pháo đốt, nói chuyện khó nghe tính khí càng thêm một chút, người như vậy hết sức hung hãn mà trên thực tế người như vậy ngược lại dễ lừa bịp được, ngược lại Vạn Thủ Nghĩa, người nhìn buồn bực không lên tiếng tám cây gậy không đánh ra được một cái rắm mới thật sự khiến cho người ta cảm thấy phiền toái, như vậy mới xem như tâm cơ cực kỳ thâm trầm, mọi việc tùy lão bà của mình nào loạn bên ngoài, tuy mình bị mất thể diện một chút nhưng trên thanh danh vẫn không hề bị gây chút nào.

Cậu mợ kia của nàng cũng không phải người an phận, xem ra vẫn phải nghĩ cách, nhưng cố tình thân phận của Miêu thị bày ra ở đây, nếu nàng thật sự làm quá mức, đến lúc đó Miêu thị sẽ ở bên kia nói, mới vừa rồi bà ấy còn nhắc nhở mình ban đầu đã đáp ứng chuyện gì đấy.

Phiền toái!

Vân Thù cảm hận nói một tiếng trong lòng, không sợ thân thích nghèo chỉ sợ thân thích cực phẩm! Định huyền não hiện giờ cũng coi như đi ngang qua một sân khấu, tất cả chờ hôm nay đi qua rồi lại nói.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Chỉ chốc lát cũng đã đến giờ lành, tiếng chiêng trống chấn động trời bên ngoài, còn có tiếng pháo không ngừng. Liễu Bác Ích một thân áo đỏ đi vào cửa, nhìn thấy Miêu thị trong phòng khách, khi thấy Vân Thù Nghĩa cũng thoáng sùng sốt một chút, nhưng trên sắc mặt một chút cũng không thay đổi, cũng có thể hiểu được chuyện Vân Thù Nghĩa xuất hiện ở nơi này không coi như chuyện ly kỳ.

Miêu thị được Liễu Bác Ích kính một tách trà, bà dù sao cũng chính là trưởng bối, một tách trà này dĩ nhiên nhận nổi, sau đó lại dặn dò Liễu Bác Ích mấy câu, cuối cùng mới đưa tầm mắt lên người Vạn Thục Tuệ được hỉ bà đỡ ra ngoài.

Miêu thị nhìn Vạn Thục Tuệ, bà nói: “Lui về sau thành phụ nhân Liễu gia, phải phu thê hòa thuận, phải quan tâm nhiều hơn tới vị hôn phu của mình mới đúng.” Miêu thị nói mấy lời tâm tình này xong hốc mắt lại khẽ ửng đỏ, thấy hốc mắt Vạn Thục Tuệ cũng hơi đỏ lúc này mới phủ lại tấm khăn voan uyên ương nghịch nước cho Vạn Thục Tuệ, để hỉ bà có lễ công ra cửa. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Vân Thù Nghĩa nhìn Vạn Thục Tuệ được cổng ra cửa, trong ánh mắt cũng có vài phần phức tạp, Hồ thị bị Vân Thù dõ cho một tách trà, đáng về dù sao cũng hơi nhếch nhác, hơn nữa trong phủ cũng không có quần áo có thể cung cấp cho Hồ thị tắm rửa, cho nên liền dứt khoát để Hồ thị ở trong phòng không cho bà ấy ra ngoài, Vân Thù tất nhiên vui khi việc thành, ước gì Hồ thị và Vân Thù Nghĩa đều không ra ngoài mới tốt.

Vân Thù Nghĩa nhìn bóng dáng được hỉ bà cổng ra ngoài, trong lòng cũng có vài phần cảm khái, lập tức chính là nhìn về phía Liễu Bác Ích mặc toàn thân áo đỏ nói: “Muội phu, lui về sau muội tử của ta đã có thể phó thác cho người.”

Liễu Bác Ích cũng không có ấn tượng tốt gì với Vân Thù Nghĩa người này, nhưng trong ngày vui này khi nghe được ông ta nói như vậy, cho dù khi Vân Thù Nghĩa nói câu nói kia xuất phát từ diễn trò cũng được hay thật tình thật lòng cũng được, ông cũng vẫn gật đầu một cái, nụ cười trên mặt không hề đứt đoạn, ông nói: “Vạn huynh hãy yên tâm, ta tất nhiên sẽ đối xử thật tốt với Thục Tuệ.”

Khi Vân Thù Nghĩa nghe được Liễu Bác Ích nói như vậy, ông cũng hơi gật đầu.

Vân Thù nhìn mẫu thân mình ra cửa, sau khi Liễu Bác Ích hàn huyền mấy câu với Miêu thị và Vân Thù Nghĩa chính là nhìn về phía nàng, nụ cười trên mặt càng thêm ôn hòa: “Thù nhi, con dọn dẹp một chút, ngày mai cha sẽ tới đón con.”

Khi Vân Thù nghe được Liễu Bác Ích nói với mình như vậy, nàng gật đầu một cái nói: “Cám ơn cha.”

Liễu Bác Ích vừa nghe càng thêm vui mừng muốn chết, nụ cười trên mặt càng thêm ôn hòa không ít, lúc này mới ra cửa.

Bên ngoài một lần nữa đốt một loạt pháo, vui mừng này gần như muốn khuếch đại ra, Vân Thù thờ phào nhẹ nhõm, thăm nghĩ, nương nàng cuối cùng xuất giá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Thả dây dài câu cá lớn (Thượng 1)

Editor: Puck - Diễn đàn

Đợi đến khi Vạn Thục Tuệ được kiệu hoa rước đi, Miêu thị chính là cảm thấy ở lại chỗ này không nổi nữa, bà vốn định đợi sau khi Vạn Thục Tuệ xuất giá rồi trở về Vạn gia, nhưng bây giờ tâm tình của bà thật hồng hét, cháu ngoại của mình và nhi tử và con dâu của mình đã náo loạn rồi bởi ra như vậy, bà nào còn có thể ở lại nơi này.

Đợi đến khi kiệu hoa đi ước chừng một canh giờ, Miêu thị cũng liền đưa ra ý tứ muốn rời đi với Vân Thù.

“Bà ngoại muốn đi, vậy nhất định có chuyện gấp cần xử lý, Thù nhi cũng không nên giữ lại” Vân Thù vừa nhìn Thẩm ma ma dọn dẹp đồ, cản dận, “Thẩm ma ma cần phải dọn dẹp cẩn thận một chút, cất thõa đáng đồ đạc gì đó của bà ngoại, lỡ như thu thiếu thứ đồ gì, ngày mai tòa nhà này cũng không có ai, đến lúc đó lại khiến Thẩm ma ma bận rộn một hồi, như vậy rất không tốt.”

Từ khi Hồ thị và Vân Thù Nghĩa xuất hiện đến bây giờ, trên mặt Miêu thị vẫn đen thui cho tới bây giờ vẫn chưa hòa hoãn lại, bây giờ khi nghe được Vân Thù nói như vậy sắc mặt càng thêm rất khó coi.

Vân Thù nào không biết Miêu thị nói phải trở về Vạn gia chẳng qua để phát tiết bất mãn trong lòng bà mà thôi, bà khắp nơi đều tìm kiếm bậc thang bước xuống cho phu thê Vân Thù Nghĩa, cho dù bây giờ nói muốn rời đi, thật ra còn không phải để cho nàng thả lỏng thái độ đi đối đãi, nhưng nếu như Miêu thị nghĩ như vậy thật sự sai hoàn toàn. Nếu bà ta muốn rời đi, nàng dĩ nhiên sẽ không giữ lại, hơn nữa người đối xử tốt với người khác cũng không nhất thiết người người đều sẽ cảm kích, có một số người chính là coi khách khí này lễ độ này như chuyện đương nhiên, một hai lần thỏa hiệp sẽ khiến những

người đó coi như chuyện đương nhiên, một lần lại một lần được voi đòi tiên.

Mới vừa rồi ở ngay trước mặt mẫu thân mình nàng dĩ nhiên không muốn cãi vã gì với bọn họ, nhưng bây giờ thừa dịp mẫu thân đã ra khỏi cửa, có một số việc đích xác phải để cho bọn họ rõ ràng mới phải.

Khi Miêu thị nghe được Vân Thù nói với mình như vậy, sắc mặt càng thêm trầm xuống, bà vốn cho rằng sau khi cháu ngoại nghe mình nói như vậy dù sao cũng cho bà vài phần mặt mũi, tuy nói hai người Vạn Thù Nghĩa và Hồ thị thật sự khiến cho bà cảm thấy tức giận không thôi, nhưng dù sao cũng là con ruột của mình, tuy nói náo loạn một trận không vui, nhưng bây giờ Vạn Thục Tuệ đã thỏa đáng ra cửa, vậy coi như muốn náo loạn như thế nào cũng gây không sai biệt lắm, cần gì phải ở chỗ này làm âm ỉ như vậy. dñiendn liequidoon

Miêu thị nhìn sắc mặt Vân Thù vô cùng lạnh nhạt, chỉ có cảm giác ngoại sinh nữ này của mình tuy trước kia là một người tương đối kích động, nhưng dù sao cũng là đứa thông tình đạt lý, nhưng từ sau khi con bé tỉnh lại sau hôn mê, bây giờ bà đã có phần không hiểu rõ tính tình của hải tử này rồi, chỉ cảm thấy Vân Thù bây giờ càng ngày càng lạnh lùng, thậm chí có khi nhìn người trong ánh mắt đều lộ ra vẻ lạnh lùng, ánh mắt kia không giống như đang nhìn người thân của mình mà giống như nhìn người hoàn toàn xa lạ. Thậm chí có thời điểm khi tầm mắt của mình đối diện với tầm mắt nha đầu này, Miêu thị cũng cảm thấy có chút bối ngỡ, lẩm bẩm nha đầu này rốt cuộc có coi mình là người thân mà đối đãi hay không.

Nhưng bối ngỡ thì bối ngỡ, Miêu thị sẽ không bao giờ lộ ra vẻ sợ hãi của mình đối với nàng ở ngay trước mặt tiểu nha đầu, bà nhìn Vạn Thù Nghĩa đứng bên cạnh không biết làm gì, lại nhìn về phía Vân Thù nói: “Thù nha đầu, cháu chắc không quên ban đầu cháu đã đồng ý với bà ngoại chứ.”

Vân Thù gật đầu một cái, “Lời ban đầu Thù nhi đáp ứng với bà ngoại, Thù nhi đều ghi nhớ tất cả ở trong lòng, ngày đó bà ngoại muốn Thù nhi nhận lời, lui về sau nếu như có một ngày thăng quan tiến chức vùn vụt có thể không dẫn dắt cậu, nhưng ít ra phải tha thứ cho hành động việc làm của cậu, giữ thể diện cho toàn thể Vạn gia. Những chuyện này Thù nhi đều nhớ rõ ràng, chỉ có điều bà ngoại có còn nhớ ngày đó lời Thù nhi đã nói không?”

Miêu thị khẽ cau mày, như thế nào cũng không nghĩ đến Vân Thù sẽ nhắc tới chuyện này vào bây giờ, ngày đó bà cũng chính là cảm thấy tính tình Vân Thù thật sự quá mức kiên cường rồi, nghĩ tới hải tử mình tiếp tục làm như vậy sớm muộn gì sẽ chọc cho người ta vô cùng không vui, lại sợ thật sự chọc giận nữ nhi và ngoại sinh nữ này của mình đến hoàn toàn không để ý tính thân rồi, cho nên cũng liền nhắc tới, không đợi bà nhớ tới ban đầu lời Vân Thù nói, Vân Thù đã tự mình mở miệng nói trước.

“Ngày đó cháu nói rồi, chỉ cần lui về sau cậu và mợ có thể an phận thủ thường, cháu nhất định sẽ không tìm họ phiền phức, lời này của cháu đặt ở đây, dĩ nhiên được tính. Nhưng bà ngoại điều này cũng không đủ để khiến cho cháu một lòng nhượng nhịn, từ khi mang mẫu thân ra khỏi Vạn gia cho đến bây giờ, bà cũng không phải không nhìn thấy cho tới nay tới tìm xúi quẩy không phải là cháu và mẫu thân, mà là cậu và mợ, lần một lần hai chúng cháu đều đã nhịn, nhưng có một số việc cũng quá tam ba bận, bà ngoại không hiểu được sao?” Vân Thù cảm thấy bởi vì chịu trách nhiệm thay mặt gia đình, nàng xem như đã vô cùng khách khí với hai phụ thân Vạn Thù Nghĩa và Hồ thị rồi, nếu đổi thành người khác, nàng tuyệt đối không có tính nhẫn nại như vậy, nhưng có thể không có khả năng nữa, ngày hôm nay đã là lần thứ mấy rồi, lui về sau còn phải có mấy lần, nàng cũng không định mỗi ngày tới ứng phó với mấy người này, nàng có cần sống qua ngày hay không. die,n; da.nlze.quydo/mn

“Hôm nay là ngày đại hỉ của mẫu thân cháu, cậu mợ đợi đến khi đồ cưới nàng đi mới tới cửa, có lẽ bà ngoại cảm thấy đây là bởi vì chúng cháu không báo cho cậu mợ dẫn đến cậu mợ sai thời gian, những chuyện này cũng hoàn toàn không oán được bọn họ, chỉ có điều bà ngoại lại nghĩ tới ngày đó cháu và mẫu thân lên cửa là cảnh tượng như thế nào? Cậu mợ đối xử với chúng cháu như thế nào? Có mấy lời ở trước mặt mẫu thân cháu thật sự không dám nói ra miệng, tuy nói rằng giữa nhi tử và nữ nhi thật sự khó để có thể xử lý sự việc công bằng, nhưng hôm nay vào thời điểm như vậy tâm tư của mợ cũng chỉ muốn như thế nào để có được sinh lễ và tiền mừng, thân thích như vậy cháu và mẫu thân thật sự không dám leo. Xác thực, mẫu thân tái giá đến Liễu gia là cảnh tượng hết sức ở trong mắt người ngoài, cảm thấy mẫu thân có một chốn đi về tốt, nhưng Liễu gia còn có một nhi tử còn lớn tuổi hơn cháu đấy, người người đều nói làm kế mẫu bị làm khó, có không ít thời điểm chỉ sợ mẫu thân sẽ bị người đâm vào cột sống, chẳng lẽ bà ngoại muốn nhìn thấy mẫu thân rơi vào tình trạng như vậy?”

“Chứ đừng nói gì mà cậu cháu muốn cháu niệm tình thân gì đó, ban đầu mấy chuyện với Vạn gia bà ngoại cũng dù ít dù nhiều có thể hiểu được, bây giờ cháu đã không phải là cháu trước kia, nếu người thật sự có lỗi với hai mẹ con chúng cháu, cháu tất nhiên không nương tay, cho dù tình thân cũng giống vậy!” Vân Thù nghiêm túc nói, “Tình thân này vốn trải qua không ngừng quá nhiều ép buộc, cháu hiểu được bà ngoại thương tiếc cậu, cho dù cậu và mợ làm nhiều chuyện khốn kiếp hơn nữa trong lòng bà vẫn muốn che chở cho bọn họ, nhưng hiện giờ tuổi bà ngoại đã cao, bà còn có thể hù dọa được cậu và mợ mấy nă? Mỗi một lần cậu và mợ tới chỗ chúng cháu gây chuyện đều muốn chúng cháu tha thứ, bà không cảm thấy quá phản quá đáng sao?”

Vân Thù chăm chú nhìn Miêu thị, lúc nàng nói ra đã không còn tình cảm như lúc trước với Miêu thị, tuy vẫn tôn trọng, nhưng có mấy phần xa cách, Miêu thị thậm chí tin tưởng, nếu vài phen nữa, chỉ sợ ngay cả một chút tôn trọng này cũng không còn chứa lại.

“Bà ngoại, mới vừa rồi những lời cháu nói cũng không phải chỉ dùng để tùy tiện nói một chút, nếu cậu và mợ không biết thu liễm lại, vậy lần sau cháu sẽ không chỉ nói mà làm, dù sao cháu đã đoạn tuyệt quan hệ với Vạn gia, nếu lại đoạn tuyệt quan hệ với Vạn gia cũng không tính là chuyện lạ gì, cháu chính là người có tính tình như vậy, bây giờ không thay đổi, lui về sau cũng không thay đổi được.” Vân Thù nói, “Còn nữa, có đôi khi mặt mũi của Vạn gia không phải người khác cho mà chính mình ném. Cháu nói lời như thế, hơn phân nửa bà ngoại cảm thấy có vài phần chọc khoét lòng rồi, nhưng cháu và mẫu thân cũng có thể coi như là người thân của bà ngoại, nếu bà ngoại cảm thấy Thù nhi nói sai rồi, bà lại dạy dỗ Thù nhi là được. Chỉ có điều lời cháu nói ra khỏi miệng cũng sẽ biết làm đến, cho nên lui về sau nếu như cậu mợ an phận tự nhiên tất cả đều tốt, nếu lui về sau còn không biết an phận, Thù nhi cũng sẽ làm được những lời mới vừa nói.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Thả dây dài câu cá lớn (Thượng 2)

Editor: Puck - Diễn đàn

Miêu thị nhìn Vân Thù, trong ánh mắt của nàng vẫn lạnh nhạt như cũ thể nhưng cả giữa hai chân mày cũng lạnh nhạt, những lời nói mới vừa rồi cũng chính xác là lời nói trong lòng nàng, có một số việc đúng là cần phải nói rõ ràng với người ta, tránh cho đến lúc đó thật sự có chuyện gì cũng kéo lên trên người hai mẹ con con bé, muốn công phu sư tử ngoạm muốn đông muốn tây, thật sự vẫn cho rằng sau khi đến Liễu gia rồi có tiền có thể rồi, suy nghĩ kỹ một chút đây là kẻ mẫu, làm tốt hay không tốt cũng bị người lời ong tiếng ve ở sau lưng.

Vân Thù nhìn Miêu thị với sắc mặt xanh mét, biết lời nói này của mình nhất định sẽ khiến cho bà cảm thấy khó chịu, bây giờ nói rõ ranh giới cuối cùng của bản thân còn tốt hơn để cho bọn họ hết lần này đến lần khác thăm dò ranh giới cuối cùng của mình muốn làm cho mình vừa lòng.

Chương ma ma nhìn Vân Thù, tuy rằng bà từ Vạn gia ra ngoài, nhưng vài năm nay bà vẫn đi theo bên cạnh Vạn Thực Tuệ nhìn tiểu như chịu những khổ sở này, bà cũng cảm thấy hai năm qua lão phu nhân có phần càng ngày càng quá đáng, tuy nói rằng nuôi nhi tử dưỡng già, nhưng không thể bức bách nữ nhi ruột thịt của mình tới đường chết đúng không?!

Cho nên Chương ma ma cảm thấy mấy lời vừa rồi Vân Thù nói tuy rằng có phần không xuôi tai, nhưng nói cũng là sự thật, những năm này tiểu thư trôi qua rất không dễ dàng, hiện giờ miễn cưỡng coi như thấy được một chút đường chạy, nhưng lão phu nhân lại ngầm cho phép cách làm của lão gia Vạn gia không khác nào hết lần này đến lần khác bức bách nữ nhi của chính mình. Chuyện đã xảy ra còn chưa thể hiểu được lão gia Vạn gia và phu nhân là người như thế nào sao.

Vân Thù liếc mắt nhìn Chương ma ma, gật đầu một cái với bà.

Chương ma ma tiến lên một bước, nhét hà bao căng phồng vào trên tay Thẩm ma ma, Vân Thù nhìn Miêu thị nói: “Những thứ này là cháu hiếu kính bà ngoại, dù sao bà ngoại là người thân của cháu và mẫu thân, chúng cháu nên có nghĩa vụ phụng dưỡng, suy cho cùng cậu và mợ cũng vẫn nói trong phủ có phần giặt giũ vá vai, cháu đây một đứa cháu ngoại phụng dưỡng không dậy nổi một nhóm người, nhưng phụng dưỡng một mình bà ngoại tới cùng vẫn có thể.” dfienddn lieqjudoon

Sắc mặt Vạn Thủ Nghĩa hơi sa sầm, ánh mắt nhìn Vân Thù gần như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, lời nàng nói dễ nghe chính là hiếu kính, trên thực tế chính là chỉ trích bọn họ đến đòi tiền tài. Ông cũng lười tranh cãi lại tiếp với Vân Thù, trên sắc mặt của ông đều có phần không sáng sủa rồi.

Chi đành phải cảm hận hất tay áo lên, kéo Hồ thị bị chặn ở bên ngoài định trở về Vạn gia, Hồ thị vốn còn tưởng rằng Miêu thị định giúp đỡ cả nhà bọn họ lại tranh thủ quyền ở lại tòa nhà lớn này, như thế nào cũng không nghĩ đến khi Vạn Thủ Nghĩa đi ra cửa có sắc mặt khó coi, kéo bà nói phải đi về, Hồ thị nào tình nguyện, bà gọi kêu la nhưng vẫn không chống lại được hơi sức của Vạn Thủ Nghĩa chỉ đành phải bị kéo xa, còn sắc mặt Miêu thị càng thêm khó coi, để cho bà một người tuổi tác cao như vậy nhưng bị ngoại sinh nữ của mình nói một trận lớn như thế, mặt mũi này nào còn chỗ nào có thể nói, cả cái mặt già mất hết.

“Trưởng thành rồi, chủ ý cũng lớn lắm, ta đây một người làm bà ngoại nào dám muốn tiền của người, tránh cho bị người nói cho một tràng.” Miêu thị có mấy phần bức tức nói, bà hung hăng trừng mắt về phía Thẩm ma ma nói, “Thẩm ma ma người còn ở đó làm gì, thứ nào có thể thu dọn liền thu dọn, thứ không thể thu dọn cũng không cần đi, trong nhà còn chưa thiếu bạc đến mức này!”

Miêu thị nói xong liền vung ống tay áo phải đi, Thẩm ma ma lung tung thu dọn chút đồ rồi phải đuổi theo, nhưng một bọc bạc trên tay cũng không biết phải trả cho Vân Thù hay cầm đi theo, bạc này khi cầm ở trên tay cũng cảm thấy nặng trĩu, chắc hẳn trong hà bao đựng không ít bạc, Thẩm ma ma cũng có phần lớn không bỏ được, lại không dám vi phạm cấm dận của Miêu thị, ngây ngốc ở đó không biết làm sao cho phải rồi.

Vân Thù nhìn Miêu thị tức giận rồi đi, đầu chân mày vẫn không hề nhúc nhích, chỉ nhìn thẳng về phía Thẩm ma ma nói: “Bà ngoại lớn tuổi, có đôi khi cũng biết rõ không nên làm mà vẫn làm, tổn thương kia chính là lòng người, tiền bạc trong phủ hơn phân nửa đều nằm trong tay mợ, trên tay bà ngoại nào có bao nhiêu tiền, luôn phải giữ lại vài đồng tiền ở trên người mới phải, Thẩm ma ma bà cũng giúp đỡ khuyên nhủ một đôi câu, có đôi khi cần hạ quyết tâm vẫn phải hạ quyết tâm” die,n; da.nlze.quydo/nm

Vân Thù kín đáo đưa cho Thẩm ma ma hai lượng bạc, Thẩm ma ma được chỗ tốt này của Vân Thù đương nhiên mặt mày hớn hờ, bà ở bên cạnh Miêu thị làm việc nửa đời, tiền tháng chẳng qua cũng chỉ có sáu trăm văn mà thôi, bây giờ được nhiều thêm hai lượng bạc, sao bà không vui được, bà hạ thấp giọng nói: “Mu bàn tay lòng bàn tay đều là thịt, lão phu nhân chỉ trong lúc nhất thời nghĩ không ra mà thôi, đợi đến khi nghĩ thông suốt rồi tất nhiên sẽ cảm thấy nhi tử không nhờ vả vào được cũng chỉ là chỉ có thể ý vào nữ nhi thôi. Thù nhi tiểu thư cứ yên tâm, ma ma ta dĩ nhiên sẽ cẩn thận khuyên nhủ đôi ba câu.”

Thẩm ma ma nói xong liền nhét túi bạc nặng trĩu vào trong bọc quần áo, nhanh chóng thẳng bước đi ra ngoài theo bước chân của Miêu thị, Thẩm ma ma thoảng kéo dài một chút như vậy, Miêu thị khó chịu trong lòng chính là mắng một câu: “Người bà già kia kéo dài dây dưa như vậy, cũng không sợ người ngây ngốc ở bên trong một thời gian dài, có một số người sẽ cảm thấy chúng ta tham đồ của người ta, mai kia sau khi phú quý chính là thật sự cái gì cũng không vừa mất!”

Thẩm ma ma hoàn toàn không để trong lòng chuyện Miêu thị chỉ cây dâu mắng cây hòe, nhớ tới hai lượng bạc trong tay áo mình, bà đỡ lấy Miêu thị nói: “Lão phu nhân nói lời gì vậy, Thù nhi tiểu thư đó là cực kỳ giận dữ nhưng vẫn cực kỳ kính trọng lão phu nhân, mới vừa rồi dặn dò lão nô đôi câu mà thôi.”

Miêu thị hừ lạnh một tiếng: “Ai mà thèm!”

Thẩm ma ma và Miêu thị đồng thời một nói một đáp ra đến cửa, Miêu thị thấy mình ra cửa trong phủ này một người cũng không tới đưa tiễn còn chưa tính, ngoài cửa cũng không có cái đệm nhỏ thoải mái giống như khi tới, trong lòng của bà càng thêm tức giận, lăm lăm thẳng bước đi, Thẩm ma ma thì cẩn thận từng li từng tí đỡ lấy Miêu thị.

Đợi đến sau khi mấy người Miêu thị rời đi, lúc này Vân Thù mới cảm thấy thanh tịnh hơn nhiều, thiếu đi những người kia kêu la bên tai mình, đó mới thật sự gọi là nhẹ nhàng khoan khoái.

Mấy người Cẩm Sát cũng thở phào một hơi, chỉ sợ mấy người Hồ thị thật sự muốn ở lại đây, nếu chỉ có một mình lão phu nhân ở đây cũng không quan trọng, lão phu nhân nhìn khó hầu hạ một chút, nhưng trên thực tế vẫn là một người hết sức dễ nói chuyện, chỉ cần mọi việc đều theo bà, dĩ nhiên cũng không có gì ghê gớm. Nếu là cửu phu nhân tới đây ở chỉ sợ đến lúc đó không thể không ồn ào lên. Họ thật sự không chịu nổi nhân vật như vậy, cho nên sau khi thấy cửu lão gia và cửu phu nhân rời đi, chỉ thiếu không thấp nhang thơm cầu nguyện tể bái cảm tạ tất cả rồi. dĩn-d@n'3q21y"d0n

Nhưng trong lòng các nàng càng thêm có vài phần đau buồn âm thầm, cảm thấy hiện giờ mặc dù cửu lão gia và cửu phu nhân đã rời đi, và lại tiểu thư cũng đã nói rõ ràng với lão phu nhân, nhưng có một số việc không phải chỉ nói rõ ràng là có thể nói xong, nếu như thật sự chỉ nói một chút là có thể nói rõ ràng, vậy ban đầu phu nhân cũng không cần phải rời khỏi Vạn gia, hơn nữa tiểu thư cũng không cần phải đề phòng Vạn gia khắp nơi rồi.

“Tiểu thư, cửu lão gia và cửu phu nhân cũng không phải dễ đối phó như vậy, nhất là cửu phu nhân. Nếu không khiến cho bà ta được một chút chỗ tốt chỉ sợ đến lúc đó nhất định còn phải tới gây sự.” Cẩm Sát nói với Vân Thù, đây không phải do nàng dùng ý tưởng hư hỏng như vậy đi phỏng đoán, mà tính tình cửu phu nhân chính là đặt ở đó, một chút cũng không cho phép bản thân mình chịu thiệt.

“Dù sao lời ta đã đặt ở đó, nếu như bà ta còn nhìn không thấu, bà ngoại còn không ngăn cản, như vậy ta cũng sẽ không xuống tay lưu tình nữa.” Vân Thù hừ lạnh, sao nàng không biết tính tình của mọi nàng, bà ta chính là một người không đến tường nam không quay đầu chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

(*) Không đến tường nam không quay đầu: Trước đây đại bộ phận cổng chính trong nhà Trung Quốc đều mở ra hướng nam, nhà có địa vị thường xây một bức tường bình phong ở cổng, vì vậy nên ra cửa phải đi bên trái hoặc bên phải, nếu đi thẳng sẽ đụng phải tường nam, không đến tường nam không quay đầu ý chỉ người cố chấp.

“Chúng ta nói chuyện này làm gì, dù sao tòa nhà này ta tuyệt đối không buông miệng, bên chỗ mẫu thân cứ để ta nói là được, có chuyện gì cũng đều có một mình ta chịu trách nhiệm, sợ cái gì mà sợ.” Vân Thù cười nhìn trên vẻ mặt Cẩm Sát còn có vài phần giống như sóng sót sau tai nạn, chỉ cảm thấy có phần khôi hài, thân thích của mình bây giờ ở trong mắt tiểu nha đầu này chính là đáng sợ giống như lũ lụt thú dữ, “Dù sao mặc kệ như thế nào, cho dù bọn họ thật sự tới tòa nhà này ở, ta cũng sẽ không để cho mọi người đi hầu hạ bọn họ, mọi người là người của ta, lui về sau ta còn có chỗ có tác dụng cho mọi người, ta sợ mọi người ngày nào đó giận ta liền không muốn phục vụ ta, ta nào chịu đưa mọi người cho người khác.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.